

TRUYỆN ĐĂNG TÀI TẠI DIỄN ĐÀN CUNG QUẢNG HẰNG

Con... của Gái Đại Tá

MIÈNG CƯỜI THƯỜNG MƠ
EDITOR: KEMTUYET168

(c) Lâm

CON GÁI CỦA ĐẠI TÁ

Tác giả: Miêng Cười Thường Mở

Editor: kemtuyet168

Convert: ngocquynh520

Bìa Nữ Lâm

Nguồn edit: Suu Tầm

CON GÁI CỦA ĐẠI TÁ

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2:](#)

[Chương 3:](#)

[Chương 4:](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6:](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

[Chương 14](#)

[Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#)

[Chương 18](#)

[Chương 19](#)

[Chương 20](#)

[Chương 21](#)

[Chương 22](#)

[Chương 23](#)

[Chương 24](#)

[Chương 25](#)

[Chương 26](#)

[Chương 27](#)

[Chương 28](#)

[Chương 29.](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32.](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51.1:](#)

[Chương 51.2](#)

[Chương 52](#)

[Chương 53](#)

[Chương 54](#)

[Chương 55](#)

[Chương 56](#)

[Chương 57](#)

[Chương 58](#)

[Chương 59](#)

[Chương 60](#)

[Chương 61](#)

[Chương 62](#)

[Chương 63](#)

[Kết thúc](#)

Giới thiệu

Năm 1984, Hà Tiểu Vi được sống lại lần nữa tại một vùng núi xa xôi phía nam, còn chưa được đầy tháng đã bị cha ruột bán cho bọn buôn người..... Sau đó được Trần Đức Cường cứu vớt, Hà Tiểu Vi rốt cuộc đã có một gia đình hạnh phúc. Cuộc đời này, cô là con gái của một vị đại tá, con gái của một vị quân nhân kiên cường và giàu lòng hi sinh.

Lời của editor: Nếu có cơ hội, tôi muốn làm một con người khác, sống tốt hơn, yêu người hơn và quan tâm đến bản thân mình nhiều hơn. Hữu xạ tự nhiên hương, truyện hay thì không cần phải giới thiệu nhiều

Chương 1

Ngày âm u, không có một cơn gió, trước khi trời đổ mưa, không khí luôn oi bức ép người đến ngạt thở.

Trương Đại Quyền miệng hút thuốc lá, phiền não đi tới đi lui, nhìn Hồ Phương nói: "Cũng chỉ là đứa con gái, nuôi đến lớn thì cũng trở thành con nhà người ta. Ông đây không có tiền, nào có khả năng nuôi được đứa nhỏ. Đúng là đàn bà, suốt ngày chỉ biết khóc, khóc cái rắm, khóc nhiều thì tiền có tới không? Còn khóc nữa có tin ông đây sẽ đánh cô một trận hay không."

Thân thể Hồ Phương run lên, đưa một tay lên lau nước mắt, nhìn đến đứa con gái đang say giấc ngủ nồng của mình, trong lòng chua xót. Sống ở nhà nghèo, cô vừa sinh ra đứa nhỏ, ngày hôm sau đã phải xuống giường, giống như ngày bình thường không có cái gì tốt để ăn. Trước đó vài ngày, người nhà mẹ đẻ có tới tặng cho cô hai con gà rừng, và ba mươi quả trứng gà, nhưng rồi cũng bị Trương Đại Quyền lấy đi. Cô không đủ sữa cho con bú, thấy con cực kì đói bụng, thì cũng chỉ có thể len lén cho con chấm chút nước gạo qua bữa.

Trương Đại Quyền liếc nhìn bên ngoài: "Mẹ nó, mưa cả ngày, ông đây không làm được việc gì cả"

Hồ Phương sờ sờ đầu con, có chút khổ sở mở miệng: "Nhà chúng ta nghèo, sợ là không nuôi nổi đứa nhỏ. Cho con đi, chỉ cần con chúng ta sống được tốt hơn, như vậy em cũng nguyện ý, anh nói đôi vợ chồng kia là người đáng tin cậy?"

Trương Đại Quyền không kiên nhẫn nói: "Cô làm như tôi không đau lòng cho con của mình sao? Nếu như tôi có chút tiền, cũng sẽ không con ôm đi cho. Cô nhanh chóng trở về nhà, lấy cuộn vải bông trong số của hồi môn của cô làm bộ quần áo cho đứa nhỏ, tránh đến lúc đó, người ta nhìn tới nó lại ghét bỏ."

Hà Tiểu Vi từ trên giường tỉnh lại, mở to mắt nhìn chung quanh, thấy mẹ mình đang lật học tủ. Hà Tiểu Vi thở dài trong lòng, từ khi cô sinh ra tới nay cũng đã được một tháng, mẹ cô không có sữa, cho dù cô rất đói bụng cũng cố gắng kìm nén chính mình, cô có thể sống đến hiện tại, có đôi khi cũng cảm thấy quả thật là kì tích.

Sống lại lần nữa, nơi sinh trưởng này là thâm sơn cùng cốc ở vùng núi hẻo lánh. Cha của cô đời này có tên gọi là Trương Đại Quyền, người trong thôn nói hắn ta là người xảo trá, là một người có khuynh hướng bạo lực nghiêm trọng. Mẹ của cô lúc vẫn còn đang ở cữ, cũng đã bị hắn đánh hơn hai lần rồi. Cô còn nhớ rõ vào ngày thứ năm sau khi mình được sinh ra, ngày đó cô muốn đi tiểu, không thoải mái liền khóc, Trương Đại Quyền lúc đó uống một chút rượu, ngại phiền, liền tóm cô bước đi, còn tuyên bố muốn ném cô tới con sông nhỏ ở đầu thôn, mẹ của cô ngăn cản không cho, liền bị hắn hung hăng đánh cho một trận. Lúc này Hà Tiểu Vi mới thật sự hiểu được, cha của mình kiếp này chính là một kẻ khôn kiếp!

Sau đó mấy ngày, Hà Tiểu Vi phát hiện tên khôn Trương Đại Quyền này lại cũng có thể tới ôm mình, từ khi cô sinh ra đến giờ, cho tới bây giờ cũng không thấy hắn ôm mình. Không chỉ có như thế, cô còn phát hiện đích thực thức ăn của mẹ mình cũng khá lên không ít, mỗi ngày đều có thể ăn trứng gà, còn uống được một lần canh gà. Hà Tiểu Vi khó hiểu trong lòng, tên

khôn Trương Đại Quyền này đã đi chỗ nào phát tài.

Hôm nay 20 tháng 6, Hà Tiểu Vi mặc trên người một bộ quần áo mới tinh nhiều màu, được Hồ Phương ôm vào trong ngực.

Trương Đại Quyền xoa xoa tay, thỉnh thoảng nhìn xung quanh ra bên ngoài. Hồ Phương thấy con gái cầm lấy đầu ngón tay mình, trong đầu mất cảm giác, qua hôm nay, đứa nhỏ này sẽ không còn thuộc về mình nữa.

Mười rưỡi sáng, một nam một nữ đi tới Trương gia.

Trương Đại Quyền toét miệng mà cười, sai Hồ Phương nhanh đi rót trà. Người phụ nữ kia mặc một bộ quần áo kaki màu xanh dương, tóc ngắn, ôm đứa nhỏ nhìn bao quát.

“Em gái à, đứa bé rất xinh xắn, chỉ là hơi gầy một chút”

Hồ Phương bưng trà tới, thấy người phụ nữ ăn mặc rất đẹp, nhìn đáng vẻ nhất định chính là người thành phố, trong lòng khản trương, Hồ Phương có chút thấp thỏm, “Chị,..... Chị, mời uống trà.....”

“ Haha..... em gái không cần khản trương, ở nhà chị đứng hàng thứ tư, mọi người gọi chị là Tứ Nương. Em gái mau tới đây ngồi”. Vừa nói vừa đưa một cái tay tới kéo Hồ Phương.

Hồ Phương ngồi ở một bên, ôm con gái vào trong ngực, ôm thật chặt, đầu cúi thấp.

Tứ Nương nhìn hai mẹ con một chút nói: “Em gái à, vợ chồng chị đã kết hôn được 10 năm, nhưng vẫn chưa có con, phụ nữ mà không thể sinh con, thì còn gì là phụ nữ. Chị và chồng chị những năm qua đều vì chuyện có con mà làm không biết bao nhiêu việc rồi, ô..... ô..... Chị bởi vì nhiều năm không thể sinh con, cũng chịu không ít giày vò rồi.”

Hồ Phương nghe thấy tiếng nức nở nghẹn ngào, lúc này mới ngẩng đầu lên, lại không biết nên nói cái gì, chỉ đành phải sững sờ.

“Em gái, em yên tâm, nhà chị có hộ khẩu thành phố, hai vợ chồng chị đều là công nhân, chị lại không thể sinh con, về sau đứa bé này nhất định sẽ trở thành con ruột của hai anh chị, đích thân nuôi nấng, không để cho nó chịu chút uất ức. Em cứ thoải mái giao đứa bé này cho chúng ta đi.”

Lúc trước Hồ Phương còn do dự, nhưng nghe đối phương nói có hộ khẩu thành phố, còn là công nhân, huống chi đối phương không thể sinh con, thì trong lòng đã quyết.

Hồ Phương sờ sờ đầu con gái: ”Chị à, chị cũng nhìn thấy, nhà chúng em nghèo, đứa nhỏ này từ lúc ra đời cho tới nay cũng chưa từng được ăn no, nếu như cha nó có một chút bản lĩnh, em làm sao lại cam lòng đem con đi cho.....!”

Tứ Nương thấy Hồ Phương sắp khóc, thở dài, vỗ vỗ bả vai cô: ”Em à, chờ đứa nhỏ lớn lên, chị sẽ cho nó trở lại thăm hai em, mặc kệ như thế nào, hai em cũng là cha mẹ ruột của nó”

“Chuyện này..... Chuyện này.....”

“Em à, em hãy yên tâm 100%, vợ chồng chị sẽ rất thương yêu nó, nhất định không để nó chịu khổ “

Hồ Phương nín khóc mỉm cười: ”Làm mẹ như em thật không có bản lĩnh, không hi vọng sau này nó sẽ biết tới em, chỉ cần nó sống thật khỏe mạnh, thì em yên tâm rồi.”

Tứ Nương lấy từ trong túi ra năm mươi đồng, đưa cho Hồ Phương: “Em gái, em xem, nhìn em thật xanh xao vàng vọt, hãy cầm số tiền này đi mua chút đồ ăn bồi bổ cơ thể thật tốt”.

Hồ Phương thấy số tiền lớn như vậy, vội vàng xua tay từ chối.

“Em gái, em hãy nghe chị nói, chúng ta đều là phụ nữ, là người số khổ, có chồng thương

yêu còn may, nếu là loại không có việc làm đảng hoàng, thì sẽ chịu nhiều đau khổ. Ai, em gái à, chị em mình là phụ nữ, quá khổ, người khác không thương yêu thì thôi, nếu tự bản thân mình còn không thương yêu chính mình, còn có ý nghĩa gì nữa? Việc của bản thân là quan trọng nhất, em xem có đúng không a ?” Tứ Nương vừa nói vừa nhét năm mươi đồng vào tay Hồ Phương.

Trong lòng Hà Tiểu Vi chết lặng, cô hiểu được mình chuẩn bị phải ra khỏi nhà. Ở nhà nghèo, cô lại là con gái, ở nơi vùng núi xa xôi này, con gái vẫn là ”hàng lỗ vốn”! Thôi mang đi ra ngoài liền đi ra ngoài đi, ở cái nhà này trừ mẹ mình ra còn có ai chân chính đối xử tốt với mình đây ?

Ở một góc sân, Trương Đại Quyền nhú mày nói: ”Không phải chứ, thêm chút nữa đi, như thế này quá ít ”

“Còn thiếu? Một trăm đồng còn thiếu? Tao nói này Trương Đại Quyền, ban đầu là mày không có mặt mũi đến tìm bọn tao, nếu như không phải để ý sắc mặt của Mao Nhi, tao nhiều nhất chỉ cho mày năm mươi đồng. Mày cũng là cha của đứa nhỏ, lại cố gắng tìm người mua con gái của mày, mày nói bây giờ mày lấy hay không lấy ?”

Trương Đại Quyền nhanh chóng túm lấy một trăm đồng, ”Một trăm thì một trăm, được rồi, tui bây cũng đi nhanh lên đi. Nhà tao nghèo, bữa trưa không mời cơm”

Thạch Quý tức giận nhìn Trương Đại Quyền một cái, không thể chịu nổi bộ dạng của hắn, nên lên tiếng châm chọc: ”Trương Đại Quyền, người nào vớ phải mày đúng thật là khổ tám kiếp. Nếu về sau còn muốn bán con, cứ tới tìm tao”

Trương Đại Quyền không thèm để ý: ”Ông đây đã sắp chết đói đến nơi, làm sao còn trông nom gì đến con cái. Đi đi đi, nhanh chóng đi nhanh một chút đi”

Thạch Quý hướng vào phòng kêu Tứ Nương.

Nghe tiếng la bên ngoài của Thạch Quý, Tứ Nương thấy Hồ Phương luyến tiếc đưa con, trong lòng gấp gáp: ”Em gái à, đứa bé giao cho anh chị thôi. Chậm thêm chút nữa, anh chị sợ không ra khỏi núi được”

Hồ Phương rơi nước mắt đầy mặt, không ngừng ôm chặt con gái: ”Bảo nhi, thật xin lỗi, là mẹ không tốt, Bảo nhi.....”

“ Em à.....”

Hồ Phương ngẩng đầu lên, giao con gái cho Tứ Nương: ”Chỉ mong chị quan tâm đến nó. Em.....như vậy em đã cảm thấy hài lòng. Hai anh chị đi nhanh lên đi.”

Tứ Nương ôm lấy đứa nhỏ, vội vội vàng vàng xốc rèm đi ra ngoài. Hồ Phương lập tức xui lơ ở trên giường gào khóc.....

Đưa hai người kia ra khỏi cửa thôn, Trương Đại Quyền ngâm nga điệu hát dân gian chậm chậm đi về nhà, tính toán trong lòng ngày mai sẽ đi lên trấn trên mua bình rượu để uống, thuận tiện đến sông bạc thử thời vận.

Ra khỏi thôn, Thạch Quý nhỏ nước bọt nói, ”Phi, Trương Đại Quyền này, cho hắn một trăm đồng hắn còn chê ít, ông đây làm nghề này mấy năm, còn chưa gặp qua người nào chủ động bán con mình. Tứ Nương, em hãy chăm sóc đứa nhỏ này cẩn thận mấy ngày tới, quá gầy, bán ra không có giá tốt”

“Ồ, đứa nhỏ này, mày nhìn tao làm gì? Cha mày muốn bán mày cho tao, về sau mày không thể trở về nhà được nữa. Nhưng mày hãy yên tâm, Thạch Quý tao nhất định sẽ tìm cho mày

một gia đình tốt, hahaha.....”

Tứ Nương đưa tay nhéo Thạch Quý một cái, ”Mau mau đi, bị người khác nghe thấy. Em không muốn ngồi tù với anh đâu.”

Hà Tiểu Vi khóc không ra nước mắt, cô vậy mà lại bị người cha vô lương tâm kia bán cho bọn buôn người.

Chương 2:

“Đứa bé này, tại sao cứ khóc mãi không nín vậy.” Tứ Nương vừa vỗ lưng đứa nhỏ vừa tức giận nói.

“Chắc nó đói bụng hoặc muốn đi tiểu thôi, em kiểm tra cho nó đi.” Thạch Quý hút thuốc lá, không kiên nhẫn liếc nhìn Hà Tiểu Vi một cái.

Hà Tiểu Vi càng căng giọng mà khóc lớn hơn, từ lúc được sống lại tới nay, Hà Tiểu Vi chưa từng khóc một lần nào, bây giờ bị nắm trong tay hai vợ chồng buôn người này, cô còn không biết mình sẽ bị bán đến nơi khi họ còn gáy nào, Hà Tiểu Vi có số mệnh thật khổ mà.

Lần này Thạch Quý dẫn theo năm đứa nhỏ, đứa lớn nhất còn chưa đến năm tuổi, mà đứa nhỏ nhất chính là Hà Tiểu Vi. Bọn họ ngồi xe lửa đi từ Nam ra Bắc, dọc đường đi mỗi khi đến một thành phố lớn, căn bản đều bán đi một đứa bé, đợi lúc đến được Đông Bắc, thì chỉ còn lại có hai đứa trẻ mà thôi.

Hiện tại Hà Tiểu Vi không thể phản kháng, cô còn quá nhỏ, có thể làm cái gì chứ? Bây giờ cô không có yêu cầu gì khác, chỉ hi vọng bọn buôn người này có thể bán cô cho một cặp vợ chồng đáng hoàng là được.

Tứ Nương thay tã cho đứa bé, lại đút cho nó chút sữa, thấy đứa bé không khóc nữa, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Ồi chao, hiện tại nhìn đứa bé này ngược lại thấy thật mập mạp trắng trẻo, vô cùng đáng yêu nha.” Thạch Quý ôm lấy đứa bé cười nói, “Ừ, giống như bây giờ, không khóc nữa ngược lại thấy rất dễ thương, mà y tuy còn nhỏ, nghe không hiểu lời tao nói, tao vẫn muốn nói, giống như lúc này, không khóc, không làm khó, mài mạnh khỏe, đại gia tao cũng khỏe, Thạch Quý tao cũng sẽ không chích châm lên mày.”

Hà Tiểu Vi thầm hận trong lòng, ban đầu là cô khóc lớn cả một ngày, hơn nữa lúc ở trạm xe lửa, cô càng thêm khóc lóc lợi hại, nào biết Thạch Quý này cũng là nhân vật ghê gớm, trực tiếp dùng châm chích vào huyết vị của cô, làm cho cô ngủ mê mang. Dù sao cũng còn rất nhỏ, Hà Tiểu Vi không dám lại tiếp tục bứt tóc trên đầu Thạch Quý, cuối cùng thì số mạng đã định là sẽ bị bán đi, còn không bằng chăm sóc thân thể cho tốt, đến lúc đó trắng trẻo mập mạp, được người yêu thích thì cũng sẽ dễ dàng tiến vào cửa gia đình tốt nhiều hơn.

“Tứ Nương, hôm nay sẽ có người đến coi bọn trẻ, trước hết em chăm sóc đứa bé này cho tốt, anh mang đứa bé kia cho người ta xem một chút, thuận tiện.....” Câu nói kế tiếp Thạch Quý không nói ra, tuy nhiên nhìn thấy gương mặt hắc ám hiểm cười cười, Hà Tiểu Vi liền đoán hắc ta chuẩn bị làm chuyện xấu gì đó ở chỗ này.

Tứ Nương ôm đứa bé tới gần, trong miệng lầm bầm thì thào mấy câu. Thạch Quý không thèm để ý, xách một nhóc ba tuổi bệnh cạnh đi ra ngoài, Hà Tiểu Vi nhìn thẳng nhóc khờ khạo này, trong lòng không biết nên nói thế nào. Hà Tiểu Vi may mắn tuổi còn quá nhỏ, nếu không sợ là đã bị đánh dữ dội một trận, mấy ngày này cô không phải chưa từng thấy, nếu Thạch Quý có chút không hài lòng thì sẽ đánh những đứa bé này.

Hà Tiểu Vi nằm ở trên giường nhỏ, nhìn đến người phụ nữ tên Tứ Nương kia đang ngồi

trên ghế than thở. Tứ Nương ngẩng đầu, thấy đứa bé nằm trên giường đang mở to hai mắt ra nhìn mình, Tứ Nương cười cười, đứng dậy ôm đứa bé vào trong ngực, “Đói bụng không, mẹ cho con uống sữa.”

Hà Tiểu Vi điên cuồng đổ mồ hôi trong lòng, từ Nam ra Bắc mấy ngày nay, đôi vợ chồng này ở trước mặt người ngoài luôn giả dạng là ba mẹ ruột của cô, là cô, dưỡng của mấy đứa trẻ kia, lần này đi lên phương Bắc là để đi thăm người thân, đôi vợ chồng này đúng là diễn viên siêu hạng, dọc đường đi đã lừa gạt được không ít người đồng tình với mình. Hà Tiểu Vi đáng thương bị người ta bắt làm đạo cụ, còn đôi vợ chồng này vẫn cứ tiếp tục phạm pháp.

Tứ Nương đi ra ngoài lấy sữa trở về, Hà Tiểu Vi cũng thật sự đói bụng, lập tức hướng nướm vú cao su mà hút. Tứ Nương nhìn đứa bé ở trong ngực, nhà nhà thấp đèn ở bên ngoài, thì chuyện cũ thương tâm nhất thời nổi lên: “Khuyển Nhi nhà mình không biết đang ở chỗ nào, không biết sống có tốt hay không.”

Hà Tiểu Vi vừa hút sữa, vừa liếc mắt nhìn Tứ Nương. Tứ Nương thấy đứa bé nhìn mình, thì vui mừng trong lòng, “Đứa bé này, thực nhỏ, nhưng lại giống như có thể hiểu lời mình nói”

Đêm nay, Thạch Quý không trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, nghe thấy tiếng gõ cửa, Tứ Nương vội vàng đứng dậy, mở cửa ra thấy Thạch Quý đã trở về, đổ chút nước ấm còn sót lại đêm qua vào trong chậu rửa mặt, vắt khăn đưa cho Thạch Quý, “Hôm qua tại sao anh không về nhà.”

Thạch Quý cười hì hì một tiếng, “Không có chuyện gì, lâu ngày gặp mặt bạn cũ nên uống mấy ly.” Thạch Quý lau mặt qua loa, đưa tay vào trong túi, lấy ra mười đồng, đưa cho Tứ Nương, “Đây là của em nè.”

Tứ Nương cũng không đếm tiền, trực tiếp nhét tiền vào trong túi.

Thạch Quý liếc nhìn trên giường, “Đứa bé còn chưa tỉnh sao?”

“Vẫn còn đang ngủ, anh đừng đánh thức nó dậy, con nít mà không được ngủ ngon giấc thì khóc lên rất khó dỗ”

Thạch Quý thấy bởi vì Tứ Nương mới vừa tỉnh ngủ, sắc mặt còn mang theo ửng hồng, trong đầu suy nghĩ, trực tiếp nhào tới ôm hôn Tứ Nương, Tứ Nương từ chối tượng trưng một chút, liền thuận theo.

Hà Tiểu Vi đau khổ trong lòng, nếu thật sự cô là con nít cũng may, nhưng bên trong lại là một người trưởng thành, nghe tiếng thở dốc của hai người này khi làm chuyện ấy, thì Hà Tiểu Vi chỉ muốn mắng chửi một trận. Cô cứ như một người chết bị cưỡng bức nằm trên giường nghe tiếng, thật quá giày vò. Hà Tiểu Vi đếm cừu ở trong lòng, cảm giác như qua hơn nửa thế kỷ, tiếng vang bên tai mới dần dần ổn định lại.

Chín giờ sáng, hai vợ chồng Thạch Quý mới ăn mặc chỉnh tề. Sau khi Thạch Quý được phát tiết, tâm trạng trở nên rất tốt, khi ánh mắt nhìn đến đứa bé cũng ôn hòa hơn, còn nói giọng không bằng giữ đứa bé lại làm con. Hà Tiểu Vi nghe thấy, thì trái tim nhỏ bé bị khiếp sợ kinh khủng, nếu phải chấp nhận hai người này làm ba mẹ, còn không bằng bị bán cho người khác đi.

“Đứa bé này vậy mà lại tè dầm, Tứ Nương, em tới dọn dẹp sạch sẽ cho nó đi. Mẹ nó, thật xui xẻo.” Thạch Quý hung ác trợn mắt nhìn đứa bé một cái, mới xoay người đi tìm quần áo để thay.

Tứ Nương xì cười một tiếng, vừa lấy quần áo cho Thạch Quý thay, “Anh đã lớn như vậy

rồi, còn so đo với con nít, nó nhỏ như một con sâu, biết cái gì. Được rồi, được rồi, anh đi thay quần áo trước đi”

Chỉnh trang lại cho chồng xong, Tứ Nương mới thay quần áo cho đứa nhỏ.

Hà Tiểu Vi tính toán ở trong lòng, không biết ngày nào mới bị bọn buôn người này bán đi, bây giờ cô đã không còn yêu cầu gì nữa, chỉ cần có thể sống sót, vậy là tốt rồi.

Thạch Quý tính ở chỗ này làm một mẻ lớn, vì vậy không tính bán đứa bé sớm, tính lấy nó làm bình phong, dùng con nít có thể che đậy được nhiều thứ.

Đến thời điểm cuối cùng Tứ Nương cũng hoảng loạn, Thạch Quý thấy tinh thần cô ta không tốt, liền dặn

dò cô ta không được đi ra ngoài, đặc biệt ở nhà chăm sóc em bé.

Hà Tiểu Vi cũng không muốn quan tâm hai người này tính làm gì, chính mình cũng là tượng Phật Đát qua sông khó bảo toàn, đâu còn lòng dạ rảnh rồi trông nom chuyện người khác.

Bây giờ bọn buôn người đã rời khỏi khách sạn, mượn một căn phòng ở vùng ngoại ô nông thôn, Tứ Nương giỏi nói chuyện, người lại hào phóng, hai vợ chồng rất có phong cách của người thành phố, làm những dân quê chất phác tin tưởng vào lời nói dối của họ.

Có lúc Hà Tiểu vi nghĩ, đến cuối cùng thì khi nào hai vợ chồng buôn người này mới bị bắt? Hà Tiểu Vi vẫn còn đang suy nghĩ ở trong đầu, thì đầu của Thạch Quý đột nhiên áp sát vào.

Ngày ấy xảy ra chuyện không may, lúc này đã hơn bảy giờ tối, sắc trời vẫn còn sớm, Tứ Nương mới vừa dọn xong cơm tối, Thạch Quý mang gương mặt hoang mang rồi loạn trở về, cầm lấy cái túi liền bắt đầu thu dọn quần áo.

“Anh đang làm sao vậy?” Tứ Nương thấy đáng vẻ chồng mình hoảng loạn khẩn trương, không hiểu nói.

“Tứ Nương..... Tứ Nương, đi, chúng ta..... Mau mau đi.....” Thạch Quý vừa lung tung cất quần áo, vừa nói.

“ Anh đang làm sao vậy hả?”

“ Tứ Nương, anh..... anh đã giết người..... anh không phải cố ý muốn giết hắn, là chính bản thân hắn, chính hắn.....” Thạch Quý vừa nói vừa dùng đôi tay xoắn lại tóc của mình, từ từ ngồi xồm xuống.

Tứ Nương bị dọa sợ, ngây ngốc nhìn Thạch Quý.

Qua một lúc lâu, Tứ Nương mới hồi phục tinh thần, một ngón tay chỉ vào Thạch Quý, “ Anh nói anh giết người ?”

Thạch Quý khò sở nhìn Tứ Nương, "Tứ Nương, anh không phải cố ý, là chính bản thân hắn xông ra, anh không biết làm sao, mới cầm dao đâm chết hắn."

Tứ Nương hít sâu một hơi, "Vậy anh. Có người nào nhìn thấy không?"

Thạch Quý lắc đầu một cái, "Anh cũng không biết, đó là một cái ngõ cụt. Lúc đó anh quá hốt hoảng, không có chú ý chung quanh đã vội vàng chạy."

"Anh. Thôi, chuyện tới nước này còn có thể làm gì, nhanh chóng cởi quần áo của anh ra, mấy ngày tới anh tránh đi ra ngoài, em giúp anh ra ngoài nghe ngóng xem sao."

Thạch Quý vội vàng cởi quần áo ở trên người ra, Tứ Nương lấy ra cái chậu sứ bỏ quần áo vô đốt, "Hôm nay trước tiên anh cứ ở trong nhà, đợi nửa đêm anh hẩn đi."

Tứ Nương không biết lần này Thạch Quý đụng vào người không nên đụng, cô ta nghĩ trước

mắt nên dùng kế hoãn binh, nhưng căn bản người ta cũng không cho hai vợ chồng hẳn thời gian.

Trong lòng Thạch Quý lộn xộn rối bời, đáng chết, hẳn lớn như vậy rồi, lại thua trong tay đứa bé nhỏ xíu, tuy là đâm một dao vào người lớn, nhưng đứa bé kia..... Đúng vậy, đứa bé kia đâu rồi? Thạch Quý chỉ cảm thấy đầu ầm ầm vang lên, lúc ấy hẳn lại quên mất đứa bé kia!

Thạch Quý lập tức đứng dậy, nhìn Tứ Nương, "Tứ Nương, mau thu dọn đồ đạc, chúng ta lập tức đi."

"Sao lại hoảng sợ như vậy."

"Ai, hôm nay để cho thằng nhãi hẹp hòi chết bầm kia chạy mất, ông đây chính là thua trong tay thằng nhãi này. Nhanh lên, cất thứ quý giá đi, cái khác không cần lấy, chúng ta đi nhanh lên." Thạch Quý cau mày phân phó.

Thằng nhãi trong miệng Thạch Quý chính là Lý Bác, năm nay tám tuổi, cha mẹ đều là nhân vật nổi tiếng trong tòa thị chính vang danh đương thời, lần này con trai thiếu chút nữa bị bắt cóc, ông nó lại bị đâm một dao, thử hỏi cha mẹ nó làm sao có thể bỏ qua chuyện này được.

Đứa nhỏ Lý Bác này tuy chỉ mới tám tuổi, nhưng thông minh hơn người, đùa giỡn Thạch Quý đến chóng mặt, chỉ tiếc ông ngoại nó bị gã kia đâm một dao, nó thấy tình hình không ổn, nên mau chóng chạy đi gọi cứu binh.

Lập tức lãnh đạo cục công an rất coi trọng sự kiện lần này, giao trách nhiệm xuống dưới cho các nhân viên cảnh sát phải mau chóng đem tội phạm ra công lý.

Lý Bác vừa lau nước mắt, vừa trả lời câu hỏi của nhân viên cảnh sát, một em bé trong tình huống như vậy còn có thể biểu hiện bình tĩnh như thế, khiến đám người lớn không khỏi âm thầm cảm thấy kì lạ.

"Chú cảnh sát à, các chú nhất định phải bắt được người xấu này. Hẳn ta gạt cháu nói hẳn đang ở cạnh thôn họ Trương, hẳn nói hẳn biết ba mẹ cháu, ba mẹ cháu đang có chuyện gấp ở thôn họ Trương, không có thời gian đi đón cháu nên nhờ hẳn tới đón cháu. Cháu nghĩ nếu hẳn đã gạt cháu, thì không chừng trong nhà hẳn có thể còn có em bé khác bị gạt." Lý Bác thút thít nói nhỏ.

Hiện tại sắc trời vẫn còn sớm, nhân viên cảnh sát không biết hôm nay tội phạm có lên về nhà trốn không, nên trước tiên phái một nhóm người tới kiểm tra thôn họ Trương, rồi theo lời diễn tả của Lý Bác vẽ ra chân dung của phạm nhân, dự tính dán ở trạm xe lửa và bến xe.

Sau khi Thạch Quý giết người thì ở bên ngoài rất lâu mới dám lặng lẽ trở về nhà, hẳn không biết, từ lúc hẳn lên về thôn họ Trương, người ta đã chú ý đến hẳn.

Tứ Nương ôm đứa bé, thừa dịp đêm tối hai vợ chồng đi ra ngoài. Đêm tháng tám gió thổi thật nóng, thỉnh thoảng trong thôn có tiếng chó sủa vang lên, trong tay Thạch Quý cầm một cây gậy lớn, cảnh giác nhìn chung quanh.

Lúc này không khí khẩn trương, khiến Hà Tiểu Vi vốn ngủ gật cũng tỉnh táo trở lại, cô thấy hai người này lén lút lút lút, thì hồi hộp ở trong lòng.

Mà người đang theo dõi bọn hẳn, thấy hai người họ đi đến chỗ trống, một tay ra hiệu, tức thì đồng loạt có mấy người và một con chó chạy vào bao vây, nhất thời trong lúc đó tiếng chó sủa, tiếng mọi người hô la ầm ỉ, tiếng khóc của trẻ con, lập tức xen lẫn vào nhau, Thạch Quý nắm tay vợ mình dùng sức chạy ra ngoài.

"Tứ Nương, ném đứa bé đi, nó cứ khóc suốt, chúng ta không thể chạy thoát được." Thạch Quý vừa nói vừa dùng một tay túm lấy đứa bé kéo vào trong ngực, tính ném đứa bé xuống đất.

Trong khoảng thời gian Tứ Nương chăm sóc em bé, đã sớm nảy sinh tình cảm, giờ phút này làm sao chịu được, cản Thạch Quý, "Thạch Quý, anh mới giết người, hiện tại nếu ném đứa nhỏ này chết, thì anh lại gánh thêm một mạng người, đưa nó cho em nhanh lên, em giấu nó thật kỹ."

Một tay Tứ Nương kéo đứa nhỏ trở về, để Thạch Quý đi trước, Thạch Quý thấy người phía sau sắp đuổi tới, không nói nữa, nhanh chóng bỏ chạy, cũng không rảnh quan tâm vợ mình sẽ ra sao.

Lúc này Hà Tiểu Vi không dám khóc nữa, mới vừa rồi thật sự là dọa chết cô, nếu không phải Tứ Nương ngăn cản, hôm nay cô không thể không đi gặp Diêm Vương.

Tứ Nương thấy Thạch Quý đi xa, xoay người hướng vào một con đường nhỏ, cô ta gói thật kỹ đứa bé, hiện tại nó không khóc nữa, Tứ Nương thoáng yên tâm, đi tới một nhà dân, ở trước cửa có đắp một đồng rơm rạ, Tứ Nương cẩn thận đặt đứa bé ở trong đồng rơm, rồi lấy vài cọng rơm rạ đắp kín cho nó, thì thầm nói nhỏ trong miệng: "Có thể sống sót hay không còn phải xem số của con." Tứ Nương giấu kỹ đứa nhỏ, rồi bỏ chạy vào con đường nhỏ khác.

Đêm vẫn còn rất dài.

Chương 3:

Chu Hữu Thục và chồng đi thăm cô con gái thứ ba của mình trở về, trời vừa tảng sáng hai vợ chồng đã có mặt ở thôn, họ không biết tối hôm qua ở trong thôn biểu diễn tiết mục “Đêm khuya kinh hồn”, lúc vừa đến cửa thôn thì nghe được mọi người đang nói về chuyện tối hôm qua.

“Hữu Thục, hôm qua bà không có ở nhà, thôn chúng ta vừa xuất hiện tội phạm giết người, tối hôm qua mới bị cảnh sát bắt. Chính là cặp vợ chồng đã mượn phòng của nhà Vương Tam. Chậc chậc..... Nhìn rõ là người thành phố, cuối cùng lại là tội phạm giết người”.

Chu Hữu Thục hoảng sợ há to miệng, “Thật sao? Hôm qua tôi tới nhà con gái, sáng hôm nay mới trở về, Chậc chậc..... thực là tào nghệt chứng.”

Trần Đức Cường vỗ vỗ vai bà vợ, “Tôi đi về trước, bữa giờ không biết gia súc ở nhà ra sao, bà muốn nghe những chuyện này, thì sắp tới nghe cũng được.”

Ở nông thôn không có trò giải trí tiêu khiển nào, lần này xuất hiện chuyện như vậy, nên mỗi ngày người trong thôn đều nhắc tới, có người còn tận mắt thấy cặp vợ chồng kia bị bắt, lập tức bị mọi người trong thôn bắt kể lại chi tiết chuyện tối hôm đó, tức thời cảm giác tự hào tự nhiên tăng mạnh ở trong lòng.

Chu Hữu Thục cũng lo lắng cho gia súc ở nhà, nên không ở lại nghe người khác nói chuyện, bà đi theo chồng mình trở về nhà.

Chu Hữu Thục mở cửa ra, thì Trần Đức Cường vừa mới đi nhìn chuồng gia súc, ông đếm số lượng, thấy không mất con nào, lúc này mới yên tâm. Ra khỏi chuồng gia súc, ông bước vào nhà lấy lương thực ra ngoài cho súc vật ăn.

Chu Hữu Thục đi lấy vài bó cỏ khô để nhóm lửa, vừa vươn tay ra, thì chạm phải cái gì đó, Chu Hữu Thục hoảng hốt, nhanh chóng gọi tên chồng. Trần Đức Cường mới vừa nghe tiếng la, đã lập tức chạy đến.

"Bên trong. Bên trong có gì lạ, còn nóng hằm hập, ông nhìn thử đi."

Trần Đức Cường biết vợ mình nhát gan, cười cười không để ý thò tay vào đóng cỏ khô, “A.....”

Chu Hữu Thục thấy bên trong là một đứa con nít, vỗ vỗ ngực, thì thào trong miệng nói: “Đúng là cha mẹ không có lương tâm, lại vứt bỏ con mình được.”

Trần Đức Cường khấn trương ôm đứa bé lên, sờ sờ đầu của nó, nóng đến bỏng tay, chắc là phát sốt rồi. Trần Đức Cường mau chóng ôm đứa bé đi vào nhà, xé bọc chăn bao lấy đứa nhỏ, nhìn thật kĩ, thì thấy có tờ giấy ở bên cạnh đứa bé, Trần Đức Cường lấy ra nhìn, ở bên trong là ngày sinh nhật của đứa bé, Trần Đức Cường cất tờ giấy, nhìn đến đứa bé, thấy ngoài việc nó phát sốt ra, thì không có bị tàn tật gì, ông mới thở phào nhẹ nhõm.

Không phải những năm này ông chưa từng nhìn thấy con nít bị vứt bỏ, nhưng phần lớn mấy đứa trẻ kia đều bị tàn tật, có rất ít đứa trẻ được lành lặn, lại nói hiện tại năm nay cũng không có thiên tai mà.

Trần Đức Cường gói kỹ đứa bé, quay qua nói với vợ: “Thân thể không bị khiếm khuyết,

chỉ đang lên cơn sốt thôi, là một bé gái. Người gì quá độc ác, đứa trẻ tốt thế này nói bỏ liền bỏ, không hiểu sao làm được. Đứa nhỏ phát sốt nặng, bây giờ tôi ôm nó đi tới bệnh viện khám một chút.”

“Nhưng. Đứa bé này còn không biết là con nhà ai.”

Trần Đức Cường hung dữ ra mặt, quát lớn: “Đồng chí Chu Hữu Thực, tư tưởng giác ngộ của bà đi đâu rồi? Bây giờ đứa bé còn bệnh, có chuyện gì chờ nó khỏe lên thì tính tiếp.”

Trần Đức Cường vừa nói xong vừa bảo Chu Hữu Thực lấy tiền ra, dùng tám trăm bao lấy đứa bé rồi đi.

“Này này, ông già, làm sao chân ông đi nhanh được, chờ tôi mang con la tới đã”

Chờ ông chồng đi rồi, trong lòng Chu Hữu Thực nhanh chóng suy nghĩ, sau khi suy nghĩ xong bà quyết định phải nói chuyện này với đứa con gái thứ ba của mình .

Trần Mai thay mẹ đi đến bệnh viện thành phố, Trần Đức Cường vừa nhìn thấy con gái, thì cười ha hả nói: “Sao con lại đến đây, mẹ đã nói cho con biết rồi sao?”

Trần Mai cười cười, “Ba cũng thật là, chuyện lớn như vậy tại sao lại giấu con”

Trần Đức Cường thấy ở hành lang người đến người đi, không tiện nói chuyện, cười nói: “Đứa bé này phát sốt nặng, ba đang gấp, làm sao có thể nói với con được. Ba vừa mới đi lấy nước sôi, đi vào trong trước rồi nói sau.”

Đứa bé ở phòng bệnh nhi, có khoảng mười chiếc giường bệnh vậy mà chỉ có một mình nó. Ba Trần đặt bình thủy lên cái tủ nhỏ sát mép giường, “Đứa bé bị viêm phổi, cần phải nằm viện quan sát vài ngày.”

Trần Mai nhìn bình truyền nước ở trên đầu đứa bé, thở dài nói, ”Thật đáng thương.”

“Đúng vậy, không biết là loại người đáng chết nào, đặt đứa bé nhỏ như vậy ở trong đồng rơm rạ nhà mình. Nếu hôm nay mẹ con không tới lấy rơm nhóm lửa, thì đứa bé này còn không phải sẽ chết sao.”

Trần Mai nhìn đồng hồ đeo tay, “Ba, ở trường con còn có chuyện, bây giờ phải đi họp, hiện tại con lập tức phải đi, đây là tiền thuốc thang cho đứa nhỏ, ba cầm trước đi, sau khi con xong việc sẽ quay lại chăm sóc cho nó.”

Trần Đức Cường vừa biết hôm nay con gái phải đi làm, sợ là đang đi nửa đường thì ghé qua đây, vội gật đầu một cái.

Hà Tiểu Vi cảm thấy như đã ngủ rất lâu, đợi đến lúc cô tỉnh dậy, mở mắt ra nhìn thấy là vách tường trắng tinh, Hà Tiểu Vi rút rề co chân đạp một cái, cô cư nhiên không có chết! ha ha ha, cư nhiên không có chết!

Ngủ gần một ngày, bụng Hà Tiểu Vi cũng đã đói, cô bắt đầu kéo cổ giọng gào lên. Ba Trần ngủ gật ở bên cạnh, nghe tiếng khóc, lập tức tỉnh lại, thấy đứa nhỏ đang oa oa khóc lớn, ông vội vàng ôm nó lên, ”A, để ông ngoại ôm, không khóc, không khóc.”

Giờ phút này Trần Đức Cường chưa hề phát giác ra trong lời nói của chính mình đã thêm cách xưng hô, cho đứa bé đi tiểu, sau đó đặt nó vào trong giường, thấy đứa nhỏ kia mở mắt tròn vo nhìn mình, ông không khỏi cười nói: “Để ông ngoại cho con uống sữa nha.”

Trần Đức Cường thấy đứa nhỏ hút sữa nhanh chóng, lập tức cười nói: ”Chậm một chút, chậm một chút, không ai giành với con. Thật sự là một đứa trẻ đáng thương.”

Hôm nay đã truyền hết nước biển , lúc trước bác sĩ nói phải nằm viện ba ngày để kiểm tra tình trạng, nếu như có chuyển biến tốt thì có thể được xuất viện. Ông Trần nhìn đồng hồ đeo

tay, sắp đến sáu giờ, có lẽ con gái cũng sắp đến rồi.

Hà Tiểu vi sau khi ăn uống no đủ, đầu óc tinh thần cũng tỉnh táo lại, biết là người trước mặt đã cứu cô, Hà Tiểu vi mở cái miệng nhỏ nhắn không răng hướng về đối phương cười, cái tay nhỏ xíu vung vẩy, trong miệng y y nha nha phát ra thứ âm thanh mà chính cô cũng không rõ là âm gì.

Trần Đức Cường chỉ mới năm mươi lăm tuổi, còn chưa có cháu trai và cháu gái, con trai duy nhất đến nay còn chưa kết hôn, vẫn ở bên ngoài xông xáo làm việc, ông già rồi nên cũng cảm thấy cô đơn, hiện tại khi nhìn đến đứa nhỏ ở trong lòng này, trong đầu ông rất thích, nhất thời liền cúi đầu cùng đứa bé chơi đùa.

“Ba.....” Trần Mai vừa đẩy cửa ra thì thấy ba mình đang trêu chọc đứa bé, không khỏi cười cười. Trần Mai đặt sữa bột đã mua lên trên tủ.

“Ba, buổi tối để con coi đứa nhỏ cho, trước hết ba nên về nhà nghỉ ngơi đi.”

Trần Đức Cường đang lôi kéo tay nhỏ xíu của em bé, cười nói: “Ba không bỏ mặc bảo bối của ba đâu, con nói có đúng không, bảo bối.”

Trần Mai thấy tình cảnh như vậy thì bật cười hì hì, cô nghiêng đầu nhìn về hướng giường, đúng lúc thấy con người đứa nhỏ chuyển tới phía bên mình, há miệng cười thật to với cô, trong lòng Trần Mai lập tức mềm nhũn.

Buổi tối chờ sau khi đứa bé ngủ say, Trần Mai nhìn ba mình, nhẹ nhàng nói: “Ba, mẹ nói đứa bé này bị bỏ rơi ở trong đồng cỏ nhà mình, con muốn..... con muốn.....”

Trần Đức Cường biết tâm tư của con gái, thở dài, “Đứa bé này bị vứt bỏ ở trước cửa nhà mình, chỉ là..... Con gái à, chờ qua mấy ngày nữa, sau khi nghe ngóng hiểu rõ tình hình rồi lại tính tiếp, đừng nói là con thích, ngay cả ba đây cũng rất thích đứa nhỏ này.”

Trần Mai cúi đầu, nhìn đứa nhỏ đang ngủ say, trong lòng cảm thấy rất mềm mại, ở sâu trong nội tâm của cô tình mẫu tử bộc phát mạnh mẽ không cách nào thu lại, cô thật sự rất rất thích đứa nhỏ này.

Năm viện ba ngày, bệnh của đứa bé đã khỏi hẳn, Trần Đức Cường và con gái cùng nhau mang đứa bé về nhà, tâm trạng mọi người trong nhà đều nặng nề, nguyên nhân gây ra còn không phải là tại vì cặp vợ chồng mang tội giết người kia sao.

Người trong thôn nói đứa bé này là con của cặp vợ chồng giết người nọ, nhưng sâu sa thì mọi chuyện không có đơn giản như vậy. Trần Đức Cường vừa tới đồn công an làm việc, theo như bên phía cảnh sát nói thì cặp vợ chồng này là bọn buôn người chuyên môn buôn bán trẻ con, rất có thể đứa bé này cũng bị cặp vợ chồng này bắt cóc, chỉ là một đứa con nít, làm sao lại bắt cóc đi đến đây? Nếu đứa bé này thật sự bị bắt cóc, thì cuối cùng cũng sẽ được đưa về với cha mẹ ruột của mình, vậy thì ý định của con gái mình giờ phải tính làm sao..... Ai, gay go quá!

Mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau trở về nhà, ở trong thôn người ta nghe thấy ông Trần nhặt được một bé gái, thì đến coi, còn cười nói giỡn có phải Trần Đức Cường mới nhặt được con gái riêng của chính mình không, Trần Đức Cường cũng không để ý, mọi người thấy không còn gì hay ho để xem, thì sôi nổi dạn dò vài câu rồi đi về nhà.

Trần Mai vừa đùa giỡn với đứa bé trong ngực mình, vừa nhìn chăm chăm ba của cô. Chu Hữu Thục dọn dẹp phòng xong, đi ra ngoài thì thấy hai cha con đang mắt to trừng mắt nhỏ, bà cười nói: “Hiện tại hai cha con ông đang làm trò gì thế?”

Trần Đức Cường thở dài nói, “Được rồi, để ba đi hỏi Ngưu Nhi xem sao, hỏi thăm nó coi có phát sinh chuyện gì không.”

Lập tức trên mặt Trần Mai nở nụ cười thỏa mãn, cô ôm đứa bé trong ngực thật chặt, vừa nắm lấy cái tay nhỏ bé, vừa cười nói: “Tiểu bảo bối, con có thích mẹ hay không? Về sau con sẽ là tiểu công chúa của mẹ nè, chờ ba con trở về, không biết là sẽ vui mừng cỡ nào nha.”

Mắt Chu Hữu Thực mở lớn, bắt con gái đưa đứa nhỏ cho chồng mình, bà nắm tay con gái lôi vào phòng.

Trần Mai ngồi ở trên ghế, thấy mặt mẹ mình nghiêm túc, gật đầu một cái, “Mẹ, con muốn chăm sóc nuôi dưỡng đứa bé này.”

“Con nhất định muốn như thế sao?” Chu Hữu Thực sợ con mình quyết định trong lúc nhất thời cao hứng, hơn nữa tuổi tác con bà cũng không phải là quá lớn, về sau nếu như nó sinh được em bé, việc này.....

Trần Mai đau thương cười một tiếng, cô biết mẹ mình đang lo lắng chuyện gì? Thật ra có rất nhiều chuyện cô không có nói với mẹ, cô sợ bà ấy không thể tiếp thu nổi, chỉ dám nói với ba của mình.

Trần Mai không tự chủ xoa xoa tay, rất lâu sau mới mở miệng, “Mẹ, con và Khai Hoa đã kết hôn được bảy tám năm, nhưng chúng con vẫn không thể có con, mới đầu con tưởng rằng bởi vì hai vợ chồng con gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, mới tạm thời không có con, sau này con lại hoài nghi có thể là trong hai vợ chồng con có người có bệnh xấu gì đó, đợi sau khi Khai Hoa được nghỉ phép về nhà, con và anh ấy đã đi kiểm tra, thì mới biết được, con bị vô sinh..... Mấy năm nay, con lén lút đi khám không biết bao nhiêu là bác sĩ, bọn họ đều nói, trời sinh cổ tử cung của con phát triển kém, đời này cũng không thể có thai. Từ lâu Khai Hoa đã khuyên con, nếu không thể có con thì hãy nhận con nuôi. Lúc đó trẻ tuổi còn nóng nảy, con làm sao chấp nhận được, con không đồng ý, con nghĩ là mình sẽ tốt lên, nhưng sự thật thì cả đời này của con cũng không thể mang thai em bé được. Mấy năm nay con nghĩ rất nhiều, cảm thấy rất có lỗi với Khai Hoa, con bắt đầu muốn cùng anh ấy ly hôn, anh không đồng ý, còn nói không thể có thai thì còn có thể nhận con nuôi, tại sao con có thể chỉ vì không có con liền muốn li hôn với anh! Mẹ, lần đầu tiên con vừa nhìn thấy đứa nhỏ này đã thích nó, nhìn nó, con cảm giác như mình được trở thành một người mẹ. Mẹ.....”

Chưa bao giờ Chu Hữu Thực biết đến những chuyện này, giờ phút này nghe được, bà cảm thấy đầu đau nhức, qua một lúc lâu, mới buông tiếng thở dài “Nghiep churong ma!”

Trần Mai lau khô nước mắt, nhìn mẹ mình, “Mẹ, mặc kệ như thế nào, lần này con sẽ tích cực tranh thủ. Nếu thực sự không được, thì đó cũng là mệnh của con, con sẽ không oán giận”

Chương 4:

Đạo đó, Tú Nương chính thức bị bỏ tù, Trần Mai đi thăm cô ta, hai người phụ nữ nhìn nhau không nói gì, qua rất lâu sau, Trần Mai mới lên tiếng: “Cảm ơn cô! Tú Nương.”

Tú Nương sửa sang lại tóc tai của mình, “Cô có mang theo gương không, cho tôi mượn một chút.”

Trần Mai ngậy người sừng sốt, vội vàng lục lọi trong túi, “Có có có, đây. . . . đây”

Trần Mai thấy cô ta dùng tay chải tóc, thì lấy lược của mình ra, “Cô dùng lược đi”

Tú Nương nhìn Trần Mai, không nói gì nhận lấy cái lược, sửa sang gọn gàng lại dung nhan chính mình, Tú Nương trả gương và lược lại cho Trần Mai, Trần Mai lắc đầu nói, “Cô cầm đi, điều kiện ở trong tù cũng không được tốt.”

Tú Nương không từ chối, đem mấy thứ đó cất vào túi áo, “Cô là cô gái tốt.”

“Hả?”

Tú Nương nở nụ cười, “Cô là cô gái tốt, sau này cũng sẽ là một người mẹ tốt. Cô không cần phải nói cảm ơn tôi, tôi nói thế cũng vì tôi, không có ý gì khác. Tôi là một người phụ nữ ích kỉ.”

Trần Mai không do dự nói, “Cô không phải là người ích kỷ, cô chỉ là một cô gái số khổ, nếu cô là người ích kỷ, thì đứa bé kia sớm đã chết rồi. Tôi hiểu cô mà.”

Tú Nương cười to lên, cười đến nước mắt cũng chảy ra, thế nhưng cuối cùng cô ta lại gào khóc thảm thiết.

Trần Mai đợi cô ta khóc xong, cầm khăn tay đưa cho cô ta. Tú Nương xua xua tay, dùng tay áo lau mặt qua loa, “Vợ chồng tôi sai rồi lại sai. Những năm qua, tôi luôn lo lắng đề phòng mọi thứ, hiện tại phải ngồi tù rồi, tôi lại cảm thấy như được giải thoát. Đời tôi đã làm quá nhiều chuyện sai lầm, bây giờ nhìn lại quá khứ, thì sự không như ý này tính là cái gì, tôi và Thạch Quý đều là tội phạm.”

Tú Nương đưa mắt liếc nhìn Trần Mai, “Đứa bé có khỏe không?”

“Ừ, đứa bé rất khỏe.”

Tú Nương gật đầu một cái, nhìn Trần Mai nghiêm túc nói: “Nếu như thật sự cô đã suy nghĩ kĩ càng muốn nuôi nấng đứa nhỏ, thì cái gì cũng không biết mới là tốt nhất. Nghe lời tôi nói, đứa nhỏ là do tôi và Thạch Quý đã nhặt được ở ven đường, cô là người thông minh, chắc cô hiểu ý của tôi rồi?”

Trần Mai gật đầu, không lên tiếng.

“Haiz, cô cũng đừng áy náy, ở đời coi trọng chữ duyên, ai cũng đều phải sống theo pháp luật cả, tôi biết cô có anh họ làm cảnh sát ở đây, cho nên cô mới có thể tới gặp tôi, hiện tại, gặp cũng gặp rồi, sau này cô không cần phải đến đây nữa. Tạm biệt!

Tú Nương mở cửa phòng, cai ngục liền cầm tay cô ta lại, áp tải đi về phòng giam, Trần Mai đứng ở cạnh cửa, nhìn dáng lưng thẳng tắp của cô ta, từng bước một đi về phía trước mà không hề quay đầu lại, Trần Mai thở dài, nhìn cảnh sắc ở bên ngoài, đã đến lúc phải về nhà rồi.

Ban ngày Trần Mai phải đi làm, không có nhiều thời gian để chăm sóc cho đứa nhỏ, vậy nên cô đành phải để đứa nhỏ ở nhà nhờ bố mẹ mình chăm sóc, Trần Mai dọn ra khỏi căn nhà cô đang thuê, tuy mỗi ngày cô phải đạp xe đạp đi làm mệt mỏi hơn trước, nhưng mỗi khi cô nghĩ đến đứa nhỏ, Trần Mai cảm thấy cho dù có khổ hơn nữa cô cũng có thể chịu được.

Mỗi ngày, Trần Đức Cường đều bế đứa cháu ngoại mới có của mình, đi khắp nơi khoe khoang với người khác, mọi người đều vụng trộm cười cợt sau lưng nói ông thay người khác nuôi con cái, còn cho rằng mình là ông ngoại ruột của đứa nhỏ hay sao?

Trần Mai cất xe đạp xong, vừa vào nhà đã thấy chị hai và chị ba của mình, “Chị hai, Chị ba, hai chị đến lúc nào thế?”

Chị hai Trần Tuệ cười nói: “Hai chị đến đã lâu, hai chị vừa nghe thấy chuyện này thì lập tức đến đây.”

Chị ba Trần Sáng đang ôm đứa bé, “Đúng đó, chuyện lớn như vậy em cũng không chịu nói sớm cho hai chị biết.”

Trần Mai cười cười, “Hôm nay chị hai, chị ba đừng về nhà, mấy chị em mình lâu rồi không gặp nhau, cũng nên ngồi tâm sự cho thật đã, bây giờ em đi làm cơm tối đây.”

Trần Tuệ nhìn Trần Sáng, “Em ba sợ chị hỏi chuyện em ấy, nên vội vã chạy trốn rồi.”

Chu Hữu Thục lấy sữa cho em bé ăn, “Bảo bối, bú sữa mẹ đi con.”

Hà Tiểu Vi vừa bú sữa, vừa liếc mắt nhìn hai người dì của mình, một lát xem người này, một chốc lại xem người kia.

Trần Tuệ thấy con mắt đứa nhỏ lưu chuyển xoay tròn, cười nói: “Em bé nhỏ, không chịu chuyên tâm bú sữa đi, còn muốn nhìn nhìn cái gì nè.”

Chu Hữu Thục nhìn đứa nhỏ, cười cười, rồi bà nhìn hai cô con gái của mình, “Tại sao lúc hai đứa tụi con tới đây không dắt theo Thần Thần và Hiểu Hiểu vậy. Đã lâu rồi mẹ chưa được thấy mấy đứa nhỏ đó.”

Trần Tuệ nói: “Mẹ, hôm nay Hạ Thần phải đi học, không đến được.”

“Hiểu Hiểu nhà con bị bệnh, con muốn cho nó ở nhà.”

Chu Hữu Thục vừa nghe cháu gái bị bệnh, lo lắng hỏi: “Bị bệnh? Khi nào chứ, hiện tại ra sao rồi?”

Trần sáng mau chóng trấn an mẹ mình, “Mẹ, mẹ yên tâm, bệnh của nó đã dần khỏi, chỉ là mấy bữa nay sức khỏe có hơi suy yếu, nên con để nó ở nhà nghỉ ngơi dưỡng sức mấy ngày cho khỏe hẳn.”

Lúc này Chu Hữu Thục mới yên tâm, “Thế cũng tốt, thế cũng tốt. Hiểu Hiểu còn nhỏ, con cũng đừng chỉ biết tới công việc, có thời gian thì hãy chăm sóc nó nhiều hơn.”

“Dạ, con biết rồi. Mẹ đã đặt tên cho đứa nhỏ chưa?”

Chu Hữu Thục cười nói: “Còn chưa nữa, mẹ và ông ngoại nó, mẹ nó cứ gọi nó là tiểu bảo bối. Ba con nói nên để Khai hoa đặt tên cho đứa nhỏ, mẹ thấy cũng phải, con là của nó, nên để người làm cha như nó đảm nhiệm.”

Trần Tuệ thấy em ba mình đang ở dưới bếp không có ở trước mặt, thì không giữ kềm nữa, “Mẹ, đứa bé này là do em ba nhận nuôi, em rể có đồng ý chưa? Em ba và em rể còn trẻ, sau này cũng chưa chắc là không có con, tại sao lại còn nhận con nuôi chứ.”

Trần Tuệ là chị cả trong nhà, cũng không được đi học nhiều, hiện tại đang làm công nhân ở nhà máy dệt. Trong quan niệm của Trần Tuệ, nuôi con ruột của chính mình mới là hợp lý.

Dĩ nhiên chuyện sâu sa trong đó Chu Hữu Thục sẽ không nói với hai đứa con gái của mình, dù sao cũng không phải là chuyện hay ho gì, còn nữa lỡ sau khi nói ra, tình chị em xảy ra màng ngăn cách cũng không tốt cho lắm. Chu Hữu Thục gật đầu một cái, “Em gái con nói Khai Hoa không có ý kiến, nó đồng ý. Con cũng biết tính em rể con mà, nó là một người trầm lặng.”

Trần Sáng thấy cách nhìn của mẹ mình với em rể vẫn chưa thay đổi, thì bật cười hì hì một tiếng, “Mẹ, em rể là quân nhân, không thể giống người ngoài được, quân đội kỷ luật nghiêm khắc, cái tính tình trầm lặng đó rất thích hợp ở trong quân đội.”

Trần Tuệ đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, gật đầu phụ họa, “Mẹ, em ba không nói khi nào em rể trở về? Em rể đi gần một năm chưa về, lễ mừng năm mới thì nói là có chuyện, không về được, năm nay tính thời gian cũng đã trôi qua hơn nửa năm, cũng chưa thấy báo bao giờ về nhà.”

Nói đến chuyện này, Chu Hữu Thục cũng hơi lo lắng, “Đúng vậy, Khai Hoa đi lâu như vậy rồi cũng chưa về nhà, em gái con còn nói lễ quốc khánh này sẽ ôm đứa nhỏ lên Bắc Kinh tìm nó.”

“Cũng tốt.” Trần Sáng vừa nói, vừa cầm khăn lau miệng cho đứa nhỏ, “Đứa bé này nhìn nhỏ thế mà cũng tham ăn ghê, mẹ nhìn xem trong chốc lát mà đã bú hết, nó ăn xong rồi. Thật là một đứa bé dễ nuôi.”

Hà Tiêu Vi ợ lên một cái, sau khi ăn no thì buồn ngủ, Hà Tiêu Vi ngáp dài.

Chu Hữu Thục thấy đứa nhỏ ngáp, cười nói: “Đứa bé này buồn ngủ rồi, mẹ đi dỗ nó ngủ ngon.” Vừa nói, vừa ôm đứa bé vào lòng vỗ nhẹ nhẹ.

“Đúng là có phúc, ăn được ngủ được, còn không khóc. Khi còn bé Hiểu Hiểu nhà con cũng không được như vậy, một chút tiếng động cũng có thể bị đánh thức, ngủ không ngon sẽ khóc, khiến cho người lớn tụi con cũng không được ngủ ngon.”

Chu Hữu Thục cười nói: “Mẹ cũng thấy nhiều đứa con nít rồi, còn chưa thấy có đứa bé nào ngoan như nó. Đứa bé này không sợ người lạ, ai cũng có thể bế nó trên tay, nếu mẹ và ba con không rảnh thì nhờ người khác chăm hộ, nó cũng không khóc. Khi nào muốn đi tiểu thì mới hừ hừ mấy tiếng, buổi tối cũng không phá mẹ nó, đúng là rất ngoan.”

Hôm nay Trần Tuệ không phải chỉ đến xem đứa nhỏ, nhưng hiện tại đang có em hai ở bên cạnh, cô không thể nói gì được. Ăn cơm tối xong, Trần Tuệ nói lâu rồi không gặp mẹ, cô muốn tối nay được ngủ với mẹ. Trần Đức Cương không có ý kiến, gật đầu đồng ý.

Chu Hữu Thục còn chưa hiểu rõ tính cô con cả của mình sao? Buổi tối hai mẹ con nằm trên giường, Trần Tuệ nói: “Mẹ, mẹ có thể nói chuyện với em ba một chút, nhờ em rể giúp con một chuyện được không?”

Lúc trẻ Chu Hữu Thục là người đọc sách, hơn nữa chồng bà còn là một đảng viên, Ngày thường bà là người dạy dỗ con cái, Chu Hữu Thục tuy đã ngoài năm mươi, nhưng cũng chưa phải là người lú lẫn.

“Mẹ, chú em chồng con đã đến tuổi, nhà chồng con muốn để nó đi lính, nên nhờ con tới hỏi, có thể nhờ em rể giúp một tay, nếu được thì ở trong đồn của em rể, làm thuộc hạ của em ấy, sẽ chiếu cố đối ứng nhau tốt hơn.”

Chu Hữu Thục mặt đen thui, “Mẹ sẽ không nói chuyện này với em con, tự mình con đi nói với nó đi. Con cũng đã ba mươi tuổi rồi, nên biết là, kỷ luật trong quân đội rất nghiêm khắc,

quân nhân ai mà không giống nhau. Còn nữa, chú em chồng của con có thể so sánh với Khai Hoa sao? Khai Hoa là người đã được đào tạo ở trường quân đội, ông của Khai Hoa còn tham gia cách mạng. Hơn nữa, Khai Hoa còn trẻ, còn cả chặng đường tốt đẹp phía trước, con cũng đừng mở miệng mà hỏi em con, chuyện như vậy con trở về nhà thì nói là không làm được, chẳng lẽ bên nhà chồng con lại vì chuyện này mà gây khó dễ với con sao?”

Trần Tuệ bị mẹ mình khiển trách, trong lòng có chút không vui, hai cô em gái của cô được gả vào nhà tốt, duy chỉ có cô, cô là chị cả, năm xưa trong nhà không có tiền, không được đi học nhiều, giữa lúc tuổi tác bản thân thích hợp, lại gặp cảnh mười năm cách mạng văn hóa, xác định không gặp phải may mắn, Trần Tuệ càng nghĩ trong lòng càng khổ, “Mẹ, mẹ hãy giúp con một chút đi, mấy năm qua mẹ đã giúp con được điều gì đâu? Con cũng là con ruột của mẹ, tại sao chuyện tốt đẹp gì cũng đều dành cho em trai, em gái! Em hai giờ là chủ nhiệm hội phụ nữ, em ba được ba tìm việc, là giáo viên trường tiểu học, em tư thì đi làm kinh doanh, cũng chỉ có con, vẫn còn khổ sở cơ cực, Mẹ, đến cuối cùng con có phải là con ruột của mẹ không?

Chu Hữu Thục đối mặt với chất vấn của con gái, tức giận tột độ, nếu không phải thời điểm hiện tại đã khuya, bà thật sự muốn tát nó một cái, lòng bàn tay mu bàn tay đều là thịt, bởi vì bà biết mấy năm qua nhà đưa con cả mình sống không tốt, nên vụng trộm giấu mấy đứa con khác chiều cổ nó nhiều hơn, là ba nó đã mang về mặt già nua của mình tới nhờ vả người ta cho nó làm công nhân nhà máy dệt, vậy mà bây giờ nó lại còn nói bọn họ không quan tâm nó.

Chu Hữu Thục hít sâu một cái, “Không phải hồi nhỏ tôi không cho cô đi học, là tự cô không muốn, dắt cô đến trường cô liền bỏ trốn, thầy giáo không biết làm sao nên mới nói cho tôi và cha cô tới đón cô về. Em hai cô là chủ nhiệm hội phụ nữ là do nó cố gắng ra ngoài làm việc, về phần em ba cô, công việc là do ba cô lo, nhưng cô cũng không chịu nghĩ đi, cô còn chưa tốt nghiệp tiểu học, chẳng lẽ trường học còn phải mời cô đến để dạy cho mấy đứa nhỏ sao? Em trai cô hai mươi tuổi đã đi khỏi nhà, đến nay còn chưa trở về. Cô làm chị cả, bây giờ lại còn trách bố mẹ già này sao.

Trần Tuệ không lên tiếng, theo ý mẹ, mọi chuyện đều vì cô là chị cả, cho nên cô đáng phải chịu mọi điều đau khổ sao.

“Lần trước, cô để cho cha cô tìm việc cho chồng cô, ba cô tìm, đến phiên cô, cũng tìm cho cô, còn phải như thế nào mới là đối xử tốt với cô? Lần này cô lại nêu lên yêu cầu vô lý như vậy, Trần Tuệ, mẹ và cha con không nợ con cái gì, em trai và các em gái của con cũng không nợ con cái gì, tối nay đã nói xong, sáng mai lập tức về nhà cho mẹ.” Chu Hữu Thục nói xong thì đắp chăn quay đầu ngủ, đứa con gái này, thật là làm bà tức giận hết mức.

Buổi tối, Trần Mai đắp kín chăn cho đứa nhỏ, ngồi ở trước bàn đọc sách viết thư cho chồng mình.

“..... Đây là hình của em bé, gửi cho anh, tên của đứa nhỏ còn chưa có đặt, ba nói để anh đặt tên cho nó. Mọi việc trong nhà đều ổn, đừng suy nghĩ nhiều. Em hiểu anh ở quân đội bận rộn nhiều việc, nên không muốn làm phiền anh. Ngày quốc khánh, em sẽ mang em bé tới quân đội để anh nhìn, anh xem khi đó anh có rảnh rỗi hay không.

Chúc

Cơ thể khỏe mạnh!

Vợ yêu: Trần Mai

Ngày 12 tháng 9 năm 1984.

Chương 5

Thời tiết Bắc Kinh rất khô hanh, sau khi thực hiện huấn luyện mỗi ngày xong, Hường Khai Hoa quay về ký túc xá, lấy thư của vợ mình ra đọc, đọc một lần lại một lần, trong hình là ảnh hai mẹ con cười rất rục rờ. Ngón tay cái của Hường Khai Hoa lướt qua mặt đứa nhỏ, lúc này người được mệnh danh là có vẻ mặt nghiêm túc nhất đại đội đang nở nụ cười vui vẻ.

Chính trị viên Lưu đột nhiên vừa vào cửa nhà đại đội trưởng Hường đã thấy anh ta đang cười, thì cảm giác giống như bị cắn phải thuốc lắc, nếu như bị cấp dưới trong liên đội biết, người bọn họ vụng trộm gọi là “Lãnh Diêm Vương” đại đội trưởng Hường vậy mà cũng biết cười, không biết sẽ hù chết cả đám người sao!

“Chị dâu gửi thư rồi.” Lưu Minh Tuấn cười hì hì nhìn đội trưởng nhà mình.

Hường Khai Hoa nhìn thấy Lưu Minh Tuấn cợt nhả, “Đứng nghiêm, nhìn qua phải, nhìn về phía trước, nghỉ.”

Lưu Minh Tuấn làm xong một loạt các động tác, thì mới muộn màng phát hiện mình đã bị đại đội trưởng đùa bỡn. Lưu Minh Tuấn thấy Hường Khai Hoa đem thư gấp lại, đang chuẩn bị bỏ vào trong phong thư, thì không cẩn thận làm rớt tấm hình, Lưu Minh Tuấn nhanh tay lẹ mắt cúi người nhặt lên, nhanh chóng nhìn hình, rồi mới trả hình lại cho Hường Khai Hoa.

Lưu Minh Tuấn thấy mặt mũi Hường Khai Hoa nghiêm túc, không nhìn được muốn chọc anh ta, “Đội trưởng, đứa nhỏ lớn nhanh thật. Em nhớ hình như năm ngoái anh trở về nhà chỉ có một đêm, vậy mà hiện tại đứa bé cũng lớn thật.....”

Hường Khai Hoa nhìn chính trị viên Lưu có cùng cấp bậc với mình, có chút nhứt đầu, chính trị viên Lưu ở đại đội nổi tiếng là có tài ăn nói, cùng với hấn đấu khẩu, anh không làm gì được hấn cả, chỉ là..... Hường Khai Hoa bóp bóp nắm tay, cặp mắt nhìn thẳng vào chính trị viên Lưu.

Lưu Minh Tuấn cũng không phải là kẻ ngu, lập tức bàn chân như được bôi dầu mà chạy đi, bên miệng cũng rất không phúc hậu mà bật cười.

Hường Khai Hoa lắc đầu một cái, lấy dụng cụ rửa mặt đi ra ngoài múc nước.

Ngày huấn luyện hôm sau, Hường Khai Hoa phát hiện binh lính cấp dưới của mình cứ len lén nhìn anh, chính là quen Hường Khai Hoa là người nghiêm túc, tước hiệu “Lãnh Diêm Vương” còn đây, cấp dưới cũng chỉ dám len lút bàn tán. Đại đội trưởng Hường thật sự không biết, mấy binh lính cấp dưới đã đem đại đội trưởng anh trở thành thần tượng, một đêm a, một đêm, hiện tại đứa nhỏ cũng lớn như vậy, đại đội trưởng Hường không hổ danh là đại đội trưởng, ở phương diện này cũng mạnh mẽ hơn bọn họ nha!

“Đại đội trưởng khỏe.....”

“Đại đội trưởng khỏe.....”

Đọc đường đi, mấy binh sĩ đang huấn luyện đều chào hỏi Hường Khai Hoa, chờ Hường Khai Hoa đi rồi, tiếp theo sẽ có tiếng binh sĩ len lén bàn luận chuyện gì đó, khi ánh mắt trung đội trưởng quét qua, thì nhanh chóng yên lặng.

Lưu Minh Tuấn thấy ánh mắt của đại đội trưởng Hường cứ cố chấp nhìn mình chằm chằm,

trong lòng có chút sợ hãi, anh ta chỉ là một huấn luyện viên chính trị, tuy là cùng cấp bậc với Hướng Khai Hoa, nhưng bàn về kỹ thuật thì anh ta không phải là đối thủ của hắn, hôm qua trên chóc đại đội trưởng Hướng tạo thành cục diện rối rắm như vậy, anh ta cũng biết là binh lính cấp dưới đã bàn luận về Hướng Khai Hoa, trong lòng có chút chột dạ, chẳng lẽ hôm nay đội trưởng Hướng tới tìm mình tính sổ sao? Thật là oan uổng mà, cũng không biết là cái miệng thối của ai, đêm qua mình chỉ là thuận miệng nói đùa với đại đội phó mấy câu thôi mà!

Hướng Khai Hoa nhìn Lưu Minh Tuấn phê bình nói: “Đồng chí Lưu, anh là người quản lý kỷ luật, vậy mà hiện tại trong đám binh sĩ lại có ý nghĩ đen tối, anh nên quản lý cho tốt vào.”

“Vâng, đại đội trưởng!”

Hướng Khai Hoa trả lại một cái chào quân đội, rồi đi, trước khi đi còn nghiêng đầu lại nhìn Lưu Minh Tuấn, “Anh Lưu, lễ quốc khánh này vợ và con tôi sẽ đến đây, nói trước với anh một tiếng, đến lúc đó thì chúng ta cùng nhau ăn một bữa cơm.”

Lưu Minh Tuấn gật đầu một cái, nói đi nói lại thì Hướng Khai Hoa và Lưu Minh Tuấn cùng là một dạng người, hai nhà cũng cách nhau không xa, chỉ là Lưu Minh Tuấn là người sôi nổi, vậy mà trong công việc lại gặp phải một người có tính tình trầm lặng, nên thỉnh thoảng anh ta sẽ lấy mấy chuyện không quan trọng ra mà đùa giỡn, trong âm thầm hai người lại trở thành anh em đáng tin cậy của nhau.

Sắp đến lễ quốc khánh, Trần Đức Cường biết con gái muốn đi Bắc Kinh, thì chuẩn bị chút hoa quả khô, để con gái mang theo.

Hà Tiểu Vi đã được năm tháng tuổi, bộ dạng trắng trẻo mập mạp, gặp ai cũng toét miệng cười, làm cho mọi người vô cùng yêu thích. Hà Tiểu Vi biết lễ quốc khánh này sẽ được đi gặp mặt cha nuôi, trong lòng khẩn trương, cô không biết người cha mới này của mình có thích cô hay không? Dù sao cô nhất định cũng sẽ dốc hết sức, cô là đứa nhỏ trắng trẻo mập mạp người gặp người thích, nhất định sẽ khiến trong lần gặp mặt đầu tiên đã nắm chắc cha nuôi.

Trần Mai mặc áo len thật dày cho đứa nhỏ, tuy hiện tại là mùa thu, nhưng dù sao nó cũng là con nít, nếu bị cảm lạnh sẽ không tốt.

Hà Tiểu Vi ngồi trên xe lửa quá lâu, cô không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, xe lửa này làm cô điên đến không chịu nổi, tuy là được mẹ ôm, nhưng vẫn rất khó chịu, đến cuối cùng thì cũng đến được Bắc Kinh, Bắc Kinh nha, ở kiếp trước cứ tám năm là lại tới kỳ tổ chức Olympic, những năm tám mươi của thành Bắc Kinh a, mới nghĩ có chút xiu mà đã thấy kích động rồi.

Hướng Khai Hoa biết hôm nay vợ con mình sẽ đến, đã sớm cho người tới trạm xe lửa chờ, anh có chuyện không đi được, chỉ đành phải phái cảnh vệ đi một chuyến.

Đây là lần đầu tiên Trần Mai đến Bắc Kinh, cũng không rõ đường đi nước bước lắm, đi theo dòng người ra khỏi trạm xe, Trần Mai liền không biết nên đi như thế nào nữa, cô biết chồng mình sẽ đến đón cô, nhưng không biết là anh đã tới chưa?

Trình Hóa mặc bộ quân trang, trong tay giơ tấm bảng hiệu, phía trên có dòng chữ thật to viết: “Nghênh đón đồng chí Trần Mai”. Trần Mai vừa ra khỏi trạm xe, liếc mắt thì nhìn thấy tấm bảng thật to này, cô mau chóng ôm đứa bé đi tới.

Trước khi Trình Hóa đi, đại đội trưởng đã lấy hình cho anh ta xem qua, trong đầu có ấn tượng, vì vậy thấy hai mẹ con họ vừa đến, lập tức nghênh đón, chào một cái chào quân đội, “Chị dâu khỏe.”. Nhanh chóng nhận lấy hành trang từ trong tay Trần Mai, đặt vào trong xe,

anh mở cửa xe mời Trần Mai lên.

Trần Mai ôm đứa bé lên xe, nhìn anh lái xe một cái, "Đại đội trưởng của anh không đến sao?"

"Báo cáo chị dâu, đại đội trưởng đang có công chuyện, không thể đi được, nên phải em tới đón chị dâu."

"Ồ, như vậy sao. Công việc quan trọng hơn." Trần Mai ngồi xe lửa đã lâu cũng có chút mệt mỏi, không còn tinh thần để nói chuyện, có vẻ hơi lười biếng. Trình Hóa vừa lái xe, đuôi mắt cũng không ngừng quét qua Trần Mai, thấy bộ dạng Trần Mai giống như là đang mất hứng, trong lòng có chút lo lắng, không phải là tức giận với đại đội trưởng rồi chứ?

"Chị dâu, một mình chị ôm đứa bé đến đây, nhất định rất vất vả. Đại đội trưởng của tụi em mặc dù nghiêm túc, nhưng tính tình lại tốt, đối xử với cấp dưới cũng không tệ, mọi người ai cũng rất thích đại đội trưởng, lần này chị dâu tới đây, vốn là đại đội trưởng muốn đích thân đi đón, nhưng lại nhất thời có chuyện, nên thật sự là đi không được."

Trần Mai bật cười, "Tôi biết mà. Chú đồng chí, ngày thường chồng của tôi nói năng vô ý, xin mấy chú lượng thứ cho."

Trình Hóa vừa mừng vừa lo, "Chị dâu nói gì vậy, đại đội trưởng là người tụi em tôn kính nhất."

Trần Mai chỉ nghĩ anh đồng chí này đang nói đùa, nên không để trong lòng, vừa cười vừa hỏi chuyện cuộc sống hằng ngày của chồng mình.

Hà Tiểu Vi bị một tràng "Chị dâu khỏe" đánh thức, Hà Tiểu Vi ngáp một cái, mơ mơ màng màng mở mắt ra, nhìn thấy trước mặt là một hàng binh lính, bị sợ hết hồn, vốn là ý thức đang ngủ gật cũng tỉnh táo lại.

Các chiến sĩ thấy đứa nhỏ trong ngực Trần Mai đã tỉnh, còn mở to đôi mắt tròn vo của mình nhìn bọn họ, nó không hề có chút ý nghĩ muốn khóc nào, thì ai nấy đều nhao nhao tranh nhau muốn nhìn đứa nhỏ trong ngực Trần Mai.

Đầu Hà Tiểu Vi cử động nhìn chung quanh, rốt cuộc thì ai mới là cha mình nha?

"Em đã đến rồi."

"Ừ."

"Đi vào nhà trước đi."

Hà tiểu Vi trợn tròn mắt, cái này. người nói năng đơn giản như vậy là cha cô sao? Có thể đoán được, sẽ rất khó thu phục cha nuôi nha.

Hướng Khai Hoa dắt vợ con mình trở về ký túc xá, hiện tại đã sớm qua giờ cơm tối ở quân ngũ, Hướng Khai Hoa cầm chén của mình, "Anh đi phòng ăn xem thử còn có gì để ăn không."

Trần Mai gật đầu một cái, "Anh đi đi. Bây giờ thời gian cũng không còn sớm nữa, anh đừng làm phiền người khác, có cái gì thì lấy cái đó là được."

Hướng Khai Hoa ừ một tiếng thì đi.

Trái tim nhỏ bé của Hà Tiểu Vi bị đá kích, từ đầu đến cuối người cha mới này của cô chưa hề nhìn qua cô một cái a. Trước khi tới đây, mỗi ngày cô đều tin tưởng vào bộ dáng trắng trẻo béo mập của mình, không có khả năng không túm chặt trái tim của cha nuôi, nhưng thực tế thì máu chảy đầm đìa mà, hình như cha nuôi rất không thích cô a!

Ở nhà ăn, Lưu Minh Tuấn đã nhờ cấp dưới giúp đỡ, thấy Hướng Khai Hoa đi tới, "Đội

trưởng, không còn gì để ăn, em đã nhờ Tiểu Trương làm tô mì, anh mang về cho chị dâu ăn đi.”

Nhìn sắc mặt Hướng Khai Hoa có chút khó coi, Lưu Minh Tuấn biết anh ta không thích chiếm tiện nghi của cơ quan, cũng không thích dùng quyền thế chèn ép người khác, nên mau chóng mở miệng nói. ”Chính xác không sao, chị dâu là nữ gia quyến, không so được với quân nhân chúng ta, nhưng chẳng qua chỉ là một tô mì thôi.”

“Đại đội trưởng, mọi thứ tốt lắm, chị dâu có ăn cay hay không?” Ban cấp dưỡng đồng chí Tiểu Trương vui vẻ hỏi, đây chính là nấu cho vợ của đại đội trưởng Hướng nha, thật là làm cho tân binh Tiểu Trương rất tự hào.

“Đề một ít thôi”

Hướng Khai Hoa bưng bát mì, trợn mắt nhìn bạn chí cốt một cái, Lưu Minh Tuấn cười hì hì một tiếng, vỗ vỗ bả vai Tiểu Trương, “Tiểu Trương, làm rất tốt.”

“Dạ, huấn luyện viên. Đại đội trưởng đi thông thả, huấn luyện viên đi thông thả.”

Lưu Minh Tuấn chạy theo Hướng Khai Hoa, “Sáng mai chúng ta ăn cơm ở khách sạn, vợ của em đã thu xếp ổn thỏa để hai bên gia đình gặp nhau.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Khai Hoa, vợ anh và đứa bé đều tới, anh còn để vẻ mặt này làm gì? Ngày thường không ngừng chờ thư nhà, nhất định rất hi vọng, bây giờ còn giả bộ gì nữa chứ. Con gái anh rất đáng yêu, trắng trẻo mập mạp, thật khiến người khác yêu thích.”

Hướng Khai Hoa bị bạn thân trêu đùa, cái mặt dày có chút không nén giận được, Lưu Minh Tuấn cười hì hì, vỗ vỗ bả vai của Hướng Khai Hoa, nói nhỏ vào lỗ tai anh một câu: “Buổi tối nhớ chú ý một chút nha”

Hướng Khai Hoa nhìn biểu cảm trên mặt anh ta, hận không thể cho anh ta một đấm, Hướng Khai Hoa quay mặt đi, lập tức đi, Lưu Minh Tuấn cũng không đi theo, buồn cười nhìn.

Hướng Khai Hoa vào phòng, thấy vợ mình đã thu dọn xong, anh đưa bát mì cho Trần Mai, “Vẫn còn nóng, em ăn trước đi.”

Trần Mai cũng cảm thấy rất đói bụng, không còn khách khí, nhận lấy rồi ăn. Ở trên giường Hà Tiểu Vi chịu không được, cô cũng đói bụng nha, cha nuôi chỉ nghĩ tới mẹ cô thôi, đã quên cô rồi mà, lập tức Hà Tiểu Vi liền căng giọng bắt đầu khóc.

Trần Mai vừa mới ăn một miếng, nghe thấy đứa nhỏ khóc, vội vàng buông chén xuống nhìn sang, Hướng Khai Hoa ngăn vợ, “Em ăn đi, để anh đi coi cho.”

Trần Mai ăn mì, “Em mới cho bé đi tiểu, nếu nó đói bụng, thì trên bàn có sữa bột.”

Hướng Khai Hoa ôm đứa nhỏ mềm mại ở trong ngực, thật không biết phải nên làm gì? Anh cũng đã hai mươi tám tuổi, nhưng là lần đầu tiên ôm con nít, huống chi còn là con của mình, trong lòng Hướng Khai Hoa khá áp lực, không cần bàn cãi, chỉ sợ nếu dùng thêm chút sức thì đứa bé liền bị thương.

Hà Tiểu Vi bị ôm như thế rất không thoải mái, nhìn cả khuôn mặt ba nuôi đang nhăn tít lại với nhau, há hốc mồm mà nhìn cô, Hà Tiểu Vi cũng không khóc nữa, chỉ là rất uất ức nhìn người cha mới này.

Trần Mai ở bên cạnh nhìn tư thế chồng mình ôm đứa nhỏ, thấy thân thể anh rất cứng ngắc, bật cười hì hì, đi lên phía trước, lôi kéo tay của chồng, “Anh phải ôm thế này, em đi lấy sữa, trông cậy vào anh là không được. Có phải hay không nha tiểu bảo bối, trông cậy vào cha con,

còn không phải buổi tối sẽ ngoan ngoãn chịu chết đói sao.”

Hà Tiểu Vi nghe thấy lời nói của mẹ mình, toét miệng cười, Hướng Khai Hoa thấy đứa nhỏ nở nụ cười, thì thấy trong lòng đập thành thịch, có gì đó ấm áp.

Ăn cơm xong, hai vợ chồng ngồi tâm sự một hồi, đứa nhỏ đã sớm ngủ thiếp đi. Hướng Khai Hoa thấy vợ mình trải giường chiếu, không được tự nhiên nói, “Em và đứa nhỏ ngủ đi, anh đến chỗ Lưu Minh Tuấn chen lấn.”

Trần Mai cười ha ha, “Mấy anh là hai người đàn ông, sao lại chen lấn, nên ngủ ở đây đi.”

Hướng Khai Hoa suy nghĩ một chút, việc này cũng đúng, sờ sờ đầu, “Ban đêm lạnh, lấy cái áo khoác của anh đắp lên đi.”

Trần Mai rất mệt mỏi nên vừa nằm xuống không bao lâu thì ngủ ngay. Hướng Khai Hoa ôm một lớn một nhỏ, nghe tiếng hít thở nông sâu của hai mẹ con, trong bóng đêm cặp mắt anh rạng rỡ phát sáng, vợ, con, đều là trách nhiệm của anh, anh muốn yêu vợ và con của mình thật tốt.

Chương 6:

Hà Tiểu Vi bị tiếng huấn luyện ở bên ngoài đánh thức, vừa mở mắt ra, cô thấy mẹ vẫn nằm ở bên cạnh, nhưng không thấy ba đâu, chắc ba cô đi huấn luyện rồi, cô lại tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Sau khi Hường Khai Hoa kết thúc giờ huấn luyện buổi sáng, anh vừa về ký túc xá đã thấy vợ con mình dậy rồi, vợ anh đang cho em bé bú sữa.

"Xong rồi?"

"Ừ. Xong rồi." Hường Khai Hoa khoác khăn lông lên vai, cầm chậu rửa mặt lên, "Sửa soạn một chút, rồi chúng ta cùng đi khách sạn ăn cơm nhé."

"Dạ... vâng."

Hường Khai Hoa cầm chậu đi ra ngoài rửa mặt, trước khi đi còn nhìn đứa nhỏ một cái, Hà Tiểu Vi liền nhún vai toét miệng cười, thế nhưng sữa trong miệng cô còn chưa nuốt xuống hết, nên lập tức cô bị sặc, Hường Khai Hoa bước một bước dài đi tới, "Làm sao vậy?"

"Không có chuyện gì, con mình uống sữa quá nhanh, nên bị sặc sữa, anh mau đi rửa mặt đi." Trần Mai buồn cười nhìn bộ dạng gấp gáp của chồng, vừa lấy khăn lau miệng cho đứa nhỏ.

Hường Khai Hoa sờ đầu một cái, vừa đi vừa nghĩ rõ ràng là vì hồi nãy em bé cười nên mới bị sặc, làm gì có chuyện bú sữa bị sặc chứ! Đứa nhỏ chính là cười với mình nha, Hường Khai Hoa nghĩ đến đây, trong lòng vui sướng, làm cha rồi suy nghĩ cũng khác thật.

Hường Khai Hoa mang theo vợ con đến Toàn Tụ Đức, một nhà ba người Lưu Minh Tuấn đã sớm ở đó chờ anh.

"Khai Hoa, chị dâu, bên này....." Lưu Minh Tuấn ngoắc ngoắc tay, ở bên ngoài Lưu Minh Tuấn luôn luôn gọi tên đối phương.

"Chị dâu, ngồi ở đây". Lý Hoan vội vàng đứng lên, kéo chỗ ngồi bên cạnh mình ra.

Trần Mai nói tiếng cảm ơn, rồi ngồi xuống.

"Mẹ, đây là con gái của bác Hường mà ba đã nói sao?" Lưu Khải hơn ba tuổi nghẹo đầu nhìn đứa bé so với nó còn nhỏ hơn.

"Đúng vậy, đây chính là em gái nhỏ mà ba con đã nói đó." Lý Hoan sờ sờ đầu con trai, cười nói.

Đàn ông thì tất nhiên là nói chuyện của đàn ông, phụ nữ thì tự có đề tài riêng của phụ nữ, Trần Mai vừa mới được làm mẹ, cô có rất nhiều chuyện muốn học hỏi Lý Hoan, gạt bỏ sự khác nhau, tuy hai người là lần đầu tiên gặp mặt, lại rất hận là không được gặp nhau sớm hơn, cho đến khi thức ăn được dọn lên đầy đủ, thì hai người mới nhìn nhau cười một tiếng không nói chuyện nữa.

Nơi này chính là vệt nướng "Toàn Tụ Đức" niềm tự hào của Bắc Kinh nha, Hà Tiểu Vi nhìn mấy người lớn ăn uống sang khoái, ngay cả anh bạn nhỏ kia cũng đang say sưa ăn ngon lành, trong lòng Hà Tiểu Vi nóng nảy, ngày ngày chỉ có thể xem không có thể ăn thật sự rất đau khổ mà!

Hà Tiểu Vi được mẹ ôm trong ngực, nhìn mẹ mình đang gấp một miếng vịt chuẩn bị đưa vào miệng, Hà Tiểu Vi dùng sức phát ra những âm thanh vô nghĩa, hi vọng sẽ được đám người lớn chú ý đến mình.

Trần Mai cúi đầu nhìn vào mắt đứa nhỏ, cố gắng nuốt miếng vịt đang ở trong miệng xuống, vỗ vỗ lưng em bé, Hà Tiểu Vi vừa cố gắng ê a, vừa lôi kéo tay của mẹ mình, trong miệng còn dùng sức phát âm.

Mấy người lớn thấy em bé như vậy, còn chưa hiểu ra sao, Lưu Khải nghiêng đầu nhìn em gái nhỏ nói, “Mẹ, em bé hình như đói bụng, em ấy muốn ăn vịt nướng nha.” Vừa nói, Lưu Khải vừa lấy miếng thịt vịt mẹ cho nó đặt vào trong tay Hà Tiểu Vi, “Em bé à, ăn đi nè.”

Hà Tiểu Vi toét miệng cười, đứa nhỏ này thật tốt, Hà Tiểu Vi liền đưa miếng vịt vào trong miệng, nhưng là cô còn chưa có răng a,..... Hà Tiểu Vi nhìn hàng nước miếng của mình trên miếng da của thịt vịt, không nhìn được muốn khóc, chỉ có thể xem không có thể ăn nổi khổ này ai có thể hiểu chứ!

Mấy người lớn bị hành động của em bé làm cho sợ ngây người, Trần Mai phục hồi lại tinh thần, lấy miếng thịt trong tay đứa nhỏ đi, “Tiểu bảo bối, bây giờ con còn nhỏ. Không thể ăn cái này được đâu, biết không?”

Hà Tiểu Vi kéo cái miệng nhỏ nhắn, rất uất ức, mọi người thấy bộ dạng đứa nhỏ như vậy không nhìn được cười ha ha. Lưu Minh Tuấn vừa cười, vừa vỗ vào bả vai của bạn thân, “Anh Hường à, anh là người nghiêm túc, như thế nào lại có thể sinh ra một con nhóc tinh quái như vậy..... hahaha.....”

Lý Hoan cũng không nhìn được có chút buồn cười, lại nhìn đứa nhỏ một cái, thấy đứa nhỏ vui mặt vào trong ngực của mẹ nó, nhất thời ngạc nhiên, “Nhìn kia, em bé còn biết xấu hổ nữa nha, hahaha..... Thật là một đứa nhỏ thông minh.” Lý Hoan càng nhìn đứa nhỏ càng thích, cô chỉ có một đứa con trai, hiện tại đất nước đang thi hành chính sách kế hoạch hóa gia đình, một đôi vợ chồng chỉ có thể có một đứa con, Lý Hoan muốn con gái, nhưng lại không thể sinh lần nữa, từ trước trong lòng cô đã có chút tiếc nuối, bây giờ nhìn thấy em bé nhỏ đáng yêu như vậy, cô thật sự thích vô cùng.

“Chị dâu, dứt khoát để đứa nhỏ làm con nuôi của em đi, em chỉ muốn con gái, nhưng nhà em lại chỉ có một thằng nhóc lì lợm, để đứa nhỏ này làm con của em đi.”

Lưu Minh Tuấn cười nói, “Chủ ý này hay, anh Hường, về sau hai nhà chúng ta chính là anh em..... Nào cùng uống ly nữa, đúng rồi, anh Hường, tên của đứa nhỏ anh đã đặt chưa?”

Hường Khai Hoa nhìn về phía vợ mình, Trần Mai không rõ gật đầu, Hướng Khai Hoa và bạn già uống một ly, mới nói: “Tên của đứa nhỏ là Hường Vi.”

“Này, anh Hường, hình như anh không có suy nghĩ nha, rốt cục anh có đồng ý hay không?” Lưu Minh Tuấn thấy bộ dạng Hướng Khai Hoa không nóng không lạnh, suýt nữa phát điên.

Trần Mai cười hì hì một tiếng, “Anh ấy đồng ý rồi đó.”

Lưu Minh Tuấn cười ha ha, “Anh Hường, cái anh này anh đúng là..... haha”

“Được rồi, được rồi, mọi người mau ăn cơm, ăn đồ nguội không tốt”. Lý Hoan thoáng vụng trộm nhéo Lưu Minh Tuấn, trong miệng cười nói.

Mọi người tiếp tục náo nhiệt vui vẻ ăn cơm, trong lòng Hà Tiểu Vi buồn bực vô cùng, cảm giác đói bụng rất tệ, thích đồ ăn nhưng lại không thể ăn!

Ăn cơm xong, hai gia đình nghỉ ngơi ở đây một chút, buổi chiều Hướng Khai Hoa và Lưu

Minh Tuấn còn có việc nên không dám ở lâu.

Trước khi đi, Lý Hoan ôm đứa nhỏ, nhìn Trần Mai nói: “Chị dâu, tối hôm nay để đứa nhỏ ở nhà em được không?”

Trong lòng Trần Mai lo lắng cho đứa nhỏ, nhưng lại thấy em gái năn nỉ, cô thật không biết nên phải làm sao nữa.

“Chị dâu, quê hương vợ của em còn là quê hương của đứa nhỏ ở đó có tập tục, tuy là nhận con nuôi nhưng cũng phải ôm đứa nhỏ về nhà ở mấy ngày, chị xem.....” Lưu Minh Tuấn giải thích

Người ta đều đã nói tới mức này rồi, trong lòng Trần Mai cho dù không muốn cũng không thể từ chối được, “Vây..... Vây thì phải làm phiền em gái rồi.”

“Hai nhà chúng ta, còn nói chuyện khách sáo làm gì. Chị dâu yên tâm, nhất định em sẽ chăm sóc Vi Vi chu đáo.” Lý Hoan thấy Trần Mai đồng ý, lập tức cười nói.

Hướng Khai Hoa tròn mắt nhìn Lưu Minh Tuấn, trước giờ anh chưa từng nghe nói có phong tục này nha!

Trong lòng Lưu Minh Tuấn biết lấy cớ này không thể gạt được anh ta, trừng mắt nhìn lại, tầm mắt hai người chạm vào nhau.

Trần Mai và Lý Hoan đang nói chuyện đứa nhỏ, nên không nhìn thấy giờ phút này hai gã đàn ông đang trong tình trạng nước sôi lửa bỏng, Hà Tiểu Vi được Lý Hoan ôm trong ngực, ghé đầu nhìn ba cô và cha nuôi, ở trong lòng suy nghĩ, hiện tại ánh mắt của cha mình và cha nuôi đang ẩn chứa điều gì?.

Cho đến khi Lưu Minh Tuấn thừa dịp hai bà vợ không chú ý, nhẹ nhàng nói nhỏ một câu, “Em cũng muốn tốt cho anh thôi.” Rồi vỗ vai Hướng Khai Hoa, lộ ra vẻ mặt chắc anh hiểu được chứ, nháy mắt ra hiệu. Hà Tiểu Vi khẽ nhếch miệng, cô đã được tính kế rồi? Chính là để tạo cơ hội cho ba mẹ mình? Hà Tiểu Vi đầu đầy hắc tuyến, dường như, hình như, giống như quả thật cô là cái bóng đèn nha, ba và mẹ đã không có cơ hội tốt để nói chuyện.

Hà Tiểu Vi chu cái miệng nhỏ nhắn, trong lòng cười thầm cha nuôi của mình không hổ danh là huấn luyện viên chính trị, biết kế giương đông kích tây, nhìn lại ba mình, biết rõ trên núi có hổ mà vẫn đi, nhìn bộ dạng giả khờ của ba không biết có nên nói là “Bọ ngựa bắt ve, chim sẽ rình sau” không nữa, ngược lại có vẻ như cha nuôi bị tính kế, Hà Tiểu Vi cảm thấy, rất có khả năng này.

Nhà Lưu Minh Tuấn ở Bắc Kinh, Lý Hoan dắt theo hai đứa nhỏ, vẫy tay chào hai vợ chồng họ Hướng và chồng của mình, rồi đi về trước .

Trần Mai thấy cái đầu nhỏ của con gái nằm ở trên vai Lý Hoan, trên mặt còn nở nụ cười thật to, khua đôi tay nhỏ bé, trong miệng còn y y nha nha hướng vợ chồng cô nói gì đó, Trần Mai luyến tiếc có chút dờ khóc dờ cười.

“Được rồi, anh Hướng, chúng ta cũng nên đi về thôi. Yên tâm đi, vợ em sẽ chăm sóc đứa bé thật tốt.”

Lý Hoan ôm đứa nhỏ vào sân, lúc này ở Tứ Hợp Viện có mấy ông già đang tụm một chỗ ngồi tán gẫu, thấy Lý Hoan ôm một đứa bé trở về, mọi người nói giỡn, “Ồ, Lý Hoan, khi nào thì con với chồng con sinh được đứa bé lớn như vậy thế.”

Cha của Lý Hoan tên là Lý Minh Dụ, mẹ tên là Tiết Nhân, đều là người gốc Bắc Kinh, giờ phút này nhìn thấy con gái mình ôm một đứa nhỏ đi vào, cũng há to miệng.

“Xem thím nói kia, đây là con gái của bạn thân chồng con, hôm nay hai nhà tụi con kết nghĩa anh em, con rất thích đứa nhỏ này, nên ôm nó về nhà nuôi mấy ngày.”

“Bà ngoại, ông ngoại.....” Lưu Khải vừa vào cửa đã nhào thật nhanh vào lòng ông ngoại nó.

“Haha..... mau lên để ông ngoại sờ sờ cái bụng nhỏ của con, xem con có được ăn no không nào.”

Lập tức Lưu Khải liền nâng cao cái bụng nhỏ để cho ông ngoại nó sờ, “Ông ngoại, em gái còn chưa được ăn cơm, ông cũng sờ cái bụng nhỏ của em gái đi?” Vừa nói vừa lôi kéo cái tay của ông ngoại mình đi sờ cái bụng nhỏ của em bé trong ngực mẹ.

Trong sân mọi người đã sớm cười lẫn lộn, Lý Minh Dụ cười nói: “Em bé còn nhỏ, ông ngoại sẽ không sờ bụng em.”

Lưu Khải cái hiểu cái không gật đầu, vẫn tiếp tục lôi kéo cánh tay của ông ngoại mình, dùng sức đi về phía trước, “Ông ngoại, ông ngoại, em gái rất đáng yêu, Khải Khải rất thích em gái, ông mau tìm cách để mẹ cho em gái ở lại nhà chúng ta đi, không được để mẹ trả em gái lại cho bác Hương.”

Mọi người cười không khép miệng lại được, Lý Minh Dụ ôm cháu ngoại, giải thích nói: “Nhưng em gái con cũng còn có cha mẹ ruột nha, con để em gái ở lại nhà chúng ta, em gái cũng mất cha mẹ ruột rồi, không phải rất đáng thương sao?”

Chân mày bạn nhỏ Lưu Khải nhăn lại, một lúc thì nhìn mẹ, một lúc thì nhìn ông ngoại nó, không biết nên làm thế nào. Còn có người muốn chọc ghẹo Lưu Khải, cười nói: “Lưu Khải, con muốn có em gái nhỏ thế này, sao không bắt mẹ sinh cho một đứa, đó còn là em ruột của con nha”. Hiện tại đất nước đang thi hành chính sách kế hoạch hóa gia đình, nói lời này cũng chỉ nhằm mục đích trêu chọc đứa nhỏ, để xem nó phản ứng ra sao.

Lưu Khải lắc đầu nhỏ, “Không được, em gái rất thích khóc, rất đáng ghét. Em gái Vi Vi thì không khóc, con rất thích.”

“Lưu Khải, tất cả em bé đều khóc, em gái Vi Vi cũng sẽ khóc.”

Lưu Khải lắc đầu một cái, kiên quyết không tin em gái Vi Vi sẽ khóc, trong miệng không ngừng nói “Em Vi Vi sẽ không khóc” thấy người khác còn cười, Lưu Khải then quá hóa giận, nắm chặt tay định đi đánh mấy người đó, bị ông ngoại nó kéo lại, mọi người thấy thế càng không nín được cười, nói to ông Lý thật có phúc, có một đứa cháu ngoại để giải buồn, hiện tại còn có thêm một đứa cháu gái, về sau trong viện này sẽ rất náo nhiệt nha.

Hà Tiểu Vi đang nằm trong ngực mẹ nuôi, vô cùng thích thú nhìn Lưu Khải, cô rất là muốn béo cái má của nó, mới vừa rồi ở khách sạn còn là một đứa bé ngoan ngoãn, thế nhưng bây giờ là tiểu quỷ thì đáng yêu hơn nhiều. Mặt Hà Tiểu Vi hưng phấn, không thể kiềm nén tâm trí, căn bản giờ phút này cô đã quên mình là một em bé, cho nên vẻ mặt Hà Tiểu Vi so với một đứa bé năm tháng tuổi mà nói là rất kì quái.

“Anh bạn nhỏ, thật xuất sắc.” Trong lòng Hà Tiểu Vi nghĩ như vậy, thế nhưng há mồm ra chính là một hồi y y nha nha, hơn nữa cô còn quơ múa đôi tay nhỏ xíu, ánh mắt vốn đã tròn lại còn tròn to hơn.

Lý Hoan thấy đứa nhỏ trong ngực vui mừng như vậy, hướng con trai cười nói: “Con trai, mẹ con mình đi cho em gái con uống sữa nào.”

Tiết Nhân cười nói: “Trong nhà không có sữa bột, để mẹ ra ngoài mua.”

“Mẹ, trong nhà có, mấy ngày trước Minh Tuấn đã nói trước với con nên con đi mua rồi.”
Lý Hoan trả lời.

“Con thật là.....haha” Tiết Nhân vừa cười vừa đi theo vào phòng.

Chương 7

Thứ tư, vợ chồng Hường Khai Hoa đến Tứ Hợp Viện nhận lại con gái, Hường Vi vừa thấy ba mẹ đến, cười tí mắt, khua tay loạn xạ, trong miệng kêu y y nha nha.

Lý Hoan cười nói, “Xem đi, mặc kệ mẹ nuôi tốt với con thế nào, mẹ ruột vừa đến, thì đã quên luôn.”

Trần Mai ôm lấy con gái, “Đứa nhỏ có làm phiền em không?”

Lý Hoan lắc đầu, “Em bé rất ngoan, nuôi rất dễ. Nó còn tốt hơn thằng con trai của em nhiều.”

Đôi tay nhỏ bé của Hường Vi ôm cổ mẹ, đôi mắt thì luôn nhìn theo ba.

Hường Khai Hoa thấy con gái nhìn mình, trong thâm tâm vui mừng, chỉ là trước sau nghiêm túc, hiện tại trong lòng anh rất vui vẻ, nhưng trên mặt vẫn không lộ ra tí xú nào.

Hường Vi chu lên cái miệng nhỏ, ngáp một cái, thật là lạnh lùng quá, cô cứ nhìn chăm chăm ba mình, vậy mà căn bản ba cô không thèm nhìn cô a.

Sáng mai Trần Mai sẽ ôm em bé về quê, hôm nay cả nhà ba người muốn đi chụp ảnh lưu niệm. Lý Hoan không giữ chân nữa, lấy túi quần áo đã thu dọn trước đó ra, “Chị dâu, bên trong là sữa bột của em bé, còn có thêm hai bộ quần áo em mới mua cho Vi Vi.”

Trần Mai nhận lấy, nắm cái tay nhỏ bé của Vi Vi, hướng Lý Hoan vẫy vẫy, “Vi Vi, vẫy tay chào mẹ nuôi đi con, cảm ơn mẹ nuôi nào.”

Hường Vi nhìn mẹ nuôi, trong miệng y y nha nha, trong lòng Lý Hoan vừa vui mừng, vừa không nỡ, “Bé ngoan, về sau cần phải thường xuyên đến nhà mẹ nuôi chơi nha.”

Anh bạn nhỏ Lưu Khải thấy em gái phải đi, không chịu được, ở trong sân khóc lớn, dù thế nào cũng không để cho em gái rời đi, Hường Vi nhìn đứa nhỏ, cảm thấy tuy đứa nhỏ hơi ngang ngược, nhưng không thể phủ nhận nó là một đứa trẻ đáng yêu, Hường Vi nhe ra nụ cười không răng, đang định lên tiếng, thì một tia chất lỏng trong suốt liền chảy xuống, Hường Vi méo máo, bị chảy nước miếng là điều mà cô ghét nhất.

Lý Hoan vừa kéo tay Lưu Khải, vừa nhìn nhà họ Hường: “Chị dâu vừa nói muốn đi chụp hình, nên nhanh chóng đi sớm mới được, đi sớm thì sẽ không phải gặp cảnh đông người.”

Trần Mai cười cười, nhìn chồng mình, lập tức rời đi. Hường Khai Hoa toàn thân mặc quân trang, gật đầu chào Lý Hoan, rồi dắt vợ con mình ra khỏi Tứ Hợp Viện.

Lưu Khải thấy em gái đã đi, lập tức oa oa khóc lớn lên, “Mẹ gạt con, mẹ gạt con, mẹ là người xấu.....”

Tiết Nhàn sờ đầu cháu ngoại, “Cháu ngoan, bà ngoại mua kẹo cho con ăn được không?”

Lưu Khải không chịu, tiếp tục gào khóc, còn tố cáo tội của mẹ nó. Lý Hoan nghiêm mặt, “Lưu Khải, con đang làm trò gì vậy, ngứa da có phải không?”

Lưu Khải hừ một tiếng, quệt mồm nhìn mẹ nó, Lý Hoan tức giận, lập tức túm lấy cái mông của Lưu Khải đánh, Lưu Khải oa oa khóc lớn hơn, Lý Hoan nhìn chung quanh, muốn kiếm cái gì thuận tay, trong miệng vừa mắng: “Đứa con này, không chịu nghe lời gì cả, hôm nay mẹ không đánh con là không được.”

Lưu Khải tính tình bướng bỉnh, “Mẹ chính là người xấu, người xấu.....”

“Lưu Khải, hôm nay không đánh con là không được.” Lý Hoan tức giận muốn chết, đưa con ngu ngốc kia, tại sao lại không chịu nghe lời cô.

Tiết Nhàn đau lòng cháu ngoại, ôm Lưu Khải vào trong ngực, “Vẫn còn là con nít, nó thì biết cái gì, đánh xong xảy ra chuyện gì rồi xem con như thế nào.”

Anh bạn nhỏ Lưu Khải khóc lóc lem luốc hết mặt mũi, thút tha thút thít nhìn mẹ nó, Tiết Nhàn lấy khăn tay lau mặt cho cháu, “Ngoan, bà ngoại mua kẹo cho con ăn.” Nói xong thì ôm đứa cháu ra khỏi viện.

Lý Hoan dờ khóc dờ cười đứng ở trong sân, thở dài, đưa con ngu ngốc kia, ai.

Hương Vi ôm cổ mẹ, đôi mắt đen bóng nhìn chung quanh, đi ngang qua gian hàng bán sữa đậu nành và bánh tiêu, ngón tay út Hương Vi chỉ chỉ, ưm ưm ư ư gọi.

Trần Mai không biết phải làm sao, “Ngoan, con còn nhỏ, không ăn được đâu.”

Hương Vi uất ức nằm trên vai mẹ mình, đầu óc cũng không còn tinh thần nhìn chung quanh nữa, Trong lòng thầm hận, lúc nào thì mới lớn lên đây, cô muốn ăn cơm, không muốn suốt ngày chỉ uống sữa!

Hương Khai Hoa chậm rãi đi phía sau Trần Mai, lặng lẽ mua sữa đậu nành của ông cụ bên cạnh, muốn uống sữa đậu nành, ba mua cho con một chén.

Đi tới gần bồn hoa, Trần Mai hơi mệt, nên ngồi ở trên thềm đá, cô sờ cái tã của em bé, không có ướt. Trần Mai vẫn không an tâm, cô xé tã của em bé, rồi cho em bé đi tiểu, trong lòng Hương Vi hoảng sợ, nơi này trên đường người qua người lại, rõ là.....Hương Vi bắt đầu giãy dụa.

Trần Mai đang xi tiểu, thấy em bé quậy, “Ôi,..... Xuyt xuyt..... Xuyt xuyt.....”

Hương Vi vốn là không muốn đi tiểu, nhưng mà tự nhiên nghe mẹ mình xuyt xuyt mấy tiếng, thì lập tức thấy buồn, rồi thải ra ngoài luôn, Hương Vi ý thức được mình đã tiểu, thì oa một tiếng khóc lên, trước mặt bao nhiêu người đi vệ sinh, thật là..... Quá mất mặt, giờ phút này căn bản cô đã quên mình chỉ là một em bé, tức là cho dù cô đại tiểu tiện ở bất cứ chỗ nào cũng không có ai quan tâm.

Trần Mai lót tã tốt, ôm đứa bé vào ngực, vừa vỗ lưng đứa nhỏ, vừa dỗ “A, không khóc, không khóc.....”

Trong lòng Hương Vi tức giận, không để ý tới mẹ mình, tiếp tục khóc, Trần Mai bối rối, hôm nay đứa nhỏ làm sao vậy nhỉ?

Hương Khai Hoa uống một hớp sữa đậu nành, thấy nhiệt độ vừa đúng, đứa bé lại đang khóc, thì bưng cái chén đến trước mặt hai mẹ con, “Không nóng, uống đi”

Hương Vi sừng sốt mất mấy giây, mới phục hồi lại tinh thần, thì ra ba cô vẫn rất yêu cô nha. Hương Vi liếc nhìn mặt của ba, ngoài sự nghiêm túc ra thì không nhìn thấy cái gì cả.

Trần Mai trách Hương Khai Hoa, “Thật phí tiền.” nhưng trong lòng lại vui mừng khắp khời.

Trần Mai cầm lấy cái chén uống..... Hương Vi nhanh tay nhanh mắt dùng sức nắm được mép chén, muốn kéo về hướng mình, Trần Mai bật cười hì hì, ”Haha, buông tay, cẩn thận phỏng tay, để mẹ xem trước có nóng không. Con đúng là đứa nhỏ tham ăn, chắc chắn sẽ cho con mà.”

Lúc này Hường Vi mới buông tay, mở to đôi mắt nhìn chăm chăm cái chén, sữa đậu nành rất nhiều, Trần Mai uống hơn nửa chén, mới giữ một chút cho Hường Vi, Hường Vi cũng không chê, cô hút rột rột mấy cái đã uống cạn sạch, còn chưa đã nghiền liềm dọc theo mép chén.

Trần Mai nhìn chồng cười nói: “Anh nhìn con mình xem, sữa đậu nành nhiều như thế, vậy mà nó uống một cái cạn sạch, đúng là cái miệng rộng tham ăn.”

Trần Mai cất chén vào trong túi, “Anh cũng thật là, riêng cái chén này sợ là còn mắc hơn cả sữa đậu nành nữa.”

Hường Vi liềm liềm đầu lưỡi, đưa đôi tay hướng về phía ba mình, Trần Mai ôm đứa bé đưa cho chồng, nắm cái tay nhỏ xíu, “Đứa nhỏ này, còn phân rõ người nào mua nữa? Sữa là của mẹ nha.”

Hường Vi ôm cổ ba. Trong miệng cười khanh khách, cái miệng nhỏ nhắn lập tức hôn lên mặt ba mình, in nước miếng lên trên mặt Hường Khai Hoa.

Trần Mai thấy vậy cười ha ha, “Khai Hoa, không tốt, cho tới bây giờ đứa nhỏ còn chưa có hôn người làm mẹ là em, vậy mà mới có mấy ngày, anh làm ba mà đã được nó thích hơn cả người làm mẹ, wow, hôn mẹ nào.”

Hường Vi cũng in nước miếng lên mặt Trần Mai, cả gia đình vui vẻ cười cười đi đến tiệm chụp hình.

Ảnh gia đình, có một tấm chỉ có một mình em bé, và có một tấm hai vợ chồng chụp riêng.

Quân đội bận rộn. Hường Khai Hoa không có nhiều thời gian để ở bên vợ con, cả nhà chụp hình xong thì quay về quân khu.

Vừa vào quân khu thì gặp Lưu Minh Tuấn, Lưu Minh Tuấn thấy Hường Khai Hoa trở về, lập tức nắm tay Hường Khai Hoa, nhìn Trần Mai nói: “Chị dâu, em và Khai Hoa có chút việc, chị dâu và Vi Vi hãy đi về trước nhé.”

“Công việc quan trọng hơn, mấy anh đi đi.” Trần Mai ôm đứa bé về ký túc xá. Trần Mai không hỏi nhiều về công việc của chồng, lại nói trước giờ ở trước mặt cô, Khai Hoa chưa bao giờ nói về chuyện của quân đội, hai vợ chồng một không hỏi, một không nói. Cho đến bây giờ ngoài việc Trần Mai biết chồng mình là một đại đội trưởng, thì những cái khác đều không biết, ngay cả chồng cô là binh lính gì cô cũng không biết.

Ngày mai sẽ đi, Trần Mai quét dọn lại một lần bên trong bên ngoài phòng của chồng mình, rồi may vá sửa sang lại quần áo cho chồng, tìm quần áo tắm hôm nay cho chồng, ngay cả cái ga giường lớn hình chữ nhật cũng đều được cô giặt sạch đem phơi nắng. Hường Vi được mẹ đặt ở trên giường tự chơi.

Dọc theo lối đi, binh lính thấy Trần Mai thì liền chào “Chị dâu khỏe”, nhìn Trần Mai tự mình giặt quần áo cho đại đội trưởng, cũng âm thầm khen chị dâu Trần hiền hậu.

Hường Vi bò từ đầu giường đến cuối giường, lại bò từ cuối giường lên đầu giường, qua lại vài chuyến, cũng không thấy mẹ cô đi vào, Hường Vi rất lười, cô không thích ngồi, chỉ thích bò khắp nơi, lúc đầu cô bò còn khó khăn, đến bây giờ thì đã có thể nhanh chóng bò từ đầu giường đến cuối giường rồi.

Mặt Hường Vi nằm trên gối bông ở đầu giường, mẹ sao còn chưa về nhỉ, tay nhỏ bé của Vi Vi sờ nắm khắp nơi, vô tình đụng đến mấy bức thư ở bên dưới cái gối, miệng Hường Vi há thành hình chữ O, cô thấy người nhận thư là Hường Khai Hoa, Hường Vi rất không biết xấu hổ

mà mở thư bên trong ra nhìn, dù sao cũng không có ai biết cô là con nít nhưng lại biết chữ, nếu bị ba mẹ bắt gặp thì cũng chỉ nghĩ là mình vô ý lấy ra chơi đùa thôi.

Thư được mở ra, mở vô nhiều lần, những nếp gấp trên thư đều sắp bị mài mòn gần rách, có thể thấy được chủ nhân rất coi trọng những lá thư này. Bàn tay mập mạp nhỏ bé của Hướng Vi mở bức thư ra, nhanh chóng nhìn hết thư, là thư mẹ cô viết, chính là thời điểm trước khi tới Bắc Kinh, bên trong thư có nhắc tới mấy tấm hình có cô, lập tức cô sờ vào bên trong phong thư, đến hiện tại Hướng Vi còn chưa biết bộ dạng của chính mình như thế nào nữa.

Trong hình là ảnh hai mẹ con cười rất rực rỡ, Hướng Vi nhìn mình, ừ, khuôn mặt nhỏ nhắn mập mạp, toàn thân cũng mập mạp, là một bé gái bụ bẫm.

Hướng Vi nhìn thân thể của mình trong ảnh, bụ bẫm rất đáng yêu. Hướng Vi đang định cất những lá thư về chỗ cũ, thì Trần Mai về rồi, thấy con gái lật tung mấy bức thư của chồng, cô vội vàng ôm đứa bé lên, nhìn thấy mấy lá thư chưa có rách, thở phào nhẹ nhõm, cô bỏ lá thư vào trong phong thư, trả về chỗ cũ, “Ngoan ngoãn, không được phá đồ của ba nha.”

Giờ cơm trưa ở quân đội là mười hai giờ, Hướng Khai Hoa mang theo vợ con đến nhà ăn, bởi vì lúc này tinh thần em bé tỉnh táo, đỡ thế nào cũng không chịu ngủ, Trần Mai sợ đứa nhỏ sẽ phá, đảo lộn mấy bức thư của chồng, nếu bị nó xé thì hư hết, nên cô không dám đặt đứa nhỏ trên giường, ôm theo con vào nhà ăn.

Đại gia đình nhà đại đội trưởng vừa vào cửa, binh lính cấp dưới liền len lén nhìn họ.

Thức ăn đã sớm được dọn trên bàn, Hướng Khai Hoa đi đến vị trí của mình, đứng ngay ngắn, nhìn khắp bốn phía “Đứng nghiêm, nghỉ, ngồi xuống!” Ba khẩu hiệu hô lên rất là vang dội.

Hướng Vi thấy mấy binh sĩ còn đang ồn ào bỗng chốc trật tự ngồi xuống, vẻ mặt cô sùng bái nhìn ba, ba cô thật uy nghiêm, đại đội trưởng thật là lợi hại!

Ăn cơm trưa xong, Hướng Vi liền ngủ gật. Trần Mai đặt đứa bé lên trên giường ngủ ngon, vừa nghiêng đầu nhìn chồng nói: “Khai Hoa, lễ mừng năm mới năm nay anh có về nhà không? Năm sau là sinh nhật của ba, anh xem?”

Người ba ở trong miệng của Trần Mai là cha của Hướng Khai Hoa tên là Hướng Như Bính, nhà cũng ở Đại Liên. Hướng Khai Hoa là anh cả, phía dưới còn có hai em trai, ba em gái, còn nửa năm nữa thì em trai nhỏ nhất sẽ kết hôn.

“Về chứ, năm nay phải về nhà mừng năm mới.”

“Khai Hoa, Vi Vi..... Haiz, em sợ mẹ sẽ không thích.” Trần Mai lo lắng không phải là không có lý do, Khai Hoa là con trưởng trong nhà, những năm trước hai người lập gia đình đã lâu mà không có con, ba chồng thì còn đỡ, nhưng mẹ chồng thì không được như vậy, mấy năm nay bởi vì cô không sinh được con, cũng chịu nhiều ức hiếp, nếu không phải Khai Hoa kiên trì, sợ là mẹ chồng đã muốn họ ly hôn. Hiện tại, tuy là có Vi Vi, nhưng rốt cục nó không phải là con ruột, mẹ nhất định là không thích, Trần Mai cũng không hi vọng đứa nhỏ sẽ phải chịu bất kỳ ủy khuất nào.

Hướng Khai Hoa thấy vợ mình lau nước mắt, thì vỗ vỗ vai của cô, “Yên tâm, tất cả đã có anh. Anh sẽ không để mẹ làm khó dễ hai mẹ con em, anh sẽ nói với mẹ.”

Trần Mai tựa vào ngực chồng mình, cô tin lời của anh, đời này cô có thể gặp được một người chồng hiểu ý, thương yêu mình như vậy, thật không biết ở kiếp trước cô đã tích được bao nhiêu công đức, ở bên cạnh anh ấy, thật tốt.....

Chương 8

Hai mẹ con Trần Mai sau khi đi một chuyến Bắc Kinh, trở về rất náo nhiệt, người trong thôn hiếu kỳ, nên đi lại xung quanh nhà họ Trần.

Trần Đức Cường ôm cháu gái, nhìn phải nhìn trái, thấy đứa nhỏ không có gì không ổn mới cười nói: “Bé ngoan, làm ông ngoại nhớ muốn chết.”

Hướng Vi nhe ra cái miệng nhỏ nhắn, y y nha nha, chào hỏi ông ngoại cô.

Trần Đức Cường vui sướng vô cùng, hướng vợ mình khoe khoang đứa nhỏ đã hôn ông, ở một bên Chu Hữu Thực nhìn hai ông cháu có chút dở khóc dở cười.

Ngày qua ngày, Hướng Vi đã được hơn bảy tháng tuổi. Bởi vì bị mọc răng, cả ngày cô đều chảy nước miếng, nên Trần Mai dùng máy khâu may cho Vi Vi một chiếc khăn mang theo bên mình. Rốt cục thì Hướng Vi cũng có thể ăn cơm, mỗi ngày ông ngoại đều nấu cháo thật nhừ cho cô ăn, bên trong có khi là thịt vụn, có khi là rau nhừ.

Đã vào tháng mười hai, tết mồng tám tháng mười hai vừa qua, công việc của các thôn dân cũng bắt đầu lu bù lên, này thì quét dọn bên trong bên ngoài nhà, rồi thì đặt mua đồ tết, nhưng trên mặt mỗi người đều lộ ra nụ cười vui vẻ, trước đó vài ngày Trần Mai nhận được tin của chồng, anh nói chậm nhất là ngày hai mươi tám tết sẽ có mặt ở nhà. Tính toán thấy cũng không còn mấy ngày nữa, cả ngày Trần Mai đều cười híp mắt, ngay cả đồng nghiệp nhìn vào đều nói mấy ngày nay nhìn cô trông rất đẹp.

Ngày hai mươi bốn tháng mười hai, gia đình Trần Đức Cường vẫn như cũ sinh hoạt bình thường như mọi ngày, sau khi cả gia đình ăn cơm xong, hai vợ chồng Trần Đức Cường ngồi chơi đùa với em bé, để Hướng Vi tựa vào vách tường, rồi họ từ từ buông tay, “Wow. Đừng cử động nha, cẩn thận kéo ngã.”

Lưng Hướng Vi tựa vào vách tường, nhìn ông bà ngoại mình buông tay ra, để tay cách chỗ cô không xa, nhưng đưa tay ra lại là với không tới, Hướng Vi trừng mắt nhìn, ông ngoại này, đừng nghĩ là đã hơn năm mươi tuổi, thật ra rất giống con nít, cả ngày đều trêu chọc cô.

Hướng Vi không có cách nào, nên giống như ngày thường, vẫy vẫy tay nhỏ bé, trong miệng y y nha nha, muốn nắm tới tay bọn họ, lần này lá gan Hướng Vi cũng to hơn, mặc dù đứng lâu đau chân, nhưng cô muốn bước một chân đi về phía trước, chỉ là xương vẫn còn mềm, nên lập tức cô bị té nằm trên mặt đất, đầu đụng vào nền đất, còn phát ra một tiếng bịch

Hai vợ chồng Trần Đức Cường bị dọa sợ, ôm đứa bé, thấy đứa nhỏ chỉ lấy tay vuốt trán mình, không òa khóc, Trần Đức Cường cực kỳ đau lòng, nhẹ nhàng xoa đầu đứa nhỏ, nhẹ dỗ, ở một bên Chu Hữu Thực trách chồng mình rất không cẩn thận.

Trần Trường Chinh vừa bước vào cửa, thấy cha mẹ già đang dỗ một em bé, mẹ đang bưng cháo dứt cho nó, hai người cũng không chú ý đến một người lớn như anh đã xuất hiện trong nhà, Trần Trường Chinh để túi hành lý xuống, “Cha, mẹ con đã trở về…….”

Chu Hữu Thực lập tức ngẩng đầu lên, thấy con trai của bà đã trở về, liền để cháo của đứa nhỏ cho chồng mình cầm, đi lên phía trước, nhìn một lượt con trai, “Trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi, con ở bên ngoài mấy năm, dầm mưa dãi nắng, cũng đen, cũng gầy.” Đôi mắt Chu Hữu

Thục ửng hồng, cái thằng con này rốt cục cũng về nhà.

“Mẹ, không phải con đã về nhà rồi sao, mẹ đừng khóc mà, là con bất hiếu, đi mấy năm, cũng không trở về nhà báo hiếu với cha mẹ, đúng rồi, mẹ tới đây, con có mang con dâu về cho mẹ. Tiểu Tiểu, đây chính là mẹ anh, đây là cha anh.”

Lúc này Chu Hữu Thục mới thấy đứng bên cạnh con trai mình còn có một cô gái nhỏ nhắn thanh tú, nếu nói Chu Hữu Thục có điều gì không an lòng nhất thì đó chính là hôn sự của cậu con trai, hiện tại nhìn thấy cô gái thanh tú này, trong lòng bà rất hài lòng.

“Bác trai, bác gái khỏe.....” Tô Đình có chút ngượng ngùng, lần này Trường Chinh nói muốn dẫn cô về nhà ra mắt, căn bản cô còn hơi do dự, suy nghĩ mấy ngày mới dám đồng ý, dọc theo đường đi cô suy nghĩ rất nhiều, nghĩ đến khi nhìn thấy cha mẹ bạn trai thì nên nói những gì, gặp mấy chị gái thì nên nói cái gì, chỉ là vào lúc gặp mặt nhau thật sự, cô cô giống như là bị người ta bóp, cô thật sự không biết nói gì, trong lòng Tô Đình lo âu, chỉ sợ hai người lớn lưu lại ấn tượng xấu với mình.

Trần Đức Cường ôm đứa bé, nhìn bọn họ, “Mọi người vào nhà trước đi, con trai trở về bà còn khóc cái gì.” Trần Đức Cường ôm đứa bé dẫn đầu đi vào nhà.

Trần Trường Chinh nhìn Tô Đình nháy mắt mấy cái, ý bảo cô không cần phải lo lắng.

Hướng Vi ở trong ngực ông ngoại, nhìn chú út chưa gặp mặt của mình, dáng dấp cũng cao to cường tráng, tuy là hơi đen, nhưng cũng là mắt to mày rậm, không biết bà ngoại mình nhìn chỗ nào nói chú út gầy.

Hướng Vi lại chuyển tầm mắt tới trên người bạn gái của chú út, da bạn gái của chú út rất trắng, con mắt to, giờ phút này đang khẩn trương đứng ở bên cạnh chú út, ánh mắt cầu cứu thỉnh thoảng nhìn về chú út. Trong lòng Hướng Vi buồn cười, ông ngoại mình cũng thật là, tất cả mọi người vào nhà, một câu ông cũng không nói, mắt cũng không chớp, thật là, làm cho bạn gái chú út hoảng sợ cũng rất cứng nhắc. Hướng Vi nắm tay ông ngoại, trong miệng y y nha nha, nói gì đó.

Trần Trường Chinh biết ba mình khăng định rất tức giận, ban đầu anh chỉ để lại có tờ giấy, lầy trong nhà hơn một trăm đồng liền len lén đi, mấy năm qua ở bên ngoài xông xáo, cũng không dám về nhà, mỗi năm vào ngày tết chỉ viết có mấy bức thư về cho gia đình, năm ngoái anh gặp Tô Đình, hai người trở thành người yêu, anh ở bên ngoài phiêu bạt mấy năm, đã sớm chán, năm nay dẫn Tô Đình về nhà, hi vọng cha mẹ có thể vì con dâu tương lai mà xử phạt mình nhẹ một chút.

“Cha, đây là con của chị gái sao?” Trần Trường Chinh thấy ba mình đối với đứa nhỏ kia rất tốt, hỏi.

Trần Đức Cường vừa thấy con trai lên tiếng, vốn là muốn quát lớn nó mấy câu, nhưng suy nghĩ lại thấy con trai về nhà là tốt rồi, chuyện kia cũng đã qua nhiều năm như vậy, thôi cho qua luôn, hiện tại con trai về nhà, còn tức giận làm gì nữa, hơn nữa bạn gái của nó cũng đã vào nhà, như thế nào ông cũng phải nể tình nó.

Trần Đức Cường ôm thật chặt đứa nhỏ, “Đây là con của chị ba, tên là Hướng Vi.”

“A, con của chị ba và anh rể tại sao lại nhỏ như vậy, con còn tưởng ít nhất cũng phải năm, sáu tuổi rồi chứ.” Trần Trường Chinh vò đầu khổ não nói, lần này trở về, anh không nghĩ trong nhà có em bé, cho nên khi đi mua quần áo cho cháu gái, anh không có mua quần áo của con nít.

Trần Đức Cường thở dài, “Đứa bé này là con nuôi của anh chị con, vợ chồng tụi nó không có sinh con. Chỉ là, cả nhà chúng ta đều rất thích đứa nhỏ này, trước đó mấy ngày chị ba con còn mang theo đứa nhỏ đi một chuyến đến quân đội của anh rể con. Hiện tại ba đích thân nói với con, đề phòng con nghe bên ngoài nói lung tung. Con cũng là chủ của nó, tuy đứa bé được nhặt nuôi, nhưng cũng như con ruột, về sau con không được phân biệt đối xử đối với mấy đứa cháu ngoại.”

Những năm qua Trần Trường Chinh xông xáo bên ngoài, đã sớm chứng chắc, sẽ biết phân biệt rõ đúng sai, thấy ba mình đã nói rõ như thế, Trần Trường Chinh vội vàng đảm bảo nói: “Ba yên tâm đi, việc này con rất rõ ràng.”

Chu Hữu Thục sợ cô gái trẻ cảm thấy cô đơn, nên cùng cô nói chuyện phiếm, sắp đến giờ phải nấu ăn, Chu Hữu Thục muốn đi nấu ăn, Tô Đình cũng đứng dậy muốn đi theo, Chu Hữu Thục lập tức ngăn cản, người ta là từ Quảng Tây xa xôi lặn lội đến đây, Chu Hữu Thục cũng không phải là hạng người thích gây khó dễ, cái gì mà con dâu phải phục vụ mẹ chồng chu đáo kỹ lưỡng, cho tới bây giờ Chu Hữu Thục chưa hề có tư tưởng đó.

Trần Trường Chinh cười nói: “Đình Đình, mẹ bảo em ngồi thì em cứ ngồi, đúng lúc anh và ba muốn cùng nhau đánh một ván, em tới trông em bé đi.”

Tô Đình ôm đứa nhỏ, thấy nó mập mạp trắng trẻo, mềm mịn non mềm, vô cùng đáng yêu, trong lòng Tô Đình yêu thích vô cùng, ở một bên treu chọc chơi với em bé.

Buổi trưa đến giờ cơm thì Trần Mai mới trở về, cô nhìn thấy trong nhà có thêm hai người.

“AA, Trường Chinh đã về rồi.” Trần Mai vui vẻ nói.

“Chị ba, em về nhà rồi, chị ba nhìn nè, đây là vợ của em, Tô Đình. Chị ba xem thử ánh mắt của em có chuẩn không nha.”

Tô Đình đỏ bừng cả mặt, xấu hổ kêu một tiếng chị ba. Trần Mai cười ha ha, vỗ vỗ vai em trai, “Tốt, Tốt, mẹ thường hay nhắc đến em, năm nay đã về nhà rồi, vậy lúc nào thì lại đi?”

Trần Trường Chinh lắc đầu, “Không đi nữa, em định ở lại quê hương lập nghiệp.”

Trần Mai gật đầu, “Vậy thì tốt, năm sau liền tổ chức lễ cưới đi.”

Trần Trường Chinh cười nói: “Lần nay em về nhà cũng là vì việc này.”

Trần Mai cười ha ha, đến ôm con gái, nhìn Tô Đình nói: “Em đừng gò bó quá, cứ coi như em đang ở nhà mình, ba mẹ chị rất tốt, em đừng có áp lực.”

Tô Đình thấy mọi người cười nói ríu rít, trong lòng thoáng yên tâm, “Chị ba, em xuống phòng bếp xem thử mẹ có cần em giúp gì không.” Tô Đình thấy chị ba ôm đứa bé, nên suy nghĩ muốn xuống bếp phụ giúp một tay.

Trần Mai cười nói: “Em cứ ngồi yên, để chị đi cho, em giúp chị trông em bé.”

Trần Mai hôn mặt con gái, rồi đưa nó cho Tô Đình.

Trần Mai vào phòng bếp, thấy mẹ đang cắt thịt khô, Trần Mai rửa tay, xắn tay áo lên giúp, “Mẹ, mẹ khoan nói, em trai đúng là có mắt nhìn, cô gái này đúng là cực kỳ thanh tú, xinh đẹp.

Chu Hữu Thục nói: “Haiz, chân tay mềm mại như vậy, có thể quản lý việc nhà được sao? Mẹ thấy bộ dạng nó mềm mại yếu ớt, làm sao giống người đã làm lụng vất vả chứ.”

Trần Mai cười nói: “Mẹ, cô ấy là người Phương Nam, bộ dạng các cô gái Phương Nam vốn đã xinh đẹp, hơn nữa, con thấy cô gái này còn là người rất hiểu chuyện, tới nhà mình cũng muốn làm việc nhà, bình thường là được rồi, mẹ à, mẹ cũng đừng có yêu cầu nhiều quá. Em trai cũng đã hai mươi bốn tuổi rồi, lập gia đình rất tốt, còn có thêm người quản lý nó. Mới

vừa rồi con hỏi nó, nó nói lần này về nhà sẽ không đi nữa, haha, mẹ, lần này em trai trở về sẽ làm đám cưới nha, mẹ đó, cứ việc chờ đến năm sau là sẽ được bông cháu thôi.”

Chu Hữu Thực cười đến không khép miệng lại được, “Mẹ đã rất lo lắng cho hôn sự của em con, hiện tại thì tốt rồi, đúng rồi, không biết ba mẹ cô gái kia có chịu gả con gái đi xa như vậy không nữa”

Trần Mai cười hì hì: “Mẹ, dù sao thì em trai cũng đã dắt được con gái nhà người ta về nhà mình rồi, người nhà của cô ấy nhất định là luyến tiếc, tuy nhiên chỉ cần con gái họ chịu thì người nhà họ cũng đành phải chấp nhận thôi chứ sao.”

Chu Hữu Thực cười cười, nhìn con gái nói, “Cô không phải cũng như vậy sao, năm đó thím giới thiệu cho cô mấy nhà, bất luận là điều kiện gia đình hay là diện mạo đều hơn hẳn Hướng Khai Hoa. Nhưng trong mắt con lại cứ nhất quyết coi trọng tên gốc Hướng Khai Hoa kia, lúc đó nó vừa mới đi lính, trong lòng còn buồn bực khổ não, khi ấy mẹ và ba con rất không tán thành, nhưng con lại cứ coi trọng nó, làm cha mẹ như chúng ta cuối cùng không phải cũng đồng ý sao.

Trần Mai cũng không giận, “Đó là do mắt con tốt, con có đôi mắt đã luyện qua vàng mà, sự thật chứng minh là con đã chọn đúng người, nếu năm đó chọn phải người khác, con sợ là đã sớm ly hôn rồi.”

Chu Hữu Thực cười nói: “Vâng, là cô có ánh mắt tốt. Đúng rồi, năm nay Khai Hoa có về nhà không?”

Trần Mai vừa rót dầu vào trong nồi, vừa nói: “Dạ có, anh ấy nói chậm nhất là hai mươi tám tết sẽ về, mẹ, năm nay chúng con sẽ về nhà bên kia mừng năm mới.”

Chương 9

Ngày Hường Khai Hoa về nhà là vào một ngày bão tuyết, thời tiết đặc biệt lạnh, cả nhà Trần Đức Cường đang chuẩn bị dùng cơm tối, lúc Trần Mai đi ra cửa lấy đồ cho con gái, theo thói quen cô ngược nhìn về phía cổng sân, thì thấy một người đang cầm một túi hành lý, đi trong tuyết, tóc và quần áo đều phủ đầy tuyết, nhìn thật sự rất giống người tuyết.

Trần Mai hí hóp mắt, nhìn kỹ lại, phát hiện người ấy là chồng mình, Trần Mai hướng vào trong nhà hô: “Cha, Khai Hoa đã về rồi.” Nói xong cô cũng không quan tâm đến cơn bão tuyết, nhấc chân vội vàng chạy ra bên ngoài.

“Em còn tưởng ngày mai anh mới về nhà cơ đấy. Tuyết lớn như vậy, anh không biết là nên đợi cho tuyết ngừng rơi rồi mới đi sao. Đi, mau vào nhà cho ấm nào.”

Hai vợ chồng vào nhà, Chu Hữu Thực đã sớm mang nước nóng ra, Trần Mai cầm lấy khăn lông khô vỗ bớt tuyết trên người xuống, rồi mới đưa khăn lông cho chồng mình lau mặt. Cô cởi áo khoác quân đội của anh ra, rồi nhanh chóng đi tìm bộ quần áo ở nhà cho chồng.

“Ngồi xuống ăn cơm đi con, cả nhà đang chuẩn bị ăn cơm này.” Trần Đức Cường nói.

“Anh rẻ khỏe” Trần Trường Chinh rất lễ phép chào hỏi, Trần Trường Chinh quả thật có chút sợ hãi người anh rẻ nghiêm túc này, mặc dù anh rẻ lớn hơn mấy tuổi so với anh ta, nhưng mỗi khi ở trước mặt anh rẻ trong lòng Trần Trường Chinh đều sợ hãi, cũng không dám ngang ngạnh.

Hường Khai Hoa gật đầu chào, “Em về lúc nào thế?”

“Mấy ngày trước anh à, sau này em sẽ không đi nữa, năm sau em kết hôn.” Trần Trường Chinh dùng những lời nói đơn giản nhất trả lời.

Hường Khai Hoa ừ một tiếng, “Trở về cũng tốt, sau này có thể chăm sóc ba mẹ rồi.”

Hường Vi mặc chiếc áo khoác màu đỏ, trên đầu đội cái mũ bông thủ công mà mẹ may cho, khuôn mặt nhỏ bé phấn nộn, một đôi mắt to xoay tròn nhìn ba mình. Trần Mai nhìn đứa nhỏ ở trong ngực, “Vi Vi, là ba của con đó, con còn nhớ rõ ba không?”

Hường Vi ở trong ngực Trần Mai nhảy, vươn tay ra muốn được ba ôm, Chu Hữu Thực cười nói: “Hơ, đứa nhỏ còn nhớ rõ ba nó nha, đưa tay ra muốn được ba ôm kìa.”

Hường Khai Hoa ôm đứa bé, thấy đứa nhỏ lớn hơn nhiều so với hai tháng trước, trong lòng rất thích, ngay cả lúc ăn cơm cũng là ôm em bé, thỉnh thoảng cúi đầu nhìn em bé. Hường Vi ở trong ngực ba quay lung tung, có khi cũng giương mắt nhìn mọi thứ xung quanh.

Sau khi ăn cơm xong, thì phụ nữ xuống bếp dọn dẹp, còn đàn ông thì ngồi một chỗ tán gẫu, lúc ở nhà Hường Khai Hoa chưa bao giờ nói chuyện ở quân ngũ, anh tương đối trầm lặng, cho nên cái việc tán gẫu này phần lớn là do hai cha con họ Trần nói chuyện với nhau.

Hường Khai Hoa ôm con gái đùa giỡn, Hường Vi thích thú, chui vào bên trong áo khoác của ba mình, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ xíu, cái miệng nhỏ nhắn chưa có mọc răng bật cười khanh khách.

Buổi tối hai vợ chồng bàn bạc tính toán ngày mai về bên nội, hôm qua Hường Khai Hoa về nhà ngoại nhận vợ và con gái, cũng sắp bước sang năm mới rồi, thế nào thì ngày mai anh

cũng muốn mang vợ con mình về bên nội.

Nhà của Hường Khai Hoa và nhà của Trần Mai cách nhau không quá xa, ngồi xe hơi thì chỉ mất ba tiếng là đến nơi, Trần Mai về gần đến nhà chồng thì có chút căng thẳng, cô lo lắng nhìn chồng mình, một tay Hường Khai Hoa ôm con gái, một tay vỗ vỗ bả vai vợ, “Không có chuyện gì, đi thôi.”

Trời rất lạnh, gương mặt Hường Khai Tuệ vì lạnh cóng nên đỏ lên, cô đang chạy nhảy điên cuồng ở trong sân, trong miệng hô hoán. Hường Khai Hoa vừa bước vào cổng sân, đã thấy em tư mình đông lạnh thành ra như thế, vậy mà người trong nhà cũng không kêu nó vào nhà, mái tóc ẩm ướt dán vào cái trán, sắc mặt Hường Khai Hoa đen sì chẳng khác nào than củi.

Hường Khai Tuệ tuy là người ngốc, nhưng cũng biết được ai với ai, đôi mắt nhìn người đứng trước mặt, vui mừng đi lên “Anh cả, Anh cả đã về, anh cả.....”

Người trong nhà la mắng: “Cả ngày điên điên khùng khùng, anh cả mãi trở về lúc nào chứ.”

“Anh cả, em rất ngoan, anh cả có mua kẹo cho Khai Tuệ không?”

Phía dưới Hường Khai Hoa còn có mấy em trai, em gái, nhưng người anh thương yêu nhất chính là cô em tư ngốc nghếch này, Hường Khai Hoa cười nói: “Khai Tuệ ngoan, anh có mua quần áo mới cho em nè, đi, chúng ta vào nhà.”

Cả nhà họ Hường đang ngồi trên giường lò, trong miệng cắn hạt dưa, khi Hường Khai Hoa dắt em gái vào nhà nhìn thấy cảnh tượng này thì tức giận đến xanh mặt.

“A, Khai Hoa, con đã về rồi. Ai nha, con của mẹ, mẹ nhớ con muốn chết.” Lập tức Dương An Hiền bước từ trên giường lò xuống, mang dép đi về phía đứa con cả, rồi trừng mắt nhìn Khai Tuệ, “Anh cả mãi về, cũng không biết nói một tiếng.”

Khai Tuệ chu miệng nói, “Con ở bên ngoài hô to, là do mọi người không nghe.”

“Ai nha, mãi muốn chết, còn dám cãi lại mẹ mãi sao, tao.....”

Ánh mắt Hường Khai Hoa phức tạp nhìn mẹ anh, hướng về vợ mình nói: “Mẹ, để Trần Mai dẫn em tư đi rửa mặt, gọi dậu, xem em ấy thành hình dạng gì rồi chứ.”

Trần Mai ước gì không phải đối mặt với mẹ chồng, nắm tay em tư, cười nói: “Mẹ, vậy con dẫn em tư đi tắm nha.”

Dương An Hiền nắm tay con trai cười không khép miệng, rồi nhìn đứa con dâu nhỏ của mình nói: “Văn Tĩnh, con đi chuẩn bị bồn nước nóng cho chị cả đi.”

Hường Khai Thái nói: “Mẹ, không phải Văn Tĩnh còn đang mang thai sao?”

Hường Khai Hoa giương mắt nhìn em trai mình một cái, không lên tiếng, tự mình ôm con gái đi đến phòng bếp.

Trần Mai vừa chỉnh đôn lại cho em tư xong, thấy chồng mình đến, cười nói: “Anh đã đến rồi?”

“Lau mặt cho con đi, sờ nó thật lạnh.”

Trần Mai mau chóng lấy khăn, vén lớp chăn bao bên ngoài đứa nhỏ lên, lau mặt cho em bé, Hường Vi bị hành động này làm cho tỉnh ngủ, mở to đôi mắt tròn vo của mình ra, miệng nhỏ y y nha nha.

“Con tỉnh rồi.” Trần Mai cười khoác khăn lông lên trên kệ.

Hường Khai Tuệ nhìn thấy em bé nhỏ, “Oa, là con nít nha.”

Hường Khai Hoa cười nói: “Đây là cháu gái của em đó, nó là con của anh hai. Em là cô

Tư của cháu.”

Hướng Khai Tuệ vỗ tay, “A, em là cô tư của nó nha, nó là cháu gái em nha. Em là cô tư của nó.....”

Hai vợ chồng Hướng Khai Hoa liếc mắt nhìn nhau cười.

Ra khỏi phòng bếp, Trần Mai tinh mắt phát hiện vốn là hạt dưa ở trên bàn trên giường lò đã bị dẫu đi, ngay cả xác hạt dưa ở dưới đất cũng không thấy nữa, trong lòng Trần Mai hừ lạnh một tiếng, trên mặt lại giả vờ như cái gì cũng không biết

Lúc này mấy người nhà họ Hướng mới phát hiện Khai Hoa đang ôm một đứa bé, nhất thời sắc mặt mỗi người rất kinh ngạc, Dương An Hiền lập tức nói: “Khi nào sanh? Con trai hay con gái?”

Hướng Khai Hoa ôm con gái, nhìn mẹ mình nói: “Con gái, đã được chín tháng tuổi rồi.”

Dương An Hiền vừa nghe là con gái, vốn gương mặt mặt đang vui vẻ liền lạnh lẽo, nhìn cũng không nhìn cháu gái một lần, mặt Hướng Như Bính nhạt nhẽo, không lên tiếng.

Mấy người vẫn ngồi nguyên tại chỗ, không hề có chút ý tứ nào muốn đứng lên, trong lòng Hướng Khai Hoa khó chịu, đứa bé vẫn còn nhỏ như thế, nếu là bị đông lạnh thì làm sao khỏe được.

Dương An Hiền nhìn con trai nhỏ của mình, “Thái, con đứng lên để anh hai con ngồi xuống, cho thân thể ấm áp một chút.” Không hề nhắc tới con dâu cả của mình

Hướng Khai Thái miễn cưỡng đứng lên, dậm mạnh bước chân đi lên lầu.

Hướng Khai Hoa đặt con gái nằm trên giường, đang chuẩn bị nhường chỗ ngồi của mình cho vợ, anh là một người đàn ông đứng cũng được. Dương An Hiền thấy vậy liền an bài nói: “Trần Mai, con xuống bếp làm cơm trưa đi, hiện tại em dâu con đang có thai, mấy tháng này không thể làm việc.”

Hướng Khai Hoa nhìn mẹ mình, “Mẹ, Trần Mai vừa mới đến, mẹ để cho cô ấy nghỉ ngơi một chút đi. Nếu phải nấu cơm, trước hết cứ để cho vợ thằng hai làm, để Trần Mai giúp đỡ là được rồi.”

Dương An Hiền nói: “Tết năm ngoái đã chia nhà, em hai con dọn ra ngoài ở rồi.”

Thấy mẹ mình hời hợt nói xong, Hướng Khai Hoa chỉ cảm thấy gân xanh trên đầu nổi lên, chuyện lớn như vậy thế nhưng lại không thông báo cho anh một tiếng. Hướng Khai Hoa nhìn cha mình, “Cha, chuyện lớn như vậy tại sao không thương lượng với con tý nào.”

Hướng Như Bính bị con trai hỏi, lâm vào thế bí, ở nhà này mẹ của nó làm chủ, ông có thể nói gì sao.

Dương An Hiền nhìn con dâu cả, “Con còn không mau đi đi, còn ở đây thì bao giờ cả nhà mới được ăn cơm.”

Trong lòng Trần Mai mặc dù rất tức, nhưng vẫn đi xuống bếp.

Trong lòng Hướng Khai Hoa tức giận muốn giết người, nhưng sự thật chuyện đã xảy ra lâu như vậy, anh còn có thể nói được gì nữa. Hướng Khai Hoa đè xuống lửa giận ở trong lòng, “Vây hiện tại gia đình em hai đang ở đâu thế?”

Dương An Hiền nói: “Ở đầu thôn, sát cạnh nhà họ Lý.”

Hướng Khai Hoa nhìn đồng hồ đeo tay, dự tính sau khi ăn cơm xong sẽ đi thăm em hai. Anh nhìn mẹ mình, “Mẹ, em hai ở riêng mẹ cho em cái gì?”

Dương An Hiền vỗ bàn một cái, “Mài là đang chỉ trích mẹ mài sao? Tao cho nó hai gian

phòng, chia nó vài mẫu đất, còn không phải đối xử tốt với nó sao.”

Hướng Khai Hoa nhức đầu, “Mẹ, không phải con có ý đó, con chỉ hỏi một chút.”

Dương An Hiền không chịu được, vừa lau nước mắt, vừa quở trách những năm qua bà vì nuôi sáu anh em tui nó mà ngậm biết bao nhiêu đắng cay, huống chi con Tư còn là một người ngốc. Những năm qua người làm mẹ như bà có bao nhiêu là khổ cực, vậy mà đứa con trai cả lại còn chỉ trích bà này nọ.

Đầu Hướng Khai Hoa thật sự muốn nổ tung, anh cũng không phải là không biết mẹ của mình, âm ỉ một trận rồi con như qua chuyện luôn.

Hướng Như Bính liếc nhìn vợ mình, “Bà đừng khóc nữa, năm hết tết đến, nhiều xui xẻo. Con trai đã về nhà thăm bà, bà còn khóc cái gì? Thôi đừng khóc, bà xem ở đây còn có cháu gái đang nhìn bà kia.”

Văn Tĩnh cười nhìn em bé, đuổi người ra, sờ bụng mình, “Mẹ, con đi lên lầu trước đây.”

Dương An Hiền gật đầu, dặn dò nói: “Cẩn thận một chút, cẩn thận cháu của mẹ.”

Trong lòng Hướng Vi có chút không thoải mái, không ngờ bà nội mình lại là người “Trọng nam khinh nữ!” Còn gây khó dễ với mẹ mình, rồi thì hai vợ chồng chú ba, đúng là rất khéo, cái gia đình họ Hướng này, so với sự tưởng tượng của cô thì rất phức tạp và nhức đầu nha.

Hướng Khai Hoa nhìn mẹ mình, nguyên bản anh còn nghĩ khi mẹ hỏi chuyện đứa nhỏ, thì anh nên nói như thế nào mới tốt cho vợ và con gái, nhưng là bây giờ xem ra..... A căn bản là mẹ không để ý đứa nhỏ này, anh cũng không cần thiết phải nói mọi chuyện. Con gái thì làm sao? Về sau con gái của Hướng Khai Hoa anh nhất định sẽ là một người xuất sắc!

Dương An Hiền vẫn dõi mắt nhìn theo con dâu lên lầu, rồi mới thu hồi ánh mắt, cười nói: “Con nhìn xem, cái thai này chính xác là một bé trai nha.”

Hướng Như Bính lúng túng muốn chết, trong lòng âm thầm trách cứ vợ mình không hề để cho con cả một chút mặt mũi nào, nhưng gia đình này không phải do ông làm chủ. Hướng Như Bính làm bộ ho một tiếng nhìn em bé hỏi, “Khai Hoa, tên của đứa nhỏ là gì?”

Hướng Khai Hoa gật đầu, “Tên của nó là Hướng Vi.”

Lúc này Dương An Hiền mới nghiêng đầu nhìn lại cháu gái, bĩu môi, “Kết hôn nhiều năm như vậy, mới có con gái, nếu là lúc mới kết hôn liền có thai, cũng có thể mau chóng sinh được mấy đứa rồi. Trần Mai cũng thế, mới kết hôn đã không thể sinh con trai cho con, hiện tại cũng chỉ sinh được cho con đứa con gái, thật làm người ta tức giận mà.”

Hướng Khai Hoa cau mày, “Mẹ, người nói ít vài câu đi, con trai con gái thì có làm sao, cũng không phải như thời xưa, còn theo xã hội cũ trọng nam khinh nữ làm gì.”

Dương An Hiền bị con trai trách hoảng sợ nói, “Khai Tuệ, nhanh đi ra ngoài, con nhỏ chết tiệt lại đi đâu rồi, muốn chết à, cả ngày lẫn đêm đều không tìm được mại.”

Trong lòng Hướng Khai Hoa tức giận, “Mẹ, Khai Tuệ đang ở chung với chị dâu của nó. Đầu óc Khai Tuệ mặc dù có vấn đề, nhưng dù sao cũng là con mẹ sanh, mẹ mắng mấy câu này làm gì.”

Dương An Hiền thở phì phò, “Mãi bây giờ lớn rồi, cũng không còn nghe lời mẹ mãi nói nữa, tao không dạy nổi mại.” Nói xong tức giận đùng đùng đi lên lầu.

Chương 10

Sau khi từ nhà em trai thứ hai của mình trở về, tâm trạng Hường Khai Hoa có chút nặng nề, ngay cả việc đùa giỡn với con gái cũng không còn hứng thú, chỉ cau mày ngồi ở trên giường.

Mấy ngày nay Hường Vi ở nhà nội, sâu sắc cảm nhận được không khí nhà họ Hường rất kỳ quái, cái ánh mắt mà chú ba và thím ba nhìn cô rất không bình thường, loại cảm giác đó không sao nói rõ được, làm cho Hường Vi rợn tóc gáy.

Hường Vi thích nhất là người cô gốc của mình, tuy là người gốc, nhưng lại có một tấm lòng rất chân thành, mấy ngày Hường Vi ở nhà nội, bà nội không hề ôm cô một lần nào, ông nội thì chỉ ôm lấy lệ có vài lần, thím ba thì viện cớ thân thể không tiện, nên không ngo qua cô một cái, mẹ thì bị bà nội hết sai làm cái này đến sai làm cái kia, phần lớn thời gian đều chỉ có cô gốc chơi với cô thôi.

Đêm 30, nhà họ Hường làm một bàn nhiều thức ăn, cả nhà chú hai của Hường Vi, Hường Khai Trung, cũng đến. Con trai của chú hai tên là Hường Dương, năm nay năm tuổi.

Ăn xong bữa cơm đoàn viên, bà nội lì xì cho mấy đứa cháu, Hường Vi thấy bà nội lì xì cho Hường Dương hai đồng tiền, chỉ cho mình một đồng tiền, ngay cả đứa nhỏ trong bụng thím ba cũng được lì xì hai đồng tiền, trong lòng Hường Vi tức giận cực kỳ, thật là quá thiên vị mà.

Bộ dạng Hường Dương khỏe mạnh khẩu khinh, nhìn có chút khờ, không giống anh trai Lưu Khải nhìn rất thông minh, thế nhưng Hường Vi cũng rất thích người anh trai này. Hường Dương cầm lấy hai đồng tiền mà bà nội cho, trong nháy mắt đã chạy đi, Hường Vi nghĩ ngợi không biết bao giờ mình mới lớn lên đây. (Câu này rất nhiều bạn đọc và tớ cũng hỏi nha)

Thím hai có thân hình rất cao, là người hay lao động chân tay, một phụ nữ cởi mở. So sánh với thím ba, Hường Vi thích thím hai phóng khoáng này hơn.

Bởi vì là lễ mừng năm mới, Hường Khai Hoa cũng lì xì cho cha mẹ mỗi người một trăm đồng, Dương An Hiền cười đến không khép miệng lại được, bà lấy ra một đồng tiền, nói là mới vừa rồi lúc cho tiền mừng tuổi Vi Vi không chú ý nên đưa ít hơn một đồng. Ở một bên, Hường Vi nghe được mà tức giận, sớm không nhớ muộn không nhớ, vừa lúc ba cô cho tiền thì nhớ? Ai mà tin, thật là!

Hường Vi quay mặt sang một bên, vừa vặn nhìn thấy thím ba đang nhéo chú ba một cái, khoe miệng nhìn về phía ba cô mà bĩu môi. Trong lòng Hường Vi hừ lạnh một tiếng, xoay đầu đi, y y nha nha đưa tay nhỏ bé muốn nắm tay ba mình, Trần Mai không giữ được, nên đành phải ôm con gái đưa cho chồng mình.

Cái đầu nhỏ của Hường Vi chôn ở trên vai của ba, trong lòng cười thầm, xem thử hai người còn làm được trò trống gì, trong miệng Hường Vi y y nha nha, tay nhỏ bé chỉ ra bên ngoài, Hường Khai Hoa cười nói: “Vi Vi muốn đi chơi sao? Đi, để ba ôm con đi ra ngoài chơi.” Nói xong thì sải bước đi ra ngoài.

Một tay Hường Vi ôm cổ ba, đầu nhỏ nhìn về phía sau cửa nhà ông nội, thấy thím ba lại ngất chú ba một cái, còn chép chép cái miệng, không biết đang nói chuyện bí mật gì mà làm

mày của chú ba nhíu chặt lại. Tâm trạng của Hường Vi thoải mái cứ như là được lên thiên đường.

Bên ngoài tiếng pháo nổ ù ù ù ù không dứt, Hường Khai Hoa che lỗ tai của con gái lại, “Vi Vi, ở bên ngoài âm ỉ, ba con mình vô nhà thôi.”

Lúc trước Hường Vi chỉ nghĩ cách làm cho ba mình ra khỏi nhà, nhưng tiếng pháo ở thời kỳ này so với thế kỷ hai mốt là rất lớn, lại nói ở bên ngoài rất đông người, rất náo nhiệt, so với việc ở trong nhà thì thú vị hơn nhiều, Hường Vi không chịu về, ba ôm cô quay về thì cô lập tức gào thét.

Hường Khai Hoa hết cách rồi, chỉ đành phải tiếp tục ôm con gái đi dạo.

Ở đầu thôn có một bãi đất lớn, ngày bình thường tất cả mọi người đều thích tới đó chơi, năm nay nghe nói trong thôn có mua pháo hoa, nên sau khi ăn cơm xong hầu hết mọi người đều đến đó ngồi chờ bắn.

Hường Vi nhìn cảnh này, trong miệng y y nha nha âm lên, Hường Khai Hoa thấy con gái kêu y y nha nha, nhìn vợ cười nói: “Đứa nhỏ này, cũng rất thích náo nhiệt nha.”

Trong túi Hường Dương cất hai viên kẹo, xuyên qua đám đông, chạy đến chỗ bác cả, hít mũi một cái, bỏ tay vào trong túi, lấy ra một viên kẹo đưa tới, “Em gái ăn kẹo nè.”

Trần Mai cười nói: “Dương Dương thật là thương em, nhưng em gái còn chưa mọc răng, không ăn được, Dương Dương để dành ăn đi.”

Hường Dương chu chu miệng nhỏ, sờ sờ đầu, hiển nhiên không thể hiểu được tại sao em gái không thể ăn kẹo.

Trần Mai cười nói: “Dương Dương, em gái còn quá nhỏ, không thể ăn kẹo, chờ em con lớn hơn chút nữa mới ăn được, con lấy kẹo ăn đi.”

Hường Dương hít mũi một cái, lấy ống tay áo quẹt mũi mình, lột một viên kẹo nhét vào trong miệng, nói “Em gái, về sau anh sẽ mua kẹo cho em ăn, em bây giờ còn nhỏ, không ăn kẹo được.”

Hường Vi cảm thấy tuy rằng cả ngày thẳng nhóc này bản thủ, nhưng lại rất đáng yêu. Hường Vi nhe hàm răng chỉ có nướu của mình ra cười với nó.

Trần Mai kéo Hường Dương lại, “Đừng có chạy lung tung, cẩn thận đông người dễ bị thương.”

Hường Dương thò lò hai hàng nước mũi gật đầu một cái, Trần Mai lấy giấy ra lau sạch sẽ cho nó.

Mồng một đầu năm, hai người cô đi lấy chồng cũng đã về nhà, về trước tiên là gia đình cô cả Hường Khai Vinh, dưỡng Hạ Hào, và con trai Hạ Thần Sanh. Tiếp theo mới là gia đình cô hai Hường Khai Mẫn, dưỡng Trương Vũ, và con gái Trương Lâm.

Hai người cô thấy gia đình anh cả cũng ở đây, còn mang theo một em bé, rất là ngạc nhiên, ôm đứa bé nhìn chăm chú, nói thẳng bộ dáng đứa nhỏ chắc nịch, bên trong cơ thể khỏe mạnh.

Dương An Hiền nhận lễ vật của con gái, hôm qua mới lấy được hai trăm đồng của đứa con trai (buổi tối ông nội đã bị bà tịch thu tiền), đương nhiên tâm trạng rất tốt, cho hai đứa cháu ngoại mỗi đứa hai đồng tiền, trong lòng Hường Vi khinh bỉ hừ một tiếng, ở nhà này con trai với con gái đúng là khác biệt quá lớn, ngay cả chính mình là cháu nội, cũng chưa được hưởng thụ loại đối xử bình đẳng này.

Mấy đứa cháu đều ở đây, Hường Khai Hoa lì xì tiền mừng tuổi cho mỗi đứa, bất kể là

cháu trai hay là cháu gái anh đều cho năm đồng, để tụi nó đi mua đồ ăn vặt, phải biết là lúc này giá một viên kẹo ở quầy tạp hóa chỉ có hai xu, năm đồng tiền đổi với một đũa nhỏ mà nói, chính là người giàu có.

Ở một bên chú ba cười nói: “Con của em vậy là không có cái phúc này rồi.”

Hướng Khai Hoa cho chú ba năm đồng tiền, “Ừ, vậy cho em nhận thay nó.”

Ở một bên Văn Tĩnh yên lặng không lên tiếng, trong lòng Hướng Vi thầm nghĩ, giả bộ, chắc chắn là đang giả bộ. Hướng Khai Hoa cũng cho con gái năm đồng, Hướng Vi cầm tiền liền nhét vào trong túi, nhưng mà lại không có túi, nhất thời cô không biết phải để chỗ nào.

“Ồ, em bé nhỏ, con còn biết đó là tiền sao. Vi Vi, đưa nó cho cô được không?” Hướng Khai Vinh đùa với em bé.

Mấy người khác cũng đưa tay qua, Hướng Vi thầm nghĩ, cô cũng không phải là con nít, làm sao có thể đưa cho họ! Hướng Vi nở nụ cười, cười rất rực rỡ, đem tiền lần lượt lướt qua phía cô cả, ngay lúc trên mặt cô cả nở nụ cười thì nhanh chóng thu tay lại, rồi quay sang đưa cho cô hai, như vậy nhiều lần, Hướng Vi nhìn sang thím ba của mình, đưa tay cho thím, Văn Tĩnh không tin được là tuy cô ta không đưa tay ra, vậy mà đũa nhỏ lại cho cô, ý cười đầy mặt, đưa tay tới, Hướng Vi nhanh chóng lấy tiền sắp thả xuống tay thím ba về lại, lập tức lấy tiền nhét vào cổ áo, cuối cùng còn kéo cái miệng nhỏ nhắn cười.

Mọi người thấy vậy thì cười không dừng lại được, nhất là cô cả, cười đến nước mắt cũng chảy ra, “Đũa nhỏ này, còn nhỏ mà đã biết trêu chọc người khác rồi, hahaha.....”

Trần Mai thấy con gái hành động như vậy, cũng cười không ngớt, đũa nhỏ này, thật đúng là.....

Sắc mặt Văn Tĩnh có chút ngượng ngùng, nhìn tất cả mọi người đều khen đũa bé, Văn Tĩnh sờ cái bụng bảy tháng của mình, đỡ eo nói muốn đi nghỉ ngơi một chút, Hướng Khai Thái vội vàng chạy tới đỡ vợ mình đi lên lầu.

Hướng Khai Hoa định ở nhà đến mừng năm, nhưng ở quân đội có việc nên mừng bốn đã phải bắt xe lửa đi, người nhà họ Hướng cảm thấy ngày nghỉ của anh thật quá ngắn.

Trước khi phải rời đi, Hướng Khai Hoa vỗ vai em trai mình, “Khai Thái, anh cả không có ở bên cạnh, em phải chăm sóc cha mẹ thật tốt, em cũng đã là người lớn rồi, làm việc gì cũng đừng quá tính toán, anh em chúng ta không có chuyện gì là khó nói được với nhau cả. Đây là một trăm đồng, anh sợ lúc con em ra đời anh không về nhà được, em cầm đi mua một ít đồ dùng cho em bé. Khai Thái, chuyện đã qua anh cũng không muốn truy cứu nữa, chính em hãy tự suy nghĩ cho thật kỹ, đều là người một nhà, cái gì cũng không quan trọng bằng sự hòa thuận, yên ấm. Đừng làm những chuyện có suy nghĩ hạn hẹp nữa, cũng đừng vì người khác nói cái gì thì em làm cái đó, em cũng đã hai mươi rồi, nên tự mình suy nghĩ đi.”

Hướng Khai Hoa nói mấy lời này cứ như một ông già, nhưng người hiểu chuyện đều biết là anh đang nói Văn Tĩnh. Lúc này Văn Tĩnh đang ngủ ở trên lầu, không có ở đây.

Ở một bên anh hai Hướng Khai Trung không nói gì, còn thím hai thì liếc mắt nhìn về phía cầu thang, gương mặt chán ghét.

Sắc mặt Hướng Khai Thái căng máu đỏ bừng, muốn nói gì đó nhưng lại không dám nói, chỉ gật đầu một cái, “Em sẽ chú ý, anh cả.”

Hướng Khai Hoa lại đi đến bên em hai, “Em ba còn nhỏ tuổi, làm gì cũng không suy nghĩ kỹ, anh cả biết hai em uất ức, chỉ là chuyện đã thành ra như thế này, anh cũng hết cách rồi, lời

anh nói em hãy nhớ thật kỹ, nếu cần gì, chỉ cần em mở miệng, anh sẽ hết lòng giúp đỡ. Năm sau Hướng Dương cũng lên sáu tuổi rồi, em nên đưa nó đi học, để thầy cô giáo ở đó quản lý nó thật tốt.”

Hướng Khai Hoa nói chuyện với mọi người một chút, rồi đi vào nhà tìm mẹ nói chuyện, “Mẹ, con trai không có thường xuyên ở bên mẹ, mẹ phải biết bảo vệ sức khỏe cho tốt, con biết mẹ rất thương yêu em ba, nhưng cũng không thể chuyện gì cũng nuông chiều nó, còn có cả vợ nó nữa, thôi, con là anh cả cũng lười nói vợ chồng tụi nó rồi. Về phần em Tư, mẹ nên quan tâm đến em nhiều hơn. Mẹ, con đưa tiền cho mẹ, mẹ đừng cất hết, muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì thì đi mua ngay, chớ tiếc mà không sài, trong nhà có chuyện gì thì phải nói với con. Mẹ, vậy là con yên tâm rồi.”

Dương An Hiền nắm tay con trai, lau nước mắt nói, “Con đi đi, ở quân đội phải nghe lời cấp trên. Đừng lo cho mẹ, chuyện trong nhà con đừng lo lắng, chuyện lần trước mẹ biết là mẹ không đúng với em hai con, chỉ là..... Thôi, về sau mẹ sẽ chú ý. Đi đường nhớ cẩn thận.”

“Dạ mẹ, vậy con yên tâm rồi.”

Chưa ăn cơm trưa, hai vợ chồng Hướng Khai Hoa đã ôm đứa bé đi.

Về đến nhà ngoại, thì nhà họ Trần mới vừa ăn cơm xong, nghe nói con gái với con rể còn chưa ăn cơm trưa, Chu Hữu Thục và Tô Đình nhanh chóng xuống bếp hâm nóng thức ăn cho họ.

Mấy ngày nay Trần Đức Cương cực kì nhớ tiểu Vĩ Vĩ, lễ mừng năm mới cả cháu trai với cháu gái đều tới nhà, nhưng trong lòng ông chỉ nhớ nhất tiểu Vĩ Vĩ, chỉ sợ bà nội nó sẽ ghét bỏ nó.

Hướng Vĩ cũng rất nhớ ông ngoại, ôm cổ ông ngoại cười khanh khách, in nước miếng lên trên mặt ông ngoại mình.

Chu Hữu Thục biết sáng mai con rể phải đi, nên sau khi dỗ cho Hướng Vĩ ngủ thì ôm đứa nhỏ về phòng mình.

Lúc Hướng Khai Hoa đi là lúc trời vừa tảng sáng, khi đó Hướng Vĩ tự nhiên tỉnh lại, ông ngoại ôm cô ra ngoài đi tiểu, thì thấy ba đang xách hành lý đi khỏi nhà, Hướng Vĩ vừa thấy, vốn còn đang mơ ngủ, cũng lập tức tỉnh táo lại, ba sắp đi!

Trần Mai sửa sang quần áo cho chồng xong, thì lấy chiếc khăn quàng cổ cô đã đan, quàng vào cổ anh, đôi mắt đỏ hồng, “Anh đi đường cẩn thận, nếu quân đội cho về thăm nhà thì anh phải về nhà nhiều hơn, không được chỉ mãi nghĩ đến quân đội của anh, có thời gian em và con sẽ đi thăm anh.”

Hướng Khai Hoa vỗ tay vợ mình, “Đừng khóc, về sau anh sẽ về nhà nhiều hơn để thăm gia đình. Anh sẽ biểu hiện thật tốt trong quân đội, tranh thủ sớm thăng cấp, thì em và con mới có thể cùng ở trong quân đội với anh. Như vậy thì anh mới yên tâm về em và con.

Hướng Vĩ oa một tiếng khóc to, tay nhỏ bé hướng về chỗ của ba. Hướng Khai Hoa ôm con gái, hung hăng hôn, “Ngoan, ba phải đi, Vĩ Vĩ phải nghe lời của mẹ, phải nghe lời ông ngoại nói, biết không.”

Hướng Vĩ ôm cổ ba mình không dám buông tay, Hướng Khai Hoa không còn cách nào, nên đành phải nhẫn tâm không nhìn tới con gái đang khóc, đẩy đứa bé về trong ngực vợ mình, không quay đầu lại đi vào nền tuyết trắng xóa.

Chương 11

Tết âm lịch năm 1985 vừa qua, người nhà họ Trần nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị đám cưới cho con trai, bởi vì Tô Đình bị mồ côi cha mẹ từ nhỏ, được chú ruột nuôi dưỡng lớn khôn, nên sau khi Trần Trường Chinh trung cầu ý kiến gia đình Tô Đình thì bên đó nói mọi việc đều làm theo ý họ Trần, định ngày xong chỉ cần gọi điện tới báo một tiếng là được.

Đám cưới của Trần Trường Chinh sẽ tổ chức vào trung tuần tháng năm, thời tiết khi đó vừa đẹp, Tô Đình ở nhà họ Trần đến hết tết, mới trở về nhà mình ở phương Nam đợi gả, Trần Trường Chinh vốn muốn đi theo Tô Đình, nhưng bị bà Chu nghiêm khắc mắng cho một trận, nên mới chịu an phận ở nhà, sửa chữa nhà cửa, trang hoàng cho phòng tân hôn..... Một đồng việc lớn đang chờ bon họ phải làm đấy.

Hướng Vi đã học được cách đi bộ, mỗi ngày cô đều được ông ngoại cúi người ôm eo đi lại cẩn thận trên mặt đất, khiến cho Trần Đức Cường mệt mỏi quá sức, nhưng Hướng Vi lại vui vẻ cả ngày, vô cùng vui sướng.

Sinh nhật của Hướng Vi là vào ngày hai mươi bảy tháng năm, sau khi chú út và mợ út mới kết hôn được mười ngày, Hướng Vi đã gọi được tên mọi người, chỉ là tiếng nói vẫn còn chưa rõ lắm.

Ngày hai mươi bảy tháng năm, Trần Mai thay quần áo mới cho em bé, người trong tộc họ Trần cũng đến không ít, nguyên bản cũng mời người nhà họ Hướng đến dự, thế nhưng chỉ có gia đình Hướng Khai Trung với cô ngốc là đến, hai người cô khác có việc nên không đến được.

Hướng Vi nhìn mọi người ở trong phòng, nhìn một vòng không hề thấy ba mình, Hướng Vi nắm tay mẹ, đi đứng xiêu vẹo ra ngoài cửa, Hướng Vi nhìn ngoài sân, tay nhỏ bé đỡ vách tường, “Ba.....”

Trong lòng Trần Mai cảm thấy cực kỳ buồn, nhìn con gái tìm ba nó ở khắp nơi, trong lòng đau ê ẩm, kể từ khi Khai Hoa về quân ngũ, chưa hề về nhà một lần nào, gần nửa năm rồi cũng chỉ viết được một bức thư gửi về nhà, chỉ nói là ở quân đội cực kỳ bận, chờ đến sinh nhật Vi Vi không biết có thể thu xếp thời gian về nhà hay không. Nhưng đúng là vẫn chưa về nhà a.....

Nhiều năm như vậy, hai vợ chồng gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, trong lòng Trần Mai không phải là chưa từng oán hận anh, nhưng đã yêu phải người như thế, trước đó anh ấy đã là người thuộc về đất nước và nhân dân rồi, sau đó mới là chồng của cô, một điều này, Trần Mai đã sớm hiểu rõ. Chỉ là hôm nay, trái tim Trần Mai lại cảm thấy rất uất ức.

Trong lòng Hướng Vi có chút thất vọng, cô đã nghĩ là ba sẽ về nhà, nhưng mà ngay cả bóng dáng của ba cũng không có. Trần Mai ổn định tinh thần, ôm lấy con gái, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó, “Ngoan, đi vào nhà chơi đùa với các anh chị nhé.”

Hướng Vi lắc đầu một cái, ngón tay út chỉ ra bên ngoài, “Ba.....” Ý là phải đợi ba.

Trần Mai nhìn ánh mắt mong đợi của con gái, chỉ đành nuốt nước mắt vào lòng, “Ba rất bận, không thể về nhà thăm Vi Vi, con xem con còn có mẹ ở đây, còn có nhiều người khác

cũng đến thăm Vi Vi nữa, nhiều người như vậy đều đến vì Vi Vi, Vi Vi ngoan không cần chờ ba nữa có được không? Đợi khi nào ba có ngày nghỉ, sẽ về nhà thăm Vi Vi.” Trần Mai nói một hồi như vậy, cũng không quan tâm con gái nghe có hiểu hay không, liền ôm nó đi vào nhà.

Qua một tuổi, câu mỗi ngày Hường Vi thường hay nói nhất chính là câu hỏi ba mình khi nào thì về nhà thăm gia đình. Trong lòng Trần Mai cảm thấy đau khổ cực kì, chồng mình giống như là biến mất, căn bản không hề có tin tức gì truyền đến, tuy Trần Mai không nhận được tin gì từ chồng nhưng vẫn không dám đi đến quân đội tìm anh, kỷ luật trong quân đội rất nghiêm khắc, mặc dù Trần Mai rất nhớ chồng, nhưng cũng không muốn làm khó anh, làm vợ quân nhân, cô biết mình phải như thế nào.

Trần Mai không nhận được tin tức của chồng, thì viết thư cho Lý Hoan, hy vọng có thể biết được chút tin tức gì đó của anh, Lý Hoan viết thư hồi âm lại nói lần trước không tới dự sinh nhật Vi Vi được, thật đáng tiếc, gửi cho Vi Vi ít đồ, còn nói cô cũng không rõ tình trạng của chồng mình lắm, lần cuối Lưu Minh Tuấn viết thư về nhà là hai tháng trước, anh ấy nói ở quân đội rất bận, nói Lý Hoan nhất định không được đi tìm anh ấy.

Trần Mai nhìn thư của Lý Hoan, trong lòng càng thêm sốt ruột, ngay cả Lý Hoan cũng không biết gì hết, vậy xem ra bọn họ quả thật rất bận.

Cứ như vậy, Trần Mai mang theo một tâm trạng sốt ruột, chầm chậm chờ đợi, hi vọng một ngày nào đó có thể nhận được thư của chồng. Em dâu Tô Đình đã mang thai, trong nhà có phụ nữ có thai cần chăm sóc, nên Trần Mai cũng chỉ có thể kiềm nén lại tâm sự của mình, hết lòng hết sức chăm sóc cho em dâu.

Phản ứng khi mang thai của Tô Đình đặc biệt dữ dội, từ mãi tháng bảy cho đến gần tháng mười một mới đỡ hơn chút xíu, cũng bắt đầu lộ ra cái bụng bầu, mấy tháng nay Tô Đình bị đứa nhỏ trong bụng hành hạ quá mức, ăn cái gì là ói ra cái đó, tuy cô đang mang thai, nhưng người lại ốm đi rất nhiều, lại càng hiện rõ ra cái bụng quá lớn, Hường Vi đã có thể đi được rất vững chắc, mỗi ngày đều nói chuyện với mợ mình, lúc này Hường Vi nói chuyện cũng chưa được rõ ràng lắm, có nhiều lúc biết rõ chữ đó nên nói như thế nào, nhưng cái miệng giống như không phải là của cô vậy, không biểu đạt ra được, nên cuống cuống cả lên, bộ dạng đó của Hường Vi làm mọi người cười không khép miệng lại được.

Hường Vi nhìn cái bụng mới có hơn năm tháng của mợ mình, giống như là bụng của người mang thai bảy tám tháng, Hường Vi nghĩ rất có khả năng mợ mình mang thai đôi. Lúc này em bé đã có thể chuyển động, mỗi ngày Hường Vi đều dùng tay nhỏ bé vuốt bụng của mợ, nói chuyện với em bé trong bụng, có lúc thì đi lấy sách của ông ngoại, để mợ đọc cho nghe. Bởi vì Hường Vi còn nhỏ mà đã hiểu chuyện, không giống như mấy đứa trẻ khác, suốt ngày ầm ĩ, nên Tô Đình đặc biệt thương yêu Vi Vi, có lúc sẽ ôm cô vào lòng, lấy sách thiếu nhi dạy cô học, bị ông bà ngoại nhìn thấy, Vi Vi liền bị mắng một trận, về sau cô cũng không dám nằm trong ngực của mợ mình nữa, nếu muốn được nghe kể chuyện cổ tích thì cô đi xách cái ghế nhỏ ra ngồi trước giường.

Gần một năm, Hường Khai Hoa không hề gọi điện thoại hay gửi thư về nhà, ngược lại Trần Mai thường liên lạc với Lý Hoan, hai người phụ nữ đều là đã lâu chưa được gặp chồng mình, nên có chung đề tài, mặc kệ là cuộc sống, công việc hay là vấn đề tình cảm, hai cô đều chia sẻ với nhau, tình cảm giữa hai người có thể nói là đột nhiên nâng cao mạnh mẽ.

Năm 1986 lặng lẽ bước tới, mà Hường Khai Hoa vẫn chưa viết một bức thư nào về nhà,

trong lòng Trần Mai đè nén rất nhiều suy nghĩ, cô không dám nói những suy nghĩ đó với mọi người trong nhà, người nhà có hỏi thì cô chỉ nói là Khai Hoa đang rất bận, không thể về nhà, mọi thứ anh ấy đều ổn, nên mọi người không cần phải lo lắng.

Hai người phụ nữ Trần Mai và Lý Hoan sắp bị ép muốn điên rồi, thời gian dài như vậy, chưa từng được nói chuyện với chồng, hai người họ chỉ có thể chia sẻ nỗi khổ của nhau qua từng bức thư, kể ra sự nhớ nhung, họ đều là vợ quân nhân, họ có thể hiểu nỗi khổ sở trong lòng của đối phương, trong thư hai người thường khích lệ cho nhau, mà chủ đề được nói đến nhiều nhất trong thư chính là viết về những đứa con, cho dù là một chuyện nhỏ, cũng lấy ra chia sẻ với nhau.

Mùa xuân năm 1986, Hường Khai Hoa chưa về nhà, cùng năm tháng ba, Tô Đình hạ sinh được một cặp bé trai; tháng năm, con gái Hường Vi tròn hai tuổi, vẫn như cũ Hường Khai Hoa chưa về nhà.....

Từ năm trước, khi chồng mình đi, Trần Mai đã bắt đầu viết nhật ký, mỗi ngày đều không gián đoạn, có những sự nhớ nhung của cô với chồng, có nhớ lại những chuyện giữa hai vợ chồng trước kia, hơn nữa là chuyện của con gái Hường Vi. Cô hy vọng có thể nhớ kỹ những chuyện của con gái, chờ khi Khai Hoa về nhà, có thể xem lại những dòng viết này, tưởng tượng ra được cảnh tượng sinh hoạt hằng ngày của con gái bọn họ.

Viết nhật ký hết một cuốn vở, Trần Mai vỗ vào bả vai đau nhức của mình, cô nhìn gương mặt ngủ say của con gái, trong lòng âm áp.

Trần Mai viết một bức thư cho chồng mình, trong thư viết: “.....Hôm nay trên đường em về nhà, đã thấy Vi Vi đứng chờ em ở đầu thôn, đứa bé này, sau khi được hai tuổi thì lớn khôn rất nhiều, mỗi ngày đều sẽ canh thời gian đứng ở đầu thôn chờ em về nhà. Về đến nhà em vô cùng mệt mỏi, em vừa mới cởi giày, Vi Vi đã bung một chậu nước nóng đến cho em rửa chân, trái tim em cảm thấy rất mãn nguyện, hạnh phúc muốn khóc, nhìn con gái còn nhỏ nên không đủ sức, nhưng lại cố gắng nín thở bung nước nóng tới cho em, tâm trạng của em vừa vui, vừa đau lòng, nó còn nhỏ như vậy mà đã biết yêu thương mọi người, em là mẹ nó hiển nhiên rất vui sướng. Khai Hoa, con gái cũng rất nhớ anh, khi nào anh mới về nhà thăm con được? Em biết anh bận rộn nhiều việc ở quân đội, em ủng hộ công việc của anh, nhưng em cũng hi vọng con gái có thể được gặp ba nó. Đây là hình sinh nhật lúc hai tuổi của con, tám khác là hình của năm trước, xin lỗi vì năm ngoái em đã không gửi hình cho anh, lần này gửi cho anh hình năm trước. Khai Hoa, anh nhìn xem, con gái chúng ta thật đúng là một cô bé khiến mọi người yêu thích, bộ dạng cũng rất xinh đẹp.....”

Sáng hôm sau, Trần Mai đi gửi thư cho chồng, cô không ảo tưởng anh có thể hồi âm cho mình, chỉ cần anh ấy có thể nhìn thấy được hình của con gái, vậy là tốt rồi!

Điều Trần Mai không ngờ chính là, vào tháng tám, cư nhiên chồng cô đã gửi thư hồi âm cho cô, thư viết rất ngắn gọn, chữ viết cũng rất ngây, nhìn giống như là đã được viết ra trong lúc vội vàng, trong thư nói cảm ơn Trần Mai, cảm ơn cô đã ủng hộ công việc của anh, cảm ơn cô đã chăm sóc cho gia đình bọn họ tốt như vậy, tin chót là muốn Trần Mai mau chóng mang con gái đi Bắc Kinh một chuyến, anh rất muốn gặp hai mẹ con bọn họ.

Mặc dù Trần Mai không hiểu tại sao chồng mình lại vội vã muốn hai mẹ con cô đi Bắc Kinh đến vậy, nhưng cô vẫn rất vui mừng, lâu như vậy rồi cũng chưa được gặp anh, cũng không biết dạo này anh sống có tốt hay không.

Ngày mừng một tháng chín Trần Mai mới tựu trường, hiện tại mới đầu tháng tám, cô còn có thời gian, ngày thứ hai sau khi nhận được thư, Trần Mai liền mang theo con gái vô cùng vui vẻ đi Bắc Kinh.....

Thời tiết tháng tám ở Bắc Kinh rất nóng, Trần Mai ra khỏi công trạm xe lửa, lần này Hường Khai Hoa không phải người tới đón họ nữa, Trần Mai đã nhớ đường, trước tiên Trần Mai đi tới nhà Lý Hoan, hôm nay Lý Hoan có ở nhà, thấy Trần Mai đến, hai người phụ nữ đặc biệt vui mừng, tay nắm tay, dắt hai đứa nhỏ đến quân đội.

Trần Mai nhìn gương mặt ngăm đen gầy rộc của chồng mình, đau lòng muốn chết, vừa thấy hình dáng của chồng, cô liền không nhận được rơi lệ.

Đã lâu lắm rồi Hường Khai Hoa chưa được nhìn thấy vợ mình, đương nhiên trong lòng anh rất nhớ cô. Hường vì nắm tay mẹ, nhìn ba mình, hô to một tiếng “Ba.....” rồi chạy như bay tới.

Hường Khai hoa ôm con gái, nhìn kỹ, lúc anh đi nó còn là một em bé, hiện tại đã có thể chạy nhảy gọi ba, Hường Khai Hoa nhìn vợ, “Anh làm em vất vả rồi.”

Trần Mai lau nước mắt, “Đều là vợ chồng, anh còn nói cảm ơn làm gì!”

“Đi thôi, chúng ta đi vào trước rồi nói sau.”

Chương 12

Đã rất lâu rồi Hường Khai Hoa chưa được nhìn thấy con gái, hôm nay cuối cùng đã được thỏa lòng nhung nhớ, dọc theo đường đi một tay ôm con, một tay xách hành lý của vợ mình. Về đến ký túc xá, Hường Khai Hoa đùa giỡn với con gái một lát, rồi để cho nó ra ngoài trước chơi.

Hường Vi cầm trong tay món đồ chơi nhỏ ba cho mình, ba để cô đi tìm Lưu Khải chơi, ba muốn nói chút chuyện với mẹ. Hường Vy đồng ý, nên đi tìm Lưu Khải.

Đúng lúc Lưu Khải cũng bị ba nó đuổi ra khỏi cửa, tính khí của cậu ầm lên hiện ra, Lưu Minh Tuấn và con trai, hai người đang mắt to trừng mắt nhỏ nhìn nhau.

“Cha nuôi.....”

Lưu Minh Tuấn nhanh chóng ôm lấy Hường Vi, “Ồ, công chúa nhỏ của chúng ta đã lớn như thế này rồi sao, để cha nuôi nhìn kỹ con một chút coi nào.”

Lưu Khải chu chu miệng, Lý Hoan cười nói: “Con trai ngoan, con xem tuy em gái Vi Vi nhỏ hơn con mà thật nghe lời biết bao, con là anh trai, cần phải làm gương cho em gái nha. Khi còn nhỏ con rất thích em Vi Vi mà, không phải con vẫn thường nói muốn có em gái sao, hiện tại em gái đến rồi, ngoan, đi chơi với em gái đi con.”

Lưu Khải nhìn cha của nó, “Ba, em gái Vi Vi cũng có rồi, vậy mà ba cũng không cho con.”

Lưu Minh Tuấn tròn mắt nhìn Lưu Khải một cái, “Cái thằng nhóc này, ngứa da có phải không?”

Lưu Khải cúi đầu xuống, hét: “Em Vi Vi cũng đã có, tại sao con không có?”

Hường Vi nhìn mô hình trong tay mình, đây là một mô hình xe tăng được ba cô dùng vỏ đạn làm ra, nhìn rất đẹp, khó trách đôi mắt thằng nhóc Lưu Khải này cứ nhìn chăm chăm mô hình trong tay mình.

Hường Vi nhìn bộ dạng nhỏ bé kiêu ngạo của Lưu Khải, thì không nhịn được buồn cười, vươn tay ra, “Anh Lưu Khải, em cho anh đồ chơi này.”

Mặt Lưu Khải hồ nghi nhìn Hường Vi, nhưng dù sao nó cũng là con nít, nhìn đến xe tăng, trong lòng nghĩ, lập tức đưa tay ra lấy. Lưu Minh Tuấn nhìn Lưu Khải, “Đem mặt mũi của ba mài vớt sạch rồi, còn muốn chơi sao? Công chúa nhỏ, con cầm đi, đừng cho anh trai nham hiểm này lấy”

Hường Vi đầu đầy hắc tuyến, có người sẽ nói con trai mình như thế sao? Còn sai từ nham hiểm nữa!

Lý Hoan bật cười, liếc mắt trách chồng mình, “Tốt lắm, tốt lắm, hai cha con anh gặp nhau liền thích phá nhau, đã lớn như vậy rồi, còn thích chọc con trai, nhanh đi lấy cho nó, tránh cho con ầm ỉ.”

Lúc này Lưu Minh Tuấn mới trở về ký túc xá, lấy một cái mô hình cũng dùng vỏ đạn mà làm ra, kích thước của cái mô hình này so với súng thật bên ngoài là giống nhau, Lưu Khải thấy ba cho mình cái này, so sánh với cái mô hình của Vi Vi còn lớn hơn một chút, trong lòng cực kỳ vui sướng.

Lưu Minh Tuấn trợn mắt nhìn con trai một cái, thả Vi Vi xuống, dặn dò Lưu Khải, “Lưu Khải, con và em Vi Vi đi chơi đi, không được ăn hiếp em gái, nếu không ba nhất định là sẽ đánh con một trận.”

Lúc này Hướng Vi không khỏi có chút rối loạn, nhớ khi còn bé, cha nuôi cũng không có nóng tính như vậy nha! Mặc dù cha nuôi vẫn đối xử rất tốt với cô, Hướng Vi nhìn qua Lưu Khải thấy căn bản là nó không thêm để tâm vào lời nói của cha nó, chỉ tập trung tinh thần nghịch món đồ chơi trong tay, rồi cô lại nhìn sang vẻ mặt chỉ tiếc rên rết không thành thép của cha nuôi. Hướng Vi cảm thấy nhất định khi hai cha con này ở chung rất thú vị.

Lưu Khải phiền chán nghe ba mình nói xong, đưa tay nắm lấy tay Vi Vi, “Em gái Vi Vi, chúng ta đi thôi.” Nói xong cũng không thêm để ý đến ba mình, trực tiếp nắm tay Vi Vi đi.

Ở phía sau Lưu Minh Tuấn giận đến nghiến răng, Lý Hoan nhìn hai đứa nhỏ đi, ở phía sau hô: “Lưu Khải, chăm sóc em gái cho tốt.” Quay đầu thấy chồng mình vẫn còn đang tức giận, cười nói: “Được rồi, được rồi, chúng ta cũng vào nhà thôi, không phải anh có chuyện cần nói với em sao.”

Hướng Vi không hiểu chuyện của quân đội lắm, cũng không thích, lúc trước cô còn thấy cái mô hình xe tăng này mới mẻ, nhưng nhìn lâu vài lần cũng không còn thích nữa, ngược lại thì thằng nhóc Lưu Khải này, đang nằm trên mặt đất loay hoay những thứ đó, Hướng Vi đưa xe tăng trong tay mình cho Lưu Khải, tùy nó chơi, còn cô thì ngồi ở đó ngẩn người.

Kiếp trước cô hai mươi ba tuổi, từ nhỏ đã là một cô bé biết vâng lời, mặc dù trên cô còn có một chị gái hơn cô mười tuổi, nhưng cũng không chiều hư cô thành người kiêu căng ngạo mạn. Kiếp trước đã qua, nếu quả thật cô vẫn còn tồn tại, thì cô cũng muốn sang năm mới có thể sống lại. Hướng Vi nghiêng đầu nhìn Lưu Khải đang chơi ở đó, trong lòng có chút nhàm chán, “Lưu Khải, em đi vệ sinh đây.”

Lưu Khải nhìn Hướng Vi, “Anh là anh em, em không thể gọi tên của anh, em phải gọi anh là anh Lưu Khải.”

Hướng Vi khẽ cau mày, cái thằng nhóc này còn có thể phân biệt những việc này sao, thôi, dù sao nó cũng lớn hơn mình một chút, kêu một tiếng cũng không mất miếng thịt nào, Hướng Vi cười híp mắt kêu một tiếng anh Lưu Khải, Lưu Khải nghe được, trong lòng rất thoải mái, làm bộ khoát khoát tay, “Em đi đi, Ah..... Em gái à, em tìm được nhà vệ sinh không?”

Hướng Vi quýnh, dường như là cô không biết thật, Hướng Vi lắc đầu một cái, Lưu Khải nhìn đồ chơi trên mặt đất, rồi rảo nhìn Hướng Vi, suy nghĩ nhanh chóng, liền cất đồ vào trong túi, một tay cầm túi, một tay nắm tay Vi Vi đi vệ sinh.

Đến được nhà vệ sinh, Hướng Vi càng quýnh hơn, cởi quần cũng không được mà không cởi cũng không được, cứ như vậy bị nghẹn, Lưu Khải không hiểu, “Không phải em nói muốn đi vệ sinh sao?”

Hướng Vi dậm chân một cái, “Anh đi ra ngoài đi.”

“Không được, mẹ nói không được rời mắt khỏi em, nếu không ba sẽ thực sự đánh anh đó.” Mắt Lưu Khải chớp cũng không chớp nhìn Vi Vi.

Hướng Vi bắt đầu nổi giận nha, nhưng hai đứa đều còn là con nít, muốn cô giải thích cho nó cái gì mà nam nữ khác nhau, cô dám khẳng định, Lưu Khải nhất định sẽ càng hỏi những vấn đề khiến người khác câm nín.

Hướng Vi trợn mắt nhìn Lưu Khải một cái, trong lòng tự nhủ hiện tại cô chỉ có hai tuổi,

còn sợ sẽ bị thằng nhóc này nhìn sao. Hường Vi nghĩ được như vậy, nên không nhẫn nại nữa, đành ở trước mặt nó đi vệ sinh.

Lưu Khải buồn bực, thế nào mà em gái lại không có chim nhỏ ta. Lưu Khải nhìn Hường Vi, “Em Vi Vi, tại sao em lại không có chim nhỏ vậy? Là bị người xấu cắt sao?”

Khóe miệng Hường Vi co giật, nếu không phải thấy gương mặt nó ngây thơ, cộng thêm cái vẻ mặt không biết là đồng tình hay đang rồi rắm cái gì, cô thật sự muốn đâm cho nó một cái vào mặt, cứ nhiên bị nó đùa giỡn a!

Cặp mắt Hường Vi híp lại, nhìn Lưu Khải nói: “Anh Lưu Khải, nếu chim nhỏ của anh mà dài ra đến bên ngoài, thì sẽ bị cắt, không tin anh đi hỏi mẹ nuôi đi.”

Lưu Khải vội vàng che hạ bộ của mình, nhanh chân bỏ chạy.

Hường Vi cười khanh khách, cảm giác đùa giỡn con nít thật là thích, khó trách bây giờ có nhiều bà dì quái chiêu như vậy. Tâm tình Hường Vi rất tốt, trở về ký túc xá ba mình.

Ký túc xá của Hường Khai Hoa ở lầu hai, Hường Vi còn nhỏ, đứng ở vách tường nên người bên trong cũng không nhìn thấy, không thể trách Hường Vi có hành động nghe lén này, thật sự là, nếu ba mẹ cô đang ở trong đó làm chuyện gì, cô đột nhiên chạy vào còn không phải là đã giết phong cảnh giữa họ rồi sao.

Không một tiếng động, trong lòng Hường Vi bối rối, rốt cục là mình đi vào thì tốt hơn, hay là không đi vào nhỉ! Đang trong lúc nội tâm Hường Vi giao chiến, âm thanh của Hường Khai Hoa truyền đến, “Trần Mai, mấy năm qua anh làm khổ em rồi, cảm ơn em. Lần này ra tiền tuyến, nếu anh có thể còn sống trở về gặp mẹ con các em, vậy thì cả đời Hường Khai Hoa anh sống đáng giá rồi, nếu như không gặp may mắn, anh hi vọng em.....”

“Không..... Không được nói những điều đó. Khai Hoa, từ cái ngày mà em được gả cho anh, em liền biết rõ vị trí của mình, anh là quân nhân, bảo vệ tổ quốc là trách nhiệm của anh. Khai Hoa, anh là niềm tự hào của mẹ con em, em hi vọng khi anh ở tiền tuyến, cũng sẽ vì mẹ con em mà suy nghĩ nhiều hơn, không cần..... Đừng nói với em những chuyện đó, em không muốn nghe..... Ô ô.....”

Hường Khai Hoa trầm mặc một hồi, mới mở miệng nói: “Trần Mai, ở nhà tất cả giao cho em. Anh sẽ vì em và con mà cố gắng sống sót, nếu thật sự bất hạnh, anh hi vọng em có thể suy nghĩ thông suốt.”

Trần Mai đè nén tiếng khóc của mình, thút thít nói, “Em hiểu rõ mà, mọi việc ở nhà anh không cần lo, em sẽ chăm sóc con thật tốt, em và Vi Vi đều sẽ chờ anh trở về.”

Hường Vi bỏ chạy, cô không dám đi vào, cô không biết phải nên làm cái gì nữa, làm sao cô có thể đối mặt với trường hợp như vậy chứ. Tại sao cô có thể quên, cuộc “chiến tranh phản kích tự vệ” của Trung Quốc, không phải chỉ kết thúc năm 1979, mà là đánh đến mười năm lận. Từ năm 1979, năm đại binh đoàn tác chiến, năm 1986 đến năm 1989 thêm năm sư đoàn trình sát tác chiến, quân đội Trung Quốc bỏ ra không biết bao nhiêu là lực chiến đấu!

Hường Vi nằm trên cỏ, nhìn bầu trời xanh bao la, chỉ cảm thấy tâm hồn trống rỗng, ban đầu khi cô nhìn thấy đoạn lịch sử này, cũng chỉ là thờ dài một tiếng, mắng thêm mấy câu, rồi gác xuống, dù sao đây chẳng qua cũng chỉ là lịch sử. Nhưng nay cô được sống lại, ba của cô sẽ phải đến chiến trường. Năm nay, ngày 20 tháng 9, ở trạm xe Cổ Thành tại Bảo Định, ở trong bồn xe nóng rực, là 838 lính trinh sát mặc quân phục số 85 cầm súng tiểu liên 56-1, và súng tiểu liên giảm thanh 85, tiếp nhận sự kiểm duyệt của quân đội, sau đó bọn họ sẽ xông pha

nơi chiến trường, trong đám người đó có lẽ sẽ có ba của cô.

Hướng Vi nhắm mắt lại, quân đoàn ba mươi tám có tiếng tầm lừng lầy đó, bộ đội trinh sát, trong quân đội Trung Quốc là quân bài chủ chốt. 838 người lính, những người này là những người cuối cùng được chọn trong cuộc huấn luyện gian khổ hai năm. Người lính trinh sát giỏi nhất có thể đánh được một đám binh thường, họ sắp sửa phải ra tiền tuyến, sắp phải đấu một trận sống còn với lính đặc chủng của quân đội Việt Nam, dùng lính đặc chủng để mở màn trận đấu, sẽ có vài người trong bọn họ vĩnh viễn không thể trở về nhà được nữa..... có lẽ sẽ có ba của cô nữa.....

Chiến tranh, là một cối xay thịt, là cối xay thịt binh lính của chính phủ. Đây là câu nói của nguyên soái Zhukov thuộc Liên Xô cũ. Nếu sau này ba cô không thể về nhà được nữa, cô và mẹ sẽ ra sao đây? Cái suy nghĩ này, Hướng Vi không biết cũng không dám tưởng tượng!

Hướng Vi lau khô nước mắt, hít hít cái mũi, đè nén xuống tâm sự của mình, rồi chạy đi tìm mẹ, cô vẫn còn là một đứa trẻ, dưới tình huống này tuyệt đối không thể làm người lớn lo lắng.

Trái tim Trần Mai thông khổ, nhưng ở trước mặt con gái vẫn phải nở nụ cười dịu dàng. Cả gia đình họ Hướng và họ Lưu cùng ăn cơm với nhau, không khí rất nặng nề ngọt ngào, ngay cả người nói nhiều nhất là Lưu Minh Tuấn cũng chỉ biết uống rượu giải sầu, không mở miệng nói chuyện.

Lưu Khải không biết chuyện của người lớn, tất nhiên là ăn uống sảng khoái, thấy em gái Vi Vi chưa ăn gì mấy, Lưu Khải nhìn mẹ mình, hỏi “Mẹ, Em Vi Vi nói chim con dài hơn, sẽ phải cắt đi, thật sẽ bị cắt bỏ sao? Mẹ?”

Hướng Vi nghe thấy lời nói của Lưu Khải, xem chút nữa bị té xuống đất, tên ngu ngốc này! Lời như vậy cũng có thể nói ra! Mấy người lớn sau khi nghe xong, cũng không nhịn được cười, không khí khẩn trương lúc trước nhanh chóng biến mất, Lưu Minh Tuấn cười đến nước mắt cũng chảy ra.

Lưu Khải còn tưởng là sẽ bị cắt đi thật, cái mặt bánh bao vo thành một nắm, “Mẹ, chim nhỏ của con thật sự sẽ bị cắt đi sao, không có chim nhỏ làm sao con có thể xuyết xuyết được mẹ?”

Lý Hoan vỗ vỗ đầu con trai, “Ngu ngốc, con là con trai, em Vi Vi là con gái, chim nhỏ á, chỉ có con trai mới có thôi, đã hiểu chưa?”

Hướng Vi vừa ăn cơm, vừa hé mắt nhìn Lưu Khải, tên ngu ngốc này, thật khiến người ta sợ kinh hoàng. Lưu Khải nghe nói sẽ không bị cắt bỏ chim nhỏ, liền yên tâm, cái mặt bánh bao cũng dần ra, Lưu Khải nhìn Hướng Vi nói: “Em Vi Vi, em lừa anh, không phải chim nhỏ của anh dài hơn.”

Trong lòng Hướng Vi tức giận, nhìn đi, bốn đôi mắt đồng loạt nhìn chăm chăm cô, sợ là trong bụng còn nghĩ cô đã nhìn lén cái kia, loại tội danh này cô không dám nhận nổi a. Hướng Vi hạ đôi đũa xuống, nhìn mọi người, “Là ông ngoại nói.” Miệng nhỏ kéo lên, quay qua Trần Mai khóc lóc kể lể, “Mẹ, anh Lưu Khải nhìn lén con đi tiểu, còn cười nhạo con không có chim nhỏ.....”

Gương mặt tuần tú của Lưu Minh Tuấn kéo căng, nhìn khuôn mặt đen thui của Hướng Khai Hoa, làm bộ ho khan mấy tiếng, “Bọn nhỏ chỉ là đùa giỡn thôi, không có chuyện gì, không có chuyện gì..... hai anh em ta tiếp tục uống, tiếp tục uống.....”

Lý Hoan cười không dừng lại được, vỗ đầu Lưu Khải, “Cái thằng nhãi ranh này, ở nhà mẹ

dạy con thế nào. Con là bé trai, bé trai thì không được nhìn lên bé gái.”

Lưu Khải hừ một tiếng, xoay đầu qua một bên, bắt đầu tỏ ra khó chịu.....

Chương 13

“Vi Vi, con mau đi gọi mấy em trai về nhà đi.” Trần Mai kêu lên.

Hương Vi ngoái đầu nhìn ra ngoài trước, nhanh chóng chạy ra bên ngoài. Không biết hai thằng nhóc kia đã sớm chạy chỗ nào rồi, thật là nghịch ngợm, một đứa cũng không thấy, giống như hôm trước, làm cho cả nhà sốt ruột muốn nổ tung, vậy mà hai thằng nhỏ thì lại đang chơi vui vẻ ở chuồng bò.

Hương Vi đã hơn ba tuổi, năm ngoái ba Hương Khai Hoa ra tiền tuyến, người nhà thương cô còn nhỏ tuổi mà ba đã phải ra chiến trường, hưởng chi còn không biết ba cô có thể bình an về nhà được hay không, nên vì vậy mà đặc biệt yêu thương Hương Vi, ngay cả hai em trai vốn phải được yêu thương nhất cũng bị người lớn xem nhẹ bỏ qua một bên.

Bây giờ hai thằng nhóc Trần Lượng và Trần Khuê đã được một tuổi lẻ tám tháng, tuy còn nhỏ nhưng tính tình cũng lộ ra rồi, tính tình anh cả Trần Lượng so với em trai Trần Khuê thì an tĩnh hơn một chút, nhưng cả hai đứa đều rất mê chơi, tụi nó thích nhất là cùng với người trong nhà chơi trò “trốn tìm”, đợi đến khi cả nhà tìm hai anh em nóng ruột muốn xoay vòng vòng thì bọn nó sẽ từ một chỗ nào đó mà đi ra, quần áo cả người sẽ vô cùng bẩn, làm cho người ta vừa tức vừa buồn cười.

"A Lượng, A Khuê, nhanh chóng về nhà nào."

Hai anh em nghiêng đầu thấy chị gái đi ra ngoài, tụi nó kéo cái miệng nhỏ nhắn cười, hùnh hục chạy về phía trước, trong miệng còn cười khanh khách. Ở phía sau, Hương Vi đầu đầy hắc tuyến, hai cái đứa này, tuổi nhỏ thế, mà rất xảo quyệt nha.

Hương Vi dừng lại, lấy từ trong túi ra hai viên kẹo, “A Lượng, A khuê, về nhà mau lên nào, chị Vi Vi cho kẹo ăn nè.”

Hai anh em Trần Lượng và Trần Khuê vừa nghe có kẹo ăn, hùnh hục chạy về, Hương Vi lấy khăn mặt của mình ra lau mặt cho hai em trai, rồi cô cho mỗi đứa một viên kẹo, “A Lượng, A Khuê, sắp đến giờ cơm trưa rồi, mấy đứa còn chạy đi đâu.”

Hai nhóc Trần Lượng và Trần Khuê nắm tay chị gái, ba cái chấm nhỏ vui vẻ đi về nhà.

Năm ngoái hai vợ chồng Trần Trường Chinh và Tô Đình nhận thầu một mảnh đất, làm Dưỡng Thực Trường, đến bây giờ phát triển rất tốt, Hương Vi không thể không nói chú út và mợ út thật sự rất biết nhìn xa trông rộng a.

Thấy hai anh em Trần Lượng và Trần Khuê ăn cơm còn muốn có người đút, Trần Đức Cương vỗ bàn, nhìn bà vợ Chu Hữu Thực nói: “Hai đứa nó lớn rồi, còn cần người đút, lúc Vi Vi bằng tuổi tụi nó đã sớm tự mình ăn rồi. Bà đừng có làm hư tụi nhỏ, đừng có để con trai, con dâu oán giận bà.”

Chu Hữu Thực không chút để ý, “Hai đứa nó còn nhỏ mà, Trường Chinh và Tô Đình ở trên phố, lâu lâu mới về nhà một lần, tôi làm bà nội không thể chăm sóc cho tụi nó nhiều hơn chút sao.....”

Trần Đức Cương nhìn chằm chằm hai anh em, khuôn mặt hung dữ, “Đồng chí Chu Hữu Thực, bây giờ lập tức dừng lại cho tôi, để cho tụi nó tự ăn.”

Trần Mai thấy ba nổi giận, vội vàng hòa giải, “Ba, bọn nó còn nhỏ mà, có gì từ từ nói, đừng dọa tụi nó.”

Chu Hữu Thục ôm hai cháu nội, “Được rồi. Ông nó, đứa hai nhỏ này là hương khói của nhà chúng ta, ông làm ông nội cũng không biết yêu thương tụi nó nhiều hơn một chút.”

Trần Đức Cường trừng to mắt nhìn chằm chằm hai đứa nhỏ, vừa nói, “Đồng chí Chu Hữu Thục, nếu tôi không yêu thương tụi nó, tôi sẽ quản lý tụi nó nghiêm khắc sao? Cái bà này đúng là đầu to mà thiếu hiểu biết, có câu nói “Con trai phải nuông dưỡng, con gái phải nuông chiều”. Bây giờ tụi nó còn nhỏ, tính tình còn chưa định hình, nếu bây giờ bà nuông chiều, về sau tính tình hai đứa này hết ăn lại nằm, tôi thấy lúc đó bà muốn khóc cũng không kịp nữa rồi.”

Chu Hữu Thục cũng không phải là không biết đạo lý này, nhưng đây là cháu đích tôn của nhà họ Trần nha, trong lòng bà chính là không chịu được cảnh hai anh em này gập uất ức

Trần Đức Cường hừ lạnh một tiếng, “Trần Mai, đi lấy hai cái muỗng. Trước tiên cho tụi nó dùng muỗng mấy ngày, sau đó đổi thành dùng đũa.”

Bình thường Trần Đức Cường là một ông già hay cười, nhưng khi nổi nóng lên thì người trong nhà ai cũng sợ, hai đứa nhỏ bị ông nội mình la hét thì muốn khóc luôn, uất ức nhìn bà nội.

Đôi mắt Hường Vi đảo một vòng, chạy theo mẹ đi xuống phòng bếp, cô cũng cầm một cái muỗng đi ra. Trần Lượng và Trần Khuê ngồi ở trên hai cái ghế nhỏ, đằng trước có một băng ghế dài, phía trên bày hai chén cơm, Chu Hữu Thục hờn dỗi ở một bên.

Hường Vi cũng cầm cái chén của mình đi lên, đặt trên băng ghế, nhìn hai em trai, “A Lượng, A Khuê, chị em mình cùng thi, xem ai ăn xong trước, người nào ăn hết trước, chị sẽ cho một viên kẹo.”

Tay nhỏ bé của Hường Vi cầm cái muỗng làm mẫu cho hai anh em nhìn, không bao lâu thì Trần Lượng và Trần Khuê học được, bắt đầu xúc cơm trong chén, thỉnh thoảng còn liếc mắt nhìn Hường Vi. Hường Vi cố ý thỉnh thoảng ăn chậm, thỉnh thoảng lại gia tăng tốc độ, hai anh em đành phải cố sức ăn, không bao lâu thì ăn xong hết, Trần Khuê ăn hết trước tiên, đặt cái chén xuống, “Chị, kẹo.....”

Hường Vi ăn cơm xong, nhìn hai em trai, “Nha, A Khuê và A Lượng còn lợi hại hơn cả chị nữa, đúng là những em bé lợi hại. A Khuê, A Lượng, về sau hai em tự mình ăn cơm có được không, chị cũng tự mình ăn, chúng ta mỗi người một viên kẹo.”

Phải nói trong cái gia đình này hai anh em tụi nó thích nhất chính là chị Vi Vi, ông nội luôn trợn mắt nhìn tụi nó, không thích, bà nội mặc dù thương tụi nó, cũng luôn bảo tụi nó không thể làm cái này, cái kia, chỉ có chị Vi Vi là tốt nhất, sẽ không la tụi nó.

Hai đứa nhỏ gật đầu, Hường Vi hôn mỗi đứa một cái, “A Lượng, A Khuê, hôm nay hai em đã ăn một viên kẹo, nên bây giờ không ăn kẹo nữa có được không? Nếu không sẽ bị sâu răng đó.” Vừa nói cô vừa chỉ vào hàm răng của tụi nhỏ, “Chị đưa kẹo cho ông nội cất, ngày mai A Lượng và A Khuê tìm ông nội lấy được không?”

Hai anh em thấy đôi mắt đang trừng tụi nó của ông nội, chỉ đành phải gật đầu. Chu Hữu Thục vui mừng, nhanh tới ôm Hường Vi, “Thật là một bé gái thông minh, bà ngoại yêu một cái nào.”

Những ngày kế tiếp trôi qua thật nhanh, đối với Trần Mai mà nói, mỗi một ngày, trừ công

việc, thì thời gian còn lại là sự nhớ nhung nồng đậm với chồng, không biết anh ấy có bị thương không, có bị bệnh hay không. Đêm dài đằng đẵng, căn bản Trần Mai không ngủ được, nhất ký cô viết đã được hai cuốn vở dày.

Năm 1987 và 1988 trôi qua rất nhanh, Trần Mai không nhận được bất cứ tin tức gì từ chồng cô, con gái Hương Vi cũng đã đi nhà trẻ. Mỗi tháng Trần Mai và Lý Hoan sẽ viết thư cho nhau, trao đổi tình hình trong nhà, đáng tiếc Lý Hoan cũng không biết tin chồng mình. Trần Mai tự nói với bản thân, không có tin gì cũng là một tin tức tốt, ít nhất chứng minh được một sự thật là chồng cô vẫn còn sống.

Gần sang năm 1989, ngày một tháng ba, Trần Mai nhận được một bức điện báo của Lý Hoan, nói cô nhanh chóng đến Bắc Kinh, trái tim Trần Mai hốt hoảng, cô nhờ ba mẹ chăm sóc con gái, xách túi hành lý rồi lập tức đi.

Tan học về nhà Hương Vi không thấy mẹ, mới biết được mẹ đã sớm vội vàng đi Bắc Kinh, trong lòng Trần Đức Cương cũng sôi ruột, lúc vừa nhận được điện báo, ông liền biết nhất định đã có chuyện xảy ra, nếu không con gái cũng không đi vội vã như vậy. Trần Đức Cương nhanh chóng đạp xe đạp đi đến chỗ của con trai và con dâu gọi họ về nhà.

Trên đường về, Trần Đức Cương chỉ đơn giản nói sơ qua mọi chuyện cho con trai và con dâu nghe, hiện tại tình huống cụ thể là như thế nào thì bọn họ cũng không rõ cho lắm, Trần Đức Cương không thể làm gì khác hơn là để người nhà chuẩn bị tình huống xấu nhất có thể xảy ra.

Không khí nhà họ Trần rất trầm trọng, ngay cả hai đứa nhỏ bình thường hay gây sự cũng không dám nghịch ngợm, hôm qua hai tụi nó vừa nghịch ngợm liền bị ba tụi nó hung hăng trừng trị cho một trận, giờ ngoan ngoãn lại không ít, bảo tụi nó làm cái gì thì sẽ làm cái đó.

Trần Trường Chinh hít một hơi thuốc, nhìn ba của mình, “Ba, như vậy cũng không phải là biện pháp, thế này đi, mai con sẽ đi Bắc Kinh một chuyến.”

Trần Đức Cương nghĩ xong, nói: “Con đi một chuyến cũng tốt. Đúng rồi, cầm theo tiền, chị con đi gấp, ba nghĩ chắc trên người nó không mang theo nhiều tiền.”

Trần Trường Chinh gật đầu một cái, ngày hôm sau đã đi.

Lại nói tới Trần Mai ở bên này, Trần Mai đến Bắc Kinh rồi thì lập tức đi đến nhà Lý Hoan tìm hiểu tình hình, thế mới biết chồng của cô bị thương, đang được điều trị ở bệnh viện quân đội, khiến Trần Mai vô cùng nóng ruột.

Lưu Minh cũng vừa về nhà, sắc mặt rất khó coi, một tay cầm mũ nhà binh, “Chị dâu, hai chúng ta cùng nhau đi thôi.”

Nhóm của Lưu Minh Tuấn đã về trước nhóm của Hương Khai Hoa, anh về quân đội để báo cáo công việc, khi Lưu Minh Tuấn về nhà là rất vội vã, nên ngay cả vợ anh ấy là Lý Hoan cũng không biết anh ấy đã về Bắc Kinh, không bao lâu thì nghe tin bạn tốt mình bị thương, Lưu Minh Tuấn tức giận tới mức chửi má nó, lúc này mới lập tức về nhà một chuyến, nhờ vợ mình phát điện báo cho Trần Mai đến đây.

Sắc mặt Lưu Minh Tuấn đặc biệt khó coi, bác sĩ ở bệnh viện không cho thân nhân bệnh nhân vào thăm, Lưu Minh Tuấn nắm lấy áo khoác trắng của bác sĩ, đôi mắt trừng lớn giống như mắt bò, “Có biết người bên trong đó là ai không? Đây là chị dâu tôi, chính là vợ của người đó, từ năm 1986 đi ra chiến trường, hai vợ chồng họ cũng chưa từng được gặp nhau, mẹ nó ông còn ngăn cản? Lập tức mở cửa cho tôi, có tin hay không tôi một phát bắn chết ông.”

Đôi mắt Lưu Minh Tuấn đỏ lên, vừa từ chiến trường trở về, cái khí thế này lập tức dọa cho bác sĩ run chân.

“Khụ Khụ.....”

Lưu Minh Tuấn quay đầu nhìn lại, mặt liền biến sắc, vội vàng chào một cái, “Chào thủ trưởng.”

Đi ở hàng đầu tiên là tư lệnh quân khu Diệp Chính Hải, sư trưởng Hoàng Thành, và ủy viên chính trị Lữ Minh, trong lòng Lưu Minh Tuấn thầm nói xui xẻo.

Trần Mai làm vợ quân nhân, gả cho Hướng Khai Hoa nhiều năm như vậy, cô không hiểu biết gì nhiều về biên chế của quân đội, nhưng cô biết trong quân đội quan trọng nhất là cấp bậc, mới vừa rồi Tiểu Lưu còn uy hiếp bác sĩ bệnh viện, không biết sau này có ảnh hưởng đến tiền đồ của anh ta hay không nữa, những chuyện như vậy có thể nói lớn mà cũng có thể nói nhỏ.

Trần Mai cười nói: “Chào mấy vị thủ trưởng, Tôi là Trần Mai, là vợ của Hướng Khai Hoa, hôm nay xảy ra chuyện như vậy là do tôi đã nhờ vả Lưu Minh để anh ấy dẫn tôi đến, bác sĩ bệnh viện không cho chúng tôi vào, Lưu Minh Tuấn cũng vì sốt ruột, nên mới mất kiểm soát nói ra mấy câu không suy nghĩ, mong rằng các vị thủ trưởng tha lỗi cho chúng tôi, tha thứ cho Lưu Minh Tuấn lần này.”

Diệp Chính Hải nhìn Trần Mai một cái, cười nói: “Cô chính là vợ của Tiểu Hướng? Vừa nhìn đã biết là người có đức có tài, đi thôi, mau vào trong xem một chút.”

Dĩ nhiên bác sĩ biết cấp bậc của người này, nên lập tức mở cửa cho họ đi vào, trong lòng Lưu Minh Tuấn thở phào nhẹ nhõm, thầm nói chị dâu thật biết cách nói chuyện, Trần Mai vừa mới cứu anh ta một mạng. Lưu Minh Tuấn lau mồ hôi trên trán, rồi đi theo vào.

Mấy vị thủ trưởng hỏi bác sĩ tình trạng của bệnh nhân, lại nói mấy câu, ý tứ rất rõ ràng, bệnh viện phải chữa lành bệnh cho người đó, nếu người nhà bệnh nhân đến thì không được ngăn cản họ vào phòng bệnh.

Mấy vị thủ trưởng an ủi Trần Mai mấy câu, hành động vừa rồi của Lưu Minh Tuấn cũng được bọn họ nói đùa mấy câu rồi cho qua, chờ tất cả mấy người họ đi rồi, Lưu Minh Tuấn lau mồ hôi, “Chị dâu, chị đúng là đại ân nhân của em.”

Trần Mai nói: “Là chị liên lụy chú, không có chuyện gì.”

Mắt Trần Mai chớp cũng không chớp nhìn chồng mình nằm ở trên giường, cũng may, bác sĩ nói cuộc phẫu thuật rất thành công, đạn đã được lấy ra, chờ nghỉ ngơi mấy tháng, vẫn có thể tiếp tục huấn luyện.

Lưu Minh Tuấn thấy Trần Mai chuyên chú nhìn bạn tốt, liền lặng lẽ rời khỏi phòng bệnh. Lần này Hướng Khai Hoa bị thương là vì cứu binh lính của anh, Lưu Minh Tuấn điều tra mới biết người được cứu chắc là trong ZF (ta chịu, ta chém!), trong nhà vẫn còn vài vị nhân vật, cũng khó trách thủ trưởng lại coi trọng như vậy. Sau này đường quan lộ của bạn tốt coi như được thuận lợi rồi, anh đoán nếu không có chuyện sai sót gì thì lần này Khai Hoa có thể thăng tới chức đoàn trưởng, mấy năm qua Khai Hoa vẫn luôn liều mạng ở chiến trường, việc gì nguy hiểm anh ấy luôn luôn xung phong đi đầu, anh ấy đủ tư cách nhận vị trí này!

Chương 14

Trần Mai ở bệnh viện chăm sóc chồng đến một tuần lễ, thì Khai Hoa được xuất viện. Em trai Trần Trường Chinh đã được Trần Mai sắp xếp cho về nhà để thông báo tin bình an.

Tạm thời Hướng Khai Hoa ở phòng tiếp khách, Lưu Minh Tuấn dẫn Lý Hoan tới ăn mừng bạn tốt xuất viện.

Lưu Minh Tuấn và Hướng Khai Hoa đi ra ngoài, Trần Mai và Lý Hoan thì ở trong phòng nói chuyện.

“Sao không mang Vi Vi đến đây?”

“Lần này đi gấp, không mang theo nó được, có ông ngoại, bà ngoại nó ở nhà, chỉ thấy yên tâm hơn.”

“Ha ha, thật là. Mấy năm rồi chưa được gặp, Vi Vi chắc đã lớn lắm rồi, nếu không phải hôm nay con trai em phải đi học, thì em sẽ mang nó đến đây.” Lý Hoan nhắc tới Lưu Khải liền không nhịn được buồn cười.

Trần Mai cười nói: “Lưu Khải cũng đến tuổi học tiểu học rồi nhỉ.”

“Ừ. Lên tiểu học rồi, cực kì nghịch ngợm. Cũng may ba nó đã về rồi, sẽ quản lý nó nha, em không thể quản nổi nó.”

“Bé trai mà, có đứa nào không nghịch ngợm đâu, em không cần phải lo lắng.”

“Haha, việc này quả thật rất đúng.”

Hai vợ chồng Lưu Minh Tuấn không ăn trưa ở đây nên đi. Đợi đến khi trong nhà chỉ còn có hai vợ chồng họ, Trần Mai mới bắt đầu dọn dẹp phòng, ở một bên Hướng Khai Hoa ngồi trên ghế đọc báo.

“Khai Hoa, anh nói muốn để em và Vi Vi tới ở trong quân đội, vậy lúc nào thì đến đây, em sẽ tính toán cẩn thận.”

Hướng Khai Hoa ngẩng đầu nhìn vợ, “Nhanh thôi, chờ anh sắp xếp xong xuôi bên này, sẽ phát điện báo cho em, ở bên kia em làm hết học kỳ này thì xin nghỉ đi, ở bên này anh sẽ an bài tìm trường học mới cho em.”

Nhiều năm như vậy, hai vợ chồng Trần Mai và Hướng Khai Hoa gặp nhau thì ít mà xa cách thì nhiều, đã sớm mong đợi ngày có thể được ở trong quân đội này, trong lòng tất nhiên là vui mừng, Trần Mai trải ga giường xong, cười nói: “Cũng tốt, hiện tại Vi Vi cũng lớn rồi, đừng xem tuổi con còn nhỏ, nhìn con mình thật sự rất giống ông cụ non, làm cho mọi người đều yêu thích nó. Đợi con chúng ta đến đây rồi, anh hãy xem nó thật kỹ nhé.”

Trong lòng Hướng Khai Hoa cũng vui mừng, hiện tại vợ và con có thể ở cạnh bên để anh chăm sóc, anh còn có gì không yên lòng nữa!

Trần Mai nán lại Bắc Kinh nửa tháng mới về nhà, lúc trước đi gấp cô chưa kịp thông báo cho trường học, cũng may sau đó ba cô đã đến trường học xin nghỉ cho cô, vừa về đến nhà Trần Mai liền bắt tay vào việc chuẩn bị cho cuộc sống sau này ở quân đội.

Hướng Vi nghe mẹ nói sẽ đến Bắc Kinh sống, trong lòng rất vui mừng, chỉ là không bỏ được ông ngoại, bà ngoại, nên rất khổ não.

Tháng năm là sinh nhật năm tuổi của Hường Vi, Trần Mai không dắt con gái đi Bắc Kinh, chỉ là lần này tuy Hường Khai Hoa không có về nhà, nhưng lại gọi về cho con gái một bộ quần áo.

Ngày ngày trên mặt Trần Mai đều mang theo nụ cười, cũng rất ra sức làm việc, lãnh đạo và đồng nghiệp trong trường học nghe nói Trần Mai sẽ đi Bắc Kinh sống trong quân đội, cũng hướng cô bày tỏ chúc mừng.

Trung tuần tháng bảy, Trần Mai nhận được điện báo của Hường Khai Hoa, nói là tất cả đã được an bài thỏa đáng, hai mẹ con có thể đến Bắc Kinh. Trần Đức Cương thấy con gái và cháu gái đều phải đi, mặc dù vui mừng vì rốt cục thì cả nhà con gái cũng có thể được đoàn tụ, nhưng trong lòng vẫn có chút không chịu được, nhất là Vi Vi, nuôi nó từ nhỏ đến lớn như thế này, mặc dù không phải là cháu ruột, nhưng trong lòng Trần Đức Cương thì đứa cháu ngoại này còn quan trọng hơn cả mấy đứa cháu khác.

Trước khi đi, Hường Vi ôm cổ ông ngoại, đầu nhỏ không ngừng cọ: “Ông ngoại, Vi Vi sẽ thường về nhà thăm ông ngoại, ông ngoại hãy chăm sóc thân thể thật tốt. Vi Vi sẽ rất nhớ ông ngoại, Vi Vi thích ông ngoại nhất.”

Trần Đức Cương vỗ vỗ lưng cháu gái, “Vi Vi, đi Bắc Kinh rồi thì sau này cần phải thường xuyên về nhà thăm ông ngoại nha.”

“Dạ, con biết rồi. tạm biệt ông ngoại, tạm biệt bà ngoại, tạm biệt chú út, mợ út, hẹn gặp lại. A Lượng, A Khuê hai em không nên nghịch ngợm nữa, không được chọc ông, bà ngoại tức giận, nếu không khi chị Vi Vi về nhà sẽ không mua kẹo cho các em ăn.”

Trước đó vài ngày, Trần Mai đã gói đông đồ đặc trong nhà nhờ em trai khi đi chợ hàng thì nhân tiện mang lên Bắc Kinh luôn, nên hôm nay cô chỉ xách theo cái túi, nắm tay dắt Hường Vi đi là được.

Chu Hữu Thục lau khô nước mắt, thấy con gái dắt cháu gái đi xa, mới nói: “Cũng tốt, về sau nhà tụi nó sẽ không phải tách nhau ra xa như vậy nữa.”

Hường Khai Hoa tự mình đến trạm xe lửa đón vợ con, Hường Vi mặc cái váy ba mùa cho, trên đầu có hai cái bím tóc sừng dê, một đôi mắt to nhấp nháy nhìn khắp nơi, “A, mẹ, ba ở bên kia.”

Hường Vi nắm tay mẹ dùng sức đi về phía trước, trong miệng hô to: “Ba, Ba.....”

Hường Khai Hoa cũng nhìn thấy hai mẹ con bọn họ, sai bước tiến lên nhận lấy túi hành lý trong tay vợ mình đưa cho cảnh vệ, nhanh tay ôm lấy con gái Hường Vi, “Vi Vi cũng đã lớn như vậy, để ba nhìn kỹ con xem nào.”

Trần Mai cười nói: “Tốt rồi, nơi này người tới người đi về nhà lại nói.”

Ở trên xe Hường Vi không ngừng kêu ba, cha con hai người toe toét cười, Trần Mai nhìn cũng không nhịn được muốn cười.

Xe dừng ở một cái sân lớn, Hường Vi xuống xe, nhìn tòa nhà cao năm tầng Tiểu Lâu. Hường Khai Hoa nhìn Trần Mai nói: “Nhà chúng ta ở lầu ba, đi thôi.”

Bên trong Tiểu Lâu còn có người thân của các đồng chí khác, bởi vì mọi người đã sớm được chồng mình thông báo sẽ có người thân của đồng chí khác đến, nên tất nhiên biết Trần Mai là người nào, tất cả đi ra chào hỏi, thậm chí còn giúp đỡ Trần Mai sắp xếp nhà cửa.

Lộn xộn rồi bởi không bao lâu thì đã dọn dẹp nhà cửa xong, con người Trần Mai cũng thân thiện, ở chung với mọi người mấy ngày liền thân quen. Lý Hoan giống Trần Mai cũng

được sống trong quân đội, chỉ là hai nhà không ở cùng một cái sân.

Trần Mai dọn dẹp xong nhà cửa, thì dắt theo con gái đến nhà của Lý Hoan, đúng lúc Lý Hoan ở nhà, thấy con gái nuôi, trong lòng cô rất vui vẻ, Lý Hoan cười nói: “Chị dâu, đáng đáp của Vi Vi thật đáng yêu, nhìn bộ dạng đáng yêu của nó, về sau lớn lên nhất định là một mỹ nữ. Ai nha nha, tại sao lúc đầu em không bắt con dâu cho Lưu Khải nhà em a..... ngược lại không biết tiện nghi cho thằng nhãi nào a.”

Trần Mai thấy bộ dạng này của Lý Hoan thì bật cười một tiếng, “Em đó, chị thấy là em muốn có con gái đến phát điên rồi, được, để phần cho Lưu Khải nhà em vậy, sau này không để cho người hâm mộ dụ dỗ con gái, để cho em bắt cô con dâu vừa xinh đẹp vừa hiếu thảo về nhà.”

Lý Hoan cũng không nói chuyện này nữa, cười nói: “Chị dâu, hôm nay ăn cơm ở nhà em đi, buổi trưa Minh Tuấn không về nhà, buổi trưa anh Hường có về nhà không?”

Trần Mai cười nói: “Buổi trưa hôm nay Khai Hoa cũng không về nhà. Em kêu chị ở lại..... chị cũng không từ chối, hôm nay hai mẹ con tụi chị thật đúng là muốn ăn cơm ở nhà em đây.”

Hường Vi nhìn bốn phía, nói: “Mẹ nuôi, sao con không thấy anh Lưu Khải vậy?”

Lý Hoan cười nói: “Không biết lúc này anh trai Lưu Khải của con đã đi chơi với ai rồi, con đợi một chút. Ở đại viện này có mấy bé trai bằng tuổi anh con, mấy đứa nhỏ ngày ngày đi chơi, mẹ cũng không quản được anh con nữa.”

Hường Vi ồ một tiếng, gật đầu một cái, ngồi ở một bên nhìn những bài thi bày lung tung ở trên bàn của Lưu Khải, Hướng Vi đưa tay lấy tới nhìn.

Lý Hoan nhìn Trần Mai cười nói: “Chị dâu, chuyện công việc của chị em đã thu xếp xong, mấy ngày nữa em sẽ mang tài liệu qua cho chị.”

Trần Mai kinh ngạc, “Thật sao? thật là cảm ơn em.”

“Hai nhà chúng ta còn nói cảm ơn làm gì, vừa lúc nhà em có người thân làm trong bộ giáo dục, lấy những thứ đó sẽ nhanh thôi.”

Đến buổi trưa thì Lưu Khải về nhà, đầu đầy mồ hôi về đến nhà liền cầm ly nước trà ra sức uống, chờ đến khi nó uống hết nước mới nhìn thấy một em bé gái ngồi trước mặt mình, Lưu Khải cau mày, như thế nào nhìn thật quen mắt nha!

Tuy là đã qua nhiều năm không gặp, nhưng Hướng Vi vẫn còn có ấn tượng với Lưu Khải, Lưu Khải cao hơn không ít, khuôn mặt mập mập bánh bao khi còn bé cũng biến mất, nhìn không còn đáng yêu như khi còn bé nữa.

Lưu Khải hướng vào nhà hô: “Mẹ, con đã về.”

“Con trai, đi lấy cho em Vi Vi một chút đồ ăn, không phải con suốt ngày lằm bằm nhớ em Vi Vi sao.”

Lưu Khải trợn to hai mắt, một ngón tay chỉ vào Hướng Vi, “Em là em Vi Vi?”

Hướng Vi gật đầu một cái, “Anh Lưu Khải.....”

Lưu Khải kéo miệng cười, “Em Vi Vi, em chờ chút, anh đi lấy kẹo cho em.” Nói xong vội vàng chạy về phòng của mình rồi kéo theo một chuỗi âm thanh.

Ở bên ngoài Hướng Vi nghe được trong lòng không khỏi run lên, chuyện này..... tìm một viên kẹo phải lục tung cả phòng giống như đang phá hủy phòng vậy sao?

Chẳng những Lưu Khải cầm ra mấy viên kẹo, còn lấy mấy món đồ chơi mấy năm nay của

mình ra, “Em Vi Vi, cho em mấy thứ này để chơi.”

Hướng Vi nhìn trước mắt nào là súng đồ chơi, xe, xe tăng, không khỏi co giật khóe miệng.....

Lý Hoan cười nói: “Con trai, Vi Vi là em gái, em gái thích chơi búp bê nha, tại sao con lại mang mấy thứ này ra đây.”

Lưu Khải cau mày, không biết làm sao nhìn mọi người.

Hướng Vi đi tới bên cạnh Lưu Khải, “Cảm ơn anh trai.....” Nếu nói mới bắt đầu Hướng Vi gọi Lưu Khải là anh trong lòng cô còn có chút vương mắc, hiện tại ngược lại là cô cam tâm tình nguyện, có một anh trai dường như cũng không tệ!

Ăn cơm trưa xong, hai đứa bé đùa giỡn một hồi, Lưu Khải nhìn bên ngoài, lặng lẽ nói với Hướng vi: “Em gái, có muốn ra ngoài chơi hay không.”

Hướng Vi nghĩ đến việc nó thỉnh thoảng nhìn ra bên ngoài, trong lòng rõ ràng là nó rất muốn đi chơi, lại nói là dắt cô đi. Chỉ là ở nhà ngồi ngốc không nói chuyện, thì đi ra ngoài chơi cũng không tồi. Hướng Vi nghĩ như vậy, gật đầu một cái.

Lưu Khải cười tươi như hoa, nắm tay Hướng Vi, nói với mẹ mình: “Mẹ, con và em Vi Vi đi chơi đây.” Nói xong cũng không đợi mẹ nói đồng ý, liền nắm tay Hướng Vi đông đông chạy.

Xin chào mọi người! Tớ đã quay lại với các tình yêu rồi đây! chụt chụt! have fun nhé

Chương 15

Lưu Khải nắm tay em gái, lấy tiền từ trong túi ra, “Vi Vi, chúng ta đi mua kem ăn, em đừng có nói với mẹ nha, mẹ không cho phép anh ăn đâu.”

Hương Vi cười cười, “Anh à, mẹ nuôi nói đừng ăn thì chúng ta đừng ăn.”

Lưu Khải sờ đầu nói, “Vi Vi, nó ăn ngon lắm, rất ngọt, anh sẽ mua cho em một cái, chắc chắn sẽ mua cho em mà.”

Hương Vi đầu đầy hắc tuyến, ý của cô không phải thế này! Thôi, ăn cũng không chết!

Hương Vi không thích đồ ăn vặt, mặc kệ là kiếp trước hay hiện tại, cô thích nhất là nấu cơm, kiếp trước cho dù trong nhà chỉ có một mình cô thì thỉnh thoảng cô vẫn sẽ làm nhiều món ăn ngon để tự chiêu đãi chính mình.

Lưu Khải nắm tay Vi Vi đi đến quầy bán tạp hóa, mua hai cây kem, đưa cho Hương Vi một cây. Hương Vi cầm cây kem trong tay, nhìn qua nhìn lại, cuối cùng là lột giấy gói, bỏ vào miệng nhấm nháp một miếng, rõ ràng ngoài sự ngọt ngấy đến ngán thì không có gì đáng gọi là kem cả, nhưng ăn vào trong miệng lại cảm thấy trong lòng thật ấm áp.....

Mặt trời lên cao, Lưu Khải nắm tay Hương Vi ra khỏi cửa chính, cảnh vệ canh cổng đứng nghiêm, mắt cũng không chớp, Lưu Khải nói nhỏ với Hương Vi: “Vi Vi, ở đây có một nhà kho, bên trong chơi rất đã, em có muốn đi hay không?”

Hương Vi lắc đầu, “Anh ơi, chúng ta về nhà thôi.”

Lưu Khải rõ ràng không muốn, “Vi Vi, thật sự chơi rất vui đó. Anh không lừa em đâu, rất nhiều trẻ con đều chơi ở đây.”

Lưu Khải và Hương Vi giương mắt nhìn cánh cổng lớn.....

“Lưu Khải..... Tiểu quỷ nhất gan, mày nghĩ là chạy đến đây thì tao không tìm được mày sao? Hừ, đi..... để coi lần này ai là con chó con.” Một bé trai khoảng tám tuổi nhìn Lưu Khải tức giận nói.

Lưu Khải hừ lạnh, “Bại tướng dưới tay, tao mới không thèm nhìn mày.”

“Đi, đánh tiếp một trận, hôm nay không thể không đánh bại mày, mày không nhìn xem đây là nơi nào sao, dám khiêu chiến với tụi tao!” Thằng nhóc kia đi tới nắm lấy áo của Lưu Khải, định áp tải nó đi.

Hương Vi cau mày, chuyện này..... Đến cuối cùng là chuyện gì a, mấy đứa nhỏ ở đại viện mà cũng tranh cường hão thắng vậy sao?.

“Đi thì đi, Trịnh Vũ, mày nghĩ tao sợ mày sao, xem lần này tao đánh ngã mày thế nào.” Lưu Khải lớn tiếng nói.

Hương Vi không tán thành những chuyện đánh đấm nhau thế này, “Anh à, chúng ta về nhà thôi.”

Thằng bé được gọi là Trịnh Vũ nhìn Hương Vi một cái, “Ở đâu xuất hiện một con nhóc, cút.....”

Hương Vi đầu đầy hắc tuyến, chuyện này..... Đây là đứa bé mà nhà nào không chịu dạy dỗ a! Cặp mắt Hương Vi nhìn chăm chăm nó, “Ở đâu xuất hiện một thằng nhóc ở đây nói

bây vậy.”

Trịnh Vũ siết nắm đấm, “Mày dám mắng tao.”

Hương Vi liếc mắt xem thường, “Tôi mắng ai? Mắng anh sao, tự mình tới đây kêu gào uy hiếp còn mắng ai!”

Trịnh Vũ tức giận giơ tay lên muốn đánh người, “Mày dám đánh em gái tao, tao sẽ đánh mày.” Lưu Khải nắm chặt quả đấm tiến lên đấm Trịnh Vũ một cái.

Hai bé trai đánh nhau ở trước cửa đại viện, vậy mà cảnh vệ canh cổng vẫn đứng nghiêm, tựa như không thấy, mắt vẫn nhìn về phía trước, Hương Vi tức giận, đành phải kiềm cơn giận, đành phải kiềm cơn giận Trịnh Vũ mấy cái.....

Cuối cùng Trịnh Vũ cũng thua, nhưng Lưu Khải thắng cũng không dễ dàng gì, hai đứa nhỏ thở hổn hển cảm tức nhìn đối phương

Lúc này từ phía sau có một đám bé trai đang đến đây, dẫn đầu là một thằng nhóc khoảng mười một, mười hai tuổi, còn lại là mấy đứa bảy tám tuổi, Lưu Khải nhìn thấy người đi tới, lập tức mặt biến sắc, nói với Hương Vi: “Em à, em về nhà trước đi, đi nhanh lên.”

Hương Vi lắc đầu, thả tay nói: “Em về nhà được sao?” Nói xong còn giương cằm lên ý nhìn đàng trước.

Lúc này Trịnh Vũ thấy đồng minh đến, nên kiềm hãm lại sự tham hại lúc trước, “Hừ, Lưu Khải, có giỏi thì đừng chạy, cả mày nữa, con nhóc dám đánh tao.”

“Trịnh Vũ.”

Trịnh Vũ nghe câu nói của người đến, lập tức chạy tới, “Anh Thần, phải dạy cho thằng nhóc Lưu Khải này một bài học, xem nó còn dám ngang ngược nữa không”

Hương Vi trừng mắt nhìn, trước kia cô từng nghe nói con cái các binh sĩ đều thường bí mật kéo bè kết phái, còn có cả một đoàn thể nhỏ, cô còn không tin, nhưng hôm nay cô đúng là không thể không tin nha!

Bé trai được Trịnh Vũ gọi là anh Thần liếc mắt nhìn về phía bọn họ, không lên tiếng. Hương Vi nhàm chán liếc mắt nhìn trời xanh, Lưu Khải nắm thật chặt tay em gái, cặp mắt chớp cũng không chớp nhìn đối thủ. Bé trai anh Thần rất nhanh thu hồi tầm mắt, nói với Trịnh Vũ: “Đã là bại tướng của người ta, thì phải tuân thủ lời hứa, mặc kệ nói thế nào, chúng ta cũng là những đứa trẻ của đoàn 38.”

Cậu bé trai đó đi tới phía Lưu Khải, “Cậu được thông qua.” Nói xong còn nhìn Hương Vi một cái.

Lưu Khải hừ một tiếng, đứng che trước mặt Hương Vi, “Chu Thần Dật, đây là ước định giữa chúng ta, không liên quan tới em ấy. Ba em Vi Vi là đoàn trưởng của chúng ta, anh tốt nhất nên nhớ điều này!”

Hương Vi phát hiện cách nói chuyện của những đứa bé này thật sự là..... Đây giống cách nói chuyện đơn thuần của con nít sao? Quân đội này đúng là một phường nhuộm, rất không thể tưởng tượng nổi!

Chu Thần Dật ồ một tiếng, im lặng, rồi nói với Hương Vi: “Ba anh là ủy viên chính trị.”

Hương Vi không nói gì, chỉ cười gật đầu chào, đứa trẻ ở quân đội..... trong lòng Hương Vi âm thầm ghi nhớ, về sau nhất định tránh càng xa càng tốt, phải tránh xa những em bé không bình thường này!

“Được rồi, sau này mọi người đều là người nhà.....” Chu Thần Dật nói xong vỗ vỗ bả

vai Lưu Khải liền đi, những đứa trẻ kia thấy thế cũng đi theo.

Lưu Khải cười vui vẻ nói, “Em gái, chúng ta về nhà thôi.”

Hương Vi hừ lạnh, “Dáng vẻ anh thế này, về nhà mẹ nuôi không mắng anh mới là lạ!”

Hai người về nhà, quả nhiên Lưu Khải bị mẹ nó mắng một trận dữ dội, may là có Trần Mai ở bên cạnh thuyết phục nên nó mới không bị đánh.

Trần Mai dắt Hương Vi từ biệt về nhà mình, bởi vì chuyện hôm nay, trong lòng Hương Vi rất khó chịu, cô rất ghét mấy đứa nhỏ kết bè kết phái ở đây, nhưng mà lại không thể làm gì.

Buổi tối sau khi Hương Khai Hoa kết thúc huấn luyện về nhà, thì ôm con gái Hương Vi hôn mạnh mẽ, nhìn Trần Mai cười nói: “Hôm nay ủy viên Chu nói với anh sẽ có buổi họp mặt vào ngày mai, em thấy thế nào?”

Trần Mai cười nói: “Được lắm, vậy chúng ta sẽ ăn ở nhà hay ăn ở đó vậy anh?”

Hương Khai Hoa: “Đến chỗ đó em, anh nói nhà chúng mình quá lộn xộn còn chưa thu xếp xong.”

“Khi nào đi?”

“Tối mai, em nhớ chuẩn bị nhé.”

Trong lòng Hương Vi vô cùng buồn bực, thật bối rối a, đến lúc đó chắc lúng túng lắm. Cả đêm Hương Vi không được ngủ ngon giấc, nằm mơ cũng thấy đứa bé họ Chu kia đuổi giết mình.

Hương Vi tuy là vạn lần không muốn đi, nhưng vẫn phải theo ba mẹ đến nhà họ Chu.

“Ồi chà, chị Mai, đến đây, mời ngồi.” Diệp Hân thấy vợ của Hương Khai Hoa đến, lập tức chào hỏi, “Ồi, đứa bé thật là xinh đẹp, chị Hương thật có phúc lớn, nhìn bộ dáng kia xem, đúng là rất đẹp mà.”

Trong nhà còn có những người khác, mấy người đàn ông đang ở một căn phòng khác nói đùa, phụ nữ thì nói chuyện của họ. Hương Vi vẫn rất thấp thỏm, thấy Chu Thần Dật chỉ coi cô như người qua đường Giáp, thì trong lòng Hương Vi mới buông lỏng xuống, như vậy là tốt, như vậy là tốt rồi..... Không cần chú ý đến cô, cứ coi cô như hạt đậu là được rồi.

Hương Vi ngồi xuống không bao lâu thì phát hiện cô đã bị những đứa bé khác cô lập rồi, trong nhà ngoài Chu Thần Dật ra còn có một bé trai nữa, nghe Chu Thần Dật gọi nó bằng anh, cũng không biết có phải anh em ruột hay không, nhưng nhìn thì không giống. Trong nhà còn có bốn bé gái nhỏ, bé gái lớn nhất thì khoảng mười mấy tuổi, ba đứa bé khác thì khoảng tám chín tuổi, xem ra có cô là nhỏ nhất, nhìn mấy bé gái ăn mặc tốt hơn so với cô nhiều, mặc đồ thật đẹp, mấy bé gái vẫn vây xung quanh hai bé trai, lập tức Hương Vi liền minh bạch, hóa ra là như vậy a..... Cô lập thì cô lập, ai sợ ai chứ!

Hương Vi biết muốn cho người trong quân khu tiếp nhận mình, thì cô nhất định phải tạo lập quan hệ với mấy người dì này, mặc dù Hương Vi còn nhỏ, nhưng miệng cũng rất khéo, dì ơi dì à không bao lâu đã dụ được mấy vị phu nhân cười ha hả, họ còn nói rất hâm mộ vì Trần Mai đã một đứa con rất tốt.

Lúc ăn cơm tối, con nít được xếp ngồi chung một chỗ, Hương Vi phát hiện cô không biết nên ngồi ở đâu, mấy bé gái không muốn nói chuyện với cô.

Bé trai lớn tuổi nhất cười nhe ra hai hàm răng trắng, vẫy tay với Hương Vi, “Em gái nhỏ, em hãy ngồi bên cạnh anh nè.”

Hương Vi giả đồ ngây ngô đến ngồi bên cạnh nó, “Cảm ơn anh.”

Cậu con trai kia cười nói: “Anh tên là Diệp Hạo Triết, em cứ gọi anh là anh Diệp đi.”

Mấy đứa bé gái thấy anh Diệp nói chuyện với đứa nhỏ kia, thì trong lòng không thoải mái, cũng ồn ào lộn xộn nói chuyện với Diệp Hạo Triết, trong lòng Hướng Vi thầm than tại sao những đứa nhỏ này lại coi cô là kẻ thù vậy chứ, cô mới chỉ có năm tuổi mà thôi, thật là còn phiền hơn cả lũ vịt nữa.

Hướng Vi liếc mắt nhìn trời xanh, khẽ chuyển ánh mắt, thì thấy Chu Thần Dật đang nhìn mình, Hướng Vi chu mỏ, nghiêng đầu qua một bên, thật là kiêu ngạo, cô mới không thèm nhìn nó!

Chu Thần Dật híp ánh mắt lại, nói với Hạo Triết: “Anh hạo Triết, chúng ta ăn cơm đi.”

Hướng Vi ăn cơm mà bực bội vô cùng, nguyên nhân không với tới, Hướng Vi còn nhỏ, mấy món ăn ở xa với không tới, chỉ có thể chọn ăn mấy món ở trước mặt, Diệp Hạo Triết thấy cô với không tới, thì gấp thức ăn cho cô, nên cô lập tức bị mấy ánh mắt giết người của mấy vị tiểu thư kia bắn chết!

Hướng Vi thật sự rất muốn mắng chửi người, đúng là mấy đứa bé tòi, đơn thuần cái bíp!

Hướng Vi đành phải bực bội dùng cơm.

“Ha ha..... Vi Vi à, ăn từ từ, không ai giành với em đâu.” Lý Hân Di che miệng cười, nghĩ thầm đúng là xuất thân từ nông thôn, dù thế nào cũng không so được với chính mình, nhìn cái bộ đồ giản dị mà nó mặc tới đây đi? Rồi còn nói tiếng phổ thông vùng Đông Bắc nữa chứ, thật khiến người nghe khó chịu mà!

Hướng Vi làm bộ như không biết, lấy khăn tay của mình ra lau miệng, “Em ăn no rồi.”

“Ha Ha..... Hướng Vi, em thật là thú vị mà.” Lý Hân Di cười nói.

Từ sớm Hướng Vi đã nhìn ra, ở trong đám bé gái này, thì bé gái mặc cái đầm màu đỏ chói, tên gì ta..... A, đúng rồi, Lý Hân Di, chính là em bé thủ lĩnh. Thôi, về sau mình lẩn tránh mấy đứa này là được, không gặp là được rồi, có câu nói “không cùng quan điểm, khó nói chuyện”, người ta không thích cô, cô cần gì phải nồng nhiệt yêu thích họ.

Lý Hân Di thấy khuôn mặt Hướng Vi ngốc nghếch, trong lòng thầm mắng ngu xuẩn, sau đó thì không trêu chọc Hướng Vi nữa, đi tìm mấy anh trai nói chuyện mới tốt.

Hướng Vi ăn xong cơm tối, dọn bát đĩa của mình bỏ vào phòng bếp, ngồi yên trên ghế xem tivi.

Lý Hân Di nhìn Hướng Vi, không biết là cố ý hay vô tình nói: “Vịt con xấu xí đúng là vịt con xấu xí, đến đây, chúng ta ăn.....”

Chu Thần Dật liếc mắt nhìn Hướng Vi, rồi liếc Lý Hân Di, trong lòng thầm nghĩ nếu không phải hôm nay chính mắt mình nhìn thấy, thì hiện tại đã bị con bé kia làm cho hồ đồ rồi. Chu Thần Dật híp híp ánh mắt, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Chương 16

Nơi làm việc của Trần Mai cách nhà khá xa, hơn nữa Hường Vi vẫn còn nhỏ, Hường Khai Hoa lại bận, không có ai chăm sóc con, nên hai vợ chồng trực tiếp đưa Hường Vi đến nhà trẻ Triều Dương, cách đại viện không xa, để học. Ở Triều Dương có nhà trẻ, tiểu học, trung học, cho đến cấp hai trung học cũng có, thực chất mục đích xây dựng ban đầu của nó là để cho con cái cán bộ trong quân đội đi học.

Hường Vi rất không nguyện ý, ở trường này không chỉ có mấy đứa nhỏ ở đại viện, còn có mấy em bé ở khu vực xung quanh đến học nữa, vì vậy ở trong trường chia ra mấy phái lớn, mấy đứa nhỏ ở đại viện thì khinh thường mấy đứa bé ở bên ngoài, mấy đứa bé ở bên ngoài cũng không khá hơn mấy đứa nhỏ đại viện bao nhiêu, hơn nữa bởi vì mấy lí do khôi hài mà hai bên không ngừng đánh phá lẫn nhau.

Hường Vi ở lớp lá, trong lớp cũng có mấy đứa bé đại viện, ngày thường Hường Vi không cảm ơn người nào, nhưng cũng sẽ không chế nhạo người ta. Điều chỉ là mấy đứa nhỏ năm, sáu tuổi, khó tránh có chút nhiều chuyện, Hường Vi tự nói với mình, quản mình tốt là được, không cần quan tâm chuyện của người khác, dù sao cũng chỉ học ở đây một năm, sang năm lên tiểu học nhất định sẽ không đi học ở chỗ này!

Lưu Khải đã học lớp hai rồi, hết giờ học nó sẽ chạy đến vườn trẻ tìm Hường Vi chơi, hơn nữa còn cảnh cáo xung quanh không ai được ăn hiếp em gái của nó, nếu không nó sẽ đánh cho mõng người đó nở hoa luôn. Trong lòng Hường Vi tức muốn chết nhưng trên mặt vẫn phải cười híp mắt nhận ý tốt của Lưu Khải, chờ sau khi Lưu Khải đi, Hường Vi phát hiện cô lại bị cô lập rồi, trừ mấy đứa nhỏ ở đại viện còn có thể chơi với cô một lát, thì mấy đứa bé khác đều không nói chuyện với cô, Hường Vi đầu hàng, bây giờ có thể làm gì sao! Ai..... Nhức đầu quá!

Triều Dương không được tính là trường học tốt nhất, nhưng thành phần học sinh thì lại rất đặc biệt, ở đây còn có một bộ phận mấy em nhỏ là con em của các gia đình quan chức lớn, người giàu có, mấy đứa trẻ đó còn không thèm nhìn mấy đứa bé ở đại viện, hướng chỉ là mấy em bé nhà bình thường!

Loại hoàn cảnh này khiến Hường Vi rất không thoải mái, ngày ngày cô đều xòe tay ra đếm xem còn bao lâu thì cô được sáu tuổi, mặc dù quy định của nhà nước là em bé đủ bảy tuổi mới được học tiểu học, nhưng nếu cô học trong trường của mẹ thì chắc là có thể đi.

Tan học, Hường Vi vác cặp xách nhỏ của mình, đến tiểu học chờ Lưu Khải. Lớp của Lưu Khải là lớp 2/1, là phòng cuối cùng ở lầu một, Hường Vi vác cặp đứng chờ trước cửa lớp, mở to mắt nhìn chung quanh.

Hiện tại vẫn còn chưa tan học, Hường Vi nhàm chán liếc mắt, giáo viên coi cô như hạt đậu, để cô đứng thoải mái trước cửa.

Không bao lâu sau, tiếng chuông tan học vang lên, mấy đứa nhỏ xông ra ngoài như lốc xoáy, Hường Vi thầm than cũng may cô không đứng giữa cửa lớn.

“Vi Vi.....”

“Anh hai.....” Hường Vi hớn hờ nhìn Lưu Khải.

Lưu Khải cầm lấy cái cặp của Hường Vi, nắm tay Hường Vi, “Vi Vi, chúng ta về nhà thôi”
Hường Vi gật đầu cười, lộ ra hàm răng trắng mịn.

“Lưu Khải.....”

Lưu Khải xoay người, thấy là Trịnh Vũ, giọng nói có chút không vui, “Chuyện gì?”

“Lưu Khải, đi, chúng ta phải đi dạy dỗ thằng họ Lý này mới được, dám đánh người ở đại viện của mình, đi đi đi.....” Trịnh Vũ nói xong liền lôi kéo Lưu Khải muốn đi.

Hường Vi nhanh tay nắm lấy áo Lưu Khải, uất ức nói: “Anh ơi.....”

Lưu Khải nhìn Trịnh Vũ, “ Tao dắt em tao về nhà đã.”

Trịnh Vũ dậm chân một cái, rồi chạy về hướng khác.

Hường Vi nhìn Lưu Khải, “Anh lại muốn đi đánh nhau sao?”

Lưu Khải sờ sờ đầu, “Đi, về nhà anh sẽ lấy kẹo cho em ăn.”

Hường Vi trợn mắt nhìn Lưu Khải, thầm nói để xem lúc anh về cha anh có đánh anh một trận không!

Thời điểm gần đến đại viện, Chu Thần Dật từ cửa bước ra, Lưu Khải đưa cặp sách của mình và của Hường Vi cho cô, “Em ngoan, mang về giúp anh nhé.”

Hường Vi chu mỏ thờ phỉ phò, nhìn Chu Thần Dật và Lưu Khải rời đi, Hường Vi dậm chân một cái, rồi vào đại viện.

Cuộc sống ở vườn trẻ trong một năm này, đối với Hường Vi mà nói, là một khoảng thời gian không mấy vui vẻ, mấy đứa nhỏ ở trường học không thích cô, mặc kệ là mấy đứa ở đại viện hay là bên ngoài, hỏi tại sao ư? Bởi vì giáo viên thích nhất là Hường Vi!

Sau khi Hường Vi được sáu tuổi, rốt cục thờ phào nhẹ nhõm, cô không bao giờ muốn ngóc nghếch ở cái nơi quỷ quái đó nữa.

Trong công việc Trần Mai đặc biệt nghiêm túc, làm chưa tới một năm đã được làm chủ nhiệm lớp, còn là dạy học sinh lớp sáu. Sắp đến thời điểm tựu trường, nên Trần Mai cũng đặc biệt bận, Hường Vi suy nghĩ rất lâu, quyết định nhắc lại một lần nữa.

Ngày đó ba về nhà sớm, cả nhà đang ăn cơm, Hường Vi chăm chỉ gấp rau vào bát cho ba mẹ, làm cho hai vợ chồng cười không khép miệng lại được. Hường Vi thấy thời cơ chín muồi, rất nhanh điều chỉnh tốt vẻ mặt của mình, mở đôi mắt to, “Ba, mẹ, Vi Vi muốn đi học tiểu học.”

Lúc trước nghe con gái nói qua chuyện này, Trần Mai chỉ coi như con gái đang nói đùa rồi không để ý, bây giờ lại nghe nó nhắc lại, Trần Mai biết con gái mình đã có ý quyết định, Trần Mai cười nói: “Vi Vi, con mới có sáu tuổi nha, học lớp một vẫn còn nhỏ lắm, chờ con được bảy tuổi rồi đi học có được không?”

Hường Vi lắc đầu, nói: “Mẹ, bây giờ con muốn học lớp một.”

Trần Mai đang tính khuyên con gái từ bỏ ý nghĩ này, thì Hường Khai Hoa mở miệng nói: “Vi Vi muốn đi thì cứ để cho con đi, con gái của Hường Khai Hoa anh vốn rất thông minh, có phải hay không, Vi Vi.”

Hường Vi lập tức gật đầu, một đôi mắt to làm ra vẻ đáng thương nhìn mẹ, Trần Mai không có cách khác, “Được được được, đi thì đi. Đúng rồi, Khai Hoa, anh tính để con mình học trường nào?”

Hường Khai Hoa nhìn con gái, cười nói: “Vi VI, nói ba nghe con muốn học trường nào

nè?”

Hương Vi cười, “Ba, Vi Vi muốn đi học ở trường của mẹ.”

“Được, tốt.” Hương Khai Hoa cũng cười tươi như hoa, hai người thay phiên gấp thức ăn cho nhau, Trần Mai nhìn thấy trong lòng rất ấm áp. Kể từ ngày sống trong quân đội, Khai Hoa cũng nở nụ cười nhiều hơn, nhất là đối với con gái bảo bối của họ, có lúc Trần Mai nhìn thấy hai người kia vui vẻ thân ái, còn có chút ghen tị, rõ ràng là con gái do một tay cô nuôi nấng, vậy mà cuối cùng con gái lại thân với ba nó hơn, khiến trái tim người làm mẹ như cô có chút mất mát.

Lý Hoan nghe thấy con gái nuôi muốn đi học lớp một, liền nói bé con rất có chí khí. Lưu Khải nghe thấy em gái không học cùng trường với mình, còn giận đối với ba mẹ nó một trận. Những khúc nhạc đệm nhỏ qua đi, ngày tựu trường đã tới, Trần Mai trình bày hoàn cảnh với bên nhà trường, rồi mang con gái đến học.

Lớp của Hương Vi là lớp 1/1, trong lớp chỉ có hai mươi hai bạn học sinh, lớn nhất là chín tuổi, nhỏ nhất là Hương Vi. Hương Vi còn nhỏ, nên được giáo viên xếp cho ngồi hàng đầu, Hương Vi ngồi cùng bàn với một bé gái mập mạp, cười lên rất đáng yêu, cô bé khiến người khác có cảm giác rất vui vẻ, bé được tám tuổi, Hương Vi đặc biệt rất thích cô bé.

Bọn trẻ trong lớp đến từ nhiều địa phương khác nhau, khi tụ chung một chỗ nói chuyện, mặc dù đề tài không có gì đặc sắc, nhưng Hương Vi lại đặc biệt thích, đây mới là một trường học bình thường nha, mấy em bé bình thường, nơi nào giống mấy yêu quái ở đại viện chứ, làm cho tinh thần người khác rất khẩn trương.

Hà Dung Dung nhìn em gái nhỏ bên cạnh, nói: “Hương Vi, mình tên là Hà Dung Dung, so với bạn mình lớn hơn hai tuổi, về sau có chuyện gì thì bạn hãy đến tìm mình.”

Hương Vi gật đầu, “Em gọi chị là chị Dung được không?”

Hà Dung Dung gật đầu, rất nhanh chuông vào học vang lên, đi vào là một cô giáo trẻ khoảng chừng hai mươi tuổi, cô giáo tự giới thiệu mình, rồi quét mắt nhìn một vòng, tầm mắt rơi vào người Hương Vi, “Hương Vi, con còn hơi nhỏ, có cái gì không hiểu thì cứ hỏi cô. Các em, mấy em lớn tuổi hơn Hương Vi một chút, về sau hãy giúp đỡ Hương Vi nhiều hơn nhé.”

“Dạ, cô giáo.....” Học sinh cả lớp đồng thanh hô lên. Lúc này mấy em nhỏ vẫn còn rất đơn thuần, lời của giáo viên chính là thánh chỉ, Hương Vi nhìn khuôn mặt non nớt của lũ trẻ, trong lòng vui vẻ, đây mới là thế giới của cô, mấy đứa nhỏ ở đại viện kia, cô thật sự không hòa hợp được.

Ngay từ lúc Hương Vi quyết định sẽ đi học trước tuổi cũng đã lên kế hoạch cho việc học của chính mình, kiếp này, cô nhất định sẽ không đi theo khuôn phép cũ, cô muốn sống theo cách của cô.

Lớp một học rất ít, việc học không nặng, mỗi lần có kỳ thi Hương Vi chỉ tùy tiện viết vài chữ rồi nộp bài, nhưng vẫn được một trăm điểm, khiến mấy bạn nhỏ trong lớp đều xem Hương Vi là thần. Trong lòng Hương Vi xấu hổ, cảm giác mình ăn gian, kiếp trước kiếp này cộng lại cô cũng được ba mươi tuổi, lại nói dù gì kiếp trước cô cũng là sinh viên đại học, mặc dù trường học chỉ xếp hạng hai đi chẳng nữa.....

Hương Vi đã có tiền tiêu vặt rồi, ba Hương Khai Hoa rất cưng chiều cô, tiền tiêu vặt của cô còn nhiều hơn của Lưu Khải, nhưng Hương Vi cũng tiết kiệm lắm, cô tự để dành tiền để đi hiệu sách Tân Hoa Thư mua băng Anh ngữ, có một số việc là phải tự mình làm.

Mỗi tuần Hường Khai Hoa sẽ có một ngày nghỉ ngơi, anh sẽ mang vợ con mình đi chơi, Hường Vi liền thừa dịp đi chơi thì tranh thủ mua những món mình muốn mua.

Việc nhỏ của con gái không thể gạt được người làm mẹ, lần đầu tiên Trần Mai quét dọn phòng con gái thấy trên giường bày mấy quyển sách tiếng anh, còn có băng nghe, trong lòng Trần Mai cực kì chua xót, con gái biết nghe lời cô rất vui, chỉ là còn nhỏ như vậy mà đã hiểu chuyện, trong tháng đó Trần Mai mua cho con gái một máy nghe băng cầm tay.

Hường Vi rất chán, chương trình học ở tiểu học không nhiều, cô không có chuyện gì để làm hết, mấy ngày sau khi kì thi kết thúc, Hường Vi quyết định đi nhà văn hóa thiếu nhi học năng khiếu để không lãng phí thời gian. Hai vợ chồng Hường Khai Hoa vô cùng ủng hộ con gái, con gái nói cái gì thì chính là làm cái đó.

Lớp anh ngữ trẻ em? Không cần, Hường Vi đã học hội họa, và Piano; kiếp trước đã học rồi thì bây giờ không cần học nữa, Hường Vi chần chừ không biết nên chọn lớp nào. Trần Mai nhìn một lượt, định cho Hường Vi học múa, Hường Vi khóc không ra nước mắt, nhưng nhìn thấy ánh mắt kì vọng của mẹ thì cô chỉ đành nuốt lệ vào bụng. Trần Mai nghĩ trên giường con gái có sách tiếng Anh, nên định chọn lớp tiếng Anh cho con gái, lúc này Hường Vi cũng không nhịn được nữa, mặc kệ Trần Mai có thuyết phục thế nào cô cũng không đồng ý, Trần Mai đành chịu không nói nữa, rồi hỏi con gái muốn học cái gì, Hường Vi nhỏ giọng nói muốn học võ, liền bị mẹ cô một mực cự tuyệt, kết quả sau cùng là quyết định con gái sẽ học hai môn, những cái khác sau này rồi nói.

Hường Vi quyết định sau khi học hết lớp một sẽ làm theo kế hoạch đã định ra. Kế hoạch gì ư ? Nhảy lớp chứ sao, nói cô đầu cơ trục lợi thế nào cũng được, tóm lại là cô không muốn ngoan ngoãn học từ lớp một cho đến lớp sáu, rất là lãng phí thời gian nha!

Trường học nơi Trần Mai làm việc không phải là trường danh tiếng gì, chỉ là một trường tiểu học rất bình thường, Trần Mai nghe thấy con gái nói muốn nhảy lớp, thì sợ hết hồn, mặc dù thành tích của con cô rất tốt, nhưng dù sao cũng chỉ là học sinh lớp một thôi, Trần Mai nói chuyện này với chồng, nói con gái Hường Vi quá tự tin, như vậy về sau đối với nó sẽ không tốt. Hường Khai Hoa rất là yêu thương con gái, trong mắt anh, con gái của mình là tốt nhất, không ai sánh nổi, vì vậy..... Hường Vi có hậu thuẫn kiên cường là ba cô, ông trực tiếp đi nói chuyện với hiệu trưởng, rồi sau đó, em bé nhỏ Hường Vi của chúng ta đã được như ước nguyện tiến vào học lớp ba.....

Mùa xuân năm 1992 đến rất nhanh, mùa xuân này, Hường Khai Hoa quyết định mang vợ và con gái về quê ăn tết.....

Chương 17

Hướng Khai Hoa mang vợ và con gái về nhà nội, mấy năm trước vì anh phải ra chiến trường nên không thể về thăm nhà, hai năm qua tuy đã về Bắc Kinh nhưng lại quá bận, anh cũng chưa từng về nhà lần nào, lần này cuối cùng đã có thời gian, liền dẫn vợ và con về quê.

Thấy con trai cả về nhà, người nhà họ Hướng tất nhiên rất vui, mấy năm rồi Dương An Hiền chưa được gặp mặt con trai, lúc này thấy nó liền khóc bù lu bù loa lên, Hướng Như Bính lập tức nắm tay vợ mình, nói con trai vất vả lắm mới về nhà một chuyến, sắp sang năm mới còn khóc cái gì! Dương An Hiền mới lau nước mắt, nắm tay con trai không ngừng hỏi han.

Mấy năm nay Hướng Vi đều sống ở nhà ông ngoại, trừ cái lần hồi còn rất nhỏ đó cùng ba mẹ đến nhà nội một chuyến thì mấy năm nay đều không có ghé qua, Hướng Vi mặc dù đề phòng nhưng trên mặt vẫn như cũ nở nụ cười trong trẻo ngọt ngào, lần lượt hô ông nội, bà nội, Dương An Hiền vẫn trọng nam khinh nữ, tuy nhiên dù sao cũng là đứa cháu gái duy nhất, mấy năm không gặp nên cũng vui vẻ.

Hướng Vi thấy bà nội nắm tay mình nói chuyện, trong miệng thì hô cục cưng, bảo bối, chính là đáng vẻ rất thích cô, trong lòng Hướng Vi thấp thỏm, dù sao cô cũng không phải là con ruột của ba, hơn nữa bà nội vốn là trọng nam khinh nữ, như thế nào đột nhiên đối xử tốt với cô như vậy chứ? Hướng Vi cũng không biết, thân thể của cô trừ người nhà họ Trần ra, thì căn bản người nhà họ Hướng không hề biết gì, cho tới bây giờ Hướng Khai Hoa chưa từng nói qua chút gì về thân thể của con gái mình cho cha mẹ nghe, nên người nhà họ Hướng cứ tưởng Vi Vi là con ruột của anh.

Con trai của chú ba tên là Hướng Kiệt, nhỏ hơn Hướng Vi một tuổi, là báu vật của nhà Hướng, nên rất được nuông chiều, vì vậy tính tình rất không tốt, Hướng Vi vừa đến nhà nội, Hướng Kiệt đã giựt lấy đồ chơi của cô đi rồi, cái cây súng nhựa kia rõ ràng là quà cô định mua cho anh Hướng Dương, không ngờ lại bị nó cướp mất, bắt đầu Hướng Vi cảm thấy không thích nó tý nào hết. Hướng Vi không biết làm sao, chỉ đành phải mang thứ vốn tính cho Hướng Kiệt đổi sang cho Hướng Dương, cũng may là người anh này không ghét bỏ, giống như là đã sớm quen tính nết của Hướng Kiệt.

Đêm ba mươi, sau khi ăn xong cơm tất niên, vẫn như cũ cả gia đình cùng ngồi xem tiết mục cuối năm, Hướng Vi chu mỏ vuốt năm đồng tiền trong tay, từ bỏ lòng tốt yếu ớt của bà nội lúc trước, năm đồng, rõ ràng đều là người họ Hướng, tại sao em trai còn nhiều tiền lì xì hơn cả cô và anh Hướng Dương chứ? Thật quá thiên vị!

Hướng Vi không thích ở trong nhà, cô nói với Hướng Dương: “Anh Hướng Dương, chúng ta đi ra ngoài chơi đi.”

Mặc dù Hướng Dương là người hơi nhút nhát, nhưng trong lòng vẫn là rất thích đứa em gái này, chỉ không biết biểu đạt như thế nào thôi, thấy em gái nói chuyện với mình, Hướng Dương sờ đầu, gật đầu một cái.

Vốn Hướng Vi không muốn gọi Hướng Kiệt, suy nghĩ một chút thì cảm thấy kêu lên sẽ tốt

hơn, tránh khỏi việc có người nói cô có tật xấu.

Bọn nhỏ đều ở bên ngoài để chơi đốt pháo, Hường Dương cũng chạy về nhà đi lấy mấy cây pháo ra, đưa cho em trai và em gái, Hường Vi vừa chơi vừa cười khanh khách, lâu lắm rồi cô chưa được làm chuyện thú vị của con nít như thế này.

Xưa nay Hường Kiệt quen thói ngang ngược, thấy anh và chị cầm trong tay mỗi người một cây rồi, thì toàn bộ số còn dư đều chiếm lấy, đợi đến khi hai người họ muốn lấy thì không cho.

Trong lòng Hường Vi rất giận, mắng cũng không muốn mắng Hường Kiệt, “Anh Hường Dương, cái này không có gì thú vị, chúng ta đi mua đồ ăn.”

Hường Dương chẳng qua cũng chỉ là đứa nhỏ mười mấy tuổi, vẫn còn là tuổi ham chơi, thấy Hường Kiệt như vậy nên lén lút ngắt nhéo nó mấy cái rồi mới đi. Hường Kiệt dậm chân một cái, sợ anh chị đi ra ngoài ăn ngon mà không có nó, nên cố chấp muốn phải cùng nhau đi, Hường Vi tức giận, thật sự rất muốn nhéo nó mấy cái.

Mặc kệ người khác có nguyện ý hay không thì cái đuôi Hường Kiệt vẫn cứ đi theo, trực tiếp đi sát phía sau. Hường Dương mua mấy hộp pháo..... Hường Vi đối với mấy món này cũng không cảm thấy hứng thú lắm, chỉ mua hai cây Trùng Thiên Pháo, tiền mừng tuổi của Hường Kiệt bị mẹ nó thu rồi, lúc này thấy anh chị mình có tiền mua đồ, nên cũng muốn có, Hường Kiệt thừa dịp lúc chị gái trả tiền không chú ý liền đoạt lấy một cây Trùng Thiên Pháo trong tay Vi Vi.

Làm Hường Vi tức giận muốn chết, lập tức liền đuổi theo, nhưng Hường Vi dù sao cũng là một bé gái, hơn nữa hai năm qua vẫn ở Bắc Kinh thì làm sao mà bằng được những đứa bé này, chỉ đành phải đứng tại chỗ khó chịu.

Mặc dù Hường Dương cũng không thích Hường Kiệt, thế nhưng nó lại là báu vật trong nhà, không nói được với người lớn, hơn nữa Hường Dương cũng vì nó mà không ít lần bị đánh, dần dà Hường Dương thấy Hường Kiệt thì liền tránh xa một chút, tránh khỏi việc mình không làm gì cũng phải chịu tiếng xấu cho nó. Hường Dương bỏ tiền mua hai cây Trùng Thiên Pháo cho em gái, lúc này Hường Vi mới bớt giận, cười híp mắt đi sau lưng Hường Dương.

Mấy đứa bé chơi mệt về nhà, Hường Vi thấy Hường Kiệt đáng ghét kia đang ở bên cạnh mẹ nó, thì hung hăng trừng mắt liếc nó một cái, mới ngoan ngoãn ngồi trên ghế xem ti vi.

Hường Kiệt cũng không chịu yên tĩnh, thấy Hường Vi không để ý đến nó, càng ráng cố gắng sáp lại gần Hường Vi, còn nắm bím tóc nhỏ của cô, có thể nhẫn nại nhưng không thể nhẫn nhục, Hường Vi đánh một cái lên vai của Hường Kiệt, đoán chừng Hường Kiệt lớn đến chừng này tuổi vẫn còn chưa có bị người nào đánh qua, lúc này bị chị gái đánh, sưng sờ một lát, liền xông vào đánh Hường Vi.

Hai đứa bé bằng tuổi nhau thì đánh nhau thế nào? Không có gì hơn là bầm, ngắt, cắn, mặc dù bên trong Hường Vi là người trưởng thành, nhưng bên ngoài lại chỉ là một cơ thể bé nhỏ mới bảy tám tuổi, nhất thời thực sự là không làm gì được Hường Kiệt, Hường Vi không có biện pháp nào khác nên ngay cả hàm răng cũng đem ra dùng.

Mấy người lớn vẫn còn đang nói chuyện phiếm, quay đầu lại thì đã thấy hai đứa nhỏ đang đánh nhau, Văn Tĩnh a một tiếng, mấy người lớn còn chưa phục hồi lại tinh thần, thì Văn Tĩnh cũng đã xông lên tách hai đứa bé ra, Hường Vi bị mợ của cô vung tay ném té đùng đầu xuống đất.

Văn Tĩnh cực kì yêu bảo bối này của mình, cũng không hỏi nguyên do, chính là nhìn về

Hương Vi mà ra sức mắng chửi thậm tệ, còn rửa Hương Vi sớm bị chết yếu.

Hương Kiệt là bảo bối của Văn Tĩnh, nhưng Hương Vi không phải là bảo bối của Trần Mai sao, Trần Mai làm sao chịu được con mình bị người khác mắng, nhất là còn rửa con gái cô chết sớm, Trần Mai nắm tay Hương Vi, bắt đầu cãi nhau với Văn Tĩnh.

Mấy năm nay Văn Tĩnh ở nhà họ Hương, đã sớm chẳng coi ai ra gì, lại nói hằng năm anh cả đều ở bên ngoài, mọi việc trong nhà đều là do bọn họ quản lý, dĩ nhiên đủ sức mạnh, đối với chị dâu cũng không sợ. Vốn chỉ là hai đứa bé cãi nhau ầm ĩ, bị cô ta làm ầm lên như vậy, chân chính biến thành nội chiến trong gia đình.

Trần Mai thở phì phò nhìn Văn Tĩnh, mấy năm trước còn chưa có nhìn ra, cô em dâu này lại lợi hại như thế. Dù sao Trần Mai cũng là giáo viên, nên vẫn còn biết kiềm chế, nói về việc chửi đồng còn chưa phải là đối thủ của Văn Tĩnh, sau khi trải qua mấy hiệp cũng chỉ đành phải ở một bên trừng mắt nhìn chăm chăm Văn Tĩnh. Hương Vi bị ném té, trên đầu xung một cục lớn, nhìn mợ ba ở nơi đó chửi đồng, trong lòng tức giận muốn chết, làm gì được chen miệng vào nói, chỉ đành phải gắt gao nhìn chăm chăm Hương Kiệt.

"Đủ rồi, tắt cả im miệng cho tôi." Hương mở hoa mở miệng nói, nghiêm mặt nhìn hai người phụ nữ.

Văn Tĩnh hừ một tiếng, "Anh cả, anh nói thử một chút coi, em là có lỗi gì, hằng năm anh không có ở nhà, hai ông bà trong nhà không phải là do chúng em chăm sóc sao, cha mẹ bị bệnh anh có từng cho qua đồng nào chưa vậy? Cho được một ngụm nước? Anh ở Bắc Kinh toàn được nhậu nhẹt no say, cũng không nhớ đến trong nhà còn có hai người già. Cái người làm anh cả như anh, có từng làm hết nghĩa vụ của một người con chưa?"

Văn Tĩnh thấy Hương Khai Hoa không lên tiếng, biết đã nói đến điều trong lòng anh ấy, cười nhạo một tiếng, "Anh cả, anh thử nói một chút, mấy năm nay anh đã cho cái gì cho nhà này? Còn có Hương Vi, làm chị cũng không nhường em, còn đánh nhau với em trai, thật đúng là độc ác."

Hương Vi tức giận nói: "Mợ ba, nói chuyện phải nói bằng lương tâm, rõ ràng là Hương Kiệt kiên quyết tới chộc con, còn nắm bím tóc của con, con chỉ đập nó một cái, nó liền lao lên đánh con, chẳng lẽ con không được làm gì để tùy ý nó đánh sao? Mợ là mợ của con, cũng đã là người mấy chục tuổi rồi, không chịu nói đạo lý, ừ, mợ nhìn cái cục trên đầu con đi, chính là do hồi nãy mợ đẩy con té ngã xuống đất. Mợ còn rửa con chết sớm, mợ cho rằng con nghe không hiểu sao."

Văn Tĩnh hừ một tiếng, "Còn nhỏ thế mà đã nhanh mồm nhanh miệng, nói chuyện với người lớn như vậy sao, chỗ này khi nào đến phiên mày nói, còn không câm miệng cho tao."

Trần Mai hít sâu một hơi, nói trước nói sau vừa nghĩ cũng đã biết Văn Tĩnh đang tính toán chuyện gì, cũng khó trách cô ta cứ làm to chuyện của mấy đứa nhỏ, còn lôi chuyện cũ năm xưa ra nói, Trần Mai nhìn Văn Tĩnh, tức giận nói: "Cô đừng nói chuyện khác, con gái tôi còn nhỏ, cô rửa nó là sự thật, tôi có nói gì Hương Kiệt của nhà cô sao? Hai đứa bé đánh nhau, rõ ràng là chuyện nhỏ, cô cứ cố làm to chuyện, cô tưởng tôi không biết trong lòng cô nghĩ gì sao? Cô không phải sợ cái nhà này sẽ được chia cho chúng tôi sao? Mấy năm trước cô đuổi cả nhà em hai ra khỏi nhà còn không phải là do chuyện nhà cửa sao? Thế nào, hiện tại liền muốn đuổi chúng tôi đi? Tôi cho cô biết, cho tới bây giờ tôi và Khai Hoa chưa từng nghĩ tới việc về nhà tranh tài sản, đúng là mấy năm nay đều do mấy người chăm sóc cha mẹ, tôi và Khai Hoa

không làm tròn hết chữ hiếu, điều này vợ chồng tôi thừa nhận, nhưng mấy người cũng quên rồi sao, ban đầu khi chú ba muốn cưới cô về nhà làm vợ thì nhà cô mở miệng đòi hai ngàn đồng tiền hỏi cưới, tiền này còn không phải do tôi và Khai Hoa cho hay sao. Những năm qua mặc dù Khai Hoa sống ở bên ngoài, nhưng hàng năm đều gửi về nhà một khoản tiền, ngược lại tôi muốn hỏi một chút, đã được mấy năm, nói ít cũng lên đến một vạn đồng đi, chỉ cần không phải bệnh nặng, chẳng lẽ còn chưa đủ tiền thuốc thang cho cha mẹ sao? Văn Tĩnh, nói chuyện phải nói lương tâm, tôi nói cho cô biết, nhà tôi không thèm giành nhà cha mẹ với cô.

Văn Tĩnh cười nói: “Nói được dễ nghe, ai biết trong lòng chị nghĩ thế nào.”

Trần Mai tức giận vô cùng, cười to vài tiếng, nhìn chồng nói: “Khai Hoa, anh nhìn thử đi, anh xem đi, đây chính là người nhà mà trong lòng anh vẫn nhớ đó sao, cái gì mà máu mủ ruột rà! Vì tài sản, ngay cả tình thân cũng không cần, anh chịu thiệt thòi vậy mà vẫn cứ trông mong vào cái gia đình này, Anh lén gửi tiền về nhà, anh gạt em..... em cũng chỉ mắt nhắm mắt mở làm lơ, tùy anh mọi chuyện, Bây giờ anh nhìn thử đi, người ta căn bản là không cần tình cảm của anh. Được, Văn Tĩnh, sáng mai chúng ta mời các chú các bác đến, ở riêng thì ở riêng, Văn Tĩnh, cô cũng đừng hối hận! Chúng tôi sẽ có trách nhiệm với cha mẹ, nhưng cô cũng đừng nghĩ tới việc tính kế trên đầu chúng tôi, không ai ngu ngốc đâu! Cô rửa con gái của tôi, cả đời này tôi sẽ nhớ kỹ, nếu ở đây không có tình cảm gì cả, thì chúng ta cũng đừng giả mèò khóc chuột nữa, Trần Mai tôi thề rằng cả đời này sẽ không bước vào cửa nhà này nữa bước! Tôi nói được làm được! về sau cô có chuyện gì cũng đừng đi cầu xin tôi, cho dù việc gì tôi cũng không giúp cô, cô nhớ kỹ điều đó cho tôi!”

Tuy ngày thường Trần Mai ôn hòa, nhưng thật ra bên trong cũng là người hiếu thắng. Mặc kệ giờ phút này cô có bao nhiêu tức giận, nhưng không thể phủ nhận, khoảng cách đã có, bất luận sau này hai nhà có hay không qua lại với nhau thì cũng không thể thành tâm thật dạ mà đối xử với nhau nữa rồi.

Vừa làm căng rồi, Trần Mai cũng không muốn ở cùng nhà chịu đựng nét mặt của người ta, nên liền nắm tay chồng và con gái đến nhà chú hai tá túc.

Mòng một đầu năm, các trưởng bối nhà họ Hướng được mời tới nhà, Trần Mai kể lại toàn bộ chuyện của mấy đứa nhỏ ra, khiến mặt Văn Tĩnh có chút khó coi. Mấy chú mấy bác cũng vì hai nhà mà khuyên giải dừng vì nhất thời tức giận mà sau này hối hận, nếu nói tới hôm qua thái độ Văn Tĩnh là cương quyết, thì hiện tại thái độ của Trần Mai là kiên định.

Mấy vị trưởng bối thấy họ đều cứng rắn đòi ở riêng, nên hết cách, bắt đầu thu xếp đồ đạc trong nhà Hướng Như Bính. Từ đầu đến cuối, Hướng Khai Hoa không hề mở miệng nói câu nào, lông mày chỉ hơi nhăn lại, không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Hướng Như Bính và Dương An Hiền hết cách rồi, hai đứa con dâu làm mọi chuyện ra như vậy, hai đứa con trai thì người nào với người đó so ra đều tức giận hơn, bọn họ nói gì thì hai đứa con dâu cũng không không chịu nghe, chỉ đành phải đồng ý để cho hai đứa con trai ở riêng.

Trần Mai nhìn kế ước, rồi nhìn vẻ mặt đắc ý của Văn Tĩnh, đối với nhà gia đình chồng này, trong lòng Trần Mai không muốn nữa

Qua thật lâu, Hướng Khai Hoa nhìn mấy chú mấy bác, sâu kín mở miệng nói: “Cái gì con cũng không cần, toàn bộ đều cho nó đi, về phần nhà cửa..... cũng cho nó đi.” Nói xong Hướng Khai Hoa nhìn em mình và em dâu, “Hai đứa muốn gì, anh cho, về phần sau

này.....” Hướng Khai Hoa nói chưa xong đã đứng dậy đi ra ngoài.

Trần Mai tức giận, nhưng chồng cô đã quyết định, cô cũng không tiện nói gì, oán hận trợn mắt trừng hai vợ chồng yêu quái kia một cái, “Đúng là nuôi sói trong nhà mà.....”

Mấy trưởng bối trong họ thấy Khai Hoa cái gì cũng không lấy, tất cả đều để lại cho em út, còn hai vợ chồng kia thì lại tỏ vẻ mọi chuyện phải như thế, trong lòng cũng có chút ý kiến với tụi nó, nhưng dù sao cũng là chuyện nhà người ta, cũng không tiện nói thêm cái gì.

Thấy chuyện đã định thành cục diện như vậy, Hướng Như Bính ngồi trên ghế than thở, Dương An Hiền thì lau nước mắt vô đui nói nghiệp chứng. Hôm nay hai người em gái của Hướng Khai Hoa về thăm mẹ đẻ, mới vừa vào cửa, đã gặp phải chuyện như vậy, nên tất cả mọi người đều buồn bực.

Vốn là hai vợ chồng Hướng Khai Hoa định mừng bốn mới trở về nhà Trần Mai, hiện tại xảy ra chuyện như vậy, nhà cửa đã là của người khác rồi, đâu còn tâm trạng tiếp tục ở chung nữa, đợi mấy vị trưởng bối viết xong chứng từ, lại an bài thỏa đáng vấn đề dưỡng già của hai vợ chồng lão Hướng xong, Trần Mai liền thu xếp túi hành lí của mình, dắt Hướng Vi, nắm tay chồng mình lập tức rời đi, ngay cả cơm trưa cũng không ăn.....

Chương 18

Trần Mai rất tức giận, cực kì tức giận, thế nên dọc đường đi cô không hề muốn nói chuyện với Hường Khai Hoa, Hường Khai Hoa thấy vợ mình tức giận như vậy, thì không biết nên nói gì cho phải, anh vừa đúng là dạng người không khéo ăn nói, nên dọc đường đi tâm trạng hai người cũng đặc biệt buồn bực.

Hường Vi nhìn mẹ, rồi lại nhìn ba, không khỏi co giật khóe miệng..... Cự nhiên hai người này lại giận đối nhau!

Hường Vi nắm tay mẹ, nhìn bộ dáng của ba cảm thấy ba thật đáng thương, khi không bị mẹ bắt làm bia đỡ đạn!

"Ba. Ôm."

Hường Khai Hoa thấy khuôn mặt tươi cười của con gái, len lén nhìn vợ mình, thấy khuôn mặt Trần Mai vẫn đang tức giận, Hường Khai Hoa nhìn con gái, "Ngoan, đi thôi....."

Hường Vi đầu đầy hắc tuyến, khi cô đồng ý, cũng chỉ cảm thấy ba rất đáng thương thôi, Hường Vi bĩu môi, hừ một cái, trong lòng thầm nói đáng đời ba bị mẹ cho làm bia đỡ đạn! Thật là một người đàn ông ngốc!

Hường Khai Hoa thấy con gái quệt mồm, cảm thấy thương nó, Hường Khai Hoa làm bộ tặng hắng một cái, "Vi Vi, đường này đóng băng mỏng đi không dễ, để ba cõng con."

Hường Vi nhìn mặt của mẹ mình, chu mỏ. Dĩ nhiên Trần Mai biết hai cha con họ đang thông đồng với nhau, nên trên mặt vẫn không thay đổi gì, chỉ là thời tiết quả thật quá lạnh, đường lại trơn, con nít không so được với người lớn, bọn họ cãi nhau thế nào cũng không thể làm cho con nhỏ chịu thiệt. Trần Mai thở dài, dừng bước chân, "Vi Vi, để ba cõng con nha."

Hường Vi được mẹ cho phép, hai ba lần liền nằm úp sấp trên lưng của ba, Trần Mai dùng áo choàng gói thật kỹ con gái, chỉ lộ ra ngoài một đôi mắt, rồi không thèm quan tâm đến Hường Khai Hoa nữa, tự mình đi về phía trước.

Hường Vi vịn cổ của ba, nhỏ giọng nói: "Ba, mẹ tức giận."

Hường Khai Hoa ừ một tiếng, không nói gì.

Hường Vi trừng mắt nhìn lên trời, lại típ tục kề miệng vào lỗ tai nói, "Ba, mẹ giận thật. Mẹ tức giận, sẽ không để ý tới ba, mẹ không để ý đến ba, thì ba chính là đứa nhỏ không được ai quan tâm, mặc dù mẹ không quan tâm ba, nhưng Vi Vi thích ba nhất, chúng ta không thèm để ý đến mẹ nữa."

Hường Vi thật sự muốn tát vào miệng mình mấy cái, bên trong đã là người mấy chục tuổi đầu, còn phải học bộ dáng của đứa nhỏ chọc cho ba mình vui vẻ, cô dễ dàng lắm sao?

Hường Khai Hoa bị lời nói của con gái làm tức cười, cõng Hường Vi, cười nói: "Được, hai cha con chúng ta không để ý đến mẹ nữa, hahaha..... Vi Vi đúng là con gái ngoan của ba ba....."

Tuy Trần Mai đi ở phía trước, nhưng ánh mắt vẫn thỉnh thoảng quét nhìn về phía hai cha con, lúc này nghe thấy đoạn đối thoại của hai người, cô dở khóc dở cười. Lúc trước tuy cô tức giận, nhưng sự buồn bực này đến nhanh mà đi cũng nhanh, bây giờ cô không còn tức chồng

mình nữa, dù sao thì chuyện này cũng đã qua rồi, còn suy nghĩ những việc đó làm gì nữa? Vì những người không quan trọng mà tức giận với người thân là không tốt. Trần Mai dừng bước, nghiêng đầu sang chỗ khác cười chờ hai người, có con nhóc Hường Vi ở đây, dọc theo đường đi ríu rít không ngừng nên không khí cả nhà nhanh chóng trở lại bình thường.

Hai vợ chồng Trần Đức Cường vừa ăn tối ở nhà xong, năm nay con trai, con dâu và các cháu đều về nhà bên kia mừng năm mới, nên hiện tại hai ông bà già ở nhà đúng là có chút cô đơn.

“Ông ngoại..... ông ngoại.....” Hường Vi chạy nhảy thật nhanh đi vào trong nhà.

Trần Đức Cường vừa mới nghe được âm thanh, thì hai vợ chồng nhìn nhau một cái, lập tức cười đi mở cửa, vừa mới mở cửa ra, một viên thịt tròn đã chui vào lòng ông, Trần Đức Cường ôm lấy Vi Vi, nhìn tổng quát, “Vi Vi về rồi, ai nha, thực sự làm ông ngoại nhớ muốn chết. Đi Đi Đi, mau vào nhà để ông ngoại nhìn thật kĩ.”

Chu Hữu Thục thấy con gái và con rể về, lau mặt, cười nói: “Mau vào nhà, mẹ và ba con mới vừa ăn cơm xong, thì nghe thấy tiếng Vi Vi gọi ông ngoại nó. Để mẹ đi lấy bát đĩa.”

“Mẹ, mẹ ngồi đi, để con tự làm là được rồi.”

“Được rồi, cứ để mẹ làm. Mấy con tự chuẩn bị nước nóng rửa mặt, cho thân thể ấm áp đi.....”

Trần Đức Cường ôm Hường Vi vào nhà thì ôm suốt không để xuống, còn nghĩ nó vẫn là em bé nên ôm cùng một kiểu. Trần Mai cười nói: “Ba, Vi Vi lớn rồi, ba thả nó xuống đi. Đứa nhỏ này, không được chiều hư nó.”

Trần Đức Cường cười ha hả nói: “Không có chuyện gì, không có chuyện gì. Lâu như vậy rồi không thấy nó, ba rất nhớ nó.”

Hường Vi nhìn nếp nhăn trên mặt ông ngoại, trong lòng cảm thán năm tháng trôi qua thật nhanh, người đã già. “Vi Vi cũng nhớ ông ngoại. Ông ngoại, Vi Vi lớn rồi, ông thả con xuống đi.”

Lúc này Trần Đức Cường mới thả Vi Vi xuống, nắm tay Hường Vi, “Lại đây, ngồi đây chơi với ông ngoại.”

“Dạ” Hường Vi nhanh chóng ngồi cùng một chỗ với ông ngoại, hai người thay phiên gấp đồ ăn cho nhau, cười rộn ràng cả phòng.

Ăn xong cơm tối, Trần Mai để Hường Khai Hoa đánh cờ với ba, còn cô thì xuống bếp, nói với mẹ chuyện xảy ra tối hôm qua. Mặc dù Chu Hữu Thục tức giận, cũng không thể làm gì được, chỉ đành phải an ủi con gái mấy câu, hai mẹ con còn giống như không có chuyện gì xảy ra, dọn trái cây mang ra ngoài.

Năm nay chị cả và chị hai của Trần Mai chưa về nhà, nói là có một số việc xảy ra nên không thể đến được, em trai thì mừng tám, mừng chín mới về nhà. Năm nay nhà họ Trần trôi qua yên tĩnh khác thường, cũng may còn có Hường Vi, nên hai vợ chồng Trần Đức Cường cũng rất vui.

Ngày nghỉ của Hường Khai Hoa không dài, nên khi anh ở đến mừng bảy, Trần Mai liền để anh về trước.

Vào mừng tám, gia đình chú út về nhà, hai anh em sinh đôi đã lớn lên không ít, bàn về chiều cao thì không thấp hơn Hường Vi bao nhiêu, xem ra bọn nó khỏe hơn Hường Vi nhiều.

Đã nhiều năm trôi qua Trần Lượng và Trần Khuê chưa từng nhìn thấy qua chị gái, nên đã

không còn ấn tượng gì với Vi Vi, sau khi nghe ba mẹ nói xong, mới xáu hổ kêu một tiếng chị gái. Hường Vi muốn đi chơi với hai em, nhưng lại không ở chung một chỗ, không có cùng đề tài, nên nói chuyện tào lao mấy câu liền chán ngắt, Hường Vi thất bại, chỉ đành phải tự mình quay về nhà ngồi trước mặt mấy người lớn.

Hai mẹ con Hường Vi ở đến mừng mười lăm mới về nhà, Hường Vi cố gắng thân mật với hai anh em sinh đôi, nên hai anh em nó cũng gắng gượng đón nhận cô chị gái này. Trần Đức Cường không xa được cháu gái, nên dặn dò Trần Mai sau này nghĩ hè phải để Vi Vi về nhà chơi.

Sau khi về Bắc Kinh cuộc sống trôi qua khá yên ả, như vậy ngày qua ngày, Hường Vi hướng mục tiêu cuộc sống của mình đi về phía trước.

Thời gian từ từ trôi qua, trong lúc lơ đãng Hường Vi đã học lớp sáu, mấy năm này Hường Vi nhảy lớp hai lần, lần đầu tiên là nhảy lên lớp ba, lần thứ hai là nhảy lên lớp sáu, đến tốt nghiệp năm nay Hường Vi còn chưa tròn mười tuổi.

Mấy năm này Hường Vi vẫn duy trì khoảng cách với mấy đứa nhỏ ở đại viện, trừ việc quan hệ thân mật với Lưu Khải một chút, Hường Vi quan hệ với mấy đứa nhỏ khác cũng không tốt lắm. Một đứa nhảy lớp mạnh như Hường Vi, ở đại viện vốn không giấu được bí mật gì, những nhà khác lúc ở nhà thường nhắc đến Hường Vi với con của họ, lập tức làm những đứa bé kia đem Hường Vi trở thành kẻ địch, làm sao còn có thể quan hệ tốt với cô chứ! Còn nữa Hường Vi vốn là muốn tránh xa mấy đứa nhỏ ở đại viện, cứ như vậy tốt hơn, tránh cho đầu óc khỏi mệt mỏi.

Hường Vi ở đại viện không có bạn bè, nhưng khi ở trường học thì cô lại rất được ưa thích, các thầy cô giáo rất thích cô, thành tích của Hường Vi rất tốt, lại không ra vẻ, thích giúp đỡ bạn học, mấy người lớn đặc biệt thích cô, dĩ nhiên không tránh được việc cô nổi tiếng.

Cũng sắp đến tốt nghiệp tiểu học, Hường Vi không khản trương, không có gì làm trở ngại tiến trình học hành của cô. Hiện tại Lưu Khải đã lên năm nhất trung học, có giờ tự học buổi tối nên không còn được nhàn nhã như hồi học tiểu học nữa, nhưng nếu có thời gian thì nó đều sẽ đi tìm em gái Vi Vi chơi, mang em gái ra ngoài Lưu Khải vô cùng ca ngợi em, gặp người thì sẽ giới thiệu Hường Vi rằng, “Có nhìn thấy không, em gái tao mới chín tuổi đã tốt nghiệp tiểu học rồi, lợi hại không.” Thấy vẻ mặt người ta tỏ vẻ hiểu ra, lại tỏa sáng hai mắt, trong lòng Lưu Khải vui sướng không chịu được, càng thích nắm tay Hường Vi đi khoe khoang khắp nơi, chỉ sợ người khác không biết, mặc người khác nghĩ gì, chỉ khổ cho Hường Vi có khổ không nói được, còn phải bày ra vẻ mặt tươi cười đi theo.

Bởi vì con gái phải thi lên cấp, tuy Trần Mai đối với con gái rất có lòng tin, nhưng cũng không phải là không lo lắng, ngày ngày đều nấu canh đầu cá cho con gái ăn, sau khi Hường Vi uống canh đầu cá được nửa tháng thì sống chết không chịu uống nữa, lúc này Trần Mai mới thôi.

Hường Vi vẫn còn đang suy tính mình sẽ đi học trường nào, theo ý của cô thì chỉ cần không phải là trường trung học Triều Dương thì tất cả đều OK. Hường Vi muốn thi Nhất Trung, nhưng trong lúc vô tình cô nghe được cuộc nói chuyện của ba mẹ khiến ý tưởng trong đầu của cô liền thay đổi. Hường Vi nghe nói ba cô lập tức phải đến khu quân sự ở Thành Đô nhậm chức, hiện tại cuộc thi của con gái sắp đến, hai vợ chồng thương lượng cả hai ngày cũng chưa cho ra được kết quả tốt, chỉ đành phải đợi con gái thi xong rồi tính sau.

Ba nói lần này điều qua bên đó có thể sẽ mất một khoảng thời gian dài, ít thì một hai năm, lâu thì ba năm rưỡi. Đương nhiên mẹ nguyện ý đi theo ba qua bên đó, chỉ là việc học của Vi Vi đang ở đây nên nhất thời không quyết định được.

Trước cuộc thi mấy ngày, cả nhà đang ăn cơm thì Hường Vi nghiêm túc nhìn ba mình nói: “Ba, có phải ba bị điều đến Thành Đô không?”

Hường Khai Hoa nghe con gái hỏi như thế, không khỏi nhìn vợ mình một cái, thấy Trần Mai lắc đầu, Hường Khai Hoa nói: “Vi Vi con chỉ cần quan tâm đến cuộc thi thôi, những thứ khác không cần quan tâm.”

Hường Vi gấp thìa vào trong chén của ba, “Ba, con muốn đi với với ba mẹ, con không muốn ở đây một mình, con muốn ở cùng một chỗ với ba mẹ.”

Hai vợ chồng Hường Khai Hoa liếc mắt nhìn nhau, Trần Mai để đũa xuống, “Vi Vi, con còn nhỏ, không được quyết định bậy bạ. Ba phải đi Thành Đô là quyết định phía trên, con không cần nổi hứng đùa giỡn.”

“Con không có đùa, nói một chút, mẹ, chẳng lẽ mẹ không muốn chăm sóc cho ba sao? Lần này ba đi ít thì một hai năm, lâu thì năm sáu năm, con không muốn phải xa ba lâu như vậy. Hơn nữa, con đến Thành Đô, cũng có thể đi học ở Thành Đô mà, chỉ cần lấy học bạ trước đó của con đưa ra là được, hơn nữa trước đó ba là thủ lĩnh ở bên đó, nhất định sẽ an bài trường học thật tốt cho con.”

Trần Mai dờ khóc dờ cười, cái đầu nhỏ của con gái, “Thật là một đứa nhỏ ngốc, nói con thông minh, lại vờ ngớ ngẩn. Trước hết con cứ thi cho tốt vào, ba với mẹ thương lượng một lát đã.”

Hai tháng sau, Hường Vi theo ba mẹ đến Thành Đô.....

Chương 19

Từ xưa thành phố Tứ Xuyên đã nổi tiếng là nơi có nhiều tài nguyên thiên nhiên và mỹ nữ, nơi này cũng là nơi sản sinh ra nhiều thiên tài đặc biệt. Càng gần đến Thành Đô, Hương Vi càng khần trương, phần lớn sự khần trương này không chỉ là vì kích động, mà còn là tâm tình sợ hãi khi gần đến cố hương, trong tâm hồn nhỏ nhỏ của Hương Vi vẫn còn nhớ, hiện tại Trùng Khánh còn chưa trực thuộc trung ương, vẫn còn là một phần của Tứ Xuyên, kiếp trước của Hương Vi chính là được sinh ra ở một gia đình bình thường trung lưu tại đây.....

Bây giờ là năm 1997, nếu như cô thật sự tồn tại, thì cũng đã được 7 tuổi, không biết cái cô bé kia lớn lên hình dạng sẽ như thế nào?

Cả nhà Hương Khai Hoa vừa đến Thành Đô, thì đã có người đến đón, Hương Vi hơi mệt mỏi, nên không còn tinh thần gì, vừa về đến nơi đóng quân, thì ngay cả cơm cũng lười ăn, trực tiếp lăn đi ngủ.

Hương Vi ngủ một giấc đến rạng sáng ngày thứ hai, ba không có ở nhà, mẹ thì đang dọn dẹp phòng, “Mẹ.....”

Trần Mai cười nói: “Vi Vi, ừ, con tự mình dọn đồ lên ăn nhé, mẹ hơi bận một chút.”

“Dạ.....” Hương Vi dụi mắt, đi vào phòng bếp luộc một quả trứng gà.

Buổi tối lãnh đạo quân khu vì Hương Khai Hoa mà mở một buổi tiệc chiêu đãi nghênh đón, Hương Khai Hoa mang theo cả vợ lẫn con đến đó, Hương Khai Hoa nói mấy lời xã giao với lãnh đạo, rồi nói khích lệ với các binh sĩ phía dưới. Hương Vi có chút chán, mở đôi mắt to nhìn khắp nơi, cô cho là chỉ có mình cô đang chán, ấy vậy là lại thấy có một binh lính đang ngủ gà ngủ gật, Hương Vi dựa vào ngực mẹ, không ngừng cười, chớp cũng không chớp nhìn người binh sĩ kia.

Xem ra tuổi anh lính kia không lớn, ngay lập tức người bên cạnh vỗ nhẹ vào vai anh ta, người lính kia giật thót mình, đôi mắt liền mở ra, trên mặt vẫn còn đang ở trạng thái mông lung chưa tỉnh ngủ. Hương Vi nhanh chóng ngậm miệng, chỉ sợ cô bật cười, nhưng đôi mắt cô cũng đã híp thành một đường chỉ.....

Trường học của Hương Vi đã tìm được, chỉ chờ đến ngày khai giảng thì đi trình diện thôi, Trần Mai thì được an bài đến một trường tiểu học.

Trường học của Hương Vi là một trường kiểu quý tộc ở trung tâm thành phố, đối với trường học tốt như vậy Hương Vi cũng không thích lắm, chỉ là người ta đã thu xếp xong xuôi hết rồi, Hương Vi cũng không thể nói gì khác.

Sơ cấp bậc hai, lớp của Hương Vi có 50 người, 22 nam, 28 nữ, lớn nhất thì 14 tuổi, nhỏ nhất là Hương Vi, Hương Vi mới mười tuổi, nên rất nhỏ bé, thế nên cô được xếp ngồi ở hàng đầu tiên.

Mấy đứa bé học trường này không phải con nhà có chức có quyền thì cũng là con nhà giàu có, mấy đứa bé bình dân học trường này không nhiều. Mà cho tới bây giờ thì trường học không còn là một thế giới nhỏ đơn thuần nữa, mỗi tầng lớp đều được phân chia rất rõ ràng. Bọn nhỏ trong trường đánh nhau, thầy cô cũng không dám quản, không dám để ý đến, cái

trường học như thế khiến Hường Vi rất không thoải mái, cũng may trường này có một ưu điểm rất được là chất lượng dạy học của giáo viên rất tốt, chỉ vì một điểm này, Hường Vi cảm thấy đây là trường học xuất sắc nhất dành cho trẻ em.

Trường học cách quân khu khá xa, Hường Khai Hoa sợ con gái đến nơi xa lạ không quen, nên mỗi ngày đều sai cảnh vệ đi đón con về nhà, lúc cảnh vệ đi đón cô còn đeo huy chương, đưa đón mấy lần, Hường Vi liền nổi tiếng ở trong lớp, mấy đứa bé có tiền có thể đều muốn được làm bạn với cô, Hường Vi choáng, chuyện cô vừa chuyển đến đã nổi tiếng như vậy sao, Hường Vi buồn bực, nhưng vẫn đối xử với mọi người giống nhau, không đặc biệt thân cận với bất cứ ai.

Hường Vi ngồi cùng bàn với một đứa bé trai mười ba tuổi, họ Quách, tên là Quách Duệ. Nói nó nhỏ, là bởi vì tuy nó đã được mười ba tuổi, nhưng lại đặc biệt lùn, quê ở Đại Túc, sau khi Hường Vi biết điều này liền đặc biệt thích nói chuyện với nó, nghe nó kể về những chuyện lý thú ở quê nhà.

Phần lớn mấy đứa bé ở trong lớp đều là người bản địa hoặc là ở các huyện trên tỉnh Tứ Xuyên, nên đều nói tiếng Tứ Xuyên. Đã nhiều năm nay Hường Vi chưa nói giọng Tứ Xuyên, nên lúc mới nghe cô còn hoảng hốt nói không lưu loát, liền bị mấy bạn có chút nghịch ngợm trong lớp gây sự, khi dễ Hường Vi không hiểu tiếng Tứ Xuyên, và dùng lời nói Tứ Xuyên trêu chọc cô. Dù sao kiếp trước Hường Vi cũng được sinh ra và lớn lên làm người Tứ Xuyên, mặc dù sau này Trùng Khánh tách ra không còn trực thuộc Tứ Xuyên nữa, cô trở thành người Trùng Khánh; hơn nữa sau khi Hường Vi được sống lại chưa từng mở miệng nói lại tiếng nói mẹ đẻ, nhưng không có nghĩa là cô sẽ quên. Qua hơn hai tuần, Hường Vi thích ứng rồi, nên sau khi bạn học dùng tiếng bản địa nói với cô, Hường Vi mở miệng ra chính là nói giọng Tứ Xuyên, dọa cho bạn học kia nhảy dựng, từ đó cũng không còn ai dùng tiếng lóng địa phương tới trêu chọc cô, các bạn học cũng đặc biệt thích cô, nói cô là một người phương Bắc lại có thể nói được giọng Tứ Xuyên, có cảm giác không thể tin được, khen cô rất giỏi, rất lợi hại!

Có lúc Hường Vi nghĩ, thật ra trong tiềm thức những đứa bé này đều có một loại tư tưởng tự bài xích, vô tình cô đánh bậy đánh bạ vừa đúng là chó ngáp phải ruồi, lúc ở trường Hường Vi nói tiếng bản địa với các bạn, về nhà thì nói tiếng Bắc Kinh, hoặc tiếng Đại Liên, có thể đạt đến trình độ điều chỉnh ngay lập tức. J

Năm thứ ba, Hường Vi như cũ được tuyên dương trên bảng thành tích thi của trường, Hường Vi mới mười ba tuổi nhưng đã bắt đầu trở mã, thân thể bé nhỏ đã dần dần xuất hiện các đường cong của thiếu nữ, vốn Hường Vi cũng không phải là con ruột của ba mẹ cô, nên hai má cũng bắt đầu căng ra, Hường Vi nhìn mặt mình không giống bố mẹ lắm, có lúc sẽ nghĩ nếu cô là con ruột của họ thì tốt biết bao. Ba mẹ đối xử với cô rất tốt, Hường Vi hiểu, đôi lúc cô nói đùa cô không phải là con ruột của ba mẹ, ba mẹ lại tới an ủi cô nói cô là con không giống ba mẹ ruột cũng bình thường thôi, cô là đứa con ngoan của ba mẹ, không được suy nghĩ lung tung.

Mười ba tuổi, Hường Vi dịu dàng, hào phóng, thành tích lại cao, khuôn mặt lại đẹp, còn là con gái của lãnh đạo quân khu, một bé gái có điều kiện tốt như vậy ai lại không thích? Mười ba tuổi, trong lúc lơ đãng Hường Vi đã lộ ra hương vị của một thiếu nữ, ngay khi Hường Vi còn không biết gì, thì danh hiệu hoa hậu của lớp, tên cô đã được truyền ra bên ngoài, dần dần, trên bàn học của Hường Vi bắt đầu xuất hiện những bức thư màu hồng, thỉnh thoảng là một đóa hồng, một thanh chocolate..... Hường Vi đối với chuyện này đúng là dở khóc dở cười. Cô

quên mất thời điểm mười mấy tuổi là giai đoạn nhạy cảm nhất, chỉ là bên trong cô cũng không phải là một đứa trẻ mười mấy tuổi, cô gái hoài xuân thật sự là không hề xuất hiện trên người cô a..... Ở thời điểm phong thư thứ N được gửi đến, Hường Vi đã bình thường trở lại, mấy thứ tình cảm trai gái thiếu niên như thế này cách cô quá xa, điều cô có thể làm chính là làm người đứng xem, yên lặng nhìn những sự việc vui buồn tan hợp, nhưng không hề tham dự vào đó.

Đến thời điểm nghỉ hè năm ba, Hường Vi đề xuất với bố mẹ chuyện cô muốn tự đi du lịch một mình, đã ở đây mấy năm, chưa từng thăm thú thật kĩ mảnh đất này, mùa hè đến nên cô muốn đi xem một chút.

Trần Mai lo lắng cho con, nên nhất quyết không đồng ý, dù sao nó cũng chỉ mới có mười ba tuổi, dù có hiểu chuyện như thế nào thì có một số việc vẫn không thể giải quyết được. Còn Hường Khai Hoa thì trước sau như một, đối với con gái thì hành chính sách tự lập, không những không cản ngăn mà còn là lập tức đồng ý, chỉ là nói đợi một chút.

Cuối cùng Hường Vi cũng không được đi, năm 98 xuất hiện trận thiên tai lũ lụt lớn trăm năm khó gặp, ba cô ở tiền tuyến chỉ huy chống lũ, mỗi ngày Hường Vi xem tin tức, xem báo chí, hy vọng có thể biết được tình huống mới nhất. Tại nạn vẫn như cũ xảy ra, có lúc Hường Vi cảm thấy rất vô lực, làm một người được tái sinh, cái gì cô cũng không thể làm, chỉ có thể tro mắt nhìn, nhưng cô có thể làm được gì chứ? một bé gái mười mấy tuổi, nếu nói thế kỉ 20 xảy ra những chuyện gì, chẳng những sẽ không có ai tin tưởng cô, mà còn bắt cô đi bệnh viện tâm thần, nói cô đe dọa, chụp cái mũ phản động lên đầu cô, vậy chẳng phải là cô tiêu đời rồi sao, ba cô cũng tiêu luôn.....

Những ngày sau này của Hường Vi trôi qua rất bình lặng, trừ những chuyện tình cảm của mấy bé tuổi teen ra. Thì mấy năm qua không phải là không có ai theo đuổi cô, nhưng Hường Vi đều giả ngu hoặc nói lảng sang chuyện khác, hoặc trực tiếp trốn, Hường Vi nhìn mấy đứa bé thò lò mũi xanh đỏ, trong lòng chỉ muốn cười, cô thật sự không hề có tí tình cảm hồi xuân nào cả!

Nghỉ hè năm lớp 11, Hường Vi mới được ba mẹ đồng ý cho ra ngoài đi du lịch, Hường Vi nói muốn đi thăm thú chốn này, thật ra thì quan trọng hơn là cô nghĩ muốn trở về Đại Túc nhìn một chút, mặc kệ như thế nào, thì sự thương nhớ trong trái tim cô vẫn chưa từng mất đi.

Quách Duệ vẫn là bạn học cùng lớp của Hường Vi, sau khi lên lớp hai trung học chiều cao của Quách Duệ mới bắt đầu phát triển, mới mười tám tuổi mà đã cao 178cm, vóc dáng như vậy đối với người phương Nam mà nói là rất cao. Quách Duệ nghe Hường Vi nói kì nghỉ hè muốn đi Đại Túc, liền xung phong nhận việc làm hướng dẫn viên du lịch cho Hường Vi.

Hường Vi cũng từng nghĩ đến việc sẽ đi một mình, chỉ là thời gian trôi qua đã nhiều năm như vậy, đối với Đại Túc cô chỉ còn chút ấn tượng mơ hồ, còn nữa dù sao cô cũng là một cô gái, có một chàng trai ở đó đi cùng sẽ giảm được nhiều rắc rối hơn.

Hồi trước nhà cô cách đỉnh Bảo Sơn không xa, nhớ mang mang hồi nhỏ cô còn thường cùng các bạn nhỏ chạy đến đỉnh núi chơi, khi ấy những hình khắc đá đó còn chưa có được thế giới công nhận là di sản văn hóa, chính phủ và nhân dân cũng không chú ý đến những thứ này, những hình khắc đá này là nơi mà lũ trẻ con thích chơi trốn tìm nhất.....

Đã nhiều năm như vậy, những kỉ niệm rất xưa nô đùa vui vẻ như thế chỉ còn loáng thoáng hiện lại những hình ảnh mơ hồ, Hường Vi thờ dãi, không suy nghĩ thêm nữa.

Quách Duệ vỗ ngực cam đoan nhất định sẽ làm Hường Vi chơi thật sảng khoái, cũng muốn mời Hường Vi đến nhà cậu ta ở, Hường Vi suy nghĩ, quyết định là sẽ ở khách sạn, nhưng vẫn tỏ thành ý sẽ trích ra một ngày để đến nhà cậu ta làm khách. Đối với việc này, Quách Duệ nói Hường Vi là con gái mà không có chút ý thức nào bảo vệ sự an toàn của bản thân, một cô gái ở bên ngoài rất không an toàn vân vân..... Hường Vi bị Quách Duệ lôi nhai rất phiền, chỉ đành phải nói sẽ suy nghĩ lại mới khiến Quách Duệ thôi ca..... J

Đến huyện Đại Túc, đã là 6 giờ chiều, nhà Quách Duệ ở ngoại ô, bắt Hường Vi đến nhà cậu ta ở, Hường Vi thấy sắc trời cũng không còn sớm nữa, suy nghĩ rồi đồng ý.

Từ huyện thành thuê xe đi đến nhà Quách Duệ chỉ mất có năm sáu đồng, nhà Quách Duệ ở vùng ngoại ô Đại Túc, là nhà hai tầng cao cao. Quách Duệ có vẻ vui mừng vô cùng, Hường Vi cũng nở nụ cười, không nói gì chỉ tập trung nghe Quách Duệ nói.

Lúc đầu Quách Duệ gọi điện thoại về trong nhà, nói có bạn học đến chơi, nhờ mẹ dọn dẹp phòng cho mình, mua ít thức ăn để trong nhà. Mẹ cậu hỏi đó là ai, Quách Duệ cũng không nói rõ, chỉ nhấn là phải dọn dẹp nhà cửa giữ gìn mình, đừng làm cho cậu ta mất thể diện với bạn học, vân vân.....

Hường Vi và Quách Duệ về đến nhà cũng đã là sáu giờ rưỡi, hai người vừa xuống xe, ào ào..... một đồng ánh mắt đều quét tới nhìn bọn họ. Hường Vi rất lạnh nhạt quét mắt một vòng, thẳng lưng đeo túi của chính mình.

Quách Duệ tăng hăng một cái, dẫn đường cho Hường Vi, trên đường có người chọc Quách Duệ dẫn bạn gái về nhà, Quách Duệ lúng túng nhìn Hường Vi, cũng may thấy Hường Vi không để ý mới thoáng yên tâm, cuối cùng còn hung hăng trợn mắt nhìn mấy người kia mấy cái mới bỏ đi.

Ông bà nội của Quách Duệ vẫn còn sống, Quách Duệ và ba thì ở Thành Đô, mẹ cậu ta thì làm việc ở đây, về phần nguyên do thì Quách Duệ chưa nói cô cũng sẽ không hỏi.

Các vị trưởng bối trong nhà Quách Duệ hiển nhiên gặp cảnh cháu trai dẫn một cô gái tốt như thế về nhà làm cho đứng hình mất nửa ngày, cả nhà đều nhìn chăm chăm Hường Vi, đến khi Quách Duệ tăng hăng một tiếng, mới cười ha hả hoan nghênh Hường Vi đến nhà làm khách.

Nhà họ Quách nghe Quách Duệ giới thiệu Hường Vi là người Bắc Kinh, ba mẹ phải đến Thành Đô công tác nên mới đến Thành Đô, lần này đến Đại Túc du lịch. Người nhà họ Quách thận trọng, chỉ sợ không tiếp đón chu đáo tốt cô bé, nên lúc ăn cơm không ngừng khuyên Hường Vi ăn nhiều.

Ăn cơm xong, Quách Duệ thấy Hường Vi hơi mệt mỏi, nên đề cô đi nghỉ sớm, quả thật Hường Vi cũng mệt mỏi, nên cũng không còn tinh thần suy nghĩ chuyện gì, tắm rửa sạch sẽ, dùng điện thoại báo bình an cho bố mẹ, nằm trên giường một lát rồi từ từ ngủ thiếp đi.....

Chương 20

Trạm dừng chân thứ nhất khi đến Đại Túc của cô là đỉnh Bảo Sơn, Hương Vi hơi kích động, cảm xúc trong lòng không thể nào bình tĩnh được, cô không biết trong lòng cô đang mơ hồ chờ mong điều gì, nhưng cô không thể khống chế được nội tâm đang kích động của mình.

Lại một lần nữa đi qua chôn cũ, cảm giác rất không giống nhau, trước kia những tảng đá khắc hình này quá quen thuộc với cô, nên trong lòng cô không hề có cảm giác gì. Hôm nay, cô mang một thân phận khác, một lần nữa nhìn những tảng đá khắc hình vừa quen thuộc, vừa xa lạ này, trong lòng cảm phục thật sâu.

Quách Duệ vẫn chú ý nét mặt Hương Vi, không bỏ sót điều gì, thấy cô thỉnh thoảng chau mày, thỉnh thoảng lại giãn ra, chỉ cảm thấy như có cái gì đó đang ép chặt trái tim mình, trái tim nhảy bang bang. Lần này nghe Hương Vi nói muốn đến nơi này chơi, trong lòng Quách Duệ rất vui mừng và hi vọng. Một thiếu niên mười tám tuổi, thân trọng bảo vệ đóa hoa trong trái tim mình, muốn thân cận lại sợ dọa người ta, nên chỉ có thể giấu lo lắng ở trong lòng.

Có người nói, giống như Quách Duệ chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, cũng không biết tự lượng sức mình! Có lúc Quách Duệ cũng cảm thấy mình không phải là con nhà quan mà lại đua đòi, thích ai không được, cứ đi thích một đóa hoa hồng có gai! Mấy năm nay nhìn những cậu con trai theo đuổi Hương Vi, trong lòng cậu ta hận đến nghiến răng, nhưng nhìn Hương Vi không chấp nhận ai, trong lòng lại vừa vui mừng, vừa sợ hãi, càng không dám bày tỏ lòng mình, âm thầm nhắc nhở chính mình không được làm hành động thiếu suy nghĩ, không thể hành động thiếu suy nghĩ!

Tất nhiên Hương Vi không biết tâm tư của Quách Duệ, vừa thương thức những tác phẩm nghệ thuật vô cùng đẹp này, vừa suy nghĩ làm cách nào mới có thể khiến Quách Duệ tránh đi một lát, như thế cô mới có thể dễ dàng thực hiện được kế hoạch của mình.

Hương Vi chụp rất nhiều hình, hai người chụp hình chung cũng có vài tấm. Hương Vi buồn bực, Quách Duệ ở bên cạnh, cô không dám thực hiện kế hoạch của mình. Còn nữa, cô là khách, không thể không có lễ phép mà đuổi chủ nhà đi!

Hương Vi uống một ngụm nước, nói với Quách Duệ, “Quách Duệ, cậu đừng đi theo mình mãi thế, muốn làm cái gì thì cứ làm, tớ đã lớn như thế này rồi, cậu còn sợ tớ sẽ đi lạc hay sao? Như vậy đi, 4 giờ chiều chúng ta tập trung ở cổng vào nhé?”

Quách Duệ cũng không phải là không hiểu ý Hương Vi, vừa nghe lời của cô là đã biết cô không thích mình đi theo, Quách Duệ gãi đầu, nhìn Hương Vi, “Cậu chưa quen với cuộc sống ở đây, lại còn là con gái, như vậy đi, hay là tớ đi cách xa cậu một chút được không?”

Sắc mặt Hương Vi khó xử, cười giải thích: “Quách Duệ, không phải mình có ý đó, cậu đừng để trong lòng.”

“Không sao, không sao, cậu muốn đi đâu thì cứ đi, tớ đi phía sau cậu là được.”

Hương Vi cười bất đắc dĩ, chỉ đành phải đi tiếp về phía trước. Hôm nay là thứ bảy, các nhà xung quanh đều mang cả gia đình ra ngoài đây chơi. Hương Vi không biết gia đình trước của cô hôm nay có đến đây chơi hay không, dù sao cũng là biển người mênh mông, làm sao có

thể vô tình mà gặp nhau được đây!

Thời điểm Hường Vi đang chụp mấy tấm hình ở chỗ nuôi bò, cô đang hài lòng nhếch khóe miệng cười cười, định kết thúc việc đi chơi, lại thấy ở bên cạnh mình xuất hiện hai em bé, đứa lớn khoảng tám tuổi, đứa nhỏ khoảng bốn năm tuổi, Hường Vi liền chụp mấy tấm về hai bé.

Đứa lớn còn rất phối hợp với cô, nắm tay của đứa nhỏ hướng về phía ống kính cười, Hường Vi vốn rất thích trẻ con, thấy hai đứa bé đáng yêu như vậy, Hường Vi mở túi xách của mình ra, lấy hai cái bánh bao đưa cho hai bé.

Lập tức đứa nhỏ nhận lấy, đứa lớn thì nhìn Hường Vi một cái, rồi mới chậm rãi đưa tay ra lấy. Hường Vi sờ sờ đầu hai đứa, đang định đi, thì nghe sau lưng có âm thanh truyền đến.

“Hà Bân, Trương Hạo.....”

Hường Vi quay đầu nhìn lại, vẻ mặt kinh ngạc, đây là Hà Mỹ chị gái của cô ở kiếp trước, chị hơn cô hai tuổi.

"Chị."

"Chị."

Hà Mỹ mười bốn tuổi nắm tay hai em trai, nhìn Hường Vi xấu hổ cười nói, “Đây là hai em trai của em, đã làm phiền chị rồi.” Rồi quay đầu nói với hai em trai của mình: “Lấy đồ của chị ấy, cũng không biết nói cảm ơn chị sao.”

"Cảm ơn chị." Hai em bé mập mạp nhìn Hường Vi cười tươi rói.

Hà Mỹ hơi ngại ngùng, nói với Hường Vi: “Hai em trai của em hơi nghịch ngợm, hi vọng chưa làm phiền đến chị.”

Từ lúc Hường Vi nhìn thấy Hà Mỹ thì liền bắt đầu suy nghĩ viển vong, sau khi nghe Hà Mỹ lặp lại một lần nữa mới phục hồi lại tinh thần, vội vàng khoát khoát tay, “Không có..... Không có, không có, hai bé rất đáng yêu, chị rất thích.”

Hà Mỹ cười khanh khách, nói với Hường Vi: “Nhà em có khách đến, giờ em phải về rồi.....”

Hường Vi gật đầu, nhìn hai em bé, “Là em trai ruột của em sao?”

“Dạ, đứa lớn là em em, còn đứa nhỏ là con của đồng nghiệp ba em.”

Sắc mặt Hường Vi hơi căng thẳng, kiếp trước cô chính là đứa trẻ nhỏ nhất nhà, phía dưới không hề có em trai hay em gái, mặc dù sau này mẹ có mang thai tiếp, nhưng chưa được năm, mới sáu tháng đã bị sảy thai. Bây giờ nghe thấy có người em trai này, mắt Hường Vi chớp cũng không chớp nhìn đứa bé kia.

Hà Bân cũng mở to hai mắt nhìn Hường Vi, Hường Vi làm bộ tăng hăng một cái, phục hồi lại tinh thần, cười nói: “Thật xin lỗi, chị lỡ mất hồn. Chị thấy em của em và em trai chị có chút giống nhau, nên nhất thời hơi hoảng hốt, khó trách ngay từ lần đầu tiên gặp em ấy chị đã có cảm giác thân thuộc.”

“A, thật vậy sao?” Hiển nhiên Hà Mỹ cũng cảm thấy kinh ngạc

Hường Vi gật đầu, giống như vô ý hỏi: “Nhà em chỉ có hai chị em em thôi sao? Không có em gái sao?”

Hà Mỹ lắc đầu, nói: “Em là chị cả, sau em chỉ có một em trai, không có em gái, ba mẹ em chỉ sinh có hai tụi em thôi ạ..... J “

Hường Vi cố gắng ổn định tinh thần của mình, hơi ngượng ngùng hỏi: “Thật xin lỗi, chị

còn nghĩ rằng em còn có một em gái cơ đấy.”

Hà Mỹ không để ý lắng đầu, cười nói: “Thật ra e cũng rất hi vọng có một đứa em gái, ngay cả tên của em ấy, em cũng nghĩ ra rồi, nếu em có em gái, em sẽ gọi nó là Tiểu Vi, Hà Tiểu Vi.....”

Đôi mắt Hường Vi tròn to, có chút chua xót, khoe miệng lại hơi mỉm cười.

“A, tụi em phải đi rồi, chị ở chơi vui vẻ nhé!” Hà Mỹ vẫy tay với Hường Vi, rồi nắm tay hai người em đi mất.

Hường Vi nhìn bóng lưng đi xa của tụi nhỏ, móng tay ghim chặt vào lòng bàn tay mà không hề hay biết.

Qua nhiều năm như vậy, cô vô cùng cẩn thận ôm trong lòng phần tưởng niệm quá khứ kia, cứ như vậy mà bị phá tan nát! Cô sống lại, thế gian này có thêm một người tên Hường Vi, thiếu một người tên Hà Tiểu Vi, rất công bằng phải không! Nhiều năm như vậy, cô thận trọng cất sâu bí mật của mình vào trong lòng, thì ra lại chỉ là “Trăng trong nước, hoa trong gương”, quay đầu nhìn lại chỉ là một giấc mộng mà thôi.

Hường Vi nhẹ nhàng quay đầu đi, một giọt nước mắt trong suốt chậm rãi lướt qua trên gò má của cô, Hường Vi hít hít lỗ mũi, nhanh chóng dụi mắt, sau khi ngẩng đầu lên thì như cũ mang theo nụ cười nhợt nhạt, cô nhất định phải kiên cường! Mặc kệ có hay không Hà Tiểu Vi, thì đời này cô chỉ có thể là Hường Vi thôi!

Quách Duệ không biết Hường Vi đã nói gì với cô bé kia, vẫn ở bên cạnh lặng lẽ quan sát cô, thấy trên mặt cô vẫn nở nụ cười, nhưng không biết sao, cậu ta cảm giác được tâm tình của Hường Vi không tốt chút nào.

Quách Duệ đi tới, sờ sờ đầu, nhìn Hường Vi, hỏi "Vi Vi. Cậu không thoải mái chỗ nào sao?"

Hường Vi ừ một tiếng, nhìn Quách Duệ, cười nói: "Không có, chỉ là hơi nhớ nhà thôi. Cảm ơn cậu, Quách Duệ."

"À? Chuyện này. Còn nói cảm ơn với không cảm ơn, chúng ta là bạn học, nói thế thật khách sáo quá đi."

Hường Vi thấy bộ dáng Quách Duệ lúng túng, thì bật cười hì hì, nói: “Cùng đi thôi.”

“À, được..... Được, mình còn nghĩ cậu còn có chuyện muốn làm chứ?”

Hường Vi cười cười, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh bao la, nói rất thấp, tự lảm nhảm điều gì đó, Quách Duệ không nghe được gì.

Hường Vi chỉ ở Đại Túc ba ngày thì đi, trước khi đi, Hường Vi đã đứng từ xa nhìn qua nhà họ Hà, nhưng cô không đến quấy rầy họ, biết họ vẫn sống mạnh khỏe, vậy là đủ rồi. Hường Vi tìm công ty du lịch, tính đi theo đoàn, dù sao thì cô cũng làm xong việc cần làm, không đi chơi mấy ngày tiếp theo chẳng phải là lỗ vốn rồi sao.

Thấy Hường Vi phải đi, Quách Duệ chỉ cảm thấy ba ngày này trôi qua quá nhanh, muốn cô ở đây chơi thêm mấy ngày nữa, nhưng lại không mở miệng được, nên đưa cho cô mấy món đặc sản, Hường Vi nhìn đồng túi lớn, cười nói cô còn phải đi du lịch nên không thể mang theo được. Quách Duệ buồn thiu, cúi gằm mặt, sau đó Hường Vi nói hay là cứ gửi về Thành Đô trước, đợi sau này cô về nhà rồi sẽ ăn, Quách Duệ mới vui vẻ trở lại.

Hường Vi đi chơi hơn hai mươi ngày mới lên đường về nhà, Trần Mai sớm vô cùng lo lắng, từ sau khi Hường Vi đi liền bắt đầu oán trách Hường Khai Hoa, hối hận vì đã đẻ con gái

đi ra ngoài. Đầu tháng tám, Hường Vi về đến nhà, Trần Mai nắm tay con gái nhìn trước nhìn sau, thấy không có gì không ổn mới thở phào nhẹ nhõm, điềm nhẹ vào đầu của con gái, rồi quở trách một phen.

Hường Vi về đến nhà, mới càng phát hiện ra gia đình này rốt cục mới chân chính là gia đình của cô, Hường Vi ôm mẹ khóc lớn, dọa Trần Mai sợ đến hoảng hốt, sau khi Hường Vi khóc xong mới cười rộ lên nói là nhớ ba mẹ. Trần Mai thật dở khóc dở cười, con gái cô lớn như thế này rồi mới là lần đầu tiên ôm mẹ nó khóc, thật là một đứa nhỏ làm cho người khác vừa hận vừa yêu mà!

Kì nghỉ hè trôi qua, Hường Vi bước sang lớp mười hai, bởi vì hộ tịch của Hường Vi là ở Bắc Kinh, nên không thể ở Thành Đô tham gia thi tốt nghiệp trung học, phải trở về nơi ghi hộ tịch, vốn là Trần Mai muốn để Hường Vi trực tiếp về Bắc Kinh học, nhưng Hường Vi nhất quyết không đi, nên chỉ có thể đồng ý để sau khi cô học hết lớp mười hai mới quay về Bắc Kinh.

Kết thúc cuối kì lớp mười hai, Hường Vi phải đi, bạn cùng lớp sớm đã nghe chuyện của cô, tất cả mọi người đều tặng quà chia tay cho Hường Vi.

Hường Vi cũng hào phóng, trước khi đi cô mời các bạn cùng lớp đi hát, cả nhóm chơi suốt đêm, tửu lượng của Hường Vi không tốt, khi ở bên ngoài cô luôn giữ vững liều lượng của mình, sẽ không để cho mình phải say, tuy nhiên hôm nay chơi rất dữ, nên cô uống hơi nhiều, đầu cũng rất đau, cũng may rượu phẩm của Hường Vi cũng không tệ, sau khi uống say cô chỉ ngủ.

Vào lúc này, đa phần các bạn cô cũng uống rượu khá say rồi, rượu phẩm không tốt nên đã bắt đầu đùa giỡn điên cuồng, Hường Vi ngồi trên ghế sa lon nhìn mọi người quây, cười đến mức không đứng lên được.

Quách Duệ cũng ngồi uống rượu giải sầu ở trong góc, tửu lượng của cậu ta rất tốt, lớn như vậy rồi nhưng chưa từng bị say lần nào. Từ đầu đến cuối chân mày của Quách Duệ chưa hề giãn ra, nhìn đồng hồ đeo tay, đã là ba giờ sáng, một nhóm người đã ngủ thiếp đi, một nhóm khác thì vẫn ngồi vung tay múa chân uống dưới đất..... Hơn nữa còn có mấy người đang hát loạn xạ, cả gian phòng bao đều loạn lung tung.

Rồi nhìn Hường Vi thấy thần trí cô không còn tỉnh táo đang ngồi lệch trên ghế sa lon, Quách Duệ đi tới đá nam sinh đang say rượu ngồi cạnh Hường Vi xuống đất, ngồi vào chỗ đó, cặp mắt thanh tỉnh nhìn chung quanh, ai muốn đến đây quây cậu ta sẽ trực tiếp đá xuống đất.

Khoảng sáu rưỡi sáng, mọi người mới dần dần tỉnh lại, sắc mặt ai cũng rất yếu ớt, từng người từng người nhìn nhau cười ha ha, bắt đầu kể chuyện hôm qua ai đã quây như thế nào.

Đầu Hường Vi vô cùng nhức, mở trừng hai mắt, nhìn đồng hồ thấy đã gần sắp bảy giờ, Hường Vi vẫy tay với mọi người, “A, hôm qua mọi người cũng đã mệt rồi, tất cả về nhà ngủ đi thôi.”

Tính tiền xong, đoàn người đường ai nấy đi, Hường Vi vỗ vỗ đầu mình, thầm mắng tại sao hôm qua cô lại ngu xuẩn uống say ở bên ngoài. Nghiêng đầu thấy Quách Duệ đang đứng ở phía sau, Hường Vi cười nói: “Tại sao cậu còn chưa đi?”

Quách Duệ nhìn sắc trời, nói: “Cậu đi trước đi, tớ còn muốn ngồi đây một lát.”

Hường Vi cười ha ha, tìm xe taxi, ngồi lên xe, Hường Vi quay cửa kính xe xuống, hướng Quách Duệ vẫy vẫy tay, “Quách Duệ, hẹn gặp lại!”

Quách Duệ âm áp, đứng lên hướng chiếc xe đang đi xa kêu lên: “Hương Vi, tớ sẽ đến tìm cậu, nhất định tớ sẽ đi Bắc Kinh tìm cậu!”

Chương 21

Tháng Một ở Bắc Kinh rất lạnh, Hường Vi mặc quần áo nhung thật dày, đội một cái nón len màu trắng, kéo vali đứng chờ ở cửa sân bay. Hai vợ chồng Hường Khai Hoa không thể đưa cô về, nên trực tiếp đánh điện báo cho mẹ nuôi của cô, nhờ gia đình Lý Hoan chăm sóc Hường Vi.

Nói đến gia đình của cha nuôi, đã nhiều năm Hường Vi không trở về Bắc Kinh, nên chỉ nghe ba nhắc tới, nói là mấy năm trước cha nuôi đã chuyển nghề, bây giờ đang làm việc ở chính phủ, vẫn rất hòa đồng với mọi người.

Hường Vi nhìn đồng hồ đeo tay, chu chu miệng, nhìn người đến người đi ở đại sảnh, thờ dài, cô có nên treo một tấm bảng hiệu ở trước ngực không nhỉ?

Khoảng nửa tiếng sau, Lý Hoan và Lưu Khải mới đến sân bay, dọc theo đường đi Lý Hoan vỗ bả vai của con trai mình, trong miệng nói gì đó. Hai người vừa vào đại sảnh, Hường Vi liền lập tức vẫy vẫy tay với họ, “Mẹ nuôi, con là Hường Vi, con ở chỗ này.....”

Lý Hoan cười ha ha, tiến lên nắm tay Hường Vi nhìn chung quanh, “Ai da..... Vi Vi nhà ta đã là cô gái rồi, lớn lên thành mỹ nữ rồi, ha ha.....”

Lưu Khải nhận lấy vali của Hường Vi, nhìn hai người đang khó tách nhau ra, lên tiếng nói: “Mẹ, về nhà rồi nói tiếp được không?”

Lý Hoan nhanh nắm tay con trai, “Đều tại con, nói con đi sớm một chút, con ý mình biết lái xe nên không hoảng hốt vội vàng, còn không phải là bị trễ nữa tiếng rồi sao.”

Lưu Khải khó xử, cảm thấy mất hết thể diện khi đứng trước mặt em gái, nên xách vali đi trước một bước.

Lý Hoan hưng hăng trợn mắt nhìn con trai, rồi nắm tay Vi Vi cười nói: “Hôm nay cha nuôi con có việc, không đến được. Anh con cũng vừa mới được nghỉ hè không bao lâu, nó ở nhà ngày nào là mẹ nhức đầu ngày đó. Đi thôi, về nhà rồi hai mẹ con mình nói chuyện tiếp.”

Sau khi cha nuôi chuyển nghề, cả nhà mẹ nuôi đã dọn ra khỏi đại viện, mua một căn nhà chừng trăm mét vuông để ở.

Buổi chiều sau khi Lưu Minh Tuấn về nhà, nhìn thấy Hường Vi liền khen ngợi một hồi.

Năm nay nhất định là cô không thể đón tết cùng với ba mẹ rồi, nên Hường Vi tính trở về Đại Liên đón lễ mừng năm mới với ông bà nội, mặc dù Lý Hoan muốn giữ con gái nuôi ở nhà mình cùng mừng lễ đón năm mới, nhưng cuối cùng cũng đồng ý cho cô trở về Đại Liên, chỉ nói cô nên sớm quay lại, còn chuyện trường học sẽ thu xếp tốt cho cô.

Năm nay Trần Đức Cường đã được bảy mươi tuổi, mấy năm rồi người nhà họ Trần chưa từng nhìn thấy Hường Vi, nên rất vui vẻ. Mợ út lại sinh thêm một em trai, vốn mợ thích con gái, nhưng kết quả lại là con trai, khiến mợ út vô cùng tức giận, nghe nói trước khi đưa bé được một tuổi, mợ út còn không cho chú út vào nhà, mợ còn nói chú út là một tên lười gât!

Hai anh em sinh đôi kia đã lên lớp ba, vì trong nhà có một người chị quá vĩ đại, nên mấy năm nay hai anh em sinh đôi bị người lớn dạy dỗ rất nhiều. Thế nên, cho dù mấy năm rồi chưa được gặp nhau nhưng hai đứa không hề mất đi ấn tượng đối với chị gái.

Bé út mới chỉ hơn bốn tuổi, không âm ỉ như hai anh em sinh đôi lúc còn bé, là một đứa bé yên tĩnh thích cười, Hường Vi vừa mới gặp nó liền đặc biệt thích đứa nhỏ này.

Ở nhà ông ngoại mấy ngày thì Hường Vi đã đi, dù sao ở trường vẫn còn có chuyện.

Bởi vì học kì hai của lớp mười hai, sức ép học hành rất căng, không thể qua loa được, đây chính là con gái nuôi của mình nha. Sau khi tính toán kĩ lưỡng, Lý Hoan quyết định đưa con gái nuôi đến một trường nổi tiếng, mặc dù có hơi xa, nhưng may là cô có xe, có thể đưa đón nó dễ dàng.

Thời điểm Hường Vi đi học, học sinh cấp ba đã tựu trường được một thời gian. Giáo viên chủ nhiệm lớp 12/3 của Hường Vi họ Hoàng, lúc trước có chút không hề muốn tiếp nhận Hường Vi vào lớp, suy nghĩ thì liền biết, làm giáo viên, chính là muốn tỷ lệ lên lớp của học sinh cao, một đứa học ở trường địa phương như cô mấy năm, ai biết được sức học như thế nào!

Hường Vi nghĩ đến mà thấy oan uổng, cô tình nguyện được đi học ở một trường bình thường, đâu cần phải nhờ mối quan hệ của mẹ nuôi với thầy hiệu trưởng đâu, thầy hiệu trưởng sáng khoái vung bút, phân cô vào ngay lớp chọn. Nhìn cái vẻ mặt không muốn cô của thầy chủ nhiệm, Hường Vi chỉ biết cười khổ.

Bạn cùng lớp đối với học sinh mới chuyển trường tới cũng không thích thú lắm, chuyện cười, đều là đối thủ lúc thi cả, ai quan tâm mới lạ! Đến kì thi tháng, Hường Vi không nổi bật đó vậy mà lại là một học sinh đứng trong top mười của trường, mấy bạn trong lớp không dám xem thường bạn gái Hường Vi này nữa, dốc hết sức liều mạng học tập, thề nhất định phải hạ được học sinh mới chuyển đến này.

Hường Vi đối với mấy chuyện này đều luôn không coi trọng lắm, tùy ý họ, đối với thành tích của mình cũng không quan tâm. Càng gần đến kì thi tốt nghiệp trung học, Lý Hoan càng làm thức ăn ngon cho con gái nuôi, và tâm sự với cô, muốn giúp cô làm giảm áp lực. Ngược lại, Hường Vi được ăn ngon, ngủ ngon, nên tinh thần rất tốt, càng gần đến cuộc thi, cô càng chơi dữ dội. Kì thi trung học thường tổ chức vào tháng bảy, nên được gọi là “Tháng bảy đen”, tháng bảy ở Bắc Kinh hơi nóng, mấy bạn cùng lớp rất khẩn trương, sau khi kết quả kỳ thi thử cuối cùng có, có người vui cũng có người buồn.

Buổi tối trước kì thi tốt nghiệp trung học một ngày, Hường Vi tắm xong, rồi coi TV, nói chuyện với cha mẹ nuôi, đến mười giờ thì lên giường đi ngủ, trước khi ngủ cô kiểm tra lại một lần nữa hộp bút, thấy mọi thứ đã chuẩn bị tốt, rồi mới bò lên giường ngủ.

Sau khi thi hai ngày, tâm trạng của Hường Vi cũng được thả lỏng xuống, có thể được học trong trường mà cô đã ao ước là được, cô cũng không mong muốn nhất định phải trở thành thủ khoa.

Thần tượng kiếp trước của Hường Vi là Dương Lan, nên lần này trường mà cô đăng ký là Trung Truyền, Đại học Bắc Kinh, Thanh Hoa rất tốt, nhưng Hường Vi không thích mấy trường này.

Hường Vi thi xong thì gọi điện thoại cho ba mẹ, nói có thể đậu, nhắc bọn họ không cần phải lo lắng. Nói chuyện với ba mẹ, cô mới biết ba đã được thăng lên làm Đại tá, là chức lớn, nên đoán chừng năm sau sẽ về lại Bắc Kinh, đối với việc này Hường Vi rất vui.

Hường Vi 16 tuổi cao 1m60, nặng 44 kg, bởi vì gầy nên nhìn cô có vẻ cao hơn, hơn nữa chân của cô tương đối dài, nên mặc quần ngắn cũng không thấy lùn lắm. Cô vô cùng buồn bực

đôi với chiều cao của mình, mẹ cô cao 1m72, ba cao 1m85, khi cô đứng bên cạnh ba mẹ mình thì cứ như là còng cò, rất không phát triển, hơn nữa cô đúng là một cô gái vùng sông nước Giang Nam điển hình, ngay cả giọng nói cũng mềm mại dịu ngọt, làm Hướng Vi tức đến mức muốn đập đầu vào tường.

Một ngày tháng tám, Hướng Vi nhận được một cuộc điện thoại lạ, âm thanh ở đầu dây bên kia hơi kích động, sau khi Hướng Vi nghe xong cũng không hiểu người ta nói gì, đến cuối mới mơ hồ nhận ra đó là Quách Duệ, Quách Duệ vô cùng kích động thông báo cậu ta đã thi đậu Đại Học Bắc Kinh, trước đó vài ngày thì đi du lịch Hải Nam, hôm nay mới về đến nhà, thư thông báo mới vừa mới được gửi đến mấy ngày trước.

Tất nhiên Hướng Vi rất vui vẻ chúc mừng cậu ta, Quách Duệ hỏi Hướng Vi thi đại học Bắc Kinh hay Thanh Hoa, Hướng Vi cười nói cô không thi nổi hai trường đại học kia, nên đăng kí Trung Truyền. Quách Duệ ở bên kia không thể hiểu được thành tích của cô tốt như vậy, sao có thể không thi đậu đại học Bắc Kinh, còn nói có phải cô đang đùa cậu ta không. Hướng Vi giải thích ngắn gọn cho cậu ta, còn nói chờ sau này Quách Duệ đến Bắc Kinh nhất định sẽ dẫn cậu ta đi dạo thật tốt.

Lưu Khải thấy em gái mình nói chuyện vui vẻ với một đứa con trai như vậy, thì lòng mày nhú lại, chờ Hướng Vi cúp điện thoại mới nghiêm mặt nói: “Vi Vi, là bạn trai em hở?” Kể từ khi Hướng Vi quay lại, Lưu Khải vẫn gọi là Vi Vi, không còn gọi em gái nữa.

Hướng Vi nghiêng mặt sang, “Anh, anh nói gì vậy, đó là bạn học cấp ba của em, chỉ chơi hơi thân mà thôi, làm gì mà bạn trai hay không bạn trai!”

Lưu Khải nhanh chóng nhận sai, “Vi Vi, anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi. Em còn nhỏ, những chuyện này còn chưa hiểu, anh chỉ sợ em bị người ta lừa mà thôi.”

Hướng Vi không biết lớn nhỏ vỗ đầu Lưu Khải, “Em mà bị người ta lừa? Nhìn em giống con cừu non dễ lừa vậy sao? Đừng có đánh giá thấp trí thông minh của em. Anh à, thành thật khai báo mau, có phải anh có bạn gái rồi đúng không?”

Lưu Khải vội vàng xua tay, “Đi đi đi, nói cái gì đó. Không phải em nói hôm nay sẽ đi shopping với bạn mua quần áo sao, còn không đi nhanh đi.”

Hướng Vi làm mặt quỷ, “Anh trai thật ngốc, để xem về sau có cô gái nào chịu để ý anh, hay là..... anh, em giới thiệu bạn em cho anh nhé?” Trước khi Lưu Khải kịp nổi giận, Hướng Vi đã đeo túi xách lên, vội vàng chạy.

Hai mươi tám tháng tám, Hướng Vi lại nhận được điện thoại của Quách Duệ, cậu ta nói đang ở sân bay, không biết đi như thế nào. Hướng Vi sững sờ trong chốc lát, lập tức nói cậu ta đứng yên ở đây, cô sẽ lập tức đến sân bay đón cậu.

Lưu Khải nằm trên giường bị Hướng Vi gọi dậy, nhờ anh mau chóng chở cô đến sân bay, đáng thương cho Lưu Khải tối qua chơi game mà ngủ muộn, thật vất vả mới ngủ được mấy phút, liền bị em gái gọi dậy, mặc dù ngoài miệng lải nhải Hướng Vi rất ác, nhưng động tác lại rất nhanh chóng sửa soạn lại bản thân, cùng Hướng Vi đến sân bay.

Lần này Quách Duệ đến Bắc Kinh mang theo rất nhiều đồ, Hướng Vi vừa đến cửa sân bay đã nhận ra Quách Duệ, nhanh chóng gọi cậu ta.

Lưu Khải đen mặt đi theo Hướng Vi, nhìn hai người đó nhiệt tình thân thiết, Lưu Khải càng nhìn càng khó chịu, kéo tay Hướng Vi nói: “Được rồi, em à, chúng ta đi thôi.”

Hướng Vi cười xin lỗi, chỉ vào Lưu Khải nói: “Quách Duệ, đây là anh trai của mình, tính

tình anh ấy không tốt lắm, nhưng là một người tốt.” Vừa nói vừa giới thiệu Lưu Khải với Quách Duệ.

Quách Duệ vội vàng chào hỏi Lưu Khải, Lưu Khải lại quay đầu đi ra ngoài, Hướng Vi nhìn dưới đất túi lớn túi nhỏ, trợn mắt nhìn anh trai một cái, thật là không có phong độ! Hướng Vi vừa cầm giúp Quách Duệ, vừa cười nói: “Cậu mang nhiều đồ đến như vậy làm gì, đến Bắc Kinh thiếu gì thì mua đó là được rồi.”

Quách Duệ gãi gãi đầu xin lỗi, xấu hổ nói: “Đây là đặc sản của Trùng Khánh và Thành Đô, mình mang đến cho cậu”

Hướng Vi mở to mắt, cười nói: “Ai nha, Quách Duệ, vậy tớ cảm ơn cậu nhiều. Tớ có lộc ăn rồi.”

Trường của Quách Duệ chưa khai giảng, lại không có chỗ ở, cũng may cha mẹ nuôi đều đã đi công tác, mấy ngày nữa mới trở về nhà, Hướng Vi không thèm để ý đến vẻ mặt đen thui của anh trai, để Quách Duệ ở cùng nhà. Sau đó, Hướng Vi lặng lẽ tìm Lưu Khải nói lần trước cô đi Đại Túc, thì người nhà Quách Duệ đã đối xử với cô tốt như thế nào, nhờ Lưu Khải đừng bày vẻ mặt khiến cô khó chịu nữa. Cuối cùng Lưu Khải mới bắt đầu nói: “Ai bảo cô là em gái của tôi chứ, haiz, em gái thiếu nợ, làm anh phải trả giùm em chứ sao.”

Quách Duệ cũng coi như là biết nhìn sắc mặt của người khác, ở nhà họ Lưu hai ngày, thì nói là đã có bạn học khác đến, tính đi thuê một căn phòng trọ, hai người ở với nhau, cùng đi khai giảng vào đầu năm luôn. Hướng Vi xác nhận mấy lần mới thôi, thuê giùm hai người một căn phòng trọ ở lân cận đại học Bắc Kinh, rồi đi đón người bạn học kia, đưa đến nhà trọ rồi Hướng Vi mới trở về nhà.

Chương 22

Ngày Hường Vi khai giảng, cha mẹ nuôi còn đi công tác chưa về nhà, Lưu Khải thì đã đi nhập học, nên cô chỉ có thể tự đến trường một mình.

Trung Truyền không hổ danh là Trung Truyền, hot boy hot girl nhiều như mây, Hường Vi đối với quyết định đứng đắn của mình mà không nhận được bật cười. Hôm nay là ngày đầu tiên nhập học, nên trong trường có rất nhiều anh chị sinh viên cũ đón tiếp.

“Xin chào, bạn học, em học ở khoa nào vậy.” Có đến hơn mười nam sinh vây đến hỏi thăm Hường Vi.

Hường Vi cười nói, “Dạ, đàn anh, em là tân sinh viên khoa truyền thanh ạ.”

“A..... Khoa này ở trường chúng ta đúng là rất mạnh, anh là chủ trì phát thanh viên của trường, anh tên Phùng Đào, là sinh viên năm hai. Em mang đến hai cái vali sao? Để anh cầm phụ em nào.”

Hường Vi cười nói: “Nhưng thưa anh, em với anh cũng không học chung khoa.”

“Có sao đâu em? Nói thế nào thì em cũng là sinh viên trường này, chúng ta đều là bạn học, đi thôi, cũng không xa lắm.”

Sau khi đến nơi, Phùng Đào vỗ vai một nam sinh, “Anh em, đây là đàn em của khoa chú, nhớ chăm sóc cho em ấy thật tốt nhé.”

Phùng Đào nói với Hường Vi mấy câu rồi tự rời đi, để các anh chị trong khoa dẫn cô đi làm tốt các thủ tục nhập học, sau đó họ còn giúp Hường Vi mang hành lý đến kí túc xá, rồi mới rời đi.

Phòng của Hường Vi chứa được sáu người, từ sớm trong kí túc xá đã có người dọn đến ở trước cô.

“Xin chào, mình tên là Hứa Lệ Lệ.”

“Mình là Vương Đan.”

Hường Vi cười nói, “Mình là Hường Vi.”

“Ha ha, mình đã dọn giường mình xong rồi, bạn có cần mình giúp bạn dọn giường không?” Cô gái cột tóc đuôi ngựa tên Vương Đan nói.

“Cám ơn, mình có thể tự làm được.” Hường Vi vừa cầm khăn lông đi ra ngoài, vừa nói.

Chờ sau khi Hường Vi dọn giường xong, thì có thêm ba nữ sinh nữa lại đến, vậy là phòng bọn họ đã đến đủ sáu người, lần lượt là, Lưu Hàm đến từ Thanh Đảo, Hứa Lệ Lệ đến từ Thạch Gia Trang, Cao Khiết đến từ Tứ Xuyên, Trịnh Lộ Lộ ở Quế Lâm Quảng Tây, còn lại là Vương Đan và Hường Vi đến từ Bắc Kinh.

Ở mới một ngày, mọi người đã phân được lớn nhỏ, chị cả là Vương Đan, mười chín tuổi, chị hai là Lưu Hàm, mới vừa tròn mười chín tuổi, chị ba là Trịnh Lộ Lộ, chị tư là Cao Khiết, rồi đến cô năm Hứa Lệ Lệ mười tám tuổi, ba người họ chỉ cách nhau mấy tháng tuổi, nhỏ nhất là Hường Vi, năm nay mới mười sáu tuổi.

Sau khi tân sinh viên vừa nhập học, thì ngay lập tức đã phải đi huấn luyện quân sự, Hường Vi đối với mấy chuyện này cũng không có cảm giác gì, từ sớm cô đã quen đến việc thôi kèn

trong quân đội, nên không hề thấy đặc biệt gì, ngược lại thì mấy cô bạn gái cùng phòng kí túc xá lại thấy vừa vui mừng, vừa khổ sở, hỏi vì sao vui mừng? Đáp án chính là huấn luyện viên của họ lớn lên rất đẹp trai! Hướng Vi vô cùng bi phần (bi ai + phần nộ), đúng là tin đồn chết tiệt, làm tan nát trái tim trong sáng của rất nhiều thiếu nữ nha!

Kiếp trước Hướng Vi cũng đã đi tập huấn rồi, tất nhiên biết chuyện gì sẽ xảy ra. Suy nghĩ kĩ càng thì mười ngày tập huấn cũng không có chuyện gì lớn lao cả, duy có việc thê thảm nhất chính là vấn đề tắm rửa vệ sinh mà thôi.

Chỗ huấn luyện của Hướng Vi nằm sát bên, huấn luyện viên họ Lý, mặt tròn trịa, da rất đen, tính tình rất hòa nhã, chỉ là vừa vào sân tập, đã trở mặt. Vừa mới huấn luyện được mấy ngày, có không ít các bạn nữ trong liên đội bị té xỉu, mỗi tối khi các cô gái tụ tập với nhau cùng một nơi đều cùng nhau oán trách, vụng trộm mắng huấn luyện viên không phải là người.

Đối với mấy việc như đi đều bước này mà nói với Hướng Vi thì đơn giản như ăn cơm, nói thế nào thì ba cô cũng là một quân nhân anh hùng, cô là con gái ông thì phải để thể diện lại cho ông. Huấn luyện mới mấy ngày, Hướng Vi được huấn luyện viên gọi cô và một cô gái khác gia nhập vào đội quân danh dự.

Cuộc sống huấn luyện khô khan trong quân đội rất làm cho người ta chán ghét, lúc này việc khiến cho mọi người thích chính là buổi tối sẽ có những cuộc so tài ca hát của các bạn sinh viên, có lúc mọi người cũng sẽ náo động tới cả huấn luyện viên, khiến bọn họ cũng so tài với các sinh viên. Thời điểm cuộc so tài lên cao, lá gan của mấy nữ sinh cũng lớn hơn một chút, trực tiếp tự mình đứng lên đối đầu với nam sinh, Hướng Vi chú ý thấy ở liên đội hai có một cô gái học phát thanh, đang dẫn đầu nhóm nữ sinh, tên là Lưu Phi Phi, một mình cô ấy đã đứng lên hát đối kháng mấy lần với các nam sinh.

Lưu Phi Phi hát rất hay, lại giống như đã từng học múa, ở trong quân đội không ai là không biết cô. Sau khi cô ấy mở đầu cuộc so tài ca hát của các bạn sinh viên tối nay, thì sau đó có rất nhiều cặp đã so tài với nhau. Còn lại thì đại đa số mọi người đều giống như Hướng Vi, chỉ ngồi làm quân chúng xem náo nhiệt mà thôi!

Sau khi gia nhập đội quân danh dự, mỗi buổi tối Hướng Vi đều cùng một bạn nữ tên là Điền Nguyễn đi kiểm tra các phòng, rồi phải sắp xếp nhân viên quét dọn vệ sinh, có lúc còn phải đảm đương việc hòa giải tranh cãi xảy ra giữa các bạn học trong lớp. Ở dưới có cô bé nào làm không tốt, thì huấn luyện viên Lý đều tới tìm đội quân danh dự mà hỏi tội, Hướng Vi và Điền Nguyễn cũng vì thế mà bị phạt không ít lần.

Ngày huấn luyện thứ mười một, cả trường huấn luyện đều như lâm vào dầu sôi lửa bỏng, đối với việc huấn luyện học viên đặc biệt nghiêm khắc, tìm hiểu nguyên nhân, thì ra là do có một vị lãnh đạo xuống dưới đây kiểm tra, nên các huấn luyện viên đều lấy ra hết một trăm phần trăm tinh thần của mình, đặc biệt nghiêm túc, so với sự cà lơ phớt phơ của mấy ngày trước, thì hôm này vô cùng sung mãn.

Chỗ Hướng Vi tập huấn là bộ binh, nên đến thời điểm tập luyện đều đa phần là tập tháo dỡ và lắp ráp súng, tập thao diễn quân binh, còn những chuyện khác thì lơ được thì lơ. Tổng cộng hơn trăm người thao diễn, vậy mà đến lúc chân chính tham gia hội diễn thì chỉ còn không chừng hai mươi người, thế nên huấn luyện viên Lý lại càng lựa chọn gắt gao, chọn lại chọn. Hướng Vi cười khổ, tốc độ tháo súng của cô còn nhanh hơn cả huấn luyện viên, lần đầu tiên cô thực hiện việc tháo súng đã dọa cho huấn luyện viên Lý sửng sốt chết lặng một lúc lâu,

Hương Vi im lặng, điều này có thể trách cô sao? Ai nói cha cô là quân nhân, hơn nữa ông còn muốn bồi dưỡng cô trở thành người nối nghiệp của ông, nên cô đã được ông huấn luyện qua rất nhiều lần, cho đến khi cô tỏ ý không muốn làm lính ông mới thôi.

"Hương Vi, đến đây." Huấn luyện viên Lý vẫy tay gọi Hương Vi.

Hương Vi nhìn nụ cười nịnh nọt trên mặt huấn luyện viên Lý mà trong lòng sợ hãi, "Huấn luyện viên....."

"Hương Vi, thầy tính thế này, khi lãnh đạo đến sẽ để em lên biểu diễn, trong mọi người em là người rành rỗi nhất, nếu để những người khác lên chung một lúc, thì không phải là làm mất mặt bộ binh chúng ta hay sao. Dù sao hôm nay thủ trưởng đến cũng chỉ nhìn sơ qua chút thôi, cách hội diễn chân chính vẫn còn một khoảng thời gian, chờ qua ngày hôm nay, thầy sẽ gia tăng huấn luyện, đến ngày hội diễn chắc là sẽ kịp....."

"Huấn luyện viên, thầy nói là để một mình em trình diễn trước mặt toàn bộ các bạn sao? Cái này..... cái này..... Huấn luyện viên, như thế khác nào là bắt em nhảy vào hố lửa ? Nếu như làm không tốt, biểu diễn thất bại, thì không phải sẽ khiến thầy xấu mặt với thủ trưởng của thầy sao." Mặt Hương Vi nhăn như cái bánh bao nói.

"Hương Vi, coi như là thầy năn nỉ em được không? Chỉ có em thôi, chỉ mình em làm được, sau khi qua hôm nay, khụ khụ..... Thầy mời em ăn một bữa cơm nhé, em đừng nói cho người khác biết nha."

Hương Vi nhìn khuôn mặt giống như con sói xám đang dụ dỗ chú thỏ nhỏ của huấn luyện viên Lý, chỉ có thể vô cùng bi ai mà gật đầu một cái, "Dạ, được rồi, nhưng thầy phải nhớ thầy thiếu một nhân tình của em nhé."

"Được, được, được, bà cô của tôi ời, chỉ cần em đồng ý là được." Thật ra huấn luyện viên Lý cũng chỉ mới mười chín tuổi, xấp xỉ tuổi với các bạn học khác, nên cũng thường hay nói giỡn với mấy học viên.

Hai giờ chiều, tất cả tập trung, đi đều bước nghiêm chỉnh theo lệ thường xong, thì bắt đầu chuyển đến việc biểu diễn các tiết mục đã thao diễn để lãnh đạo xem qua.

Hương Vi khần trương, rất oán hận nhìn huấn luyện viên Lý, vì sao người ta đều là một nhóm một nhóm lên, còn ở đây thì chỉ có một mình cô đứng lên mà thôi? Hương Vi đã có thể biết sau này cô sẽ được nổi tiếng như thế nào rồi, mẹ ời, thật sự cô không hề muốn được mọi người chú ý như thế này đâu.

Các chàng trai bên kia bắt đầu biểu diễn trước, sau khi phần nam sinh biểu diễn xong, thì đến lượt biểu diễn của các cô gái, cũng may là bắt đầu từ các liên đội lớn. Hương Vi vô cùng khần trương, nên cô không còn tinh thần nào mà nhìn mọi người thao diễn.

"Hương Vi, bạn nhìn xem, họ biểu diễn thật quá đẹp....." Lưu Hàm ngồi phía sau Hương Vi, nhỏ giọng nói.

"Um..... ừ". Hương Vi không còn hơi sức đâu mà trả lời nữa.

"Hương Vi, đừng khần trương, đừng khần trương, mọi người rất có lòng tin với bạn. Bạn chính là thần tượng của chúng ta nha....." Lưu Hàm lại nói. Vừa nghe đến việc lần này chỉ có mình Hương Vi phải biểu diễn, tất cả các bạn nữ khác đều thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy quyết định này của huấn luyện viên Lý quả thật là vô cùng sáng suốt!

Hương Vi trưng gương mặt đau khổ, bắt đầu suy nghĩ viễn vông, đợi đến khi liên đội hai ra sân, huấn luyện viên Lý nghiêng đầu nhẹ nhàng gọi Hương Vi, thì lúc này cô mới hồi phục

lại tinh thần, lập tức đứng dậy chạy đi gánh lấy trách nhiệm của mình.

Hướng Vi hít sâu một hơi, ổn định tâm thần, mới vác súng đi vào bãi đất, mọi người thấy tự nhiên chỉ xuất hiện có một cô nữ sinh bé nhỏ, nên rất không tốt bụng bật cười hì hì, lập tức liền bị các huấn luyện viên khác trợn mắt, nhanh chóng ngậm miệng.

Lúc trước Hướng Vi ở phía dưới cảm thấy vô cùng hồi hộp, vậy mà chân chính lúc này đây cô lại cảm thấy tâm của mình thật tĩnh, ngay cả âm thanh giễu cợt ở bốn phía xung quanh cũng không làm cô phân tâm, trong mắt cô chỉ còn có cây súng. Trong đầu Hướng Vi lúc này chỉ còn lại là những gì mà ba cô đã dạy cô khi tháo lắp súng, mỗi động tác của ba, mỗi câu nói, Hướng Vi vừa nhớ lại, động tác trong tay cô cũng không chậm lại, giống như lúc này ba đang đứng bên cạnh ra lệnh cho cô thực hiện.

Một khẩu súng hoàn chỉnh, trong khoảnh khắc bị hướng Vi tháo gỡ ra, nhắm mắt lại, lập tức bắt đầu lắp ráp thật nhanh, tốc độ tháo súng vẫn còn thua với tốc độ lắp súng của cô. Cả đại đội vô cùng yên tĩnh, nguyên bản mấy bạn học lúc đầu còn có ý định cười nhạo cô thì lúc này cũng không nhìn được phải nín thở.

Một đặc công nếu bị che mắt mà tháo gỡ và lắp ráp súng cũng phải mất 30s mới hoàn thành. Khâu Thịnh Trạch nhìn đồng hồ đeo tay của mình, cô gái nhỏ này hoàn thành việc này cũng chỉ mất có 30s. Điều này làm anh rất kinh ngạc, đợi sau khi mọi việc kết thúc, Khâu Thịnh Trạch đi xuống, đứng ở bãi đất trống nơi thao diễn.

“Các bạn học, hôm nay tôi rất vinh hạnh và vui mừng vì có thể được quan sát các bạn thao diễn, các bạn đều rất lợi hại, làm cho tôi rất kinh ngạc, tôi tin tưởng, mấy ngày sau chính thức tổ chức hội diễn, các bạn sẽ có thể biểu diễn tốt hơn. Mặc khác, cô bạn nhỏ, em làm tôi thật sự cảm thấy rất khiếp sợ, đúng, là khiếp sợ, cả quá trình em chỉ dùng đúng ba mươi giây, cô gái nhỏ, tôi muốn được gặp em.” Khâu Thịnh Trạch hướng ánh mắt nhìn về phía Hướng Vi.

Sắc mặt Hướng Vi vẫn còn chưa bình tĩnh lại, đã bị người bên cạnh dùng tay đẩy ra ngoài, thiếu chút nữa té ngã trên đất, những người đó lại còn cười to dụ cô ra ngoài.

Hướng Vi ổn định thân thể, ngay ngắn đến trước mặt thủ trưởng, đứng nghiêm, chào, Khâu Thịnh Trạch nhìn cô gái nhỏ gầy yếu, trong lòng càng thêm thương thức.

Trên mặt Hướng Vi vẫn bất động, nhưng trong lòng lại rồi muốn chết, người thủ trưởng này, muốn gặp thì anh không thể kín đáo hỏi thăm một chút sao, ngay trước mặt đông đảo mọi người thế này, rõ là..... Về sau muốn không nổi tiếng cũng không được rồi.

“Em gái, em rất lợi hại, em sờ súng này đã bao lâu?” Nhìn bản lĩnh của cô mà bất Khâu Thịnh Trạch tin tưởng cô là tân thủ, anh không tin.

Hướng Vi suy nghĩ một chút, nói: “Báo cáo thủ trưởng, mười năm, từ sau khi học lớp mười một mới không sờ súng nữa.”

Phía dưới lại dội lên một tràng cười, cộng thêm không ít các âm thanh chặc chặc hâm mộ.

“Trong nhà ai dạy em?”

Hướng Vi nhìn vào mặt thủ trưởng, không rõ lắm trong lòng anh ta đang tính toán điều gì, đây không phải là đang điều tra hộ khẩu sao? Trong lòng Hướng Vi rất không thoải mái, nhưng vẫn thành thật đáp: “Báo cáo thủ trưởng, là ba dạy ạ, ba em là quân nhân.”

“Em tên Hướng Vi, vậy ba em là ?”

“Ba em tên là Hướng Khai Hoa.”

Khâu Thịnh Trạch mở trừng hai mắt, vẻ mặt kích động, ngay cả âm thanh cũng lớn hơn

nhiều “Ba em là Hường Khai Hoa? Hường Khai Hoa của quân đoàn 38? Hiện tại được điều đến quân khu ở Thành Đô, mới vừa được thăng lên làm đại tá Hường Khai Hoa ?”

Trong lòng Hường Vi cảm thấy rất phiền, loại chuyện riêng thể này bị người thủ trưởng này nói trắng hết trơn? Trong lòng cô vô cùng khinh bỉ anh ta, nhưng vẫn gật đầu, nói: “Dạ, thưa thủ trưởng.....” Hai chữ thủ trưởng cô đặc biệt cắn mạnh răng mà nói.

Thần trí Khâu Thịnh Trạch lập tức trở về, vẻ mặt đã bình thường lại, nhìn chung quanh, cũng cảm thấy mới vừa rồi mình quá kích động. Khâu Thịnh Trạch gật đầu, để Hường Vi đi xuống, rồi đi tới bên đại đội trưởng nói gì đó, người đại đội trưởng kia bầy về mặt ngạc nhiên liếc nhìn Hường Vi, không ngừng gật đầu.

Chờ sau khi Khâu Thịnh Trạch rời đi, đại đội trưởng mới lớn tiếng nói: “Các bạn, hôm nay các bạn biểu diễn rất tốt, mọi người cực khổ rồi, thời gian còn lại không huấn luyện nữa, mọi người trở về nghỉ ngơi thật tốt, giờ cũng đến giờ cơm tối mọi người lập tức có thể đến ăn cơm.”

Đại đội trưởng nói xong liền đi về phía trước, rí vào tai huấn luyện viên Lý mấy câu, huấn luyện viên Lý lập tức gọi Hường Vi quay lại.

Mấy phút sau.....

“Ngồi đi, không cần phải câu nệ như vậy.” Khâu Thịnh Trạch cười nói.

Hường Vi có thể không cảm thấy gò bó sao? Vị thủ trưởng này mặc dù tuổi tác không lớn, nhìn cũng hơn ba mươi tuổi, nhưng dù sao cũng là lãnh đạo.

“Ngồi ngồi ngồi, hai chúng ta nói chuyện một chút.”

Hường Vi chỉ có thể đặt mông ngồi xuống, thân thể vô cùng cứng nhắc thẳng tắp.

“Ba em có khỏe không?”

“Sức khỏe ba em cũng không tệ lắm, thân thể vô cùng tốt.”

Khâu Thịnh Trạch gật đầu, nhìn Hường Vi, “Không ngờ con gái của đại đội trưởng đã lớn như thế này rồi. nhất định là em rất tò mò tại sao anh lại biết ba của em?”

Hường Vi gật đầu, không lên tiếng, mở đôi mắt to nhìn vị thủ trưởng.

Khâu Thịnh Trạch như đang nhớ lại quá khứ, qua thật lâu, mới nói: “Đội trưởng Hường là một lãnh đạo tốt, anh là cấp dưới của ba em, ba em đã từng cứu mạng của anh, còn vì anh mà bị thương, đội trưởng Hường vĩnh viễn đều là người đội trưởng tốt của anh.”

Hường Vi suy nghĩ một lát, liền hiểu, năm đó thì ra ba vì người này mà bị thương, chỉ là Hường Vi không biết đối phương là ai. Vào lúc này nghe lời nói của thủ trưởng, thì cô mới hiểu được.

Hường Vi gật đầu, tỏ ra đã hiểu. Khâu Thịnh Trạch cười nói: “Được rồi, chúng ta cùng đi ăn cơm thôi.”

Hường Vi thụ sủng nhược kinh nhìn anh ta, không biết nên nói điều gì mới phải.

Khâu Thịnh Trạch cười nói: “Anh nhỏ tuổi hơn ba của em, về sau em cứ gọi anh là anh Khâu được rồi.”

Hường Vi gật đầu, sắc mặt hơi cứng, chuyện xảy ra ngày hôm nay thật sự khiến cô tiêu hóa không trôi

Khâu Thịnh Trạch nói nhân viên bảo vệ đi vào, rồi nói với Hường Vi: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài ăn cơm, sau đó anh sẽ cho người đưa em về.”

Chương 23

Đối với việc tự nhiên xuất hiện một đại nhân vật, Hường Vi cũng không để ý nhiều lắm, người như vậy, nếu không phải là nể mặt mũi của ba cô, ai sẽ để ý đến cô chứ. Cái khác không chắc lắm, nhưng cô có bao nhiêu cân lượng cô tự mình biết được, mặc dù cô vô tâm, nhưng cũng biết bản thân mình là ai!.

Tập huấn vẫn còn tiếp diễn, chỉ là lúc huấn luyện viên Lý huấn luyện mà thấy cô hơi ngơ ngác mắt hồn thì cũng mắt nhắm mắt mở cho qua. Có lúc mọi người đi ngang qua cô, sẽ chỉ chỉ chỗ chỗ về phía cô, Hường Vi chỉ có thể làm như không nhìn thấy.

Ngày hội diễn Hường Vi không còn phải tham gia biểu diễn tháo lắp súng nữa, dù sao việc huấn luyện viên Lý thay người cô cũng không muốn hỏi nhiều, nên rất vui vẻ làm một khán giả ngồi xem.

Sau khi chấm dứt huấn luyện quân sự, Hường Vi trở lại trường học, rất tự giác làm chuyện của mình, thỉnh thoảng cô sẽ nghe thấy người khác nhắc về chuyện của cô, Hường Vi không thêm quan tâm, miệng ở trên mặt người ta, cô có thể làm gì được?

Quách Duệ cũng thường qua đây thăm Hường Vi, có lúc sẽ ra ngoài ăn cơm với cô, qua lại hai lần, bạn cùng phòng đã biết đến Quách Duệ, còn chọc Hường Vi nói có phải bạn trai của cô không, lúc đầu Hường Vi còn giải thích, đời sau này mọi người hiểu rõ mọi chuyện, cô không giải thích nữa, chỉ là lâu lâu Quách Duệ mới hẹn cô, cô lại lấy cớ mình bận học mà không đi.

Đến thứ bảy, Hường Vi dậy sớm đến thư viện chọn chỗ, Hường Vi quét mắt nhìn một vòng, chỗ ngồi thừa thớt, muốn các bạn cùng phòng cùng ngồi chung một chỗ với nhau là không thể, Hường Vi chỉ đành phải chiếm chỗ cho các nàng, rồi tùy tiện chọn một chỗ cho mình ngồi xuống.

Hường Vi lật nhanh một quyển tiểu thuyết tiếng Anh trong tay, là mẹ nuôi cho cô, lúc Hường Vi nhàm chán sẽ cầm lấy nó để đọc. Hường Vi đang say sưa đọc ngon lành, gặp chuyện thú vị thì sẽ rất mắc cười, nhưng nơi này lại cần im lặng, nên chỉ có thể che miệng cười trộm, kìm nén muốn chết.

“Bạn học này.....” Lý Bác đẩy mắt kiếng của mình nhìn bạn nữ đang che miệng cười trộm phía đối diện nói.

“Bạn học này.....” Về mặt Lý Bác hơi cương, cô nói lớn hơn để gọi đối phương, nhưng người ta lại không có chút phản ứng, thì nói thế nào trong lòng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Hường Vi bất giác mới phát hiện người đối diện đang gọi cô, sắc mặt quỳnh lên, để sách qua một bên, lấp ba lấp báp nói: “A..... Thật xin lỗi, đã quấy rầy bạn sao?”

Lý Bác liếc nhìn nữ sinh đối diện mình, mấp má đôi môi mỏng, hòa nhã nói: “Bạn có thể cho tôi mượn bút được không, bút mình hư rồi.” Nói xong còn cầm cây bút của mình nhẹ nhàng đưa lên.

“A..... Bạn chờ một chút.” Hường Vi lập tức lục hộp viết của cô, “Bạn muốn mượn bút máy hay bút bi?”

"Bút máy thôi."

Hương Vi đặt bút máy trước bàn của cậu ta, "Bạn sai đi....."

Lý Bắc gật đầu, đưa tay lấy cây bút trên bàn, Hương Vi lên hé mắt nhìn cậu ta một cái, ngoại hình không tệ, đôi tay rất đẹp. Sau khi Hương Vi cho một cái kết luận như vậy, thì tiếp tục xem sách của mình, xem một chút, thì đã đến chín giờ, nhìn chung quanh, dường như chỉ có mình cô là đang xem sách linh tinh, Hương Vi nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn lại, nhanh chóng cất quyển tiểu thuyết sang một bên, lật bài thi thử mình mang tới, bắt đầu xem.

Cả thư viện chỉ nghe thấy tiếng lật sách viết chữ vang lên, Hương Vi xem hết một chương, thì đóng sách vở lại, uống ngụm nước, con mắt nhìn chung quanh. Rồi nhìn phía đối diện, đúng lúc Lý Bắc ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người chạm vào nhau, Hương Vi xấu hổ cười. Nhưng căn bản người ta cũng không thèm nhìn cô, Hương Vi nhún nhún vai, ở trong lòng than nhẹ một câu.

Hương Vi nhàm chán, bắt đầu phát huy tinh thần nhiều chuyện của mình, nhìn chung quanh, hì hì..... phát hiện có một bộ phận các anh chị sinh viên mặc dù là đang đọc sách, trên thực tế là đang liếc mắt nhìn nhau, mắt Hương Vi mở to chuyển động, cộng thêm vẻ mặt của cô cực kì quái dị, Lý Bắc liếc mắt nhìn, trong lòng hơi sợ, thầm nghĩ cô gái này đã bị cái gì kích thích vậy?

Hương Vi sờ mặt mình, nghiêng đầu lại, thấy đối phương đổi một quyển sách khác, trên bìa sách viết tên Lý Bắc, nghĩ là tên của anh ta rồi, Hương Vi chu miệng, nhàm chán nghĩ khi nào thì ba mẹ mới về tới Bắc Kinh.

Hương Vi thật sự cảm thấy chán đến cực điểm, cầm tờ giấy trắng vẽ bậy bạ, thỉnh thoảng liếc nhanh nhìn Lý Bắc mấy lần, Hương Vi đã phác họa xong Lý Bắc, nói đến thì, nam sinh này có khuôn mặt rất góc cạnh, đôi môi mỏng mím chặt, đôi mắt kiếng ôm sát khuôn mặt, phong cách rất chảnh chu, không biết sao Hương Vi liền liên tưởng đến nhân vật hoạt hình trong họa diêm sơn, Hương Vi dùng bút chì trang cho bức họa thật tốt, rồi nhìn chung quanh, mới đem nó đặt trước mặt Lý Bắc.

Lý Bắc giương mắt liếc nhìn bức họa, vẫn như cũ mím chặt môi, ngược mắt nhìn Hương Vi, ý bảo cô muốn gì. Thấy đối phương không lên tiếng, Hương Vi le lưỡi xin lỗi, "Cái đó, thật xin lỗi, mình xem sách xong rồi, không còn chuyện gì làm, nên tùy tiện vẽ đây, xin lỗi mình chưa được sự đồng ý của bạn. Mong bạn không để ý." Hương Vi rất lúng túng, lại thấy đối phương này giờ không nói gì, thậm chí mình như thế nào mà lại tùy tiện đưa cho người ta.

"Cảm ơn....." Lý Bắc nói hai chữ xong, trực tiếp cầm bức họa cất vào trong quyển sách.

Hương Vi chu mỏ, liếc mắt, vô vị! Lại qua một chập, Hương Vi nhìn bên ngoài, thấy đã hơn mười giờ, Hương Vi vui vẻ thu thập sách vở, trở về kí túc xá, ngay cả cây bút máy của mình cũng quên luôn.....

Hương Vi đi lúc Lý Bắc đã ra ngoài một lúc lâu, chờ lúc anh ta trở về mới phát hiện cô nữ sinh phía đối diện đã đi rồi, nhưng cây bút máy vẫn nằm cạnh sách của anh. Lý Bắc nhíu mày, nhẹ nhàng cầm cây bút máy lên nhìn, để ở một bên, mới móc cây bút máy của mình ra. (Kem: " Anh này thì giả vờ làm lãnh mã hơn nhé ^^~")

Câu chuyện nhỏ này Hương Vi đã sớm quên, đợi đến thời điểm cô mở hộp viết của mình

ra mới nhớ tới cây bút máy của mình đã cho một bạn nam tên là Lý Bác mượn, Hường Vi giận đến học máu, cây bút máy kia là quà sinh nhật của ba cho cô, dùng rất nhiều năm, vật bên mình, vậy mà ngày đó lúc đi lại quên mất nó.

Hường Vi phát điên, chuyện này trôi qua đã lâu, được rồi, tha thứ cho cô, bình thường cô đều sai bút bi để viết cho tiện. Tuần này cô không đi thư viện, nguyên nhân là do ba mẹ cô đã về nhà rồi, nên ngày nào cô cũng ở kí túc xá gọi điện thoại cho ba mẹ.

Buổi tối, Hường Vi lại đến thư viện, mở đôi mắt to nhìn từ đầu đến cuối, trong lòng quyết định nếu đến lúc đó nam sinh kia lại giở trò thì nhất định sẽ mắng chết anh ta! Vì thế người bạn cùng phòng có công phu mắng chửi người lợi hại nhất là Trịnh Lộ Lộ, cũng được Hường Vi mang đến, Hường Vi xắn tay áo, xoa xoa bàn tay, bảo đảm nếu đôi phương mà giở trò thì sẽ mắng cho anh ta ở Trung Truyền đi đường không ngóc đầu lên được.

Đừng nhìn thấy khuôn mặt Trịnh Lộ Lộ có vẻ là một cô gái ngoan ngoãn, thật ra cô rất nóng tính, khi mắng chửi người chưa từng sai từ thô tục, nhưng lại có thể khiến cho nam sinh bị mắng mà hai ngày không dám đi học, về sau nam sinh kia nhìn thấy Trịnh Lộ Lộ từ xa đã lẫn mất.

Hường Vi quét mắt một vòng, cuối cùng phát hiện được mục tiêu, lập tức nhanh chóng nắm tay Trịnh Lộ Lộ đang mang về mặt hiếu chiến, thích gây gỗ đánh nhau đi tới.

Lý Bác đang thảo luận đề tài với bạn cùng phòng, đột nhiên phát hiện bạn mình không lên tiếng nữa, mới ngẩng đầu lên nhìn. Hường Vi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Bạn à, thật xin lỗi, lần trước mình quên lấy bút máy của mình, xin hỏi hôm nay bạn có mang theo nó không?”

Lý Bác mím môi nói, “Bạn đến rồi.....”

Trịnh Lộ Lộ kích động nắm tay Hường Vi, còn đầu vể nhanh nhẹn lúc này, giờ lại uốn éo làm cô tức muốn chết. Hường Vi nhìn Trịnh Lộ Lộ, chỉ cảm thấy mang theo cô ấy đi ra ngoài quá mất mặt, cô thừa nhận ngoại hình Lý Bác không tệ, nhưng..... Nhưng cũng không cần phải như thế này !

“Xin lỗi bạn, trước đó vài ngày nhà mình có chút chuyện, nên mình cũng quên mất, vừa mới sức nhớ ra chuyện này. Lại nói một cây bút máy cũng chẳng đáng bao nhiêu, nhưng đây lại là quà sinh nhật mà ba tặng mình, nên đối với mình nó rất quan trọng”

Lý Bác nhìn Hường Vi, yên lặng lấy bút máy trong hộp viết ra đưa cho cô, “Mình trả lại bút cho bạn, vật quan trọng như thế bạn nên cất giữ thật cẩn thận.”

Hường Vi giật giật khóe miệng, cái này..... Sắc mặt Hường Vi phức tạp nhìn Lý Bác.

“Yên tâm, mình giữ nó rất kĩ, bút máy Pike quả thật rất tốt.” Lý Bác đẩy gọng kính, bình tĩnh nói.

Hường Vi nhận lấy bút máy, mở ruột ra, thấy bút máy đã được rửa sạch, Hường Vi nhìn Lý Bác, “Cảm ơn bạn, vậy sau này mình không làm phiền bạn nữa, hẹn gặp lại!”

Rời khỏi thư viện, Trịnh Lộ Lộ nắm tay Hường Vi nói: “Hường Vi, mau nói cho mình biết, nói cho mình biết, tại sao bạn biết anh ấy vậy, ông trời ơi, thế nào mình lại không có cơ hội này.”

Hường Vi nhìn Trịnh Lộ Lộ, “Không phải anh ta lớn lên chỉ hơi đẹp trai tý thôi sao? Trung Truyền của chúng ta còn thiếu trai đẹp sao, cỡ này thì si nhê gì?”

Trịnh Lộ Lộ chỉ tiếc rên sất không thành thép, nhìn Hường Vi nói, “Trời ơi, cho sét đánh

chết con nhỏ này đi. Hường Vi, cậu học trường này lâu như vậy, mình xin cậu, có thể chú ý đến mọi chuyện xung quanh cậu nhiều hơn được không, ngay cả Lý Bác mà cậu cũng không biết, ai..... Không nói nữa, nói nữa mình sẽ bị cậu làm cho tức chết.....”

“Này, Lộ Lộ..... Cậu chờ mình với, không cần đi nhanh như thế.” Hường Vi buồn bực, không ai quy định mọi học sinh Trung Truyền đều phải biết mặt của nhau nha.

Trịnh Lộ Lộ nghiêng đầu lại, nhìn về phía Hường Vi dậm chân nói, “Trời ơi, tại sao tôi lại có một đứa bạn cùng phòng thế này chứ! Tức chết tôi rồi, con nhỏ này đúng là gặp vận may, lại còn không biết mà nắm chặt lấy, tức chết tôi mất.....”

Cuối cùng Hường Vi cũng không đi hỏi thăm anh bạn kia đến tốt cùng là thần thánh phương nào. Có lúc ở trên đường gặp nhau, Hường Vi sẽ chào hỏi Lý Bác, gọi một tiếng sư huynh, Lý Bác sẽ gật đầu một cái, Hường Vi cũng không hiểu vì sao người đi xung quanh sẽ nhìn cô với ánh mắt khác thường, thật khiến cô rất không thoải mái!

Mùng mười tháng mười âm lịch là sinh nhật Quách Duệ, mời Hường Vi đến dự, Hường Vi suy nghĩ thấy gần đây cô lấy cớ tránh cậu ta hơi nhiều, cũng thấy xấu hổ, mấy năm tình bạn học còn đó, làm sao lại bởi vì người khác nói lung tung mà sau này tránh gặp!

Mùng mười tháng mười là sinh nhật hai mươi tuổi của Quách Duệ, sinh nhật được tổ chức ở một quán ăn gần trường học của cậu ta. Hường Vi tìm thật lâu mới thấy được chỗ đó, ở đó còn có thêm mười mấy người, nam có nữ có, nam sinh là bằng hữu của Quách Duệ, nữ sinh thì có người học chung lớp, có người gặp ngoài trường.

Ăn cơm, rồi đi hát, nam sinh uống rượu rất nhiều, Hường Vi chỉ uống tượng trưng một chút, liền nói thân thể không thoải mái nên không thể uống quá nhiều.

Hôm nay Quách Duệ rất vui, mặt mày hồng hào, ca hát rất tập trung, Hường Vi thầm nghĩ khi nào thì cậu ta đã đổi phong cách? Trong ấn tượng của Hường Vi, Quách Duệ là một người không thích hát, không phải là cậu ta hát không hay, nhưng trước kia mỗi lần đi chơi cậu ta đều không bao giờ hát.

Hường Vi ngồi trên ghế sa lon sốt ruột không chịu được, trong những người này, có mấy người đang yêu nhau, khi uống hơi say, thì họ cũng hơi càn rỡ. Hường Vi nhìn đồng hồ đeo tay, vừa đến tám giờ, Hường Vi cũng định đi về.

“Quách Duệ....”

“Hả? Có chuyện gì vậy Vi Vi?” Quách Duệ uống cũng nhiều rồi, nên ngay cả cách gọi cũng thay đổi.

Hường Vi cau mày, nhìn bộ dạng kia của cậu ta nghĩ cậu ta uống quá nhiều. Hường Vi nói: “Quách Duệ, bây giờ mình phải về, bạn ở lại chơi vui vẻ nhé..... Sinh nhật vui vẻ!” Nói xong thì cầm lấy gói quà sinh nhật cô đã chuẩn bị từ trước mang ra, hồi còn học cấp ba cô phát hiện cậu ta là một người thích truyện trinh thám, vừa đúng hôm nay là sinh nhật của cậu ấy nên cô đã mua một bộ tiểu thuyết trinh thám cho Quách Duệ.

Mặc dù Quách Duệ hơi say, nhưng cũng không phải là say lắm, nhìn Hường Vi, hơi vội vàng nóng nảy nói: “Nhưng hôm nay là sinh nhật mình mà!”

Hường Vi sợ gây ồn ã, nên dùng sức gạt đầu nói, “Mình biết, nên hôm nay mình mới đến, vì tham gia tiệc sinh nhật của cậu, ngay cả bạn cùng phòng mình cũng bỏ, như thế nào, bạn thân mà? Chẳng qua bây giờ mình phải về, khuya nữa ngồi xe không tốt.”

Nói giỡn, bây giờ là tháng Mười Một rồi, bên ngoài rất lạnh, khuya quá thì một cô gái như

cô không dám đi lại ở trên đường. Hường Vi nói xong thì lấy túi của mình đẩy cửa phòng ra, “Quách Duệ, chơi vui vẻ nhé! Sinh nhật vui vẻ!”

Sắc mặt Quách Duệ rất tối, vô cùng tối, cũng không biết có phải là do rượu hay không, kéo tay Hường Vi lại, “Vi Vi, hôm nay là sinh nhật mình.”

Hường Vi cảm thấy hơi nhức đầu, “Quách Duệ, mình biết rõ hôm nay là sinh nhật cậu, mình cũng đã đến. Nhưng bây giờ tối rồi, bạn để một cô gái như mình ngồi ở đây, vậy thì khi nào mình mới về được? Trường bạn ở gần đây, qua ngã tư là chỉ cách mấy chục mét! Mau buông tay.”

Quách Duệ cảm thấy huyết thái dương giật giật, thấy sắc mặt Hường Vi nghiêm túc, rất tức giận, nhưng cũng không dám nắm tay cô nữa. Hường Vi mang một bụng tức giận rời khỏi phòng karaoke, Quách Duệ lập tức đuổi theo chạy ra bên ngoài.

Bên ngoài rất lạnh, Quách Duệ đi theo Hường Vi, đầu óc cũng đã tỉnh táo hơn nhiều, thấy Hường Vi vẫn không lên tiếng, cũng cảm thấy vừa rồi mình đã quá lỗ mãng, quách Duệ sờ sờ đầu, nói: “Thật xin lỗi, là mình quá tùy hứng, mình nhận lỗi với cậu.”

Mặc dù trong lòng Hường Vi vẫn còn rất tức giận, chỉ là nói thế nào thì hôm nay cũng là sinh nhật của Quách Duệ, phải chừa chút mặt mũi cho người ta, Hường Vi ừ một tiếng, “Bạn về đi, đừng để mấy bạn khác đợi lâu.”

Quách Duệ lắc đầu nói, “Để tui nó chờ đi, mình tiễn cậu lên xe buýt rồi quay lại.”

Dưới ánh đèn màu vàng, hai người không nói chuyện nữa, Hường Vi hà hơi thổi vào tay mình, mắt không hề chớp nhìn đường phố, “Tối, tối rồi..... Quách Duệ, cậu về đi.”

Quách Duệ nhìn mặt Hường Vi, đột nhiên nói: “Vi Vi, làm bạn gái của mình đi, mình thích cậu.....”

Hường Vi sững sờ, “Cậu..... Quách Duệ, đừng đùa nữa, mình không thấy buồn cười một chút nào, mình đi nhé.”

Quách Duệ nhìn chiếc xe đi xa, khổ sở lắm lắm: “Cho tới bây giờ, mình đều nhìn cậu như thế này.....”

Chương 24

Hương Vi ngẩn người nhìn cửa sổ xe, chưa bao giờ cô nghĩ tới việc có một ngày Quách Duệ sẽ nói với cô những lời đó, trong lòng cô, Quách Duệ chỉ là bạn.

Trong lòng Hương Vi rất rối, cô hiểu, cô không có cảm giác với cậu ta, nhưng lại không biết làm sao để từ chối Quách Duệ. Dù sao bọn họ quen biết nhau đã nhiều năm như thế, mặc dù đây không phải là tình yêu nam nữ, nhưng cô hi vọng mọi chuyện sẽ không vì việc này mà có chướng ngại.

Hương Vi lê bước chậm chạp trở về kí túc xá, Vương Đan đang sấy tóc, thấy Hương Vi về phòng, “Tiểu Lục*, mày làm sao thế?”

(Từ h kem sẽ thay đổi tên nhân vật tùy theo tình hình nhé, Hương Vi là út nên được mọi người gọi là Tiểu Lục)

Hương Vi đặt túi xách lên bàn, rồi ngồi xuống giường, nhìn Vương Đan, “Lão Đại, em không biết nên nói gì nữa. Ai..... Tóm lại là phiền chết được.”

Mấy người trong kí túc xá nghe Hương Vi nói mấy lời này, liền đặt sách trong tay xuống, nhanh chóng tới hỏi Hương Vi có chuyện gì.

Hương Vi thì ngại ngừng nói, còn Trịnh Lộ Lộ thì nhanh mồm nhanh miệng hơn hỏi: “Tiểu Lục, không phải hôm nay Quách Duệ thổ lộ với mày chứ?”

Sắc mặt Hương Vi co rút, nhìn Trịnh Lộ Lộ, “Lợi hại, đừng nói là chuyện gì chị cũng biết.”

Bà tám Lưu Hàm vừa nghe xong câu này lập tức chạy tới vỗ Hương Vi, nháy mắt ra hiệu nói: “Nói mau, nói mau, cậu ta thổ lộ ra sao, tao nhìn thấy Quách Duệ cũng không tệ lắm, hai đứa tụi mày rất xứng với nhau.”

Hương Vi sần sần nhìn lão nhị chỉ sợ trời đất không loạn, Lưu Hàm, nói: “Chị à, e thì sốt ruột muốn chết, chị lại còn đến quấy rối em.”

Vương Đan nói: “Lão Nhị, mày đừng làm loạn nữa. Tiểu Lục, vậy mày nghĩ gì, đã đồng ý chưa?”

Hương Vi lắc đầu nói, “Làm sao em dám đáp ứng, tụi em quen biết nhau đã sáu năm, em chỉ coi cậu ta là bạn, căn bản không hề suy nghĩ khác. Em cũng không biết tại sao cậu ấy lại thích em. Làm hại em bây giờ không biết làm sao để không làm tổn thương lòng tự trọng cậu ấy nữa.”

Lão tứ Cao Khiết chen miệng nói: “Vậy cậu ta thổ lộ với mày thế nào? Ở trước đám đông à?”

“Dạ không có, khi đó em và cậu ta đang chờ xe, đến thời điểm em lên xe, cậu ta mới đột nhiên nói một câu tỏ tình. Ai nha, em thật sự không biết nên làm gì nữa.” Hương Vi vỗ đầu một cái, bộ dáng vô cùng sần sần.

“Tiểu Lục, mày đã không thích Quách Duệ, vậy thì nói rõ sẽ tốt hơn. Mặc dù mới đầu có thể cậu ta không tiếp thu được, nhưng qua một đoạn thời gian thì sẽ không sao. “ Hứa Lệ Lệ vỗ vai Hương Vi, trấn an nói.

Vương Đan cũng gật đầu, nói: “Đúng đó, Tiểu Lục, chuyện này mày phải sớm giải quyết. Có câu đau dài không bằng đau ngắn, bây giờ mày vì sợ tổn thương cậu ta mà không nói rõ ràng, ngược lại chính là hại người ta. Mặc kệ mày quyết định như thế nào, bọn tao đều ủng hộ mày.”

Lưu Hàm thở dài nói, “Ai, thật ra thì, Quách Duệ đối với mày cũng không tệ lắm, nếu không phải tại mọi người thích người lạ, có lẽ sẽ có tình cảm?”

Hương Vi đỏ mặt nhìn Lưu Hàm, “Lão nhị, em với cậu ta sẽ không đến với nhau được đâu, em biết chị thích mỗi tình thanh mai trúc mã, nhưng em quả thật không thích Quách Duệ, đối với em mà nói, cậu ấy quá quen thuộc, nếu ở cùng một chỗ với em thì sẽ rất kì cục. Lại nói, cậu ấy cũng không phù hợp với yêu cầu của em, tuổi quá nhỏ, không được, em thích lớn tuổi chút. Hơn nữa, con người rồi sẽ thay đổi, có lẽ lúc đầu cậu ta rất thích em, nhưng qua nhiều năm như thế, có một số chuyện sẽ trở thành thói quen, từ từ trong tiềm thức của cậu ấy có thể có mục tiêu nào đó, nhưng..... Ai biết được người yêu trong tưởng tượng của cậu ấy có còn thật sự là em nữa hay không?..... Ai, không nói nữa, dù sao thì tụi em cũng không thể nào đâu.

“Wow..... thì ra Tiểu Lục thích người lớn tuổi nha. Ha ha ha..... Thích đàn ông thành thực, vậy tao nhìn Lý Bác thấy rất hợp với yêu cầu của mày đó nha. Ha ha ha.....” Lưu Hàm nói đùa

Vương Đan nhìn Lưu Hàm, “Lão nhị, mày điên à, không nhìn thấy Tiểu Lục đang buồn muốn chết sao, mày lại còn chọc nó.”

Lưu Hàm nhìn Hương Vi, “Tiểu Lục, không phải tao muốn chọc mày. Chỉ là muốn hòa hoãn không khí thôi. Mày nói đúng, con người rồi sẽ thay đổi, ai biết người hấn thích trong tưởng tượng có thật sự là mày không, tựa như tao..... Tao thích anh ấy mười năm rồi, nhưng anh ấy lại luôn đối xử với tao lúc gần lúc xa, có lúc tao muốn bỏ cuộc, nhưng trong lòng lại không cam tâm. Ai..... Cái loại cảm giác hành hạ này người bình thường không thể cảm nhận được, nếu mày không thích cậu ta, thì nên sớm nói rõ ràng với Quách Duệ đi.

“Ừ, em biết rồi. Tốt rồi, em không sao nữa, mọi người không cần quan tâm đến em.” Hương Vi xua tay, ý bảo tâm trạng của cô đã ổn.

“Vậy cũng tốt, chính mày hãy suy nghĩ thật cẩn thận.” Vương Đan vỗ vai Hương Vi, rồi tiếp tục sấy tóc.

Hương Vi rửa mặt xong thì nằm trên giường đọc sách, nhưng đọc mãi mà không vô, trực tiếp gấp sách lại đi ngủ, lại không ngủ được, cả đêm đều mơ mơ màng màng, sáng hôm sau tỉnh dậy, hai mắt Hương Vi đều có chút thâm đen.

Buổi sáng lúc đi học cô cũng mất hồn, cho tới giờ cơm trưa, Hương Vi quyết định sẽ gọi điện thoại cho Lưu Khải nói rõ ràng, cứ kéo dài như vậy con mẹ nó thật quá sức giày vò.

“A lô.....”

“A lô, Xin chào, làm ơn cho mình gặp Quách Duệ.”

“Quách Duệ, nhanh lên, có điện thoại nè.”

Quách Duệ ồ một tiếng, nhảy từ trên giường xuống, “A lô, Quách Duệ đây.....”

Hương Vi hít sâu, ổn định tinh thần, “Quách Duệ, là mình.....”

“Là Hương Vi sao?”

“Ừ, là mình. Quách Duệ, mình.....” Hương Vi rồi rầm không biết nên nói gì, mấy người

cùng phòng dùng vẻ mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ chỉ Hường Vi, mấp máy môi, không tiếng động thúc giục Hường Vi nói nhanh lên.

Quách Duệ nín thở, tim đập bang bang, cầm ống nghe mà run rẩy.....

“Quách Duệ, cái đó, bạn ăn cơm chưa?” Hường Vi rồi rầm cả nửa ngày mới nói ra được một câu như thế, làm cho cả bọn Vương Đan giật mình hết sức, thật hận là không thể thay con quỷ nhỏ này nói.

“Mình ăn rồi.....” Quách Duệ cũng không biết nên nói gì, nên chỉ đành chờ Hường Vi nói tiếp.

Vương Đan dùng sức vung nắm đấm, Lưu Hàm thì hận không thể tới tát tỉnh con quỷ này, còn ba người còn lại, một người thì nằm trên giường dùng sức cắn chần, hai người còn lại thì che miệng cười trộm, Hường Vi cau mày sững sờ nhìn bọn họ, nhất thời cả phòng đều tràn đầy không khí vui vẻ.

Thấy Hường Vi im lặng lâu mà không nói gì, bên này Quách Duệ sốt ruột, “Hường Vi.....”

“A..... A, Quách Duệ, cái đó, mình muốn nói, chúng ta vẫn chỉ nên làm bạn thôi.” Hường Vi nói ra được khỏi miệng liền cảm thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Trái tim đang bang bang đập của Quách Duệ chợt tĩnh lại, cậu cảm giác như có cái gì đó đang bóp chặt lấy trái tim mình, khiến cậu không thể nào thở được, Quách Duệ không thể trả lời, ngay cả việc Hường Vi đang nói gì cũng không thể nghe rõ, đợi đến khi cậu hồi phục lại tinh thần, thì đầu dây bên kia chỉ truyền lại tiếng tút tút.....

Quách Duệ cúp điện thoại, khổ sở cười gượng, đã sớm biết kết quả sẽ như thế này không phải sao? Vì sao, vẫn không thể quên được! Nhiều năm yêu đơn phương như vậy, tới hôm nay trực tiếp bị vỡ mộng, a..... Mình vẫn là không có cơ hội này!

Cố gắng mở to mắt, hình như có cái gì chảy xuống bên gò má, giơ tay lên xoa mắt, mình là một người đàn ông, không phải chỉ bị từ chối thôi sao, khóc cái gì mà khóc! Ít nhất, bọn họ vẫn là bạn của nhau! Mặc dù chỉ là bạn mà thôi!

Bên này, Hường Vi cúp điện thoại, nhìn bạn cùng phòng, “Cái đó, em nói xong rồi.....”

Lưu Hàm lập tức chạy tới, ném vào đầu Hường Vi một quả hạt dẻ rang đường, “Cái con quỷ sứ này, thật là, làm bọn tao ở cạnh xem mà sốt ruột muốn chết, ai nha, lớn như vậy rồi còn ngốc, về sau ai dám lấy mày hả?”

Hường Vi dùng tay ôm đầu, “Không phải em đã nói rõ như thế rồi sao. Loại chuyện này, vốn rất khó nói.”

“Ê ê ê, đừng giả bộ ngây thơ, ừ, lớp chúng ta còn có mấy bạn nam đang theo đuổi mày đó..... mày làm thế nào cũng được, phải nói dứt khoát vào, nguyên cả một đám, cứ nhìn trừng trừng vào họ, mặt không đổi sắc nói “Nói xong rồi sao? Nói xong rồi mình phải đi”, bạn học Hường Vi à, mày là Tiểu lục của tao, vậy mà mày lại dám nói với tao chuyện này rất khó nói? Ái chà chà..... Thật sự đôi lúc tao rất muốn cạy đầu mày ra, xem rốt cục mày với người thường khác nhau chỗ nào!” Trịnh Lộ Lộ thật sự là bó tay với Hường Vi.

Sau chuyện này, Hường Vi và Quách Duệ không liên lạc với nhau nữa. Hường Vi muốn gọi điện thoại hỏi thăm cậu ấy, nhưng thấy không tốt cho lắm. Thôi, tùy vậy, nếu như bởi vì chuyện thế này mà tình bạn của bọn họ bị sút mẻ, cô cũng không hề oán trách, tình bạn như

thế, Hường Vi cô không cần cũng được!

Qua khoảng chừng nửa tháng, Quách Duệ gọi điện thoại tới, nói chuyện vẫn như lúc xưa, còn nói mấy chuyện cười để chọc Hường Vi, nghe thì không thấy có gì không ổn. Hường Vi cũng lòi mấy chuyện lúc xưa ra đùa, chỉ là trong lời nói thì chú ý một chút, không còn tùy tiện như trước nữa, hai người tựa như không hề có chuyện gì xảy ra, rất ăn ý mà tránh vấn đề không nên đề cập đến.

Quách Duệ đã nghĩ thông suốt rồi, Hường Vi nghĩ thế.

Không lâu sau thì cuộc thi cuối kì đã tới, tất cả mọi người đều vì cuộc thi mà liều mạng đọc sách, có một số người thì đã sớm chuẩn bị tốt.....

Trước ngày thi một ngày, Hường Vi nhận được điện thoại của ba mẹ, năm nay bọn họ sẽ về nhà đón năm mới, sau này sẽ ở Bắc Kinh, không về Thành Đô nữa. Hường Vi nghe xong rất vui, ba mẹ sẽ trở về, gia đình bọn họ rốt cục cũng đã được đoàn tụ!

Chương 25

Sau khi kết thúc kì thi cuối kỳ, ba mẹ của Hường Vi đã từ Thành Đô về lại Bắc Kinh, rốt cục thì cả nhà bọn họ đã được đoàn tụ với nhau.

Đã một năm hai vợ chồng Hường Khai Hoa chưa được nhìn thấy con gái, nên rất nhớ cô, thấy con gái cao lên nhiều, gương mặt cũng sắc nét hơn lúc còn ở Thành Đô, thân hình rất có đường cong, mẹ nuôi chăm sóc cô rất tốt, cả nhà chọn thời gian, đặc biệt đến nhà Lý Hoan cảm ơn.

Đến nhà Lý Hoan, mẹ nuôi mới nói cả năm nay Lưu Khải không về nhà, anh nói là muốn đi trải nghiệm cuộc sống, dặn mẹ mình không cần phải lo lắng cho anh. Nhưng việc này lại khiến mẹ nuôi rất tức giận, cô ngồi kể khổ với Trần Mai, trong lòng Hường Vi hả hê nghĩ, haha, để xem sau này về nhà, anh có bị mẹ nuôi xé xác lột da hay không?

Tuy Hường Khai Hoa đã rời Bắc Kinh rất nhiều năm, nhưng những mối quan hệ xã giao vẫn còn đó, từ sau khi cả nhà anh trở về được mấy ngày, thì có không ít người đến hỏi thăm. Chưa bao giờ Hường Khai Hoa nói chuyện của quân đội ở nhà, nên căn bản hai mẹ con Trần Mai cũng không nắm rõ lắm, chỉ thấy khách đến viếng thăm rất nhiều. Hường Vi thầm nghĩ, xem ra ba của cô cũng rất hòa đồng thân thiện với mọi người.

Sau khi ăn cơm tối xong, Hường Khai Hoa mở báo ra đọc, nhìn vợ con mình, chậm rãi nói: “Sáng mai cả nhà mình sẽ đến nhà chính ủy Chu dùng cơm.”

Hường Vi nhìn ba, nói: “Ba, có phải là nhà của chú Chu không ạ?” Không thể trách Hường Vi phải hỏi rõ, trước kia khi mà gia đình cô chưa dọn ra khỏi đại viện, mặc dù hai nhà ở khá gần nhau, nhưng Hường Vi không thích đến nhà đó, cô chỉ đi theo ba mẹ đến đó mấy lần, cộng thêm việc cô đi học khác trường, nên đối với chuyện của mấy em bé ở đại viện, cô cũng không rõ lắm và cũng không còn để trong lòng nữa. Giờ phút này nghe ba nói như vậy, đương nhiên là muốn hỏi cho kỹ một chút.

Trần Mai cười nói: “Còn không phải là chú Chu đó sao, lần này ba con có thể về được Bắc Kinh nhanh như vậy là do may mắn được chú Chu giúp một tay, còn nữa lần này ba con về Bắc Kinh, chính là làm chung một chỗ với chú Chu, vốn cả nhà mình nên sớm đến nhà người ta thăm hỏi, chỉ là mấy ngày nay khách khứa quá đông, nên không có thời gian, vậy nên mới để cho chú Chu phải mời nhà mình đến nhà họ trước đó chứ.”

Hường Vi ồ một tiếng, suy nghĩ nói: “Con nhớ nhà chú Chu có hai anh trai, chắc lớn lắm rồi nhỉ?”. Tha thứ cho cô không nhớ được, khi còn bé, cô không có ngu ngốc ở đại viện, khi đó cô không hề muốn có tý xíu quan hệ dính dáng gì tới mấy đứa bé củ cải ở đại viện, có thể tránh thì tránh, đối với mấy đứa nhỏ cả ngày chỉ biết gây chuyện thị phi cô không hề có ấn tượng tốt. Về phần con trai của chú Chu, Hường Vi thật sự không có tý ấn tượng nào.

Trần Mai bật cười, nói: “Con á, đúng là đứa nhỏ hồ đồ, người ta tính ra cũng chỉ lớn hơn con có mấy tuổi mà thôi.” Trần Mai quay sang nhìn Hường Khai Hoa nói: “Khai Hoa, anh tính xem, chúng ta nên tặng cái gì thì tốt”

Hường Khai Hoa vẫn như cũ đọc báo, không nhìn hai mẹ con Hường Vi, nói: “Ừ, em sửa

sang lại cho tốt cái kia, mai cầm đi.”

Sắc mặt Trần Mai hơi khó coi, nói: “Chúng ta ở bên kia vất vả mấy năm chẳng qua cũng chỉ để dành có một vài món, chuyện này.....”

“Nói em tặng cái đó thì em cứ tặng, nhà mình cũng không phải là nhà giàu sang, giữ lại cũng chỉ để trưng. Chính ủy Chu có gì mà chưa từng nhìn thấy qua, cũng chỉ là vật chết, để ở nhà chúng ta không có lợi gì, nhưng chính ủy Chu lại là một đệ tử của Mặc gia, rất thích vật đó. Em đừng quên, nhà chúng ta.....” Hường Khai Hoa liếc Hường Vi, dừng lại, rồi nói tiếp: “Vi Vi, vào phòng ba mang chiếc hộp màu xanh để trên bàn xuống đây.”

Mặc dù Hường Vi không hiểu ba mẹ đang nói gì cả, nhưng cũng biết là ba đang muốn cô đi, nên lời còn chưa nói xong thì sợ cô ở đây nghe được, thôi, cô không phải là người thích tò mò nhiều chuyện. Dù sao cô đã là người trưởng thành, quy tắc trong trò chơi người lớn này cô hiểu.

Chờ sau khi Hường Vi đứng dậy rời đi, Hường Khai Hoa mới hạ thấp giọng nói một câu, “Vi Vi lớn rồi, có một số việc nhỏ nói em không hiểu! Em chỉ cần biết, anh làm chuyện gì cũng đều vì cái nhà này, vì Vi Vi tốt là được.”

Sắc mặt Trần Mai rất khó coi, trợn mắt nhìn chồng, “Chuyện của cánh đàn ông các anh, em không nhúng tay vào, chỉ là, Hường Khai Hoa, em đã nói rất rõ với anh, Vi Vi là sinh mạng của em đó!”

Hường khai Hoa nhức đầu, có một số việc chỉ cần trong lòng hiểu rõ là tốt rồi, sao có thể bắt một người đàn ông như anh thể hiện ra, anh từ một thằng nhóc nghèo hèn đi được đến ngày hôm nay, nếu không có ưu điểm thì làm sao có thể giữ vững địa vị. Hết lần này đến lần khác, không thể chuyện gì cũng phải nói rõ ra được, nếu không sẽ làm tổn thương tình cảm nha! Hường Khai Hoa bĩu môi, “Được rồi, không nói mấy chuyện này nữa. Vi Vi, đã tìm được chưa?”

“Chờ con chút, ba ơi, con lập tức đến ngay.....”

Đôi mắt Hường Vi nhìn một vòng không hề nhìn thấy cái hộp ba cô nói, hường Vi bắt đầu dĩ mới hô, “Ba ơi, con không tìm thấy đồ ba nói!”

Hường Khai Hoa thấy bộ dáng ảo não của con gái, suy nghĩ rồi nói: “Ai, xem trí nhớ của ba nè, vật đó mẹ con đã cất rồi, Trần Mai, em để ở đâu vậy?”

Trần Mai trợn mắt nhìn Hường Khai Hoa, đứng dậy đi về phòng, “Vi Vi, để mẹ đi lấy, con đến nói chuyện với ba con đi.”

“Dạ..... dạ.....” Hường Vi đi ra khỏi phòng, nghĩ thầm ba à ba cũng ít ác quá đi.

Mặt Hường Vi ai oán nhìn Hường Khai Hoa, “Ba, ba cố ý lừa con.”

Hường Khai Hoa bị nói trúng tim đen, nhưng trên mặt vẫn không để lộ chút phản ứng gì, như cũ đọc báo, “Vi Vi, ba chỉ lỡ quên mất thôi mà.”

Hường Vi nhìn khuôn mặt không hề thay đổi của ba, hừ một tiếng, thầm nghĩ làm như cô là con nít ba tuổi chắc, thôi, chuyện cũng không lớn, không nói cũng được.

Hường Khai Hoa thấy con gái ngồi trên ghế thờ phỉ phò, đặt tờ báo xuống, “Vi Vi, khi nào thì ba lừa con, ngoan, xem ba mua cho con cái gì tốt nhé.”

Trần Mai vừa lúc đi ra ngoài, thấy con gái bĩu môi không để ý tới cha của nó, Khai Hoa thì đang dụ dỗ, không khỏi cười ha hả lên, “Xem hai cha con anh kìa, Vi Vi, xem mẹ mua gì cho con nè.”

Hương Vi tò mò nhìn mẹ, Trần Mai mở hộp ra, đưa đến trước mặt Hương Vi, “Trước kia con nói thích đeo vòng ngọc, khi đó mẹ sợ con tuổi còn nhỏ, mà vật này lại đắt như vậy, nên không đồng ý, bây giờ con đã học đại học rồi, mẹ mua cho con. Mẹ đã nhờ đại sư làm phép, có thể tránh được ma quỷ.”

Hương Vi nhìn mẹ, “Mẹ, không phải chỉ có phật mới có thể trừ tà sao?”

“Được rồi, được rồi, con đừng nói ba hoa nữa, mau đeo vào tay xem có hợp hay không.”

Dáng người Hương Vi mảnh khảnh, cổ tay cũng rất nhỏ, mang vào được ngay, vòng cẩm thạch càng làm cho cánh tay trắng nõn của Hương Vi thêm nổi bật, Trần Mai nhìn hồi lâu, rồi cẩn thận nhìn con gái, “Thật đúng là hợp với con, mẹ nuôi con nói đúng, con của mẹ đúng là mỹ nhân!”

Sắc mặt Hương Vi đen thui, đã từng ấy tuổi đầu đây là lần đầu tiên cô nghe mẹ khen mình xinh đẹp, Hương Vi cảm thấy hơi lúng túng, mặt cô giật nhìn mẹ cô, đối với người làm mẹ mà nói, cho dù như thế nào thì con của mình vẫn là tốt nhất. Hương Vi không trả lời, làm bộ chăm chú nhìn vòng ngọc, gọt dũa không tề, bên trong không hề trầy xước, Hương Vi rất thích cẩm thạch, cô không thích trân châu với kim cương lấp, nhưng đặc biệt thích cẩm thạch, cô rất có nghiên cứu đối với đồ trang sức bằng ngọc.

Đêm hôm sau, cả nhà Hương Khai Hoa đi đến nhà họ Chu.

Nhiều năm rồi Hương Vi chưa từng gặp lại người nhà họ Chu, nên nhất thời hơi thấp thỏm, lúc gặp vẫn ngọt ngào kêu chú Chu, và dì Diệp Hân. Diệp Hân cũng lâu rồi chưa gặp người nhà họ Hương, thấy con gái nhà họ Hương lớn lên xinh đẹp như vậy, chính là nắm tay Hương Vi khen hồi lâu, còn nói tại sao cô không phải là con gái của mình chứ, v...v....

Chính ủy Chu thích nhất là tranh chữ của người xưa, lúc này nghe anh Hương nói tặng cho mình một bức tranh sơn thủy đời nhà Minh, tất nhiên là không kiềm nén được, lập tức kéo tay anh Hương đi đến phòng sách.

Diệp Hân nắm tay Hương Vi đến ngồi nói chuyện trên ghế salon, tất nhiên Hương Vi phải ngồi trả lời vấn đáp, khó trả lời thì ngồi cười hihi, qua khoảng nửa giờ, Diệp Hân mới thả Hương Vi đi, bảo Hương Vi không cần cảm thấy gò bó. Diệp Hân nói có chút chuyện riêng muốn nói với Trần Mai, nên bảo Hương Vi tự mình chơi, cứ coi như đây là nhà của mình, rồi nắm tay Trần Mai đi vào phòng.

Không ngờ mới đó thế mà giờ chỉ còn có mình cô bơ vơ nha! Hương Vi ai oán nghĩ. Hương Vi cầm lấy cái điều khiển tivi nhấn nhiều đài mà không tìm thấy cái gì hay để xem, hơi thất vọng để điều khiển tivi ở một bên.

Hương Vi cầm viên kẹo lột vỏ bỏ vô miệng, hơi nhàm chán nhìn khắp nơi. Chưa được mấy phút, Hương Vi đứng dậy, vươn người xoay lưng ngáp, đang tính ra ngoài đi dạo một chút, thì nghe thấy trên lầu có tiếng vang.

Hương Vi theo âm thanh xoay đầu nhìn qua, thì thấy một nam thanh niên đang vừa lau tóc vừa đi xuống lầu, người nọ hiển nhiên là chưa nhìn thấy Hương Vi, nên nhìn cũng không nhìn, trực tiếp ném khăn xuống chiếc ghế salon bên này, Hương Vi đen mặt, vội vàng bước qua bên cạnh một bước, còn trợn mắt nhìn người nọ một cái, nghĩ thầm thật rất vô ý tứ.

Lập tức anh ta có cảm giác không ổn, nên một đôi mắt hẹp dài liền quét tới đây, Hương Vi sững sốt, cười hihi xoa tay áo, cảm giác bị ánh mắt lạnh lùng của đối phương làm đóng băng, “Dạ, chào anh.”

Nam thanh niên nhú mày, nhìn Hường Vi, hiển nhiên đối với cô gái này anh không hề có ấn tượng, “Cô là ai?”

“Dạ..... Em là Hường Vi, em theo cha mẹ đến làm khách.” Hường Vi thành thật khai báo, trong lòng lại thầm mắng đối phương thật bất lịch sự!

Anh ta nhú mày, quan sát Hường Vi mấy lần, “Em là Hường Vi à, đã lớn thế này rồi.”

Hường Vi giật giật khoe miệng, không còn gì để nói.

Anh ta híp mắt, “Em ngồi chơi nhé.” Nói xong đi vào bếp rót một cốc nước đem ra ngoài.

Anh ta đi tới chân cầu thang, “Anh, anh đã khỏe chưa?”

Không mất mấy giây, lại có thêm một anh chàng trẻ tuổi đi từ trên lầu xuống, người này so với người trước thì thấp hơn một chút, nhưng lại có vẻ dễ gần hơn người trước rất nhiều, thấy anh ta cười vui vẻ đi xuống, bên miệng còn mang theo lúm đồng tiền.

“Thần Dật, em lại ném quần áo dơ vào nhà vệ sinh, nếu để mẹ nhìn thấy nhất định lại mắng em.” Diệp Hạo Triết cười híp mắt xuống lầu, đảo mắt, thấy trên ghế salon có một cô gái xa lạ, Diệp Hạo Triết gương mặt nhìn em trai.

Chu Thần Dật cũng đưa mắt nhìn về Hường Vi, nói: “Anh, đây là Hường Vi. Là thiên kim tiểu thư nhà bác Hường.” Không biết có phải là do lỗi tai Hường Vi có vấn đề hay không, mà cô có cảm giác người nọ đặc biệt cần nhắc nhở hai từ “thiên kim”, trong lòng Hường Vi càng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Diệp Hạo Triết bừng tỉnh hiểu ra, cười nói: “Thì ra là Hường Vi à, đã lớn như thế rồi em có còn nhớ anh không? Anh là Diệp Hạo Triết, khi bé em và anh đã từng gặp nhau đó.”

Hường Vi gật đầu, “Anh Diệp, em vẫn còn nhớ anh.”

Diệp Hạo Triết cười nói: “Em Vi Vi đã lớn như thế này rồi, đúng rồi, ba mẹ em đâu?”

Diệp Hạo Triết vừa nói xong, thì một cửa phòng được mở ra, Diệp Hân và Trần Mai đi ra ngoài.

Diệp Hạo Triết và Chu Thần Dật nhanh chóng người chào mẹ, người chào dì.

Trần Mai nhìn hai đứa con trai nhà họ Chu, trong lòng hâm mộ, nói: “Đây chắc là Hạo Triết và Thần Dật, lớn nhanh thật. Ai chà, em gái, em đúng là tốt số!”

Diệp Hân cười không khép miệng, nói: “Trời đất, chị à, em thì ngược lại, thật rất muốn có một đứa con gái khả ái giống như Vi Vi vậy. Hai thằng nhãi này, làm sao mà khiến người ta quan tâm được.”

Người lớn hai bên thi nhau khen con cái đối phương, làm cho sắc mặt tui trẻ cứng đờ, Diệp Hạo Triết và Chu Thần Dật liếc mắt nhìn nhau, đồng loạt xoay người đi lên lầu.

Hường Vi cau mày, rốt cuộc thì là chuyện gì nha? Cô không hiểu tại sao Diệp Hạo Triết lại gọi dì Diệp Hân là mẹ, không phải con trai của chú Chu chỉ có một thôi sao? Ngoại hình của Chu Thần Dật và Diệp Hạo Triết cũng không giống nhau, huống chi Diệp Hạo Triết cũng không giống chú Chu! Hường Vi thật sự không hiểu, nhưng trên mặt không hề tỏ ra vẻ ngạc nhiên, có gì thì tối về cô sẽ hỏi mẹ.

Hai bà vẫn còn đang đứng đó khen con cái của nhau, Hường Vi nhìn không thoải mái, làm bộ ho khan mấy tiếng. Trần Mai nghe tiếng con gái mình ho khan, vội vàng dừng lại, nhìn Hường Vi, “Vi Vi, con sao vậy? Bị cảm rồi?”

Hường Vi lắc đầu, “Mẹ, con không sao, có điều cổ họng con hơi khô, con đi uống chút nước thông cổ là được rồi.”

Trần Mai nửa tin nửa không liếc nhìn con gái, Hường Vi nhanh chóng đem ly nước lên uống, nhất thời không để ý, đây là ly nước lúc trước Chu Thần Dật chưa uống hết để ở một bên, đợi đến khi Hường Vi nhấp một ngụm cô cảm thấy không đúng, mới vô tình nhận ra là mình nhầm, nhất thời đỏ mặt, mẹ ơi, thật mất mặt, cũng không biết là có uống nước miếng của người khác vào bụng không nữa!

Trần Mai thấy mặt con gái đỏ bừng, nghĩ cô bị sặc, cười nói: “Con thật là, không biết chậm một chút, thật hấp tấp.”

Trong lòng Hường Vi thật cảm thấy may mắn là hai người kia đã đi lên lầu, nếu không thể diện hôm nay của cô nhất định là bị vứt hết. Hường Vi không biến sắc thả cái ly về lại chỗ cũ, nhìn mẹ cô, “Mẹ, thật sự con không sao. Mẹ, tại sao ba và chú Chu còn chưa đi ra ạ?”

Diệp Hân cười nói: “Chú Chu của con là một người cuồng tranh, chỉ cần nhìn thấy tranh, chính là không ngủ một ngày một đêm vẫn được.” Nói xong, Diệp Hân không nhịn được cười rộ.

Hường Vi nghe vậy cũng hé miệng cười, ba của cô là một người thô lỗ, không am hiểu những môn nghệ thuật này, nghĩ đến việc ba cô bị chú Chu lôi kéo đi thưởng tranh, xem họa, Vi Vi liền không nhịn được cười, sắc mặt cha lúc đó nhất định là trắng bệch nhìn chú Chu rồi!

Chương 26

Bữa cơm này, mọi người ăn rất vui vẻ, người lớn nói chuyện trên trời dưới đất, không khí rất náo nhiệt. Nhưng Hường Vi cảm thấy hơi lạc lõng, chỉ biết vui đầu ăn cơm. Trước khi đến đây mẹ cô đã dặn dò qua, nên cô không dám tùy hứng như ở nhà, tóm lại, việc phải giữ hình tượng này thật con mẹ nó quá đau khổ mà.

Diệp Hạo Triết ngồi bên trái Hường Vi, bên cạnh anh là Chu Thần Dật, trong bữa ăn thỉnh thoảng Diệp Hạo Triết sẽ nói chuyện với Hường Vi, hay gấp thức ăn cho cô, làm Hường Vi quá sợ! Vội vàng nói cô với tới, với tới.

Có lúc Chu Thần Dật sẽ nhìn qua bên cô mấy lần, nhưng không bao giờ lên tiếng.

Một bữa ăn làm Hường Vi vô cùng buồn bực, ăn được nửa chén thì không thể nuốt nổi nữa, cô mang bát đĩa của mình vào phòng bếp, rồi ngồi trên ghế salon xem tivi.

Sau khi ăn xong, hai vợ chồng Hường Khai Hoa và Trần Mai nói chút chuyện với gia đình họ Chu rồi định rời đi, Hường Vi rất vui mừng nói chào tạm biệt với một nhà chú Chu, trước khi về Diệp Hân còn nắm tay Hường Vi, không ngừng dặn cô sau này phải thường xuyên ghé chơi.

Về đến nhà, hôm nay Hường Khai Hoa uống hơi nhiều, nên sau khi nói đôi câu với vợ và con gái thì hướng đến phòng ngủ mà đi, Hường Vi nhìn đồng hồ, hiện tại mới chín rưỡi tối, thấy mẹ đang ngồi gọt táo trên ghế salon, Hường Vi nhanh chóng chạy đến ngồi chung một chỗ.

Trần Mai thấy con gái đến, dịch vị trí một chút, chẻ quả táo trong tay thành hai nửa rồi đưa một nửa cho Hường Vi. Hường Vi nhận lấy, cắn một cái, nhìn mẹ cô nói: “Mẹ, con có chuyện muốn hỏi mẹ.”

“Hả, chuyện gì?”

“Mẹ, thì là, anh Hạo Triết cũng là con ruột của dì Hân à?” Hường Vi tò mò nhìn mẹ cô.

“Ừ, là con ruột của dì Hân đó. Thì sao, Vi Vi, con nghĩ gì mà hỏi chuyện này?”

Hường Vi chu mỏ, “Dạ không có gì, con chỉ thắc mắc tại sao anh Hạo Triết lại mang họ Diệp thôi. Con cứ tưởng anh là họ hàng của dì Diệp Hân!” Dĩ nhiên Hường Vi không dám nói với mẹ, là căn bản cô không thấy anh Hạo Triết giống chú Chu nha! Lời này mà cô dám nói ra, đoán chừng thể nào mẹ cũng la cô một trận!

Trần Mai cầm lấy cái áo len đang đan dở, nhỏ giọng nói: “Lúc này ba con không có ở đây, mẹ mới dám nói cho con biết, con biết thì sau này cũng đừng đi khắp nơi nói lung tung, biết chuyện này cũng không có mấy người, nói với con cũng được, tránh sau này con sơ ý vụng về mà gây họa!”

Trong lòng Hường Vi hí hửng! Nhất thời trống ngực đập bang bang, bát quái a, cầu huyệt a, nhanh tới mãnh liệt nào!

Trần Mai làm bộ ho khan mấy tiếng, qua mấy phút mới nhỏ giọng nói: “Hạo Triết là con riêng của dì Diệp, chuyện này con đừng nói với ai, chỉ được giữ trong lòng.”

Tin tức này làm Hường Vi liên tưởng đến một tràng cầu huyệt, Hường Vi ôm mẹ, “Mẹ, mẹ nói anh Hạo Triết là con riêng của dì Diệp Hân? Vậy.....Vậy..... Năm đó tại sao chú

Chu lại cười dì Diệp Hân vậy mẹ?” Suy nghĩ kĩ thì thấy Diệp Hạo Triết năm nay cũng gần hai mươi lăm tuổi rồi, Chu Thần Dật chỉ mới hai mươi hai. Năm đó dì Diệp Hân có quá khứ xấu như vậy, tại sao chú Chu lại quyết định lấy dì đây? Đừng nói là do tình yêu vĩ đại làm ra, cái thời đại đó vốn bảo thủ, dì Diệp có con riêng, chú Chu chẳng những cưới dì Diệp, còn nuôi dưỡng luôn con riêng của dì, coi như là giữa hai người có tình yêu đi, đoán chừng cũng không có người đàn ông nào nguyện ý nuôi con giùm người khác! Mặc kệ là lúc đó đang xảy ra chuyện gì, thì điều duy nhất có thể khẳng định đó là nhất định nhà dì Diệp có vai vế, cho nên đoán chừng dù trong lòng chú Chu có vướng mắc thì cũng không dám nói gì.

Trần Mai trợn mắt nhìn Hương Vi mấy lần, “Con nhóc nham hiểm, bị ba cô nghe được, để xem ba cô có đánh cô không!”

“Mẹ..... Mẹ hãy nói gì đi, nói đi mà.” Hương Vi nói nhỏ vào lỗ tai Trần Mai.

“Chuyện này vốn mẹ cũng không biết, là do có lần ba con uống say không cẩn thận nói ra. Con biết thì tuyệt đối không được đi nói lung tung bày bạ ra ngoài, con phải đảm bảo với mẹ, nếu không nhất định sẽ mang hoạ đến cho ba con đó, biết không!” Trần Mai dặn dò.

Hương Vi nhanh chóng gật đầu, “Mẹ, mẹ còn chưa tin con sao? Từ nhỏ đến lớn chỉ có lần đó là con với ba lừa mẹ thôi.”

Trần Mai nghe xong không nhìn được mà bật cười, néo mặt con gái một cái, “Con đó, cũng không biết là tính cách này giống ai.”

Hương Vi lắc đầu, “Con không phải là con gái của ba mẹ sao, mẹ nói con giống ai thì con giống người đó thôi! Mẹ, mẹ mau nói đi, đừng nói chuyện giữa chừng làm người ta khó chịu vì tò mò mà!”

Trần Mai đánh con gái một cái, “Đúng là con nít! Chuyện này cũng trải qua nhiều năm rồi, vốn dì Diệp con có một vị hôn phu, hai nhà cũng đã làm lễ đính hôn rồi, năm đó dì Diệp con mới chỉ là cô gái mười bảy, mười tám tuổi, hai người trẻ lại thường xuyên gặp mặt lẫn nhau, hồ đồ thế nào mà làm chuyện sai lầm, nào biết không bao lâu sau thì hai nhà có mâu thuẫn xích mích, nên bãi bỏ hôn ước, hai tháng sau người nhà họ Diệp mới biết dì Diệp con có thai, khi đó dì Diệp con còn chưa tròn mười tám tuổi. Dì Diệp lại là con gái duy nhất của tư lệnh quân khu Diệp Chính Hải. Xảy ra chuyện như vậy, năm đó có không ít mấy lãnh đạo cấp cao biết, chỉ là ngại mặt mũi của tư lệnh Diệp nên không truyền ra bên ngoài mà thôi. Tư lệnh Diệp đã từng một lần nói muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với dì Diệp, chỉ là sau này tại sao dì Diệp lại được gả cho chú Chu thì mẹ cũng không biết nữa.”

Hương Vi cau mày, vậy là xong rồi? Mẹ ơi, mẹ đúng là chân chính muốn làm cho con tò mò chết mà, Hương Vi chu mỏ, nhìn mẹ cô, “Mẹ, mẹ thật không hiền hậu chút nào, câu hỏi con. Đây không phải là lừa đảo sao.”

“Được rồi, được rồi, tốt lắm, con nghe cũng nghe rồi, nhanh đi tắm rồi đi ngủ đi.”

Hương Vi bất mãn cúi gằm mặt đi vào phòng vệ sinh rửa mặt đánh răng, bò lên giường rồi vẫn còn suy nghĩ, rốt cục thì sau đó chuyện gì phát sinh a! Đứa bé họ Diệp, nghĩ thì biết xem ra tư lệnh Diệp cũng chịu nhận đứa cháu này rồi, cũng coi nó là người nhà họ Diệp, chỉ là tại sao lại được nuôi dưỡng ở nhà họ Chu ta ? Hương Vi dùng sức ôm chần, đúng là quá ác, rốt cục thì kịch tình màn lừa bịp này thật sự là gì?

Mấy ngày sau Hương Vi vẫn mãi suy nghĩ đến chuyện đó, nên mẹ cô nhân cơ hội không có ba cô ở nhà, hung hăng răn đe cô dừng lại, Hương Vi mới đảm bảo nhất định cô sẽ quên, lập

tức sẽ quên.

Năm nay cả nhà cô thật vất vả mới được ở cùng nhau, Hường Khai Hoa tính ở Bắc Kinh đến hết năm thì mang vợ con trở về nhà nội. Trần Mai vừa nghe Hường Khai Hoa muốn về nhà họ Hường, lập tức không đồng ý, vì thế nên tranh cãi một trận với Hường Khai Hoa, kể chuyện xưa là người nào đó đã rửa con gái cô chết sớm, cả đời này cô sẽ không bước vào cửa nhà kia nữa bước! Hường Vi thấy mẹ và ba cãi nhau to, tức giận như vậy, mới biết thì ra tính tình của mẹ cũng không phải giống mặt ngoài dịu dàng như thế!

Sắc mặt Hường Khai Hoa ngượng ngùng, nói không lại vợ, không thể làm gì khác hơn là muốn đi một mình với con gái về thăm ông bà nội, Trần Mai nhanh chóng ra tay trước chiếm ưu thế, nói thẳng là phải dẫn Hường Vi về nhà ngoại với mình! Mâu thuẫn hai vợ chồng lên cao, Hường Vi lại không giúp được gì, nhìn cũng phiền lòng, cô đứng ở trung gian, cảm thấy rất đau khổ!

Đêm ba mươi tết, cả nhà cùng ăn bữa cơm đoàn viên, bởi vì hai vợ chồng Hường Khai Hoa đang còn mâu thuẫn chuyện kia chưa giải quyết, nên Hường Vi đợi đón giao thừa ở nhà cảm thấy không thoải mái, ăn cơm tối xong thì tự ra ngoài đi dạo, tránh nhìn đến sắc mặt nghiêm túc của ba mẹ, đúng là rất nghiêm túc mà !

Hường Vi đi dạo ở bên ngoài, cho đầu óc tỉnh táo một chút. Nhà người ta đêm ba mươi thì náo nhiệt hạnh phúc, nhà bọn họ thì thiếu chút nữa mỗi người một nơi! Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Hường Vi thấy ba mẹ cô cãi nhau to đến vậy, trận chiến cũng kéo dài được mấy ngày rồi.

Trong vườn các loại hoa mai đã kết được mấy nụ hoa, chắc hẳn mấy ngày nữa là có thể trở bông, bên ngoài rất lạnh, Hường Vi nhìn ánh đèn nhà nhà, đột nhiên cảm thấy rất buồn, vì sao người lớn lại thích làm lớn mấy chuyện nhỏ nhặt, chuyện đã từ tám trăm năm trước rồi mà còn lôi ra gây gỗ được, có đáng hay không! Ôn ào rùm beng lên rồi, vì sao lại còn giống như đứa bé giận dỗi nhau! Cứ tiếp tục như vậy nữa, người chịu khổ chính là cô có biết không.

Hường Vi quàng lại khăn quàng cổ, thật tốt là hôm nay không có tuyết rơi. Đúng khổ, nếu không người khác nhất định nghĩ cô bị đuổi khỏi nhà! Hường Vi thở dài, bấm cái lá xanh trong tay, miệng lầm bầm lâu lâu không biết đang nói gì.

"Hường Vi?"

Hường Vi nghiêng đầu, nhanh chóng để tay ra sau lưng, len lén vứt chiếc lá đi, sắc mặt hơi vắn vẹo, "A anh Hạo Triết, anh cũng ở đây à. Cái đó..... Em ra ngoài đi dạo một chút, nhìn một chút."

Diệp Hạo Triết nhìn sắc trời, bật cười hì hì, "Bầu trời không có trăng sáng để nhìn!"

Hường Vi chỉ cảm thấy trên đầu có đám quạ đang bay qua! Màu đen hài hước, cô đỡ không nổi!

Diệp Hạo Triết ngoắc ngoắc ngón tay với Hường Vi, ý bảo cô đến đây, Hường Vi nhắm mắt đi tới, đứng bất động trước mặt Diệp Hạo Triết, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh.

Diệp Hạo Triết gõ lên đầu Hường Vi, "Bên ngoài lạnh như vậy, gần sang năm mới em không sợ bị đông lạnh à, đi lên đây với anh."

Vô tri vô giác Hường Vi đã đi theo Diệp Hạo Triết về nhà anh, nhiều năm về sau, mỗi lần Hường Vi nhớ đến chuyện này liền xấu hổ, khi đó thiệt con mẹ nó ngây ngô mà, gần sang năm mới còn chạy đến nhà người ta.

Diệp Hân thấy Hường Vi tới, nhanh chóng nắm tay Hường Vi tới ghế ngồi, rồi sai con trai mang đồ ăn đến, “Vi Vi, ăn trái cây.”

Diệp Hạo Triết cười nói: “Mẹ, con đi đổ rác, thấy em Hường Vi đang đứng một mình, nhìn thật giống con chó nhỏ bị bỏ rơi, nên con gọi em vào chơi.”

Chu Thần Dật nhìn Hường Vi, nhú mày, nói với Diệp Hạo Triết: “Anh, mới vừa rồi có người gọi điện thoại tìm anh.”

“Ồ..... Là ai thế?”

Chu Thần Dật mím môi, hé mắt, nhìn anh mình, một lúc sau mới nói: “Còn ai nữa, chính là cô ấy chứ ai. Anh, có mấy chuyện nói rõ ra thì tốt rồi.”

Diệp Hạo Triết cốc đầu em trai, “Đã nói với em bao nhiêu lần rồi, cô ấy gọi đến thì nói anh không có ở nhà hiểu không! Cô ấy thật là, đến tột cùng là muốn làm gì!”

Bên này Diệp Hân vừa gọt trái cây cho Hường Vi vừa nói: “Vi Vi, sao con đi ra ngoài vậy.”

Hường Vi suy nghĩ, dù sao mẹ và dì Diệp Hân cũng thân, nói cũng không sao. Hường Vi liền nói ra chuyện ba mẹ cô cãi nhau hồi đó, bây giờ lại lôi chuyện lúc đó ra cãi nhau típ. Diệp Hân nghe xong cười ha ha, “Ôi trời ơi, chị dâu vẫn lợi hại như thế. Để dì gọi điện thoại cho cha mẹ con nói một tiếng con đang ở đây, tránh cho bọn họ lo lắng, sau đó tranh thủ khuyên mẹ con một chút.”

Diệp Hân nói xong thì đi gọi điện thoại đến nhà họ Hường, nói Vi Vi đang ở nhà cô chơi, không phải lo lắng, chốc nữa sẽ trả về.

Trần Mai nói xin lỗi vì đã làm phiền, khi nào Vi Vi về nhất định sẽ nhắc nhở con.

Diệp Hân không ngừng nắm tay Hường Vi nói chuyện phiếm, tới lúc hăng hái, thì lấy ảnh album ra khoe, cho Hường Vi nhìn, còn giải thích mấy bức ảnh chụp lúc nào, v....v... bất tri bất giác đã đến mười giờ tối, Hường Vi thấy đã khuya lắm rồi, nên lập tức chào từ biệt dì Diệp, muốn rời đi.

Diệp Hân thấy thời gian cũng đã khuya, sợ chị dâu ở nhà lo lắng, nắm tay Hường Vi, dặn dò cô phải thường xuyên đến chơi. Dì thấy đứa con lớn đã đi tắm, nên gọi đứa nhỏ đưa Hường Vi về nhà.

Hường Vi thấy hoảng, liền từ chối nói mình có thể tự về nhà, không cần làm phiền người khác.

Chu Thần Dật đứng dậy, mặc áo khoác vào, nhìn Hường Vi nói: “Đi thôi, anh đưa em về.”

Hường Vi đi cách ba bước sau Chu Thần Dật, vô cùng đau đớn nghĩ tại sao hôm nay cô lại xui đến vậy. Dọc đường đi hai người không nói chuyện gì, đợi đến khi đến lầu dưới nhà Hường Vi, Chu Thần Dật nói: “Anh không đi lên nữa, em tự mình đi lên đi. “

Đây là câu nói duy nhất mà tối nay Chu Thần Dật nói với cô.

Hường Vi gật đầu, “Vậy em đi lên ạ. Thật làm phiền anh Thần Dật quá.” Nói xong thì chạy thật nhanh lên lầu, giống như phía sau có ma đuổi theo vậy.

Chu Thần Dật bật cười, lắc đầu một cái.

Hường Vi về đến nhà, đến ban công nhìn xuống dưới, thấy Chu Thần Dật đang nhìn lên trên lầu, gương mặt Hường Vi biến sắc, không được tự nhiên vẫy vẫy tay. Chu Thần Dật mới gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Chương 27

Hôm sau Hường Vi thức dậy, thấy mẹ cô mặt mày tươi tỉnh, còn lấy quần phục của ba cô đi giặt, Hường Vi nghĩ tới hôm qua..... haha, xem ra hai người đã hòa hảo lại rồi.

Trần Mai thấy con gái tỉnh dậy, nhìn đồng hồ gần sắp mười giờ sáng, nhanh chóng kêu Hường Vi đi ăn chút gì đó. Hường Vi lấy hộp sữa tươi trong tủ lạnh, nhìn mẹ nói: “Mẹ, khi nào mẹ con mình về nhà ông bà ngoại vậy ạ?”

Trần Mai nhìn con gái, “Đúng là ham chơi. Mừng ba đi, Mừng ba thì đi, sáng mai ba con phải về bên nội, Vi Vi, mẹ hỏi con, con muốn đi với ba hay là muốn đi với mẹ về nhà ông ngoại.”

Hường Vi đen mặt, nhìn mẹ cô giống như nhìn người ngoài hành tinh, “Mẹ, hôm nay mẹ làm sao vậy, trông có vẻ không giống như mọi ngày cho lắm!”

Trần Mai trợn mắt nhìn con gái, “Con quỷ nhỏ này, lại dám nói mẹ cô không bình thường.”

Hường Vi cười hì hì đi đến bên cạnh Trần Mai, “Mẹ, mẹ là mẹ ruột của con cơ mà, con đi với mẹ về nhà ông ngoại cơ, không đi đến nhà nội đâu.” Năm ngoái thời điểm khi Hường Vi vừa mới trở lại Bắc Kinh, đã từng đi về nhà nội một chuyến, nhưng chỉ ở lại hai hôm rồi đi, ở chung một chỗ với thím út rất không thoải mái, Hường Vi không muốn lại típ tục đi nghe những lời nói đó, rồi làm chính mình nội thương, mà cứ phải nhịn.

Trần Mai nhìn lỗ mũi của con gái, “Đứa nhóc này, tốt lắm, mau vào nhà đi, ở ban công rất lạnh.”

Đúng lúc chuông điện thoại vang lên.....

“A lô.....”

“Hề lô, anh là Lưu Khải nè em Vi Vi.”

“A, anh Lưu Khải, anh đang ở đâu vậy, tại sao năm nay anh không về nhà, anh xem anh làm mẹ nuôi tức giận đến thế, để xem khi anh về nhà, anh có bị cha nuôi thu thập hay không.”

“Vi Vi, hiện tại anh đang ở Đại Lý, Vân Nam, nhờ em nói với mẹ anh, anh sẽ gửi ít đồ về nhà, nhờ mẹ anh chú ý kiểm tra và nhận. Em gái ngoan, chờ khi anh trở về nhất định sẽ không bạc đãi em, lần này thì phải nhờ em rồi, cái mạng nhỏ của anh đang nằm trong tay em, thế nhé, bạn anh đang đợi, không nói nữa. Nhớ nói với mẹ anh, anh cúp đây, bai bai.....”

“A lô..... anh Lưu Khải.....” Hường Vi buồn bực nhìn ống nghe, tự nhiên giao nhiệm vụ cho cô, thật là, chờ khi anh trở về, em nhất định sẽ thành tâm làm thịt anh cho biết!

“Sao thế, Vi Vi, là Lưu Khải gọi à?” Trần Mai vừa cất tạp dề vừa nói.

“Dạ vâng, là anh Lưu Khải gọi ạ, anh ấy nói lúc này anh đang ở Đại Lý.”

Trần Mai cười, “Đứa bé này, lá gan lớn thật, tốt lắm, chuyện anh Lưu Khải nhờ con làm thì con nhanh đi làm cho tốt đi.”

Mùng ba, hai mẹ con Trần Mai thu thập xong hành lý thì đến ga xe lửa, năm hết tết đến, nên phòng chờ xe có rất nhiều nguy hiểm, khắp nơi đều là người, Trần Mai nắm tay con gái thật chặt, sợ vì quá đông mà lạc mất nhau.

Mấy ngày trước, Trần Đức Cương nhận được điện thoại của con gái, nói rằng sẽ mang Vi

Vì về nhà, lúc này nhìn thời gian cũng gần sắp đến, mà người còn chưa đến, không khỏi đứng ở cổng lớn nhìn sốt ruột.

“Ông à, bên ngoài trời rất lạnh, hay là vào nhà trước đi, ngồi giường đất cho ấm, con gái với Vì Vì sắp về rồi.” Chu Hữu Thục thấy chồng mình cứ đi tới đi lui trước cổng lớn, nên ra nói lời khuyên ông.

Trần Đức Cường cười nói: “Ai nha, không sao đâu, không có chuyện gì hết, thân thể tôi tốt lắm, bà cứ vào nhà đi.”

Chu Hữu Thục thấy nói không si nhê, chỉ đành thở dài rồi tự mình đi vô nhà trước.

Xe lửa đến hơi trễ, đợi đến khi hai mẹ con Trần Mai về đến nhà, thì đã qua mười một giờ. Mấy năm Chu Hữu Thục không được gặp mặt con gái, lúc này thấy nó thì rất vui mừng.

Trước đây Trần Mai chưa từng nhìn thấy qua đứa con út của em trai, hôm nay thấy đứa nhỏ thì cực kỳ thích, không quản nó bao nhiêu tuổi, ôm vào trong lòng, nói chuyện với nó, chọc nó chơi.

Mấy năm nay chú út làm ăn dành dụm được ít tiền, thấy cháu gái về, nắm tay Hướng Vì đi vào trong nhà “Xem xem chú út mua cho con cái gì nè, vừa lúc hợp với việc đi học đại học của con.”

Hướng Vì vừa nhìn đến, thì ra là laptop, còn là hiệu IBM nữa, lúc này giá một chiếc máy vi tính vẫn còn khá đắt, một cái máy để bàn đã là vài ngàn đồng, huống chi cái này lại còn là laptop, không có mấy vạn thì đừng mơ mua được nó. Hướng Vì sờ sờ máy tính, đau lòng nhìn cậu mình “Cậu à, cậu mua đại loại nào cũng được, IBM chắc là rất đắt mà.”

Trần Trường Chinh cười nói: “Chú và mợ con vốn tính là chờ con thi tốt nghiệp trung học xong thì mua cho con, nhưng có một số chuyện xảy ra nên trì hoãn chưa mua được, đúng lúc mấy ngày trước có bạn chú đi một chuyến đến Hồng Kông, nên chú nhờ anh ấy mua giùm. Cái này đúng là hơi đắt nhưng rất tiện. Con sai cái này, ở trường nhất định sẽ học hành tốt hơn.”

Tay Hướng Vì vuốt ve vỏ ngoài màu đen của chiếc máy tính, qua mấy năm nữa, máy vi tính sẽ càng ngày càng thông dụng, kiếp trước cô thích sai hiệu Toshiba, cảm thấy máy vi tính hiệu Toshiba dùng rất tốt lại rất đẹp.

“Con cảm ơn chú út.” Hướng Vì hớn hở ôm chiếc máy vi tính.

Trần Trường Chinh cười nói: “Con đừng đi nói với người khác nhé, lần này cậu mua cho con cái này. Nếu để dì cả và dì hai con biết được, sẽ nói chú thiên vị. Trong mấy đứa nhỏ chỉ có con là đi học đại học, mấy đứa khác học không đến đâu, mua xong chỉ tổ hại người. Tốt lắm, đi ra ngoài đi, lúc về nhớ mang theo.”

Hướng Vì gật đầu, để máy vi tính về lại chỗ cũ, rồi theo chú út ra ngoài.

Trần Đức Cường tuy đã 70 tuổi, nhưng vẫn còn rất minh mẫn, đôi lúc sẽ cùng con trai đi Trại nuôi trồng làm chút việc nhỏ cho hết thời gian.

Thời điểm đầu năm khi dì cả Trần Tuệ về nhà, thì dì hai Trần Sảng sau khi ở được mừng một ở nhà mẹ, thì mừng hai đã nhanh chóng về nhà.

Gia đình dì Trần Tuệ về bên ngoại, anh họ của Hướng Vì tên là Hạ Thần, năm nay đã hai mươi lăm tuổi, không đi học mấy, lúc trước còn phụ giúp làm cho chú út một thời gian, bởi vì tay chân có chút không sạch sẽ, nên ở chỗ chú út làm ra không ít việc xấu, khiến chú út vô cùng tức giận, trực tiếp đuổi Hạ Thần về nhà.

Vóc dáng Hạ Thần rất cao, khuôn mặt trắng, dáng vẻ cũng rất khôi ngô, chỉ là đôi mắt quá

lưu manh, Hường Vi nhìn người anh họ này không hề có ấn tượng gì tốt.

Hạ Thần lẩn lộn trong xã hội một thời gian dài, mặc dù phẩm hạnh không tốt, nhưng mở miệng đúng là lợi hại, nếu không, cứ nhìn mấy đứa nhỏ đang chơi trong sân, người anh họ này cư nhiên đã dụ được hai thằng nhóc sinh đôi kia, lừa lấy đi 100 đồng tiền mừng tuổi của tụi nó, Hường Vi liếc mắt xem thường, ngay cả tiền của con nít cũng muốn lừa gạt, tại sao lại có thứ người cặn bã như vậy chứ. Vốn Hường Vi muốn nói hắc mấy câu, nhưng cô và anh ta lại không thân quen lắm, còn có dì cả và dượng cũng ở đây, lấy đức hạnh của dì cả cô trong quá khứ, không phải người chịu thiệt sẽ là cô sao, Hường Vi trợn mắt nhìn hai anh em sinh đôi, ra sức nháy mắt, hai đứa nó căn bản không hề để ý đến Hường Vi, làm Hường Vi tức đến nội thương, thật ngu ngốc.

Con gái của đại tá – miệng cười thường mở - Chương 27 :

Hường Vi suy nghĩ, quyết định sẽ lên nói chuyện này với mợ út, để hai đứa nhỏ kia cách xa hắc ta ra một chút :

“ Em Vi Vi, nhiều năm anh chưa gặp em, em đã lớn thế rồi, nghe dì ba nói em đang học đại học, thật đúng là không tụi nha”

Hường Vi ngoài cười nhưng trong không cười,” Anh họ, quả thật nhiều năm không gặp, nhìn càng lớn càng đẹp trai.” Hường Vi vừa nói trong lòng đã mắc ói, phi phi, lời nói ghê tởm vậy mà cô cũng nói ra được, quả nhiên, tiềm lực con người là vô hạn mà.

Hạ Thần được em họ khích lệ, trong lòng thầm vui, mới vừa rồi thấy trong túi em gái có 500 đồng, trong lòng thật ngứa ngáy. Hạ Thần cười nói: “Nhìn em nói kìa, phải nói nhiều năm chưa gặp em, hôm nay nhìn thấy đúng là quá đẹp, chắc hẳn ở trường có nhiều bạn nam theo đuổi em lắm. Em à, nghe anh dặn, em á, bây giờ còn nhỏ, đừng bị lời ngon tiếng ngọt bên ngoài lừa nhé.”

Hường Vi cười không lên tiếng.

“Anh Hạ Thần, chúng ta đi chơi đi.” Thần Khuê giục giựttay áo Hạ Thần nói.

Hạ Thần còn chưa thu tiền của Hường Vi vào túi, trong lòng không muốn đi ra ngoài chơi, liền nói qua loa mấy câu với Trần Khuê. Trần Khuê thấy anh họ và chị họ nói chuyện, không để ý đến cậu ta, thì đưa ánh mắt khẩn cầu nhìn Hường Vi, muốn Hường Vi cùng đi chơi.

Hường Vi đương nhiên không muốn, nói thẳng mình là con gái đi chung không tiện, mọi người đi tự nhiên.

Hạ Thần cười nói: “An hem chúng ta đúng là chưa từng đi chơi chung với nhau, đi thôi, khó có dịp về ngoại.” Hai anh em sinh đôi cũng làm ầm lên, Hường Vi hết cách, nên đành đi theo mọi người, chỉ nói là nếu bọn họ muốn đi chơi game thì cô sẽ không đi nữa, bọn họ cứ chơi vui vẻ để cô tự đi về.

Hạ Thần dắt theo em trai, em gái đi trên đường, qua một cái ngã ba, đi vào chùng mười mấy mét thì có mấy người ăn mặc lưu manh đi đến, “Ồ, là chú Hạ à, thế nào dạo gần đây lại không đến.” Nói xong thì vỗ vỗ bả vai của Hạ Thần.

Hường Vi nhíu mày, không ngờ anh họ là một tên côn đồ, đúng là đồ lừa bịp, sớm biết thế này cô sẽ không đi. Hường Vi nhìn Trần Lượng, “ Em, chị đột nhiên có chút không khỏe, chị đi về trước nhé.”

Trần Lượng đơn thuần, cho là chị họ không được khỏe thật, “Chị Vi Vi, chị làm sao vậy? Rốt cục chị thấy không thoải mái chỗ nào.”

Hạ Thần nghe thấy cũng thò đầu tới, “Vi Vi, sao vậy?”

Người nói chuyện với Hạ Thần là một tên côn đồ, gọi là Trần Tuấn, bây giờ đang lia mắt nhìn thẳng vào Hường VI, trêu ghẹo nói: “Ồ, chú Hạ, khi nào cậu có gái rồi thế, rất đẹp nha, hahahaha....”

Hường VI vô cùng tức, cặp mắt bốc hỏa nhìn người nọ. Hạ Thần cũng cảm thấy lời này nói hơi quá, nhìn Trần Tuấn nói: “Anh Trần, đây là em gái của em.”

“Ồ, không ngờ chú em thế này mà lại có cô em gái xinh như thế, chú Hạ, chú đúng là không tốt, không chịu giới thiệu cho anh đây. Hehe, em gái nhỏ, anh tên là Trần Tuấn, là bạn của anh trai em, về sau nếu có chuyện, chỉ cần đến tìm anh, anh đây rất vui lòng giúp em.”

Hường VI rất bức mình, dùng sức nén lửa giận trong lòng xuống, tại địa bàn của người ta, cô vẫn là nên nhịn thì hơn. Hạ Thần này, con mẹ nó còn chưa là ruột thịt, cứ nhiên lại bán cô!

Hạ Thần nhíu mày, nói với Hường VI: “Em gái, nếu em thấy thân thể không thoải mái em về trước đi, đúng rồi, Trần Khuê, Trần Lượng, mấy em đưa chị về nhà đi.”

Thân thể Hường VI đang căng cứng hơi buồn lòng chút, thầm nghĩ coi như anh còn chút tình người! Hường VI và hai đứa em muốn đi, Trần Tuấn nói: “Ai nha, em gái nhỏ không thoải mái, đúng lúc anh đây biết một thầy thuốc tốt, hay là để anh dẫn em đi nha....”

Em gái nhỏ à, xem cô là đứa bé mấy tuổi hả! Hường VI chịu đựng tức giận, nói: “Không dám làm phiền đại ca anh, em với em trai đi trước. Đúng rồi, anh họ, đây là tiền ông ngoại mới cho em 100 đồng, anh cầm tiền mời đại ca này đi uống chén nước nhé.”

Hường VI nhanh chóng lấy 100 đồng ra ngoài, trong lòng nghĩ mặc kệ nói thế nào thì hiện tại phải qua được ải này đã, Hạ Thần nhận lấy tiền, nói với Trần Tuấn: “Anh Tuấn, đi thôi, chúng ta đi uống một chén đi.”

Trần Tuấn bĩu môi, nói với Hường VI: “Này người đẹp, gặp sau nhé, lần sau nhớ đến tìm anh chơi nha.”

Hường VI mang vẻ mặt cười, chờ bọn hắn đi, thì nắm tay túi nhỏ vội vàng chạy. Wow, may mắn đầu óc cô linh hoạt, nếu không hôm nay sẽ xảy ra không ít chuyện phiền toái, cũng may, tốt rồi. Hạ Thần này, về sau gặp anh ta nhất định phải né, chuyện hôm nay phải nói với mẹ. Suy nghĩ chút, Hường VI quyết định sẽ giấu ba mẹ, lần dạy dỗ này, sau này cô nhất định sẽ nhớ suốt đời.

Hường VI và hai em trai đi đến ngã ba, vừa liếc mắt thì thấy người đang bước nhanh đằng trước có chút giống đàn anh Lý Bác, Hường VI nghĩ chắc là ảo giác của cô, rồi nắm tay hai em trai đi về một hướng khác....

Hồ sơ tâm lý tội phạm – Chương 4.2

5. Nơi phát hiện thi thể

Trên lý luận mà nói biết tình huống, nhưng địa điểm trên càng nhiều càng chi tiết thì xác suất phá được án càng cao. Trong Vụ án chặt xác 4-1 trước mắt thì nơi ném thi thể đã được biết. Hàn Ân đã thăm dò hiện trường. Như vậy tiếp theo muốn nghiên cứu nơi cuối cùng xuất hiện Vương Ly, một quán bar tên gọi là Manhattan.

“Anh thật giỏi. Chỉ một câu đã moi được ông chủ và Vương Ly có quan hệ.” Vừa lên xe, Diệp Hi nhìn không được khen Hàn Ân.

“Khôn vặt mà thôi.” Hàn Ân thản nhiên nói.

“Đúng rồi, tôi có cảm giác anh đặc biệt muốn hỏi Vương Ly có trang điểm đậm hay

không?” Diệp Hi hỏi.

“Cô nói đúng. Ông chủ và nhân viên công ty này lúc trước các cô đã điều tra rồi, tôi cũng không có gì để hỏi nữa. Nhưng trong cuộc họp buổi sáng tôi nhìn thấy ảnh chụp đầu và tứ chi thì có cảm giác trên mặt Vương Ly có trang điểm đậm và sơn móng tay có chút vấn đề. Tuy rằng điều đó với phụ nữ thì rất bình thường nhưng tôi nhìn qua có cảm giác trang điểm đậm và màu sơn móng tay của Vương Ly không ăn khớp. Cho nên muốn tìm hiểu thêm về quan hệ riêng tư của cô ta thôi. Không nghĩ tới ông chủ kia bỗng chồn lo sợ nên lộn ra thôi.” Hàn Ân cao giọng nói “Đương nhiên hiện tại đã có thể xác nhận được hung thủ trước khi chặt xác đã trang điểm cho nạn nhân. Còn áo khoác ngoài màu đỏ có lẽ là một trong những nguyên nhân hung thủ lựa chọn Vương Ly. Hơn nữa cô ấy có lẽ là do hung thủ ngẫu nhiên chọn trúng.”

“Năm đó lúc Doãn Ái Quân bị giết hại cũng mặc quần áo màu đỏ. Cô cảm thấy hung thủ là cùng một người, hẳn chuyên chọn những cô gái mặc áo màu đỏ để xuống tay?” Đáp án của Hàn Ân ít nhiều khiến Diệp Hi có cảm giác không thoải mái. Điều này chẳng khác nào vòng luẩn quẩn, chẳng lẽ bọn người Phó Trường Lâm phán đoán đúng.

“Không, không giống nhau.” Hàn Ân biết vấn đề này đối với Diệp Hi mà nói rất quan trọng nên ngày sau đó nói “Doãn Ái Quân không phải là đối tượng do hung thủ cố ý lựa chọn, mặc quần áo màu đỏ chỉ là trùng hợp. Hơn nữa nhìn từ phương thức xử lý mà nói, hẳn cũng không quý trọng quần áo kia, thậm chí dùng nó để bao bọc nội tạng. Nhưng trong Vụ án chặt xác 4-1 thì khác, hung thủ xếp áo khoác màu đỏ đó rất ngăn nắp, đặt quần áo ở ngay trên cùng, dễ thấy điều đó đại biểu cho sự yêu thương.”

Diệp Hi thở ra một hơi, từ trong lời nói của Hàn Ân nghe ra trước mắt anh phán đoán vẫn có khuynh hướng giống cô, Diệp Hi hơi cảm thấy an tâm một chút.

Cửa khẩu Tân Giới, thành phố J là khu vực phồn hoa nhất, là nơi tập trung buôn bán lớn nhất. Quay chung quanh quảng trường trung tâm của cửa khẩu Tân Giới, hướng đông là phố kinh doanh vàng bạc và bách hóa, hướng tây là phố ẩm thực, hướng bắc là phố văn hóa kinh doanh đồ cổ, hướng nam là quán nhậu, bar, KTV, phố ăn chơi tụ tập. Quán bar Manhattan là quán bar lớn thứ ba ở đây, biển hiệu có chút bắt mắt.

Khi Hàn Ân và Diệp Hi tới, quán bar chưa mở nhưng bên trong có quản lý trực. Hàn Ân và Diệp Hi nói rõ tình huống nên quản lý cho bọn họ tùy ý xem xét. Quán bar không có gì đặc biệt nhưng Hàn Ân chú ý tới cửa quán bar có quần áo khách để lại, nên hỏi quản lý khách đến có để quên quần áo nhiều hay không. Nhận được câu trả lời, Hàn Ân nói Diệp Hi gọi điện thoại cho ông chủ của Vương Ly hỏi đêm đó Vương Ly có để lại quần áo hay không. Ông chủ nói có.

Cái này đã chứng minh, nếu áo khoác màu đỏ là một nguyên nhân dẫn đến kích thích hung thủ, Như vậy hung thủ không phải chọn trúng Vương Ly ở trong quán bar. Vậy ở chỗ nào? Là quán lẩu, hay là KTV?

Hai người chia nhau ra hỏi thăm. Nhưng thời gian quá lâu nên nhân viên của cửa hàng không nhớ được tình hình đêm đó như thế nào nên hai người đành phải quay về lại quán bar.

Quán bar ở ngay mặt tiền đường cái, theo cách phân tích bình thường: Lúc ấy đã rất muộn, Vương Ly lại bị đau dạ dày, chắc chắn không thể lái xe. Như vậy Vương Ly và hung thủ lần đầu tiếp xúc là ở trên xe taxi sao?

Khả năng Vương Ly bị bắt cóc ở nhà đã được tổ chuyên án điều tra loại bỏ. Về phần tài

xế xe taxi, tổ chuyên án cũng đã sớm suy xét qua. Theo quản lý quán bar nói thì bình thường buổi tối trước của quán bar đều có rất nhiều xe taxi xếp hàng chờ khách. Những hãng taxi ở đây đều được ông chủ quán bar ký kết hợp đồng, trừ phi thiếu taxi, nếu không thì những hãng taxi khác không được ở đây đón khách. Tổ chuyên án đã đến từng tài xế taxi tra xét nhiều lần nhưng đều không phát hiện nghi phạm. Rắc rối đêm đó là đêm giao thừa, xe taxi thiếu nghiêm trọng, có rất nhiều khách đứng ở trên lối đi bộ thật lâu cũng không đón được xe nên phạm vi điều tra cũng bị mở rộng hơn.

Chương 28

Hôm nay Hường Vi gặp phải chuyện xui xẻo, trong lòng rất tức giận, nên cô không thể nhịn để mà đối xử tốt với dì cả được, khi dì cả nói chuyện luôn có mùi gian dối, nên lời dì nói khiến cô rất khó chịu, Hường Vi liếc mắt xem thường, cô ghét nhất là nói chuyện với những người như vậy, nói gì cũng có tính toán ở trong đầu, sau có bà ngoại hỏi chuyện dì cả, lúc này Hường Vi mới thoát thân chạy ra ngoài được.

Hường Vi bĩu môi, gọi bé em tới, nhỏ giọng bảo nó dắt mợ út vào phòng. Thằng nhỏ rất nghe lời, chạy đến nắm tay mẹ nó đi vào phòng.

“Đến đây nào, xem lần này chị mua gì cho em nè.” Hường Vi mở túi của mình ra, lấy một mô hình xe tăng ra ngoài, thằng nhóc nhanh chóng cầm lấy chạy ra bên ngoài chơi.

Tô Đình cười nói: “Vi Vi, con muốn nói gì với mợ vậy?”

Hường Vi gật đầu chào, đóng kỹ cửa, nắm tay mợ út ngồi vào giường, liền nhỏ giọng nói thầm vào tai mợ út không sót một chữ chuyện lúc đó. Tô Đình tức giận đến trắng mặt, mắng thầm: “Đúng là khôn kiếp, dám làm chuyện như vậy, con gái nhà người ta, mà lại mang đến chỗ như thế, Vi Vi, con không biết chứ, cái phố kia rất loạn, ngày thường người lớn chúng ta còn không dám đi ngang qua chỗ đó. Đúng là khôn kiếp, cũng may con không có việc gì, thật làm dì tức chết đi được, mất một hai trăm đồng tiền là chuyện nhỏ, nếu con xảy ra chuyện gì, làm sao dì chịu nổi.”

“Mợ út, mợ đừng tức giận, chuyện như vậy con chỉ dám nói với mợ mà thôi, ngàn vạn lần mợ đừng nói cho ba mẹ con biết. Mợ cũng biết tính của mẹ con rồi, về sau con tránh anh ta ra là được, dù sao dì cả với mẹ con cũng là chị em ruột.”

Tô Đình vỗ vỗ tay Hường Vi, “Để con phải chịu uất ức rồi. Ai, thằng nhỏ Hạ Thần này tại sao bây giờ lại trở thành thế này rồi, lúc nhỏ nhìn thế nào cũng là một đứa trẻ ngoan mà.”

Hường Vi không trả lời, cô là con nít, có mấy lời để trong lòng hiểu rõ là được, không nhất thiết phải nói ra.

“Mợ út, vậy con ra ngoài trước nha.”

Tô Đình vẫy vẫy tay, “Đi đi, lúc về con nhớ cầm máy vi tính theo nhé.”

Hai mẹ con Hường Vi ở nhà ngoại năm ngày thì trở về Bắc Kinh, đợi đến khi mẹ con cô về đến nhà thì phát hiện Hường Khai Hoa đã về rồi. Trần Mai hừ lạnh, nói với Hường Vi: “Xem đi, mẹ nói về đó thế nào cũng xảy ra chuyện, mẹ nhìn là biết ngay mà.”

Hường Khai Hoa làm bộ không nghe thấy, Hường Vi nhìn ba mẹ mình càng lớn tính tình càng giống con nít thật là bất đắc dĩ. Hường Vi chạy về phía ba cô, “Ba.....”

Hường Khai Hoa nắm tay con gái, cười nói: “Đã lớn như thế này rồi, còn nghịch ngợm như vậy.”

Ở bên này, Trần Mai nhanh chóng vào bếp nấu cơm cho cả nhà, mở nồi ra, thấy bên trong còn chút cơm thừa, Trần Mai ngửi mùi, không có thiu, còn ăn được. Không biết Hường Khai Hoa về nhà lúc nào, buổi tối phải hỏi anh ấy mới được, nghe hai cha con ở phòng khách cười nói, Trần Mai thở dài, địa vị người làm mẹ này quả là không cao bằng người làm cha mà.

Tất nhiên Hường Vi không biết tối hôm đó ba mẹ cô lại cãi nhau chuyện gì, chỉ biết là sáng hôm sau thấy mẹ cô rất tức giận, trong miệng lầm bầm, rì rầm, thao thao cả ngày gì mà khinh người quá đáng v...v... Trong lòng Hường Vi thầm nghĩ cô phải mua cho mẹ cô thật nhiều nước ép trái cây, mấy ngày nay nhìn mẹ cô giống như là đã bước vào thời kì tiền mãn kinh vậy.

Nghỉ tết qua rất nhanh, nháy mắt mà thời điểm tựu trường đã đến, Hường Vi ở nhà muốn mốc ròi, nên bây giờ nghĩ đến việc được đi học khiến cô mừng phát khóc.

Ngày Hường Vi quay lại kí túc xá, mọi người trong phòng cũng đã lên đầy đủ, nhìn lại thì xem ra cô là người lên trễ nhất. Lúc tối, mọi người mang đặc sản quê mình ra, đồ ăn vặt của quê nhà, cùng ăn cùng trò chuyện những việc lý thú của năm mới.

Trò chuyện được một lát, liền nói tới chuyện trai gái, Lưu Hàm nói lần này về thăm ông bà, rốt cục cô cũng đã thổ lộ với người trong lòng, nói xong thì khoe chiếc nhẫn trên tay mình ra cho mọi người nhìn, vừa nói: “Nhìn xem, tớ với anh ấy mỗi người một chiếc, chiếc kia lớn hơn chiếc này một chút.”

Mọi người thối thúc cô lấy hình ra nhanh, ngoài miệng thì Lưu Hàm ca thán, nhưng lại vội vàng mang hình ra khoe, trong hình là vẻ mặt hạnh phúc của Lưu Hàm đang ôm cánh tay một chàng trai, mặc dù vẻ mặt chàng trai đó không có biểu cảm gì. Hường Vi nghe Lưu Hàm kể về vị thanh mai trúc mã hơn cô ấy bốn tuổi, đã tốt nghiệp đại học và đang đi làm. Một người ở phương Bắc học tập, một người thì đang làm việc ở phương Nam, chuyện tình này..... không biết có qua được thử thách hay không đây.....

Mấy cô gái tán dóc một hồi, thì tâm sự chuyện bí mật của mình cho người khác, đến cuối, chỉ có Hường Vi và cô nàng độc miệng Trịnh Lộ Lộ là còn cô đơn. Hường Vi vô cùng bi phần, có làm hay không! Ở đây người có bạn trai sớm nhất là Vương Đan, họ quen nhau đã được ba năm, Hường Vi cứng đờ mặt, muốn hét lên, mọi người đúng là quá biết giữ bí mật.

Lưu Hàm liếc Hường Vi, “Chỉ có cô ngốc nghếch mới không phát hiện thôi, về phần Lộ Lộ, ai, hai đứa mày, một đứa ác liệt, một đứa ngốc, một chậm chạp, một quá độc miệng, để xem sau này thằng nào thu phục hai tụi mày.....”

Hứa Lệ Lệ che miệng cười trộm, Vương Đan cũng không nhịn được mà bật cười, Cao Khiết nháy mắt nói: “Chuyện này có gì khó khăn, Tiểu Lục (tên trong phòng của Hường Vi) ấy mà, chỉ cần có người đánh thức nó là được, khó khăn là chị ba ấy,..... haha..... Không đòi tạt xấu độc miệng, thì chàng trai nào dám đến gần cô chứ.....”

Trịnh Lộ Lộ hừ một tiếng, hả hê nói: “Có gì đâu chứ! Chị đây đã kích hấn, là sợ hấn quá tự đại, đàn ông xứng với chị mày đến giờ còn chưa xuất hiện đâu, vội cái gì.”

Hường Vi cười ha ha, vỗ vai Trịnh Lộ Lộ, “Chị ba nói đúng, rất xuất sắc, nhưng mà nếu như sau này chị không tìm ra được ai, em liền hy sinh giới thiệu anh trai Lưu Khải cho chị, để chị độc anh ấy, nhiệm vụ đã kích anh ấy em giao cho chị.”

Trịnh Lộ Lộ mở to mắt, thò tay捏 thắt lưng của Hường Vi, nói: “Giỏi lắm, Tiểu Lục, dám trêu chọc tao, hừ, mày đừng nói tao, nói chuyện của mày với Lý Bác đi, nếu nói hai đứa không có gì, đồn ra ngoài cả Trung Truyền này không ai tin đâu. Haha..... Tiểu Lục, nhanh chóng thành thực khai báo, hai người có đang hẹn hò hay không.”

Hường Vi thở hắt ra, “Chị ba, chị bắt nạt em, em chính là muốn tốt cho chị, tránh sau này không ai rước, hừ, là ai nhìn hình anh Lưu Khải mà chảy nước miếng, Haha..... Chị

ba, yên tâm, nước phù sa quyết không chảy ruộng người ngoài, chuyện như vậy em út đương nhiên là sắp xếp thỏa đáng cho chị rồi, chờ khi anh em về nhà, em nhất định báo với chị, nhất định để chị trối anh Lưu Khải lại bên người.”

Trịnh Lộ Lộ đỏ mặt, nhào tới thọc lét bên hông Hướng Vi, “Tiểu Lục, dám nói tao, học kỳ trước, người ta còn đặc biệt giữ độc quyền bán hàng cho mày, còn đòi bút của nhau nữa, còn có lần tao thấy anh ấy nắm tay của mày, Tiểu Lục, mày nói xem, nhân vật trong truyền thuyết của Trung Truyền vì sao lại coi trọng mày đến thế.”

Hướng Vi cười đến đau cả bụng, vội vàng xin tha, “Chị ba, chị tha cho em. Còn nữa, em và sư huynh là trong sạch, lần trước anh nắm tay em là bởi vì em ôm nhiều sách quá, không cẩn thận đập trúng vỏ chuối mà tên khốn kiếp nào đó ném ra, thiếu chút nữa vấp té, sư huynh chỉ là vừa vịn đi qua chỗ đó thôi. Chị đừng có chụp mũ lung tung cho em!”

Vương Đan thấy hai đứa đôi đáp nhau, cười đến nghiêng ngửa, nước mắt cũng ứa ra. Hứa Lệ Lệ còn ở bên cạnh thêm dầu vào lửa, “Tiểu Lục, nào có như vậy a, mày lừa hay thật. Mặc dù Lý Bác hơn mày tám tuổi, có điều không phải mày thích người lớn tuổi sao, vừa đúng khẩu vị của mày nha. Tiểu Lục, nhanh khai ra mau, đừng có gạt tui tao, không thành thật nhé.”

Hướng Vi khóc không ra nước mắt, “Chị năm, em với anh ấy là bè nước gắp nhau, nào có JQ gì a.....”

“Tiểu Lục, chú ý từ ngữ. Để tao phân tích cho nghe, trước tiên về phần Lý Bác, Lý Bác năm nay 24t, người lớn tuổi như thế vẫn còn học đại học nhất định là kỳ quái, haha..... Nghe đàn anh nói, sư huynh Lý Bác sau khi học xong năm nhất, liền viết đơn tạm nghỉ học, dùng thời gian ba năm đi Châu Âu, Nam Mỹ, nói chung là đi qua rất nhiều nơi, nghe nói thành tích năm đó của anh ấy rất tốt, vốn nhà trường định để anh ấy là trao đổi sinh với nước Mỹ, vậy mà vị sư huynh này vung bút lên, nói là tạm nghỉ học, nghe mấy đàn anh nói, năm đó Lý bác đưa một phong bì đến phòng làm việc của thầy hiệu trưởng, mọi người đoán chừng ít nhất cũng đến hai ba mươi vạn. Sau đó hai năm, nghe nói ngay cả người nhà của anh ấy cũng không biết anh ấy đang ở đâu, một lần nữa khiến mọi người hoài nghi, không biết có bị mất tích hay không. Chỉ là sau này, lại nghe thấy anh ấy đạt giải thưởng quốc tế gì gì đó, rồi sau đó không lâu thì quay về rồi.” Trịnh Lộ Lộ nói xong thì nhìn Hướng Vi, còn dám gạt người khác nói không có JQ, về mặt rồi rắm thế kia!.

Hướng Vi thở dài, “Coi như anh ấy từng xảy ra chuyện gì đó, thì cũng không có nửa điểm liên quan đến em. Chị nói em để ý anh ấy sao? Em với anh ấy chính là không có gì.”

Hứa Lệ Lệ bật cười haha, “Tốt tốt tốt, hai người không có gì, không có gì.....”

Hướng Vi từ trên giường ngồi dậy, “Vốn là không có gì mà.”

Trịnh Lộ Lộ tiếc hận, “Còn có gì mà phải nghĩ nữa, đúng là đùa ngốc mà.”

Hứa Lệ Lệ cười to, vỗ vỗ bả vai Trịnh Lộ Lộ, “Chính là, theo như tao được biết, sau khi học trưởng Lý Bác quay về, có nữ sinh to gan đến trước tỏ tình, đã bị cự tuyệt một cách vô tình nha, chỉ là..... khặc khặc, Tiểu Lục, chẳng lẽ mày không phát hiện, người này còn có thể kêu tên của mày sao?”

Hướng Vi hờn dỗi, “Vậy về sau em nhìn thấy anh ta thì liền cách thật xa, tránh việc mọi người trêu chọc em.”

Vương Đan không nhịn được cười, “Tốt lắm, tốt lắm, ngày mai chính thức bắt đầu đi học, đến đây, đã lâu rồi chúng ta không ở chung một chỗ, tối nay náo nhiệt một chút.” Nói xong thì

thần thần bí bí mở một chiếc vali to ra, bên trong là vài chai bia.

“A, chị cả, làm sao chị mang vào được?” Cao Khiết kinh ngạc nói.

Vương Đan cười hì hì, “Cái này thì có gì đâu, tao đặt trong túi xách trực tiếp mang vô thôi. Dì quản lí kí túc xá không đến nỗi đi kiểm tra túi xách của tao mà thôi.”

“Ôi trời, chị cả, chị thật giỏi!” Hứa Lệ Lệ nói xong liền làm dáng đi tới ôm Vương Đan.

Chương 29.

Edit: Trần Thu Lệ

Làm sinh viên năm nhất nên chương trình học cũng không căng thẳng cho lắm, Hương Vi lợi dụng thời gian ngoài giờ học, tự mình vẽ truyện tranh trên mạng. Trước kia rất lâu, cô đặc biệt hâm mộ những người kia có thể vẽ tranh, cho nên khi còn bé dứt khoát theo học hội họa, về phần vũ đạo năm đó, cô đã vứt ra sau đầu từ tám trăm năm trước rồi.

Hương Vi thích truyện tranh của Nhật Bản, vì thế cô đi học tiếng Nhật, hôm nay cô tương đối có thể nói lưu loát tiếng Anh và tiếng Nhật, tự học một chút tiếng Tây Ban Nha, bất quá cũng tạm được. Ở trên mạng, cô tiếp tục lấy bút danh là “Kỳ kỳ nhà bên” để đăng truyện tranh, rất điển hình là thể loại thiếu nữ trong truyện tranh của Nhật Bản, theo thời gian trôi qua, dần dần, trên mạng, bộ truyện này càng ngày càng được nhiều người thích, số lượng người ái mộ nhanh chóng tăng cao.

Hương Vi rất thích vẽ tranh, từ đó cô bắt đầu theo đuổi việc học vẽ, qua nhiều năm như vậy mỗi ngày đều sẽ rút ra chút thời gian vẽ lên hai bức, coi như là giải trí, vẽ tranh đối với cô mà nói chỉ là để nung đúc tính tình thủ đoạn, Hương Vi chưa từng nghĩ sẽ có người dẫn dắt cô đi vào một lĩnh vực khác.

Có một ngày Hương Vi mở máy tính ra, phát hiện trên mạng có một bình luận mới nhất tự xưng là biên tập, để lại hình thức liên lạc nói là muốn kí hợp đồng bộ truyện tranh này. Cô lắc đầu cười cười, không để ý tới, nếu là kẻ lừa đảo thì sẽ tự biến mất, nhưng liên tục bảy ngày, người này đều để lại một kiểu bình luận, Hương Vi nhướng lông mày, trông thấy có người hâm mộ bên dưới trong mong lời kéo cái người gọi là biên tập này, tầng xuất càng ngày càng cao, Hương Vi suy nghĩ một chút, trước hết cứ liên hệ xem, nếu là lương gạt, ha..ha.. cô cũng có biện pháp trêu lại hân.

Người biên tập này để lại số QQ, Hương Vi liền thêm vào. Rất nhanh Hương Vi đã cho chuyện này vào quên lãng, đợi đến một ngày, mới vừa vào QQ, người anh em này nhắn cho cô rất nhiều tin tức, khoe mắt cô run rẩy, hai người nói chuyện với nhau, vị biên tập bày tỏ hi vọng có thể kí quyển sách này, v.v...Hương Vi cảm thấy có thể ra quyển truyện tranh này cũng không tệ.

Ngày 26 tháng 4 năm 2001, căn cứ vào thời gian hẹn trước Hương Vi đến quán cà phê sớm hơn mười phút, một tay vừa khuấy cà phê vừa xem tạp chí hôm nay, một chút cũng không có gì gọi là bối rối.

Rất nhanh, có một người đàn ông thân Tây trang mang giày da tay cầm cặp công văn đi vào, cặp mắt đảo quanh một vòng trực tiếp nhắc chân đi tới: “Xin chào, tôi là Vương Phàm”.

Hương Vi ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Tôi là Hương Vi”.

Tối hôm qua là lần đầu tiên hai người nói chuyện điện thoại với nhau, Hương Vi cũng có biết sơ qua, bởi vì vị này là người sống ở Bắc Kinh, liền đề nghị không bằng gặp mặt một lần, mà cô cũng cảm thấy không có gì là không được, cho nên hôm nay vừa thấy mặt là không cần phải khách sáo, trực tiếp mở miệng nói vào vấn đề chính, bởi vì bản truyện tranh này là của

người mới, đêm cũng không phải là cao, đầu in cũng không coi là nhiều.

Hướng Vi hí híp mắt bắt đầu xem kỹ con người trước mặt, ba mươi ba tuổi, làm cho người ta có cảm giác rất nhỏ nhẽ, cả người tỏa ra phong độ của người có tri thức, tính tình cũng vui vẻ, bất quá Hướng Vi đối với hắn trước sau vẫn giữ khoảng cách, không kiêu ngạo không tự ti đáp lại.

Nói xong chuyện chính sự, hai người đương nhiên là khách khí nói với nhau vài lời xã giao, Hướng Vi cho Vương Phàm chỉ một cảm giác, đó chính là an tĩnh, đúng, là an tĩnh, đối với một cô gái mười sáu tuổi mà nói thì chính là tuổi thanh xuân của thời niên thiếu, còn tình cảm mãnh liệt dư thừa của một thiếu nữ mà nói thì cô bé này quá mức an tĩnh, có thể bình yên ngồi ở chỗ đó, điều nên nói sẽ nói với hắn, điều không nên nói liền đánh Thái Cực, phải biết, cô bé này đã để lại cho hắn một ấn tượng rất sâu sắc.

Vị biên tập này cũng không phải là người rảnh rỗi, hai người kí hợp đồng xong, cắt hợp đồng vào hai người bắt tay nhau một cái rồi rời đi. Hướng Vi vẫn ngồi lại tại chỗ, nhìn dòng người qua lại bên ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

Hướng Vi ngồi trong quán cả một buổi chiều, uống vài ly cà phê, xem hết mấy quyển tạp chí mới chậm rãi trở về trường học, bao nhiêu lý lẽ đều đã xuất ra ngoài rồi, không đến giờ thì không về. Cô ngồi trên ghế trong sân trường, ánh nắng chiều tà chiếu lên người cô tỏa ra một tầng ấm áp, cô mỉm cười nhìn xung quanh là từng nhóm người có đôi có cặp, thầm nghĩ tuổi trẻ thật tốt.

Lý Bác có một thói quen, đó là mỗi ngày sau khi ăn xong cơm chiều sẽ ra sân trường tản bộ, đem những suy nghĩ trong đầu sửa sang lại một lần. Năm nay anh đã hai mươi lăm tuổi, dáng người cao gầy, cũng được coi như là cái giá mắc áo, khuôn mặt tuấn tú, bởi vì đã sớm ra ngoài xã hội, cả người tỏa ra một cổ hương vị của người đàn ông thành thực, hấp dẫn và quyến rũ, cộng thêm có rất nhiều tin đồn về anh, nhìn xem, một người đàn ông vừa anh tuấn, vừa nhiều tiền như anh thì đương nhiên sẽ hấp dẫn biết bao nhiêu ánh mắt của nữ sinh.

Hướng Vi nhíu mày một cái, vừa vặn thấy Lý Bác nhìn qua bên này, nghĩ có nên chào hỏi anh vài câu hay không? Hướng Vi hừ một tiếng, cô đi cũng vững mà ngồi cũng ngay, cảm thấy không có gì phải chột dạ cả. Cô nhìn xung quanh bốn phương tám hướng thấy bao nhiêu cặp mắt của nữ sinh đều đổ dồn về bên này, cảm thấy mình nên lặng lẽ lui ra ngoài thì tốt hơn. Nghĩ là làm, Hướng Vi đứng dậy cầm túi quay đầu đi về một con đường khác.

Đôi mắt phía sau cặp mắt kính rõ ràng xuất hiện một tia hết kiên nhẫn, mặt không chút thay đổi đảo quanh một vòng nhìn những nữ sinh đang len lén nhìn anh với điệu bộ e thẹn, giơ tay lên nhìn đồng hồ, hiện tại mới chỉ sáu giờ chiều, Lý Bác xoay người đi về một con đường khác.

Người với người, có đôi khi thật đúng là nghiệt duyên, mặt Hướng Vi co giật nhìn Lý Bác đang đi tới tới phía cô, trong lòng thầm nói xui xẻo, cô thế nhưng đặc biệt chọn con đường mòn để đi... Hướng Vi đứng một bên, hơi nghiêng đầu.

Lý Bác nhớ rõ cô bé này là một đàn em lớp dưới, thấy Hướng Vi hơi nghiêng người, ánh mắt anh đảo qua người cô, nhẹ nhàng lướt qua giấy dai cô đang cầm trên tay.

Hướng Vi mở miệng: “Thật là khéo, lại gặp được đàn anh ở đây”.

Lý Bác gật gật đầu, liếc nhìn Hướng Vi một cái: “Đi ra ngoài tản bộ?”

Cô vâng một tiếng, cười nói: “Không làm mất nhã hứng tản bộ của đàn anh em đi trước.”

Cô vừa nói, tay vừa luống cuống đem những giấy tờ sắp rơi ra ngoài để vào trong túi, xem mi còn muốn rơi nữa không.

Lý Bác quét mắt nhìn thấy giấy dai cô đang mang theo bản hợp đồng vẽ tranh, mí mắt anh khẽ nháy lên, thấy cô luống cuống tay chân không cài túi lại được, Lý Bác cười nói: “Mỗi lần nhìn thấy em, em luôn xảy ra chuyện nhỉ?”.

Sắc mặt Hương Vi nhất thời khó coi, trong đôi mắt to thoáng qua một tia giận dữ: “Đúng vậy, dường như mỗi lần nhìn thấy đàn anh, em đều rất xui xẻo.” Cô cố ý cao giọng lên mà nói. Lý Bác đột nhiên vươn tay lên đầu Hương Vi, mặt cô đỏ lên, hung tợn theo dõi động tác của anh, Lý Bác nhìn thấy cô như vậy, thu hồi tay lại, cười như không cười nói: “Trên đầu em có vương sợi vải đấy”.

Hương Vi vừa nhìn thấy trên tay anh đúng thật là có cầm một sợi vải, trên mặt giống như gà bị cắt tiết, nói, “Đàn anh, hẹn gặp lại”, vừa nói xong đã co chân chạy mất, mẹ ơi, thật là quá mất mặt mà. Vương cả sợi vải trên đầu, thế mà còn chậm rãi bước trên đường, cô càng nghĩ lại càng tức giận, lập tức đi thẳng một mạch về kí túc xá.

Lý Bác liếc nhìn sợi vải trên tay, nhẹ nhàng thở: “Long Đằng,thật đúng là thú vị.”

Anh tiếp tục đi về phía trước, nếu nhìn kĩ sẽ phát hiện anh đi bộ nhanh nhẹn và thoải mái hơn trước rất nhiều, ngay cả khoe miệng thường ngày hay mím chặt nay cũng nhếch lên.

Hương Vi không ngừng chạy thẳng về kí túc xá, lại một lần nữa tin tưởng vị đàn anh này chắc chắn là khắc tinh của cô, mỗi lần gặp anh đều không có việc gì tốt. Nhớ tới trên đầu còn vương sợi vải thế mà không biết còn đi trên đường thật lâu, cô liền muốn nổi giận, thật là quá mất mặt rồi.

Hương Vi đem túi sách đặt trên giường, mở máy vi tính lên. Trước tiên, thông báo tin tức chuẩn bị xuất bản bộ truyện tranh này lên mạng, sau đó nói lời cảm ơn những người hâm mộ bộ truyện tranh của cô, đồng thời cũng có ý bày tỏ mình sẽ cố gắng vẽ ra những tác phẩm hay hơn nữa.

Tám giờ tối, Vương Phàm gọi điện cho Hương Vi, nói cô nâng lên hai phần trăm, ban đầu in ấn một vạn quyển. Chuyện này làm Hương Vi rất vui, cô nói cảm ơn Vương Phàm, còn khẳng định mình nhất định sẽ cố gắng làm thật tốt.

Vương Phàm cúp điện thoại xong, đốt điếu thuốc, nhúu mày, giá cả cho một người mới như vậy thật sự là rất cao. Cũng không biết sao đột nhiên người nọ lại gọi điện thoại đến, lại trùng hợp biết hôm nay hần đã kí được một hợp đồng. Nếu nói là trùng hợp, thật cũng quá khéo đi chứ. Làm một người biên tập, xem xét thời thế rất quan trọng, mặc dù hần cảm thấy người mới này phát triển cũng không tệ nhưng vị này lại là Thái Tử, bình thường cũng không quản đến việc của công ty, sao hôm nay lại...hần lâm vào trầm tư.....

Vương Phàm đem tư liệu của cô bé kia đọc qua một lần, trong đầu như thoáng nghĩ đến cái gì đó, có thể chứ. Xem ra sau này phải liên lạc thường xuyên hơn rồi.

Lần này truyện tranh của Hương Vi xuất bản rất nhanh, riêng bản thảo là do cô dùng toàn bộ thời gian nghỉ đông ở nhà để vẽ xong. Lần này thúc giục gấp, Hương Vi không dùng hết toàn bộ thời gian, lần nữa sửa sang lại nội dung của bộ truyện, giảm đi một số chi tiết không cần thiết, rồi nộp lên.

Từ lúc bắt đầu đến khi có quyết định cuối cùng, cũng khoảng một tháng. Hai tháng sau, bộ

truyện tranh đầu tiên của Hường Vi được đưa ra thị trường. Mới đầu, nội dung tuyên truyền trong sách cũng không được chú ý lắm, nhưng không ngờ chỉ sau hai tháng, số lượng bán chạy lại đứng trên bảng xếp hạng. Việc này như quả táo ngọt làm cho khỏe miệng Hường Vi co giật, dù thế nào đi nữa cô cũng không nghĩ tới lượng tiêu thụ sách lại mạnh đến vậy. Đây không phải tiểu thuyết, mà chỉ là một quyển truyện tranh thôi. Bắt đầu từ khi đó, Hường Vi quyết định tiến quân vào nghề vẽ tranh hoạt hình Nhật Bản trong nước.

Vi đã ở Long Đằng làm việc kiếm cơm, nên Hường Vi đặc biệt đi tìm hiểu về Long Đằng, công ty này mới chỉ ra thị trường được khoảng sáu, bảy năm, người sáng lập là Lý Mỹ Nam, người Mỹ gốc Hoa. Hường Vi không nhịn được run rẩy, tên này thật sự làm cho người ta không muốn nhớ cũng phải nhớ. Long Đằng không những có liên quan đến các tác phẩm văn học mà còn có trò chơi, nghệ thuật vẽ tranh hoạt hình Nhật Bản, v.v...

Tâm tình Hường Vi tăng vọt, mỗi khi có một ý tưởng mơ hồ nào đó, liền tranh thủ thời gian cầm bút phát họa, đẹp hay không là một chuyện, cứ ghi lại trước rồi nhớ kĩ.

Mỗi tháng, Hường Vi và Vương Phàm điện thoại cho nhau mấy lần, trình bày tiến độ kế hoạch, tuy Hường Vi là người mới, nhưng vị biên tập này cũng không tệ. Lý Bác vốn cảm thấy bộ truyện tranh đầu tiên này của Hường Vi bán cũng không chạy lắm, cho nên nói nâng cô lên hai điểm, thuần túy cho rằng cô cũng như bao bạn học khác, lại không ngờ nhìn thấy bản thảo của cô trên mạng, cảm thấy chỗ thích hợp thật tốt, căn cứ vào những gì xảy ra có chút luyến tiếc, cũng liền nghĩ nhiều một chút, hơn nữa cô đàn em này là một trong số ít cô gái có duyên phận với anh. Kể từ lúc bộ truyện đầu tiên của Hường Vi ra đời, một năm qua, Hường Vi liên tục ra hai bộ truyện tranh, cô muốn một tác phẩm có phong cách của riêng mình, cách bố trí nội dung bộ truyện,... Cũng không tệ, Lý Bác bắt đầu chú ý đến tài năng của cô em gái khóa dưới này.

Chương 30

Năm 2001 nhanh chóng trôi qua, đối với năm 2002 Hường Vi tràn đầy chờ mong và hi vọng năm mới sẽ là một năm gặt hái thành công. Lễ quốc khánh năm ngoái Lưu Khải về nhà một lần, Hường Vi dẫn Trịnh Lộ Lộ về nhà, lúc đầu cô nàng này còn nhăn nhăn nhó nhó, trong chớp mắt đã nhanh chóng biến thành thực nữ, làm Hường Vi bất ngờ muốn rút cằm, cô chỉ phụ trách việc bắc cầu mai mối, chuyện còn lại, Hường Vi không dám quan tâm tí.

Một năm trôi qua, Hường Vi làm được rất nhiều chuyện, việc khiến cô cảm thấy ngoài tưởng tượng là quan hệ giữa cô và đàn anh Lý Bắc đã gần gũi hơn nhiều, nếu gặp nhau trên đường anh ấy còn có thể cười và chào hỏi với cô, khiến Hường Vi cảm thấy kinh sợ vì được quý mến.

Hường Vi đang vẽ tranh ở kí túc xá, Trịnh Lộ Lộ nằm trên giường chơi điện thoại, lúc này chỉ có hai cô ở phòng, Trịnh Lộ Lộ ngồi bật dậy, cúi đầu xuống, “Tiểu Lục, tao hỏi mày, anh Lưu Khải có ở trước mặt mày nhắc tới tao không vậy?”

Hường Vi ngẩng đầu nhìn Trịnh Lộ Lộ, “Sao, ý của chị là gì thế?”

Trịnh Lộ Lộ hừ một tiếng, “Mày biết rõ ý của tao là gì còn... nếu tao biết..... tao sẽ tới hỏi mày sao?”

Hường Vi nghe vậy bật cười ha ha, “Lộ Lộ, cuối cùng bây giờ cũng có người trị được chị rồi. Đúng rồi, chị có còn liên lạc với anh ấy không?”

Trịnh Lộ Lộ cúi gầm mặt, “Ngày tết cũng chỉ mới chào hỏi có một lần mà thôi. Tao với anh ấy lại không quen thân, tao cũng không phải là không biết xấu hổ.”

Hường Vi thở dài, nhìn Trịnh Lộ Lộ, “Như vậy đi, để em lặng lẽ thăm dò giùm chị. Có được không, nhưng em không dám bảo đảm em sẽ biết.” Hường Vi nói xong còn nhìn Trịnh Lộ Lộ nói: “Điều kiện của chị không tệ, tại sao lại để ý anh của em nhỉ, mấy năm nay anh ấy càng lúc càng ít nói, em còn cảm thấy mệt và sợ. Chị xem chị này, muốn vóc dáng có vóc dáng, muốn nhan sắc có nhan sắc, tại sao cứ nhất định phải treo cổ trên một góc cây yếu ớt như thế chứ..... Haiz..... Đầu năm nay chẳng lẽ lưu hành một giai nhân với quái vật chẳng!

Trịnh Lộ Lộ tròn mắt liếc Hường Vi, sắc mặt hơi đỏ, nhỏ giọng nói: “Tại mày không hiểu, dù sao, lần đầu tiên tao nhìn thấy anh ấy, đã cảm thấy, anh ấy rất hợp với tao. Anh ấy ít nói, vừa đúng lúc tao nói nhiều, hơn nữa, tao cảm thấy ở với anh ấy rất có cảm giác an toàn.

Hường Vi cảm giác toàn thân đều nổi da gà, “Hắc hắc, Lộ Lộ, chuyện này còn chưa thành đầu, chị đã bênh vực cho anh thế rồi. Con gái nha, thật dễ bị tình yêu làm cho mù quáng.”

Trịnh Lộ Lộ ngã người về sau, ôm chần vào ngực, “Mày cũng đừng ở đó nói chị, chờ sau này thể nào mày cũng vậy thôi. Haiz..... Vi Vi, hạnh phúc sau này của chị đều trông chờ hết vào em đó nha.”

“Đi Đi Đi, đừng cản trở em làm việc, chờ mấy ngày nữa anh Lưu Khải gọi điện thoại cho em, em sẽ thăm dò ý anh giúp chị. Hiện tại, chờ nói chuyện này nữa, em còn có việc phải làm gấp.

Trịnh Lộ Lộ thở dài, “Con đường phía trước thật dài, chị thật rất muốn giống em, cả ngày

không buồn không lo thật tốt, haiz.....”

Hướng Vi không để ý đến bộ dạng tương tư của người nào đó, bút máy sột soạt lia nhanh trên bức tranh, rất nhanh liền phác thảo xong.

Trịnh Lộ Lộ thấy Hướng Vi không để ý đến mình, thì không quấy rầy cô nữa, ôm chăn tiếp tục ngủ.

Không lâu sau thì đến ngày Quốc tế lao động, rốt cục Hướng Vi đã có thể về nhà nghỉ ngơi, mọi người ở kí túc xá cũng đã có ý định riêng, có người về nhà, có người đi du lịch, nhưng không có ai ở lại trường.

Trần Mai biết hôm nay con gái về nhà, đặc biệt chuẩn bị thức ăn ngon chiêu đãi cô.

“Mẹ, con về rồi nè.”

Trần Mai cười không khép miệng, nhanh chóng đón lấy túi hành lý trong tay hướng Vi, “Rửa tay rồi vô ăn cơm thôi con.”

“Mẹ, hôm nay ba không về nhà ạ”

“Ba con nói hôm nay muốn ăn cơm ở quán ngũ, sẽ không về nhà, hai mẹ con mình ăn với nhau thôi.”

Sau khi hai mẹ con cô ăn cơm xong, thì ngồi trên ghế sofa xem tivi, Trần Mai nhìn con gái mình càng lớn càng xinh đẹp, trong lòng có phần suy nghĩ, “Vi Vi nói chuyện với mẹ một chút, ở trường học hành có vất vả không con.”

“Mẹ, mẹ cứ yên tâm đi, thành tích của con cũng không tệ lắm.”

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.....” Trần Mai thật muốn hỏi con gái cô có yêu ai hay chưa, lại không thể trực tiếp hỏi, nhất thời sắc mặt có chút khản trương.

“Mẹ, gần đây mẹ có qua thăm mẹ nuôi không ạ.”

Trần Mai gật đầu, “Thế nào, nhớ mẹ nuôi à. mấy ngày trước mẹ đi, mẹ nuôi còn nhắc đến con đó.”

Hướng Vi cười cười, ôm cổ của mẹ, “Lâu rồi con không đi thăm mẹ nuôi. Không biết năm nay anh Lưu Khải có về nhà hay không nữa?”

Trần Mai thở dài nói: “Nói đến anh trai Lưu Khải của con, nó chộc mẹ nuôi con tức giận muốn chết, nghe mẹ nuôi con nói, nó ở trường học có bạn gái. Lần trước con bé đó còn gọi điện thoại đến nhà tìm Lưu Khải, làm mẹ nuôi con tức muốn nghẹt thở. Con xem, nó năm nay mới có 21t, tuổi không lớn, lại còn là học sinh, đáng lý ra nên lấy việc học làm trọng, chớ sau này đi làm rồi, con gái tốt còn nhiều mà, lúc này còn đi học mà đã tình yêu tình báo, đến cuối cùng chắc gì đã đến được với nhau chứ.”

Hướng Vi trọng tâm đặt ở câu thứ nhất, chết, không biết Lộ Lộ có chịu nổi cú sock này không, yêu đơn phương gặp phải hoa có chủ.

Trần Mai nhìn Hướng Vi, nói: “Vi Vi, tuổi con còn nhỏ, những thằng con trai ấy, việc dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ con gái đura nào cũng giống nhau, con tuyệt đối không được bị lừa đó, biết chưa.”

Hướng Vi đơ, nói: “Mẹ, đang êm đẹp, mẹ lôi con vào làm gì. Mẹ! mẹ cứ yên tâm, con không thích con trai bằng tuổi, con thích đàn ông thành thục. Những chuyện này, mẹ đừng lo lắng về con..... con biết mình nên làm gì mà.”

Trần Mai trợn mắt liếc Hướng Vi, “Cũng còn mấy tháng nữa là con tròn mười tám rồi, coi như đã lớn. Vi Vi, mặc kệ về sau con làm cái gì, mẹ đều hi vọng con sẽ vui vẻ. Về phần yêu

đương, mẹ không ép buộc con, nhưng tuyệt đối không được giấu bố mẹ biết không. Mẹ không hy vọng con sớm yêu đương, tuổi con còn nhỏ, mẹ không muốn người bị tổn thương là con.”

Hương Vi nhú mày, nhìn mẹ, “Mẹ, hiện tại mẹ lo lắng mấy chuyện này, có phải là quá sớm hay không. Những chuyện này con tự biết xử lý tốt. Chỉ là, mẹ, con cũng sắp mười tám rồi, là người lớn rồi, về phần tình cảm..... Có một số việc căn bản con không thể nào điều khiển được. Hơn nữa, bây giờ ba là Đại tá, về sau lại tăng chức, con..... căn bản không cần lựa chọn.”

Trong mắt người ngoài chỉ thuần túy là bộ đội, thật ra thì mọi chuyện đã sớm thay đổi, nhìn xung quanh mà xem, làm gì có chuyện con cái cấp cao có quyền tự chủ hôn nhân, đúng, cũng là tự chủ, nhưng người khác giới thiệu, hai người xem mắt hợp nhau thì cưới, chỉ là, gia thế hai bên tuyệt đối sẽ không thua kém nhau bao nhiêu, nếu nói đến cái chuyện xưa Cô bé lọ lem và Hoàng tử, đến bây giờ còn chưa xuất hiện đâu! Ở gia đình quan chức chính phủ, để ý nhất là “Môn đăng hộ đối”!

Trên mặt Trần Mai xẹt qua tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã khôi phục bình tĩnh, Trần Mai vỗ vỗ tay con gái, “Ba con hiểu rõ con nhất, mặt kệ con làm cái gì, ông đều chiều theo ý con, ba con mò mẫm lặn lội cả đời làm binh, cũng chịu không ít uất ức, nhưng cuối cùng ông vẫn chịu đựng. Nhà chúng ta chỉ có một mình con, mẹ với ba làm sao nhẫn tâm để con chịu khổ. Vi Vi, ba với mẹ sẽ không phải là người như thế, chuyện hôn nhân của con cái quyết sẽ không lấy làm trò đùa, về sau con biết chưa. Tốt lắm, đi tắm, nên đi ngủ thôi.”

Hương Vi bĩu môi, cười đi tắm, không hề nói mấy chuyện này nữa.

Sáng hôm sau thức dậy, Hương Vi gọi điện thoại cho Lưu Khải, mặc kệ chuyện tối hôm qua mẹ nói có đúng không, cô phải hỏi thăm một chút.

“A lô.....”

“Anh Lưu Khải sao? Em là Hương Vi nè.”

“A, thì ra là Vi Vi à, em đang ở đâu?”

“Em đương nhiên là ở Bắc Kinh. Hi Hi..... em tính mai qua thăm mẹ nuôi, anh có muốn em nói gì với mẹ không.”

Lưu Khải trầm mặc một lúc, nói: “Vi Vi, em trấn an mẹ giúp anh, chờ anh về nhà, sẽ cẩn thận nói chuyện với mẹ.”

Hương Vi nhướn lông mày, “A, vậy cũng tốt. Anh Lưu Khải, em sẽ làm. Cái đó..... Anh Lưu Khải, em muốn hỏi anh..... Anh thật sự có bạn gái à?”

Lần này Lưu Khải càng trầm mặc lâu hơn, qua thật lâu mới chậm rãi nói: “Đúng, Vi Vi. Tốt lắm, chúng ta đừng nói mấy chuyện này nữa, kể chuyện của em cho anh nghe chút đi.”

Hương Vi trong lòng thở dài, cũng may, không có nói lời gì với Lưu Khải, Lộ Lộ cũng chưa từng nói chuyện gì với anh ấy, như vậy cũng tốt. Hương Vi bắt đầu kể chuyện của mình, ngày nào đó gặp chuyện vui gì đó, sau chút chuyện lộn xộn lúc đầu, hai người hàn huyên sôi nổi khoảng một tiếng sau mới cúp điện thoại.

Ngày 1.5 Trịnh Lộ Lộ đã theo đoàn đi du lịch, Hương Vi thở dài, đúng là hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình mà!

Ngày 5.5 Hương Vi gọi điện cho Trịnh lộ Lộ, vừa đúng lúc Lộ Lộ đã về đến trường, Hương Vi suy nghĩ, rồi quyết định trở về kí túc xá nói chuyện, sau đó cô thu dọn đồ dùng, buổi tối đã quay về trường.

Trịnh Lộ Lộ thấy Hường Vi xách theo bao lớn, bao nhỏ về phòng, hét lên một tiếng, ôm Hường Vi nói: “Trời ơi, Tiểu Lục, mày đã đạt đến trình độ cao rồi, biết tao ở một mình, đặc biệt về phòng với tao.”

“Buông tay, buông tay, cổ em sắp bị chị làm gãy rồi.”

Trong túi Hường Vi cầm theo đều là thức ăn, còn có một con vịt nướng, túi khác còn có chừng hai mươi lon bia, Trịnh Lộ Lộ thấy Hường Vi bày mấy thứ này ra, kinh ngạc nói: “Tiểu Lục, hôm nay có chuyện gì muốn ăn mừng hơ?”

Hường Vi liếc cô nàng một cái, đóng kỹ cửa, Hường Vi ngồi trên giường, nhìn Trịnh Lộ Lộ nói: “Lộ Lộ, xin lỗi, Anh trai em đã có bạn gái.” Một giây đó, ngay bản thân Hường Vi cũng cảm thấy mình thật tàn nhẫn.

Trịnh Lộ Lộ ngẩn người, nhìn Hường Vi, gật đầu, “Thật ra thì tao cũng sớm biết rồi, đoạn thời gian trước tao gửi tin nhắn cho anh ấy, anh ấy nói anh ấy đang đi ăn với bạn gái.”

Hường Vi trợn to mắt, “Chị tỏ tình với anh ấy rồi?”

Trịnh Lộ Lộ lắc đầu, “Không có, tao không nói cho anh ấy biết. Nếu anh ấy đã có bạn gái rồi, tao cần gì lại đi chen chân vào. Tao, Trịnh Lộ Lộ cũng không muốn làm kẻ thứ ba! Nếu anh ấy đã có bạn gái, tao đành chúc phúc cho anh ấy mà thôi!”

Hường Vi thấy cô ấy bình tĩnh, có chút không hiểu, lúc này không phải là nên khóc thút thít hay sao? Tại sao lại có thể bình tĩnh được như vậy! Hường Vi vỗ vỗ bả vai của Trịnh Lộ Lộ, “Lộ Lộ, chị có thể nghĩ được như thế em rất mừng, em cũng hi vọng nội tâm chị thực sự nghĩ như vậy. Lúc trước em còn nghĩ về phòng phải an ủi chị thế nào, cho nên liền mua nhiều đồ ăn như vậy. Lộ Lộ, tối nay em với chị nhậu một trận cho thật sảng khoái đi.”

Trịnh Lộ Lộ nhìn hai mươi lon bia, liếc Hường Vi, “Hình như tử lượng của mày không cao nha.”

“Hôm nay bất cứ giá nào em cũng phải uống, cùng lắm thì ngủ hết ngày mai. Đến đây.....”

Hai người bắt đầu uống bia, không bao lâu, trên bàn là một đồng lộn xộn, Trịnh Lộ Lộ uống vừa nhiều, vừa nhanh, vừa uống, vừa chảy nước mắt, “Tiểu Lục, tao chưa từng thích qua một ai, một giây đó, tim của tao thật đau. Tiểu Lục, tại sao lại như vậy chứ, tao có cái gì không tốt, tại sao không phải là tao? Tao chỉ là gặp anh ấy muộn chút thôi mà.....”

Hường Vi uống tám lon bia, đầu hơi choáng váng, nắm tay Trịnh Lộ Lộ, nói: “Lộ Lộ, anh ấy chính là tên khốn kiếp, là đồ bỏ, chúng ta quăng anh ta đi, lại đi tìm kĩ, có được hay không, Lộ Lộ.”

Trịnh Lộ Lộ cười nói: “Đúng, lại đi tìm kĩ. Quăng anh ta, đi tìm kĩ..... Hu hu Hu..... lại đi tìm kĩ.....”

“Lộ Lộ, chị đừng khóc mà. Vì tên khốn như anh ta mà khóc, khóc cái rắm ấy.....” Đầu Hường Vi gục lên gục xuống, nhìn đồ trước mắt đều mơ hồ.

“Tiểu Lục, tao, tao bị thương..... giống như là bị ai đó hung hăng đâm một đao.”

Hường Vi vỗ bàn một cái, “Chị lộ Lộ, chị quên đồ bỏ đó đi, đời này đàn ông tốt còn nhiều mà, chúng ta tìm thêm là được. Ai..... Yêu đơn phương đúng là con mẹ nó đau khổ, chị ở bên này khóc đến chết đi sống lại, còn hấn ở bên kia lại không hề biết gì! Không được, em muốn gọi điện thoại mắng anh ta!”

Hường Vi hoa mắt cầm điện thoại, trong lòng tức giận trào dâng, quyết định phải mắng anh

traí cô một trận.

“A lô.....”

“Này, Lưu Khải. Anh còn dám nghe điện thoại, con mẹ nó, anh xem anh làm chuyện tốt gì, không có chuyện gì thì đừng có đi chọc ghẹo con gái nhà người ta, còn bắt người làm em gái như em đi lau móng cho anh. Lưu Khải, anh đúng là tên cận bã, tại sao lại có cô gái vì anh mà muốn sống muốn chết chứ, đúng là khổ tám đời mới phải làm em của anh, anh là người không có trách nhiệm.....” đầu óc Hướng Vi hỗn loạn vô cùng, nghĩ gì thì nói đó, căn bản cũng không rõ mình đang nói cái gì.

Trịnh Lộ Lộ đoạt lấy điện thoại của Hướng Vi, “Lưu Khải, em rất thích anh, em đã hiểu rồi, anh đã có bạn gái, thật xin lỗi, về sau em sẽ không bao giờ quấy rầy anh nữa..... Hẹn gặp lại.”

"Này, Lộ Lộ, chị đừng uống nữa."

"Tao muốn uống, tao không có say."

"Lộ Lộ."

.....

Chu Thần Dật cầm điện thoại về mặt không biểu cảm, cái này. Hắn nên nói cái gì?

Người nằm chung cũng nghe, ở trên giường lăn lộn, “ Ai nha, là người nào vậy cà, hahaha..... ”

Khóe miệng Chu Thần Dật co giật, quát: “Mau ngủ”

“Được được được, ngủ..... Ôi trời ơi, nước mắt của anh muốn rớt ra luôn rồi, làm sao lại có chuyện thú vị thế này.....”

Chu Thần Dật đầu đầy hắc tuyến, đây là cuộc thoại gọi nhầm số của Hướng Vi!

Ngày hôm sau thức dậy, Hướng Vi nhìn đồng hồ, thấy sắp đến mười giờ, trên bàn là một đồng lộn xộn, Hướng Vi đưa tay gõ đầu, cảm giác uống say thật không dễ chịu tí nào, lắc lắc đầu, xuống giường, lúc đi giày xém té, sau khi đánh răng rửa mặt xong xuôi, Hướng Vi lấy điện thoại ra nhìn, có một tin nhắn, là của Chu Thần Dật, Hướng Vi chu mỏ, thầm nghĩ, tại sao anh ta lại nhắn tin cho cô nhỉ.

“Về sau đừng uống say nữa.”

Hướng Vi càng không giải thích được, lại lật danh sách cuộc gọi tới qua ra xem, cuộc gọi vừa gọi..... Chu Thần Dật, Hướng Vi run run nhấn một cái, thời gian gọi, 22h45p.....

Ném điện thoại, Hướng Vi phát điên, chạy vô phòng kí túc xá, nhanh chóng leo lên giường của Trịnh Lộ Lộ, hùng hổ vén chăn của cô ấy lên, quát vào Lộ Lộ: “Trịnh Lộ Lộ, chị dậy ngay cho em, chuyện xấu xảy ra rồi.”

Chương 31

Editor: Trần Thu Lê

Beta: KemTuyet168

Trịnh Lộ Lộ xoa đôi mắt còn buồn ngủ của mình, lầu bầu khe khẽ: “Tiểu Lục, phá giấc ngủ an lành của người khác là tội nhân thiên cổ đấy.”

“Thiên cổ! Em mặc kệ chị, không cần biết là giấc ngủ an lành hay mộng xuân, chị mau tỉnh lại cho em, thật là thất bại, tối hôm qua em đã biến mình thành trò cười cho thiên hạ rồi.” Hường Vi dùng sức lay Trịnh Lộ Lộ, xu thế từ yếu đến mạnh dần.

Trịnh Lộ Lộ hơi nhú mày: “Sao vậy, đã xảy ra chuyện gì thế?”

Hường Vi than khóc thảm thiết, “Lần này, em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch, thật là quá mất mặt rồi. Lộ Lộ...”

“Ai, Tiểu Lục em mau đứng lên cho chị, em đang đề chị đấy.”

Hường Vi hừ một tiếng, nhanh chóng leo xuống, nhặt điện thoại dưới đất lên, quay về phía Trịnh Lộ Lộ nói: “Lộ Lộ, tối hôm qua em ấn sai số điện thoại rồi...”

Trịnh Lộ Lộ đứng hình khoảng một phút, rồi dùng vẻ mặt giống như xem quái vật nhìn Hường Vi, “Em nói cái gì?” Trịnh Lộ Lộ xoay người một cái liền leo xuống.

Hường Vi đưa điện thoại cho Trịnh Lộ Lộ, “Cái đó, thật xin lỗi Lộ Lộ, tối hôm qua em gọi nhầm số điện thoại, vốn là em muốn gọi điện thoại cho anh Lưu Khải, ai ngờ ... gọi nhầm số mất tiêu rồi. Nhưng mà, Lộ Lộ, so với chị, em còn thê thảm hơn, ít nhất chị không biết anh ấy. Em..... Hai nhà chúng em ở rất gần nhau luôn.”

Trịnh Lộ Lộ suy nghĩ, mặc dù tối hôm qua cô có nói mấy câu, nhưng dù sao người đó cũng không biết cô là ai. Thật may mắn... Trịnh Lộ Lộ nhớ đến chuyện tối hôm qua, rất chán nản, sao cô lại nói ra những lời đó chứ, trong lòng Trịnh Lộ Lộ vừa sầu não, vừa mơ hồ vui vẻ, ít nhất Lưu Khải không nghe được những lời nói hồ đồ đó, chí ít danh dự của cô cũng được bảo vệ.

Hường Vi trông thấy Lộ Lộ lúc thì nhú mày, lúc lại trợn to mắt, dè dặt hỏi: “Lộ Lộ, chị đang tức giận hả? Thật tình em không cố ý.” Hường Vi vừa nói, vừa hung hăng gõ đầu mình một cái, vẻ mặt buồn bực.

Trịnh Lộ Lộ trả lại điện thoại cho Hường Vi, “Được rồi, chị không tức giận, em đã nói, dù thế nào thì anh ta cũng không biết chị.”

Khóe miệng Hường Vi co giật, “Chị không biết anh ấy nhưng mà em biết...”

Trịnh Lộ Lộ vỗ vỗ bả vai Hường Vi, “Nếu không thì bây giờ em gọi điện thoại cho anh ta đi, chị giải thích cho.”

Hường Vi chu miệng, có chút ‘vò đã mẻ lại sứt’(*), “Thôi, về sau em cứ trốn tránh là được.” Suy nghĩ lại những gì mình đã nói tối hôm qua, Hường Vi bùm mặt than thở, mà thôi, mặc kệ đi.

* Vò đã mẻ lại sứt có nghĩa là đã làm hỏng chuyện thì mặc kệ nó vậy.

Trong lòng Hường Vi phiền muộn, hai ngày tiếp theo không lấy lại nổi tinh thần, sau suy

nghĩ lại, dù sao thì nói cũng đã nói rồi, còn sợ anh ấy làm gì. Chẳng qua là hình tượng thực nữ trước kia của cô với người khác đã bị cô hồ đồ xóa bỏ mất rồi.

Chỉ hai ba ngày sau, Hường Vi đã cho chuyện này vào quên lãng, căn bản là quên ra ngoài chín tầng mây luôn rồi.

Những sinh viên năm cuối đã sắp tốt nghiệp, Lý Bác là một trong số đó, bắt đầu từ năm ngoái, Lý Bác luôn bận bịu công việc ở công ty, một tuần anh chỉ có mặt ở trường được hai ngày là đủ rồi.

Hôm nay, Lý Bác trở về thu dọn ký túc xá, mang những quyển sách quan trọng đi, mở ngăn kéo ra, bên trong còn chứa một ít đồ vật linh tinh, tay anh lục lọi, tìm được một tấm thiệp chúc mừng, màu sắc bên ngoài nhợt nhạt nằm yên tĩnh trong ngăn kéo.

Cầm thiệp chúc mừng lên, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mở tấm thiệp ra, thấy bên trong có một dòng chữ bút máy xinh đẹp: “ Merry Christmas! Chúc đàn anh thân thể khỏe mạnh! Vạn sự như ý” Ký tên là Hường Vi.

Lý Bác nhướng lông mày, mới nhớ, quả thật Hường Vi có tặng anh một tấm thiệp chúc mừng vào mấy tháng trước.

Lý Bác cười cười, nhẹ nhàng đưa tay lướt qua hai chữ kia, rồi khép thiệp lại cho vào trong túi áo.

Lý Bác kéo một cái va li nhỏ đi trên đường, thời điểm sắp ra khỏi cổng, anh ngẩng đầu nhìn lại ngôi trường cũ một lát rồi mới ngồi lên xe.

Thầy Trương thấy thiếu gia tựa lưng vào ghế nhắm mắt nghỉ ngơi, hơi nhíu mày. Thầy Trương nhanh chóng thu hồi tầm mắt, chuyên tâm nhìn bên ngoài cửa sổ.

“Thầy Trương, ba tôi có điện thoại tới không?” Lý Bác hỏi, cặp mắt vẫn nhắm như cũ.

“Thiếu gia, lão gia đã gọi điện rồi, nói rằng có một vụ buôn bán, nói cậu nhất thiết phải tham gia.” Thầy Trương kính cẩn trả lời.

“Ừ..... Biết rồi” Bàn tay bên hông Lý Bác nhẹ nắm rồi buông ra, trong chốc lát lại mở to mắt.

Tay Lý Bác sờ vào trong túi áo, lấy tấm thiệp chúc mừng đã cất, mở ra nhìn lại. Nhớ mang máng lễ Giáng sinh năm trước, anh tình cờ gặp cô bé kia, nói chuyện vài câu dường như cô nhớ đến cái gì đó, liền vui vẻ lấy tấm thiệp này ra từ trong túi áo.

Bộ dáng tươi cười đó, đến nay, Lý Bác vẫn nhớ rất rõ, thật ám áp.....

Khóe môi Lý Bác khẽ cong lên, dường như chẳng ai có thể thấy, rồi anh cất tấm thiệp vào lại trong túi áo.

Những ngày sau đó, Hường Vi thật sự rất vui vẻ, thiết tha mong đợi kỳ nghỉ hè nhanh chóng lại đến. Dĩ nhiên, nếu người nào đó bình thường không thúc giục bản thảo.....

“Hắc ~ Hường Vi, hôm nay đừng vội về nhà được không?” Lưu Hàm vỗ vỗ bả vai Hường Vi hỏi.

Sáng hôm nay, kì thi học kì đã chính thức kết thúc, Hường Vi vừa thu dọn đồ đạc trên bàn, vừa liếc mắt nhìn Lưu Hàm, “Có chuyện gì không chị hai?”

“Em cứ trả lời chị đi đã, hôm nay đừng vội về nhà được không?”

Hường Vi cười khanh khách nói: “Trước hết chị hãy nói là có chuyện gì đi, nếu như muốn em gái này ra mặt, em nhất định sẽ đi.”

Lưu Hàm vỗ vỗ bả vai Hường Vi, “Em đã tròn mười tám tuổi rồi chứ hả?”

Hương Vi gật đầu.

Lưu Hàm cười hì hì, nháy mắt ra hiệu nói: “Tối hôm nay chúng ta đi bar đi, có người mời khách.”

Hương Vi nhú mày, “Chuyện này.....”

Lưu Hàm thấy bộ dạng khó xử của Hương Vi, bật cười ra tiếng, “Em nha, nhần nhần nhỏ nhỏ cái gì chứ, tất cả chúng ta đều đến đó chơi đùa mà. Đây.... Hôm nay bạn trai của chị cả đến đây, hắc hắc... Dù thế nào đi nữa chúng ta cũng phải cho chị cả chút thể diện chứ. Lẽ ra chị cả muốn đích thân nói cho em biết, nhưng chị đã vỗ ngực cam đoan với chị ấy sẽ mang em qua đó, nếu giờ em không đi, nhất định chị cả sẽ cầm dao truy sát chị mất.”

Hương Vi nhìn Lưu Hàm tạm thời không lên tiếng, thành thật mà nói, kiếp trước Hương Vi đã sống đến hai mươi ba năm mà vẫn chưa từng đi qua chỗ đó. Nay nghe Lưu Hàm đề nghị, trong lòng Hương Vi cũng có chút dao động.

“Cho câu trả lời chắc chắn, có đi hay không?”

Hương Vi nhìn Lưu Hàm một cái, “Được được được, thật là sợ chị quá. Đúng rồi, cái đó..... An ninh ở chỗ đó có tốt không?”

Lưu Hàm vỗ vỗ bả vai Hương Vi, “Yên tâm, chị em chúng ta đều là khách quen ở đó, thoải mái, buông lỏng tinh thần.”

Hương Vi ồ một tiếng, “Vậy thì được rồi.”

Lưu Hàm quay đầu liếc mắt nhìn Hương Vi một cái, khoe miệng nhin không được co giật, “Em định mặc như thế này mà đi hả?, T-shirt, quần Jean, đuôi ngựa?”

Hương Vi cúi đầu quan sát lại bản thân, quần áo này mới mặc sáng nay thôi mà, lại không bản. Hương Vi chu miệng, “Làm sao thế, có ý kiến gì à?”

Lưu Hàm cười ha ha, chỉ vào Hương Vi nói: “Nếu như hôm nay em mặc loại quần áo này, thế nào người ta cũng đuổi em ra ngoài, vừa nhìn thì biết ngay là học sinh. Tiểu Lục à, chúng ta đều đã là người trưởng thành, người lớn rồi, biết không hả?”

Hương Vi không hề để ý, “Không phải chỉ đi uống chút rượu, gặp mặt bạn trai của chị cả thôi sao, ăn mặc tí mĩ để làm gì, cũng đâu phải em đi quyến rũ đàn ông.”

Lưu Hàm vỗ mồm cười, “Chao ôi, Tiểu Lục à, chị đã bị em làm cho tức chết rồi. Trước tiên, em hãy chờ ở đây, chị sẽ đi mượn cho em một cái váy, ở chỗ chị còn có một đôi giày cao gót, chị mang số nhỏ nhất, chân em nhỏ, chắc hẳn là mang vừa. Em phải ăn mặc như vậy, người ta mới không thể chê cười em tới rụng răng.”

Hương Vi nhìn ánh mắt khinh bỉ của chị hai, lại cúi đầu quan sát bản thân mình một lần nữa, không có vấn đề gì mà.

Một giờ sau.....

Khoe miệng Hương Vi giật giật đập trên đôi giày cao bảy xen-ti-mét cùng các chị gái đi đến quán bar.

Ở đó, Vương Đan đã chờ từ sớm, vừa nhìn thấy chị em mình tới liền vội vàng ngoắc ngoắc tay. mấy chị em cứ cho rằng mình ăn mặc như vậy là được rồi, nhưng Vương Đan vừa mới lướt qua một lượt, nhìn thấy Hương Vi, liền quan sát cô một vòng từ trên xuống dưới.

Hương Vi than khóc thảm thiết, đưa tay kéo kéo chiếc váy lên xuống.

Vương Đan vỗ vỗ bả vai Hương Vi, cười nói: “Ôi chao, Tiểu Lục nhà chúng ta trang điểm lên làm chị không nhận ra đấy, không ngờ vóc dáng của em lại chuẩn đến thế, nhìn cái vòng eo

nhỏ xíu của em kia.”

Lưu Hàm thỏa mãn nhìn kiệt tác của mình, quay về phía Vương Đan cười hì hì nói: “Dĩ nhiên rồi, cũng không nhìn xem là ai đã xử lý. Tiểu Lục nhà chúng ta vốn là tiểu mỹ nữ thuần khiết mà, chỉ cần trang điểm qua loa một chút là đã trở thành đại mỹ nữ xinh đẹp. Ha ha ha.....”

Về mặt Hường Vi không biết làm sao, Trịnh Lộ Lộ nhìn thấy bộ dáng của cô cũng bật cười, nói: “Được rồi, chị cả mau mau giới thiệu anh rể cho bọn em biết đi, anh rể đâu?”

Bạn trai Vương Đan họ Từ, tên Từ Chí Bằng, năm nay hai mươi bốn tuổi, làm việc ở Bắc Kinh. Lúc này Hường Vi mới tỉnh ngộ, khó trách trong khoảng một năm nay có mấy ngày chị ấy không ở kí túc xá.

Mấy vị mỹ nữ đều mặc quần cụt, váy ngắn, cả bàn chỉ có một người con trai, mấy người bàn khác thỉnh thoảng lại nhìn qua bên này. Lần đầu tiên Hường Vi đi đến nơi như thế này, trong lòng vừa căng thẳng lại vừa có chút kích động.

Hường Vi ngồi ngay ngắn trên ghế, nhẹ nhàng nhấp một ly bia, một tay đặt trên đùi, dè ép làn váy. Cô mặc một chiếc váy bó sát người, trên váy được phủ bởi những viên đá nhỏ bé màu vàng sáng lấp lánh, khó khăn lắm mới che khuất được cái hông của cô.

Trong sàn nhảy, âm nhạc vang lên, Vương Đan đề nghị đi nhảy, vừa nói vừa lôi kéo bạn trai vào sàn nhảy. Dĩ nhiên Lưu Hàm và mấy người khác cũng muốn đi, Hường Vi thì không có lòng dũng cảm này, một mình ngồi tại chỗ, thật tâm suy nghĩ lại có chút sợ hãi, cũng may Trịnh Lộ Lộ không có tinh thần đi nhảy nên còn thừa lại hai người các cô. Hường Vi hít sâu một hơi, trầm nghĩ may mắn, khá tốt.

Bên cạnh, Trịnh Lộ Lộ vừa uống rượu, ánh mắt lúc thì nhìn về phía sàn nhảy, lúc lại nhìn những người xung quanh.

Hai cô gái xinh đẹp ngồi ở một chỗ, rất dễ bị người khác chú ý, đã có kẻ bắt đầu quan sát bên này, tính toán thời cơ, tìm cơ hội ra tay.

“Lộ Lộ, ở bên ngoài nên uống ít rượu thôi.” Hường Vi thấy Lộ Lộ đã uống hết hai ly lớn, vội vàng cầm tay cô lại, không cho phép cô uống nữa.

Kể từ sau lần say rượu đó, Lộ Lộ trở nên dịu dàng hơn hẳn, không còn nói nhiều như trước kia. Tuy thấy đau lòng nhưng Hường Vi lại không biết nên nói gì cho phải.

Tại quầy rượu.....

“Này..... Có nhìn thấy không? Đằng kia có hai cô gái, đạt tiêu chuẩn chứ?” Một tên béo phì và một tên gầy ở bàn bên cạnh vừa uống rượu vừa chỉ tay về phía bàn của nhóm Hường Vi.

“Đúng vậy.....Tao đã chú ý bọn họ lâu rồi, có muốn đi không hả? Ha ha...” Một tên gầy nói.

“Ha ha ha..... Anh em, may thật đúng là hiểu tao nha. Uống hết ly này chúng ta cùng đi.”

Ông Viễn uống một hớp nước trái cây, nghe mọi người đang bàn luận về hai cô gái xinh đẹp ở bên tai, Ông Viễn nhẹ nhàng quay đầu qua, nhìn hai cô gái kia khẽ lắc đầu. Anh nhìn thấy Lý Bác cau mày, một bàn tay không có ý thức gõ gõ quầy rượu, không biết đang suy nghĩ chuyện gì, này giờ cũng chưa nói câu nào. Ông Viễn than thở, vỗ vỗ bả vai bạn thân, “Này..... Nhìn qua bên chỗ hai cô gái xinh đẹp kia một chút kia.”

Lý Bác nhìn Ông Viễn một cái, “Cậu không phải là kẻ nhàm chán như vậy chứ hả?”

Uông Viễn lắc đầu, “Đáng tiếc.....”

Lý Bác nhướn lông mày, “Đáng tiếc cái gì?”

“À, hai cô gái đằng kia.” Nói xong còn chỉ chỉ về bên đó, hai người đàn ông bên cạnh cũng đã đi qua.

Lý Bác nhẹ nhàng liếc qua, trừng mắt, vội vàng bỏ lại một câu: “Tớ qua đó một chút.”

“Này.....” Uông Viễn buông cái ly xuống, cũng đi qua theo.

“Chào hai em gái, buổi tối khỏe không.”

Hướng Vi nhú mày, thờ ơ nhìn thoáng qua, không trả lời.

“Ồ kìa, em gái nhỏ, tới đây, tiếp anh uống một ly được không?” Vừa nói vừa cười hì hì đặt thân hình béo phì ngồi xuống ghế sofa.

Trong lòng Hướng Vi âm thầm lo lắng, vẻ mặt Lộ Lộ mờ mịt, cũng không biết có phải đã uống say rồi hay không.

“Tới đây, em gái nhỏ, anh mời em một ly, hả ~ ha ha....” Người gầy vừa nói xong quay qua cầm ly rượu đưa về phía Lộ Lộ.

Hướng Vi vừa đưa tay đỡ, vừa trợn mắt thét lên: “Các người muốn làm gì?”

“Ô.....Tuyệt nha.....Ha ha.... Anh rất thích giọng điệu này.....” Nói xong còn cùng tên béo kia liếc mắt nhìn nhau.

Hướng Vi lắc đầu không cho phép Lộ Lộ uống, quay đầu nhìn về phía sàn nhảy, mấy người kia vẫn chưa trở về, toàn bộ túi đều đặt ở đây, TMD sao hôm nay lại xui xẻo như vậy chứ.

“Em gái nhỏ, đến đây, uống với anh một ly, bảo đảm cho em.....Oái, oái.... Tay của tao.”

Một tay Lý Bác bóp chặt cổ tay hắn, nhìn Hướng Vi không chớp mắt, “Sao em lại đến chỗ này?”

“Đàn..... Đàn anh! Cái đó em..... Em đến đây cùng với bạn học.”

Lý Bác cau mày quét mắt nhìn Hướng Vi từ trên xuống dưới, “Nhìn lại em xem, em đang mặc cái gì vậy?”

“Oái, tay của tao.....”

Ánh mắt Lý Bác nhìn người đàn ông đang rống to, chỉ cảm thấy buồn nôn, tay vừa dùng thêm chút sức, liền nghe thấy âm thanh la hét thê thảm của hắn, tay của hắn đã bị.....Gãy!

Lý Bác đập một đập hất đã ngã ra đất, “Còn không mau cút.”

Tên mập vội vàng kéo tên gầy chạy thật nhanh, gây náo loạn như vậy, mấy người khác ở sàn nhảy cũng đã quay trở lại.

“Đàn..... Đàn anh khỏe....”

Uông Viễn mở miệng nói: “Những người này..... Đều là đàn em của cậu?”

Lý Bác ừ một tiếng, nhìn bọn họ, “Còn không mau đi về.”

Mấy cô gái cầm túi bước đi trước, Hướng Vi đỡ tay Lộ Lộ, nhanh chóng theo sau, không ngờ cô đi giày cao gót không vững, bỗng chốc té trên mặt đất, còn bị trật chân. Đi đôi giày cao bảy xen-ti-mét, trước khi đến đây chân cô đã đau rồi, bây giờ lại càng đau đớn hơn. Trong chốc lát, Hướng Vi ôm chân Lộ Lộ thở nặng nề.

“Tiểu Lục, Tiểu Lục, em không sao chứ?” Lộ Lộ lo lắng hỏi

Trên đầu Hướng Vi, mồ hôi lạnh túa ra, bà nội cái con gấu, làm sao lại xui xẻo như vậy

chứ.

“Trật chân thôi, không có chuyện gì.” Hương Vi nhin đau nói.

“VẬY..... Em có thể đi được không, Tiểu Lục?”

Uông Viễn vỗ vỗ bả vai người anh em, “Đàn em của cậu bị..... Trật chân.”

Lý Bác đưa mắt nhìn bọn họ, quay qua nói với Uông Viễn: “Xe của cậu rộng hơn, cậu đưa các cô ấy về đi.”

Lý Bác đi tới, nhìn đồng hồ trên tay, đã 9 giờ 20 rồi, “Anh đưa Hương Vi đi bệnh viện kiểm tra, mọi người hãy ngồi xe cậu ấy về trường trước đi.”

Cuối cùng, Hương Vi theo Lý Bác đến bệnh viện, Vương Đan và bạn trai không về trường học nên trên xe Uông Viễn chỉ còn lại Lưu Hàm và bốn người khác.

Lý Bác ngồi vào ghế tài xế, đưa áo khoác của mình cho Hương Vi, “Em mặc vào đi.”

Về mặt Hương Vi đen thui, cầm áo mặc vào người, kéo sát lại.

Gần mười phút sau, Hương Vi nhỏ giọng kêu lên: “Cái đó..... Đàn anh.....”

“Ừ.....”

“Cái đó..... Đàn anh, say rượu không được lái xe.”

Lý Bác siết chặt tay lái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Đã biết say rượu không thể lái xe, tại sao còn đến đó hả? Lại ăn mặc như thế này nữa, em muốn làm gì?”

Hương Vi không biết làm sao, “Cái đó.....Tại các chị ấy bắt em phải mặc như thế này đó chứ, em có muốn mặc đâu.”

Quả thật, Lý Bác muốn cạy đầu của cô bé này ra xem rốt cuộc là cô đang suy nghĩ cái gì! Hít sâu một hơi, Lý Bác mặc kệ cô, chuyên tâm lái xe.

Đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra một lát, thì không có vấn đề gì nghiêm trọng, bôi ít thuốc, dặn dò Hương Vi phải chú ý việc hàng ngày để không ảnh hưởng đến vết thương. Sau đó, hai người rời khỏi bệnh viện, Hương Vi xách đôi giày cao gót trên tay, cô không dám ăn mặc như thế này đi bộ trên đường.

Lý Bác đợi Hương Vi ngồi lên xe rồi mới hỏi: “Nhà em ở đâu? Anh đưa em về.”

Sắc mặt Hương Vi tái đi, “Đàn anh..... Đừng đưa em về nhà được không? Ba mẹ sẽ đánh em chết mất, em thề, từ nay về sau sẽ không bao giờ đến quán bar nữa. Đàn anh..... Anh giúp người thì giúp cho trót đi, tiền phạt phải tiền đến Tây phương chứ, em sẽ điện thoại nói với mẹ sáng mai về.”

Nếu để cho ba mẹ thấy cô ăn mặc như thế này, lại đi với một người đàn ông..... Chúa ơi, cái mạng nhỏ này của cô liệu có còn giữ được không?

Lý Bác nhìn đồng hồ, đã hơn 11 giờ, “Vậy bây giờ em muốn đi đâu? Quay về trường học?”

Hương Vi lắc đầu, “Bây giờ quá muộn, hay là em đến khách sạn nghỉ một đêm?”

Lý Bác nhíu mày, nhìn cô từ trên xuống dưới, “Em tính đi khách sạn với bộ dạng này sao? Hôm nay, em muốn làm anh tức chết phải không, Hương Vi?”

Hương Vi không hiểu nổi tại sao anh lại tức giận như vậy, thật là không giải thích được.

Lý Bác thở dài thỏa hiệp, “Nếu như em không có ý kiến thì trước hết đến chỗ anh nghỉ tạm một đêm, sáng mai anh đưa em trở về trường học.”

Trên đường đi, Lý Bác ghé qua siêu thị mua cho cô một đôi dép lê, rồi mới lái xe về nhà. Hương Vi có chút thấp thỏm đi theo anh vào nhà. Mười hai giờ đến rất nhanh, Lý Bác chỉ gian

phòng khách cho Hương Vi xong là không để ý đến cô nữa, xoay người trở về phòng ngủ.

Hương Vi mở cửa phòng, nhìn về phía phòng ngủ chính đối diện đã đóng cửa, phòng khách cũng tắt đèn, cô chu môi, khập khiễng bước vào phòng tắm, rửa mặt sạch sẽ, lúc này mới cảm thấy thoải mái. Hương Vi nhìn chính mình trong gương, làm một cái mặt quỷ, mới trở về phòng đi ngủ

Chương 32.

Editor: Trần Thu Lê

Cuộc sống nghỉ hè nóng hừng hực vừa xong, cuộc sống ĐH năm ba chính thức bắt đầu.

Hương Vi rất buồn rầu, chuyện khổ như thế tại sao lại xảy ra trên người cô chứ. Bạn hỏi vì sao ư? Đơn giản là vì Hương Vi sau một thời gian gần nửa tỉnh nửa mê, cảm thấy bản thân mình có chút bất thường. Tổng hợp lại so với chính mình trong khoảng thời gian gần đây, Hương Vi khóc không ra nước mắt, vị thâm mên, nói đơn giản là cô đang gặp loại tình huống này.

Đối với kết quả này, Hương Vi rất ngạc nhiên, cảm giác không biết có phải mình đã nhầm rồi hay không, sau khi nghe mấy chị em dùng những lời lẽ ngọt ngào nói về “Quá trình yêu đương” lúc trước, Hương Vi bối rối....

Những chuyện như thế này mà kìm nén trong lòng sẽ rất khó chịu, mặc dù đến bây giờ cô cũng không muốn tìm hiểu tại sao mình lại có suy nghĩ đó nữa.

Lần này trở về, mặt mày Trịnh Lộ Lộ rất hồng hào, tìm hiểu nguyên nhân, thì ra là yêu đương, chỉ tiếc rằng người này không phải là anh Lưu Khải. Hôm nay, Hương Vi hoàn toàn trở thành một người cô đơn rồi.

Đầu mùa thu, khí trời mát mẻ hơn nhiều so với mùa hè nóng như lửa. Trong kí túc xá, những bạn gái đi theo bạn trai ra ngoài hẹn hò, dạo phố, xem phim,... Nên phần lớn thời gian trong kí túc xá chỉ còn lại mỗi một mình Hương Vi.

Mọi người xem, hôm nay vừa mới thứ sáu, trong kí túc xá liền không còn một ai, toàn bộ đều đã chạy đi. Hương Vi thở dài, cầm quyển sách lật qua lật lại, cũng không có tâm tư để xem, khép sách lại, mở máy vi tính lên. Hương Vi đặc biệt tìm hiểu về đề tài trắc nghiệm tình yêu, kết quả rất khó hiểu. Hương Vi thở dài, đóng máy vi tính, nằm thẳng trên giường.

Suy nghĩ một lúc nhớ lại buổi sáng mấy tháng trước, ngày đó Hương Vi thức dậy lúc bảy giờ, cũng coi như vẫn còn sớm, mở cửa phòng ra, nghe thấy trong bếp vang lên tiếng lạch cạch, Hương Vi vừa xoa mắt vừa đi đến, ghé mình vào cửa phòng bếp, liếc nhìn.

Lý Bác mặc áo sơ mi trắng, vén tay áo lên, một đoạn cánh tay lộ ra, một tay cầm cán chảo, một tay thành thạo lật lật cái xèng, nâng nồi, cho thức ăn ra đĩa, tắt lửa, đem trứng chiên đặt lên bàn. Lúc này mới quay đầu nhìn Hương Vi, mời cô vệ sinh cá nhân xong đến dùng bữa sáng.

Hương Vi có chút chưa hoàn hồn, thì ra đàn anh Lý Bác cũng biết nấu ăn nha, nhận thức này làm cho Hương Vi cảm thấy hơi bất ngờ, theo ý cô, là người đàn ông có sự nghiệp, biết nấu ăn là chuyện rất khó tin.

Chờ Hương Vi đi ra, trên bàn đã đặt đầy món ăn ngon, trên đĩa có một cái trứng chiên, bên cạnh để một chén cháo, còn có cả một ly sữa, ở giữa bàn còn để mấy miếng bánh mì nướng. Ngồi phía đối diện, Lý Bác đang cắt trứng gà, Hương Vi chú ý đến chiếc ly của anh không phải sữa mà là sữa đậu nành.

Hương Vi kéo ghế ngồi xuống, chuyên tâm ăn bữa sáng, này giờ hai người vẫn chưa nói

chuyện, Lý Bác vừa ăn vừa lật xem tờ báo để bên cạnh.

Ăn sáng xong, Lý Bác thu dọn bát đĩa đem vào phòng bếp rửa sạch sẽ, rồi đưa Hường Vi trở về trường học. Sau mấy tháng, đôi khi hai bên sẽ gửi tin nhắn ân cần hỏi thăm sức khỏe, cũng rất ân ý đều không nhắc đến chuyện ở bán bar ngày đó một lần nào.

Một người đàn ông trưởng thành có sự nghiệp, khiêm tốn, hiểu lễ nghĩa, còn có thể nấu ăn, phải nói, một người đàn ông như vậy rất dễ dàng khiến cho các cô gái yêu mến. Hường Vi là một người con gái trưởng thành, đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Phục hồi lại tinh thần, Hường Vi thở dài, dựa vào sự quan sát, phân tích những lời bàn luận của những người xung quanh, cô cảm thấy thái độ của anh đối với mình không giống như thế, đến cuối cùng cô vẫn không biết nó không giống ở chỗ nào, nhưng trực giác nói cho Hường Vi biết, quả thực là không giống. Rốt cuộc là có muốn chọc thủng tầng cửa sổ giấy kia hay không? Hường Vi suy nghĩ mấy ngày, cô không dám khẳng định đối phương sẽ chắc chắn đồng ý, nhưng nếu không thử xem, cô sẽ cảm thấy hối tiếc. Càng nghĩ, Hường Vi quyết định tìm cơ hội nói ra, dù sao tất cả mọi người đều đã trưởng thành, cô cũng không phải kiểu người ngồi chờ chết, nếu như không được thì cũng coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Ngày 7 tháng 11 năm 2002, trước khi bước vào nhà hàng, Hường Vi hít thở sâu mấy cái. Hôm nay, cô đã gọi điện thoại cho Lý Bác nói muốn mời anh ăn cơm với mục đích là cảm ơn anh chuyện giúp đỡ lần trước. Trong khi gọi điện thoại, Hường Vi rất khẩn trương, phía bên kia im lặng một thời gian ngắn mới nói một tiếng được. Sau khi cúp điện thoại, cô phát hiện hình như mình quá bạo gan rồi.

Hường Vi bước vào nhà hàng, đảo mắt một vòng, anh ấy chưa đến. Nhìn đồng hồ trên tay một chút, thời gian vẫn còn sớm, Hường Vi cởi áo khoác ngoài và khăn quàng cổ gác trên ghế, ánh mắt thỉnh thoảng liếc nhìn đoàn người đang qua lại trên đường.

Đúng sáu giờ rưỡi, Lý Bác lái xe tiến vào bãi đậu xe, đi thẳng vào nhìn quanh nhà hàng một chút, rất rõ ràng cô ấy cũng đã nhìn thấy anh, đang vẫy tay về phía bên này.

Thấy anh vẫn còn mặc Âu phục thắt cà-vạt, Hường Vi phỏng đoán chắc anh mới vừa xong việc từ công ty chạy tới.

“Thật xin lỗi, anh đến muộn.”

Hường Vi cười lắc đầu, “Không có, em cũng vừa mới tới.”

Bữa cơm này, Hường Vi ăn rất vui vẻ, thực ra Lý Bác là người rất có năng lực nói chuyện. Lúc ăn cơm, anh kể rất nhiều về chuyện trước kia, đã từng đi đến nơi nào đó du lịch, gặp những chuyện gì thú vị, v.v... Hường Vi cười rất vui sướng khi được hiểu thêm một chút về anh, giữa chừng cũng sẽ nói xen vào vài câu.

Lẽ ra, bữa cơm này là do Hường Vi mời, nhưng kết quả Lý Bác lại trả tiền, với rất nhiều lý do như là cô còn nhỏ, chưa ra ngoài xã hội, v.v... Cuối cùng, Lý Bác thấy tiểu nha đầu này mất hứng thì vỗ vỗ đầu cô cười nói: “Được rồi, mau lên xe nào, anh đưa em về nhà.”

Nơi này cách nhà Hường Vi khoảng mười phút đi xe, Hường Vi bảo anh dừng xe bên ngoài khu phố, không dám để anh lái xe vào trong.

Hường Vi nhìn ra bên ngoài cửa sổ một chút, không xuống xe, rồi quay qua nhìn Lý Bác, thấy anh cũng đang nhìn mình, Hường Vi lấy hết dũng khí mở miệng hỏi: “Đàn anh, anh đã có bạn gái chưa?”

Lý Bác vô cùng kinh ngạc nhìn Hường Vi, nhú mào, sau cùng là lắc đầu, “Vẫn chưa có,

em hỏi cái này làm gì?”

Sắc mặt Hường Vi đỏ lên, bị anh nhìn chằm chằm trong chốc lát không nói ra lời, len lén đưa tay hung hăng cầu đùi mình một cái, rồi nhanh chóng nhìn anh nói: “Đàn anh, em thích anh, em có thể làm bạn gái anh được không?”

Không khí trong xe rất yên tĩnh, Hường Vi nói ra câu đó trái lại cũng không khẩn trương như mình tưởng, rất bình tĩnh nhìn Lý Bác. Lý Bác bị lời nói của nha đầu này làm cho giật mình, chẳng qua thần sắc kinh ngạc cũng thu lại rất nhanh, nhìn cô, “Hường Vi, loại chuyện như thế này không thể đem ra đùa giỡn.”

“Anh cho rằng em đang nói giỡn? Em cũng đã mười tám tuổi, tự có suy nghĩ của chính mình, là người trưởng thành, em biết mình đang nói gì, làm gì. Bây giờ, em chỉ muốn biết là anh đồng ý hay từ chối mà thôi. Yên tâm, nếu như anh từ chối thì em cũng sẽ không quẩn lầy anh không tha. Con người của em từ trước đến giờ đã cầm lên được thì cũng buông xuống được.”

Từ trước đến giờ đã cầm được thì buông được..... Lý Bác nhìn Hường Vi, như vậy rất phù hợp với tính cách của cô, như trong truyện tranh cũng vậy, toàn bộ nhân vật nữ chính đều có tính khí dám yêu dám hận.

Lý Bác hơi nhíu mày, trong lòng cũng có mấy phần rung động, chẳng qua là.... Lý Bác không có cách nào liếc nhìn Hường Vi một cái, “Hường Vi, em phải biết rằng, hiện giờ em chỉ mới mười tám, anh lớn hơn em đến tám tuổi, em vẫn còn là một cô bé thôi.”

“Cô bé? Có mà gặp quỷ ấy, em đã nói rồi, em biết mình muốn cái gì. Hôm nay, em nói ra lời này không phải là thiếu suy nghĩ, mà đã suy nghĩ mấy tháng rồi mới đưa ra quyết định. Nhưng nếu anh chỉ cảm thấy có vấn đề về tuổi, thì anh không cần để ý, dù sao em cũng không ngại.” Hường Vi mở to hai mắt nhìn anh, trong lòng nhảy thành thịch.

Lý Bác thấy cô bé bú rống bình nhìn mình, không biết làm sao, nói: “Hường Vi, tình cảm không phải dựa vào cảm xúc nhất thời, em có hiểu rõ gì về anh không? Hường Vi, yêu cầu này của em anh không làm được.”

Hường Vi hừ một tiếng, “Em hiểu, kỳ thực trong lòng anh đừng quẩn quýt về vấn đề tuổi tác, em đã nói rồi, em không ngại tuổi. Hơn nữa, anh cũng đâu có chán ghét em đúng không, nam chưa cưới, nữ chưa gả, cùng nói chuyện yêu nhau cũng đâu có phạm pháp. Em đã là một người trưởng thành, biết mình đang làm gì, cũng không phải là nói đùa.”

Lý Bác thở dài, “Hường Vi, anh hy vọng em hãy trở về suy nghĩ cho thật kỹ.”

Hường Vi hít thở sâu, một tay cầm tay nắm cửa xe, quay đầu nhìn Lý Bác, “Em biết chuyện ngày hôm nay quá mức bất ngờ, như vậy đi, ba ngày sau, nếu như anh đồng ý, thì hãy gọi điện thoại cho em. Còn nếu như anh không đồng ý thì hãy coi như chưa từng xảy ra chuyện gì và vẫn cứ tiếp tục cuộc sống của anh, em sẽ tự hiểu được. Từ nay về sau, sẽ không làm cho anh cảm thấy khó xử nữa, thật xin lỗi.” Hường Vi nói xong liền mở cửa xuống xe.

Lý Bác nhìn vị trí bên cạnh trống trơn, có chút khó chịu, đưa tay lần mò ra điều thuốc, châm lửa, vội vã hút vài hơi, mới thở phào một cái. Gió thổi vào bên trong qua khe hở cửa sổ, mang đến một chút ớn lạnh, Lý Bác rút điều thuốc chưa hút hết ra ngoài, vẫn ngồi tại vị trí ghế lái liên tục cau mày.

Từ cửa sổ phòng ngủ nhìn xuống, Hường Vi có thể nhìn thấy chiếc xe đang dừng bên đường, vẫn chưa lái đi, tay nắm thật chặt rèm cửa. Qua khoảng nửa tiếng, chiếc xe kia mới lái

đi, Hường Vi hít vào một hơi, có phần mệt mỏi nằm trên giường, lặng lẽ nhìn chùm đèn treo trên trần nhà, mà thôi, tất cả tùy duyên số đi.

Mấy hôm nay, mỗi ngày Hường Vi đều nhìn điện thoại, đợi đến ngày thứ ba, đã mười giờ tối rồi, điện thoại vẫn không có gọi cuộc đến như cũ, Hường Vi cười cười tự giễu, cầm điện thoại bỏ vào trong túi áo, chẳng qua là bị từ chối thôi mà, có gì ghê gớm đâu chứ.

Mười một giờ rưỡi, cuối cùng Lý Bác cũng quyết định gọi điện thoại cho cô.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, Hường Vi vội vàng lấy ra nhìn, thấy biểu thị tên cuộc gọi đến đúng là anh, Hường Vi để xuống lòng thấp thỏm, cầm điện thoại ra khỏi phòng, đi về phía cầu thang.

“A lô.....”

Lý Bác nghe thấy âm thanh của cô, trầm mặt một hồi, “Là anh...”

“Em biết.” Hường Vi đi đến cửa cầu thang, mới dựa vào vách tường khẽ thở dốc.

“Em làm sao vậy?”

“Không...Không có chuyện gì, chỉ là em ra ngoài cửa cầu thang đứng thôi.”

Lý Bác ừ một tiếng, trầm mặt trong chốc lát rồi mới nói: “Hường Vi, anh lớn hơn em tám tuổi, em khẳng định?”

“Đúng vậy, khẳng định.”

Lý Bác nhìn đồng hồ, đã gần mười hai giờ, “Hường Vi, đã gần mười hai giờ rồi, đi ngủ đi.”

Hường Vi nhú mào, “Anh.....”

“Anh nghĩ, chúng ta có thể thử xem. Được rồi, mau đi ngủ đi, đừng để bị cảm.”

Hường Vi kéo miệng cười, “Được rồi, em đi ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi, ngủ ngon.”

Chương 33

Editor: Trần Thu Lê

Hương Vi thuộc kiểu người không thích có người bên cạnh, cho nên mặc dù hai người đang yêu nhau, Hương Vi cũng chưa bao giờ nói anh nhất định phải vì cô mà làm cái gì đó, vừa thân mật lại vừa duy trì khoảng cách, vẫn cứ khẳng khẳng giữ mình. Trong lòng Hương Vi, đàn ông thì không thể cưng chiều, càng cưng chiều họ lại càng kiêu ngạo, phải khi nóng khi lạnh, nên đánh thì đánh, thỉnh thoảng lại dịu dàng dụ dỗ.

Con người mà, đã gặp chuyện vui thì tinh thần thoải mái, Hương Vi cũng không ngoại lệ, cả ngày đều vui tươi hơn hớn. Ngày 25 tháng 12 là sinh nhật của ba Hương Vi, cũng đã bốn mươi bảy tuổi, cho dù cơ thể rất khỏe, gân cốt rắn rỏi, khung xương vững chắc, vẫn khó tránh khỏi trên mặt đã bắt đầu tích tụ nếp nhăn, nhưng đặc biệt là tóc vẫn còn rất dày và đen, nhìn bên ngoài căn bản không giống người đã bốn mươi bảy tuổi.

Hôm nay, bởi vì đồng đội của ba cũng tới, nên đồ dùng trong nhà đã được thay đổi vị trí, làm cho phòng khách có vẻ rộng rãi hơn nhiều, cũng đã sớm quét dọn vệ sinh sạch sẽ, chỉ còn chờ khách đến mà thôi.

Người đến đầu tiên dĩ nhiên là cha nuôi, mẹ nuôi. Mẹ nuôi liền vào bếp giúp nấu ăn. Đợi đến khoảng mười giờ sáng, có vài người lục đục đến, hai vợ chồng nhà chú Chu cũng tới, Diệp Hân tới thì đi thẳng đến phòng bếp, nhìn thấy Hương Vi đang rửa rau thì cười nói: “Ồ, tiểu công chúa nhà chúng ta mà cũng biết nấu cơm à?”

Trên mặt Hương Vi tràn đầy ý cười, “Dì Diệp trêu ghẹo con.”

Trần Mai giúp giải vây, quay qua nói với Diệp Hân, “Nơi này rất lộn xộn, có mấy người chúng tôi là được rồi, cô lên phía trước ngồi đi.”

“Đúng đấy ạ, dì Diệp lên phía trước ngồi đi.” Hương Vi ở bên cạnh vừa rửa rau vừa cười nói.

Diệp Hân gõ đầu Hương Vi một cái, “Con, đứa nhỏ này.....” Lại quay qua nhìn Trần Mai nói: “Chị dâu, ở phía trước toàn là mấy ông lớn đang ngồi, em lên đó cũng không được tự nhiên, cứ ở đây giúp đỡ mọi người sẽ tốt hơn.”

Lý Hoan và Diệp Hân cùng nhau chào hỏi, tuy rằng đã rời khỏi quân đội nhiều năm nhưng hai người vẫn còn nhớ rõ mặt đối phương.

Trần Mai quay về phía Hương Vi nói: “Vi Vi, mau đi lấy trà lần trước cậu con đem đến, pha cho các chú các bác dùng đi.”

“Vâng..... Con đi liền.” Hương Vi cười tap dề, rửa tay, hoạt bát đi đến phòng của ba mẹ, giữa đường liếc mắt nhìn qua phòng khách, a, cũng có mấy người quen nha.

Hương Vi đứng trên ghế, đưa tay lên nóc tủ cầm lấy cái thùng mở ra, cầm trà trong tay. Hương Vi có chút từ tốn, bởi vì trà này rất quý hiếm. Năm ngoái, cậu phải đi công sau tặng quà, nên bỏ ra rất nhiều tiền để đi Vũ Di Sơn mua Đại Hồng Bào, sau thừa lại một ít, liền cầm đến cho mẹ cô. Dĩ nhiên, mấy trăm năm sau cây trà Đại Hồng Bào vẫn được sản xuất, mặc dù sau này nhân giống rộng rãi nhưng loại vật phẩm này vẫn rất có giá trị.

Đây là nghệ thuật uống trà, năm ngoái cậu còn tặng đầy đủ ‘bộ đồ trà’* đến nữa, chuyện này rất học đòi văn vẻ, Hường Vi đã làm mấy lần, nhưng để có được tay nghề pha trà thì còn phải tốn ít tiền tìm thầy giáo để học, lúc đầu còn thấy thích thú, sau đó lại cảm thấy quá mệt mỏi, uống chút trà cũng phải chú trọng như vậy, quả là bị giày vò, nên quyết định bỏ qua không học nữa.

*bộ đồ trà: Bình ly uống trà

Bộ đồ trà lâu ngày không sử dụng, Hường Vi dùng nước nóng rửa sạch, khử trùng một phen, lúc này mới đem bộ đồ trà đặt trong khay trà rồi mang đi.

Dựa vào chỗ trống trên ban công, trên sàn có một cái nệm. Lúc trước, đây chính là nơi Hường Vi thường hay bày ra để pha trà. Hường Vi bung một ít đi qua, lại đem từng cái bộ đồ trà bố trí thật tốt.

Hường Khai Hoa liếc mắt nhìn con gái một cái, nói: “Con lại nghịch ngợm.”

Trên mặt Khâu Thịnh Trạch mang theo ý cười, nhìn Hường Khai Hoa nói: “Lão Liên Trưởng, đây là Vi Vi hả, đã lớn như thế này rồi à?”

Hường Khai Hoa gật đầu, “Đây đúng là con gái của tôi. Vi Vi, đây là chú Khâu.”

Khoé miệng Hường Vi giật giật, thầm nghĩ trong lòng, giả bộ đi, cứ giả bộ đi, rõ ràng trong thời gian huấn luyện quân sự còn tìm cô nói chuyện rất nhiều, bây giờ lại lấy dáng vẻ ngạc nhiên như lần đầu gặp mặt, thật là giỏi đóng kịch.

Hường Vi lễ phép kêu một tiếng “Con chào chú Khâu ạ.” Lại tiếp tục loay hoay với chỗ ngồi của mình

“Vi Vi, đây là cháu muốn biểu diễn nghệ thuật pha trà?”

“Chẳng qua là nó chơi đùa thôi, tôi cũng bị nó dày vò.” Hường Khai Hoa có phần không biết làm sao.

“Đúng vậy, chú Chu, Đại Hồng Bào này là năm ngoái cậu con mang đến.” Hường Vi cười giới thiệu, phải nói trong nhóm người này, người có tài văn chương nhất là chú Chu, có vài phần nhả hứng về văn học, năng lực xem xét và thưởng thức cũng rất tốt.

Đem ấm Tử Sa, ly trà, nghe thấy mùi hương thơm ngát của ly, sau khi để trà vào, bên cạnh đun một ấm nước sôi rồi bỏ vào, Hường Vi ngồi một bên bấm thời gian chờ nước sôi.

Kỳ thật Hường Vi rất thích bộ đồ chơi này, theo như lời của ba cô thì cô chính là cả ngày không làm chính sự. Rửa trà cụ bằng nước sôi, nước tích trên bàn thông qua ống nhựa dẫn bên ngoài chảy vào thùng, không chảy hết thì dung cụ chuyên dụng dọn dẹp.

Tiếp theo, chính thức bắt đầu pha trà, cầm lá trà quét một vòng quanh ly cho mọi người nhìn, đây được gọi là ngắm trà. Rồi mới dùng muỗng múc trà cho vào ấm Tử Sa, bình thường mỗi loại trà khoảng một phần ba là được, nhưng Đại Hồng Bào thì khoảng chừng hai phần ba mới tốt, khi đó nước trà ngấm ra sẽ có màu sắc và hương vị ngon hơn.

Đổ nước rửa trà, pha trà, cào bọt trà, làm liền một mạch. Nước trà ngấm trong lần thứ nhất không dùng để uống, có thể dùng để rửa ly uống trà, nước trà lần thứ hai mới có thể uống, đây nắp ấm trà lại hoàn chỉnh, phía trên liền tỏa ra mùi hương thơm ngát, cuộn, hoàn thành. Bình thường người ngấm trà sẽ ngấm nhiều hơn một ly, giữ lại cho chính mình.

“Vi Vi, vì sao vừa rồi con lại xả nước ấm trà trước vậy?” Khâu Thịnh Trạch hỏi

“Cái này được gọi là ‘Phượng Hoàng Tam Điểm Đầu’, nhưng mà con cũng không biết tên này là có ý nghĩa gì nữa.” Hường Vi vừa nói vừa rót đầy vào bảy ly trà để trong mâm, lại tiếp

tục bung qua đưa từng ly trà cho mọi người, trong miệng luôn nói: “Xin mời dùng trà.” Sau đó đứng một bên chờ rót trà cho khách, rót trà không thể để ly trà cạn đáy mới rót, như thế rất không lễ độ.

Nước trà trong suốt, hiện lên màu vàng óng ánh, Hường Vi cũng không biết phân biệt trà, với cô mà nói thì trà mấy ngàn đồng hay mấy chục đồng cũng không có gì khác biệt, nhiều nhất thì cũng để khoe khoang địa vị mà thôi. Hường Vi sẽ không thưởng thức trà, giống như ba cô đã nói, chẳng qua là cô cảm thấy thú vị nên mới đi học pha trà, còn đối với thưởng thức trà chuyên nghiệp thì cô không biết một chút nào.

Diệp Hân quay đầu thấy Hường Vi đang trò chuyện với mấy ông lớn, cười nói với Trần Mai, “Chị dâu nuôi con gái thật là tốt, em nhìn cũng hâm mộ.”

Trong lòng Trần Mai rất vui mừng nhưng trên mặt vẫn không bày tỏ thái độ, nhã nhặn nói: “Con bé này chỉ ham chơi thôi chứ cũng không phải là có khả năng thật.”

Diệp Hân cười nói: “Ôi, sau này nhà em có con dâu mà cũng biết nghe lời như vậy thì thật là tốt.”

Lý Hoan phì cười ra tiếng, nói: “Chị Diệp, ý nguyên này của chị sẽ tới rất nhanh bởi vì Hạo Triết cũng đã đến tuổi hết hôn rồi.”

Diệp Hân nghe nhắc tới con trai cả của mình thì đau đầu, “Hai anh em bọn nó thì khỏi nói đi. Đầu tiên, chị nói tới thằng cả nó liền trốn ở bên ngoài không chịu về, luôn miệng nói không vội không vội, chị cũng không có biện pháp bắt nó. Đến thằng thứ hai thì càng lại, ôi..... Chị bảo nó đi khuyên nhủ anh trai nó, nó cũng mặc kệ, sau đó chị bắt buộc nó phải làm cho nhanh, vậy mà nó thà rằng ở lại bộ đội chứ nhất định không chịu về nhà. Em nói xem hai anh em nhà này có phải làm chị tức chết không.”

Trần Mai cười nói: “Vậy năm nay Hạo Triết có về nhà không?”

“Nó nói cùng về một lượt với em trai, nên hai mươi tám mới về đến nhà.”

“Vậy là không được, chị Diệp, nếu như chị vừa ý con gái nhà nào thì tìm thời gian mời người ta đến nhà chị, lại mời thêm mấy cô gái cùng tuổi nữa, rồi nhìn xem có hợp không?” Lý Hoan cười nói

Diệp Hân vỗ đùi, “Cái này được, chờ chị về nhà bàn bạc lại với ba nó một chút. Chị dâu, đến lúc đó kêu Vi Vi lên nha.”

Trần Mai nói: “Hường Vi vẫn còn con nít, nó biết cái gì, đi đến đó lại phá rối cô nữa.”

“Chị dâu, để Vi Vi đi cho có không khí thôi. Chị cũng biết hai đứa con trai nhà em tính khí quái gở, cũng không thể lạnh nhạt con gái nhà người ta, để Hường Vi đến cùng trò chuyện cũng được mà.” Diệp Hân cũng không thể thành thật mà nói thực ra là em vừa ý con gái nhà chị, có thể qua lại với con trai nhà em không, qua mấy năm nữa thì cưới về nhà. Những lời này cô cũng không dám nói ra ngoài, hai vợ chồng nhà này rất thương Hường Vi, cô cũng không dám trắng trợn đục khoét bảo bối nhà người ta.

Trần Mai suy nghĩ một chút, nói: “Vậy cũng được, đến lúc đó cô hãy nói thời gian cho tôi, tôi sẽ để Hường Vi đến. Cô yên tâm, tôi sẽ dặn dò nó, bảo nó chú ý cách chọn từ ngữ.”

Bữa tiệc được bố trí hai bàn, đàn ông một bàn, phụ nữ một bàn. Trong lòng Hường Vi thầm vui mừng, ngày hôm nay cô đã làm cho ba tăng thể diện rồi, nhìn đáng vẻ kia của ba xem, Hường Vi nghĩ thầm, chắc ba đang vui mừng trong lòng chứ gì.

Ăn cơm xong, đoàn người lại nói chuyện phiếm một lát thì lục tục rời đi, sinh nhật lần thứ

bốn mươi bảy của Hướng Khai Hoa cứ thế mà kết thúc, giữa bữa tiệc linh đình mấy người đàn ông đã đạt được thoả thuận gì cũng không thể biết được.

Đợi đến khi khách mời đều về hết rồi, Hướng Vi mới chạy về phòng, lấy áo len lông dê màu xám tro mới đan xong ra, “Chúc ba sinh nhật vui vẻ. Đây là áo len con gái tự tay đan cho ba đó.”

Hướng Khai Hoa vuốt vuốt áo len, nụ cười trên mặt như hoa nở, nhìn con gái nói: “Tốt, tốt, Vi Vi nhà ta cũng khoa trương quá”

Trần Mai thấy Khai Hoa cười toe toét, nói: “Đây chính là áo len con gái tự tay đan để mừng sinh nhật anh, còn không mau đi thay xem có hợp không.”

Hướng Khai Hoa nghe xong thì vui tươi hơn hở đi về phòng thử quần áo, đợi Hướng Khai Hoa thay quần áo xong ra ngoài, vừa vuốt vuốt áo len vừa thở dài nói: “Rất ấm áp, so với mua thật là tốt. Vi Vi đan áo len cho ba mặc rất hợp.”

Hướng Vi đi qua đi lại quan sát từ trên xuống dưới, “Ba mặc áo này vào như trẻ hơn mười tuổi, hai cha con ta mà đi ra ngoài, khẳng định người ta sẽ nghĩ ba là anh trai chứ không phải là ba của con đâu.”

Trần Mai ngồi trên ghế sa-lon cười ha ha, “Hai cái người này, rõ là..... Không biết xấu hổ là gì.”

Hướng Khai Hoa liếc mắt một cái, nhìn vợ, “Em chính là ganh tỵ, ganh tỵ con gái đan áo len cho anh mà không đan áo cho em.” Nói xong còn vênh vang phui phui áo.

Sắc mặt Hướng Vi nhất thời ㄣ, hai người này tuổi càng lớn, hành động càng ngày càng giống trẻ con, vậy mà cũng có thể so sánh? Hướng Vi vội vàng chạy tới ôm mẹ cô, nói: “Mẹ, áo của mẹ con đang làm, vẫn chưa có làm xong, tranh thủ trước khi đến năm mới sẽ đan xong.”

Trần Mai hừ một tiếng nhìn Hướng Khai Hoa, nói: “Nghe chưa, nghe chưa, ai nói là em không có.”

Hướng Vi đầu đầy vạch đen, ngoan ngoãn đi về phòng, không để ý đến hai người càng ngày càng nói những lời ngây thơ kia nữa.

Chương 34

Editor: Trần Thu Lê

Ngày hai mươi chín tháng chạp, Lưu Khải trở về, đáng tiếc anh ấy vừa về đến nhà liền bị cha nuôi đánh cho một trận. Năm nay Hường Vi không về Đại Liên nên chỉ có một mình mẹ cô về. Mừng bốn, Lưu Khải mang theo cục u bầm tím trên mặt vẫn chưa hoàn toàn biến mất sang nhà Hường Vi ăn tiệc, ba mẹ Lưu Khải đều đã đi du lịch nên bỏ lại một mình anh ở nhà.

Hường Vi nhìn thấy hình dáng này của Lưu Khải, cười đến mức nghiêng trước ngửa sau. Một tay Lưu Khải vừa bụm mặt, vừa nói: “Em là người không có lương tâm, dám cười nhạo anh trai của em.”

Một tay Hường Vi chống nạnh, một tay chỉ vào Lưu Khải, nói: “Đáng đời, mình làm chuyện tốt gì thì tự mình hiểu.”

Lưu Khải không hiểu ra sao cả, “Ôi chao, Vi Vi, em nói như vậy là có ý gì hả, anh cũng đâu có trêu chọc em.”

Hường Vi nhếch miệng, “Không trêu chọc em? Nhưng anh trêu chọc người khác. Anh Lưu Khải, bạn gái nhỏ đáng yêu của anh đâu?”

Sắc mặt Lưu Khải hơi cứng, nằm trên ghế sofa, “Vi Vi, đừng chế nhạo anh. Hiện tại anh trai em đang độc thân, lấy bạn gái ở đâu ra.”

Hường Vi trợn mắt nhìn, “Anh, anh không đúng, trước đây không phải hai người vẫn sánh cùng một chỗ sao, mẹ nuôi cũng biết mà anh còn nói không.”

Lưu Khải thở dài, “Cô ấy tìm được nơi tốt hơn nên đá anh của em đi rồi.” Nhớ tới lời nói tuyệt tình của người phụ nữ kia, Lưu Khải không khỏi siết chặt quả đấm, lần đầu tiên yêu đương, lại yêu trúng người phụ nữ hám của, quỷ tha ma bắt, khi đó thật sự là muốn bóp chết cô ta. Lưu Khải anh lớn như vậy nhưng vẫn chưa từng bị người ta chơi đùa như thế này bao giờ! Thà rằng để tên đàn ông kia bao nuôi chứ không muốn tiếp tục ở cùng với anh.

Hường Vi giương mắt mà nhìn, “Anh..... Anh nói là anh bị người ta đá?”

Lưu Khải nói: “Đã là chuyện quá khứ rồi, bây giờ còn nói làm gì, anh trai em đói bụng, mau đi nấu cơm đi.”

Hường Vi giậm chân một cái, “Ăn ăn ăn, chỉ có biết ăn thôi. Để xem về sau còn có người phụ nữ nào có dũng khí gả cho anh.”

“Này này..... Em nói như thế với anh trai em sao? Em xem đi, Lưu Khải anh đây bạn gái nhiều lắm, cắt..... Sau này, anh nhất định sẽ tìm về cho em một người chị dâu lên được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Đương nhiên Hường Vi không tin. Chẳng qua là không nghĩ tới sau khi bị mối tình đầu dùng cách thức như thế vứt bỏ, Lưu Khải liền thay đổi tính khí hiền lành trước kia, bắt đầu nói năng ngọt xớt, chỉ có điều là thời gian trôi qua vài năm, mức độ Lưu Khải thay đổi bạn gái còn siêng năng hơn so với thay quần áo, thành công là một công tử nhà giàu danh xứng với thực, tất nhiên đây là việc để sau này hãy nói.

Gần đây, truyện tranh Hường Vi sáng tác có tên là “Khúc tuý hứng hôn nhân”, có thể là do

bản thân mình đã yêu đương, nên lúc vẽ tranh dâng lên cảm giác rất đặc biệt. Hường Vi kết thúc câu chuyện với lời nói, nam chính và nữ chính mặc lễ phục kết hôn, cùng bước lên du thuyền đi du lịch.....

Hường Vi dừng bút lại, thở dài một hơi, khoảng cách giữa cô và Lý Bắc vẫn còn quá lớn, tới cùng cô cũng không biết anh đang làm những gì, chỉ là hàng ngày anh đều phải chạy khắp nơi, Hường Vi rất muốn hỏi nhưng lại sợ anh cho rằng cô quản quá nhiều chuyện. Thì ra là thật, trong chuyện tình yêu, ai mở miệng nói ra trước tiên thì áp lực của người ấy càng lớn hơn, bởi vì từ trước đến giờ quyền chủ động chưa từng nằm trong tay cô.

Cô trở nên cẩn thận từng li từng tí, trước khi làm bất cứ chuyện gì đều phải suy nghĩ thế này, làm thế kia, anh ấy có thể mất hứng hay không. Hường Vi cười khỏ, rồi lại bó tay. Ví dụ như thời gian lễ mừng năm mới, anh nói anh phải đến nước Sơn Hải Đại Thúc, năm sau mới về, nói cô ngoan ngoãn nghe lời chờ anh, cô cũng chỉ có thể chờ đợi.

Đúng vậy, từ lúc hai người ở bên nhau, cô bắt đầu chờ anh gọi điện thoại, chờ anh rút ra chút thời gian để hai người có thể gặp mặt ăn bữa cơm, cho tới bây giờ việc cô làm nhiều nhất đó chính là..... Chờ đợi.

Trong phần tình cảm này, cô cho nhiều hơn anh, có đôi khi Hường Vi cảm thấy có chút hối hận, hối hận lúc đó sao lại ngớ ngẩn nói ra như vậy, thì ra là giống như anh đã từng nói qua “Yêu cầu này của em anh không làm được”, cho tới bây giờ, dường như lúc nào cô cũng phải ngẩng mặt lên nhìn anh.

Hường Vi nhìn quyển sách trên bàn mà ngây người, không lâu sau chợt nghe thấy tiếng chuông điện thoại, đưa lên nhìn là một dãy số xa lạ, suy nghĩ một chút rồi vẫn cứ nhận.

“Alo.....”

“Này, là anh, bề bộn nhiều việc nên quên mất thời gian, giờ này bên đó cũng đã hơn mười hai giờ đêm, em ngủ chưa?”

Hường Vi vừa nghe giọng nói này, liền biết ngay là anh, những sầu não trước đó cũng tan biến hết, “Dạ, em vẫn chưa ngủ, bây giờ anh đang làm việc hả?”

“Xong việc rồi, giờ đang ăn cơm. Vì Vi, lộ trình của anh có biến đổi, anh sẽ cố gắng hết sức để chạy về trước ngày mười bốn tháng hai, em phải ngoan ngoãn nghe lời biết chưa?”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, “Hả..... À, em biết rồi, vậy anh làm việc đi, em chờ.”

“Thật xin lỗi, Vì Vi, yêu cầu công việc nhiều quá, nên hơi bận rộn. Vì Vi, ngủ sớm đi, anh còn có cuộc họp, ngủ ngon.”

Hường Vi cúp điện thoại xong có chút tức giận, vốn tưởng nói yêu đương là chuyện hạnh phúc, sao đến phiên cô thì chính là chuyện vô nghĩa, lãng mạn thì khỏi nói, tổng cộng một tháng cũng được vài lần, anh ấy bận rộn, cô chờ... Lòng vòng như vậy, ngay cả Hường Vi cũng không biết, phần tình cảm này đã dần phai nhạt gần như không còn, sau đó lại một lần nữa hai người tiếp tục cuộc sống của mình.

Xem ra, với cô tình yêu thật sự là xa xỉ...

Mùng tám tháng giêng, Hường Vi nhận được điện thoại của mẹ, bảo cô ngày mai đến nhà chú Chu, Hường Vi thấy hơi lạ, hỏi nguyên nhân, mới biết được thì ra là dì Diệp muốn tìm vợ cho anh Hạo triết, ha ha... Chuyện thú vị như vậy, dĩ nhiên là cô phải đi rồi.

Hôm nay là mùng chín tháng giêng, Hường Vi đã đến nhà chú Chu từ sớm, dì Diệp vừa thấy cô thì rất vui vẻ, lôi kéo cô đi vào nhà. Trong nhà còn có hai mẹ con khác, Hường Vi

cũng không nhận ra là ai.

Diệp Hân kéo tay Hường Vi, giới thiệu với bọn họ: “Đây là Hường Vi, ba của con bé cùng làm trong quân đội với chồng tôi. Đừng nhìn cô bé này mới mười tám tuổi, nhưng đã là sinh viên năm ba rồi đấy. Tới đây, Hường Vi, vị này chính là dì Tiết, còn đây là Phi Phi, sinh viên năm thứ năm, con cứ kêu chị là được.”

Hường Vi vừa chào hỏi bọn họ vừa không chút dấu vết đánh giá cô gái tên là Phi Phi, xem ra là một cô gái rất thùy mị, bên ngoài khiến cho người ta cảm thấy đây là một người vô cùng điềm đạm, Hường Vi nghĩ thầm không lẽ dì Diệp vừa ý cô ấy rồi?

Diệp Hân phải vội vàng nấu cơm, nên để Hường Vi tán gẫu với bọn họ. Dì Tiết kia làm như rất quen thuộc, hỏi cô học trường đại học nào, thành tích ra sao, trong nhà có mấy chị em, rất nhiều vấn đề riêng tư, v.v... Hường Vi vừa trả lời mà trong lòng có chút khó chịu, đối với người đầu tiên mới gặp mặt mà nói những chuyện này thì hơi quá thì phải, lẽ nào dì Tiết này tưởng dì Diệp vừa ý mình hả? Không phải như vậy chứ... Hường Vi đối với suy đoán này của mình cảm thấy rất xấu hổ.

Chưa được mấy phút, vang lên tiếng chuông cửa, lại tới thêm ba người nữa, ba cô gái kia nhìn thấy có mấy người ngồi trên ghế sofa thì hơi sững sốt một chút, nhưng mà cũng thu lại vẻ mặt rất nhanh.

Khóe mắt Hường Vi nhìn thấy dì Tiết vỗ nhẹ vào tay chị Phi Phi, sau đó đứng lên, đi vào phòng bếp nói với dì Diệp bà ấy còn có chút chuyện chưa làm xong nên đi ra ngoài trước, chừng nào xong sẽ quay lại đón con gái.

Hường Vi đứng một bên nhìn, cục diện này càng xem càng cảm thấy thú vị, vừa quan sát ba nữ sinh, Hường Vi biểu môi, rõ ràng ba vị bên kia thuộc cùng một nhóm, nhìn ánh mắt kia một chút kia, chắc chắn... Hân không thể đem hai cô bên này đi lột da, còn có một chút ý nghĩa!

Diệp Hân tiễn dì Tiết xong, đứng ở cửa phòng bếp nghiêng đầu nói với Hường Vi: “Hường Vi, đó là Hân Di, có thể con có ấn tượng, khi còn bé các con đã gặp nhau rồi.”

Hường Vi gật đầu một cái, cười nói: “Em nhớ rồi, thì ra là chị Lý, em đã nói là ai xinh đẹp như vậy chứ.” Trong lòng Hường Vi cười khẩy, thì ra là cô ta à, mười mấy năm qua chưa từng gặp, xem ra hôm nay cũng chẳng có gì nổi bật, cô còn nhớ năm đó cô ta còn mắng cô là nông thôn mà.

Sắc mặt Lý Hân Di cứng đờ, cô ta biết hôm nay những cô gái này tới làm gì, cũng bởi vì biết nên trong lòng hận đối phương đến nghiêng răng nghiêng lợi, dám tranh giành với cô ta, không có cửa đâu!

Lý Hân Di sững sốt, liền lập tức kịp phản ứng, kéo tay Hường Vi cười tít mắt, nói: “Thì ra là em gái Hường, chị nhớ em gái Hường nhỏ hơn chị bốn tuổi, chắc cũng đã mười tám tuổi rồi nhỉ, có thể tham gia thi tốt nghiệp trung học?”

Trong lòng Hường Vi không nhịn được reo hò, Lý Hân Di này thật đúng là không phải đèn đã cạn dầu, sợ là cô ta đã sớm biết cuộc gặp gỡ ngày hôm nay là có ý gì, bây giờ lấy tuổi của cô ra mà nói, rõ ràng chính là nói cô còn quá nhỏ, không xứng với chuyện này, đến mức nói tới trình độ học vấn... Ha ha, nếu Hường Vi cô nghe nàng nói tiếp, phỏng chừng Lý Hân Di này sẽ nói mình có dự định học đại học ở đâu, lại làm bộ nói chút để mình cố gắng học tập các loại... Toàn là lời nói suông.

Hương Vi cười nói: “Chị nói đúng, em đã tròn mười tám tuổi rồi, hiện tại là sinh viên đại học năm ba.”

Hương Vi rất hài lòng trông thấy sắc mặt của đối phương thay đổi liên tục, ha ha... Chị chọn lựa đâm tòi mà, tôi đồng dạng trả lại cho chị thôi. Hương Vi vừa híp mắt vừa mỉm cười, nói: “Mặc dù em mười tám tuổi nhưng mà vẫn còn rất nhiều chỗ không biết, khẳng định là vẫn còn kém hơn chị Lý rất nhiều, chị Lý nhất định phải giúp đỡ em nhiều hơn nhé.”

Nét mặt Lý Hân Di xoa dịu bầu không khí, kéo tay Hương Vi nói: “Nghe em nói kìa, nào em gái Hương, mau giới thiệu cho chị một chút vị này là....”

Hương Vi cười nói: “Đây là chị Phi Phi, là con gái của dì Tiết.” Thật sự Hương Vi muốn cười thật to, không ngờ hôm nay ra ngoài lại thấy được chuyện như vậy nha, Lý Hân Di này thật đúng là thú vị, bây giờ thấy cô không tạo thành đe dọa, liền tìm đến chị Phi Phi gây phiền phức. Còn hai người kia, Hương Vi nghĩ thầm, khi còn nhỏ đây chính là hai tay sai đắc lực của Lý Hân Di, ha ha... Hôm nay, Lý Hân Di dẫn theo hai người bạn này so với mình thì thua xa, thật đúng là “Tỷ muội tình thâm” nha.

Tiêu Phi Phi nhìn Lý Hân Di một cái, cười nói: “Tôi là Tiêu Phi Phi, hôm nay bác Chu và bác Diệp mời tôi đến làm khách.”

Trong lòng Hương Vi không nhìn được thâm vui vẻ, đến bây giờ mọi chuyện diễn ra càng ngày càng thú vị rồi. Mặc dù chị Phi Phi này dáng vẻ thoát nhìn rất dễ bị bắt nạt, kỳ thật cũng là một người rất lợi hại, nghe câu nói kia một chút kìa, ha ha... Thật muốn nhìn một chút xem Lý Hân Di sẽ phản ứng như thế nào.

Trong lòng Lý Hân Di tức giận vô cùng, hôm nay cô ta đến chỗ này là vì tối hôm qua, cô ta chủ động gọi điện thoại nói muốn tới đây chơi, căn bản là không phải thím Diệp mời cô ta. Trong lòng cô ta hận Phi Phi đến nỗi muốn cắn cô ấy một cái, dám giành anh Diệp với cô ta, chết tiệt!

Nghe âm thanh cười nói vui vẻ của mấy cô gái, ở trong nhà bếp Diệp Hân nghiêng mắt nhìn qua, thấy mọi người trò chuyện rôm rả, trong lòng Diệp Hân phấn chấn, lấy điện thoại di động ra gọi cho các con, thúc giục bọn nó trở về nhanh một chút.

Chương 35

Editor: Trần Thu Lê

Trên mặt Hường Vi mang theo nụ cười ngọt ngào, nhìn mấy vị mỹ nữ đang tranh đấu gay gắt, nghĩ tới nhân vật chính lát nữa trở về thì sẽ có tình trạng gì. Chẳng qua là gần mười phút sau, cửa lớn nhà dì Diệp lại được mở ra một lần nữa

“Hạo Triết, Thần Dật, mẹ cứ tưởng bọn con còn phải ở bên ngoài một lúc nữa chứ, trở về là tốt rồi.” Diệp Hân vừa nói vừa đóng cửa phòng

Diệp Hạo Triết liếc mắt nhìn vào trong nhà, cười nói: “Hôm nay nhà chúng ta có khách à?” Nói xong còn rất có hàm ý liếc nhìn em trai mình một cái.

Diệp Hân cười nói: “Hai đứa nhanh đi thay quần áo rồi xuống đây.”

Thấy hai anh em vào nhà, mấy cô gái cũng rất ra dáng thực nữ chào hỏi bọn họ, Hường Vi luôn luôn tùy tiện, sau khi chờ bọn họ đi lên xong, mới phát hiện có vẻ như vừa rồi giọng nói của cô là lớn nhất..... Này, rõ ràng lúc trước có người giọng nói còn lớn hơn cô mà!

Mấy cô gái cũng rất phấn khởi, Lý Hân Di nâng cao cằm nhìn Tiêu Phi Phi một cái, trên mặt càng xuất hiện nhiều ý cười, bởi vì vừa rồi anh Hạo Triết chào hỏi cô ta đầu tiên.

Hôm nay Hường Vi tới chính là để xem cuộc vui, là làm nền, cô rất hài lòng với nhân vật của mình, dùng từ chuyên nghiệp để nói thì đó chính là “Diễn viên phụ”, lá chắn trong bối cảnh này rất tốt. Đối với thức ăn trước mặt, Hường Vi không kiêng dè, nhìn điệu bộ ăn từng chút từng chút một của mấy cô gái kia kia, giống hệt như tiểu thư khuê các thời cổ đại ấy, Hường Vi nhìn không được liền nổi cả da gà.

Trên lầu.....

Từ phòng tắm, Diệp Hạo Triết bước ra, lộ ra nửa thân trên cường tráng, ngang hông được vây quanh bằng một cái khăn lông, mái tóc vẫn còn ướt sũng, vừa cầm khăn lau tóc, vừa đi đến trước tủ, lấy một bộ quần áo sạch sẽ ra ngoài.

Chu Thần Dật nhìn anh một cái, “Anh, hôm nay mẹ làm thật đấy, anh nhất định phải chọn được một người cho tốt.”

Diệp Hạo Triết rất có hàm ý cười cười, ngay trước mặt em trai mặc xong quần áo, nói: “Thần Dật, mẹ có chủ ý gì đừng nói với anh là em không biết, nhìn tình hình hôm nay, em cũng chạy không thoát đâu. Mấy ngày trước, sợ mẹ ỷ lại vào em cũng núp ở bộ đội không chịu về nhà, ha ha..... Hiện tại sau khi biết rồi thì hối hận đi.”

Chu Thần Dật híп đôi mắt hẹp dài một cái, nói: “Anh hãy cứ lo lắng cho mình đi, dù sao năm sau em cũng phải trở về quân đội, nhưng còn anh thì..... Không phải bên kia cũng đang lấy lòng anh đó sao?” Chu Thần Dật nói xong còn nghịch ngợm chớp chớp hai mắt

Một tay Hạo Triết đập lên vách tường, nhú mảy một cái, “Đừng lo lắng, anh sẽ xử lý tốt, người phụ nữ kia tính toán khá lắm, đừng tưởng rằng anh là người có tính tình yếu đuối! Được rồi, không nói những thứ này nữa, không đi xuống thì mẹ lại thúc dục.”

Chu Thần Dật đứng lên, nhún vai một cái, đem áo khoát thật dày cởi ra, thay một bộ quần áo ở nhà, rồi đi theo sau lưng Diệp Hạo Triết xuống nhà.

Về mặt Lý Hân Di rất vui vẻ, thấy bọn họ đang xuống liền đi tới chân cầu thang nói chuyện với bọn họ, làm như rất quen thuộc. Khóe miệng Hường Vi khẽ cong, nhẹ nhàng liếc qua Tiêu Phi Phi, thấy cô chỉ lộ ra một chút ý cười, ngoài ra cũng không có hành động gì.

“Phi Phi trở về khi nào?” Diệp Hạo Triết vừa rót ly nước vừa hỏi

“Anh Hạo Triết vẫn còn nhớ em à, em mới về năm ngoái.” Tiêu Phi Phi cười nói, “Năm sau cũng không qua bên kia nữa, giờ đang làm việc ở Bắc Kinh.”

Hường Vi vẫn nhìn mọi người, không nghĩ tới hai người này cũng biết nhau, lại nhìn Lý Hân Di siết chặt nắm tay, sắc mặt rất là khó coi thì muốn cười, trong miệng Hường Vi đang ngậm nước trái cây, vội vàng nghiêng đầu sang chỗ khác nuốt xuống, cứ thế này sợ kèm không được lại bẽ mặt.

Hai cô gái Lý Hân Di mang đến, một người tên là Phùng Liên, một người tên là La Giai, vào lúc này hai ánh mắt của hai người cũng chưa rời khỏi Chu Thần Dật, cố tình người kí lại rất bình tĩnh uống trà, căn bản tựa như không nhìn thấy. Giả bộ đi, anh cứ giả bộ đi, trong lòng Hường Vi âm thầm phỉ báng.

Cuối cùng Hường Vi cũng hiểu, sợ là mục đích của dì Diệp cũng không phải là một mình anh Hạo Triết, Hường Vi lại nhìn qua bên Chu Thần Dật một chút, đưa tay sờ sờ đầu. Đương nhiên, bạn học Hường Vi của chúng ta căn bản sẽ không nghĩ tới một trong những mục tiêu mà dì Diệp nhìn trúng là mình.

Hường Vi cảm thấy mình ở lại chỗ này sẽ trở thành một cái bóng đèn, nhìn anh Hạo Triết và Tiêu Phi Phi nói chuyện, mình chỉ để trang trí. Hường Vi rất biết điều, đứng dậy đi vào phòng bếp giúp dì Diệp một tay.

“Vi Vi, con cần gì thì cứ nói với dì.” Diệp Hân trông thấy Hường Vi đi vào, cho rằng cô muốn lấy thứ gì.

Hường Vi vén tay áo lên nói: “Dì Diệp, con đến giúp dì một tay.”

Diệp Hân vội vàng nói: “Con bé này, một mình dì làm là được rồi, con nhanh ra đó ngồi đi.”

Hường Vi liếc mắt nhìn ra bên ngoài một cái, nhẹ giọng nói: “Dì Diệp, trước khi đến đây mẹ con đã nói với con rồi. Con thấy bọn họ đang nói chuyện rất hợp ý, con ở lại đó chỉ trở thành bóng đèn thôi. Dì Diệp, con thấy hai cô gái đi theo chị Lý cũng không tệ, con vừa mới len lén nhìn, cảm thấy các chị ấy rất có cảm tình với anh Thần Dật, hi hi... Dì Diệp, lần này dì cũng không cần phải lo lắng nữa.” Hường Vi nói xong liền hấp ta hấp tấp đem rau cải bỏ vào bồn rửa sạch.

Mắt mày Diệp Hân cũng sắp bị cháy tới nơi rồi, chuyện này cùng với kế hoạch của bà chênh lệch quá mức rồi. Từ sớm, nha đầu Tiêu Phi Phi là người bọn họ đã coi trọng, cũng biết chuyện kia của con cả mình và con bé, chẳng qua chỉ vì nguyên do bên đó, nếu không hai nhà cũng đã sớm đính ước. Lần này, ngoài mặt là nói vì Hạo Triết, thực ra thì..... Chẳng phải là vì Thần Dật hay sao.

Diệp Hân cầm cái xẻng nhìn Hường Vi bận rộn trong phòng bếp, đuổi lại không chịu đi, đành phải thôi vậy, trong lòng lại suy nghĩ nhất định phải trừng trị Thần Dật một bữa ra trò mới được.

Hường Vi bận rộn trong nhà bếp nên bỏ lỡ một màn kịch đặc sắc ngoài phòng khách, Lý Hân Di thấy Diệp Hạo Triết và Tiêu Phi Phi nói chuyện rất hăng say, cô ta cũng tức muốn điên

lên rồi, bọn họ lại còn dùng quá nhiều thuật ngữ chuyên nghiệp, cô ta nghe cũng không hiểu, chỉ có thể hờn dỗi ngồi một bên. Lại thấy hai cô bạn của mình dùng ánh mắt si mê nhìn Thần Dật, trong lòng càng thêm khó chịu.

Ăn cơm trưa xong, Diệp Hân đề nghị hai cậu con trai của mình mang các cô ra ngoài đi dạo. Trước mắt, Hường Vi cảm thấy dự định nàng dâu tương lai chắc là chị Phi Phi rồi, còn cô chỉ là đi theo cho có khí thế chứ thực ra không giúp được gì cả. Hường Vi đã xin phép về nhà nhưng không được. Diệp Hân nói chị dâu đã đem Vi Vi giao cho bà, bà làm dì thì phải có trách nhiệm với cô, cũng không để cho cô về. Hường Vi chỉ có thể bất đắc dĩ tiếp tục làm kì đà cản mũi.

Sau khi đi ra ngoài, Hạo Triết hỏi mấy cô gái muốn đi đâu, Lý Hân Di đề nghị đi xem phim, Hường Vi không có ý kiến, dù sao cũng là kì đà cản mũi, đi chỗ nào cũng giống nhau cả. Bình thường ở nhà, Hường Vi đều phải ngủ trưa một giấc, không tới hai ba giờ chắc chắn sẽ không rời giường, lúc này ăn cơm, Hường Vi đã có chút mệt mỏi rồi, đến rạp chiếu phim cũng vừa vặn, cô có thể ngủ một giấc.

Lúc chọn phim để coi cũng có chút thú vị, Hạo Triết để cho các cô gái tự chọn, Hường Vi không tham dự, đáng về Lý Hân Di rất hăng hái, cũng không hỏi qua Tiêu Phi Phi, trực tiếp đưa tay chỉ lên tấm áp-phích phim Âu Mĩ nói em muốn xem cái đó, ngược lại lộ vẻ có chút không phóng khoáng.

Hường Vi buồn ngủ vô cùng, ngay cả lúc đi bộ mi mắt cũng muốn nhắm lại, đợi đến lúc vào trong rạp, vừa ngồi vào chỗ, Hường Vi lấy khăn quàng cổ bao quanh cả khuôn mặt chỉ chừa lại một cặp mắt, tựa vào ghế mà ngủ, ngay cả trên màn ảnh chiếu phim gì cũng không thèm liếc mắt một cái, lãng phí vô ích một tấm vé.

Hường Vi chuyên tâm ngủ nên dĩ nhiên không biết bên cạnh mình xảy ra chuyện gì cả. Chỗ ngồi của Chu Thần Dật cách hơi xa Hường Vi, ở giữa là hai người Hạo Triết và Tiêu Phi Phi, ngồi bên phải là Lý Hân Di. Chu Thần Dật có phần chịu không được cô gái này cứ lải nhải bên tai, nên đổi vị trí với Hạo Triết, anh ngồi ngay bên cạnh Hường Vi, vốn định để anh và Hường Vi đổi chỗ nhưng mới vừa quay đầu nhìn qua, cô bé này thế mà lại ngủ thiếp mất tiêu! Nên nói cô là thần kinh không ổn định hay là quá dũng cảm, thờ dài một hơi, Chu Thần Dật cởi áo khoác của mình ra khoát lên người cô, để tránh khỏi bị cảm, mắc công mẹ lại tìm hai anh em tính sổ.

Sau khi phim kết thúc, Hường Vi mới tỉnh lại, xoa xoa hai mắt, thấy trên người mình có đắp một cái áo khoác, quay đầu nhìn qua thấy Chu Thần Dật, Hường Vi ngáp một cái, cầm áo trả cho anh, “Cảm ơn anh. Ồi..... Thật là, ngủ có một tí mà đau hết cả lưng.”

Chu Thần Dật vừa mặc áo vừa nói: “Như vậy mà em cũng có thể ngủ được, thật là lợi hại.”

Hường Vi chu miệng không trả lời, tối hôm qua đến ba giờ mới ngủ, hôm nay lại phải thức dậy sớm, có thể không ngủ được sao. Đột nhiên Hường Vi trợn mắt một cái, “Hết phim rồi à?”

Chu Thần Dật trợn to hai mắt nhìn cô, “Em cho rằng còn phải đợi em tỉnh lại mới hết à? Hết phim rồi.” Vừa dứt lời, đèn liền sáng, tất cả mọi người đều đứng dậy đi ra ngoài.

Hường Vi toát mồ hôi, thế mà lại ngủ lâu như vậy! Hường Vi gãi gãi đầu xin lỗi, ánh mắt liếc nhìn xung quanh

Cơm tối vẫn ăn ở nhà chú Chu, Hường Vi thấy ánh mắt của Lý Hân Di có hơi chuyền

hồng, dọc theo đường đi cũng không lên tiếng trông có vẻ rất không có tinh thần, Hường Vi nhìn cảm thấy cô ta cũng rất đáng thương, chẳng qua là..... Người đáng thương cũng có chỗ đáng hận, Hường Vi chỉ là cảm thấy cô ta đáng thương chứ cũng không muốn tham gia vào chuyện của cô ta. Một cô gái bị người nhà làm hư cũng nên tỉnh lại rồi, thế giới này cũng sẽ không xoay chuyển theo yêu cầu của cô ta!

Hường Vi nhìn hai người phía trước đang tán gẫu rất thân mật, khoe miệng giật giật, hai người này cho dù có ý tứ với nhau thì cũng phải chú ý hoàn cảnh chứ, vứt bỏ em trai em gái lại phía sau, chỉ lo nói chuyện với người yêu, anh Hạo Triết à, anh thật là không quá phúc hậu rồi!

Ăn cơm tối xong, bảy giờ rưỡi dì Tiết đến đón con gái, trước khi đi còn lôi kéo dì Diệp nói cười, ở một bên mặt Hường Vi không biến sắc quan sát, nhìn vẻ mặt của hai người này, có lẽ hai bên cha mẹ đã có quyết định rồi.

Đợi tất cả mọi người đi hết, Diệp Hạo Triết nhíu mày nhìn mẹ một cái, “Mẹ, hôm nay mẹ mời những người không có liên quan đến nhau tới nhà mình làm gì?”

Diệp Hân hừ một tiếng, “Con, xú tiểu tử, còn dám nói à. Nếu không nhờ lão nương, xem con làm sao đuổi kịp người ta! Nghĩ tới nhà họ Diệp ta dạy dỗ binh sĩ rất tốt, ngay cả một cô gái mà cũng không giải quyết được, thật sự là làm mất mặt tổ tiên mà.”

Diệp Hạo Triết nhíu mày nhăn mặt, “Con và cô ấy tự có dự định, cho dù không có ngày hôm nay, cũng có thể thành công mà. Mẹ, lần sau người đừng làm những chuyện như thế này nữa, tính tình của Thần Dật không giống như con, nếu chọc nó, nó lại trốn luôn trong quân đội, xem đến lúc đó mẹ phải làm sao!”

Lúc này Chu Thần Dật đang tắm trên lầu, trong phòng khách chỉ còn lại hai mẹ con bọn họ. Diệp Hân nói: “Mẹ đây không phải là vì muốn tốt cho nó à. Em trai con không so được với con sẽ làm cho con gái thích, con nhìn nó một cái đi, gương mặt lạnh băng suốt cả ngày, làm gì có cô gái nào dám tiếp cận nó. Nếu mẹ không bận tâm lo nghĩ thay nó xem nó đời này có lấy vợ được không!”

Hạo Triết phì cười một tiếng, “Mẹ, người cũng đừng bận tâm, tuổi của em nó cũng không lớn lắm, lo lắng làm gì chứ? Nhìn hôm nay xem, mẹ mời những người nào tới hả? Đến con cũng cảm thấy khó chịu, thế mà em trai con lại rất lợi hại, bị hai người kia nhìn chằm chằm như vậy mà mặt cũng có thể không đổi sắc, không hổ là từ trong quân đội ra.”

Diệp Hân liền gõ đầu con trai, “Con chỉ lảm điều, hai cô bé kia là do Hân Di gọi tới, chẳng lẽ mẹ lại đuổi về? Dù sao cũng chỉ thêm vài đôi đũa thôi mà.”

Trong đầu Diệp Hạo Triết như có cái gì đó thoáng qua, anh kéo mẹ anh lại, “Mẹ, người thành thật nói cho biết, người..... Có phải mẹ đã vừa ý con gái nhà bác Hường rồi không?”

Diệp Hân hừ một tiếng, “Tên tiểu tử ngu ngốc này, lão nương vất vả tâm sức tìm cơ hội cho nó, nó lại ra dáng như ông lớn không thèm quan tâm đến người ta.”

Trong lòng Hạo Triết âm thầm vui mừng, trước tiên quyết định không đem tin tức này báo cho em trai biết, ha ha.... Thần Dật, đừng trách anh anh giấu diếm em, những năm trước đây em cũng cười nhạo anh không ít chuyện, lần này cũng nên đến phiên anh trai em cười nhạo em rồi, sau này coi như hai chúng ta huề nhau. Mãi cho đến rất nhiều năm sau, Chu Thần Dật mới biết thì ra là trong mấy năm qua anh trai không phúc hậu cứ đứng một bên xem chuyện cười của anh chỉ là để “Trả thù”!

Diệp Hạo Triết thấy dáng vẻ vênh vang tự đắc của mẹ, “Mẹ, ánh mắt của mẹ rất tốt. Nếu bác Hương biết hòn ngọc quý trên tay mình bị mẹ ngấp nghé, phỏng chừng sẽ xông tới dạy dỗ em trai con một bữa, hì hì..... Mẹ, người thật đúng là lợi hại nha, em gái Vi Vi à, cùng em trai rất xứng đôi, chỉ là trước mắt con đường đến tình yêu còn khá xa xôi. Người phải chịu khó chờ rồi!”

Diệp Hân thở dài, vỗ vỗ bả vai của con trai cả, “Hạo Triết, con có muốn thông báo cho bên kia một tiếng không?”

Diệp Hạo Triết hừ lạnh một tiếng, “Vi sao phải báo cho bọn họ biết, không cho nói.”

“Cho dù nói như thế nào, hấn cũng là ba của con, con hãy cứ nói với hấn một tiếng.”

Trên mặt Diệp Hạo Triết thu lại ý cười, lung nói, “Cho tới bây giờ, con chưa từng chấp nhận ông ta, tên đàn ông nhu nhược, ích kỉ! Hiện tại giả bộ cha con tình thâm làm gì, Diệp Hạo Triết con từ nhỏ đến lớn, chỉ biết ba của con họ Chu, còn cái tên họ Lưu kia không xứng. Hiện tại mới nhớ đến con, con không cần. Còn có người đàn bà kia, hai người kia thật làm cho con mất hết khẩu vị!”

Nhắc tới người nhà họ Lưu, Diệp Hạo Triết hận đến nghiến răng nghiến lợi, trên người chảy dòng máu của tên đàn ông không có trách nhiệm đã đủ để anh cảm thấy buồn nôn rồi! Tên đàn ông ghê tởm, gia tộc họ Lưu ghê tởm, hơn hai mươi năm không dám ngó tới, bây giờ mới nhớ tới anh, nghĩ tới muốn dùng anh để làm vũ khí sử dụng, không có có cửa đâu!

“Được rồi mẹ, đừng nói đến những người không liên quan này nữa, con đi lên lầu trước đây.”

Chương 36

Editor: Trần Thu Lê

Ngày mười ba tháng hai, Lý Bác về nước. Ngày mười bốn tháng hai, lễ tình nhân mỗi năm một lần.

Ngày mười bốn tháng hai là lễ tình nhân, đã gần hai tháng không gặp nhau, cũng không biết anh thế nào rồi. Hướng Vi tự mình sắp xếp, nói với người trong nhà, hôm nay là sinh nhật của bạn bè nên đi chúc mừng, để cho ba mẹ không cần lo lắng, có chuyện gì thì gọi điện thoại là được.

Hai vợ chồng Hướng Khai Hoa vẫn luôn tin tưởng con gái, nghe cô nói như vậy cũng không có nghi ngờ gì, còn bảo cô hãy đi chơi vui vẻ. Nếu như biết con gái nhu thuận của mình vì người đàn ông khác mà nói dối, phỏng chừng Hướng Khai Hoa sẽ ngay lập tức xông ra cửa hung hăng đem người đánh một trận.

Bữa trưa, cùng Lý Bác ra ngoài ăn cơm, buổi chiều, sau khi ra ngoài đi dạo một vòng, hai người lại đi siêu thị mua thức ăn về nhà tự mình làm. Trong phòng khách, một mình Hướng Vi chơi đùa, thỉnh thoảng liếc nhìn người đàn ông đang bận rộn trong bếp một cái, khóe miệng lộ ra nụ cười vui vẻ.

Hướng Vi tắt ti vi, dự định đến phòng sách lên mạng, thấy trên bàn để một bản kế hoạch, Hướng Vi cầm lên nhìn, là dự án phát triển trò chơi mới, Hướng Vi nhướn lông mày, nghĩ thầm chẳng nhẽ Lý Bác mở rộng trò chơi mới? Chắc chắn..... Có triển vọng nha, Hướng Vi chỉ tùy tiện nhìn thoáng qua rồi để xuống, không nhìn thấy phần ký tên quyết cuối cùng của văn kiện có hai từ _____ Lý Bác.

Hướng Vi lên mạng một lát, post lên một tấm thiệp tình nhân, rồi vội vàng tắt máy vi tính.

Lý Bác bung bốn món ăn một món canh vừa mới làm xong ra, bảo Hướng Vi rửa tay rồi ăn cơm, hai người ăn tối vô cùng vui vẻ, lại cùng nhau rửa bát đĩa.

Lý Bác ngồi trên ghế sa-lon xem ti vi, Hướng Vi nằm gối đầu lên đùi anh, hai người cùng một chỗ nói chuyện, nói được một lúc, Hướng Vi nhớ đến phần văn kiện phát triển trò chơi lúc nãy, liền nói: “Vừa rồi ở thư phòng em có nhìn thấy một bản kế hoạch, anh muốn mở rộng trò chơi mới à? Hừ, sao trước đây không nói cho em biết.”

Lý Bác nhướn lông mày, “Em mở ra xem à?”

“Có nhìn một chút xíu thôi, cũng không lật ra phía sau, dự án này là anh viết hả? Hướng Vi nghĩ bản dự án này nhất định là do Lý Bác viết, nếu không cũng không nằm trên bàn của anh. Hướng Vi lại nói tiếp: “Cái đó..... Chức vụ của anh có lớn không? Em là nói đối với trò chơi này anh có bao nhiêu quyền hạn?”

Lý Bác vỗ vỗ lên đầu Hướng Vi, “Trong cái đầu nhỏ bé này của em đang suy nghĩ gì vậy? Nói về quyền hạn à, thì cũng có một chút, em muốn làm gì?”

Hướng Vi trở mình ngồi dậy một cái, “Anh nói thật sao?”

“Ừ, là thật.”

Hướng Vi ngồi ngay thẳng, ánh mắt dò xét nhìn Lý Bác, “Báo cáo sếp, nhất định không có

bất kỳ ý đồ nào... Nhưng mà.... Có một chút xíu lòng riêng thôi, đó là anh có thể cho em tham gia vào việc thiết kế được không? Chỉ cần cho em tham gia thôi, em không cần tiền lương đâu.

Anh đừng khینگ thường em, nói thật cho anh biết, em cũng có xuất bản mấy quyển truyện tranh rồi, tự thấy kiến thức bản của em cũng không tệ lắm.”

Hương Vi thấy sắc mặt anh vẫn thản nhiên, có chút khó chịu nói, “Được, được, được, coi như em chưa nói gì hết, sẽ không làm anh khó xử đâu.” Nói xong nghiêng đầu nhìn sang một bên

Lý Bác thấy cô cau kỉnh, sờ sờ đầu của cô, nói: “Anh cũng chưa nói là không đồng ý mà. Mấy bữa nữa anh sẽ đem tài liệu cho em, chính em hãy tự cân nhắc, nếu em không có khả năng được thông qua thì nhất quyết anh sẽ không cho em đi cửa sau đâu, còn nữa, vẽ tay cũng không phải chỉ có một mình em, như thế này đi, anh sẽ đem những trò chơi bị thất bại trước đây đưa cho em xem, hãy tìm một chút cảm hứng rồi đem những nhân vật bên trong đó vẽ ra, đến lúc đó anh sẽ mang tới công ty, xem bọn họ có chấp nhận em là người từ bên ngoài vào hay không.”

Hương Vi cực kỳ hưng phấn, vẽ mặt vui mừng, không ngừng gật đầu, “Anh yên tâm, cho dù tóc có bị rụng sạch thì nhất định em cũng vẽ. Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.”

Lý Bác cười như không cười nhìn Hương Vi, một tay vuốt ve qua lại bên ngoài ghế salon, “Vây..... Em lấy cái gì để đổi? Hửm?” Hương Vi phản ứng kịp ngay lập tức, cái này gọi là thiên hạ không có bữa ăn nào là miễn phí, bất cứ chuyện gì cũng phải bỏ ra một cái giá cao tương xứng...

Hương Vi bủi môi, rất xem thường nhìn anh một cái, “Anh nhắm mắt lại, nhất định không được mở mắt, nếu không thì thôi, cô nương em đây lần này muốn làm công.”

Lý Bác rất phối hợp nhắm mắt lại, khóe miệng còn lộ nụ cười vui vẻ. Hương Vi đưa tay lấy mắt kính của anh xuống, hì hì... Ai bảo anh bị cận thị làm chi.

Chỉn máy điều hòa không khí cao lên hai độ, vẽ mặt Hương Vi cười gian, cởi áo khoác Âu phục của anh xuống chỉ còn lại áo sơ mi trắng. Hương Vi dặng chân ngồi trên đùi anh, cách một lớp vải, ngón tay mảnh khảnh trắng nõn nhẹ nhàng vuốt ve qua lại, thấy anh có chút căng thẳng, Hương Vi cười hì hì một tiếng, “Anh không được mở mắt nhìn đấy.” Hương Vi nói xong, từ trong túi sách lấy một cái khăn lụa ra che kín mắt anh lại.

“Nào, người đẹp, tới đây hát cho gia nghe một chút nào.” Hương Vi quyết định trở về thời cổ đại đóng vai cường hào ác bá trêu chọc con gái nhà lành, một tay khế nâng cằm anh lên, còn một tay tiếp tục vuốt ve xung quanh.

“Hương Vi....” Âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi

“Hửm? Còn không mau hát cho gia nghe, nên phạt....” Vừa dứt lời, bàn tay đang vuốt ve nhân lúc anh hút khí liền bấm một cái.

Cơ thể Lý Bác run lên, “Hương Vi.” Chuẩn xác bắt lấy bàn tay đang càn quấy của cô.

“Người đẹp, gia chính là đang ra sức lấy lòng nàng, người đẹp nàng cũng nên hát một khúc đi mà, nàng lôi kéo tay của gia làm gì? Chẳng lẽ.... Còn có nơi nào cần tay của gia? Hửm?” Hương Vi nhìn anh hít thở từng ngụm lớn, trong lòng thầm vui vẻ, cho anh ức hiếp em, cho anh ức hiếp em, hôm nay cho anh thêm màu sắc một chút!

“Hương Vi! Em đừng chơi lửa.”

Hương Vi không nhịn được bật cười một tiếng, “Xem người đẹp nói kìa, không phải gia

đây đang lấy lòng nàng sao.” Vừa nói vừa dùng ngón trỏ vuốt ve dọc theo bờ môi của anh.

Àm âm... Một tay Lý Bắc lấy khăn lụa đang che mắt xuống, đem Hường Vi gắt gao giam vào trong ngực, mang theo cảm giác mát lạnh trên môi nghênh đón cô... Một lúc lâu sau, về mặt Hường Vi đỏ rực đứng dậy, tố cáo người nào đó, “Anh không tuân theo quy tắc.” Vì vậy Hường Vi phản công tuyên bố thất bại

Lý Bắc nhìn đồng hồ, “Được rồi, cũng đã chín giờ rồi, anh đưa em về.” Còn giữ lại cái bôm hen giờ này bên người, anh cũng không cam đoan sẽ nhìn được!

Cuối tháng hai, rốt cuộc Hường Vi cũng được như mong muốn trở thành một trong những thành viên thiết kế bản thảo của trò chơi... Mặc dù không có thù lao.

Ba năm xảy ra chuyện lớn, đến tháng tư, đại dịch SARS ở Bắc Kinh diễn ra càng ngày càng mãnh liệt, mặc dù những người chịu trách nhiệm có liên qua đã bày tỏ tình hình đã được không chế! Nhưng rõ ràng không cản trở xu hướng đại dịch SARS lan tràn ra cả nước.

Các trường đại học, cao đẳng ở Bắc Kinh đã tăng cường phòng bị, người dân cố gắng hết sức giảm thiểu đi ra ngoài... Đại dịch SARS huyền não làm lòng người hoang mang, mặc dù như thế, trò chơi vẫn cứ tiếp tục tiến hành, công việc chính của Hường Vi là vẽ nhân vật, trong một nhóm nhỏ thảo luận kết quả, cô chỉ là người tham dự, vẫn không có thù lao tham dự!

Đối với phần công việc này, Hường Vi tốn rất nhiều tâm tư, ngay cả kế hoạch phát triển truyện tranh trong tháng sau cũng kéo dài thời hạn. Nghĩ đến những nhân vật trong trò chơi này về sau sẽ được nhiều người chơi chấp nhận, Hường Vi nhiệt huyết dâng trào và mãnh liệt, bên ngoài dịch SARS diễn ra càng ngày càng mãnh liệt căn bản cũng không ảnh hưởng đến cô.

Có lúc Hường Vi sẽ nghĩ, nếu như cô có hơn một nghìn vạn tài sản, nhất định sẽ làm chủ công ty của mình, khi đó cô muốn đặc biệt làm phim hoạt hình Nhật Bản, đem toàn bộ suy nghĩ trong đầu vẽ nhân vật trong phim.

Rất nhanh, 2003 đã qua đi, 2004 lại đến.....

Năm nay, Hường Vi hai mươi tuổi, đã sắp tốt nghiệp đại học. Ngoài sáng tác truyện tranh ra, Hường Vi còn thiết kế nhân vật trong trò chơi nữa, kể từ khi tiếp xúc với lĩnh vực này, cô càng ngày càng thêm hứng thú.

Tháng 3 năm 2004, hỏi thăm từ chỗ anh Vương, có đạo diễn hỏi ý kiến muốn mua một tác phẩm trong tay cô để soạn lại thành phim thần tượng tuổi trẻ.

Mấy năm qua, trong giới truyện tranh Hường Vi đã từ từ tích lũy được danh tiếng nhất định, xuất bản bảy quyển sách, bây giờ muốn ký hợp tác truyện tranh này vừa mới ra thì trường chưa được một tháng, thật ra Hường Vi không thích quyển sách này lắm, nhưng mà... Dù sao truyện tranh đối với mọi người cũng nhiều, hiện giờ cô chủ yếu vẽ truyện thanh thiếu nữ, không phải là không muốn chuyển sang hình ảnh khác, mà vì trước mắt vẫn chưa tìm được thời cơ thích hợp, nhiệt huyết truyện tranh trong đầu cô không phải là không có, nhưng đây là bộ truyện tranh cô hy vọng sau này mình có năng lực sẽ làm thành phim hoạt hình.

Nói chuyện bán bản quyền là do công ty đại diện, Hường Vi nhất định mặt kệ, chỉ là sau khi nói hợp đồng tốt, nhà sản xuất Phương Thuyết nói muốn gặp gỡ chính bản thân tác giả. Vốn là Hường Vi không muốn đi, dù sao giới giải trí cũng rất phức tạp, sau đó anh Vương phân tích ‘Thiệt hơn’ cho cô hiểu, Hường Vi thở dài, người đang ở dưới mái hiên không thể không cuối đầu.

Đạo diễn họ Đỗ, năm nay hai mươi chín tuổi, lúc đầu mới nhìn thấy hấn, Hường Vi có

chút không tin hẳn là đạo diễn mà lại còn trẻ như vậy, mặc dù tuổi không lớn nhưng xác thực nói chuyện rất già dặn, trước khi đến Hương Vi đã biết hẳn chính là đạo diễn thứ nhất cho bộ truyện tranh của mình. Đối với người này so với những người lẫn lộn trong ngành giải trí mấy chục năm, Hương Vi rất khâm phục.

Đối với bộ phim này, Đỗ Kha rất chú trọng, bộ kịch này chính là tác phẩm đầu tiên của hẳn, kể từ lúc mười tám tuổi hẳn ra ngoài làm việc, từ công việc làm chuyện vặt vãnh cho đoàn kịch đến bây giờ đã chính thức trở thành đạo diễn, con đường này đi qua quá nhiều chông gai, quá nhiều cay đắng. Đối với tác giả của bộ truyện tranh này là một cô gái chỉ mới mười chín, hai mươi Đỗ Kha rất ngạc nhiên, không nghĩ tới, đối phương vẫn chỉ là một cô gái nhỏ!

Ăn cơm xong, tất nhiên là muốn tán gẫu, Đỗ Kha cười nói: “Không biết cô Hương có hứng thú diễn xuất trong bộ phim này hay không? Tôi thấy hình ảnh và phong cách của cô rất giống với nhân vật chính.”

Hương Vi vẫn duy trì mỉm cười, “Đạo diễn Đỗ thích nói đùa, tôi chỉ là một người bình thường, đối với diễn xuất chưa từng nghiên cứu và học hỏi qua, nên cũng không dám đem bộ phim này phá hư đâu, ha ha...”

“Cô Hương không nên tự coi nhẹ mình, tài hoa trong nghề của cô Hương đã rõ như ban ngày, cô Hương đúng là nhân tài hiếm có. Nếu như cô thật không muốn đóng nhân vật này, vậy cô cảm thấy những người trước mặt này, người nào sẽ hợp với nhân vật nhất?”

Đây chính là mặt hồ biết cười* mà, trong lòng Hương Vi thầm nghĩ như vậy, cười nói: “Xem đạo diễn Đỗ nói kìa, đối với ngành giải trí tôi không có nghiên cứu, là người không có chuyên môn, muốn nói người nào thích hợp vẫn phải dựa vào đạo diễn Đỗ anh thôi.”

*mặt hồ biết cười: Nham hiểm

Đối với những lời nói lúc trước của Đỗ Kha, cũng chỉ là để thăm dò đối phương, mặc dù cảm thấy cô còn nhỏ tuổi, nhưng rất chắc chắn, cảm thấy cô gái này cũng không tệ, là viên ngọc thô hiếm có chưa được mài dũa.

Đạo diễn Đỗ vươn tay ra bắt tay với Hương Vi, “Cô Hương, hợp tác vui vẻ!”

“Đạo diễn Đỗ, hợp tác vui vẻ!”

Hai ngày sau, đoàn làm phim tổ chức chiêu đãi phóng viên, nói muốn lập tức triển khai quay phim thần tượng mới, kịch bản gốc là dựa vào truyện tranh Tiểu Thiên Hậu XX cùng tên tác phẩm truyện tranh “Thiên Sứ Chi Lệ” soạn lại. Về phần đội ngũ diễn viên, hình ảnh cũng không công bố.

Hương Vi cảm thấy có chút buồn cười, nhìn thấy thông tin trên những bài báo, cái gì mà Tiểu Thiên Hậu, cô cũng chỉ là một người làm công mà thôi, Hương Vi không tham gia vào chương trình ký tặng sách bán ra, so với chuyện này thì cô nghiêng về cuộc sống riêng hơn, không thích bị người khác tìm tòi nghiên cứu chuyện riêng tư. Chính mọi người cùng ký túc xá cũng cho rằng cô chẳng qua chỉ vẽ tranh minh họa cho tạp chí linh tinh mà thôi.

Trên QQ của cô mấy ngày nay vô cùng náo nhiệt, những người hâm mộ đều nói rất mong đợi bộ phim truyền hình này, dĩ nhiên cũng có người bày tỏ nhân vật thật trong phim truyền hình có thể phá hư truyện tranh hay không. Nói tóm lại, lời khen chiếm đa số, về phần bộ phim sau khi phát ra sẽ được hưởng ứng như thế nào, đây cũng không phải là chuyện mà Hương Vi quan tâm.

Bởi vì đây là bộ phim thứ nhất, nên giá cả bán hết cũng không được bao nhiêu, trừ ra một phần công ty chiết khấu, cô cầm đến tay cũng không nhiều, chẳng qua đối với Hương Vi mà nói, cũng đã đủ để cho cô ăn uống một thời gian.

Đầu tháng 4 năm 2004, bộ phim mới chính thức bước vào quá trình chụp ảnh, tổng cộng hai mươi tập, nữ chính nằm ngoài dự đoán của mọi người, là người mới Lâm Yên, đang là sinh viên năm tư của trường đại học Bắc Ảnh, là một cô gái có dáng dấp ngọt ngào, xinh đẹp.

Gần đây Hương Vi rất thích lên QQ, vừa nhìn mọi người bên trong tranh luận khí thế ngất trời vừa cười trộm, có người nói nữ mập một chút cũng không có xinh đẹp trên truyện tranh, người phía dưới liền bắt đầu tranh cãi, một số người nói nhân vật chính rất giống với nhân vật trong truyện tranh, còn một số người lại nói người này nhìn đẹp thì có đẹp nhưng lại không nhanh nhẹn, nhìn cứ như là người đẹp gỗ!

Tháng sáu, phim chính thức bán vé, giữa tuần tháng bảy sẽ được ra mắt khán giả. Có lúc Hương Vi sẽ theo dõi bên ngoài xem người ta bình luận như thế nào, đáng tiếc là chuyện xấu chiếm đa số, nữ chính và nam chính Nhất Hào có không ít xì can-đan, nói là nam chính và nữ chính phim giả tình thật, nữ Nhị Hào cùng nữ chính bằng mặt nhưng không bằng lòng, v.v... Hương nhìn cảm thấy buồn cười cũng vút sang một bên, có điều lần biểu diễn này cũng rất hạnh phúc, truyện tranh của cô bán rất chạy, đối với chuyện này đương nhiên là cô rất thích.

Vương Phàm rất đặc ý, chính mình dẫn dắt người có sách bán chạy mà, hẳn rất có mặt mũi. Vương Phàm đề nghị có muốn ký tặng sách bán ra hay không, nghĩ thừa dịp phim truyền hình truyền bá sẽ làm cho lực ảnh hưởng của Hương Vi tăng lên, Hương Vi nghe xong liền trực tiếp từ chối, cái cô bán chính là sách, liên quan gì đến cô? Đối với cái danh hiệu “Người đẹp vẽ tranh châm biếm”, Hương Vi cô không thêm!

Ngày 15 tháng 7, phim truyền hình thần tượng “Thiên Sứ Chi Lệ” trình chiếu rộng rãi, một tập Hương Vi cũng chưa xem qua, đợi đến cuối tháng bảy mới nhớ tới thì phim đã chiếu xong rồi. Lúc này Hương Vi đã chính thức trở thành phóng viên của tờ báo đô thị.

“Thiên Sứ Chi Lệ” rất được các bạn trẻ hưởng ứng, nhờ vào nhân vật này mà nữ chính Lâm Yên trở thành người tình trong mộng của ngàn vạn thiếu niên trẻ, có người hỏi đối với diễn xuất của bộ phim này cô cảm thấy như nào? Cô nói rất cảm ơn bộ phim này đã cho cô được có cơ hội để biểu diễn, bởi vì cô vẫn luôn không có người hâm mộ, có thể thay đổi trở thành diễn viên thần tượng của sách, cô cảm thấy rất may mắn. Đúng lúc Hương Vi nhìn thấy tin tức này trên kênh giải trí, sắc mặt run rẩy, đúng là, ngày hôm sau trong QQ lại bắt đầu ồn ào huyên náo, lúc Hương Vi đang tìm tin tức khác, lại tìm thấy tin tức của chính mình, chẳng qua là... Ha ha, bởi vì cho tới bây giờ cô cũng chưa bao giờ lộ diện trước công chúng, nên người nào cũng không biết được nhân vật thật, cùng lắm cũng chỉ là suy đoán mà thôi.

Bởi vì bộ phim thần tượng này lấy được tỷ số người xem rất cao, một bộ truyện tranh khác của Hương Vi cũng báo là sẽ làm thành phim truyền hình, lúc cô nghe xong chỉ cảm thấy có phải năm nay mình đã gặp vận may lớn rồi hay không? Chẳng qua là có thêm chuyện để kiếm tiền, dĩ nhiên Hương Vi sẽ không dị nghị.

Chương 37

Editor: Trần Thu Lê

Hương Vi nhíu mày một cái, nhìn người đàn ông trước mặt, chờ đối phương mở miệng trước, nếu có thể cưỡng ép cô đến một nơi hẻo lánh như thế này, thì điều Hương Vi có thể làm, chỉ có thể là im lặng, trước khi con át chủ bài của đối phương vẫn chưa lật, nhất định phải bình tĩnh.

Nói đến cũng thật sự là buồn cười, cô lại có thể bị một đứa bé gái chỉ mới có năm tuổi lừa gạt vào bên trong một con hẻm nhỏ, rồi bị một người dùng gậy đánh ngất xỉu, sau đó tỉnh lại đã thấy ở cái nơi có chút nghèo túng này. Xem ra có câu nói quả thật là không sai, làm người, đừng sớm đắc chí, một khi đắc chí, ngay cả ông trời cũng không ưa bạn.

Có thể nói năm nay Hương Vi rất hăm hở, có cả tình yêu lẫn sự nghiệp, vậy mà sao hôm nay lại gặp chuyện xui xẻo như thế này chứ, bình thường cứ ngỡ chỉ có trên ti vi, không ngờ bây giờ người bị bắt cóc lại là cô, thật là không phải chuyện tốt mà.

"Cô Hương, hôm nay mời cô đến đây là có chuyện quan trọng cần bàn bạc. Nếu như cô Hương chịu phối hợp, chúng tôi sẽ không làm khó cô." Dẫn đầu là người đàn ông nhìn khoảng chừng ba mươi tuổi, toàn thân mặc Tây trang màu đen, so với những kẻ bên cạnh không phải hình xăm đầy người thì chính là trên mặt cũng có vết sẹo lớn, nhìn vừa mắt hơn nhiều.

Hương Vi rất quý trọng tính mạng, biết hôm nay nếu đã đến đây, bây giờ có muốn chống cự cũng đã muộn, chỉ bằng ngoan ngoãn nghe lời trước, từ từ thăm dò mục đích của bọn chúng rồi tính tiếp, "Các anh đưa tôi đến nơi như thế này để ôn chuyện, thật đúng là có nhã hứng đây."

"Ha ha, xem ra cô Hương rất bình tĩnh, một cô gái tuổi còn trẻ như cô đến bây giờ mà vẫn còn giữ được bình tĩnh, Lão Lưu tôi không thể không bội phục."

Hương Vi tự giấu cười cười, "Có chuyện gì xin cứ nói thẳng."

Lão Lưu đưa mắt ra hiệu cho người bên cạnh, những người kia liền tự động rời khỏi phòng, "Cô Hương, ông chủ của chúng tôi hy vọng cô có thể tự mình rút lui khỏi chuyện tình yêu hiện tại."

Hương Vi sững sờ trong chốc lát, đưa tay gõ gõ mặt bàn, "Chỉ là chuyện này thôi?"

"Đúng vậy, sự tồn tại của cô ảnh hưởng đến lợi ích của rất nhiều người, cô Hương, cô là người thông minh, nên biết, giữa tình yêu và mạng sống, bên nào khinh bên nào trọng cô nên phân biệt rõ ràng."

Hương Vi trầm mặt một hồi, "Thế thì cho tôi một lý do."

Lão Lưu ngồi đối diện Hương Vi, nói: "Cô Hương, cô còn trẻ, có một số việc cô không thể không chế được đâu. Đây là một trăm ngàn(nhân dân tệ), chỉ cần cô chia tay, số tiền này sẽ thuộc về cô."

Hương Vi thờ ơ nhìn hăn mở vali ra, nhíu mày, "Một trăm ngàn? Thật là nhiều tiền nha, anh nhìn tôi là loại người thiếu tiền như vậy sao?"

Lão Lưu cười ha ha một tiếng, "Cô bé, người trên đời này, không ai là không nói thiếu

tiền, đây chỉ là phần cô nên được bồi thường. Cô đi theo cậu chủ hai năm, vẫn chưa có ai tính giá cả, cô Hương, cái này không cần tôi nói chứ.”

Từ trước đến nay, Hương Vi chưa bao giờ bị người ta sỉ nhục như thế này, nắm thật chắc nắm đấm, móng tay lôm vào trong thịt mà vẫn không biết đau, “Cậu chủ trong miệng của anh... Là Lý Bác?”

“Cậu Lý Bác chính là sinh mạng của ông chủ chúng tôi, cô Hương, nghe tôi khuyên một câu, cô bé lọ lem mãi mãi vẫn chỉ là cô bé lọ lem, đừng có như thiêu thân lao đầu vào lửa, nhà quyền thế không phải là nơi mà cô có thể ảo tưởng.”

Hương Vi hít thở sâu mấy cái, “Không ngờ tôi đánh bậy đánh bạ, vậy mà lại câu được một công tử nhà quyền thế! Hôm nay các người âm thầm tìm tôi chắc hẳn là giấu diếm anh ấy chứ gì.”

Lão Lưu cười ha ha một tiếng, “Chỉ cần không ảnh hưởng đến tình cảm cha con của ông chủ và cậu chủ, dùng chút thủ đoạn thì có làm sao.”

Hương Vi điều chỉnh lại vẻ mặt rất nhanh, một tay gõ khe khẽ lên mặt bàn, nói: “Lý Bác... Thật đúng là không ngờ nha.”

Lão Lưu lại nói: “Ông chủ đã không còn đủ kiên nhẫn để chờ được nữa. Mấy năm trước, cậu chủ nói muốn ra ngoài rèn luyện vài năm, ông chủ cũng cho phép, tiền làm được để cậu ấy chơi đùa, nhưng phải đổi lại một điều kiện, hiện tại, cậu chủ cũng đã đến tuổi phải kết hôn rồi.”

Hương Vi nhìn Lão Lưu một cái, “Nói nhiều thế này, chẳng qua cũng chỉ là nói tôi không xứng với anh ấy mà thôi. Vậy, giống như lời anh nói, tôi chỉ là một người bình thường, chắc chắn sẽ không vào được cửa nhà quyền thế của mấy người rồi.”

Lão Lưu cười nói: “Cô Hương không nên tự coi nhẹ mình, cô Hương tuổi còn trẻ, diện mạo lại xinh đẹp, thực ra thì... Nếu như thật sự không nở, chỉ cần cô có thể làm cho cậu chủ ngoan ngoãn kết hôn với người mà ông chủ chọn. Sau khi cưới xong, cậu chủ muốn chơi đùa như thế nào, ông chủ cũng sẽ không can thiệp.”

Hương Vi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, cái này là ám chỉ cô chỉ có thể làm người tình của người ta! Em gái nó, khi nào thì Hương Vi cô phải dựa vào việc bán da thịt mà sống?

Lão Lưu vừa nói, vừa lấy túi giấy dai trong vali ra ngoài, vứt đến trước mặt Hương Vi, ánh mắt ra hiệu bảo cô mở ra. Hương Vi vừa mở ra liền nhìn thấy, một đồng hình cả trai lẫn gái, trong hình, Lý Bác mặt mày vui vẻ, ăn mặc rất chỉnh tề, xem ra là đang đi dự tiệc, chẳng qua là trong mỗi bức ảnh đều cùng có một cô gái khoát tay hắt.

“Cô Hương, tiểu thư trong hình đó chính là vợ chưa cưới của cậu chủ, gia cảnh của tiểu thư đó rất tốt, hôn sự này người lớn hai bên cũng đã quyết định từ sớm, hiện tại hai nhà cũng hy vọng hai người bọn họ có thể sớm kết hôn.”

Nhìn cô gái trong hình, vừa tao nhã vừa xinh đẹp, khoát tay Lý Bác cười đến thật hạnh phúc. Hương Vi hít thở sâu một cái, “Tôi có thể hỏi một chút không? Hôn sự của bọn được đính ước khi nào?”

Lão Lưu cười nói: “Cái này thì sớm, chắc cũng khoảng được bảy tám năm rồi, khi đó cô Jenny chỉ mới mười lăm tuổi.”

Hương Vi nghe xong, sắc mặt có chút tái nhợt, cầm hình ném cho hắn, “Cho tôi hai ngày, có một số việc nhất định tôi phải tự mình đi hỏi, hiện tại, phiền anh đưa tôi về trước!”

Lão Lưu cười nói: “Vậy tôi sẽ bảo người đưa cô về. Cô Hương, cô là người rất hiểu biết, đợi sau khi mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ chuyển tiền vào sổ tiết kiệm cho cô. Thật xin lỗi, lúc cô bất tỉnh tôi có kiểm tra qua túi xách của cô, mã thẻ tôi đã nhớ kỹ, cô Hương, đừng nói chuyện tình yêu quý hơn tiền bạc với Lão Lưu. Thời bây giờ, hoặc có tiền, hoặc có quyền, nói trắng ra là còn không phải vì tiền sao.”

Hương Vi hừ lạnh một tiếng, “Tôi cũng không phải là những người đó được yêu liên choáng váng đầu óc, nếu đã như thế vậy thì nhớ chuyển tiền vào tài khoản cho tôi.” Nói xong liền mang theo túi xách đi ra ngoài

Hương Vi không biết nên đi đâu, lại không dám về nhà, sợ ba mẹ nhìn ra được cái gì, còn chỗ của Lý Bác... Hôm nay nhắc đến cái tên này cô liền thấy khó chịu. Đã có vợ chưa cưới được bảy tám năm rồi mà còn tới trêu chọc cô, có tiền là ngon lắm sao, có tiền là có thể đùa giỡn người ta sao? Hương Vi cô thế nhưng lại bị một tên đàn ông cặn bã như thế làm cho thần hồn điên đảo!

Hương Vi đi trên đường phố rộng lớn, trong lòng là một mảnh mù mịt... Cuối cùng Hương Vi quyết định đến khách sạn nghỉ một đêm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hương Vi khởi động máy, nhìn thấy rất nhiều tin nhắn, tất cả đều là của Lý Bác gửi, không ngoài gì khác đều là hỏi cô chạy đi đâu, vì sao tắt máy, v.v... Bây giờ, Hương Vi nhìn những lời này nếu nói là “Quan tâm”, trong lòng liền đau đớn một trận, mới yêu đương lần đầu tiên, thế mà lại phạm vào sai lầm lớn như vậy, nhớ tới những lời đường mật trước kia, bây giờ nhìn thấy khắp nơi chỉ toàn là trào phúng, mỉa mai Hương Vi cô đã bị người ta lừa mà còn đem tên cặn bã đó trở thành báu vật!

Chẳng qua không tới một phút, chuông điện thoại lại vang lên, Hương Vi vừa nhìn thấy biểu thị cuộc gọi đến là Lý Bác, hung hăng đập trực tiếp vào bức tường đối diện, xoảng một tiếng, chiếc điện thoại màu đỏ từ trên cao rơi xuống, nhiều mảnh linh kiện bể tan tành rơi rớt trên mặt đất, đây chính là món quà Lý Bác tặng nhân ngày lễ tình nhân.

Mười giờ rưỡi, Hương Vi mới từ khách sạn bước ra ngoài, thấy có chút đói bụng, tùy tiện ăn một tô mì nhỏ ở ven đường. Hương Vi ngồi trong công viên, nhìn dòng người qua lại, sắp xếp lại suy nghĩ của chính mình.

Bốn giờ chiều, Hương Vi lấy chìa khóa mở cửa nhà Lý Bác ra, mất gần một giờ đồng hồ mới thu dọn xong tất cả đồ đạc mình đã từng dùng qua, vừa chuẩn bị đi, Lý Bác lại về, hai người đứng ở cửa đưa mắt nhìn nhau.

Sắc mặt Lý Bác có chút đen, mới vừa bước vào cửa, thấy cô thu dọn một túi lớn đồ đạc, tức giận nói: “Rốt cuộc em đang phát điên cái gì vậy? Cả ngày hôm qua không nghe điện thoại, cũng không trả lời tin nhắn, em có biết là sẽ có người lo lắng? Bây giờ em lại đem những thứ đồ này đi làm gì?”

Hương Vi hừ lạnh một tiếng, lạnh lùng nhìn Lý Bác, “Lý Bác, đến giờ này rồi mà anh còn muốn gạt tôi? Tôi cho anh biết, cho tới bây giờ Hương Vi tôi là người tuy rằng ít nhưng mà phải tốt, lần này, cho dù ở đây đau đớn dữ dội, tôi cũng phải đem trái tim này bóp vỡ trước anh một bước. Lý Bác, lần này tôi đã bị anh nắm trong tay rồi, tôi nhận, ai bảo tôi đánh giá người mơ hồ. Tôi chính là một kẻ ngu ngốc, bị anh đùa giỡn xoay quanh, lúc anh có thời gian rảnh rỗi thì đến trêu chọc tôi, lúc anh bận rộn thì không thèm đếm xỉa đến, anh coi tôi là sủng vật của anh chứ đâu phải là bạn gái! Con mẹ nó, Lý Bác, anh chính là tên hỗn đản!”

“Hương Vi, em điên khùng cái gì vậy? Cả ngày hôm qua em không ở nhà, gọi điện thoại đến công ty em cũng không được, có biết cả buổi tối hôm qua anh ở bên ngoài lái xe tìm em cả đêm không? Cùng mọi người tìm kiếm khắp nơi, cứ sợ em xảy ra chuyện gì, bây giờ em yên lặng trở về, không có giải thích rõ ràng thì thôi đi ngược lại phát giận lung tung cái gì?”

Hương Vi cười lạnh, “Lý Bác, không hổ là công tử nhà giàu nhà, loại người giàu sang quyền thế như anh, tôi không thể trêu vào mà tránh thoát cũng không được sao? Tôi với anh yêu nhau hai năm, anh lại có thể giấu diếm tôi có vợ chưa cưới, tên gọi là gì? À, Jenny, nghe nói gia thế cô ta rất tốt, có quyền có thế lực cùng với anh rất xứng đôi. Tôi đây chỉ là món đậu mầm nhỏ bé liền quay về làm “Người thứ ba”, Lý Bác anh thật sự làm cho tôi thấy ghê tởm, anh rút xa một chút cho tôi đi!”

Sắc mặt Lý Bác có chút cứng, vốn đang tức giận nhưng khi nghe thấy hai chữ Jenny sắc mặt có chút thay đổi. Hương Vi thờ ơ nhìn, đem chuyện ném điện thoại buổi sáng nói ra: “Hai chúng ta coi như xong, anh mua cho tôi vật gì, tôi sẽ trả lại cho anh như thế, đợi sau khi về tôi sẽ đóng gói tất cả rồi gửi lại đây! Đừng tưởng rằng có mấy đồng tiền dơ bẩn thì phụ nữ khắp thiên hạ sẽ vây quanh anh!”

Lý Bác không biết làm sao nhìn Hương Vi nói: “Hương Vi, em hãy nghe anh giải thích, cho tới bây giờ anh vẫn không chấp nhận Jenny là vợ chưa cưới của anh, anh chỉ xem cô ấy như em gái. Từ trước đến giờ anh vẫn không yêu cô ấy!”

Hương Vi liếc mắt xem thường, “Lý Bác, đừng có nói cái gì mà yêu hay không yêu, từ trong miệng anh phun ra nghe thật buồn cười. Anh coi cô ta là em gái, gia đình nhà anh cũng coi cô ta như thế? Lý đại thiếu gia, tôi rút lui, tôi rút lui khỏi, sau này anh đi đường Dương Quan* của anh, tôi đi cầu độc mộc* của tôi! Anh cùng Jenny có quan hệ như thế nào, trong lòng anh tự hiểu, đừng xem người khác như kẻ ngốc, tôi cũng không ngăn cản con đường của anh. Hy vọng nửa đời sau này, trăm ngàn lần chúng ta cũng đừng gặp lại!” Nói xong, Hương Vi liền cầm đồ đạc của mình đi ra cửa.

*đường Dương Quan: ý chỉ tiền đồ sáng lạn, thênh thang.

*cầu độc mộc: ý chỉ con đường gian nan

“Hương Vi...”

Lý Bác vươn tay ra lại bất lực để xuống, cuối cùng vẫn là không được sao? Lý Bác cười đến chảy nước mắt, ba, người thật sự rất tàn nhẫn! Siết chặt nắm đấm, hung hăng đánh một quyền lên tường, máu tươi chảy ra, thế nhưng anh vẫn không cảm thấy đau đớn, chỉ biết rõ trong ngực đang đau đớn vô cùng, đúng là mãi mãi anh cũng không thoát khỏi số phận sao?

Anh cứ tưởng rằng chỉ cần mình đủ cố gắng thì sẽ tốt hơn. Giống như với Long Đằng, anh tốn tâm huyết trong nhiều năm như vậy, từ từ đứng vững gót chân, thế nhưng ở trong mắt của ông ta chẳng qua chỉ là một hạt cát. Thì ra thứ mà Lý Bác anh có thể dựa vào, cũng chỉ có thể là tài sản của cha, thật ra thì Lý Bác anh cái gì cũng không phải! Ba... Khóe miệng Lý Bác nở nụ cười lạnh, nhiều năm trôi qua như vậy, cho tới bây giờ anh đều dựa vào chính mình để làm việc, không muốn mọi người xung quanh nói anh dựa vào ông ta. Năm đó, không quan tâm đến cảm nhận của anh, ép buộc bắt anh làm con nuôi, khiến anh phải rời xa ba mẹ ruột, đồng thời vĩnh viễn cũng không được gặp lại họ nữa, Lý Mỹ Nam, ông thật quá tàn nhẫn!

Trong mắt Lý Bác lóe lên tia điên cuồng, “Lý Mỹ Nam, ông muốn tôi cưới Jenny, tôi cưới! Ông tự tay phá vỡ giấc mộng của tôi, khiến tôi phải đối mặt với hiện thực tàn khốc, tôi

chấp nhận, ai bảo bây giờ tôi còn phải phụ thuộc vào ông! Lý Mỹ Nam, một tay ông gây dựng lên sự nghiệp, cuối cùng có một ngày, tôi sẽ phá hủy nó từng chút, từng chút một, khiến cho ông nếm thử mùi vị bị mọi người xa lánh là như thế nào, khi ông không còn gì để dựa vào, đến lúc đó tôi sẽ từ từ nói rõ chân tướng cho ông biết, ha ha...

Rất là thú vị phải không, mà Long Đằng của tôi, sẽ càng ngày càng mạnh... Tôi xin thề!”

Hương Vi bước xuống lầu, trong lòng thực buồn rầu, đã đến nước này mà anh ta còn muốn lừa gạt cô, thật sự là làm cho người ta đủ hứng thú. Đi đến bên cạnh thùng rác dưới lầu, Hương Vi trực tiếp ném túi đồ vào thùng rác, vỗ vỗ tay một cái thế này mới ra khỏi cửa chính. Hương Vi cô cho tới bây giờ chính là người có lòng dạ sắc đá, đối với người khác tàn nhẫn, đối với mình càng tàn nhẫn hơn.

Bởi vì hôm qua cô đi lấy tin tức, rốt cuộc lại xảy ra chuyện như vậy, hôm nay lại đi sợ rằng không thể không bị tổng biên tập mắng cho một trận, thôi vậy, Hương Vi nghĩ nghĩ liền đi thẳng về nhà, chẳng muốn đi đến công ty nữa.

Trần Mai thấy con gái về, cười nói: “Sao về sớm vậy con?”

Tâm tình Hương Vi không được tốt, cố gắng nặn ra nụ cười nhạt nhẽo, “Mẹ, con hơi mệt, con đi tắm trước rồi ngủ một giấc, cơm tối không muốn ăn, buổi tối chờ ba về con có chuyện muốn nói.”

Hương Vi nói xong đi thẳng về phòng, Trần Mai thấy con gái quả thật mệt mỏi, liền dặn dò mấy câu để cô nghỉ ngơi thật tốt. Hương Vi về phòng, vội vàng tìm thùng giấy, đem tất cả đồ đạc Lý Bác mua cho cô đóng gói lại, tính ngày mai đến công ty sẵn tiện ghé qua bưu điện một chuyến.

Hương Vi ngủ một giấc thẳng tới mười giờ tối mới dậy, đi xuống lầu, thấy bố mẹ vẫn còn chưa ngủ mà đang ngồi đợi mình trên sa-lon, Hương Vi cảm thấy có lỗi, “Ba, mẹ, xin lỗi, con ngủ quên mất.”

Trần Mai vội vàng bảo con gái qua đây ngồi, “Xem đáng vẻ mệt mỏi của con kìa, công việc vất vả lắm hả con?”

Hương Vi nói: “Cũng tạm được. Mẹ, người đừng lo lắng cho con. Ba, mẹ, hôm nay con có chuyện muốn nói với hai người.”

“Nói đi, ba mẹ nghe.”

“Ba, mẹ con không muốn làm phóng viên nữa, công việc này không thích hợp với con, con muốn đi Nhật Bản du học, có lẽ phải đi vài năm, không biết hai người...”

“Vi Vi, con làm sao vậy? Mặc dù nghề phóng viên có chút vất vả, nhưng cũng được coi là công việc tốt, nếu như con thấy mệt mỏi thì để ba con sai người tìm cách liên hệ đưa con vào đài truyền hình được không?”

Hương Vi lắc đầu một cái, “Không được, mẹ, công việc này thật sự không hợp với con. Ba, ý của người thế nào?”

Hương Khai Hoa trầm mặt một hồi, nói: “Con đã nghĩ kỹ chưa?”

“Đạ, kỹ rồi ạ!”

“Vậy... Con đi đi, con là người trưởng thành, mọi việc tự mình quyết định là được.”

Hương Vi tươi cười lôi kéo tay của ba, “Ba, người thật sự là người ba tốt của con.”

...

Sáng sớm ngày hôm sau, Hương Vi đến công ty, người trong tòa soạn vừa thấy cô liền lôi

kéo nhắc nhở cô cẩn thận một chút, tổng biên tập đang rất tức giận.

Hương Vi cười cười, gật đầu một cái, để cho mấy cô yên tâm, không cần phải lo lắng. Tổng biên tập là một người phụ nữ hơn bốn mươi tuổi, khả năng rất mạnh, con người cũng rất hiếu thắng, tương đối hung ác, tất cả người mới vào nơi này đều trở thành vật hy sinh.

Hương Vi nhìn người phụ nữ trước mặt đang thao thao bất tuyệt gầm thét, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm để chị ta mắng tùy ý, đợi đến khi chị ta ngừng nghỉ, Hương Vi đem đơn xin nghỉ việc để lên trước mặt bàn làm việc, “Tổng biên tập, tôi muốn đi du học Nhật bản, bấy lâu nay cảm ơn tổng biên tập đã cất nhắc.”

Hương Vi từ bỏ công việc, trong lòng rất thoải mái, định đến nhà hàng Nhật Bản ăn cơm, nhất định phải khao dạ dày mình một bữa ra trò. Không phải chỉ là thất tình thôi sao, Hương Vi cô cũng không phải là người không có tình yêu thì sẽ chết!

Tháng 4 năm 2005, Hương Vi đi Tokyo...

Chương 38

Editor: Trần Thu Lê

Ngày 20 tháng 7 năm 2009, Hường Vi kéo theo va-li từ trong sân bay quốc tế Thượng Hải ra ngoài, vừa đi vừa gọi điện thoại, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn xung quanh.

Bên ngoài sân bay, một chiếc xe Jepp màu đỏ từ hướng Nam từ từ chạy tới, rất nhanh Julie liền thấy Hường Vi, vừa mở cửa xe, vừa cười nói trong điện thoại: “Được rồi, chị nhìn thấy em rồi. Đúng, chính là chỗ ấy, là chiếc xe màu đỏ ở hướng Nam đó, có nhìn thấy không, đúng, đúng rồi, ừ...”

Hường Vi cúp điện thoại, lấy mắt kính xuống, một đầu tóc dài màu nâu uốn thành gợn sóng xỏa xuống tới thắt lưng, bước nhanh về phía trước, mở cửa xe, “Chị Julie, chị đến muộn.”

Julie tươi cười toét miệng, “Em gái Hường Vi, chị gái không so đo với em, đi nhanh, con trai bảo bối của chị mà tỉnh thì lại mắc công đỡ nữa.”

Julie năm nay hai tám tuổi, là người Trung lai Mỹ và pha một chút dòng máu Nga, hai người quen nhau ở Nhật Bản, khi đó Julie đang mang bầu, hai người cùng đứng chờ ở ga tàu điện ngầm, đúng lúc giữa đường Julie bị đau bụng đẻ, Hường Vi đưa cô ấy đến bệnh viện, bởi vậy nên gần bó.

“À... Đi nhanh, đi nhanh, em muốn gặp cục cưng yêu quý của em.” Nghe nhắc tới con nuôi, trong lòng Hường Vi liền vui mừng, Tiểu đậu đỏ cùng mẹ rất giống nhau đều xinh đẹp cả.

Julie bật cười, “Hường Vi, đợi đến lúc em nếm mùi mệt mỏi đi, tên tiểu tử này rất quậy, thật là biết dày vò mà.”

Khóe miệng Hường Vi không nhịn được giật giật, “Được rồi chị Julie, đi nhanh đi, đã lâu lắm rồi em chưa được gặp Tiểu đậu đỏ đây.”

Ánh mắt màu lam của Julie thản nhiên nhìn Hường Vi, “Đừng nghĩ lừa gạt con chị chạy mất, em thích trẻ con thì tự mình sinh một đứa đi.”

Hường Vi buồn bực, “Chị Julie thật là không phúc hậu, Tiểu đậu đỏ là con nuôi của em cũng chính là con trai em. Em sinh, thực ra em cũng muốn sinh em bé, nhưng không tìm được ba của em bé thì lấy đâu ra mà sinh chứ.”

Julie nghe vậy liền cười ha ha, “Này, em ở Nhật Bản mấy năm mà vẫn chưa vừa ý được anh nào sao?”

Hường Vi nói: “Chị Julie, chị đây là đang chế nhạo em sao, ôi, em ở bên đó mấy năm, mỗi ngày ngoài làm việc còn phải học tập, làm gì còn thời mà nói chuyện yêu đương. Mỗi ngày hận không thể có thêm nhiều thời gian hơn một chút, vả lại, nếu em mà nhìn trúng người nước ngoài thì nhất định ba sẽ tóm em về nước ngay. Chị cũng biết, ba em là quân nhân nên ông ấy rất truyền thống.”

Julie khinh bỉ nhìn Hường Vi một cái, “Em nói em mạnh khỏe hay ốm yếu cũng phải đi ra ngoài, còn thường nói trời cao Hoàng đế xa, vậy mà còn sợ ba của em? Đáng đời đã lớn tuổi như vậy rồi mà không có ai muốn.”

Khỏe miệng Hường Vi giật giật, “Được, chị Julie, em nói không lại chị, chị lợi hại, chị kinh nghiệm phong phú, em gái đây xin bái phục.”

Julie cười hì hì nói: “Ôi chao, em gái, con người chị chính là như vậy, chị đây cũng không phải là đang lo lắng cho đời sống tình cảm của em sao.”

Hường Vi làm bộ ho khan một tiếng, “Chị Julie, chị không biết xấu hổ mà còn nói em, ngay cả ba ruột của Tiểu đậu đỏ là ai cũng không biết, thật là lợi hại nha.”

Julie thở dài, “Đoạn thời gian đó chị ngây ngô dại dột, chị cùng hấn ta chẳng qua chỉ muốn giảm bớt sự cô đơn hiêu quạnh, quan tâm hấn là ai làm gì, bây giờ con trai là của mình chị, như vậy chị đã mãn nguyện rồi.”

Hường Vi nhú mày, “Hiện tại Tiểu đậu đỏ cũng đã hơn hai tuổi rồi, chị cũng nên quên chuyện quá khứ đi, tìm cho Tiểu đậu đỏ một người cha.”

Julie nói: “Làm phụ nữ đã khó, muốn làm một người mẹ tốt lại càng khó hơn. Được rồi, được rồi, buổi tối có thời gian chúng ta lại nói chuyện, về nhà trước đã.”

Tiểu đậu đỏ hai tuổi tám tháng, một đôi mắt mang theo chút xiu màu xanh biếc, đầu tóc màu vàng kim mềm mại, làn da nhẵn bóng, nhìn vô cùng đáng yêu.

Hường Vi vừa vào phòng, trực tiếp ném túi lên ghế sa-lon, vội vàng chạy đến phòng trẻ con, thấy Tiểu đậu đỏ vẫn còn chưa dậy, Hường Vi sờ sờ đầu bé, “Con nuôi, mau mau dậy đi, mẹ nuôi tới thăm con này... Tiểu đậu đỏ...” Nói xong nhẹ nhàng lấy tay nắm mũi của bé.

Quả nhiên, không được bao lâu, Tiểu đậu đỏ hít thở không được liền giãy dụa tỉnh dậy, Hường Vi vui vẻ ôm bé vào trong ngực, hôn lên mặt bé một cái, “Tiểu đậu đỏ, mẹ là mẹ nuôi, nhìn xem, là mẹ nuôi của con, Tiểu đậu đỏ có còn nhớ mẹ nuôi không?”

Julie bước vào nhà, rất khinh bỉ nhìn Hường Vi một cái, “Lúc bọn chị đi bé mới có hơn một tuổi, làm sao nhớ rõ em được.”

Đưa bé Tiểu đậu đỏ này không sợ người lạ, Hường Vi ôm bé, bé cũng không khóc, một đôi mắt xinh đẹp chỉ nhìn mẹ của mình. Julie bước qua ôm con trai, “Đến đây, Tiểu đậu đỏ, đây là mẹ nuôi của con, mau gọi mẹ nuôi đi.”

“Mẹ nuôi...”

“Ôi chao, thật là biết nghe lời.” Hường Vi mạnh mẽ hôn một cái, bộ dáng của đứa nhỏ này cũng rất anh tuấn nha, Hường Vi nhìn hai mắt không khỏi tỏa sáng.

Julie chặn ngang bảo vệ con trai, “Hường Vi, đừng tính toán muốn cướp con chị.”

Hường Vi ủ rũ cuối đầu, “Được, chờ khoảng một hai năm nữa, em nhất định phải tìm một người đàn ông tốt để sinh em bé, nếu sinh con gái, em sẽ bắt Tiểu đậu đỏ về làm con rể, nếu sinh con trai thì bọn chúng làm anh em tốt.”

Julie mở to hai mắt, nhìn lên nhìn xuống Hường Vi một cái, “Ha ha, làm sao đột nhiên em lại thông suốt vậy?”

Hường Vi ngồi xuống ghé bên cạnh, nói: “Mấy năm qua, ông nội, bà nội trước sau đều qua đời, bà ngoại cũng đi, chỉ còn lại mình ông ngoại cũng đã tám mươi tuổi, năm ngoái bà ngoại qua đời, em về được mấy ngày, bây giờ trở về liền nghỉ, nhân lúc thân thể, xương cốt ông ngoại còn khỏe mạnh, mau chóng tìm cháu rể ngoại về cho ông, nếu như có thể sinh thêm em bé nữa thì tốt hơn. Con người là vậy, chỉ khi mất đi mới cảm thấy đời người thật ngắn ngủi, chuyện cần làm thì quá nhiều.”

Julie vỗ vỗ bả vai cô, “Đi đi, chuyện của công ty trước hết cứ để chị làm, em cứ thoải

mái chơi đi.”

Năm đó ở Tokyo, Julie vô cùng nghèo túng, một người phụ nữ mang bầu, không có người chủ nào dám thuê cô làm việc, ngay cả đến lúc gần sinh con, trong tay cô căn bản cũng không có được bao nhiêu tiền. Khi đó cô đã nghĩ, cô sợ rằng cứ như vậy mà ra đi. Nhìn phía trước, con trai đang chơi đùa với Hường Vi, trong lòng Julie tràn ngập biết ơn, dệt hoa trên gấm để, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mới khó!

Trong khoảng thời gian mới vừa sinh xong, cô gái không tính là người thân này đã chăm sóc mẹ con các cô, mỗi ngày đưa cơm đến bệnh viện, giúp đỡ săn sóc con trai, khi đó cô đã nghĩ, người này là em gái của mình...

Sau khi ăn cơm xong, hai người cùng nói chuyện về công ty. Trước đây, lúc Hường Vi đi, người nhà và cậu có cho cô một khoản tiền, cộng thêm... Khoản tiền đó, ở Nhật Bản cô cũng không chơi đùa, chịu không ít oan uổng mới mới chính thức bước vào làm phim hoạt hình, tìm tòi một số quy tắc ngầm. Ban đầu, Hường Vi đem khoản tiền đó đi đầu tư vào một công ty sắp phá sản, vận may cũng không tệ lắm, không bị thua lỗ bao nhiêu mà còn lời được một số. Nhưng mà bây giờ nhớ lại cô vẫn còn cảm thấy ớn lạnh, hồi đó cô lại dám cầm một số tiền lớn như vậy đưa cho người đàn ông đầu hói, có điều rất rõ ràng là cô đã gặp vận may, người đàn ông kia Đông Sơn tái khởi(thời cơ trở lại), cùng nhau vượt qua khó khăn để tiến lên, lại một lần nữa có chỗ đứng trong ngành.

Hôm nay, tài sản của Hường Vi cô nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng cũng được gọi là một “Tiểu phú bà”, ngành sản xuất phim hoạt hình Nhật Bản phát triển tốt, lợi nhuận cũng rất cao, hơn nữa nghe nói trước kia, ZF đối với ngành sản xuất này thực hiện phụ cấp, nhưng tình hình bên trong tất nhiên chỉ có người trong nghề mới hiểu rõ.

Năm ngoái, Hường Vi cũng đã kết thúc hợp đồng với Long Đằng, khoảng thời gian này cô cũng không ra bộ truyện mới nào, chuyên tâm làm đồ đặc của mình. Có lúc, Hường Vi đã nghĩ, vận cốt chớ của mình thật là tốt vô cùng, đã nói với Julie, khi đó Hường Vi giúp đỡ cô như vậy chẳng qua chỉ là cảm thấy một người mẹ đơn thân thật vĩ đại, không cần cô phải báo đáp. Thế nhưng, người phụ nữ nghèo túng vất vả này lại có trình độ học vấn rất cao, là Thạc sĩ quản lý doanh nghiệp đại học Havard, vậy mà đã bị Hường Vi cô đánh bại đánh bại gặp được.

Hường Vi lấy một ít tiền dành dụm trong 8 năm qua của cô, thành lập một văn phòng làm việc nho nhỏ ở Thượng Hải, Julie xung phong đảm nhận, còn tuyên thệ rằng trong vòng một năm nhất định sẽ làm cho Hường Vi hài lòng.

Julie thấy Tiểu đậu đỏ buồn ngủ, liền ôm con trai đi vào tắm rửa rồi dỗ bé ngủ. Hường Vi ngồi trong phòng khách, thuận tay cầm một xấp tạp chí lên, ngồi xếp bằng trên ghế sa-lon, tùy tiện nhìn.

Chẳng qua cũng chỉ là mấy tin tức bát quái cuộc sống của ngôi sao, Hường Vi nhìn thoáng rồi bỏ qua, tiện tay lật sang trang khác, một hình ảnh quen thuộc xuất hiện trước mắt, đó là Lý Bác. Hường Vi như bị sét đánh, nhìn ngây thảng một chút, là tháng 3 năm 2008, Hường Vi nhìn xong nội dung từ đầu đến cuối, sắc mặt có chút khó nhìn.

Lý Bác là người thật sự nắm quyền Long Đằng, cha là một trong những nhân vật truyền kì, tháng 4 năm 2008, cùng kết hôn với con gái của ông trùm dầu mỏ.

Hường Vi nhíu mày một cái, từ cửa sổ thủy tinh sát đất nhìn ra bên ngoài, nhà nhà thấp đèn như đầy sao lấp lóe, thì ra cuộc sống chính là biến hóa như vậy, Hường Vi cô thế mà cùng với

ông chủ của mình nói chuyện yêu đương hai năm, hèn chi, trước đây một người mới như cô lại có tiền bản quyền tác giả cao đến vậy, thảo nào Vương Phàm lại coi trọng cô như thế, chẳng trách có đôi khi Lý Bác đối với cô muốn nói lại thôi. Khi yêu thương đã đi xa, còn thừa lại cũng chỉ có yên bình, bây giờ nhớ tới, cũng giống như Hường Vi đang nghĩ đến một bộ phim điện ảnh nào đó, mặc dù cô là một trong những nhân vật chính.

Chuyện xảy ra năm đó, không thể nói được là người nào đúng, người nào sai. Lập trường của mỗi người không giống nhau, nếu như cô, chỉ cần mỗi lần cô nghĩ đến hai năm tình cảm của mình thế nhưng lại bị lừa dối, Hường Vi cô trở thành “Người thứ ba”, thì tức giận đốt cháy lí trí, cô cảm giác lòng tự tôn của cô đã bị Lý Bác hung hăng giẫm đạp dưới chân, nói cho cùng Hường Vi cô cũng chỉ là một con người lạnh bạc. Lý Bác, tên cũng giống như người, nội tâm quá mức kín đáo. Có đôi khi cô cũng đã nghĩ, khi đó lúc cô bỏ đi, nếu như hắn đưa tay giữ cô lại, Hường Vi cô có thể sẽ ở lại hay không.

Hường Vi lắc đầu một cái, hôm nay nói lại những thứ đó còn có ý nghĩa gì nữa. Cuối cùng cũng chỉ là có duyên mà không có phận, khi đó cô còn trẻ tuổi, dễ xúc động, cũng quá tự cao tự đại! Lòng kiêu ngạo đó, không chấp nhận bị người khác lừa dối, nói đến cũng là do Hường Vi cô không yêu hắn như mình đã tưởng, hoặc là nói cô quá mức tính toán, lo được lo mất, so đo mọi thứ có khả năng mang đến hậu quả, mà trở nên cẩn thận. Hường Vi cô cũng chỉ là một người phụ nữ ích kỷ mà thôi.

Hường Vi thở dài, nghiêng đầu thấy Julie đứng ở cửa nhìn cô, “Chị Julie, chị nhìn em như vậy làm gì?”

Julie đi tới nhìn Hường Vi, “Em không vui à?”

“Không có gì vui vẻ hay không, cuộc sống trên đời này đâu có thể hoàn toàn như ý được. Chị Julie, em muốn hỏi một chút, em muốn dùng khoảng một trăm ngàn của công ty được không?”

Julie mở to hai mắt, “Hường Vi, em điên rồi hả, sự nghiệp của chúng ta vừa mới bắt đầu, em rút ra một số tiền lớn như vậy, công ty làm sao chi tiêu được.”

Hường Vi cười cười tự giễu, “Xin lỗi, là do em để tâm vào chuyện vụn vặt. Được rồi, chị Julie, vài ngày trước ông già đó nói có thể cho chúng ta mượn một nhóm người, chị xem?”

“Ô, tên quỷ keo kiệt đó cuối cùng cũng chịu, hắn yêu cầu điều kiện gì?”

Hường Vi thở dài, “Chị Julie, em muốn từ chối. mấy năm nay ở bên kia, em cũng học được rất nhiều, cho đến bây giờ em đều cho rằng trong nước không thiếu người có tài xuất sắc. Chúng ta phải tự làm phim hoạt hình phù hợp với chúng ta, chứ không phải làm theo, hoặc là sử dụng khuôn mẫu của bọn họ. Em chỉ muốn tự mình làm, mà không cần người thứ hai.”

Julie vỗ vỗ bả vai Hường Vi, “Suy nghĩ này của em rất tốt. Ý của chị là, tiền bạc chúng ta eo hẹp, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm, chị đang suy nghĩ, sao không đi xem xét trong trường đại học một chút, phải biết rằng ý tưởng của người trẻ tuổi rất kỳ lạ nhưng lại rất đặc biệt, có nhiều ý tưởng mới là điểm mấu chốt.”

Hường Vi thở phào một cái, “Chị Julie, suy nghĩ của chị tình cờ trùng hợp với với suy nghĩ của em đây.”

Julie ngẩng đầu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, “Khi chị còn bé ở nông trại, công việc thích nhất đó chính là vắt sữa, chung quy cảm thấy thức ăn của bò chính là cỏ, làm sao lại có thể

sản xuất ra sữa tươi ngọt ngào đây.”

Hương Vi không nói gì, cũng lẳng lẳng nhìn ra ngoài cửa sổ, Julie quay đầu lại nhìn Hương Vi, “Lúc này chị nhìn thấy em khóc, em gái, chúng ta là phụ nữ, không phải là kẻ yếu, cũng sẽ không làm kẻ yếu, những lời bàn luận phô trương nói phụ nữ là kẻ yếu, chẳng qua là để mặt mũi của mấy tên đàn ông được vẻ vang mà thôi. Những gì đàn ông làm được, phụ nữ cũng có thể. Nhưng mà người phụ nữ dù có mạnh mẽ tới đâu thì ở sâu trong nội tâm vẫn hy vọng có thể tìm được một bờ vai để làm chỗ dựa. Có thể đây chính là điều khác biệt giữa nam và nữ, phụ nữ mãi mãi cũng không thể tàn nhẫn với đàn ông được. Trước kia chị cũng đã từng nghĩ, sau này nhất định phải tìm một người đàn ông chị yêu mà người đó cũng phải yêu chị mới kết hôn, nhưng cuối cùng... Haiz, bây giờ có con trai, sau này chị cũng không muốn kết hôn nữa, có nhu cầu thì tự đi tìm, phụ nữ mà, cũng muốn bắt chước đi tìm thú vui. Haiz... Tối nay em có muốn đi thử một chút không?”

Cả người Hương Vi nổi da gà, liên tục xua tay, “Em... Em sẽ không đi đến những chỗ như thế, chị thích thì chị đi một mình đi.”

“Cát... Không đi thì thôi, đáng nhẽ chị muốn dắt em đi trải qua việc đời, gần đây có một anh rất đẹp trai, non nớt, em không đi thì chị đi một mình. Sáng mai phải mở hội nghị, đây là tài liệu chị đã chỉnh lý lại, em hãy xem một chút đi, về phần thương lượng tài trợ, cũng ở bên trong, em cũng nhìn đi.”

Hương Vi đau đầu nhận lấy, “Vây em về phòng trước, chị cũng nghỉ ngơi sớm đi.”

Julie gật đầu một cái, chờ Hương Vi đóng cửa mới lẳng lẳng móc một điều thuốc ra, nuốt mây nhả khói một hơi, bỗng nhiên hút mấy hơi cuối rất mãnh liệt, thiếu chút nữa bị sặc, vội vàng dập tắt điều thuốc vừa hút xong, thở dài một hơi rồi mới trở về phòng.

Chương 39

Editor: TRẦN THU LỆ

“Vi Vi, nhà chị xảy ra chút chuyện, tối nay chị sẽ lên máy bay, nhờ em chăm sóc Tiểu đậu đỏ giúp chị mấy ngày nhé.” Julie vừa nói vừa sắp xếp quần áo.

Hương Vi gật gật đầu, “Chị Julie, chị cứ yên tâm mà đi đi, em sẽ chăm sóc tốt cho Tiểu đậu đỏ.”

“Chị phải đi ngay lập tức, sẽ sớm trở lại thôi.”

“Dạ được rồi. Trên đường đi nhớ cẩn thận.” Hương Vi khoát tay một cái nói với Julie

Sau khi Julie đi, Hương Vi vào phòng của Tiểu đậu đỏ, thấy đứa nhỏ còn đang ngủ, hôn lên trán bé một cái, “Mấy ngày nay mẹ nuôi sẽ chăm sóc con.”

Sáng sớm ngày hôm sau, Hương Vi lái xe đưa con trai đi nhà trẻ, Tiểu đậu đỏ nhìn Hương Vi, nói: “Mẹ nuôi, sao mẹ không tới?”

“Mẹ có việc gấp phải về Mỹ, chờ mấy ngày nữa sẽ trở về. Mấy hôm nay mẹ nuôi sẽ chăm sóc cho con, được không?” Hương Vi dừng xe lại xong, sờ sờ đầu con trai rồi mở cửa xe ôm bé xuống.

“Thầy giáo Quý, đã làm phiền thầy, chờ buổi chiều tôi tan việc sẽ đến đón con trai.”

Quý Mẫn cười nói: “Cô cứ yên tâm. Nào, Ellen, mau đi vào cùng thầy.”

Tiểu đậu đỏ chu miệng, đôi mắt to nhìn thẳng vào Hương Vi, cô cúi đầu hôn con trai một ngụm, “Tiểu đậu đỏ ngoan, cùng vào với thầy đi, tan việc mẹ nuôi sẽ đến đón con nhé.”

Hương Vi lấy một mảnh giấy ra, viết số điện thoại lên đó rồi đưa cho Quý Mẫn, “Thầy giáo Quý, đây là số điện thoại của tôi, nếu như có chuyện gì thì hãy gọi cho tôi ngay nhé.”

Quý Mẫn nhận lấy mảnh giấy, cười nói: “Vậy thì tốt, nếu quả thật có chuyện gì thì tôi sẽ gọi điện thoại cho cô.”

“Tạm biệt mẹ nuôi.”

Hương Vi cười cười, chờ đến khi con trai vào lớp rồi mới lái xe đến công ty.

Hương Vi vào phòng làm việc của mình, cúi đầu nhìn tài liệu.

“Hương tổng, trưa hôm nay có một bữa cơm, người xem...”

Hương Vi ngẩng đầu lên, nhíu mày một cái, “Là ai?”

“Là Dương tổng...”

“Là hần à, tôi biết rồi, cô đi xuống đi.”

Mười giờ rưỡi, chuông điện thoại của Hương Vi vang lên

“Alo...”

“Này~, Hương tổng, là tôi đây.”

“Thì ra là Dương tổng à, Dương tổng là người bận rộn sao hôm nay lại rảnh rồi mà gọi điện thoại cho tôi vậy?”

“Ôi chào, Hương tổng, cô nói như vậy thật oan uổng cho tôi. Trưa hôm nay chúng ta ra ngoài dùng cơm rồi bàn chuyện hợp tác luôn được không?”

Hương Vi nhíu mày một cái, “Dương tổng, bây giờ mới có mười giờ rưỡi thôi mà.”

“Ồi chao, phải nói trước giờ tan việc chứ, tôi đã đặt một chỗ rất tốt ở nhà hàng Sùng Minh, Hường tổng phải cho tôi một chút mặt mũi chứ. Được rồi, Hường tổng, đến sớm một chút nhé.”

Hường Vi cúp điện thoại, đứng dậy đi đi lại lại trong phòng, Dương Thanh Tuấn này, cũng được coi là tuổi trẻ đẹp trai tài giỏi, nhưng mà là người quá lỗ mãng, Hường Vi gặp qua một lần cũng không mấy hảo cảm, thứ người như thế thì chị Julie có thể đối phó được, Hường Vi tự giễu nhớ lại.

“Tiểu Lưu, lấy tài liệu hạng mục hợp tác với Dương tổng sắp xếp lại thật tốt cho tôi.”

Từ chỗ Hường Vi đến nhà hàng Sùng Minh cũng không tính là quá xa, chỉ có điều lái xe cũng phải mất gần một tiếng đồng hồ mới tới. Hường Vi vừa lái xe, trong lòng vừa mắng tên họ Dương kia xối xả.

Đến nơi, trên mặt Hường Vi mang theo nụ cười chuyên nghiệp, “Xin lỗi Dương tổng, tôi đã đến muộn.”

“Không muộn, không muộn, Hường tổng có thể tới là đã nể mặt tôi lắm rồi.” Dương Thanh Tuấn cười nói.

Hường Vi nhíu mày một cái, lần gặp mặt này thấy thế nào cũng không giống như là nói chuyện hợp tác vậy, trong lòng Hường Vi ngờ vực nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười vui vẻ.

Hường Vi ăn rất ít, trong lòng đang nghĩ đến chuyện hợp đồng, đợi đến khi ăn xong, Hường Vi nói: “Dương tổng, chuyện hợp tác lần này, anh xem...”

Dương Thanh Tuấn uống hơi nhiều, một cái móng vuốt heo thoáng kéo tay Hường Vi, “Hường tổng, chúng ta về nhà nói chuyện cận kề có tốt hơn không?” Vừa nói tay vừa không thành thật

Mặt Hường Vi tức muốn tái đi rồi, ra sức đưa tay ra ngoài, “Dương tổng, mấy ngày trước, bản hợp đồng này anh đã nói được, nên cũng không cần phải vào phòng nói chuyện, nếu Dương tổng không muốn, vậy thì suy nghĩ thêm mấy ngày nữa đi rồi gọi điện thoại cho tôi.”

“Ồi chao, Hường tổng, chúng ta đều là người quen cũ, cô còn sợ tôi sao. Thành thật mà nói, Hường tổng tuổi trẻ tài cao lại còn là một phụ nữ xinh đẹp, là đàn ông thì ai cũng thích. Cô nói có đúng không? Thanh Tuấn đối với Hường tổng là vừa gặp đã yêu.” Vừa nói vừa ý vào thể hình chênh lệch giữa nam và nữ lại muốn đưa móng heo ra kéo đi.

Hường Vi áp tức giận trong lòng xuống, mặt nghiêm túc nói: “Xin lỗi Dương tổng, tôi đã có bạn trai rồi.”

“Hường tổng, nhưng tôi đã tìm hiểu rõ ràng, tháng bảy cô mới về nước, bạn trai ở đâu mà có nhanh vậy, ha ha...”

Hường Vi nhíu mày, “Dương tổng, chúng ta đang nói về chuyện công việc, chuyện riêng của tôi không cần thiết phải báo cáo với anh, nếu Dương tổng không có thành ý hợp tác, vậy thì tạm biệt.”

“Hường tổng, cô phải hiểu rõ, bản hợp đồng này sẽ giúp cô kiếm được bao nhiêu chắc cô biết chứ?” Dương Thanh Tuấn thấy cô dầu muối đều không được thì phát cáu

Hường Vi hừ lạnh một tiếng, “Dương tổng, tiền luôn luôn kiếm không hết, tôi chỉ nên lấy có mức độ thôi, nếu Dương tổng không muốn vậy thì tạm biệt!”

“Hường tổng, đừng nói chuyện thỏa mãn như vậy, chúng ta theo như nhu cầu, sao không tự nguyện mà làm hả? Cô nói có đúng không, Hường tổng?”

Hương Vi cười lạnh, “Dương tổng, nếu như để kí được bản hợp đồng này mà phải bán thịt, vậy thì không cần cũng được.”

“Xem Hương tổng nói gì kìa, sao lại nói những lời thương tổn như vậy chứ. Hương tổng, cô không có bạn trai, tôi không có bạn gái, cái này là trời đất tác thành cho chúng ta.”

Hương Vi nhìn đồng hồ đeo tay một cái, rồi nói với Dương Thanh Tuấn: “Dương tổng, tôi đã có bạn trai rồi. Đừng nghĩ người khác cũng xấu xa giống như anh. Tạm biệt.” Hương Vi cầm túi tính đi.

Hôm nay, Dương Thanh Tuấn làm sao có thể để con dê béo này thoát khỏi được, kéo Hương Vi lại, cô tức giận đá một cước vào hạ bộ của hắn, đáng tiếc thiếu chút chính xác, Hương Vi vội vàng mở cửa phòng chạy ra ngoài, Dương Thanh Tuấn bất chấp phí dưới đang đau đớn, cũng chạy theo kéo Hương Vi.

Hôm nay làm sao lại tên biến thái như vậy chứ, Hương Vi mắng trong lòng. Hương Vi mang giày sao gót nên không thể chạy nhanh được, đáng người cô cũng chỉ có 163cm, đâu so được với hắn cao to.

Dương Thanh Tuấn lôi kéo Hương Vi một phen, “Được lắm, Hương tổng, tình cũng không vừa nha.”

Hương Vi nhìn xung quanh, đúng lúc thấy phòng bao bên cạnh mình mở cửa, bên trong có mấy người đàn ông mặc quân phục, cô ổn định tâm trạng, nhìn Dương Thanh Tuấn nói: “Dương tổng, tôi khuyên anh tốt nhất nên buông tay ra, bạn trai tôi tới rồi, nếu anh ấy nhìn thấy anh bắt nạt tôi như vậy, hôm nay anh hãy chờ bị chỉnh đi.”

Dương Thanh Tuấn nhíu mày một cái, có chút do dự nhìn Hương Vi, “Hương tổng, đừng gạt tôi, bạn trai cô ở đâu, người đâu?”

Hương Vi hừ lạnh một tiếng, Hương Vi cầm túi đi thẳng vào phòng bao bên cạnh, sao hôm nay lại xui xẻo thế này chứ, đã phóng lao thì phải theo lao thôi. Bên trong, mấy người đàn ông thấy một cô gái đang đi tới, tạm thời cũng không nói chuyện, Hương Vi nhìn một vòng, thấy trên người bọn họ đều mặc quân phục không quân, thầm nghĩ bọn họ chắc chắn đều là quân nhân.

“Này cô gái...” Người trung niên này có lẽ hơn bốn mươi tuổi, thấy cô gái cứ đứng ở cửa mãi không lên tiếng, nên hỏi.

“Xin chào Thủ trưởng, cho tôi hỏi một chút, ở đây có ai tên là Chu Thần Dật không ạ?”

“Cô tìm Thần Dật à, cậu ấy vừa mới đi nhà vệ sinh, sẽ trở lại ngay thôi.” Người đàn ông kia cười nói. Vừa dứt lời liền thấy Chu Thần Dật ở sau lưng Hương Vi, “Thần Dật, cô gái này đang tìm cậu đấy.”

Hương Vi quay đầu qua, sợ hết hồn, đây không phải là anh ấy sao, mặc dù mấy năm rồi chưa gặp nhưng vẫn nhận ra. Chu Thần Dật cúi đầu nhìn cô gái trước mặt, im lặng một hồi, “Em là Hương Vi?”

Hương Vi gật đầu, nghiêng đầu ra ngoài thấy Dương Thanh Tuấn đang nhìn vào bên này, lửa giận trong lòng lại bốc lên, một phen kéo tay Thần Dật ra ngoài, Dương Thanh Tuấn thấy Hương Vi lôi kéo một người đàn ông đang đi về phía này, vừa thấy quân hàm trên vai người ta, hắn ta có chút chột dạ.

“Dương tổng, trân trọng giới thiệu với anh, người này chính là bạn trai của tôi. Dương tổng, anh đừng tưởng rằng anh chạy BMW là ngon lắm, bạn trai tôi chính quân nhân, chỉ dựa

vào anh mà cũng dám tán tỉnh tôi!”

Trên trán Dương Thanh Tuấn đổ mồ lạnh, thấy sắc mặt của người đàn ông kia đang khó chịu, chán nản muốn chạy, Hướng Vi hừ một tiếng, “Anh đứng lại cho tôi, tính chạy à, có tin tôi đưa anh vào sở cảnh sát không? Tôi kiện anh tội quấy rối!”

Dương Thanh Tuấn vuốt vuốt mồ hôi trên đầu, gương mặt đau khổ, “Hướng tổng, là do tôi có mắt mà không nhìn thấy núi Thái Sơn, Hướng tổng cô đại nhân đại lượng có thể tha thứ cho tôi lần này được không? Bản hợp đồng tôi sẽ kí, tôi lập tức kí ngay.” Vừa nói vừa lấy cây bút từ trong túi sách ra.

Hướng Vi nhíu mày, “Dương tổng, thật không đúng lúc, hiện tại tôi không có tâm trạng, phải rồi, chị Julie nói đã tìm được một công ty hợp tác khác rồi, vừa rồi tôi quên nói cho anh biết, thế này đi, chờ chị Julie trở về tôi hỏi chị ấy một chút rồi hãy tính tiếp.”

Thực tế, Dương Thanh Tuấn chính là một con cọp giấy, vội vàng cúi đầu khom lưng nói: “Vây tôi sẽ chờ điện thoại của Hướng tổng, bây giờ tôi còn có chút chuyện, tôi đi trước.” Nói xong quay đầu chạy thật nhanh

Hướng Vi như trút được cơn giận, quay đầu lại gặp Chu Thần Dật đang nhìn cô, mới phát giác vừa rồi mình đã lợi dụng anh, sắc mặt liền đỏ lên, đôi tròng mắt chỉ dám xoay chuyển xung quanh.

Chu Thần Dật nhíu mày một cái, xoay người đi vào phòng bao, Hướng Vi đi theo phía sau vô cùng lúng túng, muốn nói một câu gì đó, lại dường như nói cái gì cũng không được. Trực tiếp bỏ đi, hình như cũng không được, chỉ đành phải đi vào theo anh.

“Thần Dật, đây là bạn gái của cậu à?” Vị lớn tuổi kia cười nói rồi nhìn Hướng Vi một cái, “Khó trách, mấy năm nay Thần Dật rất thông thả, thì ra là có một cô bạn gái xinh đẹp như thế này.”

Về mặt Hướng Vi không biết làm sao, muốn nói không phải, nhưng vừa rồi bên ngoài chính cô lại nói Chu Thần Dật là bạn trai mà.

Người bên trong lớn tuổi hơn Chu Thần Dật một chút, nghe vậy cũng cười rồi nhìn Chu Thần Dật một chút, lại nhìn Hướng Vi một tí, coi như da mặt Hướng Vi có dày đi nữa cũng không chịu được phòng đang quan sát mình nha.

“Ha ha, người anh em, khó trách cậu chương mắt em gái tôi, hóa ra là có cô bạn gái xinh đẹp như vậy. Không giới thiệu với chúng tôi một chút sao?” Một người đàn ông khác vỗ vỗ bả vai Thần Dật cười nói

Chu Thần Dật không lên tiếng, nhìn Hướng Vi một cái, nói: “Hướng Vi, qua đây ngồi đi.”

Hướng Vi ngồi ngay thẳng bên cạnh anh, người đàn ông vừa vỗ bả vai Thần Dật cười nói với Hướng Vi, “Em gái tên gọi là Hướng Vi à, tuổi còn trẻ mà đã làm tổng giám đốc rồi, thật lợi hại nha, ha ha...”

Hướng Vi cười gượng, sắc mặt Chu Thần Dật có chút không tốt lắm, Hướng Vi suy nghĩ không phải mình đã phá hư chuyện tốt của anh ấy rồi chứ, đời người này thật là khổ mà...

Toàn thân Hướng Vi ngồi bên cạnh Chu Thần Dật không được tự nhiên, làm cho cô có nỗi khổ mà không thể nói ra đó chính là, mấy người này vừa nhìn thấy cũng biết là mấy ông lớn, mỗi một người đều cho rằng cô chính là bạn gái của anh ấy, Hướng Vi thật muốn khóc mà.

Vị lớn tuổi kia rất hòa nhã nói chuyện nhà với Hướng Vi, hỏi người trong nhà làm gì, có anh chị em hay không, Hướng Vi thấy gương mặt của Chu Thần Dật đen thui, cũng không dám

bị đặt nên thành thật trả lời. Lại hỏi sao quen biết với Chu Thần Dật, cô trả lời cùng anh lớn lên trong đại viện. Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra là thanh mai trúc mã nhà.

Bốn giờ chiều, bọn họ mới rời khỏi, cuối cùng, vị lớn tuổi kia vỗ vỗ bả vai Chu Thần Dật, “Hôm nay sẽ cho tiểu tử cậu nghỉ một ngày, nhớ tiếp đãi bạn gái cậu cho tốt.”

Chờ sau khi mấy người đó rời khỏi, Hường Vi thấy gương mặt của anh vẫn còn đen thui, cười gượng nói: “Thật xin lỗi anh Thần Dật em sai rồi.”

Chu Thần Dật nhìn cô, nói: “Em có lỗi gì? Không cần nói xin lỗi với anh.”

Hường Vi ngớ ra, “Anh Thần Dật... Em không nên nói anh là bạn trai của em, việc này... Em không phải cố ý gây phiền toái cho anh đâu, tại vì em bị một tên biến thái quấy rầy, nên mới... Anh Thần Dật, tha thứ cho em lần này có được không?”

Sắc mặt Chu Thần Dật càng đen hơn, “Em cái người ngu ngốc này, ra ngoài cũng không biết nhìn người.”

“Em... Chu Thần Dật, anh hung dữ cái gì mà hung dữ, chẳng qua chỉ là nhờ anh làm lá chắn một chút, cũng không mất của anh miếng thịt nào mà.”

Chu Thần Dật híp mắt một cái, “Em vậy là có ý gì?”

“Hả... Không có, không có ý gì cả. Anh Thần Dật, anh xem, em vốn không phải là bạn gái anh, nên cũng không cần đưa em về.”

Chu Thần Dật nhú mày, “Hường Vi, em cho rằng chuyện này chỉ là trò đùa thôi sao!”

Hường Vi chu miệng, “Anh Thần Dật, anh không thích em, em cũng không thích anh, như vậy thì có chuyện gì chứ.”

Chu Thần Dật nhìn Hường Vi, mặt nghiêm túc nói: “Làm sao em biết được anh sẽ không thích em, ai nói cho em biết là anh không thích em hả?”

Trong đầu Hường Vi ầm một tiếng, “Việc này...Không đúng... Cái đó... Anh Thần Dật, anh đừng trêu em được không?”

Chu Thần Dật vuốt vuốt đầu cô, “Được rồi, đi thôi, anh đưa em về.”

“Không... Không cần, em... Em tự lái xe đến...” Nhìn mặt Chu Thần Dật càng ngày càng đen, Hường Vi vội vàng sửa lại lời nói: “Ách... Xe em để bên này...”

“Em ở chỗ nào vậy?”

Hường Vi a một tiếng, “Em phải đi trước để đón con nuôi của em đã.”

“Con nuôi của em?” Chu Thần Dật nhăn mặt cau mày nhìn Hường Vi

“Nhìn cái gì, chuyện em có con nuôi mắc mớ gì đến anh.”

...

Ở nhà trẻ, Tiểu đậu đỏ chu môi, há miệng, đôi mắt lo lắng nhìn ven đường, bạn học đều được đón đi hết, chỉ còn lại mỗi mình bé...

Năm giờ rưỡi, xe dừng lại trước cổng nhà trẻ, Hường Vi mở cửa xe, vội vàng chạy vào, “Thật xin lỗi Tiểu đậu đỏ, mẹ nuôi đến muộn.”

Tiểu đậu đỏ nhào vào trong ngực Hường Vi, giọng nức nở nói: “Mẹ nuôi xấu, mẹ nuôi xấu...”

“Tiểu đậu đỏ ngoan, về nhà mẹ nuôi làm món ngon cho con ăn có được được?” Hường Vi ôm con trai lên xe

Chu Thần Dật nhìn cô một cái, “Không ngờ em cũng thích trẻ con đấy.”

Hường Vi liếc mắt một cái, “Anh đây không phải là đang nói thừa sao. Tiểu đậu đỏ, nói

mẹ nuôi nghe một chút, hôm nay thầy giáo dạy con cái gì?”

Tiểu đầu đỏ không để ý đến Hường Vi, nghiêng đầu qua nhìn Chu Thần Dật, “Chú là ai?”

Chu Thần Dật nhìn bé con như búp bê, cười nói: “Chú chính là ba nuôi của con.”

Tiểu đầu đỏ nghe đầu suy nghĩ một trận, vẫn không hiểu cha nuôi là cái gì, nhìn Hường Vi một cái, “Mẹ nuôi, ba nuôi là cái gì?”

Hường Vi ho khan một tiếng, cặp mắt bốc hỏa nhìn chằm chằm người nào đó, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chu Thần Dật, anh có ý gì?”

Chu Thần Dật nhú mày, “Tất cả là do em nói, anh có thể không nhận sao?”

Hường Vi tức giận muốn nổ phôi, “Chu Thần Dật, anh đừng quá mức.”

Chu Thần Dật nói: “Vậy anh cũng nói cho em biết, Hường Vi, có một số việc không phải em nói kết thúc là có thể kết thúc được đâu, hiểu chưa? Nếu như em rồi rắm chuyện anh chưa từng theo đuổi em, vậy thì thật xin lỗi, mọi người đều đã trưởng thành, em phải biết những thứ đó chỉ là để dụ dỗ những cô gái nhỏ thôi.”

Hường Vi há hốc mồm, người đàn ông này cũng thật là bình tĩnh, đúng không, đúng không? Hường Vi hít thở sâu một cái, “Chu Thần Dật, mặc dù chúng ta quen biết từ nhỏ, nhưng trước đây quan hệ của chúng ta không tính là quá tốt, điểm ấy anh nên biết, lại nói tiếp, em với anh Hạo Triết còn thân thiết hơn so với anh. Xin lỗi, đối với em chuyện này quá đột nhiên.”

Chu Thần Dật hí mắt một cái, “Được rồi, trước hết em cứ suy nghĩ hai ngày đi đã.”

Hường Vi trợn mắt há mồm nhìn anh, “Chủ tịch Mao từng nói, tất cả không phải lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết để yêu thì đều là giở trò lưu manh. Chu Thần Dật, muốn đùa giỡn thì đi tìm người khác mà đùa giỡn, từng đến đây trêu chọc em!”

Khóe miệng Chu Thần Dật kéo ra một nụ cười, nụ cười này từ từ mở rộng, cả khuôn mặt đều rạng rỡ như hoa, ngay cả trong đôi mắt dài hẹp cũng lộ ra vui vẻ, “Vây là được rồi, chờ em suy nghĩ thật kỹ, anh sẽ làm báo cáo kết hôn gửi lên.”

Hường Vi muốn phát điên, “Cái này là anh thúc ép.”

“Anh làm sao thúc ép em, nam chưa cưới nữ chưa gả, hôm nay chính em cũng nói trước mặt các vị thủ trưởng anh là bạn trai em, anh cũng đâu có ép em.”

“Cái đó là do em sợ bị người ta dây dưa nên nói lung tung.”

“Hường Vi, em cũng đã hơn hai mươi tuổi, sao cứ làm như trẻ con vậy, chuyện này cứ quyết định như vậy đi, cho em suy nghĩ thật kỹ trong hai ngày.”

Hường Vi tức giận thiếu chút sùi bọt mép, “Chu Thần Dật, anh cảm thấy tính cách của chúng ta hợp nhau sao? Anh là chòm sao bò cạp, còn em là chòm sao song nữ, xưa nay sẽ không hợp nhau.”

“Bây giờ mà em còn tin những thứ đó, hợp hay không hợp, khắp nơi chẳng phải sẽ biết à.” Chu Thần Dật vừa lái xe, lại vừa nói thêm: “Tốt nhất em nên biết, đợi đến năm nay em về nhà, sẽ có không ít người đến đục khoét cánh cửa nhà em, tìm hiểu tận gốc rễ bức bách đi xem mắt, chính em nên hiểu rõ, em đừng nghĩ sẽ chạy trốn, phỏng chừng trong vòng một hai năm tới đây bác Hường lại được thăng chức, em ở bên ngoài nhiều năm như vậy thì cũng nên hiểu được, lựa chọn nào đối với em mới là tốt nhất.”

Hường Vi nhìn Chu Thần Dật, cười khổ, “Nói như vậy thì em phải cảm ơn anh rồi. Chu Thần Dật, anh tuổi còn trẻ mà đã leo lên được vị trí này, đừng nói là không có ai muốn lôi kéo anh, anh đã đến tuổi này mà vẫn chưa kết hôn, Chu Thần Dật đừng nói là anh đang đợi em, em

không phải là đứa trẻ hai ba tuổi, đối với tuổi trẻ quan quân của anh mà nói, tình yêu chỉ là chuyện vô nghĩa, gia thế bối cảnh mới quan trọng nhất chứ!”

“Hương Vi, gia thế và tình yêu hai cái cũng không có gì mâu thuẫn, không có ai nói một cô gái nhà giàu gả cho một anh nhà nghèo sẽ hạnh phúc cả đời, môn đăng hộ đối cũng không sai, anh hi vọng em không cần phải suy nghĩ phiền diện.”

Hương Vi lắc đầu, “Em cũng không nói là môn đăng hộ đối có lỗi gì, chỉ là Chu Thần Dật, hiện tại em chưa nghĩ đến chuyện kết hôn, cũng chưa có ý định nói chuyện yêu đương. Mà anh, đến bây giờ em cũng chưa từng suy nghĩ qua.”

Chu Thần Dật híp mắt, “Vậy sao? Hóa ra trong mắt em anh là như vậy. Hương Vi, giữa người với người điều quan trọng là duyên số, có một số người tuy có duyên nhưng không có phận, anh với em cũng được coi như có duyên, năm đó lần đầu tiên khi thấy em, lúc đó chỉ mới có mấy tuổi, năm tuổi, em và Lưu Khải cùng hợp nhau tới đánh cậu ấy, đừng tưởng anh không phát hiện. Khi đó em chỉ mới có năm tuổi mà đã biết ngụy trang, em đã dùng gương mặt đó để lừa gạt bao nhiêu người rồi, phỏng chừng mỗi người ai cũng thấy Hương Vi em là một người rất ngoan ngoãn, chính em cũng hiểu có đúng không. Khi đó anh đã nghĩ, chúng ta là thuộc cùng một loại người, thói quen ngụy trang, thờ ơ lạnh nhạt. Về phần sau này, em lại xa lánh bọn trẻ con trong đại viện, mặc dù anh không biết trong lòng em đang nghĩ gì, nhưng anh biết một chút đó là, em ghét bọn trẻ con trong đại viện bọn anh.”

Hương Vi lắc đầu một cái, “Anh đừng nói giống như anh thật sự hiểu rõ về em vậy. Chu Thần Dật, chúng ta quen biết gần hai mươi năm, thời gian thật sự qua lại cũng không nhiều, em là cái hạng người gì, anh biết được bao nhiêu, mà thực tế, anh là cái hạng người gì, giống như anh em cũng không biết. Nhưng mà hiện tại, xem ra anh cũng đã lừa không ít người, ai cũng nói Chu Thần Dật anh tuy là người có chút lạnh nhạt, nhưng lại là người bản phận hiền lành. Kỳ thật anh làm sao có thể hiền lành được, sợ rằng anh mới là người dối trá nhất đó, anh làm cho người ta không nắm được điểm mấu chốt của anh, anh ngụy trang rất thành công. Trên cuộc đời này, ai cũng muốn mang trên mặt mình thật nhiều mặt nạ để tồn tại, chẳng qua em cũng chỉ là một người ích kỉ, lạnh bạc, nhưng so với Chu Thần Dật anh thì công phu của em còn kém xa.”

Chu Thần Dật không lên tiếng, Hương Vi cũng mệt mỏi, dễ nhận thấy Tiểu đậu đỏ cũng không biết vì sao hai người lại cãi nhau, mang theo một mắt màu xanh biếc nhìn người này một chút, rồi lại nhìn người kia một chớp, cuối cùng cũng chỉ lo chơi đùa với đồ chơi của mình.

Đến khu nhà ở của Hương Vi, cô không mời Chu Thần Dật lên nhà, anh cũng không nói gì, sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Tiểu đậu đỏ, ba nuôi về đây, qua mấy ngày nữa sẽ trở lại thăm con. Cho ba nuôi theo đuôi mẹ nuôi của con được không?”

Trong cuộc sống đến gần ba tuổi của Tiểu đậu đỏ, đây là lần đầu tiên bé tiếp xúc với một người đàn ông trưởng thành trong thời gian lâu như vậy, hiển nhiên ấn tượng của Tiểu đậu đỏ đối với Chu Thần Dật rất tốt nên vẫy vẫy tay với Chu Thần Dật, “Tạm biệt ba nuôi, ba nuôi nhớ đến thăm con sớm nha.”

Gương mặt Hương Vi đen thui, muốn nổi giận nhưng lại thấy không tốt trước mặt con trai, chỉ đành phải dùng cặp mắt to nhìn chằm chằm Chu Thần Dật. Chu Thần Dật nhíu mày, ý tứ hàm xúc nhìn Hương Vi một cái, ánh mắt dài hẹp lóe lên, “Anh... Chờ câu trả lời của em.”

Chương 40

Editor: TRẦN THU LỆ

Chuyện lần này vô tình gặp được Chu Thần Dật, Hường Vi có chút nhức đầu, người này đúng là một âm hồn bất tán mà, tuần nào cũng tới, tuy Hường Vi không có được sắc mặt tốt, nhưng Tiểu đậu đỏ lại vô cùng vui vẻ, trong cuộc sống đến gần ba tuổi của bé cũng chỉ sống bên cạnh mẹ, bây giờ, mỗi tuần Chu Thần Dật đều tới mang theo bé ra ngoài chơi đùa, dù sao cũng chỉ là trẻ con, gió chiều nào theo chiều đó thôi, chỉ có mấy ngày ngắn ngủi mà đã về phe anh rồi, làm cho Hường Vi giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chỉ hy vọng chị Julie trở về nhanh thôi.

Mỗi lần Chu Thần Dật tới cũng không nhắc lại chuyện đó nữa, chỉ lo chơi đùa với Tiểu đậu đỏ mà thôi, Hường Vi lo lắng cho con trai nên đành phải đi theo. Cũng may anh cũng không nói đến chuyện đó, khiến trong lòng Hường Vi dễ chịu hơn, nhưng trong nháy mắt cô lại không hiểu, rốt cuộc là anh đang làm cái trò trống gì không biết nữa?

Một tháng sau, rốt cuộc chị Julie cũng trở lại, thần kinh căng thẳng của Hường Vi cuối cùng cũng được buông lỏng không ít. Lần này trở về, Julie làm cho Hường Vi cảm giác đặc biệt kỳ lạ, nhìn rất tiêu tụy, thoát nhìn cả người không hề có chút tinh thần nào.

Tiểu đậu đỏ thấy mẹ, dĩ nhiên là rất vui mừng, mặc dù Julie không có tinh thần nhưng khi thấy con trai vẫn rất vui mừng, nói Hường Vi chăm sóc cho Tiểu đậu đỏ rất tốt, so với lúc cô chưa đi nhìn sáng sủa không ít. Hường Vi chu miệng, trong lòng thầm nói: “Đây cũng không phải là công sức của em.”

Tiểu đậu đỏ núp trong ngực Julie, ôm cổ mẹ, non nớt nói: “Mẹ, Tiểu đậu đỏ có ba nuôi”

Hường Vi nghe vậy mí mắt giật giật, Julie nhìn Hường Vi một cái, rồi lại nhìn con trai, nói: “Tiểu đậu đỏ, nói cho mẹ nghe một chút, ba nuôi của con là ai?”

Tiểu đậu đỏ ghé đầu nhìn Hường Vi một cái, nói với Julie: “Mẹ, mẹ nuôi không thích ba nuôi, mẹ bảo mẹ thích ba nuôi có được được không?”

Hường Vi xấu hổ, làm bộ ho khan một tiếng, “Chị Julie, chị vừa mới trở lại, nên về phòng nghỉ ngơi trước đã.”

Julie cười nói: “Trong khoảng thời gian chị không có ở đây, có chuyện gì xảy ra mà chị không biết vậy?”

Hường Vi liếc mắt nhìn sang một bên, không trả lời. Julie cười cười, nhìn con trai, “Tiểu đậu đỏ, ba nuôi đối xử với con có tốt không?”

“Ba nuôi thích con, con cũng rất thích ba nuôi, mẹ, ngày mai ba nuôi lại đến đón con ra ngoài chơi.” Tiểu đậu đỏ núp trong ngực Julie cười khanh khách

Julie cười như không cười nhìn Hường Vi một cái, vỗ vỗ đầu con trai, “Con trai ngoan, mau đi ngủ thôi, sáng mai còn phải dậy sớm để chờ ba nuôi đến đón con nữa.”

Tiểu đậu đỏ gật đầu một cái, rồi từ trong ngực Julie tuột xuống, tự mình chạy về phòng.

Julie cười cười nhìn Hường Vi một cái, “Có chuyện gì xảy ra mà chị không biết vậy?”

Hường Vi chu miệng, “Chị Julie, không phải như chị nghĩ đâu.”

Julie cười ha ha, “Chị cũng chưa nói gì, em lại vội vàng trả lời như vậy thật là khả nghi. Vì Vi, chúng ta là hai chị em với nhau, giữa hai ta còn có cái gì không thể nói được?”

Hương Vi thở dài, “Chị Julie, chuyện tình cảm em chạm không tới. Nhưng mà, quả thật Tiểu đậu đỏ cũng nên có một người ba, chị Julie, con trai lớn lên không thể xa cách ba được, nên chị hãy tìm một người thật tốt.”

Sắc mặt Julie có chút tái nhợt, nhìn Hương Vi, “Lần này chị trở về, ngoại trừ chuyện trong nhà ra, còn có một chuyện khác là chị đi dự hôn lễ của hần. Vì Vi, em nói xem l,q,d có phải chị ngốc lắm không, hần kết hôn, nhưng mà vẫn không biết chị sinh cho hần một đứa con trai.”

Trước kia, chị Julie chưa bao giờ nói chuyện về ba của Tiểu đậu đỏ, lúc trước Hương Vi có hỏi một lần, Julie chỉ nói không biết con trai là của ai nên cô cũng không hỏi nữa.

“Chị và hần là bạn học, trước kia đã từng ở chung một chỗ, nhưng mà sau này hần lại muốn đi qua Pháp, bọn chị liền xa nhau, không lâu sau chị cũng đến Tokyo, mới phát hiện có Tiểu đậu đỏ, còn chuyện sau này thì em cũng biết, chẳng qua là chị không nghĩ tới, hần lại kết hôn nhanh như thế.” Julie không có rơi nước mắt, chỉ là rất bình tĩnh kể lại, Hương Vi nhìn bộ dáng kia của cô, tuy rất đau lòng nhưng cũng không biết nói những gì, chỉ có thể gọi tiếng, “Chị Julie...”

Julie lắc đầu một cái, “Chị không sao đâu, hần có cuộc sống của hần, hôm nay chị và hần đã là không thể nào. Chị cũng chưa từng oán hận hần, có khi còn phải cảm ơn hần, bởi vì hần đã cho chị món quà vô giá đó chính là Tiểu đậu đỏ.”

“Chị Julie...”

“Được rồi, không nói chuyện của chị nữa. Vì Vi, năm nay em cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, người đó đối xử với em có tốt không?”

Hương Vi thở dài, “Chị Julie, trước mắt em chưa muốn nói đến chuyện tình yêu, cũng không muốn kết hôn.”

Julie cười nói: “Tiểu đậu đỏ nói ngày mai ba nuôi của nó sẽ tới đón nó đi chơi hả? Mấy ngày nay người đó cũng tới đón Tiểu đậu đỏ ra ngoài đi chơi như vậy à?”

Hương Vi gật đầu.

“Em đừng nói là em không đi, ngày mai chị sẽ kiểm định thật tốt cho em. Được rồi, thời gian cũng không còn sớm, em cũng đi nghỉ đi.” Julie nói xong cũng trở về phòng của mình.

Hương Vi thở dài, vẫn ngồi bất động trên ghế sa-lon. Chị Julie mớ cô cha mẹ, cũng có thể cởi mở như vậy, cô cần gì phải canh cánh và nghi ngờ trong lòng? Hương Vi lắc đầu một cái, tắt đèn trong phòng khách rồi trở về phòng ngủ.

Sáng hôm sau, ba người ăn sáng xong sớm một chút, chuông cửa liền vang lên. Tiểu đậu đỏ sôi nổi chạy đi mở cửa, thế nhưng do người vẫn còn nhỏ nên với không tới, quay đầu về phía Julie lớn tiếng gọi. Julie nhìn Hương Vi một cái, cười cười đi mở cửa.

Chu Thần Dật thấy mở cửa là người khác, cũng không có gì ngạc nhiên, Tiểu đậu đỏ lập tức nhào vào trong ngực anh, còn trực tiếp gọi ba nuôi, ba nuôi, Julie cười nói: “Tôi là Julie, là mẹ của Tiểu đậu đỏ. Mấy ngày nay thật lòng cảm ơn anh đã chăm sóc Tiểu đậu đỏ.”

Chu Thần Dật gật đầu với Julie một cái, “Tôi là Chu Thần Dật, Tiểu đậu đỏ rất đáng yêu.”

Hương Vi ngồi bất động trên ghế sa-lon, Julie đóng cửa lại, cười cười, mặc dù thấy anh mặc quần áo thường ngày nhưng rất có khí chất, cộng thêm để tóc đầu đinh, Julie hiểu rõ, thì ra anh ấy là quân nhân, chẳng trách rất có khí thế. Sau khi Julie mời Chu Thần Dật ngồi xuống,

lặng lẽ nhìn về phía Hường Vi một cái, thấy cô im lặng không quan tâm đến ai, thở dài.

Tiểu đậu đỏ nghiêng ngả dính lấy ba nuôi, đem mẹ và mẹ nuôi vút ra sau gáy, lúu rúu nói chuyện với Chu Thần Dật không ngừng. Julie thấy anh nói chuyện với Tiểu đậu đỏ rất kiên nhẫn, trong lòng âm thầm gật đầu, lặng lẽ kéo Hường Vi vào phòng.

“Vi Vi, chính là người này à?”

Hường Vi đảo mắt một cái, uể oải nói: “Đúng vậy...”

“Ôi chao, em con bé này, chị nhìn hai người tụi em rất xứng đôi. Chị thấy anh ấy cũng không tệ lắm, em hãy cân nhắc một chút đi. Anh mắt nhìn người của chị em rất chuẩn, Vi Vi, em không phải là đối thủ của anh ấy.”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, “Chị Julie, chị xem thường em như vậy à?”

“Cái này không phải xem thường em. Vi Vi, nghe chị nói một câu, làm người, phải biết học nhìn về phía trước, những chuyện trước kia đã qua thì hãy cho nó qua đi. Em đừng mãi xoắn xuýt chuyện quá khứ. Được rồi, chị ra ngoài trước để tiếp khách, em suy nghĩ lại đi, chị sẽ đến công ty xem một chút, em không cần phải đi nữa.”

Ba mươi phút sau...

Hường Vi khó chịu lên xe, Julie cười đến mức vui tươi hơn hờ, vỗ vỗ đầu con trai, “Tiểu đậu đỏ, đi chơi vui nhé, đừng gây phiền phức cho ba nuôi và mẹ nuôi biết không?”

“Tạm biệt mẹ.”

Hường Vi nhìn ngoài cửa sổ, hôm nay đã là cuối tháng mười một, không còn bao lâu nữa sẽ về nhà, nghĩ đến ba, mẹ ở Bắc Kinh, Hường Vi hận mình không thể có thêm đôi cánh để bay về.

Tuy rằng Tiểu đậu đỏ còn nhỏ nhưng cũng rất có tinh thần mạo hiểm, Hường Vi có chứng sợ độ cao nên cũng không dám đi theo âm ỉ cùng với bé, chỉ ngồi một chỗ nhìn họ chơi đùa.

Hường Vi nhìn Chu Thần Dật một cái, thật ra thì anh ấy nói cũng không sai, năm về nhà nhất định sẽ bị bắt đi xem mắt. Hường Vi nhớ tới lại muốn nhất đầu, năm ngoái, cô về lúc bà ngoại qua đời cũng bị hỏi đến chuyện riêng tư, nhưng khi đó cô còn ở Nhật Bản nên người trong nhà cũng không thể thúc ép cô được, nhưng ba đã từng nói ông không hy vọng cô tìm người nước ngoài.

Mấy năm nay Hường Vi ở Nhật Bản, cũng không muốn quen với người nước ngoài, hôn nhân quốc tế cũng không phải là chuyện vinh quang tự hào gì! Hường Vi thở dài, thật ra mà nói thì Chu Thần Dật cũng được coi là tuổi trẻ tài cao, chỉ là Hường Vi vẫn cảm thấy quá đột nhiên, hơn nữa, kể từ lần hai người vô tình gặp nhau đến bây giờ anh cũng chưa từng nói lại những lời đó nữa, có lúc Hường Vi cảm thấy những lời nói đó không phải là ảo giác của cô chứ?

“Mẹ nuôi...Mẹ nuôi xấu hổ, xấu hổ, mẹ nuôi sợ đi cáp treo.” Tiểu đậu đỏ gào thét từ trên cáp treo xuống

Hường Vi xấu hổ, nhưng mà quả thật là cô sợ độ cao, đừng nói là cáp treo, chỉ cần tầng lầu hơi cao một chút, cô đã không dám nhìn xuống rồi. Giờ mà bắt cô ngồi trong cáp treo, vậy không phải là muốn lấy mạng của cô à.

Tiểu đậu đỏ cười khanh khách, cũng không chờ Hường Vi nói, lật đật chạy dẫn đầu. Chu Thần Dật nhìn Hường Vi một cái, “Đi thôi.”

Hường Vi đi theo phía sau anh, nghe anh gọi Tiểu đậu đỏ dừng lại, quả nhiên Tiểu đậu đỏ

dừng lại, không ngừng cười khanh khách, lại lật đật chạy về, dùng bàn tay nhỏ bé nắm lấy tay Hường Vi, Hường Vi ôm bé lại, “Tiểu đậu đỏ, có đói bụng không?”

Tiểu đậu đỏ ra sức gật đầu, “Ăn, ăn, bụng đói.”

“Được, được, được, chúng ta đi ăn cơm, lấp đầy bụng nhỏ của Tiểu đậu đỏ thôi.”

Tiểu đậu đỏ chơi đùa tới trưa, quả thật rất đói bụng, ngồi trên bàn cơm cũng không làm ầm ĩ, ăn uống rất hăng say.

Hường Vi không có khẩu vị, ăn qua loa một chút rồi ngừng lại. Chu Thần Dật nhìn cô một cái, “Năm nay em có về nhà không?”

Hường Vi gật đầu một cái, “Về chứ. Còn anh? Anh có về nhà không?”

Chu Thần Dật cười nói: “Đương nhiên phải về rồi.”

Hường Vi cũng không biết nên nói gì nữa nên đành phải im lặng.

“Em... Đã suy nghĩ như thế nào rồi?”

“Hả... Chuyện gì?”

“Hường Vi, em biết anh đang hỏi chuyện gì mà.”

Hường Vi không nói lời nào, Chu Thần Dật cười cười, “Dù sao lễ mừng năm mới năm nay em cũng phải về nên hãy suy nghĩ cho thật kỹ.” Chu Thần Dật để hẳn nói sau, rồi vỗ vỗ đầu Tiểu đậu đỏ, “Nào Tiểu đậu đỏ, đến để ba nuôi xem một chút bụng nhỏ của con đã no chưa nào?”

Tiểu đậu đỏ vuốt vuốt bụng nhỏ của mình, “No rồi, no rồi ạ.”

Trong lòng Hường Vi buồn rầu, suốt cả qua trình, cô vẫn rất bị động. Ở bên cạnh, Julie nhìn, cười nói cô chính một con cọp giấy. Hường Vi không biết làm sao, chỉ đành phải trốn trong vỏ ốc của mình không thèm nghĩ đến chuyện này nữa.

Ngày mười hai tháng mười một, là sinh nhật tròn ba tuổi của Tiểu đậu đỏ, lúc này Hường Vi mới nhớ tới sinh nhật của Chu Thần Dật vào ngày hai mươi tháng mười một.... Chỉ còn cách có tám ngày nữa!

Chương 41

Editor: TRẦN THU LỆ

“Mẹ, người và ba vẫn khỏe chứ?”

“Vi Vi hả, khỏe, đều khỏe cả. Hiện giờ dì Diệp cũng đang ngồi chơi với mẹ này, Vi Vi, con ở Thượng Hải phải tự chăm sóc mình cho tốt, không cần lo lắng chuyện trong nhà có biết không.”

“Dạ, con biết. Mẹ, năm nay con sẽ về nhà sớm.”

“Vậy thì tốt quá... Vi Vi, dì Diệp có chuyện muốn nói với con.”

“Vi Vi à...”

“Dì Diệp à...”

“Vi Vi, con cũng ở Thượng Hải phải không? Dì Diệp nhờ con một việc nhé, mấy ngày nữa là sinh nhật của anh Thần Dật con, con có thể đi chúc mừng nó được không? Nói với nó, năm phải về nhà sớm mừng năm mới.”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, im lặng một hồi mới vâng một tiếng

Ở bên này Hường Vi nghe dì Diệp nói chuyện với mẹ, còn có tiếng trẻ con truyền đến.

“Vi Vi, nếu Thần Dật cũng ở Thượng Hải vậy con ở bên đó có chuyện gì cần thì tìm Thần Dật giúp một tay. Mẹ ở bên này con không cần lo lắng, thân thể mọi người rất khỏe. Con của anh Hạo Triết cũng đã biết chạy rồi, ít bữa con về nhìn xem, rất đáng yêu. Được rồi, Vi Vi, phải tự chăm sóc bản thân mình biết chưa. Mẹ với dì Diệp có việc phải ra ngoài, cúp máy trước.”

Hường Vi nghe trong loa truyền đến âm thanh lẫn lộn, cười khổ cúp điện thoại.

Ngày mười chín tháng mười một, Chu Thần Dật gọi điện thoại đến mời Hường Vi ngày mai đi tham gia tiệc sinh nhật của anh. Tiểu đầu đỏ nghe tiếng ba nuôi, lật đật cầm lấy điện thoại ríu rít nói chuyện, Hường Vi chu miệng ngồi một bên.

Julie vỗ vỗ bả vai cô, “Vi Vi, nhìn vẻ mặt đau khổ của em kìa, ngày mai sau khi đi dự tiệc xong, không cần về nhà ngủ cũng được. Nhớ đi chơi vui vẻ nha.”

Hường Vi cười khổ, “Chị Julie, chị nói cái gì vậy? Hiện tại em đang rầu muốn chết, chị còn ở đó mà châm chọc em.”

Julie cười nói: “Được rồi, đừng nhăn mặt nữa. Ngày mai đi chơi vui vẻ nha, ha ha... Con trai, có muốn chúc mừng sinh nhật ba nuôi không?”

Tiểu đầu đỏ cầm điện thoại, “Ba nuôi, sinh nhật vui vẻ.”

Trong loa truyền đến tiếng cười của Chu Thần Dật, còn khen Tiểu đầu đỏ mấy câu. Julie cười đến vui vẻ, vỗ vỗ đầu con trai, lấy lại điện thoại, “Sinh nhật vui vẻ. Ngày mai tôi sẽ đưa Vi Vi đến sớm, anh muốn đến đón? Được, được, ừ, vậy ngày mai gặp. Tôi à? Ngày mai tôi còn có việc nên không đến được. Tiểu đầu đỏ thì quá nhỏ, cũng không thể để nó đến gây phiền phức được. Ừ, vậy tạm biệt.”

Julie cúp điện thoại, cười híp mắt nhìn Hường Vi, “Vi Vi, anh ấy bảo ngày mai sẽ đến đón em. Được rồi, tối nay đi ngủ sớm đi, tránh khỏi ngày mai mang theo hai mắt gấu mèo.”

Tiểu đậu đỏ chu môi, “Mẹ, con muốn đi, con muốn đi.”

Julie sờ sờ đầu con trai, “Con trai ngoan, ngày mai mẹ cùng con đi chơi có được không?”

Tiểu đậu đỏ méo miệng một cái, “Không cần, con muốn đi, con muốn đi với mẹ nuôi.”

Julie ngồi chồm hồm, ghé vào tai Tiểu đậu đỏ nói thì thầm gì đó, Tiểu đậu đỏ chu miệng một hồi liền cười khanh khách. Hướng Vi ngồi trên ghế sa-lon, ngược lại không thèm để ý đến hai mẹ con nhà này.

“Mẹ, ngày mai con sẽ đi chơi với mẹ.” Tiểu đậu đỏ nói xong, lại chạy đến bên người Hướng Vi, “Mẹ nuôi, mẹ nuôi ôm.”

Hướng Vi lấy lại tinh thần, thấy Tiểu đậu đỏ, cười ôm bé vào trong ngực, “Tiểu đậu đỏ, con nên đi ngủ rồi.”

“Mẹ nuôi, muốn hôn.”

Hướng Vi hôn lên trán bé một cái, Tiểu đậu đỏ cười khanh khách che cái trán từ trong ngực Hướng Vi tuột xuống chạy về phòng. Julie thấy con trai đã chạy về phòng, cười nói với Hướng Vi: “Vi Vi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon, chị Julie.”

Mới vừa rạng sáng ngày hôm sau, Chu Thần Dật gửi tin nhắn tới nói trưa nay sẽ qua đón cô, Hướng Vi liếc mắt nhìn một cái, trở mình tiếp tục ngủ.

Bốn giờ ba mươi phút chiều, Hướng Vi mở cửa nhìn thấy Chu Thần Dật đứng trước cửa, cười nói: “Chuẩn bị xong rồi à? Vậy thì đi thôi.”

Vẫn là nhà hàng Sùng Minh lần trước, Hướng Vi theo sau lưng anh đi vào, trong phòng đã có một số người, có mấy người lần trước đã gặp mặt rồi.

“Ôi, Thần Dật, tôi nói cậu đã đi đâu rồi chứ, thì ra là đi đón bạn gái nha. Ha ha, em gái Hướng Vi, lần trước chúng ta đã gặp rồi, còn nhớ tôi không?” Người nói chuyện chính là người lần trước nói muốn giới thiệu em gái cho Chu Thần Dật

“Bành Chiêu, hôm nay có chị dâu ở đây, anh phải chú ý một chút, cẩn thận về nhà lại bị bắt quỳ lên tấm ván giặt đồ nữa đấy. Này Thần Dật, tới đây, tới đây, uống rượu, hôm nay tôi nhất định phải trả thù.” Một người đàn ông có dáng người rất cao đi tới vỗ vỗ bả vai Bành Chiêu, cười nói.

Chu Thần Dật nhú mày, nói với Hướng Vi: “Em hãy cùng ngồi một chỗ với chị dâu đi.” Chu Thần Dật vừa nói xong liền dẫn Hướng Vi sang bên khác.

“Chị dâu, hôm nay phiền chị chú ý đến cô ấy một chút.”

“Ôi, Tiểu Chu tử, em giữ bí mật tốt thật đấy. Ngay cả chị dâu cũng không biết, được, chị sẽ trông cho em, em mau qua bên đó đi.”

Chu Thần Dật cười cười, “Vậy thì làm phiền chị dâu rồi.”

Đợi Chu Thần Dật đi rồi, Thôi Mạn bảo Hướng Vi ngồi xuống, “Chị tên là Thôi Mạn, là đàn chị của Thần Dật, chồng chị là Bành Chiêu, chính là người hồi nãy vừa mới nói chuyện với em đấy. Cái tên Tiểu Chu tử này, chị nói sao cậu ta lại thông thả như vậy chứ, thì ra là kim ốc tàng Kiều nha.”

Hướng Vi nghe vậy đầu không khỏi xuất hiện vạch đen, còn biết nói gì nữa, đây, Hướng Vi cười cười, “Em tên là Hướng Vi.”

“Hướng Vi, vài ngày trước nhà cũng rất lo lắng cho Chu THẦN DẬT, nên mới giới thiệu em gái cho cậu ta, nhưng mà tên tiểu tử này lại không đến gặp mặt, trước tiên chị nói rõ chuyện

này với em. Tiểu Chu tử là một người khó chịu như vậy, lại có một cô bạn gái xinh đẹp như em, tiểu tử này thật đúng là chân nhân bất lộ tướng nha. Hường Vi, nói cho chị nghe một chút đi, sao hai người lại quen nhau?”

Hường Vi cười nói: “Trước kia sống cùng trong đại viện, cũng coi như là đã quen biết gần hai mươi năm.”

“Em cũng sống trong đại viện à? Chị cũng là người sống trong đại viện đấy, chẳng trách vừa gặp em chị đã cảm thấy thân thiết.” Thôi Mạn cười nói, vừa chỉ vào đám đàn ông đang uống rượu, “Được lắm, lần Tiểu Chu tử thăm rồi, một mình cậu ấy làm sao uống lại cả đám người kia.”

Hường Vi không lên tiếng, tầm mắt xoay qua chỗ khác nhìn một chút

Thôi Mạn là người phụ nữ rất thú vị, tính tình cởi mở, ngược lại rất phù hợp với tính tình của Hường Vi. Hường Vi cũng sẽ nói những chuyện lý thú ở Nhật Bản cho cô nghe, hiện tại vợ chồng Thôi Mạn có một đứa con trai bốn tuổi, nhắc tới con trai Thôi Mạn rất đặc ý. Đúng lúc Hường Vi cũng có một đứa con nuôi, hai người phụ nữ cũng coi như cùng đề tài.

Thôi Mạn vừa trò chuyện với Hường Vi vừa chú ý chồng mình. Hường Vi cười cười, trong lòng thầm nói thì ra vị kia là người bị “Vợ quản nghiêm” rồi.

Bành Chiêu nhớ kỹ lời cảnh cáo của bà xã đại nhân nên cũng không dám uống nhiều. Hôm nay, rõ ràng Chu Thần Dật rất hào hứng, uống rượu là ai mời cũng không từ chối, Bành Chiêu ở một bên nhìn, bủn môi, lại nhìn bà xã đại nhân bên kia mấy lần, thấy bà xã đang cùng với bạn gái của Chu Thần Dật nói chuyện hăng say, muốn nói gì đó, rồi suy nghĩ lại một chút hay là thôi đi.

Hường Vi cũng không chú ý đến bên đó, dù sao hôm nay tới cũng coi như là theo đám đông, ăn uống miễn phí. Thôi Mạn nhíu mày một cái, nói với Hường Vi: “Hường Vi, Thần Dật uống hơi nhiều, em không qua xem một chút sao? Bành Chiêu nhà chị mà uống say là về nhà cứ đòi ăn.”

Đầu Hường Vi không khỏi xuất hiện vạch đen, “Cái này...”

“Em vừa nhìn chính là loại người bị Tiểu Chu tử ăn gắt gao, em gái, đàn ông ấy à, em không thể luôn theo ý bọn họ, càng không được nuông chiều, em càng nuông chiều bọn họ lại càng cho rằng em dễ bị bắt nạt.” Thôi Mạn như chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói.

Về mặt Hường Vi không biết làm sao, cô và Chu Thần Dật vốn vẫn chưa đến tình trạng đó, cô có thể nói gì đây? Nhưng trong mắt những người này, cô đã bị dán mác là bạn gái của Chu Thần Dật rồi. Hường Vi thật là khóc không ra nước mắt mà, cái này thì bảo cô phải làm sao?

Thôi Mạn lắc đầu một cái nói: “Cái tên Tiểu Chu tử này...”

Kết quả cuối cùng, Hường Vi rất đau khổ quay về làm bảo mẫu. Mấy người đàn ông này uống rất nhiều, nhất là Chu Thần Dật, chính là một loại bần nhão, Thôi Mạn đi tới giữ ông xã mình lại, trong mắt người ngoài Hường Vi là thân phận bạn gái, nên việc chăm sóc Chu Thần Dật rơi trên đầu cô.

“Hường Vi, tiểu tử Thần Dật này giao cho em chăm sóc, lái xe cẩn thận nha.” Thôi Mạn đỡ Bành Chiêu nói với Hường Vi.

“Vâng, chị Mạn, em sẽ cẩn thận, tạm biệt.” Hường Vi đỡ Chu Thần Dật lên xe, ngồi vào chỗ tài xế thở hổn hển. Ở đây, Chu Thần Dật có một căn nhà nhỏ, Hường Vi lái xe vào, mất một lượng lớn sức lực mới đỡ được anh lên lầu, cũng may người này còn chút ý thức, nói

chuyện với anh, anh cũng có thể trả lời.

“Này, này, chìa khóa anh để ở đâu?”

Chu Thần Dật đưa tay vào túi sờ sờ, sờ soạng một hồi lâu mới lấy ra, Hường Vi nhận lấy, mở khóa cửa, cực kỳ mệt mỏi mới diu anh vào trong giường, không kịp nghỉ ngơi lại đi vào phòng bếp đun nước nóng.

Chờ Hường Vi trở lại phòng ngủ, tên kia đang nằm ở mép giường nôn, mùi vị thật là khó ngửi. Hường Vi trừng đôi mắt to nhìn chằm chằm, đi tới, “Này, anh không sao chứ?”

“Nôn...”

Hường Vi vội vàng chạy vào phòng tắm lấy khăn lông, bung một chậu nước nóng ra. Chu Thần Dật nằm thẳng đơ trên giường, Hường Vi thở dài, vắt khăn lau mặt, lau tay cho anh, mới phát hiện trên quần áo cũng dính không ít vết bẩn, Hường Vi cau mày cởi áo anh ra, rồi kéo chăn đắp kín anh lại, cầm cây lau nhà thu dọn chiến trường anh gây ra, rồi đem quần áo anh đi giặt sạch sẽ, lúc này nhìn thời gian cũng đã mười hai giờ.

Sau khi thu dọn xong tất cả, Hường Vi mới có thời gian nghỉ ngơi một lát, nhà cửa cũng không lớn, một phòng ngủ, một phòng khách, một phòng bếp và một nhà vệ sinh, nhưng mang một người ở cũng được coi là rộng. Vốn là Hường Vi cũng muốn mua một căn nhà nhỏ như vậy, nhưng mà sau đó Julie nói chỗ ở của chị rộng rãi, bảo Hường Vi đến ở cho vui, nên cô mới không mua nhà.

Khi Chu Thần Dật tỉnh lại là ba giờ ba mươi sáng, bật đèn đầu giường lên, ngồi trên giường mới phát hiện trên người không mặc áo, đứng dậy mở học tủ, lấy một cái áo sơ mi mặc vào rồi mới mở cửa phòng đi ra ngoài, nhìn thấy Hường Vi đang ngồi thiếp đi trên ghế sa-lon, trên người đắp một cái mền.

Chu Thần Dật vỗ vỗ đầu còn có chút chóng mặt, đi tới, khom người xuống cẩn thận ôm cô vào trong ngực đi vào phòng ngủ, đắp kín mền cho cô, Chu Thần Dật ngồi ở mép giường lặng lẽ nhìn cô.

Bộ dáng thường ngày của Chu Thần Dật lúc nào cũng lạnh lùng nhưng bây giờ khóe miệng lại hàm chứa vui vẻ, nếu Hường Vi tỉnh lại, nhất định sẽ phát hiện người này không giống như bình thường.

Đây là lần đầu tiên anh nhìn cô với khoảng cách gần như vậy, không thể không thừa nhận, với đàn ông mà nói đây là một khuôn mặt xinh đẹp, mặc dù đã hai mươi lăm tuổi, nhưng da quả thật rất tốt, vô cùng mềm mại, phỏng chừng cùng cô ngày trước ở thủ đô có quan hệ rất lớn.

Anh nhớ khi còn nhỏ, cô bé này chỉ thích trốn tránh người trong đại viện bọn anh, nếu tình cờ gặp cũng chỉ lên tiếng chào hỏi, rồi vội vàng chạy mất, giống như bọn anh là độc xà thú dữ không bằng. Cô cũng không thích đám người bọn anh, điều này rất rõ ràng. Mấy năm đó cô xa lánh đám người ở đại viện, ngay cả lúc đi học cũng tìm chỗ rất xa. Lúc nào thì anh để ý đến cô? Lần đầu tiên gặp mặt cô quả thật đã để lại ấn tượng cho anh, sau nữa gặp lại, phong cách hành sự của cô bé này cùng những cô gái khác trong đại viện khác biệt rõ ràng, anh ở một bên lặng lẽ nhìn, chỉ là muốn nhìn xem một chút cô bé có gì mà khác biệt, lúc đó được nghe nhiều nhất chính là “Con gái nhà họ Hường rất thông minh”, “Tài năng xuất chúng” các loại vân vân, sau này cô đi Bắc Kinh. Gặp lại lần nữa, cô đã một cô gái trưởng thành duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp đứng trong phòng khách nhà anh, mỉm cười nhìn anh đi từ trên lầu xuống, khi

đó anh lại nghĩ cô là con gái nhà ai mà xinh đẹp như vậy. Hóa ra cô chính là Hường Vi.

Chu Thần Dật cười lắc đầu một cái, lúc đó anh vẫn không biết những rối rắm trong lòng mình là thứ gì, cực lâu sau này anh mới hiểu rõ những thứ mơ hồ không rõ đó chính là rung động, chẳng qua là khi đó cô đã đi Nhật Bản. Chẳng trách, khi đó anh cả lại dùng vẻ mặt khó hiểu nhìn anh, đứng một bên nhìn anh hoang mang, cũng cự tuyệt nói cho anh biết. Còn có cả mẹ nữa, rõ ràng đã sớm ngáp ghé con gái nhà người ta, cũng không biết nếu bác gái biết mục đích của bà thì có còn thân thiết vui vẻ như thế này không.

Đưa tay lên khẽ vuốt nhẹ khuôn mặt của cô, Chu Thần Dật cúi đầu hôn lên má cô một cái, rồi kéo cửa phòng ngủ đi ra ngoài...

Hường Vi bị một trận tiếng chuông điện thoại đi động đánh thức, mơ mơ màng màng cầm điện thoại lên nghe, “Alo...”

“Này... Em gái Vi Vi, đã thức dậy chưa? Tối hôm qua ngủ ngon giấc không?” Julie mang theo âm thanh chế giễu truyền đến, Hường Vi lập tức tỉnh táo, mở to hai mắt nhìn chung quanh, phát hiện mình đang nằm trên một cái giường, trở mình một cái ngồi dậy, quá tốt, quần áo vẫn còn mặc trên người.

“Chị Julie, em sẽ về ngay, tạm biệt...” Cúp điện thoại xong, Hường Vi xoay người xuống giường, mang dép rồi đi ra cửa, phòng khách không có ai, gọi hai tiếng cũng không có ai trả lời, Hường Vi nhíu mày, nhìn đồng hồ, đã tám giờ, xem ra Chu Thần Dật đi rồi, nghĩ đến đây, Hường Vi thở phào một cái nhẹ nhõm, nhắc chân đi vào nhà vệ sinh, trên bồn rửa tay để một cái bàn chải đánh răng và một cái ly thủy tinh mới toanh và một tuýp kem đánh răng Vân Nam. Hường Vi súc miệng xong, lại đi vào phòng bếp, thấy một mảnh ghi chép được dán trên cửa, “Đồ ăn sáng trên bàn, nếu lạnh thì hâm lại bằng lò vi sóng rồi hãy ăn.”

Hường Vi lấy mảnh giấy xuống, đến trước bàn, mở ra nhìn thấy trên bàn để một bát cháo trắng, hai quả trứng gà luộc và mấy cái bánh bao hấp, Hường Vi đưa tay sờ sờ, vẫn còn ấm, nên cũng không khách sáo mà ngồi xuống ăn luôn.

Ăn cơm xong, thu dọn phòng bếp, rồi lại vào phòng ngủ thu dọn chăn mền ngay ngắn, nhìn quanh bốn phía không có gì không ổn, lúc này mới cầm túi lên rồi đi.

Chương 42

Editor: TRẦN THU LỆ

“Mẹ nuôi, mẹ nuôi...”

Hương Vi ôm lấy Tiểu đậu đỏ, cười nói: “Tiểu đậu đỏ, có muốn theo mẹ nuôi về nhà không? Sẽ có ông ngoại, bà ngoại thương yêu con.”

Tiểu đậu đỏ chớp chớp đôi mắt ti tròn, “Mẹ không cho con đi.”

“Mẹ nuôi sẽ nói chuyện với mẹ có được không?” Hương Vi bẹo má Tiểu đậu đỏ một cái Julie đang trang điểm trong phòng, Hương Vi ôm Tiểu đậu đỏ đi vào, “Chị Julie, em muốn mang Tiểu đậu đỏ về nhà ở mấy ngày, chị xem có được không?”

Julie nghe vậy liền dừng động tác trên tay, xoay người nhìn cô một cái, “Em muốn dẫn nó đi đâu thì dẫn chứ hỏi chị làm gì, chị còn thoải mái không ít đấy.”

“Nói như vậy là chị đồng ý hả?”

“Đúng vậy, chị đồng ý. Vi Vi, vậy Tiểu đậu đỏ giao cho em chăm sóc. Vừa vặn khoảng thời gian này chị ra ngoài du lịch một vòng.”

Khóe miệng Hương Vi giật giật, có người mẹ không có trách nhiệm như vậy à? Nhìn Tiểu đậu đỏ ngoan ngoãn trong ngực, Hương Vi thầm nghĩ, Tiểu đậu đỏ, con thật đúng là một đứa trẻ đáng thương mà.

Julie xoa bóp mặt con trai, “Con trai, đến đó phải cư xử cho tốt, mẹ nuôi và ba cũng ở đó đấy.”

“Mẹ, con có thể gặp ba nuôi?”

“Đúng vậy, con trai. Nhớ cầm thật nhiều bao lì xì vào.” Julie cười nói

“Bao lì xì, bao lì xì, lễ mừng năm mới, lễ mừng năm mới, bao lì xì, bao lì xì...”

Hương Vi không khỏi phì cười một tiếng, “Tiểu đậu đỏ, đi theo mẹ nuôi về đó, nhất định không thiếu bao lì xì cho con.”

Julie nhìn Hương Vi, “Khi nào em lên máy bay?”

“Khoảng mấy ngày nữa, em đã nói với mẹ là sẽ về sớm.” Hương Vi vừa nói vừa thả Tiểu đậu đỏ xuống, sờ sờ đầu con trai, “Chị Julie, chừng nào chị đi?”

“Chị à, còn một thời gian nữa, em cũng đừng lo lắng cho chị, chị sẽ tự chăm sóc mình thật tốt.”

Hương Vi gật đầu một cái, “Vậy thì tốt.”

“Tiểu đậu đỏ, ra ngoài trước đi, để mẹ và mẹ nuôi nói chuyện một chút.”

Tiểu đậu đỏ gật đầu một cái, lon ton chạy ra ngoài.

Julie vừa đeo hoa tai vừa nói: “Vi Vi, những cái khác chị không nói, em về Bắc Kinh thì tự chăm sóc mình cho tốt. Còn nữa, em cũng đã hai mươi lăm tuổi, năm nay trở về em còn muốn trốn tránh? Nghe chị nói, thật ra thì Chu Thần Dật cũng không tệ lắm, hiện tại ở xã hội này, chỉ cần người ta đối xử tốt với em, như thế là đủ rồi. Nói gì tôi yêu bạn, bạn yêu tôi, cái gì mà yêu đến chết đi sống lại, ha ha... Sống ở xã hội hiện tại này, thật là quá không thực tế.”

“Chị Julie, em...”

“Vi Vi, mặc dù trước kia em đã từng bị tổn thương, chị cũng hiểu, nhưng mà, đó không phải là lý do để em núp trong vỏ bọc. Em không giống chị, dù sao cũng không có ai quan tâm đến chị, nên đời này chị không kết hôn cũng không sao. Nhưng em thì khác, gia đình của em, bối cảnh của em thì không thể không kết hôn. Hương chị, con gái cán bộ cấp cao giống như em, hôn nhân ít nhiều gì cũng mang theo mùi vị lợi ích, dù sao thì cũng dùng hai mắt để chọn, không bằng chọn Chu Thần Dật, người này rất có tính kiên nhẫn, mặc dù có khó chịu, nhưng lại là người rất có trách nhiệm.”

“Chị Julie...”

“Ha ha, chị còn chưa nói hết đấy. Vi Vi, có một số việc, người ngoài cuộc sẽ ràng hơn là người trong cuộc như em. Em cũng đâu có chán ghét anh ấy đúng không? Nếu không lấy tính cách của em, nếu thật là ghét anh ấy, làm sao còn để cho anh ấy lượn lờ trước mặt em! Em thật là, lòng tự ái quá mạnh mẽ, cũng quá kiêu ngạo. Phụ nữ mà, phải ra vẻ nhu nhược lúc thích hợp, có câu nói “Trăm luyện thép uốn thành ngón tay mềm”, với đàn ông, vũ khí lợi hại nhất không phải là khuôn mặt, mà là xem em có có thủ đoạn để bọn vây quanh quần quýt em hay không. Đàn ông chinh phục thế giới cùng lúc cũng muốn chinh phục được người phụ nữ của mình, ha ha... Ai thua, ai thắng vẫn còn chưa biết được.” Julie cười cười, lấy son tô lên môi, d, l, q, d

Hương Vi chu miệng, ánh mắt xem thường, “Nói giống như chị hiểu rất rõ vậy.”

Julie cười hì hì một tiếng, “So với em thì chị đây thật sự là lợi hại hơn một chút.”

Hương Vi cau mày, “Đúng, đúng, em nói không lại chị, chúc chị hôm nay có một buổi hẹn hò thật tốt.”

Julie thấy Hương Vi đi ra ngoài, mặt mày vẫn vui vẻ như cũ, “Lại chạy, mỗi lần nói đến chuyện này em lại bỏ chạy. Xem em trở về rồi chạy đi đâu.”

Mùng tám tháng chạp, Hương Vi mang theo Tiểu đậu đỏ trở về Bắc Kinh.

Trần Mai đã sớm đem phòng của con gái dọn dẹp sạch sẽ, từ tối hôm qua đã bắt đầu cảm râm cả một đêm với Hương Khai Hoa. Con gái về nhà, trong lòng Hương Khai Hoa cũng rất vui mừng, đặc ở nhà chờ chứ không đi ra ngoài.

Kim đồng hồ đã điểm qua mười hai giờ, Trần Mai nhìn một bàn đầy món ăn, trong lòng lo lắng đi tới đi lui. Hương Khai Hoa nhìn đồng hồ nói: “Em cứ ngồi xuống chờ một chút, Vi Vi cũng sắp về rồi.”

Trần Mai trừng mắt nhìn Hương Khai Hoa một cái, “Hơn một năm không thấy nó, anh không nhớ con gái à?” Trần Mai vừa nói lại đi tới ban công nhìn xuống.

Lại qua gần mười phút, chuông cửa vang lên, Trần Mai vội vàng đi mở cửa.

“Mẹ... Ba...”

“Vi Vi, rốt cuộc con cũng về rồi, nào, mau đi vào.” Trần Mai kéo cửa ra thấy con gái đứng bên ngoài vội vàng nói.

Hương Vi cười cười, dắt Tiểu đậu đỏ vào nhà. Lúc này Trần Mai mới thấy con gái còn dẫn theo một đứa bé, Trần Mai nhíu mày, “Vi Vi, đứa nhỏ này là?”

Hương Vi cười nói: “Mẹ, đây là con nuôi của con, mẹ nó có việc phải ra ngoài một thời gian, nên để cho con dắt theo con trai. Đến đây, Tiểu đậu đỏ, đây là bà ngoại, kia là ông ngoại.”

“Bà ngoại, ông ngoại...” Tiểu đậu đỏ mở đôi mắt to tròn nhìn xung quanh

Trần Mai vuốt vuốt tay, nhìn con gái, “Hôm qua con cũng không nói một tiếng là có thêm đứa bé nữa, con xem mẹ cũng không có mua cái gì cho nó cả.”

Hương Vi cười cười, “Con đây không phải cho hai người bất ngờ sao.”

Trần Mai la trách nhìn con gái một cái, “Con đó... Ngồi máy bay lâu như vậy có đói bụng không, mau tới ăn cơm.”

Hương Vi gật đầu một cái, sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Đi, chúng ta đi rửa tay.”

Trần Mai thấy con gái đi vào phòng bếp, nhìn chồng một cái, nhún vai, “Anh xem con gái của anh... Haiz.”

Tiểu đậu đỏ vừa tới nhà mẹ nuôi, đối với mọi thứ đều cảm thấy xa lạ và bối ngỡ, có điều là miệng của đứa nhỏ này rất ngọt, mới chỉ qua thời gian một bữa cơm, Trần Mai liền coi đứa nhỏ này như bảo bối tâm can, không thương không được.

Ăn xong cơm trưa, Hương Vi cùng trò chuyện với ba một hồi, thật sự là quá mệt mỏi, nên đành phải về phòng nghỉ ngơi một chút trước đã.

Tinh thần Tiểu đậu đỏ rất tốt, Trần Mai vừa gọt cho bé quả táo, vừa nói với Hương Khai Hoa, “Thật là một đứa nhỏ đáng yêu mà, như thế này em phải mang theo nó đi ra ngoài dạo một vòng mới được.”

“Tiểu đậu đỏ, có muốn ra ngoài đi dạo với bà ngoại không?” Trần Mai cắt một miếng táo đưa cho bé.

Tiểu đậu đỏ mở to mắt, gật đầu một cái.

Trần Mai cười hì hì một tiếng, “Thật đáng yêu. Khai Hoa, bây giờ em mang Tiểu đậu đỏ ra ngoài một lát, chờ chút nữa Vi Vi dậy anh nói với nó là em mang Tiểu đậu đỏ sang nhà dì Diệp nhé.”

Hương Khai Hoa bắt đầu dĩ nhiên đáng vẻ như muốn lập tức đi khoe của quý của vợ, thờ dài, “Được.”

Trần Mai nắm tay Tiểu đậu đỏ, “Tiểu đậu đỏ, bà ngoại dẫn con đi chơi nhé.”

Hương Vi ngủ một giấc từ trưa thẳng đến ba giờ chiều, “Ba, mẹ và Tiểu đậu đỏ đi đâu rồi?”

“Mẹ con mang Tiểu đậu đỏ sang nhà dì Diệp rồi.”

Hương Vi bắt đầu dĩ nhiên cười cười, đi tới ngồi trên ghế sa-lon, “Ba, người nên ngăn mẹ lại.”

“Phòng chừng đến nhà dì Diệp là để khoe khoang thôi. Từ khi trong nhà dì Diệp của con có thêm cháu trai, cả ngày mẹ con đều lắm bầm, lần này trở về, nếu như mẹ con có nói gì thì cũng đừng để trong lòng.” Hương Khai Hoa nhẹ nhàng khuyên nhủ

Khóe miệng Hương Vi giật giật, chẳng lẽ mẹ cô lại muốn buộc cô lập gia đình?

Hương Khai Hoa lảng tránh ánh mắt của con gái, làm bộ ho khan một tiếng, “Vi Vi, ba hơi mệt nên đi nghỉ một chút.”

Hương Vi gật đầu một cái, chờ ba trở về phòng xong, Hương Vi nhíu mày một cái, có chuyện gì xảy ra mà cô không biết sao?

Nhìn đồng hồ, chưa tới bốn giờ, Hương Vi suy nghĩ một chút, quyết định đến nhà dì Diệp một chuyến.

Diệp Vũ Dương hai tuổi rưỡi, thật là tò mò đối với anh trai nhỏ tóc vàng trước mắt, một đôi mắt to đen bóng không ngừng nhìn Tiểu đậu đỏ.

“Chị dâu, hôm nay Vi Vi về à?” Diệp Hân cầm sợi len mới mua đan áo cho cháu trai

“Mới về trưa nay, hơi mệt nên đi ngủ rồi.” Trần Mai cười nói

Diệp Hân nhìn Tiểu đậu đỏ một cái, “Đứa nhỏ này thật xinh đẹp, chẳng trách chị dâu lại thích nó như vậy.”

Trần Mai cười toe toét, “Đúng vậy, không biết Vi Vi nhận con nuôi lúc nào, cũng không chịu nói với chúng tôi một tiếng, hôm nay đứa nhỏ về mà tôi cũng không mua thứ gì cho nó.”

Diệp Hân yên tâm, nói với cháu trai Diệp Vũ Dương: “Vũ Dương, cùng anh trai nhỏ đi chơi đi.”

Diệp Vũ Dương gật đầu một cái, đi tới lôi kéo Tiểu đậu đỏ, hai đứa nhỏ hấp ta hấp tấp chạy lên lầu.

Trần Mai thở dài, “Haiz, Vi Vi nhà tôi cũng đã hai mươi lăm, cũng không biết tới lúc nào nó mới chịu kết hôn, sinh con, tôi thật là không gấp không được, đứa nhỏ này trời sinh tính tình giống hệt với ba nó, hỏi nó, nó nói không cần vợ, không cần vợ, lần này trở về nhất định phải cho nó đi xem mắt mới được.”

Trong lòng Diệp Hân khản trương, lập tức cười nói: “Chị dâu, bọn trẻ bây giờ đều thế cả, chị nhìn xem Thần Dật nhà em đi, cũng đã ba mươi một tuổi rồi, còn không phải cũng kéo dài đó sao, em đây là mẹ, trong lòng cũng gấp, nhưng mà trong lòng cũng hiểu rõ, suy nghĩ của nó mới là quan trọng nhất, em cũng không ép nó, tránh khỏi sau này vợ chồng bất hòa lại oán giận em. Chị dâu, Vi Vi nhà chị cũng còn trẻ, chị cũng đừng nên nóng nảy.”

Trần Mai thở dài, “Cũng đúng, tôi cũng không phải là ép nó, chuyện hôn nhân đại sự đương nhiên là nó chịu gật đầu thì tôi đồng ý.”

Diệp Hân vội vàng nói sang chuyện khác, hai người phụ nữ lại tán gẫu một hồi lâu mới thôi.

Hướng Vi nhấn chuông cửa, Diệp Hân để áo len trong tay xuống, đứng dậy đi mở cửa.

“Con chào dì Diệp! Mẹ con và Tiểu đậu đỏ có ở trong nhà dì không ạ?”

Diệp Hân kinh ngạc nói: “Ồi chao, là Vi Vi à, nào, mau vào nhà đi con. Con xem con đi mấy năm nay dì suýt không nhận ra đấy.” Diệp Hân vội vàng lấy đôi dép trên kệ xuống cho Hướng Vi thay.

Diệp Hân kéo tay Hướng Vi, cười đến rục rịch, nói với Trần Mai: “Chị dâu thật là có phúc, đứa nhỏ Vi Vi này càng lớn càng xinh đẹp, thật là làm cho em hâm mộ mà.”

Thấy vẻ mặt đắc ý của mẹ, khóe miệng Hướng Vi không khỏi giật giật, cười nói với Diệp Hân, “Dì Diệp, Tiểu đậu đỏ đâu rồi ạ?”

Diệp Hân gật đầu một cái, “Ở trên lầu ấy, đang chơi đùa với Vũ Dương nhà dì.”

Hướng Vi mỉm cười nói: “Tiểu đậu đỏ rất nghịch ngợm, con chỉ sợ nó gây phiền toái cho dì Diệp thôi.”

“Nào có chứ, đứa nhỏ này rất khôn khéo, dì rất thích. Im lặng, so với Vũ Dương nhà dì thì đáng yêu hơn.”

Mấy người ngồi trên ghế salon trò chuyện, thỉnh thoảng Diệp Hân hỏi thăm cuộc sống hàng ngày trong mấy năm qua của Hướng Vi, lại hỏi con trai Thần Dật ở Thượng Hải như thế nào nữa, v.v...

Rất nhanh đã đến năm giờ, Trần Mai nói đã đến giờ về nấu cơm, lúc này Diệp Hân mới thôi nói mà thả người, đi tới chân cầu thang gọi hai đứa trẻ, thế là hai tên tiểu tử dắt tay nhau đi xuống.

Tiểu đậu đỏ nhìn thấy Hường Vi, hai mắt sáng lên, chạy thật nhanh tới ôm chân Hường Vi gọi mẹ nuôi, Hường Vi cười ngất cái mũi nhỏ của bé. Diệp Vũ Dương đứng một bên mở to hai mắt nhìn Hường Vi, Hường Vi thấy đứa nhỏ này đáng yêu, nói với dì Diệp, “Dì Diệp, đây là con trai của anh Hạo Triết ạ, thật là đáng yêu.”

Diệp Vũ Dương thấy dì xinh đẹp cười với mình, vội vàng xấu hổ giấu mình vào trong ngực bà nội, Diệp Hân cười ha ha, vuốt vuốt sống lưng cháu nội, cười nói: “Đứa nhỏ này, chắc là sợ người lạ đấy.”

Hường Vi cười ha ha một tiếng, vẫy vẫy tay với Diệp Vũ Dương rồi nắm tay Tiểu đậu đỏ theo Trần Mai về nhà.

Sau khi mọi người đi hết, Diệp Hân vội vàng gọi điện thoại cho con trai, dùng dùng mắng Chu Thần Dật trong điện thoại một trận, yêu cầu anh tranh thủ thời gian về nhà gấp, nói anh nếu như bây giờ mà không chịu về nhà, bà sẽ bị người ta bắt cóc mất thì chờ đó mà khóc đi!

Chương 43

Editor: TRẦN THU LỆ

Mấy năm nay Hường Vi đã xông xáo bên ngoài, lần này trở về tất nhiên phải sang nhà mẹ nuôi thăm hỏi một chút. Hường Vi để Tiểu đậu đỏ ở nhà, không mang tên tiểu tử tinh nghịch này theo.

Bây giờ Lý Hoan đã nghỉ hưu ở nhà, biết con gái nuôi sẽ đến nên đã sớm mua thức ăn để chiêu đãi cô thật tốt. Mới hơn mười giờ sáng, chuông cửa đã vang lên, Lý Hoan thật vui vẻ đi mở cửa, thấy con gái nuôi tới, Lý Hoan vui mừng cho Hường Vi một cái ôm thật chặt.

Lý Hoan kéo Hường Vi ngồi trên ghế sa-lon, hỏi cô mấy năm qua sống thế nào, tất nhiên Hường Vi trả lời từng cái một. Trong lòng Lý Hoan rất vui, nhìn con gái nuôi bây giờ sống thật tốt, trong lòng cũng yên tâm.

Hường Vi nhìn bốn phía, hỏi: “Mẹ nuôi, anh Lưu Khải vẫn chưa về ă?”

Nhắc tới con trai, Lý Hoan thở dài, nói với Hường Vi: “Vi Vi, bây giờ ba mẹ không quản được anh Lưu Khải của con nữa rồi. Mẹ cũng không biết tại sao nó lại trở thành cái dạng này nữa, haiz...”

“Anh Lưu Khải thế nào ă?”

Lý Hoan lắc đầu một cái, “Vi Vi, anh Lưu Khải của con nó... Mấy năm nay nó xằng bậy ở bên ngoài, mẹ nói cũng đã nói nhưng nó lại không nghe, con nói mẹ phải làm sao bây giờ? Hiện tại, mẹ chỉ mong nó sớm lập gia đình, còn có bà xã có thể quản nó. Nhưng mà đứa nhỏ này nói cái gì cũng không chịu kết hôn, đối với nó mẹ thật đã hết biện pháp rồi.”

Hường Vi nhăn mặt cau mày, “Mẹ nuôi, có lẽ anh chỉ là chơi đùa mà thôi, người không cần lo lắng nhiều làm gì.”

Lý Hoan thở dài, “Hôm nay nó sẽ về, đến lúc đó con tự xem đi.” Lý Hoan nói xong vỗ vỗ tay của con gái, “Thật vất vả con mới về một lần, mẹ nuôi đi làm cho con mấy món ngon.”

Hường Vi gật đầu một cái, chờ mẹ nuôi vào bếp, Hường Vi nhíu mày một cái, mẹ nuôi so với mẹ Trần Mai tính ra còn nhỏ hơn mấy tuổi, vậy mà hôm nay nhìn còn tiêu tụy hơn cả mẹ cô, cái anh Lưu Khải này, đến tốt cùng là gây ra chuyện gì mà lại khiến mẹ nuôi thành ra như vậy!

Hường Vi ngồi trên ghế sa-lon có mấy phút mà cũng không yên, đứng dậy đi vào phòng bếp, “Mẹ nuôi, con tới giúp mẹ một tay.”

Lý Hoan vội vàng nói, “Con cứ ở ngoài xem ti vi đi, trong này có mẹ là được rồi.”

“Mẹ nuôi, người để con giúp người đi, chẳng lẽ mẹ nuôi ghét bỏ tài nấu nướng của con ă?”

Đã hơn một năm Lý Hoan không thấy Hường Vi làm nũng với bà, lúc này lại thấy cô khó được lộ ra chút tính khí này, trong lòng rất vui vẻ, cười nói: “Được, được, làm sao mẹ nuôi ghét bỏ con chứ. Tới đây, hôm nay hai mẹ con chúng ta cùng nấu cơm.”

Hường Vi cười hì hì vào phòng bếp giúp một tay, thỉnh thoảng ở sau lưng Lý Hoan hỏi món này làm sao, thế nào, v.v...đôi khi lại vang lên tiếng cười vui vẻ.

Lưu Khải vừa vào cửa, liền nghe thấy tiếng nói chuyện vang lên trong bếp, anh cười cười, đem đồ để trong phòng khách, đi tới cửa phòng bếp, “Mẹ, Vi Vi...”

Hương Vi quay đầu lại nhìn, thấy một người đàn ông đang đứng tựa bên cửa cười sang sảng, Hương Vi kinh ngạc tròn to hai mắt. Lưu Khải nháy mắt mấy cái, “Thế nào, Vi Vi, mới đi có mấy năm mà đã quên mất anh trai Lưu Khải của em rồi hả?”

Hương Vi che miệng hét to một tiếng, bật người chạy tới, “Anh là Lưu Khải?”

“Vi Vi, không phải anh thì còn là ai nữa hả. Thật là một cô bé hư, mới đi có mấy năm thôi mà đã quên anh rồi.” Lưu Khải vừa nói vừa làm ra dáng vẻ như người bị vút bỏ.

Hương Vi đánh Lưu Khải một quyền, “Ha ha, đúng là anh Lưu Khải nha, anh Lưu Khải, bộ dạng của anh bây giờ thật là quá đẹp trai.”

Lý Hoan đứng một bên nhìn hai anh em cười đùa, không khỏi nói: “Xú tiêu tử, vất vả lắm em gái mới về một chuyện mà con còn trách.”

Lưu Khải cười hì hì một tiếng, sờ sờ đầu Hương Vi, “Mẹ, không phải là do con đã nhiều năm rồi mới được gặp Vi Vi hay sao, vui mừng thôi mà.”

Lý Hoan tròn mắt nhìn anh một cái, nói với Hương Vi: “Vi Vi, ở đây không cần con giúp nữa, con với Lưu Khải ra phòng khách nói chuyện đi.”

Hương Vi suy nghĩ một chút, gật đầu, rồi theo Lưu Khải đi ra ngoài.

Trong phòng khách, dĩ nhiên là hai anh em muốn nói về cuộc sống của mấy năm qua, Lưu Khải hỏi Hương Vi đã có bạn trai chưa, Hương Vi cười cười nói vẫn chưa có, lại nghĩ tới những chuyện vừa rồi mẹ nuôi kể, cô cười nói: “Anh Lưu Khải, anh khoan hãy hỏi em, so với em anh còn lớn hơn vài tuổi, anh không vội à? Thành thật khai báo mau, anh đã có bạn gái chưa?”

Lưu Khải tựa vào lưng vào ghế sa-lon nhếch miệng cười cười, “Vi Vi, phụ nữ và đàn ông khác nhau, đàn ông kết hôn trễ một chút cũng không sao, nhưng nếu phụ nữ mà bỏ lỡ tuổi thanh xuân thì không được, hơn nữa... Anh là người đàn ông bình thường.”

Hương Vi đầu đầy vạch đen, “Lưu, Khải!” Hương Vi trừng to hai mắt nhìn chằm chằm Lưu Khải, nhỏ giọng nói, “Rốt cuộc là anh đang làm những gì, cũng đã lớn như thế rồi mà còn để mẹ nuôi phải quan tâm. Anh hãy nhìn xem mẹ nuôi hôm nay đi, tóc mai hai bên cũng bạc trắng, anh làm con mà thế à.”

Lưu Khải thở dài, “Vi Vi, chúng ta đừng nói những chuyện này được không? Đã lâu rồi chúng ta mới gặp nhau, đừng như vậy mà.”

Hương Vi hận không thể bóp chết người này, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Rốt cuộc là anh đang làm trò trống gì vậy? Anh làm vậy ở bên ngoài, anh không sao nhưng mà mẹ nuôi sẽ lo lắng cho anh, trong lòng anh nghĩ gì vậy hả? Không ngờ anh xuống biển buôn bán mấy năm lại học được những thứ lung tung vậy à?”

Lưu Khải xoa xoa huyệt thái dương, “Vi Vi, chúng ta đừng nói những chuyện này nữa được không? Chẳng qua là gặp dịp thì chơi thôi, phải rồi, nghe nói em ở Thượng Hải có mở công ty à, có gặp khó khăn gì không? Đúng lúc anh có quen biết ít cán bộ cấp cao, sau này nếu có vấn đề gì thì có thể đến tìm anh.”

Hương Vi tức giận, “Anh đừng hòng mà nói sang chuyện khác.”

Lưu Khải thở dài, nhìn Hương Vi, “Vi Vi, tự anh có chừng mực. Em không cần lo lắng cho anh, còn về phần mẹ thì quả thật anh không phải là đứa con tốt.”

Hương Vi đang muốn nói thêm gì đó nhưng âm thanh bảo ăn cơm của Lý Hoan truyền tới. Hương Vi trợn mắt nhìn Lưu Khải một cái rồi mới đứng dậy đi vào phòng bếp.

Bởi vì ba nuôi đi công tác ở nơi khác nên không về, bữa trưa chỉ có ba người bọn họ. Một bữa cơm ăn rất vui vẻ, Hương Vi và Lưu Khải cũng không nhắc lại chuyện lúc nãy, mà ở trước mặt Lý Hoan diễn rất thành công vai “Anh em tình thâm”.

Ăn cơm xong, điện thoại di động Lưu Khải vang lên, vừa nghe thấy tiếng chuông, sắc mặt Lý Hoan có chút khó coi. Hương Vi không lên tiếng, chỉ có điều chú ý tới vẻ mặt của mẹ nuôi và Lưu Khải.

Lưu Khải cầm điện thoại di động ra ban công nhận, sắc mặt của Lý Hoan có chút tối, “Cái người đàn bà không biết xấu hổ này, còn dám tới quyến rũ con trai tôi.”

Sắc mặt Hương Vi có chút lúng túng, chuyện này cô không tiện xen vào, người phụ nữ trong miệng của mẹ nuôi không biết là ai đây? Trong đầu Hương Vi suy nghĩ, người phụ nữ này rốt cuộc là ai? Mà có thể làm cho mẹ nuôi tức giận như vậy, lại có quan hệ như thế nào với Lưu Khải? Hương Vi bưng ly nước trái cây lên uống, che dấu tâm tình của mình.

Năm phút sau, Lưu Khải trở lại. Lý Hoan trợn mắt nhìn con trai một cái, “Lưu Khải, con muốn làm mẹ tức chết con mới chịu phải không?”

“Mẹ, thật sự không phải như mẹ nghĩ đâu.” Lưu Khải có chút không biết làm sao nói

“Không phải như vậy? Lưu Khải, bây giờ cánh con đã cứng rồi nên không nghe lời mẹ nữa có phải không? Mẹ cho con biết, con như vậy sớm muộn gì cũng sẽ bị người đàn bà đó làm hại, con không phải là con của mẹ. Mẹ... Mẹ làm sao lại sinh ra cái loại tai họa như con chứ...” Lý Hoan vừa nói vừa giận dữ vỗ bàn

Lưu Khải thở dài, cầm lấy áo khoác trên ghế sa-lon, “Mẹ, con còn có chuyện nên đi trước, Vi Vi em ở lại chơi với mẹ anh nha.” Lưu Khải nói xong cũng sải bước ra khỏi nhà, ở phía sau Lý Hoan giận đến mặt mũi trắng bệch, trong lòng Hương Vi thở dài, kéo tay mẹ nuôi, “Mẹ nuôi, xin người bớt giận, bớt giận đi mà.”

Lý Hoan liếc nhìn Hương Vi, “Làm sao mẹ lại sinh ra cái đồ khôn nạn như vậy. Bây giờ nó đã trưởng thành đâu còn nghe lời của mẹ nữa. Vi Vi, nếu còn là con gái ruột của mẹ thì tốt biết mấy.”

“Mẹ nuôi, mặc dù con không phải là con gái ruột của người, nhưng có khác gì con gái ruột đâu.”

Lý Hoan sờ sờ đầu Hương Vi, “Đúng vậy, tuy con là con gái nuôi nhưng cũng là con gái của mẹ. Con nhìn anh Lưu Khải của con đi, hôm nay nó vì người phụ nữ đó mà không thèm nghĩ đến mẹ. Mẹ mang thai mười tháng cực khổ sinh nó ra, vậy mà bây giờ nó lại báo đáp mẹ như vậy đó. Thích ai không thích, lại có thể cùng người đã có gia đình làm bậy, làm cho mẹ mất hết mặt mũi.”

Cùng người có gia đình làm bậy? Hương Vi như ngỗng ngang trong gió, chuyện này thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của cô rồi, “Mẹ nuôi, không thể nào... Chắc mẹ hiểu lầm thôi.” Tay chân Hương Vi có chút luống cuống

“Nhầm? Nhưng mà mẹ tận mắt chứng kiến hai người bọn họ... Thôi quên đi, đừng nói đến những chuyện dơ bẩn này nữa. Vi Vi, mẹ thấy hơi mệt nên đi nghỉ trước một chút, nếu con thấy mệt thì phòng của con vẫn còn giữ đấy.” Lý Hoan nói xong có chút mệt mỏi đứng dậy đi về phòng.

Sau khi Lý Hoan đi, Hường Vi thở dài, đây là chuyện gì không biết nữa!

Hường Vi ở lại ăn cơm tối xong rồi mới đi, nhưng mà Lưu Khải cũng không về nhà ăn cơm.

Về đến nhà, Tiểu đậu đỏ lật đật chạy tới ôm chân Hường Vi, “Mẹ nuôi, mẹ nuôi...”

Hường Vi sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Hôm nay Tiểu đậu đỏ có nghịch ngợm không hả?”

Tiểu đậu đỏ lắc đầu một cái, “Không có, Tiểu đậu đỏ không có nghịch ngợm, hôm nay bà ngoại dẫn con ra ngoài chơi.”

Hường Vi cười cười, về phòng thay quần áo, lúc đi ra thấy mẹ và Tiểu đậu đỏ ngồi trên ghế sa-lon nói chuyện. Trần Mai thấy con gái đi ra, cười nói: “Vi Vi, hôm nay qua nhà mẹ nuôi, mấy ngày nay mẹ nuôi con thế nào?”

Hường Vi lắc đầu một cái, “Thoạt nhìn không được tốt lắm. Con cũng không biết nên khuyên bà ấy như thế nào, còn về phần anh Lưu Khải, con và anh ấy cũng đã nhiều năm rồi không gặp mặt nên cũng không biết nói sao nữa.”

Trần Mai gật đầu một cái, “Lần này con trở về, có thời gian thì qua chơi với mẹ nuôi con đi, cô ấy cũng thật không dễ dàng gì.”

Hường Vi gật đầu một cái, sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Tiểu đậu đỏ, con nên tắm rửa sạch sẽ rồi, đi, mẹ nuôi tắm cho con nha.”

“Tắm rửa sạch sẽ. tắm rửa sạch sẽ...”

Mấy ngày nay Tiểu đậu đỏ theo chân Hường Vi ngủ chung, tiểu tử này buổi tối ngủ thường quấy đạp lung tung, một đêm bắt mình phải tỉnh dậy mấy lần mới chịu.

Ngày hôm sau, Hường Vi cùng mẹ mang theo Tiểu đậu đỏ ra ngoài chơi, Tiểu đậu đỏ mở đôi mắt to nhìn chung quanh, xem cái này một chút, lại nhìn cái kia một hồi, vốn là Hường Vi còn lo lắng đứa nhỏ này sẽ sợ người lạ, nào đâu biết đứa nhỏ này không sợ trời không sợ đất, so với lúc nó ở Thượng Hải lại càng vui hơn.

Khí trời lạnh, nên Hường Vi cũng không dám để cho Tiểu đậu đỏ ở lại bên ngoài quá lâu, chơi đùa một lát liền lôi kéo Tiểu đậu đỏ về nhà, Tiểu đậu đỏ chu cái miệng nhỏ nhắn, không tình nguyện đi theo mẹ nuôi về nhà.

Đi tới một nơi, Tiểu đậu đỏ chỉ vào một người đối diện Hường Vi nói: “Mẹ nuôi, mẹ nhìn xem...”

Hường Vi nhìn kỹ mới phát hiện một người phụ nữ, người đó mặc quần áo đen nhem, đang lục tìm gì đó trong thùng rác. Hường Vi sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Đi thôi.”

Tiểu đậu đỏ ghé đầu nhìn Hường Vi, “Mẹ nuôi, thật đáng thương.”

Hường Vi bất đắc dĩ, từ trong ví tiền lấy ra năm mươi đồng đưa cho Tiểu đậu đỏ, Tiểu đậu đỏ cười hì hì nhận lấy, hí hửng chạy tới bên người phụ nữ kia, “Bà nội, cho bà.”

Người phụ nữ đó ngẩng đầu lên, thấy một đứa bé đang nhìn mình, trong tay còn cầm năm mươi đồng.

“Bà nội, bà cầm đi mua đồ ăn đi.” Tiểu đậu đỏ cũng không ngại, nhét tiền vào trong tay cho bà ta, vui vẻ kêu, “Mẹ nuôi...”

Trần Mai sờ đầu Tiểu đậu đỏ, cười nói: “Tiểu đậu đỏ nhà chúng ta thật là một đứa trẻ ngoan.”

Hường Vi nhìn Tiểu đậu đỏ cười cười, “Chúng ta đi thôi.”

Mẹ con Hường Vi hiển nhiên không một chút nào để ý đến người phụ nữ đang nhặt đồ bỏ

đi đó, mặc dù trên mặt người phụ nữ đó đã hiện đầy sương gió, nhưng nếu như Trần Mai nhìn kĩ sẽ phát hiện bà ta bây giờ trông rất giống với Tứ nương ngày xưa (Người này chính là người đã mua Vi Vi lúc còn nhỏ).

Cầm năm mươi đồng trong tay, Tứ nương nhìn ba người đã đi xa, cười cười rồi tiếp tục lục lọi đồ trong thùng rác.

Qua mấy ngày như thế, rốt cuộc đến ngày mười ba tháng chạp, Trần Mai cũng nói với Hường Vi, “Vi Vi, cái ấy, con xem con cũng đã hai mươi lăm tuổi rồi, cũng không phải là mẹ muốn ép con, chẳng qua chỉ là, hiện tại mẹ có quen biết với một chàng trai cũng không tệ, con có muốn gặp mặt thử một lần không?”

Hường Vi đang uống nước thiếu chút nữa bị sặc, kinh ngạc nhìn mẹ mình, “Mẹ... Mẹ đây là muốn con đi xem mắt?”

“Vi Vi, con hãy nghe mẹ nói, mẹ cũng không phải là muốn ép con, chẳng qua chỉ là gặp mặt ăn bữa cơm thôi mà.”

Hường Vi nhăn mặt cau mày, “Mẹ, hiện giờ con không vội vàng chuyện này, con chỉ mới hai mươi lăm tuổi thôi, vẫn còn trẻ mà.”

Trần Mai ngượng ngùng nói: “Mẹ... Mẹ đã đồng ý với người giới thiệu để cho con gặp mặt một lần rồi.”

Hường Vi mở đôi mắt to nhìn chằm chằm, hồi lâu cũng không nói ra lời. Trần Mai né tránh ánh mắt của con gái, gọt vỏ táo cho Tiểu đậu đỏ.

Hường Vi thở dài, “Mẹ, đây là người... Con... Haiz...”

“Vi Vi, mẹ cũng chỉ là lo lắng cho con thôi, con thấy có được không?”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, “Tại sao ạ?”

Trần Mai né tránh ánh mắt con gái, “Vi Vi, việc này... Thật thì cũng chỉ là gặp mặt ăn một bữa cơm, nếu như con thấy chướng mắt, thì coi như không có chuyện gì cũng được mà.”

Hường Vi hít sâu một cái, hơi có chút không thể làm gì nói: “Mẹ, người đây là...”

Tiểu đậu nhìn bà ngoại một chút, lại quay qua nhìn mẹ nuôi một hồi, không hiểu hai người như vậy là sao, “Mẹ nuôi...”

Hường Vi nhìn về phía Tiểu đậu đỏ cười cười, “Ngoan, mẹ nuôi không có chuyện gì.”

Tiểu đậu đỏ lại nghiêng đầu nhìn bà ngoại một cái, “Bà ngoại, xem mắt là cái gì ạ?”

Trần Mai sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Xem mắt à, chính là để mẹ nuôi tìm cho con một người ba nuôi.”

“Ba nuôi? Nhưng mà Tiểu đậu đỏ đã có ba nuôi rồi nha.” Tiểu đậu đỏ mở to đôi mắt tròn xoe, không hiểu tại sao còn phải tìm ba nuôi.

Hường Vi thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu, tên tiểu tử này, thật đúng là có bản lĩnh làm người ta kinh ngạc mà.

Trần Mai nhìn Hường Vi một cái, “Ba nuôi?”

Hường Vi chu miệng, “Mẹ, con chẳng qua chỉ là mẹ nuôi của Tiểu đậu đỏ mà thôi.” Ngụ ý là người ta có ba nuôi cũng không có gì.

Trần Mai nhìn Hường Vi một cái, suy nghĩ con gái từ nhỏ đến lớn đều rất nghe lời, nên sẽ không gạt bọn cái gì mới phải. Mặc dù Trần Mai nghĩ như vậy nhưng vẫn còn nghi ngờ nhìn Tiểu đậu đỏ một chút.

Hường Vi nhìn Tiểu đậu đỏ một cái, “Tiểu đậu đỏ, con nên đi ngủ trưa rồi.”

Tiểu đậu đỏ gật đầu một cái, vui vẻ chạy đi. Hường Vi vùng trộm thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ như thế nào mới có thể làm cho tên tiểu tử này không mở miệng làm kinh người như vậy nữa, dù sao mấy ngày nữa Chu Thần Dật cũng về rồi, nếu như tới lúc đó ở trước mặt mọi người mà Tiểu đậu đỏ gọi một tiếng “Ba nuôi”, thì cô có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội. Lúc này Hường Vi có chút buồn bực, đúng là mình mang theo một cái phiền phức lớn về nhà, Hường Vi cười khổ suy nghĩ.

Đợi đến lúc Tiểu đậu đỏ ngủ trưa dậy, Hường Vi đóng cửa phòng, sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Tiểu đậu đỏ, đồng ý với mẹ một chuyện được không? Sau này mẹ sẽ mua đồ ăn ngon cho con.”

Tiểu đậu đỏ mở đôi mắt còn có chút mơ màng, nhìn mẹ nuôi gật đầu một cái.

“Tiểu đậu đỏ, sau này ở trước mặt bà ngoại, ông ngoại và bà nội Diệp con đừng nói đến ba nuôi được không?”

“Tại sao vậy mẹ nuôi?”

Hường Vi suy nghĩ một chút, cười nói: “Như vậy ba nuôi sẽ yêu thương con hơn.”

Hai tròng mắt Tiểu đậu đỏ sáng lên nhìn Hường Vi, “Có thật không ạ? Làm như vậy ba nuôi sẽ thích con hơn?”

Hường Vi gật đầu có chút không được tự nhiên, Tiểu đậu đỏ ở trên giường cười khanh khách, vỗ tay nhỏ bé, “Dạ, được, mẹ nuôi con nghe lời mẹ.”

Hường Vi thở phào nhẹ nhõm, nhìn Tiểu đậu đỏ cái gì cũng không hiểu, thấy hơi đau lòng.

Chương 44

Editor: TRẦN THU LỆ

Bắc Kinh, ngày mười sáu tháng chạp

Hương Vi bị mẹ Trần Mai theo dõi, nên đành phải chỉnh đốn xong mang theo lòng đầy không tình nguyện ra cửa.

Chín giờ rưỡi sáng, trước cửa phòng ăn. Hương Vi sửa sang lại quần áo một chút, hít sâu một hơi rồi đi vào, liếc mắt nhìn một vòng, căn cứ theo giao hẹn lúc trước, rất nhanh Hương Vi đã thấy được mục tiêu.

“Xin chào, tôi là Hương Vi.”

“Xin chào, tôi là Trịnh Nghiên Vũ.”

Lúc trước Hương Vi có xem qua hình của người này, Trịnh Nghiên Vũ, năm nay hai mươi chín tuổi, lúc trước đã từng đi du học bên Mỹ, hiện giờ đang mở một công ty thiết kế, cô cũng chỉ biết được bấy nhiêu thôi.

Trịnh Nghiên Vũ mặc bộ Tây trang màu xám bạc, tóc chia ba bảy đang ngồi thẳng tắp, nhìn người có chút nghiêm túc, làm cho người ta cảm giác đây là một người chặt chẽ cẩn thận. Người này so với trong tưởng tượng của cô cũng không khác nhau là mấy, vốn là cô suy nghĩ nếu như anh ta đã từng qua Mỹ du học, thì chắc theo trào lưu mới phải, nhưng ngoài ý muốn lần đầu tiên gặp mặt lại thấy anh ta là người rất quy củ.

Trong lòng Hương Vi có chút khẩn trương, nếu như gương mặt đối phương có thể mỉm cười một chút thì chắc cô sẽ thoải mái một chút rồi, làm gì chỉ mới lần đầu tiên gặp mặt mà lộ ra vẻ mặt đen như than thế không biết, trong lòng Hương Vi cười khỏ, không biết mấy người lớn này muốn gì nữa!

Trịnh Nghiên Vũ nhìn thấy Hương Vi ánh mắt không khỏi sáng lên, cô so với trong hình ảnh ta nhìn thấy thì xinh đẹp hơn, nhưng mà trên mặt lại không biểu lộ ra ngoài. Lúc này trong lòng Trịnh Nghiên Vũ đang xoay chuyển, nhớ lại tài liệu của Hương Vi một lần.

Hương Vi cảm thấy không chút hứng thú nào, trong suốt quá trình xem mắt nói những gì cô cũng không còn ấn tượng, trong đầu chỉ có một ý nghĩ đó là khi nào kết thúc, khi nào kết thúc.

Ăn cơm xong, Trịnh Nghiên Vũ nói muốn lái xe đưa cô về nhà, Hương Vi khéo léo từ chối. Trên đường trở về, Hương Vi nhớ lại lần xem mắt thất bại này, biểu hiện của mình hình như không hứng thú lắm, chuyện như vậy nên bỏ qua mới phải.

Trần Mai đang ngồi trên ghế sa-lon, thấy con gái về thì nhìn cô một cái, Hương Vi bĩu môi, đi tới, “Mẹ, Tiểu đậu đỏ đâu rồi?”

“Đang ngủ trưa, sao lại về sớm như vậy?”

“Mẹ, cũng đã ăn xong một bữa cơm trưa rồi.”

“Vi Vi, vậy con nghĩ như thế nào?” Trần Mai hỏi

Hương Vi nhăn mặt cau mày, “Dù sao đối với anh ta con cũng không có tình cảm gì, phỏng chừng anh ta đối với con cũng vậy, dù sao... Mẹ, người cũng đừng ôm bất kỳ hy vọng gì.”

Trần Mai nóng nảy, “Tại sao con lại không vừa ý, đây là một người tốt vô cùng.”

Sắc mặt Hường Vi nhất thời tối sầm, “Mẹ, đây là chuyện cả đời của con gái mẹ, làm sao có thể qua loa như vậy được, hơn nữa, không phải mẹ thấy được là con cũng thích,”

Trần Mai suy nghĩ một chút nói, “Cũng phải, được rồi, cái này nhìn không được thì ở đây vẫn còn, vẫn còn có người khác mà.”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, “Mẹ, người còn muốn ép con đi xem mắt nữa?”

“Con bé này, mẹ cũng chỉ là muốn tốt cho con mà thôi. Yên tâm, trong tay mẹ đang giữ rất nhiều hạt giống tốt, cũng coi như môn đăng hộ đối với con.” Trong lòng thầm nghĩ chắc là con gái đang xấu hổ.

Giờ phút này Hường Vi thật sự khóc không ra nước mắt, vuốt vuốt cái trán, “Mẹ, con hơi mệt, đi nghỉ trước một chút.” Nói xong cũng không chờ Trần Mai phản ứng, vội vàng chạy về phòng.

Trần Mai lẩm bẩm, “Đây là một người tốt vô cùng, tại sao lại không vừa ý chứ.” Trần Mai rồi rảo suy nghĩ một trận, vội vàng về phòng lấy tài liệu thanh niên độ tuổi chưa lập gia đình ra tìm kiếm, tính toán nhất định phải tìm một người thật tốt mới được.

Lúc cả nhà ăn cơm tối, Trần Mai lại nhắc tới chuyện này, còn nói để cho con gái tạm biệt người nọ, người kia, v.v... Hường Vi trợn mắt há mồm nhìn mẹ cô, thì ra trong mắt mẹ cô đã là người không ai thèm lấy, là “Hàng ế” rồi à?

Cuối cùng, ngay cả Hường Khai Hoa cũng không chịu được nữa, có cần gả con gái gấp như vậy không? Con gái của Hường Khai Hoa ông mà còn sợ gả không được à, Hường Khai Hoa nghiêm mặt, đã thông tư tưởng cho bà xã. Trần Mai đi theo Hường Khai Hoa mấy chục năm, những cái khác không học được nhưng phục tùng mệnh lệnh thì học được, Trần Mai cũng chỉ nói này nói nọ mấy câu liền ngừng nghỉ. Hường Vi thở phào nhẹ nhõm, thầm nói cũng may là ba cô lợi hại.

Buổi tối Hường Vi nằm trên giường, suy nghĩ thế nào mới làm cho mẹ cô không đánh chủ định lên người cô nữa, thật đáng tiếc chính là, hoặc là cô lập tức tìm một người bạn trai, hoặc học theo chị Julie sống chết cũng không chịu lập gia đình, suy nghĩ một chút, thật tình là cô không có cái lá gan đó. Nhưng trong thời gian ngắn như vậy mà muốn tìm một người bạn trai thật là không dễ dàng, cũng không phải là mua thức ăn trên đường, thích thì mua được.

Nghiêng đầu nhìn Tiểu đậu đỏ bắt đầu ngáy khe khẽ, Hường Vi cười cười, như một kẻ dờ hơi vậy, rõ ràng mẹ cô rất thích đứa bé này, Hường Vi sờ đầu Tiểu đậu đỏ, một tay ôm Tiểu đậu đỏ vào lòng rồi cũng nhắm mắt lại ngủ.

Thượng Hải, chín giờ rưỡi tối, ngày mười sáu tháng chạp

Chu Thần Dật bắt đầu thu dọn quần áo vào va li, sáng sớm ngày mai sẽ lên máy bay. Bành Chiêu vòng hai tay đứng một bên, “Tôi nói này người anh em, sao năm nay lại về sớm như vậy, không bình thường nha.”

Chu Thần Dật cũng không ngẩng đầu lên, “Mẹ tôi phát lệnh truy nã, không thể không về sớm được.”

Bành Chiêu cười cười, “Tiểu tử cậu còn tính lừa dối tôi, tôi còn không biết cậu sao, kiểu giải thích này người khác có thể tin, muốn gạt tôi à, hai người chúng ta ở chung đã bao nhiêu năm rồi. Này nói cho anh cậu nghe một chút, có phải cãi nhau với bạn gái nên mới trở về gấp gấp như vậy.”

“Anh Bành, anh suy nghĩ hơi nhiều đó. Được rồi, em còn phải dọn dẹp đồ đạc, không nói

chuyện cùng anh được. Anh không lo đi về đi, cẩn thận lại bị chị dâu bắt quỳ bản giặt đồ bây giờ.”

Bà Chiêu nhìn đồng hồ đeo một chút, cắt một tiếng, trong lòng vẫn sợ về trễ thì bà xã sẽ nổi giận, bất đắc dĩ nhìn Chu Thần Dật một cái, mới không cam lòng bước ra khỏi kí túc xá.

Chu Thần Dật khóa dây kéo, đem túi xách để trên bàn, rồi lên giường nằm, nhíu mày, cô bé Hường Vi này, nếu dám trèo tường thử xem! Chu Thần Dật nghĩ đến Tiểu đậu đỏ cũng đang ở bên đây, cười hì hì, trong đầu chợt gợi lên một chủ ý.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hường Vi nhận được tin nhắn của Chu Thần Dật, nói hôm nay anh sẽ về, hỏi có phải Tiểu đậu đỏ cũng về Bắc Kinh không? Hường Vi bĩu môi, không trả lời.

Trần Mai thấy con gái dậy, kêu cô đến ăn sáng, lại nhắc nhở nói những chuyện khác, đại ý chính là sau này sẽ không bắt cô đi xem mắt nữa. Hường Vi thầm nghĩ có phải mẹ đã hối hận rồi không?

Hôm nay Hường Vi cũng không đi đâu, chỉ ở nhà thôi. Tiểu đậu đỏ cũng thật ngoan ngoãn ngồi một bên không gây ầm ĩ, Hường Vi nhìn đứa nhỏ này, trông mắt màu xanh biếc, tóc màu vàng kim, có một đứa con nuôi xinh đẹp như vậy, Hường Vi cô thật là lười to.

Hường Vi sờ sờ đầu nhỏ của Tiểu đậu đỏ, suy nghĩ đến lúc nào thì cô cũng có thể sinh một em bé xinh đẹp như vậy...

Buổi trưa Chu Thần Dật về đến nhà, Diệp Hân nhìn thấy con trai nhỏ, trong lòng vui mừng vô cùng, đối với người chú này Diệp Vũ Dương vẫn còn chưa quen, nên chỉ núp trong ngực bà nội.

Trước tiên, Chu Thần Dật tắm rửa sạch sẽ rồi mới xuống nhà ăn cơm. Anh cả và chị đều không có ở Bắc Kinh, phỏng chừng cũng khoảng mấy ngày nữa mới về.

Diệp Hân nhìn con trai, “Con Còn biết đường mà trở về à?”

Chu Thần Dật vẫy vẫy tóc, đi tới trước bàn ngồi xuống ăn cơm. Diệp Hân thấy con trai không để ý tới mình, lại nói: “Mẹ nói này con trai, con không thể sửa lại cái tính tình này một chút à, tính tình khó chịu vậy còn muốn cưới bà xã nữa không? Mẹ nói cho con biết, hôm qua Vi Vi đã đi xem mắt rồi đấy, con ở đó mà chơi bời. Haiz, mẹ vừa ý con dâu nhiều năm như vậy, giờ quay đầu lại đã trở thành con dâu nhà người ta, khiến cho cái thân già này còn phải ngóng trông.”

Tay cầm đũa của Chu Thần Dật dừng lại một chút, nhưng không lên tiếng, vẫn thong thả ung dung ăn cơm. Diệp Hân bị vẻ mặt của con trai chọc cho tức giận muốn điên, ôm lấy cháu nội, quay về phía Chu Thần Dật quát: “Mẹ mặc kệ con đó, cả đời bị độc thân cho biết.” Nói xong cũng ôm cháu nội đi lên lầu.

Chu Thần Dật từ từ nhai thức ăn trong miệng, dáng vẻ làm như rất hưởng thụ, nhưng trong đôi mắt hẹp dài lại lộ ra tia lạnh, có người sắp gặp xui xẻo rồi...

Buổi chiều Trần Mai ra ngoài vòng vo một hồi rồi quay về, vừa thấy Hường Vi liền liếc mắt ra hiệu. Khóe miệng Hường Vi giật giật nhìn mẹ cô một cái, “Mẹ, người thần thần bí bí nhìn con làm gì?”

Trần Mai làm bộ ho khan một tiếng, “Vi Vi, mẹ mới vừa lấy được một tin, người đó đối với con rất hài lòng.”

Thiếu chút nữa Hường Vi đã phun ra một ngụm máu, “Hài lòng? Đối với con?”

Trần Mai gật đầu, “Người giới thiệu nói như vậy với mẹ, đối phương muốn được tiếp tục,

hiện giờ chỉ cần suy nghĩ của con thôi.”

Hương Vi nghiêm túc nói: “Mẹ, vậy thì hãy nói với người giới thiệu đó, đối với anh ta con không có cảm giác gì cả, cũng không muốn tiếp tục nữa.”

Sắc mặt Trần Mai có chút cứng, “Vi Vi, cậu ấy thật là một người tốt, con có thể suy nghĩ lại một chút không?”

Hương Vi lắc đầu một cái, “Mẹ, không có cảm giác chính là không có cảm giác, chuyện như vậy con cũng không thể nói đùa được. Con về phòng trước đây.”

Trần Mai còn muốn nói thêm gì đó, thấy con gái muốn về phòng, nên đành phải ngồi một bên hờn dỗi.

Năm giờ chiều, Chu Thần Dật gửi một tin nhắn tới nói Hương Vi dẫn theo Tiểu đậu đỏ ra ngoài cửa đại viện đứng chờ. Hương Vi chu miệng, trả lời một chữ được là xong.

Năm giờ ba mươi chiều, ăn xong cơm tối, Hương Vi nói muốn dẫn Tiểu đậu đỏ ra ngoài đi dạo cho dễ tiêu hóa, trong lòng Trần Mai không muốn, cảm thấy bên ngoài quá lạnh, sợ Tiểu đậu đỏ không chịu nổi. Tiểu đậu đỏ ở nhà một ngày, đã sớm muốn ra ngoài đi chơi, lộ ra dáng vẻ đáng thương nhìn bà ngoại, Trần Mai hết cách, chỉ biết căn dặn Hương Vi phải chăm sóc Tiểu đậu đỏ cẩn thận, lo về sớm.

Đi xuống cầu thang, Tiểu đậu đỏ nhìn mẹ nuôi, “Mẹ nuôi, chúng ta đi chơi ở đâu vậy ạ?”

Hương Vi sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Cứ đi đi rồi sẽ biết.” Vừa nói vừa không cam lòng nhắc chân đi

Chu Thần Dật đã đứng đó chờ từ sớm, thấy bọn họ đi ra, vội vàng mở cửa xe bước xuống.

“Ba nuôi...” Tiểu đậu đỏ lập tức nhận ra, thả tay Hương Vi lật đật chạy đến, để lại khuôn mặt hờn dỗi của Hương Vi lại phía sau trơ mắt nhìn.

Chu Thần Dật một phen ôm lấy Tiểu đậu đỏ, đem bé đẩy lên xe, nghiêng đầu nhìn Hương Vi một cái, “Còn không mau lên xe.”

Chương 45

Editor: TRẦN THU LỆ

Giữa trời mùa đông mà muốn đi xem phim? Hường Vi thật muốn học máu mà, trong đầu của người này rốt cuộc là chứa thứ gì thế, khỏe miệng Hường Vi giật giật, ngồi bên cạnh vị trí người lái mà tức muốn điên rồi.

Người trong rạp chiếu phim không nhiều lắm, người tới đều là người lớn dắt theo con cái tới xem phim, đây vốn là một bộ phim hoạt hình dành cho con nít. Hường Vi nhìn Chu Thần Dật một cái, thầm nghĩ có phải người này đã trải qua một tuổi thơ nhàm chán hay không, bây giờ có Tiểu đậu đỏ, cho nên danh chính ngôn thuận ôn lại tuổi thơ một chút?

Hường Vi càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng, nếu không như thế thì sao một người đàn ông hơn ba mươi tuổi lại có thể thoải mái theo một đứa bé chơi đùa! Tiểu đậu đỏ vẫn cười khanh khách, tinh thần rõ ràng không tệ. Đợi đến khi xem phim xong cũng đã hơn tám giờ, Tiểu đậu đỏ tay trái kéo ba nuôi, tay phải kéo mẹ nuôi, khỏi phải nói là vui mừng biết bao nhiêu, dọc đường đi líu ríu nói chuyện không ngừng với Chu Thần Dật.

Chu Thần Dật dẫn một lớn một nhỏ xuống lầu một ăn chút gì đó, Hường Vi không có khẩu vị gì nên chỉ ăn qua loa một chút mà thôi. Tiểu đậu đỏ ăn uống rất khỏe, nhai trong miệng, cầm trên tay, ánh mắt cũng liếc trên bàn ăn nốt. Hường Vi lo sợ con trai ăn nhiều sẽ cắn bụng, nên không dám cho bé ăn nhiều, Tiểu đậu đỏ phồng má, có chút không cam lòng, đôi mắt to uất ức nhìn Hường Vi. Hường Vi bó tay, tên nhóc này nhất định sẽ dùng chiêu này mà, “Tiểu đậu đỏ, ăn nhiều bụng nhỏ sẽ không thoải mái, sẽ đau bụng rồi phải uống thuốc, Tiểu đậu đỏ muốn bị uống thuốc sao? Mẹ nuôi sẽ gói những thứ còn lại đem về, ngày mai Tiểu đậu đỏ lại ăn tiếp có được không?”

Mặc dù Tiểu đậu đỏ còn nhỏ, trước mặt mọi người cũng vui đùa nhưng cũng được coi là đứa bé ngoan, Tiểu đậu đỏ sờ sờ bụng nhỏ, muốn ăn nữa nhưng lại sợ phải uống thuốc, chu cái miệng nhỏ nhắn, nhìn thức ăn trên bàn một cái, “Mẹ nuôi, vậy ngày mai con sẽ ăn tiếp.”

Hường Vi bẹo má Tiểu đậu đỏ một cái, không thể làm gì nói: “Con nha, chính là cái đồ thích ăn vặt.”

Tiểu đậu đỏ đương nhiên không biết mẹ nuôi đang nói xấu mình, mồm mép giao hoạt tiến lên hôn mẹ một ngụm, bôi nước miếng lên mặt Hường Vi, trên mặt còn dính dầu mỡ, Tiểu đậu đỏ đứng một bên cười khanh khách.

Hường Vi nhìn chằm chằm tên tiểu tử nghịch ngợm đang gây chuyện, suýt chút nữa nổi trận lôi đình, một lớn một nhỏ trừng mắt nhìn nhau, nhỏ thì cười đến vui vẻ, Chu Thần Dật cười cười, “Cũng đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn so đo với một đứa bé.”

Hường Vi đầu đầy vạch đen, trợn mắt nhìn Chu Thần Dật một cái, lấy khăn ướt từ trong túi ra, “Anh hãy cầm thức ăn đi, chúng ta đi thôi Tiểu đậu đỏ.”

Hường Vi vừa lau mặt vừa kéo Tiểu đậu đỏ ra khỏi quầy thức ăn nhanh, Chu Thần Dật cười cười, bảo phục vụ gói thức ăn còn lại đem về, vội vàng tính tiền rồi cũng đuổi theo ra ngoài.

Tiểu đậu đỏ cười như kẻ trộm, Hường Vi nhìn con trai một cái, lầm bầm: “Còn nhỏ như vậy mà bụng dạ đã đen tối, sau này lớn lên rồi còn đến mức nào nữa.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu đậu đỏ trề ra, một đôi mắt to nhìn Hường Vi, Hường Vi thở dài, lại nữa, thật sự là cô không chịu được chiêu này mà, Hường Vi ôm Tiểu đậu đỏ một phen, “Tên tiểu tử con đây, nhất định là kiếp trước mẹ thiếu nợ con rồi.”

Tiểu đậu đỏ ôm cổ mẹ nuôi, cười khanh khách, nhìn ba nuôi phía sau, “Ba nuôi, ba nuôi...”

Hường Vi cau mày nhăn mặt, nhỏ giọng nói: “Con là tên tiểu tử ăn cây táo rào cây sung.”

Dĩ nhiên là Chu Thần Dật nghe thấy, bước nhanh đến, sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, nói với Hường Vi: “Để anh ôm cho.”

Tiểu đậu đỏ liền nghiêng người sang ngực Chu Thần Dật, Hường Vi có chút tức giận, cái tên xú tiểu tử này!

Lên xe, hai người cũng không lên tiếng, Tiểu đậu đỏ đã ngủ trong ngực Hường Vi, cô nhìn Chu Thần Dật một cái, “Này, cởi áo khoác của anh ra, em muốn đắp cho con.”

Chu Thần Dật gạt đầu một cái, dừng xe lại cởi áo khoác đưa cho Hường Vi, lại chỉnh máy điều hòa cao lên một chút. Hường Vi đắp kín cho con trai rồi ôm vào trong ngực.

Chu Thần Dật vừa lái xe, vừa nói: “Nghe nói hôm qua em đi xem mắt?”

Hường Vi ngạc nhiên nhìn anh một cái, “Đúng vậy, làm sao anh biết?”

Chu Thần Dật cau mày, “Thật là em dám đi?”

Hường Vi liếc mắt xem thường, không lên tiếng, nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài cửa xe. Chu Thần Dật thấy cô không thèm để ý, không khỏi nâng dđlqd cao âm lượng, “Hường Vi, em có để anh trong mắt hay không? Dám công anh trên lưng mà đi xem mắt, em cũng nên cho anh một lời giải thích đi chứ?”

Hường Vi hừ lạnh một tiếng, quay đầu lại, “Em muốn làm gì không đến phiên anh quản đầu.”

Chu Thần Dật nghe vậy liền thẳng gấp, đen mặt, “Em nói gì?”

Hường Vi cau mày nhăn mặt, “Anh làm gì vậy? Lo lái xe của anh cho tốt đi, đừng làm Tiểu đậu dot thức giấc.”

Chu Thần Dật hít sâu một cái, tiếp tục lái xe, “Vậy em vừa ý anh ta?”

Hường Vi không giải thích được nhìn anh một cái, “Anh không thấy là anh đã quan tâm quá nhiều rồi sao?”

“Hường Vi, anh nhắc nhở em, em đừng hòng mà lừa gạt anh, nói đi, đối với chuyện xem mắt ngày hôm qua, em suy nghĩ như thế nào?” Giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Chu Thần Dật truyền đến.

Hường Vi chu miệng, “Chu Thần Dật, anh hãy nói cho rõ, anh cũng không phải gì của em, em muốn làm gì, hoặc thích gặp người nào cũng không đến phiên anh quản đầu!”

“Hường Vi, anh cũng nhắc lại cho em biết, anh nói rồi, có một số việc không phải em nói đừng là đừng được đâu! Là bạn trai của em, tại sao anh có thể không để ý đến em? Chẳng lẽ để mặc em ở bên ngoài trên hoa gheo nguyệt à? Anh cũng không phải là người rộng lượng như vậy đâu!”

“Chu Thần Dật, anh có biết xấu hổ không vậy? Em đồng ý khi nào chứ? Anh đừng có hiếp người quá đáng.” Đôi mắt bốc hỏa của Hường Vi nhìn anh chằm chằm.

Chu Thần Dật nghiêng đầu nhìn cô một cái, “Hương Vi, sớm muộn gì em cũng sẽ đồng ý.”

Hương Vi tức muốn học máu, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Chu Thần Dật, anh đừng tự cho mình là đúng.”

Chu Thần Dật nhú mày, “Hương Vi, anh không hiểu, em có thể đi gặp mặt một người xa lạ vậy vì sao không thể suy nghĩ đến anh một chút?”

Hương Vi bắt đắc dĩ, “Em cũng không biết nữa.” Thực sự, ngay cả bản thân cô cũng không biết, phải nói Chu Thần Dật cũng được coi là một người đẹp trai, tài giỏi, mặc dù bộ dáng không đẹp như anh Hạo Triết, nhưng những đường nét trên khuôn mặt cũng góc cạnh rõ ràng, hơn nữa lại làm lính nhiều năm nên có được phong cách mà người thường không thể có được, nhưng mà cô vừa nghĩ đến muốn cùng anh ở một chỗ thì không nhìn được mà sờn gai ốc.

Đáp án này rõ ràng là nằm ngoài dự đoán của Chu Thần Dật, anh sững sốt trong chốc lát, nói: “Nếu không ghét, vậy tại sao không thể chung sống trong một khoảng thời gian?”

Hương Vi muốn phát điên, trợn mắt há mồm nhìn anh một trận.

Chu Thần Dật lại nói: “Hương Vi, anh không hy vọng em lại cõng anh trên lưng đi xem mắt lần nữa, nếu để cho anh nghe được...” Chu Thần Dật vừa nói vừa phóng cặp mắt như dao găm nhìn Hương Vi, “Chuyện ngày hôm qua coi như xong, tốt nhất em hãy quên đi cho anh, nếu còn dám đi gặp nữa...”

“Gặp cái rắm, em mới không cần lại đi gặp cái mặt như cương thi đó nữa.” Nói xong Hương Vi có chút ảo não, oán hận nhìn Chu Thần Dật một cái, “Mặc dù em không ghét anh, nhưng không có nghĩa là em sẽ thích anh. Chu Thần Dật, anh hãy phân biệt rõ ràng cho em.”

Chu Thần Dật lại thẳng gấp, cặp mắt bốc hỏa nhìn Hương Vi, một tay gắt gao siết chặt tay lái, một tay nắm thành quyền hung hăng đánh lên kính chắn gió phía trước một cái, “Em hãy nói lại lần nữa xem?”

Hương Vi sững sờ, anh hai ơi, cái này là kính chống đạn nha...

Hương Vi nhìn tay của anh, khóe miệng giật giật, “Anh...Không thấy đau à?”

“Hương Vi!!!”

“Làm... Làm sao? Em... Thân thể rất nhỏ bé không thể so với cái kính thủy tinh rắn chắc này được...” Giờ phút này, Hương Vi thấy gương mặt anh rất nghiêm túc, một đôi mắt dài hẹp mang theo hỏa khí, chỉ sợ người này sẽ tát cô một cái.

“Em cô gái này...” Chu Thần Dật nghiêng răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm cô gái nhỏ làm người ta tức chết mà không cần phải đèn mạng này!

“Anh... Anh... Chu Thần Dật, anh dám xằng bậy?”

Chu Thần Dật hừ lạnh một tiếng, một tay vòng ra sau ót giữ chặt Hương Vi, nhanh chóng cúi đầu xuống. Thân thể Hương Vi nhỏ bé đâu thể nào địch nổi với người cao lớn như Chu Thần Dật, hơn nữa trong ngực còn ôm Tiểu đậu đỏ đang ngủ say.

Nụ hôn này làm cho Hương Vi rất bất mãn, mang theo cường thế, cũng giống như là đang tuyên bố chủ quyền vậy, Hương Vi không thể tránh thoát được bằng bất đầu cắn xé đầu lưỡi, miệng của anh, đợi đến khi mùi máu tươi tràn đầy trong miệng, cô mới bắt động để tùy ý anh dày vò.

Chu Thần Dật thấy cô không làm ầm ĩ nữa mới dừng nụ hôn này lại, lui ra một chút, nhìn ánh mắt của cô, “Thời gian anh cho em đã quá nhiều rồi.”

Hương Vi căm hận nhìn anh, nếu như ánh mắt có thể giết người thì có thể đem tên khốn này

cắt thành tám khúc rồi!

Chu Thần Dật thấy ánh mắt cô lộ ra tia hung ác, nhíu mày cười cười, thấy trên môi cô còn lưu lại vết tích của anh, Chu Thần Dật đưa một ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve, “Em thật đúng là một người tàn nhẫn mà.” Vừa nói vừa le lưỡi liếm quanh môi cô xong rồi mới ngồi lại vị trí của mình.

Hương Vi nghiêng đầu đi, “Anh điên rồi.”

Chu Thần Dật cười đến vui vẻ, đôi mắt dài hẹp híp một cái, trên đôi môi bị Hương Vi cắn nát vẫn còn dính một giọt máu, nhìn Hương Vi một cái, “Mặc dù em tức giận, nhưng vẫn không nhúc nhích không phải à. Hương Vi, em thua rồi.”

Hương Vi không lên tiếng, nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế...

Sau đó hai người cũng không lên tiếng, mãi cho đến cửa đại viện, Chu Thần Dật mới nhìn Hương Vi một cái, nói: “Hương Vi, sau này đừng để cho anh nghe được bất cứ một cái tin tức lộn xộn nào nữa! Ngoài ra, người phụ nữ của Chu Thần Dật anh không phải người đàn ông nào cũng có thể mơ ước được, chuyện trước kia anh sẽ không truy cứu nữa. Về phần người đàn ông hôm qua, nếu em không có ý định với anh ta thì anh ta cũng sẽ không đến quấy rầy em nữa chứ?”

Hương Vi hít sâu một cái nhìn Chu Thần Dật, “Như thế đây, anh cứ tự nhiên.” Hương Vi ôm con trai, mở cửa xe, một trận gió lạnh xông tới, Hương Vi ôm chặt Tiểu đậu đỏ, nói tiếp: “Mấy ngày nữa sẽ trả áo khoác cho anh.” Nói xong cũng xuống xe luôn.

Chu Thần Dật gật đầu một cái, bật đèn rọi sáng phía trước cho cô, trên ánh đèn rọi xuống, bóng dáng Hương Vi có chút mơ hồ, âm thanh giày cao gót đi trên đường vang lên tiếng lộp cộp, trong màn đêm yên tĩnh, từng tiếng, từng tiếng đánh vào trái tim Chu Thần Dật...

Chương 46

Editor: TRẦN THU LỆ

Trong màn đêm đen kịt, Hường Vi không bật đèn lẳng lẳng đứng bên cửa sổ, Tiểu đậu đỏ đã chìm vào giấc ngủ say. Ngoài cửa sổ những bông tuyết lặng lẽ rơi xuống trong bóng đêm.

Hường Vi xoa xoa nhẹ đôi chân có chút tê cứng, cười khò một cái. Cô hai mươi lăm tuổi, anh ấy ba mươi một tuổi, quen biết hai mươi năm, nhưng cẩn thận xem lại thời gian hai người tiếp xúc với nhau cũng coi như không nhiều không ít, cô chưa từng nghĩ tới có một ngày, cô và anh sẽ phát triển thêm một bước!

Hai mươi năm trước dường như đã rất xa xưa, bây giờ nghĩ lại thiếu niên mười một tuổi năm đó cũng chỉ là một cái bóng mơ hồ, phải nói nhớ rõ duy nhất đó chính là đôi mắt hẹp dài kia, trong mắt vĩnh viễn bình tĩnh không gợn sóng và mang theo ý lạnh.

Đôi mắt hẹp dài, khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, khóe môi hơi vênh một chút, tướng mạo này vừa nhìn chính là một người không dễ sống chung. Đàn ông như vậy, trong ấn tượng của Hường Vi vẫn luôn là một kẻ bạc tình, khát khe thiếu tình cảm, cô thật sự không thể tưởng tượng, một người đàn ông như vậy có thể hiểu được tình yêu sao?

Nhưng... Một người đàn ông như vậy, thế nhưng hôm nay lại cường hôn cô! Không thể không nói, cô cần phải suy nghĩ lại về anh rồi. Hường Vi thở dài, cảm thấy có chút lạnh, lắc lắc đầu, từ từ đi tới giường.

Mấy ngày sau, Hường Vi cũng không có tinh thần gì, nhưng Tiểu đậu đỏ lại rất vui vẻ, ngày ngày đi theo bà ngoại sang nhà bà nội Diệp, dĩ nhiên tiểu tử nà vẫn nhớ rõ lời mẹ nuôi dặn dò, trước mặt người khác không được gọi ba nuôi.

Sau lần đó, Chu Thần Dật cũng không gửi tin nhắn nói gì nữa, hai người giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra vậy, cuộc sống như vậy dường như quá lạnh nhạt, lại càng làm cho Hường Vi cảm thấy tinh thần có chút không yên.

Qua ít ngày, Trần Mai nghe người giới thiệu nói, người đàn ông lần trước đã quyết định, ý ngoài lời là không có coi trọng Hường Vi. Làm Trần Mai giận quá chừng, oán trách với Hường Khai Hoa người này thật sự là không biết điều, rõ ràng mấy ngày trước còn nói rất vừa ý con gái, bây giờ mới có mấy ngày liền lật lọng, thật không phải là người tốt. Hường Khai Hoa nghe vậy nói còn không phải do bà ra ngoài gây chuyện, chuyện của con gái bà cũng muốn thò chân vào. Trần Mai gậy âm ỉ mất hết mặt mũi, lại phải thừa nhận mình sai lầm rồi, chỉ đành phải ngồi một bên hờn dỗi.

Sau khi Hường Vi nghe nói, chẳng qua là chỉ ồ một tiếng cũng không nói gì thêm, càng làm cho Trần Mai thêm xấu hổ, ngày ngày mang theo Tiểu đậu đỏ đến Chu gia cùng kể khổ với Diệp Hân.

Ngày hai mươi bốn tháng chạp, hai vợ chồng con trai lớn Diệp Hạo Triết của Diệp Hân về. Mọi người trong Chu gia rất vui mừng, mời người nhà họ Hường hai mươi sáu tháng chạp đến làm khách.

Hường Vi bĩu môi, có chút không cam lòng. Tiểu đậu đỏ mặc quần áo mới, đôi mắt to xinh

đẹp nhìn Hường Vi không chớp mắt, “Mẹ nuôi, xinh đẹp.”

Hường Vi nhìn không được liếc mắt, véo cái mũi nhỏ một cái, “Tiểu đậu đỏ, con đứa nhỏ này mới có bấy nhiêu tuổi mà đã thích nhìn người đẹp, sau này lớn lên còn không làm cho mẹ con buồn chết à.”

Tiểu đậu đỏ cười khanh khách, hào hứng chạy đến chỗ Trần Mai, vốn là Trần Mai rất vui mừng vì rất tiện nghi có được cháu ngoại, lời kéo Tiểu đậu đỏ cười toe toét tiêu sái đi về phía trước.

Đến nhà họ Chu, mọi người đều có mặt đông đủ, người hai nhà ngồi trên ghế sa-lon tán gẫu, dĩ nhiên Tiểu đậu đỏ đã cùng Diệp Vũ Dương chạy lên lầu rồi. Diệp Hạo Triết nhìn Hường Vi, cười nói: “Vi Vi hiện tại cũng đã lớn thành một tiểu mỹ nhân rồi. Anh trai rất vui mừng nha.”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, bà xã của Diệp Hạo Triết Tiêu Phi Phi cười nói: “Vi Vi, em đừng để trong lòng, mấy năm nay người anh trai này càng lớn càng không đành lòng rồi.”

Diệp Hạo Triết nghe xong cũng không chịu bỏ qua, “Ôi chao, em nói chuyện phải có lương tâm một chút chứ, anh làm sao lại không đành lòng cho được? Anh và Vi Vi mấy năm rồi không gặp, em đừng bôi nhọ lên mặt anh chứ.”

Tiêu Phi Phi nhún mày, cười nói: “Anh mà còn cần em phải bôi nhọ lên mặt sao hả? Đại da Diệp!”

“Lời này của em trước mặt Vi Vi phải nói rõ, anh là một người đàn ông ở nhà tốt trong thời đại mới.”

“Anh mà được coi là người đàn ông tốt? Thì em chính là một người mẹ hiền, vợ đảm rồi...”

Được rồi, Hường Vi cô chính là chủ nhân mà còn chưa nói gì hết, vậy mà hai vợ chồng nhà này đã cãi nhau âm ỉ rồi, nhưng mà nhìn dáng vẻ của hai người thì tình cũng thật là tốt. Hường Vi làm bộ ho khan một tiếng, “Anh Hạo Triết, chị dâu, hai người cứ từ từ trò chuyện, em lên lầu xem bọn nhỏ một chút.” Cả người Hường Vi nổi gai ốc vội vàng chạy đi.

Diệp Hạo Triết vượt vượt đầu, nhìn bà xã một cái, nhẹ giọng chỉ trích, “Xem đi, đều tại em. Anh còn đang muốn tìm hiểu thêm một chút, bây giờ làm sao mà thăm dò tin tức được nữa, em trai của anh còn đang rất cô đơn đây.”

Tiêu Phi Phi vụng trộm cầu Diệp Hạo Triết một cái, nghiêng về phía ông xã thì thầm: “Thần Dật có một người anh trai như anh thật đúng là xui xẻo! Em mà còn không biết anh à, rõ ràng là muốn phá hoại, cũng không biết là người nào ddlqd đó đã hiểu rõ nội tình từ từ sớm, vậy mà âm thầm cất giấu trong bụng nhìn người khác vật lộn, đã sớm biết cô ấy cũng ở Thượng Hải mà lại không nói cho chú ấy nghe.”

Diệp Hạo Triết cắt một cái, vừa rồi mới liếc mắt một cái nhìn thấy em trai đi theo phía sau Hường Vi không dấu vết lên lầu rồi. Diệp Hạo Triết cười như kẻ trộm, nghiêng về phía bà xã thì thầm: “Em có muốn cùng anh đi xem kịch vui không?”

“Anh lại muốn làm gì nữa?” Tiêu Phi Phi rất đề phòng đối với cái người tao nhã lịch sự này kì thật là một ông chồng tâm địa gian trá vô cùng.

Diệp Hạo Triết buông tay, “Anh cũng đâu có làm chuyện gì xấu.”

“Cắt, uy tín của anh chỉ là con số lẻ mà thôi.” Tiêu Phi Phi cũng không tin anh sẽ ngoan ngoãn, năm đó người này giả heo ăn cỏ đem cô ăn mất, làm hại cô sớm như vậy đã bước vào

lễ đường hôn nhân, cho tới bây giờ cô vẫn còn ghi tội đấy.

Diệp Hạo Triết nhẹ nhàng vuốt đầu bà xã, “Anh nói này, rốt cuộc là em có muốn đi xem kịch vui hay không? Em trai này của chúng ta là thuộc kiểu người thích hành động, chỉ cần nghĩ thông suốt thì bất cứ chuyện gì cũng làm dễ như trở bàn tay. Đi, dù sao thì ba mẹ và vợ chồng nhà bác Hường cũng đang chơi mạt chược ở bên kia rồi, chúng ta ngồi chỗ này cũng không làm gì mà.”

Tiêu Phi Phi lại vụng trộm đưa tay cầu ông xã một cái, “Anh cái người này, nếu để Thần Dật biết được nhìn xem chú ấy đập bẹp anh như thế nào cho biết.”

Diệp Hạo Trạch cười một tiếng, “Giả bộ chuyện như vậy anh am hiểu nhất, những thủ đoạn đó còn không phải là do anh dạy sao. Chẳng lẽ sư phụ mà lại kém hơn so với đồ đệ à!”

Tiêu Phi Phi thở dài, loại mầm mống này không giống nhau chính là không giống nhau, Thần Dật, chị dâu chỉ có thể mặc niệm cho em thôi. Không thể không nói, hai người này không phải người một nhà thì không vào cùng một cửa, mặc dù Tiêu Phi Phi có một chút xiu cảm giác tội lỗi, nhưng có thể rình coi chuyện tình cảm của em chồng, trong lòng Tiêu Phi Phi vẫn rất thích đi theo ông xã nhìn một chút.

Phòng của Diệp Hạo Triết và Chu Thần Dật sát nhau, đối diện có một phòng của con nít. Hai vợ chồng Diệp Hạo Triết đứng ngoài cửa nhìn vào, quả nhiên chỉ thấy hai đứa trẻ đang nằm trên đất chơi đùa. Diệp Hạo Triết nhìn về phía bà xã nhướn mày, ánh mắt mong đợi nhìn về phía phòng của Chu Thần Dật, rồi rón rén kéo tay vợ mở cửa phòng của mình, hai người vừa vào phòng liền tựa vào vách tường nghe lén.

Đáng tiếc Chu Thần Dật nếu như biết anh trai và chị dâu đang dán lên nghe lén anh, nhất định sẽ chạy đến đánh cho anh trai mấy quyền. Chỉ là bây giờ anh cũng không để ý đến bên cạnh vì đang cùng Hường Vi mất to trùng mắt nhỏ.

Hường Vi trợn mắt nhìn, vừa mới lên lầu còn chưa nhìn tới con trai đã người này kéo vào phòng, trong bụng không thể chất chứa hỏa khí được sao?

Chu Thần Dật dè cô lên tường, tay phải nắm hai tay cô, “Em đã nói với Tiểu đậu đỏ là ở trước mặt người khác thì không được gọi anh là ba nuôi?”

Hường Vi đảo mắt một cái, “Là em thì sao nào?”

Chu Thần Dật nghiêng răng nghiêng lợi, “Em cái người phụ nữ nhẫn tâm này, em cho rằng như vậy là có thể trốn tránh được sao, hoàn toàn là lừa mình dối người!”

Hường Vi nhăn mặt cau mày, “Anh buông tay cho em, anh bóp tay em đau quá.”

Chu Thần Dật nghe vậy liền buông tay ra, đổi thành ôm cô dán lên tường, “Xin lỗi, lực tay của anh hơi lớn một chút.”

Hường Vi vuốt vuốt hai tay, trợn mắt nhìn anh một cái, “Nếu có thể nói xin lỗi được thì còn dùng đến cảnh sát làm gì nữa.”

Chu Thần Dật thấy có lẽ là làm cho cô đau thật, “Nếu như em muốn hả giận, vậy thì hãy đánh anh một cái đi cho bớt giận được không?”

Hường Vi hừ lạnh một tiếng, “Anh da dày thịt cứng làm gì sợ đau, em còn sợ đau tay em thêm đấy.”

Hai vợ chồng Diệp Hạo Triết nghe mấy câu đối thoại này, thiếu chút nữa không cười một tràng, hai người chồng nhìn vợ, vợ nhìn chồng, tập trung toàn bộ tinh thần dán chặt lên tường.

Chu Thần Dật vận lòng mày, nhìn Hường Vi một cái, “Nói thế nào đi nữa thì anh cũng là

ba nuôi của Tiểu đậu đỏ, em không thể tước đoạt quyền lợi của anh được.”

“Năm mơ.” Hường Vi nói xong lại cảm thấy âm thanh hơi bị lớn, vội vàng nhỏ giọng lại nói: “Anh cho rằng em không biết anh đang suy tính cái gì sao? Muốn làm cho em có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội? Em cũng không có ngọc như vậy đâu.”

“Hường Vi, em người phụ nữ này nói chuyện không phân rõ phải trái! Anh hôn cũng đã hôn qua, em còn dám quyết sao? Em cũng đừng quên, ban đầu ở trước mặt người khác là ai đã nói anh là bạn trai của em hả?”

Hường Vi nghĩ lại, quả thật anh nói cũng đúng, nhưng mà cô nghe lại thấy rất luống cuống, “Là do anh cưỡng hôn em chứ bộ, nên cái đó không tính.”

“Nói nhảm! Vậy em có muốn thử lần nữa không? Ngược lại thì anh rất thích đấy!”

“Hừ! Em cho anh biết, em đang là khách của nhà anh, anh không được gây âm ỉ.” Mặt Hường Vi đỏ lên, sau một lúc lâu mới nói ra một câu như vậy.

Chu Thần Dật thấy mặt cô đỏ lên, tâm tình rất tốt, chẳng trách ban đầu anh trai theo đuổi chị dâu lại thường khiến chị ấy muốn nổ tung như vậy! Chu Thần Dật cúi đầu dán vào lỗ tai cô, “Vậy ngược lại em ddlqd hãy nhìn một chút, rốt cuộc kết quả sẽ như thế nào. Nam chưa cưới, nữ chưa gả, hai nhà chúng ta cách nhau cũng gần, vậy nếu như chuyện âm ỉ lên thì hai nhà sẽ làm sao. Anh cũng... Rất muốn biết đấy!” Chu Thần Dật vừa nói vừa nhẹ nhàng ngậm vành tai phải của cô...

Cả người Hường Vi chấn động, “Anh cái người điên này...”

“Đúng, anh là kẻ điên, nhiều năm trước đã bị em hành hạ làm cho điên rồi...” Chu Thần Dật vừa nói đôi môi vừa hôn dọc theo đường cong gương mặt của Hường Vi...

Bên kia tường Diệp Hạo Triết nghe được không khác biệt mấy, cũng không muốn quấy rầy chuyện tốt của em trai, quan trọng nhất là nếu để Thần Dật biết được anh đang nghe lén... Anh liền bị ăn đủ! Diệp Hạo Triết thủ thủ với bà xã: “Đi...”

Tiêu Phi Phi trợn mắt nhìn Diệp Hạo Triết một cái, nhẹ nhàng như mèo theo Diệp Hạo Triết mở cửa phòng đi xuống, lúc đi trên cầu thang, Tiêu Phi Phi cầu Hạo Triết một cái, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Hai người không hổ là anh em tốt!”

Diệp Hạo Triết cười nói: “Anh cũng không mạnh mẽ như em trai mà. Chẳng lẽ, em cũng muốn anh mạnh mẽ như vậy sao?” Vừa nói vừa nháy ra hiệu với bà xã.

Mặt Tiêu Phi Phi đỏ lên, nhìn Diệp Hạo Triết một cái, “Không đứng đắn.”

Diệp Hạo Triết nắm tay nhỏ bé của vợ, thấy bốn bề vắng lặng mới kề miệng sát vào tai bà xã, thì thầm: “Không phải em thích giọng điệu này sao?”

Tiêu Phi Phi nghe vậy giơ tay lên muốn đánh, Diệp Hạo Triết một phát bắt được, “Đi nhanh lên, nếu cứ như thế này thì Thần Dật và Vi Vi đi xuống sẽ bắt được mất, hít sâu, điều chỉnh vẻ mặt, em không muốn chồng em lớn như vậy rồi mà còn bị em trai đuổi đánh chứ hả?”

Tiêu Phi Phi tức giận nhìn Diệp Hạo Triết một cái, “Đáng đời.”

Diệp Hạo Triết cười hì hì kéo tay vợ xuống ghé sa-lon ngồi xem ti vi. Quả nhiên, cũng không lâu lắm, chỉ thấy mặt Hường Vi đầy hỏa khí kéo Tiểu đậu đỏ đi xuống, phía sau, trong tay Chu Thần Dật đang ôm Diệp Vũ Dương.

Hai vợ chồng Diệp Hạo Triết nhìn nhau một cái, rất ăn ý điều chỉnh vẻ mặt đến trạng thái tốt nhất. Diệp Vũ Dương lật chạy vào trong ngực Tiêu Phi Phi kêu mẹ.

Diệp Hạo Triết rất có thâm ý nhìn em trai mình một cái, thấy anh rất bình tĩnh, Diệp Hạo

Triết cười đến ôn hòa, cầm cây tăm cắm vào mấy miếng táo trên bàn vừa mới gọt xong đưa cho hai đứa trẻ, trong lòng lại đang suy nghĩ, được, Thần Dật, tâm tính càng ngày càng trở nên kín kẽ rồi.

Hương Vi sẽ không may mắn như vậy, Tiêu Phi Phi nhìn Hương Vi một cái, có chút lo lắng nói: “Ôi chao, Vi Vi, môi của em bị làm sao thế?”

Hương Vi lung túng muốn chết, mặc dù đã lặn qua nước lạnh, rồi tô một lớp son thật dày. Tiêu Phi Phi thấy vẻ mặt lúng túng của cô, lại thấy ánh mắt lạnh lẽo của em chồng quét ông xã một cái, trong lòng thầm vui mừng, kéo tay Hương Vi cười nói: “Vi Vi, son môi này trông rất tốt, màu sắc nhìn rất sáng, chị nói làm sao nhìn giống như có chút sung chứ, thì ra là do màu son.”

Hương Vi nhắm mắt cười cười, “Nếu như chị dâu thích, ở chỗ em còn một thỏi son mới, sáng mai sẽ đem qua cho chị dâu dùng thử nhé?”

Diệp Hạo Triết chen miệng nói: “Vi Vi, bình thường chị dâu em cũng không thể tự trang điểm cho mình, cho cô ấy cũng như không.”

Tiêu Phi Phi nổi giận, trợn mắt nhìn Diệp Hạo Triết một cái, nói với Hương Vi, “Được rồi, vậy ngày mai Vi Vi cầm qua cho chị thử một chút.” Tiêu Phi Phi cô rất ghét người nào lấy việc không biết trang điểm ra nói mình.

Hương Vi thấy hai người lại bắt đầu cãi nhau, phần lung túng trong lòng mới lặng lẽ chết đi. Diệp Hạo Triết thật là muốn khóc, bộ anh làm anh trai dễ dàng lắm sao, vì em trai, vì em dâu tương lai, lại phải lấy chuyện trang điểm đâm trúng chỗ đau của bà xã, đúng vậy, anh chính là có linh cảm tối nay bà xã đại nhân sẽ đuổi anh ra khỏi phòng.

Quả nhiên, Tiêu Phi Phi nói tiếp: “Vi Vi, ngày mai chúng ta đi dạo phố đi.” Lại nghiêng đầu nói với Diệp Hạo Triết: “Hạo Triết, tối nay anh cùng chen lấn với Thần Dật một chút nha, em còn phải chăm sóc Vũ Dương. Thần Dật, chú không có ý kiến gì chứ?”

Chu Thần Dật nhìn chị dâu, rồi lại nhìn anh trai một chút, thấy vẻ mặt anh trai khổ sở, trong lòng thầm vui mừng, nhưng trên mặt cũng không biểu hiện ra, “Em không có ý kiến, cũng lâu rồi em và anh trai chưa gặp nhau, quả thật là cũng có một số chuyện muốn trao đổi cùng với anh trai.” Ngụ ý chính là bao lâu anh cũng không có ý kiến.

Tiêu Phi Phi nói: “Nếu như vậy, Hạo Triết, anh em hai người đã lâu rồi không gặp nhau, buổi tối này trở về sau hãy ngủ cùng với Thần Dật đi, hai anh em cùng nhau nói chuyện.”

Diệp Hạo Triết thật là khóc không ra nước mắt mà, trong lòng thầm nói, Thần Dật ời Thần Dật, em còn có phải là an hem hay không, thế nhưng anh trai em là người đàn ông đã kết hôn nha!

Thấy Diệp Hạo Triết tràn đầy không muốn, Tiêu Phi Phi ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Hạo Triết, em biết trong lòng anh rất vui vẻ, nhưng cũng không cần phải nhìn em như vậy đâu.” Vừa nói, một tay Tiêu Phi Phi vô ý giật Hương Vi một cái.

Diệp Hạo Triết chỉ đành phải bất đắc dĩ gạt đầu một cái, trong lòng thở dài lần nữa: Phụ nữ, không thể đắc tội nổi mà!

Chương 47

Editor: TRẦN THU LỆ

So với mấy năm trước thì bây giờ Tiêu Phi Phi trông đã trưởng thành không ít, dù sao thì cũng là một người phụ nữ đã làm vợ làm mẹ người ta rồi mà, so sánh với một cô gái chưa lập gia đình như Hường Vi thì có sự khác biệt rất lớn. Từ trong miệng Tiêu Phi Phi nghe được không phải con trai thì chính là ông xã, về điều này cũng có thể là sự khác biệt lớn nhất giữa nam và nữ, đàn ông thảo luận sự nghiệp, phụ nữ nói chuyện gia đình.

Có điều là lúc nhìn cô hứng thú nói chuyện gia đình, trong đôi mắt sẽ tỏa sáng lấp lánh, đặc biệt hưng phấn, làm cho người ta vừa nhìn cũng biết là gia đình đầm ấm mỹ mãn, đáng về hạnh phúc của người phụ nữ ấy thật làm cho người ta hâm mộ và ganh tỵ mà! Thỉnh thoảng Hường Vi cũng xen vào vài câu, kiếp trước và kiếp này, cô đều chưa trải qua chuyện hôn nhân một lần nào nên làm một người phụ nữ, dĩ nhiên là cô không thể phủ nhận rằng mình đối với hôn nhân cũng tràn đầy mong đợi. Hai người đến thẩm mỹ viện làm đẹp, Tiêu Phi Phi liên tục nói đến cuộc sống hôn nhân hạnh phúc của mình, còn bảo Hường Vi hãy nhanh nhanh tự mình thử nghiệm, Hường Vi chỉ chân thành cười nói chị Phi Phi thật sự là một người phụ nữ hạnh phúc.

Tiêu Phi Phi híp mắt, rất là hưởng thụ. Giường nằm của cô và Hường Vi sát nhau nên Hường Vi có thể thấy sự thỏa mãn trên mặt cô, Hường Vi cười cười, cũng nhắm mắt lại nằm, vứt bỏ hết phiền muộn, buông lỏng da thịt bản thân, nhân viên mát-xa lại đổ chút tinh dầu trên tay, nhẹ nhàng mát-xa sống lưng cho khách.

Để cho thân thể đi SPA, cảm giác toàn thân được buông lỏng không ít, da không thô ráp như trước kia nữa. Chẳng trách người ta thường nói phụ nữ qua hai mươi lăm tuổi phải học được cách bảo dưỡng. Tiêu Phi Phi làm đẹp xong rồi theo Hường Vi đi mua đồ, đối với việc ăn mặc Hường Vi không chú trọng mấy, cũng không nhất thiết phải chạy theo nhãn hiệu nổi tiếng, trừ công việc hoặc là ra ngoài xã giao thì phần lớn quần áo trong nhà của Hường Vi cũng chỉ từ mấy chục đến mấy trăm đồng.

Còn Tiêu Phi Phi thì ngược lại với Hường Vi, đối với nhãn hiệu nổi tiếng thì đặc biệt yêu quý, Hường Vi nhìn chị Phi Phi cầm thẻ ngân hàng quét soàn soạt mà đau lòng.

Tiêu Phi Phi mua quần áo cho ông xã và con trai, mình cũng mua hai bộ, thấy Hường Vi chỉ cùng theo mình đi dạo chứ không mua cho bản thân. Tiêu Phi Phi cười nói: “Vi Vi, chỉ nhìn mà không mua thì không có ý nghĩa gì cả.” Vừa nói vừa cầm áo khoác lông dê tinh khiết ra ngoài, “Vi Vi, cái áo này rất đẹp, da em trắng, mặc vào nhất định sẽ rất hợp.”

Hường Vi đã nghiêm chỉnh nói mình không cần nhưng cô vẫn đưa áo qua, chỉ đành phải nhận lấy rồi vào phòng thử áo. Vừa bước ra ngoài, Tiêu Phi Phi kéo tay Hường Vi, kinh ngạc nói: “Vi Vi thật là xinh đẹp nha, cái áo này rất hợp với phong cách của em đấy.”

Hường Vi cười cười, “Chị dâu nói vậy sao được chứ, chị dâu mới là xinh đẹp, hạnh phúc của người phụ nữ đã kết hôn thì em cũng không thể nào so sánh được.” Hường Vi nói lời này cũng là thật, Tiêu Phi Phi vốn là người duyên dáng, cộng thêm cuộc sống hôn nhân hạnh phúc

mĩ mãn, mặc dù lớn hơn Hường Vi mấy tuổi, chỉ nhìn ngũ quan một cách đơn thuần, nếu so sánh với Hường Vi thì Tiêu Phi Phi tinh tế hơn một chút, khi hai người đứng chung một chỗ, Tiêu Phi Phi cảm giác được cũng không thấp hơn Hường Vi là mấy. Mặc dù Hường Vi xinh đẹp, nhưng dù sao vẫn làm cho người ta có cảm giác tương đối lạnh lùng, có chút khoảng cách. Nhưng Tiêu Phi Phi lại khác, làm cho người ta có cảm giác ấm áp, toàn thân lộ ra một cỗ mùi vị hạnh phúc.

Tiêu Phi Phi đối với những lời khen tặng của Hường Vi rất là thích, nhân viên bán hàng lấy quần áo gói lại, Hường Vi quẹt thẻ mà trong lòng rỉ máu, chỉ một cái áo khoác thôi mà tốn gần bốn ngàn, thật là muốn phá sản mà! Hường Vi là người đối với mình thì tính toán tiết kiệm, nhưng đối với người thân thì lại rất thoải mái, một chút cũng không đau lòng, giống như đối với ba Hường, mẹ Hường và cả Tiểu đậu đỏ nữa, bất luận là đồ ăn hay đồ dùng, đều phải mua loại tốt nhất, ngay cả bản thân mình cũng hận không được nếu có thể sẽ cho bọn họ.

Hai người mua đồ xong cũng về nhà luôn, Hường Vi vừa bước vào cửa, Tiểu đậu đỏ lập tức chạy đến ôm chân cô gọi mẹ nuôi, mẹ nuôi, Hường Vi xách theo túi lớn, túi nhỏ quần áo, cười nói: “Tiểu đậu đỏ, ông ngoại và bà ngoại đâu rồi?”

“Bà ngoại ở đây. Mẹ nuôi, ôm ôm...”

Hường Vi cười nói: “Tiểu đậu đỏ, nhanh đi rửa tay đi, mẹ nuôi mua quần áo mới cho Tiểu đậu đỏ này.”

Tiểu đậu đỏ vừa nghe, kéo miệng cười, lập tức chạy vào phòng vệ sinh.

Trần Mai thấy con gái xách theo mấy túi lớn, nói: “Sao lại mua nhiều như vậy?”

Hường Vi cười cười, “Chỉ mua mấy bộ quần áo thôi mà mẹ.” Nếu để Trần Mai biết chỉ mấy bộ quần áo này mà tốn hơn một vạn, phỏng chừng sẽ mắng cô xối xả mất.

Trần Mai vuốt vuốt quần áo con gái mua cho, cười nói: “Quần áo này vuốt lên rất ấm áp, chắc là đắt lắm hả?”

Hường Vi sẽ không bao giờ nói giá thật cho mẹ biết, cười cười lập lòe nước đôi nói: “Cũng không tốn bao nhiêu tiền mà. Đến đây, Tiểu đậu đỏ, mặc vào xem thử có vừa không nào.”

Tiểu đậu đỏ để cho mẹ nuôi mặc quần áo mới vào, một bộ dáng vẻ anh hung oai vệ khí thế bừng bừng đi tới đi lui trong phòng, Hường Vi thất rất vừa người, bảo bé cởi ra, Tiểu đậu đỏ không chịu, đã mặc vào rồi thì cũng đừng nghĩ bé sẽ cởi ra. Hường Vi cười nói: “Ngoan, chúng ta cởi ra để mẹ nuôi cắt, chờ thêm năm ngày nữa mới có thể mặc được. Nếu bây giờ con mặc bị bẩn thì năm mới sẽ không có quần áo mới để mặc. Đến lúc đó, em trai Vũ Dương có quần áo mới để mặc mà Tiểu đậu đỏ của chúng ta lại không có đấy.”

Ánh mắt Tiểu đậu đỏ lóng lánh nhìn Hường Vi, cái miệng nhỏ nhắn trề ra, đáng thương cầm quần áo cởi ra, Hường Vi mặc lại quần áo khi trước cho bé, vỗ vỗ đầu của Tiểu đậu đỏ. Tiểu đậu đỏ đi theo chân Hường Vi, đôi mắt to tròn nhìn cô, “Mẹ nuôi, ba nuôi không thương Tiểu đậu đỏ, ba nuôi không chịu ôm con.”

Khóe miệng Hường Vi giật giật, thầm nói cũng may không có mẹ ở đây, vừa vào phòng thay quần áo, Hường Vi ngồi chồm hóm trước mặt Tiểu đậu đỏ, dán vào lỗ tai bé thì thầm: “Tiểu đậu đỏ cũng đã ba tuổi rồi, đã là đứa trẻ lớn, đứa trẻ lớn cũng không thể luôn luôn dính vào người lớn được.”

Tiểu đậu đỏ dựa sát vào Hường Vi, cái đầu nhỏ liên tục chui vào trong ngực cô, “Nhưng

mà mẹ nuôi sẽ ôm Tiểu đậu đỏ mà, có phải ba nuôi không thích con không?”

Hương Vi suyt nữa muốn điên, lại sợ mẹ nghe được, vội vàng nói: “Làm sao mà ba nuôi lại không thích con được chứ, Tiểu đậu đỏ của chúng ta đáng yêu như thế, thích nhất Tiểu đậu đỏ.”

Tiểu đậu đỏ nghe đầu, “Mẹ nuôi, con muốn gặp ba nuôi.”

Hương Vi nhìn gương mặt tươi cười đơn thuần của con trai, trong lòng có chút ê ẩm, đứa trẻ này, lớn như vậy mà chưa từng gặp được ba của mình, đột nhiên có một người đàn ông giống như cha quan tâm bé, khó trách Tiểu đậu đỏ thích dính lấy anh như vậy, Hương Vi sờ sờ đầu của Tiểu đậu đỏ, “Được rồi, vậy ngày mai đi gặp ba nuôi nhé.”

Tiểu đậu đỏ cười khanh khách, rồi bôi nước miếng lên mặt Hương Vi, để diễn tả mình vui mừng. Trần Mai ra ngoài thấy người âm ỉ trên thảm, nói: “Trên mặt đất rất lạnh sao lại nháo trên đây thế, mau đứng lên. Tiểu đậu đỏ, nhanh lại đây bà ngoại xem tay có lạnh không.”

Mái tóc màu vàng kim mềm nhũn bị Hương Vi vôn vê làm cho rối loạn lên, trên hai má phấn nộn tràn đầy vui vẻ, nghe lời chạy đến chỗ bà ngoại, Hương Vi đứng dậy, vuốt vuốt quần áo, rút mấy tờ khăn giấy ra, “Mẹ, Tiểu đậu đỏ thoa đầy nước miếng lên mặt con.”

Trần Mai trợn mắt nhìn con gái một cái, “Trời lạnh như vậy, tuy có mở máy điều hòa nhiệt độ, sao con lại để Tiểu đậu đỏ cùng âm ỉ với con? Trẻ con không thể so với người lớn được, nếu ngã bệnh thì phải làm sao? Con đứa nhỏ này thật là không hiểu chuyện mà.”

Hương Vi bị Trần Mai quở trách một trận, có chút lúng túng, vội vàng chạy trốn.

Vốn là Hương Vi nói ngày hôm sau sẽ dẫn Tiểu đậu đỏ đi gặp ba nuôi, nhưng buổi tối ngày hôm trước thân thể Hương Vi có chút bất tiện, phụ nữ mà, sẽ luôn luôn có mấy ngày không thông thuận. Hương Vi có chút áy náy nhìn Tiểu đậu đỏ một cái, cũng may Trần Mai muốn đi ra ngoài nên cũng dẫn Tiểu đậu đỏ đi chơi luôn, Hương Vi nằm trên giường giả chết.

Ngủ một giấc, bụng cũng không còn đau như trước nữa, Hương Vi rời giường uống chén nước ấm. Cầm lấy điện thoại, thấy có mấy cuộc gọi nhỡ và một tin nhắn của Chu Thần Dật, bởi vì điện thoại cô để ở chế độ rung lại đang sạc pin nữa nên không nghe thấy, nội dung tin nhắn đại khái là hỏi thân thể cô đã khá hơn chút nào chưa, thời tiết lạnh phải chú ý giữ ấm thân thể, v.v... Hẳn là Tiểu đậu đỏ nói với anh ấy rồi. Hương Vi trả lời hai chữ “Mạnh khỏe.”

Đã lâu rồi Hương Vi cũng không vẽ cái gì, hôm nay tâm huyết dâng trào lại muốn vào blog nhìn một chút. Vốn tưởng rằng tường nhà vắng vẻ, nhưng không nghĩ tới lại có rất nhiều người để ý đến cô, biến mất một thời gian lâu như vậy, chắc đây là lần đầu tiên cô trở lại blog này quá, nhìn thấy vài câu ấm áp lòng người, Hương Vi cảm thấy mình quả thật rất lạnh nhạt đối với những người ái mộ.

Đăng kí blog thật là lâu, Hương Vi trầm mặt một chút. Âm nhạc vang lên bên tai, làm cho đầu óc cô hơi phiền muộn. Cuối cùng, thế giới này và kiếp trước khác nhau rất lớn, trước kia cảm thấy không sao cả, nhưng mà, nếu như một số quốc gia ngay cả Chủ tịch vốn cũng không cùng một người, rất nhiều sự kiện xảy ra cuối cùng cũng không giống nhau, cái này thật làm cho người ta nhức đầu. Trước kia, Hương Vi từng nghĩ, ít nhất cô cũng trọng sinh ở thời đại mình quen thuộc, nhưng hôm nay, càng ngày cô càng phát hiện ra đến tận cùng là mình đang ở phương nào! Vốn cho là thế giới mình quen thuộc, nào ngờ quay đầu lại phát hiện đó là một nơi rất xa lạ dường như cho tới bây giờ mình vẫn chưa từng thấy qua.

Tựa như cô là một người vô gia cư, không tìm được phương hướng. Hương Vi thở dài,

vẫn là đổi lại trang blog, khinh thường chính là mình rời khỏi thời gian dài như vậy mà vẫn còn có người nhớ đến cô, thật là cảm ơn, lại thông báo cho mọi người, cô sẽ sớm trở lại, còn hứa hẹn năm sau sẽ mang đến tin vui cho mọi người. Ngắn ngủi khoảng một trăm chữ. Hướng Vi tắt web, muốn tìm mấy trò chơi offline để thư giãn một chút, Hướng Vi cô có một đặc điểm đó là sau khi bận rộn quá mức, lại thích chơi những trò chơi đơn giản không cần nối mạng để thả lỏng tâm tình. Vững du quá dài, cô không muốn tiêu hao thời gian vào lúc này, hiện tại máy tính không nối mạng rất tốt, muốn chơi thì chơi hai ba ngày, đánh nhau trong trò chơi xong, lại có thể vui đầu vào công việc bận rộn, lại có thể thả lỏng thần kinh.

Tìm kiếm một hồi, Hướng Vi phát hiện trò chơi được đề cử nhiều nhất đều là sản phẩm của Long Đăng, Hướng Vi có vẻ hơi trốn tránh nhưng cũng rất nhanh đã khôi phục tự nhiên, quá khứ cuối cùng cũng đã qua.

Hướng Vi tìm bộ trở về nhân vật giả trang, tốc độ internet nhanh vô cùng, Hướng Vi suy nghĩ một chút, nhớ lại kiếp trước vô số người chơi thích Kiếm Tiên Hệ liệt, lúc đó thời gian cô tham gia vào trò chơi tít tởm đối trể, sau khi lên đại học, trong kí túc xá có một người bạn đặc biệt mê game offline, phần lớn thời gian học tập căng thẳng, Hướng Vi bị ảnh hưởng của cô ấy nên cũng dần dần yêu thích game offline, trò chơi đầu tiên mà cô tiếp xúc đó chính là Kiếm Tiên Hệ liệt, đáng tiếc lúc đó khi cô mới hai mươi ba tuổi đã sớm qua đời, ngay cả phần bốn vẫn còn chưa chơi được một chút mà chứ đừng nói là phần năm.

Trôi qua thời gian hơn hai mươi năm, Hướng Vi thờ dài, đó đó là trò chơi đầu tiên cô tham gia và cũng là cuối cùng... Đối với trò chơi đó, nội dung đã sớm mờ nhạt, nhớ nhất cũng chỉ là mấy cái tên mơ hồ. Hướng Vi suy nghĩ một chút, quyết định chơi lại trò chơi kinh điển này, tìm kiếm một hồi, thế mà lại không có, Hướng Vi sửng sốt, đổi cách tìm kiếm khác nhưng vẫn không được, Hướng Vi tiếc nuối lắc đầu một cái, cũng đúng, thế giới này và thế giới trước không giống nhau, đây là một khoảng không bóp méo.

Hướng Vi thấy trò chơi còn chưa đến năm mươi phần trăm, thờ dài, cầm bút và giấy vừa mới đem đến, tùy ý viết viết vẽ vẽ, nếu thế giới này không có, thì tại sao cô lại không sáng lập lần nữa, đưa lên màn hình, tạo thành phim hoạt hình có tư tưởng tình cảm mà không phải trò chơi lạnh như băng! Hướng Vi nghĩ tới đây, vội vàng gọi điện thoại cho Julie, cũng không quan tâm đến sự chênh lệch thời gian của người ta.

Julie mơ mơ màng màng cầm điện thoại lên, vừa nhìn thấy một chuỗi dãy số, đại biểu chính là mã số của vùng ZG, Julie đang ngủ gà ngủ gật lập tức tỉnh lại, cô đưa số điện thoại này cho Hướng Vi, nhìn số này gọi cũng biết chỉ có thể là Hướng Vi, đêm hôm khuya khoắc lại gọi điện thoại đến, Julie sợ là Tiểu đầu đỏ xảy ra chuyện gì, thấp thỏm cầm điện thoại, chút vội vàng nói: “Vi Vi, sao vậy? Tiểu đầu đỏ đã xảy ra chuyện gì sao?”

Hướng Vi thấy âm thanh của Chị Julie có chút khan khan, vội vàng dừng một chút, “Chị Julie, chị yên tâm, Tiểu đầu đỏ rất vui vẻ, chị không cần phải lo lắng gì cả.”

Julie thờ phào một cái, tức giận nói: “Chị nói này Đại tiểu thư Hướng, hiện tại bên chị đang là nửa đêm canh ba, em gọi điện thoại đến là muốn hù chết chị à. Tốt nhất là cho chị một lý do chính đáng, có biết quấy nhiễu giấc ngủ của người khác là một hành vi không có lương tâm không hả?”

Hướng Vi vội vàng cười nói: “Xin lỗi chị Julie, tại em quá kích động nên quên mất bên chị đang chênh lệch giờ. Chị Julie, vậy chị cứ từ từ ngủ, em sẽ gửi qua email, lúc nào dậy chị

hãy xem nhé. Em sẽ không quấy rầy chị nữa, Tiểu đầu đỏ rất khỏe mạnh, trên mặt còn nhiều thêm miếng thịt nữa đây, mặc áo lạnh dày cộm vào nhìn chính là một viên thịt mập mạp. Chị Julie, em cúp máy đây.”

Hướng Vi cúp điện thoại xong, thở phào một cái, sơ suất quá, thế mà lại bên chị Julie bên đó vẫn còn đang là buổi tối đây. Hướng Vi bắt đầu cầm bút vẽ ra những ý tưởng trong đầu, trong nhất thời phòng chỉ nghe âm thanh bút sột soạt.

Chương 48

Editor: TRẦN THU LỆ

Lần này vừa hết năm, Hường Vi đã trở về Đại Liên trước tiên, Tiểu đầu đỏ thích dính lấy ba nuôi, nên không theo Hường Vi về Đại Liên. Trước khi đi, Hường Vi dặn dò Chu Thần Dật phải chăm sóc Tiểu đầu đỏ thật tốt, mới có hơi không muốn trở về Đại Liên.

Trần Đức Cường đã tám mươi tuổi, xương cốt cũng coi như cường tráng. Lỗ tai của ông cụ có chút lãng, mặc dù ánh mắt có hơi vẩn đục nhưng vẫn có thần. Nhà cũ của Trần gia đã sớm sửa lại thành biệt thự rồi. Mấy ngày trước, Trần Đức Cường nghe con trai nói vài hôm nữa Hường Vi sẽ về, ngày ngày ông cụ đều nhìn ra cửa, mong đợi cháu ngoại sớm trở về.

Hường Vi xuống taxi, nhìn ông ngoại mặc áo lông màu đen đang chống gậy đứng trước cửa, trong lòng vừa vui mừng lại vừa khó chịu, bước nhanh tới, kéo tay ông ngoại, ánh mắt có chút đỏ lên, “Ông ngoại, con về rồi.”

Mặc dù lỗ tai Trần Đức Cường không được tốt lắm, không nghe rõ cháu ngoại nói cái gì, nhưng vẫn rất vui mừng, tuy tuổi ông cụ đã cao, nhưng giọng nói vẫn còn rất lớn, “Vi Vi đã về rồi à, mau vào, mau vào... Vào trong nhà cho ấm.”

Hường Vi theo ông đi vào, trong nhà cậu mợ đều có cả. Mợ cười nói: “Vi Vi con nhìn xem, mấy ngày nay ông ngoại con đều muốn ra cửa nhìn một chút, lúc nào cũng hỏi mợ là khi nào thì Vi Vi về, hôm nay con về là tốt rồi.”

Hường Vi cười gật đầu một cái, “Mợ, sao không thấy bọn em trai.”

“Tụi nó đi ra ngoài rồi, vẫn chưa về.”

Hường Vi cười hi hi một tiếng, trước tiên đi lên lầu cất hành lí xong rồi mới xuống. Năm nay, Trần Mai không về, Trần Đức Cường hỏi: “Vi Vi, sao năm nay mẹ con không về?”

Hường Vi nghiêng về phía lỗ tai ông ngoại, lớn tiếng nói: “Trong nhà có khách nên mẹ không đi được, nói qua một thời gian ngắn nữa sẽ trở về thăm ngoại.”

Những năm này Trần Đức Cường mập ra không ít, ưỡn bụng như tướng quân, lông mày còn đặc biệt dài, vừa nhìn chính là một người sống lâu. Ông ừ một tiếng, lại nói: “Vậy bây giờ con ở đâu?”

Ở một bên, Trần Trường Chinh nói: “Ba, hiện giờ Vi Vi đang ở Thượng Hải đấy.”

“Thượng Hải? Xa như vậy à?”

Trần Trường Chinh cười nói: “Ba, Vi Vi nói muốn dẫn người đi Thượng Hải chơi đấy ạ.”

Trần Đức Cường vỗ vỗ tay cháu ngoại, nói: “Xa như vậy, ông ngoại già rồi, không đi xa được đâu.”

Hường Vi ngồi bên người Trần Đức Cường, nắm tay ông ngoại nói: “Ông ngoại, không xa đâu, đi máy bay rất nhanh sẽ tới mà.”

Trần Đức Cường cười nói: “Ông ngoại già rồi, không thể so sánh với các con trẻ tuổi được. Hằng năm, Vi Vi nhớ về thăm ông ngoại một chút là được, cũng không biết sang năm con về ông ngoại có còn không nữa.”

Hường Vi thở dài, năm nay ông ngoại so với tám năm trước cô về nhìn già đi không ít,

cũng không còn sức sống giống như hồi đó, trong lòng Hường Vi thấy có chút khó chịu.

“Ông ngoại già chỗ nào, ông ngoại phải sống đến trăm tuổi ấy chứ.”

Trần Đức Cường vui vẻ cười to, “Con đứa nhỏ này, ông ngoại cũng không cầu xin sống lâu trăm tuổi, chỉ cần sinh thời có thể nhìn thấy Vi Vi nhà ta kết hôn sinh con là ông ngoại đã yên tâm rồi.”

Hường Vi cố gắng mở trừng hai mắt, “Dạ phải, ông ngoại nhất định sẽ thấy được, đến lúc đó con còn muốn đem cháu cố đến cho ông nhìn nữa.”

Trần Đức Cường cười nói: “Tốt lắm, ông ngoại sẽ bảo dưỡng thân thể thật tốt đến khi Vi Vi nhà ta kết hôn sinh con.”

Trần Trường Chinh cũng cười nói: “Vi Vi, con cũng đã đến tuổi kết hôn rồi, sớm nên lập gia đình cũng tốt.”

Hường Vi cười nói: “Dạ, con biết rồi cậu, con vào phòng bếp nhìn một chút xem mợ có cần giúp gì không.”

Hường Vi ở Đại Liên một thời gian rồi trở về Bắc Kinh, đã mấy ngày Tiểu đậu đỏ không nhìn thấy mẹ nuôi, khi ở sân bay nhìn thấy Hường Vi, liền kêu oa oa chạy tới, giống như một viên thịt tròn vo nhào vào trong ngực cô. Hường Vi ôm chặt Tiểu đậu đỏ, một tay chỉ chỉ vào cái trán nhỏ bé, cười nói gì đó.

Chu Thần Dật đứng một bên nhìn hai người một lớn một nhỏ cười khanh khách, híp mắt một cái. Hường Vi đứng dậy, dặt tay Tiểu đậu đỏ hơi: “Tiểu đậu đỏ, mấy ngày nay có nghe lời không?”

Tiểu đậu đỏ vội vàng gật đầu, nháy mắt nhìn Hường Vi, “Mẹ nuôi, Tiểu đậu rất nghe lời, ông ngoại thích, bà ngoại thích, ba nuôi thích, ai cũng thích.”

Hường Vi cười cười, ngẩng đầu lên nhìn Chu Thần Dật một cái, thấp giọng nói: “Sao anh lại đến đây?”

Chu Thần Dật kinh ngạc nhìn Hường Vi một cái, cô bé này về Đại Liên một chuyến trở lại thế nào lại có chút khác khác vậy, không phải là làm mặt xụ sao? Chu Thần Dật cười nói: “Hôm nay, bố mẹ em ra ngoài ăn cỗ, nên nhờ anh đến đón em.”

Hường Vi ồ một tiếng, kéo tay Tiểu đậu đỏ, “Đi thôi, Tiểu đậu đỏ.”

Chu Thần Dật lái xe, Hường Vi ngồi phía sau nói chuyện với Tiểu đậu đỏ, dọc theo đường đi Tiểu đậu đỏ cười khanh khách. Hường Vi gương mặt nhìn Chu Thần Dật một cái, “Cái đó, ba mẹ em có nói là khi nào sẽ về không?”

“Chắc là đến tối sẽ về.”

Hường Vi ồ một tiếng, một tay vuốt vuốt đầu nhỏ của Tiểu đậu đỏ, nói với Chu Thần Dật, “Tới siêu thị phía trước dừng lại một chút, em muốn mua ít đồ ăn.”

Chu Thần Dật gật đầu một cái, sau khi xe dừng lại trước siêu thị, Hường Vi và Tiểu đậu đỏ tay dặt tay đi vào siêu thị. Tròng mắt Tiểu đậu đỏ đảo loạn muốn chạy khắp nơi, người trong siêu thị tương đối nhiều, Hường Vi không dám để cho một mình con trai chạy khắp nơi, cũng may có Chu Thần Dật theo ở phía sau, Hường Vi ôm con trai thả vào trong ngực anh, còn mình thì đẩy xe đi về phía trước.

Hai người tóc đen, mắt đen lại ôm con trai có mái tóc vàng và đôi mắt màu xanh lam xinh đẹp trong ngực, cảnh tượng này nhìn thế nào cũng cảm thấy vui mắt, cũng có không ít người xung quanh nhìn họ chỉ chỉ chỗ chỗ, người trong nước chính là như vậy, thích xem cảnh tượng

náo nhiệt, vừa vui vẻ vừa đoán mò.

Hương Vi mua một ít vật dụng hàng ngày, một ít đồ ăn vặt cho Tiểu đậu đỏ, mới đẩy xe đi mua thức ăn này nọ. Mới vừa cầm hai cây rau chân vịt xanh mượt, Hương Vi liền nhìn thấy người quen bên tủ lạnh.

Hương Vi cau mày nhăn mặt, nhìn bóng lưng Lưu Khải vẫn không nhúc nhích. Chu Thần Dật nhìn theo tầm mắt cô, thấy một người đàn ông mặc Âu phục màu đen đang theo một người phụ nữ mặc áo khoác màu đỏ, nhìn hai có vẻ rất thân mật. Chu Thần Dật liếc mắt nhìn, thu hồi tầm mắt, nhìn Hương Vi, “Em biết bọn họ à?”

Hương Vi gật đầu, “Là anh Lưu Khải. Khi còn bé cũng ở cùng trong đại viện với chúng ta đấy, sau đó cha nuôi giải ngũ làm việc trong chính phủ, nên nhà họ cũng chuyển ra ngoài luôn.”

Chu Thần Dật suy nghĩ một hồi, lại nhìn người đàn ông bên kia một chút, “Thì ra là cậu ấy à. Nếu đã gặp rồi thì cũng nên đến chào hỏi một tiếng chứ.”

Trong lòng Hương Vi còn đang do dự, dù sao chuyện mẹ nuôi nói lần trước vẫn còn vang vọng bên tai. Chu Thần Dật đã đi đến bên chỗ tủ đông, Hương Vi chỉ đành phải đuổi theo.

Lưu Khải đẩy xe mua đồ, thần sắc vui vẻ nhìn cô gái bên cạnh. Hương Vi cách bọn họ khoảng chừng năm ba bước chân, dĩ nhiên là đem mọi cử chỉ hành động của bọn họ vào trong mắt. Hương Vi nắm tay lái xe đẩy thật chắc, hít một hơi thật sâu, cười nói: “Anh Lưu Khải...”

Lưu Khải nghe có người gọi mình, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, thấy người gọi là Hương Vi, trên mặt lộ ra vui vẻ, “Vi Vi, em cũng ở đây à...”

Lúc này, người phụ nữ mặc áo đỏ cũng ngẩng đầu lên nhìn bọn họ, vẻ mặt có chút kinh ngạc. Hương Vi nhìn người phụ nữ này một cái, là một người phụ nữ rất thoải mái, về phần quan hệ với Lưu Khải...

Hương Vi cũng không tiện có kết luận xằng bậy.

“Anh Lưu Khải, mẹ nuôi và ba nuôi có khỏe không? Vài ngày nữa em sẽ đi thăm bọn họ, mấy ngày trước em về Đại Liên hôm nay mới trở lại.”

Lưu Khải cười nói: “Ba mẹ rất nhớ em đấy. Hôm nay đến nhà anh ăn cơm nhé?”

Hương Vi lắc đầu một cái, “Không được rồi, hôm nay em phải về nhà đã.”

Tiểu đậu đỏ bĩu môi, thấy mẹ nuôi lo nói chuyện với người khác mà không để ý đến mình, trong lòng có chút tủi thân, kéo miệng gọi, “Mẹ nuôi...”

Lưu Khải nghe tiếng gọi quay đầu qua, thấy một người đàn ông thân hình cao lớn đang ôm một đứa bé trai trong ngực. Hương Vi cười nói với Tiểu đậu đỏ, “Sao vậy Tiểu đậu đỏ?”

Tiểu đậu đỏ bĩu môi, “Mẹ nuôi, về nhà, về nhà.”

Hương Vi lung túng nhìn Lưu Khải một cái, vào thời khắc mấu chốt Tiểu đậu đỏ này lại làm cho cô tuột xích rồi, đừng làm cho người ta lung túng như vậy chứ, tầm mắt Lưu Khải vẫn nhìn hai người nọ, trong lòng trăm biến vạn hóa, trên mặt lại vui vẻ, “Con nuôi của em à, Vi Vi?”

“Đúng vậy, mẹ nó bận việc nên em dắt theo nó về đây. Quên giới thiệu. anh Lưu Khải, đây là anh Chu Thần Dật, trước kia cũng ở cùng trong đại viện với chúng ta đấy.” Hương Vi giới thiệu.

Lưu Khải nhìn Chu Thần Dật một cái, “À, thì ra là anh Chu sao, đúng là đã lâu rồi chúng ta chưa gặp nhau.” Vừa nói vừa lấy một tấm danh thiếp từ trong túi quần ra ngoài, đưa cho

Chu Thần Dật, “Anh Chu, lúc nào rảnh rồi thì tìm em trai uống vài chén nhé, đã lâu rồi anh em chúng a mới gặp nhau mà.”

Chu Thần Dật nhận danh thiếp, “Nhất định, nhất định. Đúng là đã lâu rồi anh em chúng ta mới gặp nhau.”

Hương Vi rất muốn hỏi người phụ nữ kia là ai, nhưng mà Lưu Khải không muốn giới thiệu, nên cô cũng không tiện hỏi. Nhưng mà dễ nhận thấy người phụ nữ này cũng không tình nguyện bị coi nhẹ, tay nhỏ bé kéo tay Lưu Khải, thanh tú nói: “Lưu Khải, anh cũng không giới thiệu với người ta một chút sao?” Cái gọi là người đẹp mềm mại họ Ngô, nhưng mà âm thanh mềm mại này lại làm cho Hương Vi nổi cả gai ốc.

Sắc mặt Lưu Khải vốn còn đang cười hì hì, giọng nói của người phụ nữ này vừa cất lên, sắc mặt anh liền có chút khó coi, một đôi mắt che giấu chút lửa giận nhìn người phụ nữ kia, rất không nể tình mà kéo tay cô ta ra. Lưu Khải nói với bọn họ: “Anh còn có chút việc phải làm nên đi trước. Vi Vi, mẹ nuôi nhắc đến em mãi, lúc nào đến cũng được. Anh Chu, đã lâu không gặp nên mấy ngày nữa hai anh em ta phải uống một bữa cho đã đấy.” Nói xong gạt đầu với Chu Thần Dật một cái, bước nhanh chân đi thẳng về phía trước, người phụ nữ kia đi phía sau gọi anh chờ một chút. Lưu Khải vẫn làm như không nghe thấy, tiếp tục đi về phía trước, người phụ nữ đó chỉ đành phải nhanh chân bước theo anh.

Hương Vu nhíu mày một cái, nhìn hai người rời đi, trong lòng có chút nặng nề, quả nhiên là anh Lưu Khải này, rất khác với trước kia. Chu Thần Dật nhìn Hương Vi một cái, “Đi thôi, chúng ta cũng lo mua thức ăn rồi về.”

Hương Vi gạt đầu một cái, có chút không yên lòng tủy ý mua một chút thức ăn rồi đi về. Đến nhà, lúc xuống xe Hương Vi hỏi một câu, “Chú Chu và dì Diệp có đi cùng không?” Thấy Chu Thần Dật nhìn mình không lên tiếng, Hương Vi có chút lúng túng nói: “Ý em là, nếu như bọn họ không có ở nhà, vậy thì anh vào nhà em ăn cơm tối luôn cũng được, dù sao cũng thuận tiện, không cần phải ăn bên ngoài.”

Chu Thần Dật cười cười, “Được...”

Khi Chu Thần Dật về thì mọi người trong nhà cũng đã trở lại, Diệp Hạo Triết thấy chân mày khóe mắt em trai đều không giấu được vui vẻ, rất ấn ý cùng bà xã liếc mắt nhìn nhau, suy nghĩ làm sao hỏi thăm em trai một chút.

Tâm tình Diệp Hân hôm nay có chút không tốt, đáng nhẽ đi tham gia hôn lễ là việc vui, nhưng vấn đề là con trai nhỏ của Diệp Hân cũng đã hơn ba mươi tuổi rồi mà vẫn chưa ổn định, lần này Diệp Hân bị kích động lớn, con trai của người ta mới hai mươi lăm tuổi đã kết hôn rồi, còn con trai mình cũng đã hơn ba mươi tuổi mà cũng không nói đến lúc nào mới ổn định. Trong lòng Diệp Hân rất tức giận, vừa về đến nhà, cũng không chờ đến khi con trai nhỏ về mà sớm về phòng nghỉ ngơi trước, tránh khỏi đến lúc nhìn thấy con trai lại phát ra hỏa khí.

Buổi tối, hai anh em cùng ngủ một giường, Diệp Hạo Triết chu miệng nhìn Chu Thần Dật một cái, “Anh nói này, hôm nay có chuyện gì tốt à? Anh thấy tâm tình em dường như rất tốt thì phải.”

“Không có chuyện gì cả.”

“Không có chuyện gì? Lừa gạt ai vậy! Anh còn không biết em sao? Em và Vi Vi...”

Ánh mắt Chu Thần Dật lạnh một cái, Diệp Hạo Triết nhìn thấy ánh mắt của anh, “Thần Dật, dù sao anh cũng là anh trai của em, em nghĩ gì, chẳng lẽ anh lại không biết sao? Em thích

cô ấy, điều này anh đã biết rất lâu trước kia rồi.”

Chu Thần Dật trầm mặt một trận, mới nhìn anh trai mình một cái, “Như vậy... Anh nghĩ phải làm như thế nào?”

Diệp Hạo Triết thở dài, “Thần Dật, đương nhiên là anh hy vọng em và Vi Vi sẽ có kết quả tốt, nhưng mà, nếu như cô ấy không thích em, anh hy vọng em hãy để cô ấy đi.”

“Thì ra anh không coi trọng em như vậy à.” Chu Thần Dật tự giễu nói.

“Em trai, anh chỉ là không hy vọng trong các em không có người nào vị thương cả. Em là em trai của anh, anh hiểu tâm tư của em đối với cô ấy, em để cô ấy trong lòng nhiều năm như vậy, nếu không phải năm đó anh cầm nhầm vật ấy của em thì làm sao anh biết được tâm tư của em đối với cô ấy chứ. Thần Dật, thật xin lỗi, năm đó anh lừa em nói là không có nhìn thấy vật ấy! Thần Dật, cũng không phải là anh trai không coi trọng em, chẳng qua chuyện tình cảm thì không thể miễn cưỡng được. Em là một người đàn ông, nên có trách nhiệm của một người đàn ông! Thành thật mà nói, lúc đó, khi anh biết chuyện này cũng vô cùng kinh ngạc. Nói thật thì năm đó anh cũng không cho là em xứng với cô ấy, em quá kiên cường, tính khí cũng tồi tệ, hơn nữa, trong đám con nít chúng ta lớn lên trong đại viện, trừ Vi Vi ra, người vừa sạch sẽ đơn thuần! Cô ấy tựa như một trang giấy trắng, không phức tạp, khi đó anh cũng không hy vọng em sẽ tìm đến cô ấy. Nhưng mà bây giờ, anh lại nghĩ, thật ra thì hai cũng rất xứng đôi. Có thể người khác thì anh không hiểu lắm, nhưng anh biết, nếu đối tượng là em, vậy em nói được thì nhất định sẽ làm được, tuy ngoài miệng em không thể nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng trong lòng lại vì người ta mà suy nghĩ rất nghiêm túc. Thần Dật, những thứ anh đều không nói, em muốn làm gì anh cũng sẽ ủng hộ em!”

Chu Thần Dật xoắn xuýt chân mày, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Diệp Hạo Triết! Thì ra khi đó anh đã biết rồi.”

Diệp Hạo Triết thấy em trai xoa tay hăm he, vội vàng khoát tay nói: “Em trai, anh cũng chỉ là muốn nhìn xem em kiên trì đến chừng nào thôi mà, đây là anh đang quan tâm em đấy chứ, rèn luyện ý chí cho em!”

Chu Thần Dật hừ lạnh một tiếng, dù ai nếu đã bị nhìn thấu suy nghĩ từ nhiều năm trước đi nữa thì cũng đều cảm thấy không thoải mái, huống chi người này lại là anh trai của anh! Thế nhưng không có phúc hậu núp ở sau lưng cười nhạo anh như vậy!

Diệp Hạo Triết thấy em trai ngoài cười nhưng trong không cười liếc mắt nhìn mình, bàn về đánh nhau, điên nhiên anh không phải là đối thủ của đứa em trai này. Diệp Hạo Triết cười ha ha, nhìn Chu Thần Dật một cái, làm bộ ho khan mấy tiếng, “Em trai, em không muốn đem Vi Vi thu phục sớm một chút sao?”

Quả nhiên là Chu Thần Dật không hăm he nữa, Diệp Hạo Triết thở phào nhẹ nhõm, “Em nha, vẫn còn non nớt lắm. Nhớ lúc đó khi anh theo đuổi chị dâu của em, tốn không biết bao nhiêu tâm tư, dùng bao nhiêu thủ đoạn. Tính khí của chị dâu em cũng biết, cứng mềm đều không ăn, cuối cùng cũng không phải bị anh lấy về nhà rồi sao.”

Diệp Hạo Triết nhắc tới cao lao vĩ đại năm đó thế nhưng dương dương tự đắc, Chu Thần Dật hừ lạnh một tiếng, “Anh cho rằng em không biết anh sao, Vũ Dương là khi nào thì ra đời, hả?” Đòn phủ đầu của Chu Thần Dật như chậu nước lạnh đổ xuống, ngầm trách mắng anh chính là dùng thủ đoạn không đáng hoàng, đó là do bọn họ có con nên mới cưới!

Sắc mặt Diệp Hạo Triết xanh mét, “Xú tiểu tử, em biết cái gì! Chuyện tình yêu nam nữ

chính là đạo lý hiển nhiên mà, đúng vậy, em ít giả bộ đứng đắn cho anh, anh cũng không tin, đợi đến khi em và Vĩ Vĩ chính thức quen nhau, anh cũng không tin là em có thể nhẫn nhịn được. Tên xú tiểu tử em mà anh còn không biết sao? Đừng có giả bộ trước mặt anh, tâm niệm nhiều năm như vậy, em tưởng anh không biết những suy tính trong lòng em à, nói thế nào đi nữa thì anh cũng là sư phụ của em không phải sao, đồ đệ là dạng người gì anh còn không rõ hả! Bây giờ đừng ở đó mà cười nhạo anh, đợi thêm một thời gian nữa nhìn xem là ai sẽ bị hành hạ! Anh cũng không thèm nghe em nói nữa, tự mình cân nhắc đi.”

Chương 49

Editor: TRẦN THU LỆ

Năm mới vừa qua, Hương Vi liền thu dọn hành lý chuẩn bị trở về Thượng Hải. Trần Mai không nỡ xa con gái, liền không ngừng căn nhắc cô ở Thượng Hải phải tự chăm sóc mình thật tốt, nếu có chuyện gì thì nhờ Chu Thần Dật giúp một tay. Mấy ngày nay Trần Mai và Tiểu đậu đỏ cũng quen thuộc, thật tình đối xử với Tiểu đậu đỏ như cháu ngoại, suốt ngày gọi bảo bối, bây giờ đứa nhỏ muốn đi, đúng là không nỡ xa ngay được.

Lúc chờ máy bay, Tiểu đậu đỏ chớp mắt nhìn xung quanh, “Mẹ nuôi, tại sao ba nuôi không trở về cùng với mình?”

Hương Vi sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Ngày nghỉ của ba nuôi vẫn còn chưa xong, chờ ba nuôi nghỉ hết rồi cũng sẽ về.”

Tiểu đậu đỏ không tình nguyện chu miệng, thân thể nhỏ bé giãy dụa, Hương Vi chặn bé lại, “Máy bay chuẩn bị cất cánh rồi, Tiểu đậu đỏ ngoan ngoãn ngồi xuống nào.”

Lúc này Tiểu đậu đỏ mới ngoan ngoãn ngồi xuống, tay nhỏ bé nắm dây an toàn của mình. Hương Vi thấy đáng vẻ hồi hộp của con trai, không khỏi cười mấy tiếng, lại kiểm tra dây nịt an toàn lần nữa, sờ sờ đầu con trai, hy vọng sẽ làm dịu tâm tình hồi hộp của bé một chút, đi qua đường băng khá dài, rốt cục máy bay cũng cất cánh. Ánh mắt Tiểu đậu đỏ nhìn ra bên ngoài, “A, a, bay, bay...”

Hương Vi thờ dài nhìn những đám mây trắng ngoài cửa sổ. Trở về không được bao lâu, mới vừa qua năm mới lại phải vội vàng rời đi, không thể bên cạnh ba mẹ tận hiếu, trong lòng Hương Vi có chút mất mát, tuy cô là con gái được nhặt về nhưng ba mẹ đối xử với cô rất tốt. Mấy năm nay cô chỉ lo bận rộn chuyện của mình mà không để mắt đến bọn họ, suy nghĩ lại một chút, cô thật đúng không phải là một “Đứa bé ngoan”.

Lúc còn nhỏ thì lo lắng con gái lớn lên, trường lớp bài vở, sau khi lớn lại lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của con gái, cả đời này ba mẹ không phải chỉ lao tâm khổ trí đến tương lai, sự nghiệp của con cái thôi sao? Ánh mắt Hương Vi hơi chua chát, vội vàng nghiêng mặt nhìn ra cửa sổ. Tháng năm năm nay, cô đã tròn hai mươi sáu tuổi rồi. Lúc về Đại Liên cũng bị hỏi đến chuyện riêng tư, cô cùng mợ trò chuyện với nhau rất nhiều. Mợ là một người rất tiến bộ, thậm chí cô còn cùng nói chuyện thăm mền năm đó với mợ, rồi đến chuyện của Chu Thần Dật nữa, không thể không nói, sự từng trải trong cuộc sống của mợ ấy phong phú hơn cô, hàng theo cậu bên ba bên ngoài, gặp chuyện cũng nhiều, lại cộng thêm đã kết hôn với cậu hơn hai mươi năm, đã sinh được ba người con, mợ ấy nói ra những lời đó quả thật làm cho cô rất xúc động.

Nếu như khoảng thời gian trước cô và Chu thần Dật có chút bất hòa, anh đuổi theo, cô trốn tránh, thì sau khi trở về, quan hệ của hai người có chút biến hóa nhỏ. Sau khi từ Đại Liên trở về Bắc Kinh, Hương Vi đã nghĩ, mọi thứ cứ thuận theo tự nhiên thôi, lại nói cô cũng không ghét anh không phải sao, quả thật cô cũng không thể cứ một mực trốn tránh, cứ giằng co như vậy cũng không được.

Hương Vi mở lớn hai mắt, quay đầu lại, thấy Tiểu đậu đỏ vẫn nhìn mình, cô cười cười,

“Tiểu đậu đỏ, mệt thì ngủ một lát đi, đợi đến khi con dậy thì chúng ta đã đến Thượng Hải rồi.”

Tiểu đậu đỏ gật đầu một cái, Hường Vi sửa sang quần áo của bé lại một chút, rồi lấy một tấm chăn nhỏ đắp lên người bé.

Sau khi hai người xuống máy bay, Hường Vi đón Taxi về chỗ ở, đến siêu thị gần nhà mua chút đồ ăn, về đến nhà quả nhiên là chị Julie vẫn chưa về. Hường Vi vào bếp làm cơm tối, Tiểu đậu đỏ ở phòng khách nghịch điện thoại của mẹ nuôi, được một lát lại tung tăng chạy tới, “Mẹ nuôi, mẹ nuôi, tin nhắn của ba nuôi.”

Mặc dù Tiểu đậu đỏ biết chữ không nhiều lắm, nhưng những chữ trên điện thoại thì lại biết, Hường Vi đang bận cầm cái xẻng trong nồi, nghiêng đầu nói với Tiểu đậu đỏ: “Tiểu đậu đỏ, bây giờ mẹ nuôi đang bận, con ra ngoài chơi trước đi.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu đậu đỏ trề ra, “Con muốn gọi điện thoại cho ba nuôi...”

Không lâu sau liền nghe thấy âm thanh non nớt của Tiểu đậu đỏ truyền đến, Hường Vi nghe bé nói chuyện trong phòng khách rất vui vẻ, lắc đầu cười một cái, bưng cơm tối ra. Tiểu đậu đỏ thấy mẹ nuôi đi ra, tròn mắt nhìn Hường Vi xoay chuyển, trong miệng nói thật nhanh: “Ba nuôi, Tiểu đậu đỏ phải ăn cơm rồi.”

Ở bên kia không biết Chu Thần Dật nói gì, Tiểu đậu đỏ liền cầm điện thoại lật đật chạy tới, nhìn Hường Vi nói: “Mẹ nuôi, ba nuôi hỏi mẹ nuôi làm món ăn ngon gì vậy?”

Hường Vi nhìn Tiểu đậu đỏ một cái, “Nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm.”

Tiểu đậu đỏ cầm điện thoại, trả lời: “Ba nuôi, rửa tay ăn cơm, oa, toàn là món con thích, ba nuôi có muốn ăn không?”

Bên trong điện thoại truyền đến tiếng cười của Chu Thần Dật, Hường Vi nhìn Tiểu đậu đỏ một cái, xới cơm ra, “Tiểu đậu đỏ, phải ăn cơm rồi, nói tạm biệt với ba nuôi đi.”

Tiểu đậu đỏ chu cái miệng nhỏ nhắn lên, cười híp mắt, nói vào điện thoại: “Ba nuôi, tạm biệt! Ba nuôi nhớ về dẫn Tiểu đậu đỏ đi chơi nha!”

Tiểu đậu đỏ bĩu môi, vừa nghe điện thoại vừa ngẩng đầu nhìn Hường Vi, “Dạ, Tiểu đậu đỏ biết rồi. Tạm biệt ba nuôi.”

Tiểu đậu đỏ đặt điện thoại lên bàn, chạy vào bếp rửa tay.

Mới vừa cơm nước xong không bao lâu thì nhận được điện thoại của chị Julie gọi đến nói cô đang ở Cừ Trại Câu, bốn giờ chiều mai sẽ đến Thượng Hải, bảo Hường Vi ngày mai lái xe đến sân bay đón cô, còn Tiểu đậu đỏ thì nhờ người trông hộ.

Trong lòng Hường Vi âm thầm nói Julie chị cũng thật là nhẫn tâm, không gặp con trai lâu như thế mà cũng không thèm nhắc đến. Hường Vi nhìn mặt mũi Tiểu đậu đỏ đang ngủ say mà thờ dài.

Ngày hôm sau, Hường Vi quả thật không biết đem Tiểu đậu đỏ gửi ở đâu nữa, để trong nhà thì nhất định không được rồi, con trai còn nhỏ mà nhốt trong nhà thì sẽ xảy ra chuyện mất. Hường Vi suy nghĩ một chút, lại nhớ đến một người, vội vàng gọi điện thoại cho Thôi Mạn.

Cũng may là chị Thôi Mạn ở nhà, Hường Vi lái xe đi mua vài thứ rồi đem Tiểu đậu đỏ qua, khi ở trên xe cô đã nói với Tiểu đậu đỏ, buổi tối sẽ đến đón bé về.

Hai vợ chồng Thôi Mạn đều có ở nhà, chăm sóc Tiểu đậu đỏ cũng rất vui lòng, còn trêu ghẹo Hường Vi nói cô khi nào thì có con trai xinh đẹp như vậy, Thần Dật có biết không, v.v... Hường Vi cười trả lời, nếu thật sự có một đứa con trai xinh đẹp như vậy đã tốt, Tiểu đậu đỏ là con nuôi của cô thôi.

Thời gian eo hẹp, Hương Vi ngồi chơi khoảng ba mươi phút rồi đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiểu đậu đỏ khóc oa oa muốn dính Hương Vi, Hương Vi quyết tâm lái xe đi thật nhanh, thấy con trai vừa khóc vừa đuổi theo, trong lòng Hương Vi cũng không chịu nổi, thầm nói Julie chị thật là một người phụ nữ nhân tâm mà!

Lái xe đến sân bay Phố Đông, mới ba giờ năm phút, máy bay vẫn chưa hạ cánh, Hương Vi đành ngồi trên xe chờ cô ấy. Qua một lát sau, điện thoại di động Hương Vi vang lên, người gọi là chị Julie.

Hương Vi vừa nghe điện thoại vừa mở cửa xe bước xuống đi vào sân bay. Julie liếc mắt nhìn thấy Hương Vi, kêu to vào điện thoại, Hương Vi cũng nhìn thấy cô liền vui vẻ chạy tới.

Hương Vi nhìn quanh Julie một vòng, “Chị Julie, đã lâu rồi không gặp, nhìn chị càng trở nên xinh đẹp hơn nha.”

Julie trợn mắt nhìn Hương Vi một cái, “Chỉ được cái khéo nói ngọt thôi.” Khóe miệng Julie không nhịn được giờ lên, chỉ vào một người đàn ông ngoại quốc to lớn, nói: “Đây là bạn của chị, Alexander.” Rồi dùng tiếng Anh giới thiệu Hương Vi với anh ta.

Hương Vi có chút bối rối, người đàn ông này cao chỉ ít cũng phải cao hơn 1m9, lộ ra khuôn mặt đẹp trai điển hình của người Bắc Âu. Hương Vi nhìn gương mặt này cùng gương mặt với Tiểu đậu đỏ giống nhau như đúc kinh ngạc không thôi. Hèn chi, hèn chi hôm nay chị Julie không để cô mang Tiểu đậu đỏ đến, trong lòng Hương Vi trăm biến vạn hóa, vẫn là chào hỏi với anh ta.

Trong lòng Hương Vi có nhiều chuyện muốn hỏi Julie, nhưng rõ ràng bây giờ không phải là thời điểm tốt. Alexandra cũng nói vài câu Trung văn sứt mẻ, nhưng mà cũng chỉ vền vền với “Cô mạnh khỏe”, “Cảm ơn”! So với Trung văn của Tiểu đậu đỏ thật sự là còn kém xa.

Julie bảo Hương Vi lái xe đưa Alexander đến khách sạn trước, Hương Vi ngồi phía trước nghe hai nói chuyện, nhưng mà họ không nói bằng tiếng Anh nên cô nghe không hiểu bọn họ nói gì cả, thật sự là làm cho Hương Vi rất cấp bách.

Người Hương Vi thấp, so với Julie đã thấp hơn một mảng lớn rồi, vậy mà hôm nay đứng trước mặt Alexander, Hương Vi thật muốn độn thổ cho xong, thật là “Áp lực như núi mà” mà.

Sau khi đưa Alexander đến khách sạn xong, hai người vừa ra ngoài, Julie nhìn Hương Vi một cái, “Có gì thì trở về rồi chị sẽ nói cho em biết, bây giờ đi đó Tiểu đậu đỏ trước đã.”

Hương Vi gật đầu nhìn Julie một cái, “Hắn là cha ruột của Tiểu đậu đỏ!”

Julie ừ một tiếng, tựa lưng vào ghế, “Đúng vậy, chính là anh ta.”

Hương Vi thấy chị Julie có chút mệt mỏi, cũng không nói thêm gì nữa, lái xe đến nhà Thôi Mạn đón Tiểu đậu đỏ.

Chương 50

Editor: TRẦN THU LÊ

Hai chị Hường Vi đến đón Tiểu đậu đỏ về, Tiểu đậu đỏ vừa nhìn thấy mẹ thì vô cùng vui mừng, dính vào Julie không chịu buông, ba người vào nhà hàng ăn tối rồi mới về nhà.

Về đến nhà, Tiểu đậu đỏ đã ngủ thiếp đi, khuôn mặt nhỏ bé hồng hào, Julie ôm con trai vào phòng ngủ xong rồi trở lại phòng khách. Hường Vi ngồi trên ghế sa-lon xem ti vi, Julie cười cười, đi đến, “Không đi ngủ à?”

Hường Vi nhìn đồng hồ trên tường một chút, “Vẫn chưa buồn ngủ.”

Julie ngồi trên ghế sa-lon trầm mặt một hồi, cuối cùng móc gói thuốc lá ra ngoài, nhìn Hường Vi một cái, “Không ngại chứ?”

Hường Vi lắc đầu một cái, tỏ ý không ngại, Julie hút vài hơi, rồi nhả ra vài vòng khói trắng, mới chậm rãi nói: “Vi Vi, anh ta ly hôn rồi.”

Hường Vi sững sốt một chút, rất nhanh đã phản ứng kịp anh ta trong miệng chị Julie là ai. Julie thở dài, “Lần này, cũng là do chị đã tình cờ gặp lại anh ta thôi.”

Hường Vi nhíu mày một cái, “Vậy chị còn thương anh ta sao?”

Julie cười mấy tiếng, cười đến nước mắt cũng đã chảy ra, không trực tiếp trả lời câu hỏi của Hường Vi, hút mạnh vài hơi thuốc, nhưng mà hút nhanh quá lại bị sặc, ngồi trên ghế sa-lon ho khan, Hường Vi vội vàng đưa qua cho cô một ly nước ấm.

Julie khoát tay một cái, Hường Vi đem ly nước đặt trước mặt cô, “Uống chút nước cho trơn cổ họng đi.”

Julie nhìn chằm chằm vào ly nước, “Yêu? Nhiều năm như vậy, chị đã lập thành thói quen một mình một cuộc sống. Anh ta không biết đến sự tồn tại của Tiểu đậu đỏ, chị cũng không muốn nói cho anh ta biết, giữa bọn chị chỉ là quá khứ mà thôi.”

Hường Vi có chút không đồng ý, “Chị Julie, chuyện của hai người, em là người ngoài cuộc nên cũng không tiện nhúng tay vào, nhưng Tiểu đậu đỏ dần dần lớn lên cũng cần phải có một người cha. Rốt cuộc, con cái vẫn là vô tội.”

Julie lắc đầu, “Em cho rằng chị không thể làm một người mẹ tốt được sao?”

“Không phải, chị Julie, chị là một người mẹ tốt cũng là một người mẹ dũng cảm. Tha hương cầu thực ở đất khách, trong lúc mang bầu khó khăn như vậy mà chị vẫn không nghĩ tới sẽ vứt bỏ đứa bé này, nếu như đổi ngược lại là em, em nghĩ, em thật sẽ không làm được giống như chị vậy đâu.” Hường Vi là nói thật, nếu như đổi lại là cô, Hường Vi đoán chừng mình thật không có can đảm để sinh đứa bé này ra.

Julie trầm mặt một hồi, “Vi Vi, nhiều năm trước chị yêu anh ta. Dù cho, ban đầu khi tham gia hôn lễ của anh chị cũng cảm thấy đau lòng khó chịu, nhưng mà lần này gặp nhau, chị phát hiện người đàn ông này đã sớm không còn là người đàn ông năm đó nữa rồi. Anh tat hay đổi, chị thay đổi, bọn chị đều đã thay đổi.”

Đề tài này làm cho Hường Vi không có cách nào nói tiếp, cô không phải là Julie, cũng chưa từng trải qua chuyện như thế, bây giờ cô có nói gì đi nữa cũng thật vô lực.

Julie nhìn đèn đuốc bên ngoài, đứng dậy đi đến bên cửa sổ thủy tinh nhìn lại, “Chị giấu anh ta nhiều năm như vậy, cũng không muốn cho anh ta biết chị có đứa bé. Đừng nhìn dáng người anh ta cao lớn, nhưng tính cách lại rất yếu đuối và ích kỷ, năm đó chị cùng với anh ta là thời điểm tình cảm tốt nhất của bọn chị, nhưng.... Anh ta lại muốn đi Pháp, chị nói chị muốn đi Nhật Bản, nhưng anh ta vẫn một mực muốn đi Pháp, lại nói cái mà vì chị thể này thể kia, thật sự làm cho chị rất tức giận, chị cười nói nếu vậy thì chia tay, anh ta lại đồng ý thật. Lần này gặp nhau, chị phát hiện, người đàn ông này so với trước kia lại càng thêm dối trá, mặc dù năm đó anh ta có chút mềm yếu, nhưng chỉ ít khi đó anh cũng có một chút thật lòng, còn anh ta của hôm nay... A, một người đàn ông như vậy thì làm có thể có tình cảm chân thành. Nếu trước kia, biết anh ta ly hôn, vì con trai chị còn có thể nghĩ biện pháp để nối lại. Nhưng hôm nay, thật sự là không thể nào, chị cũng không muốn để cho Tiểu đậu đỏ có một người cha như vậy. Anh ta không xứng với chị!”

Mấy chữ cuối cùng Julie càng nói âm thanh càng mạnh mẽ, Hường Vi nhú mày, từ từ đi tới, cũng nhìn ra ngoài cửa sổ, “Chị Julie, thật xin lỗi, em...”

“Vi Vi, đừng nói xin lỗi, giữa chị em chúng ta không cần phải như vậy đâu. Nếu như không có em thì làm sao có Julie của ngày hôm nay, em cũng là muốn tốt cho chị và Tiểu đậu đỏ mà thôi. Chị đồng ý với em, nếu như có một ngày chị gặp được một người đàn ông tốt về mọi mặt thì chị sẽ suy nghĩ tìm một người cha cho Tiểu đậu đỏ.” Julie cười nói.

Hường Vi giang hai tay ôm chặt Julie, Julie vuốt vuốt sống lưng Hường Vi, “Vi Vi, cảm ơn em!”

Hường Vi là người có lúc lãnh huyết đến lợi hại, có lúc lại mềm yếu đến không chịu được. Trong mắt Hường Vi ngân ngấn nước mắt, “Giuwax chúng mà còn nói gì cảm ơn với không cảm ơn.”

Julie thấy cô thật đúng là nói khóc là khóc liền, vội vàng vỗ vỗ cô, “Xem em kìa, khóc cái gì mà khóc. Khóc đến thật là khó coi.”

Hường Vi bật cười một tiếng, “Em đâu có khóc, chỉ là do bụi bay vào mắt nên khó chịu mà thôi.”

Julie chu miệng, “Phải, phải, là bụi bay vào mắt. Đúng rồi, Vi Vi, em và Chu Thần Dật...”

Hường Vi mở trừng hai mắt, “Em đã nghĩ thông suốt rồi, bất luận nói thế nào đi nữa thì bọn em đã quen biết nhiều năm như vậy, em cũng có thể hiểu anh ấy phần nào. Em nghĩ cũng nên thử một lần.”

Julie vỗ vỗ bả vai Hường Vi, “Được, được, em có thể nghĩ như vậy là được rồi.”

Hường Vi lại nói: “Nhưng mà kết quả cuối cùng của chuyện này là như thế nào, em cũng không biết, tất cả tùy duyên thôi.”

Julie nhếch miệng, “Bất luận nói như thế nào, em có thể bước đến một bước này cũng không dễ dàng gì. Lúc chị còn nghĩ tính tình này của em không biết còn kéo dài tới bao giờ nữa đây.”

Hường Vi thở dài, có chút tự giễu nói: “Thật ra thì suy nghĩ kĩ lại một chút, anh ấy chưa chắc không phải là đối tượng tốt, sinh ra ở một thế giới mạnh mẽ như vậy, suốt ngày nói cái gì mà anh yêu em, em yêu anh chẳng qua chỉ là chuyện vớ vẩn mà thôi, cuối cùng cuộc sống vẫn là cuộc sống.”

“Vi Vi, chị phát hiện em đặc biệt bi quan, ngay cả chị cũng còn không mất hy vọng đối với

cuộc sống tương lai mà sao em lại nói những lời như vậy chứ.”

Hương Vi nhún nhún vai, “Em chỉ là sông chân thực thôi mà. Có phải miệng em rất xấu không, rõ ràng là chuyện rất tốt đẹp đến miệng em lại trở thành xấu xa. Haiz, khó trách mấy năm nay cũng không có ai theo đuổi em.”

Julie vừa gõ đầu cô vừa nói: “Em nói cũng không sai, thế giới vốn là như vậy, tình yêu đơn thuần không lâu dài, chúng ta cũng chỉ là người bình thường, vì cuộc sống mà vật lộn. Nhưng, chị vẫn hi vọng Vi Vi em có thể hạnh phúc.”

Trong đôi mắt to của Hương Vi thoáng qua một chút gì đó, nhưng ở dưới ánh đèn mờ lung căn bản là không nhìn thấy rõ, “Chị Julie, mặc dù em là người thực tế nhưng cũng không phải là người có thể dễ dàng thỏa hiệp. Đối với Chu Thần Dật, mặc dù không nói là thích, nhưng ít ra em cũng không chán ghét anh ấy không phải sao. Tuy anh ấy là người có hơi mạnh mẽ, lại có chủ nghĩa đàn ông rất lớn, nhưng vẫn là người có trách nhiệm, đã nói một thì sẽ không nói hai, con người của em có lúc không nóng không lạnh, tính tình lại kỳ cục, tính khí cũng tồi tệ, phỏng chừng cũng không có mấy người đàn ông chịu được em.”

Julie nghe lời tự giễu của cô cười ngặt nghẽo, “Em người này nha, Chu Thần Dật làm rất đúng một chuyện, là cứ quấn chặt lấy em thật là một phương pháp tốt.”

Hương Vi nghe vậy hơi có chút không thể làm gì nhìn Julie, Julie vỗ vỗ cô, “Được rồi, đi ngủ thôi. Hôm nay chị mệt mỏi lắm rồi, cũng không dám thức đêm cùng với em đâu.”

Khoảng thời gian tiếp theo, Hương Vi và Julie lo nghiên cứu phim hoạt hình mới, cách nhiều năm như vậy, đối với nội dung Kiếm tiên phần lớn là cô đã quên hết, chỉ nhớ mơ hồ một số hình ảnh, còn rất nhiều thứ phải hoàn chỉnh nữa, bất kể là nội dung hay nhân vật đều phải đổi mới phong phú, nhân lực trong công ty căn bản là không đủ, nếu muốn đi đào góc tường nhà người ta thì bạn phải có một số tiền đáng kể. Và lại công ty vận hành đã được mấy năm nhưng vẫn chưa có được một tác phẩm thật tốt, thì làm gì có nhà đầu tư nào mà chịu để ý đến cái công có quy mô nhỏ như vậy! Có câu nói một xu tiền cũng làm khó anh hùng hảo hán, thật đúng là có lý mà, vì để tiết kiệm tiền vốn, Hương Vi đưa mắt nhìn những sinh viên đại học, mặc dù người trẻ tuổi chưa có đủ kinh nghiệm, nhưng giá tiền lại rẻ, hơn nữa tất cả đều có tinh thần hăng hái, hai

Chương 51.1:

Người cùng lên kế hoạch quyết định đến trường đại học nhìn một chút.

Tính tình Hường Vi rất bướng bỉnh, nếu đã muốn làm gì, dù có tốn bao nhiêu sức lực thì cô cũng nhất định phải làm, điển hình là loại người chưa thất quan tài chưa đổ lệ. Tính tình của Julie cũng thế, nhưng mà so với Hường Vi thì Julie lại càng mạnh hơn. Gần đây, mọi người trong công ty đều bận rộn đến sức đầu mẻ trán, nhưng đa số trên mặt đều tràn đầy vui vẻ, ngành hoạt hình trong nước đang ở một vị trí đáng xấu hổ, chiếu ra ngoài trừ trẻ em ra thì chẳng còn ai xem những thứ ngay thơ này lại còn không nội hàm gì đó! Trước kia từng nghe người ta nói qua một câu như thế này: Thật sự làm phim hoạt hình không có tiền, có tiền là do không phải thật sự làm phim hoạt hình. Làm nghề này mọi người đều rất hiểu rõ, chỉ cần nhờ vào người mấu chốt phía trên ZF đối ngành công nghiệp này có nâng đỡ hơn nữa lại vô cùng khả quang.

Mấy ngày nay, Hường Vi và Julie vì chuyện này mà suy nghĩ muốn nát đầu, nhưng nguyên bản là một công ty nhỏ, bạn tưởng người cũng để bạn vào trong mắt sao? Hường Vi nổi giận, đi công sau mà đúng không, được, mặc dù nhà Hường Vi là quân nhân, nhưng quân đội chính là nơi có rất nhiều nhân tố phức tạp, càng cao cấp, càng rắc rối khó hiểu, khoan hãy nói, cứ tìm tòi như thế này thêm nữa thật đúng là khiến cho Hường Vi tìm tới người! Nhưng mà Hường Vi cũng không nghĩ tới anh Lưu Khải thật đúng là quen biết với người phía trên, cho nên nói cuộc sống này thật là thần kỳ, Hường Vi thật sự là đang ngủ cũng phải tỉnh dậy.

Chu Thần Dật đã trở lại được một thời gian, lúc rảnh rỗi cũng sẽ đến đón Tiểu đầu đỏ ra ngoài chơi. Hường Vi đối xử với anh so với mấy tháng trước quả thật là tốt hơn một chút, ít nhất lúc nhìn thấy anh gương mặt cũng sẽ không đen lại nữa, mặc dù Hường Vi không ghét anh, nhưng mà cũng đừng hi vọng cô sẽ xoay chuyển vây quanh anh. Nhiều năm trước kia, Hường Vi sẽ hiểu không thể đem trứng gà đặt vào một giỏ rồi được, đàn ông cũng giống như vậy, nhất quyết không thể đem hi vọng đặt trên người đàn ông được, bất luận sau này quan hệ của hai người là như thế nào đi nữa thì cô nhất định sẽ không đem toàn bộ kỳ vọng phó thác trên một người đàn ông! Ở cái xã hội này, phụ nữ nhất định phải có bản lĩnh của mình, nếu xa đàn ông phụ nữ đều có thể sống tùy ý phần khởi! Đối với Hường Vi mà nói, cái chức bà chủ gia đình này không khác nào là tự chặt đứt đường lui cho mình! Cô tuyệt đối sẽ không vì người nào mà buông tha cho sự nghiệp của mình cả, nếu nhất định phải lựa chọn giữa đàn ông và sự nghiệp thì cô sẽ tình nguyện lựa chọn sự nghiệp mà tuyệt đối không phải là đàn ông!

Mùa xuân đến, thời tiết càng ngày càng ấm lên, đối với Hường Vi mà nói thì thời gian này cô rất hài lòng, công việc thuận lợi, về phần tình yêu...khoảng cách này khá vừa vặn, không tính là quá gần, cũng không tính là quá xa. So với sự mạnh mẽ trước kia, bây giờ Chu Thần Dật rất lịch sự, không còn hỏi cô những vấn đề ngồn ngộn kia nữa, hai người cũng ăn ý không đề cập đến những chuyện trước kia, anh không ép buộc Hường Vi, điều này làm cho cô thở phào nhẹ nhõm nhưng đồng thời đối với anh cũng dần dần có một chút xiu cảm giác.

Tuy giữa Hường Vi và Chu Thần Dật không tính là phát triển nhanh chóng khác thường,

nhưng lúc hai người mang theo Tiểu đậu đỏ ra ngoài đi chơi thì cũng sẽ không trở mắt nhìn giống như trước, mà là có một loại không khí ám áp thản nhiên tràn lan giữa hai người, về điều này ngay cả con trai nhỏ nhỏ cũng có chút khác thường, nhưng mà Tiểu đậu đỏ cũng không hiểu rốt cuộc là khác thường ở chỗ nào!

Lại đến ngày chủ nhật, Hường Vi và Chu Thần Dật dẫn Tiểu đậu đỏ đến khu vui chơi trở về, Hường Vi ôm Tiểu đậu đỏ ngồi bên cạnh vị trí ghé lái, cô nhìn Chu Thần Dật một chút, “Có muốn lên nhà ngồi một chút rồi về không?”

Chu Thần Dật nhìn cô một cái, cười nói: “Không cần đâu, trong quân đội còn có việc. Gần đây thời tiết thay đổi thất thường, cẩn thận đừng để bị cảm.”

Hường Vi định nói gì đó thì Tiểu đậu đỏ đang vui trong ngực cô kêu một tiếng, “Mẹ....Mẹ nuôi, mẹ ở bên kia kìa!”

Hường Vi nhìn theo hướng chỉ tay của Tiểu đậu đỏ, người đang nói chuyện với Julie hình như là Alexander, thân người cao to đó dù là thì cũng không quên được, nhất là người này đã từng “áp lực như núi” với cô. Hường Vi ôm chặt Tiểu đậu đỏ, trong đầu suy nghĩ tuyệt đối không thể để cho Alexander nhìn thấy Tiểu đậu đỏ được! Cô quay qua nói với Chu Thần Dật: “Nhanh lái xe đi, tùy ý đi chỗ nào cũng được, tuyệt đối không thể để cho người kia nhìn thấy Tiểu đậu đỏ được!”

Chương 51.2

“Đúng vậy, là em muốn dẫn theo Tiểu đậu đỏ đến chỗ của anh ở vài ngày. Này, anh không sao chứ?”

Chu Thần Dật áp chế vẻ vui mừng khôn xiết lại, âm thanh vẫn rất ổn định, “Được, vậy khi nào em tới, anh đi đón em.”

“Càng sớm càng tốt, nếu như bên đó anh bận rộn thì không cần đi đón em, ngày mai em sẽ tự lái xe

Đến, tới nơi sẽ gọi điện thoại cho anh. Cứ như vậy nhé, hôm nay anh cũng mệt mỏi rồi, nghỉ ngơi sớm đi, tạm biệt...”

Hướng Củ điện thoại, quay đầu lại nhìn Julie, “chị Julie, xong rồi.”

Julie trợn mắt há mồm mà nhìn Hướng Vi, con bé này, thần kinh cũng quá là bạo dạn đi! Lại ơ chung nàh với người khác phái cơ đấy, điều đáng nói ở đây là người ta còn thích nó nữa chứ, mà nó nói tùy ý cứ như uống trước trà vậy! Con bé Hương Vi này... Rốt cuộc có tự cảm thấy mình là phụ nữ không vậy!

“Chị Julie, chị làm sao vậy?”

Julie phục hồi lại tinh thần, làm bộ ho khan một tiếng, “Không có... Không có gì, nếu đã quyết định đi, vậy thì chị cũng nên đi thu xếp quần áo cho Tiểu đậu đỏ trước đã.”

Hướng Vi sờ sờ đầu, cô cũng không có làm gì sai mà, tại sao ánh mắt của chị Julie lại là lạ vậy! Hướng Vi nhú mày, đứng dậy đi vào phòng mình.

Ngày hôm sau, ở công ty Hướng Vi mở cuộc họp, mọi người thảo luận về hình ảnh của bộ phim mới, nhân vật, hoạt động cụ thể còn chờ nội dung, bây giờ tiền bạc thì không thành vấn đề nữa, chủ yếu nhất chính là làm thế nào mới có thể sản xuất ra được một phim hoàn hảo nhất.

Bận rộn cả một ngày, vì vậy Tiểu đậu đỏ cũng ngoan ngoãn ở công một ngày, mấy đồng nghiệp cũng rất kinh ngạc khi nghe nói đứa nhỏ này là con trai của Julie, không ngờ chị Julie lại có một đứa con trai xinh đẹp như vậy, chẳng qua là tất cả mọi người cũng rất ăn ý không đi thăm dò gì cả, cấp dưới thông minh nhất định sẽ không bao giờ ngu ngốc mà đi hỏi thẳng chuyện riêng của cấp trên của mình!

Sau khi tan việc, Julie nói muốn lái xe đưa bọn họ qua, Tiểu đậu nhìn Julie, “Mẹ, chúng ta đang đi đâu vậy?”

Julie vừa lái xe, vừa nghiêng đầu nhìn Tiểu đậu đỏ một cái, “Đến chỗ ba nuôi con ở mấy ngày, như vậy thì Tiểu đậu đỏ có thể thường xuyên gặp ba nuôi rồi.”

Tiểu đậu đỏ mở đôi mắt thật to, đôi bàn tay nhỏ bé vỗ một cái, sơ ý tái trúng mặt Hướng Vi một cái, cái miệng nhỏ bé cười khanh khách. Khoé miệng Hướng Vi giật giật nhìn tên nhóc gây chuyện một cái, “Tiểu đậu đỏ!”

Tiểu đậu đỏ biết mình đã gây họa vội vàng đem đầu nhỏ chui vào trong ngực Hướng Vi, Julie nhìn dáng vẻ đó không nhịn được bật cười một tiếng, nói : “Con trai, không được đánh người, cẩn thận qua bên đó ba nuôi sẽ dạy dỗ con một trận đấy nghe chưa!”

Âm thanh Tiểu đậu đỏ hờn dỗi lâu bầu nói: “Mới không đánh, mới không đánh, ba nuôi thương con nhất.”

Julie nhìn không được đưa tay qua cầu Tiểu đậu đỏ một cái, “Xú tiểu tử, con đến chỗ ba nuôi phải đằng hoàng một chút cho mẹ.”

Tiểu đậu đỏ kêu oa oa, ngồi trong ngực Hường Vi vắn vẹo, “Mẹ xấu, xấu...”

Hường Vi nhúc đầu, “Tiểu đậu đỏ, con mà còn quậy mẹ nuôi sẽ không ôm con nữa.”

Tiểu đậu đỏ chu miệng, xu nịnh cười khúc khích với Hường Vi, “Mẹ nuôi, con thương mẹ nuôi nhất.”

Hường Vi bắt đắc dĩ nhìn Julie một cái, “Chị Julie, sau này đứa nhỏ này lớn lên, chị muốn tìm cho mình mấy đứa con dâu? Cả một tiểu đoàn được không?”

Julie nghe vậy cười nói, “Ha ha, nếu em muốn, sau này giữ con gái em lại là được, chị không ngại.”

Cả người Hường Vi nổi gai ốc, “Thôi đi, nếu sau này em có con gái thật, để nó làm vợ Tiểu đậu đỏ, vậy không phải là em lỗ vốn chết à?”

Julie bật cười, “Nhu thế nào, tặng không con trai cho em mà em còn ghét bỏ. Tiểu đậu đỏ, nếu sau này mẹ nuôi sinh em gái thì sẽ để em ấy làm lão bà của con được không?”

“Lão bà? Là lão bà bà sao?”

Hường Vi cười đến vui vẻ, sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Đúng vậy, là lão bà bà. Ha ha...”

Julie thở dài, “Làm sao mẹ lại sinh ra đứa con ngốc nghếch như con chứ. Tiểu đậu đỏ, lão bà không phải là lão bà bà, lão bà chính là sau này ăn, cùng ở, cùng ngủ với Tiểu đậu đỏ.”

Một đứa bé ba tuổi cái gì cũng không hiểu, lại chặt chẽ nhớ kỹ lão bà chính là cùng ngủ với mình, ánh mắt Tiểu đậu đỏ vụt sáng, nhìn chăm chăm Hường Vi, “Mẹ, mẹ nuôi không có em gái nhỏ.”

Hường Vi đầu vạch đen, hai mẹ con nhà này quả thật là sợ thiên hạ không loạn, “Chị Julie, tuổi Tiểu đậu đỏ còn nhỏ, chị đừng dạy nó những thứ này được không!”

Julie vui vẻ, “Tiểu đậu đỏ, hiện tại mẹ nuôi không có em bé nhưng sau này sẽ có. Chờ sau này mẹ nuôi sinh cho con một em gái thật xinh đẹp, sẽ đem em gái xinh đẹp làm vợ của Tiểu đậu đỏ được không?”

“Mẹ, em gái chính là vợ à?”

Julie cười đến không khép được miệng, đến nỗi nước mắt cũng chảy ra, Hường Vi nhú mày, đây là đang nói cái gì vậy? Hường Vi sờ sờ đầu Tiểu đậu đỏ, “Ngoan, đừng nghe mẹ con nói lung tung, em gái cũng chỉ là em gái, sau này Tiểu đậu đỏ sẽ là anh trai.”

Tiểu đậu đỏ nhìn mẹ đang cười vui vẻ một chút, lại nhìn mẹ nuôi đang nhú mày một hồi, không hiểu rốt cuộc là em gái cũng chỉ là em gái hay còn là vợ nữa đây!

Chương 52

Editor: TRẦN THU LÊ

Hương Vi dẫn theo Tiểu đậu đỏ đến nhà của Chu Thần Dật ở, mỗi ngày anh sẽ dành ra ít thời gian tới thăm hai người, bọn cùng nhau ăn cơm, trò chuyện, buổi tối lại trở về quân đội để ngủ.

Hương Vi còn phải trông Tiểu đậu đỏ nên có rất nhiều chuyện đành phải đem về nhà làm. Lúc nấu cơm cũng sẽ nhớ cho thêm nhiều chút gạo, từ lần đầu tiên Chu Thần Dật đến gặp bọn họ, Hương Vi đã chuẩn bị thêm chén dưa cho anh, sau đó ngày nào anh cũng đến đây ăn cơm chục. Hương Vi cũng không nói gì, coi như ngầm cho phép.

Nửa tháng sau, ba ruột của Tiểu đậu đỏ rút cuộc cũng về nước, Hương Vi thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước, mỗi tuần Julie sẽ đến một lần, cùng ăn một bữa cơm rồi dẫn con trai ra ngoài chơi một chút, chỉ có điều Julie cũng rất bình thản không hỏi chuyện riêng tư của Hương Vi. Hôm nay ba của Tiểu đậu đỏ về nước, Julie dĩ nhiên là muốn đón Tiểu đậu đỏ về nhà, Julie vẫn nghĩ, sớm muộn gì hai người kia cũng sẽ ở cùng một chỗ, có trở về chỗ của cô hay không là một chuyện, vì vậy hôm đó Julie đón Tiểu đậu đỏ về nhà mà không nói cho Hương Vi biết, đợi đến khi Hương Vi đến nhà trẻ đón Tiểu đậu đỏ, mới biết Julie đã đem đứa nhỏ đem về nhà rồi.

Điều này làm cho Hương Vi có chút khó xử, nếu chị Julie không nói cho cô biết, hành động này có khác nào nói lên ý nghĩa Hương Vi không cần về chỗ cô ấy ở nữa. Suy nghĩ một hồi lâu, Hương Vi bị kích phát hiện cô thật đúng là không có chỗ nào để đi, vốn là ở Thượng Hải cô không có nhà, trừ chỗ của chị Julie, thì cũng chỉ còn chỗ của Chu Thần Dật mà thôi.

Hương Vi cười khổ, chắc là chị Julie muốn buộc cô phải bày tỏ thái độ đây mà, tất cả đều bị cô ấy sắp xếp hết rồi, im lặng mấy tháng nay, chung quy là vẫn phải tới rồi.

Khi Chu Thần Dật về chỉ thấy có một mình Hương Vi, có chút kinh ngạc, “Tiểu đậu đỏ đâu rồi?”

“Chị Julie đã đón nó về rồi. Ăn cơm thôi.” Chờ Hương Vi vô ý thức xúc cơm đặt vào chỗ anh thường ngồi, mới có hơi ngẩn ngơ, không qua nửa tháng, mà cô đã lập thành thói quen, thói quen mỗi ngày vào lúc này anh sẽ trở về ăn cơm!

Từ trong phòng bếp, Chu Thần Dật rửa tay xong ra ngoài, thấy Hương Vi đã bày cơm sẵn trên bàn. Chu Thần Dật cười cười rồi ngồi vào chỗ mà mình vẫn hay ngồi, không có Tiểu đậu đỏ ở đây nên trong nhất thời hai người có chút trầm mặc, ai cũng không mở miệng.

Đương nhiên là Chu Thần Dật cũng sẽ không ngu ngốc mà đi hỏi tại sao cô lại không về bên đó. Hương Vi im lặng một hồi, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Chu Thần Dật...”

Chu Thần Dật không nói gì nhìn cô.

Hương Vi cười cười tự giễu, chị Julie này thủ đoạn thật giỏi mà, thế mà lại ép cô phải tự mình nói ra khỏi miệng! Cũng không suy nghĩ cô chỉ là một cô gái, loại chuyện như thế này lại có thể bắt mình phải tự nói ra, “Em nghĩ... Chúng ta có thể thử sống chung xem.”

Chúng ta có thể thử sống chung xem...

Lời này vừa nói ra khiến cho Chu Thần Dật sững sốt, không nghĩ tới cô lại thật nói ra như vậy! Cô chưa nói kết giao mà lại trực tiếp ở chung luôn, bên trong ẩn chứa ý nghĩa sâu xa làm cho Chu Thần Dật thấy có chút khẩn trương, ý của cô là sau này cô sẽ tiếp tục ở lại đây, không giống với lúc trước còn có Tiểu đậu đỏ mà là sống chung!

Hương Vi nói hết ra, trong lòng ngược lại không thấy khẩn trương như lúc trước. Mọi người đều đã là người trưởng thành, có mấy lời cô cũng không cần thiết phải nói quá rõ.

Chu Thần Dật cười cười, “Trước kia anh chưa từng nghĩ em sẽ đồng ý nhanh như vậy.” Quả thực, đối với Hương Vi anh hiểu rất rõ, thật chưa từng nghĩ tới cô ấy sẽ đồng ý nhanh như vậy.

Hương Vi cười nói: “Khoảng thời gian trước là do em để tâm vào chuyện vụn vặt. Hai chúng ta đều là người không thích dài dòng, hiểu rõ, cảm thấy hợp nhau thì ở chung một chỗ thôi. Cần gì phải ưỡn ẹo làm trò.”

Hương Vi thuộc kiểu người thích hành động, hiện ra từ trong xương, hơn nữa cô vốn là một người rất lý trí. Dù gì cũng đã hai mươi mấy ba mươi tuổi rồi, cũng không phải là thiếu nam thiếu nữ thời thanh xuân, mà biểu diễn tiết mục tình yêu trong sáng.

Không biết Chu Thần Dật đang nghĩ tới điều gì mà trong đôi mắt lại lộ ra vui vẻ, nhìn Hương Vi gật đầu một cái, “Cũng phải, em đúng là trước sau như một.”

Hương Vi nhíu mày, “Nhưng, có chuyện em phải nói trước cho anh biết, tránh khỏi sau này biết rồi trách em không nói cho anh nghe.”

Chu Thần Dật hí mắt, “À... Nói nghe một chút xem.”

Hương Vi suy nghĩ một chút rồi nói: “Em đã sắp hai mươi sáu tuổi, cũng không muốn đôi gát anh, em đã từng yêu đương hai năm, nhưng mà chuyện này là lúc em đang học đại học. Anh ta lớn hơn em tuổi, bọn em quen nhau hai năm, sau đó bởi vì một số nguyên nhân mà chia tay. Nhưng mà anh yên tâm, em là một người rất truyền thống.”

Chu Thần Dật cười nói: “Em cho rằng anh để ý những thứ đó sao? Cũng không nên xem thường anh chứ, thời gian cách lâu như vậy, chuyện quá khứ anh chưa từng tham dự nên anh cũng không có quyền can thiệp vào cuộc sống của em. Anh tự nhận chuyện này trách nhiệm vẫn phải có, em không cần phải thử thăm dò anh.”

“Không có gì gọi là thăm dò hay không thăm dò, nếu em đã quyết định cùng với anh, thì có một số việc vẫn là nên nói cho biết một tiếng thì hơn. Hai người các anh vốn là hai loại người khác nhau, tích cách căn bản cũng không thể so sánh với nhau được, em cũng chưa từng nghĩ sẽ lấy anh ta để thăm dò anh, chỉ là muốn nói cho anh biết một tiếng mà thôi, không có ý gì khác.”

Chu Thần Dật thấy vẻ mặt vô tội của cô, “Xin lỗi, là anh suy nghĩ nhiều rồi. Nếu như em đã nói, vậy thì anh nghĩ anh cũng nên nói cho em biết một tiếng, mặc dù anh không nói chuyện yêu đương, nhưng vẫn không tính là trong sạch.” Chuyện này Chu Thần Dật vốn là không có ý định gát cô.

Hương Vi nhìn chằm chằm anh một hồi, nhún nhún vai, “Nghĩ cũng phải, người đàn ông ba mươi tuổi, em cũng không thể trông mong vào anh sẽ còn thủ thân như ngọc. Nhưng mà, em phải nhắc nhở anh, chuyện trước kia em cũng không truy cứu nữa, cũng giống như anh đã nói, chuyện quá khứ của anh em không tham dự vào nên không có quyền trách cứ anh cái gì. Nhưng mà, nếu hôm nay em đã là bạn gái của anh, tốt nhất anh hãy nhớ kỷ niệm này cho em!” Tuy nói

ngoài miệng là không ngại, nhưng trong lòng vẫn thấy có chút không thoải mái, nhưng mà chuyện này, cô đúng thật là không có quyền gì nói anh cả.

Chu Thần Dật gật đầu một cái, “Em yên tâm, không có quan hệ đến tình cảm.”

Tuy là Chu Thần Dật nói không có liên quan đến tình cảm nhưng lại làm cho Hường Vi cảm thấy buồn phiền. Hường Vi cười khổ, phụ nữ mà, chung quy là cõi mở vẫn thua kém so với đàn ông, cô tự nhận mình là người bình tĩnh và lý trí, nhưng đối với chuyện này, cuối cùng là cô vẫn cảm thấy khó chịu, cô cũng không thể nói là mình bị tổn thất, chờ tôi đi ngủ với vài người đàn ông rồi lại tìm tới anh, coi như là huề nhau? Hường Vi lắc đầu một cái, cũng quá ầu trĩ mà.

Hường Vi không muốn nói về những vấn đề này nữa, tạm thời không có tinh thần gì cả, “Em hơi mệt, có gì thì mai rồi nói tiếp.” Hường Vi đứng dậy đi vào phòng ngủ của mình.

Chu Thần Dật thấy sắc mặt của cô tái nhợt, “Vậy em nghỉ ngơi cho tốt. Vi Vi, thật xin lỗi...”

Hường Vi dừng bước chân một chút, nhưng vẫn không quay đầu lại, đẩy cửa phòng ra rồi một tiếng phịch đóng cửa lại. Chu Thần Dật ngồi trên ghế một hồi, trong đầu có chút buồn phiền, năm đó còn trẻ nông cạn nên làm chuyện sai lầm. Khi đó anh cũng không nghĩ tới chẳng qua chỉ về nhà một chuyến, cô bé buồn buồn ngày trước đã lớn lên thành cô gái duyên dáng yêu kiều, Tiểu Sinh Sinh đứng trong phòng khách nhìn anh từ trên lầu đi xuống, lúc đó anh không chú ý tới cô ta trực tiếp vút khăn lông trên ghế sa-lon... Liếc mắt một cái đã là thế sự xoay vần.

Chu Thần Dật thở dài, quá khứ cuối cùng cũng qua, anh không thể nào thay đổi được, như thế, Vi Vi, em có

bằng lòng giao trái tim mình cho anh không? Anh không nghĩ Hường Vi đã từng yêu, trong ấn tượng của anh, trong nhà bác Hường gia giáo rất nghiêm khắc, trong mắt mọi người Hường Vi luôn luôn là một cô bé rất nhu thuận và ngoan ngoãn, nếu như hôm nay không phải cô nói ra, phỏng chừng vĩnh viễn anh cũng sẽ không biết. Chu Thần Dật híp mắt một cái, tay nắm chặt thành quyền rồi lại buông ra, lại nói anh thì có tư cách gì mà đi ghen tị, trong những năm ấy, mình căn bản là chưa từng tham dự vào cuộc sống của cô, mình có thể chờ đợi cô ấy nhiều năm như vậy, thì còn có cái gì mà không thể chờ thêm nữa! Điều duy nhất đáng giận chính là kẻ nào là mối tình đầu của Hường Vi kia, thật sự là đáng ghét mà, mặc dù Hường Vi chưa nói tên người đó ra nhưng trong lòng Chu Thần Dật lại âm thầm hận cái tên đàn ông nhiều năm trước một phen. Dù đàn ông có rộng lượng đến đâu đi nữa nếu gặp được người phụ nữ mình thích thì cũng trở nên hẹp hòi.

Trong cuộc sống của Hường Vi trừ nhiều thêm một người đàn ông ra thì đối với cô cũng không có ảnh hưởng gì. Nhưng trước mắt cô cũng không muốn nói quan hệ giữa cô và Chu Thần Dật cho ba mẹ biết, cũng dặn dò Chu Thần Dật không tới mức cuối cùng không thể nói cho người của Chu gia biết. Hường Vi có suy nghĩ của mình, hiện tại hai người chỉ là thử sống chung, không tới kết quả cuối cùng, nếu bây giờ để cho hai nhà biết mà cuối cùng không thành thì rất lúng túng, dù sao tình cảm qua lại của nhà vẫn rất tốt mà.

Hường Vi là người không thích dính lấy đối phương, cô có chuyện bận rộn của cô, mà Chu Thần Dật cũng có việc phải làm, làm sao có thời gian mà ở chung một chỗ! Nhưng mà bất kể nói thế nào đi nữa thì mỗi ngày hai người cũng sẽ về cùng ăn một bữa cơm, rồi cùng ra ngoài

một chuyến, nhưng đến buổi tối Chu Thần Dật vẫn trở về quân đội để ngủ. Hường Vi cô đứng là vẫn chưa muốn phát triển nhanh như vậy.

Khoảng một tuần sau, Hường Vi gọi điện cho Chu Thần Dật nói tuần này sẽ không về, muốn đến thăm Tiểu đậu đỏ, ở lại chỗ của chị Julie, bảo anh tự mình giải quyết cơm nước.

Đã mấy ngày Tiểu đậu đỏ không gặp mẹ nuôi, bây giờ nhìn thấy mẹ nuôi, liên tục dính lấy Hường Vi không buông tay. Julie cười híp mắt nhìn Hường Vi, có trời mới biết bởi vì cô thiết kế Hường Vi mà mấy đó cô lo lắng đề phòng, chỉ sợ Hường Vi buồn bực cô, cũng may Hường Vi không vì chuyện này mà giận cô, nhiều nhất chính là mấy ngày đó hễ cứ gặp cô là nhìn chăm chăm, nhưng Julie cô là ai chứ, nhìn con trai của cô đi thì biết, Julie cứ ở bên cạnh Hường Vi dốc sức ăn vạ, lại cộng thêm một Tiểu đậu đỏ đáng yêu nữa chứ. Tuy là lúc ban đầu Hường Vi cũng có chút buồn phiền cô, nhưng chung quy cũng vì tình cảm chị em với Julie nên liền thoải mái tha thứ cho cô.

Julie nghe Hường Vi nói muốn ở đây mấy ngày, khoe miệng liền giật giật, “Chị thì không sao cả, nhưng mà chị dám đảm bảo, ngày mai vị kia nhà em sẽ giết đến đây ngay.”

Theo Julie, dù sao thì hai người đã chung một chỗ rồi thì cũng nên tính làm gì đi chứ. Trong suy nghĩ của cô, suy cho cùng Chu Thần Dật cũng là quân nhân, so với những người khác trong xã hội thì ở phương diện nào đó nhất định phải tự gò bó, chỉ có điều, đàn ông mà, lại là người đàn ông bị đè nén nhiều năm như vậy, mọi người đều là người trưởng thành và có hiểu biết. Phen này xem ra, quả đào mật Hường Vi đã trưởng thành này đã bị Chu Thần Dật gặm hết ngay cả mảnh vụn cũng không còn rồi. Cho nên Hường Vi muốn qua đây ở vài ngày, trong mắt Julie lại biến thành một tầng hàm ý khác, nhất định là Hường Vi không chịu nổi nên mới trốn anh ấy chạy sang bên này, chỉ có điều là Julie cũng chỉ thăm nói tuần này Thần Dật chắc là sẽ không thương hoa tiếc ngọc đâu. Hường Vi và cô không giống nhau, đối với chuyện này Hường Vi vô cùng ngây thơ, khi ấy đã làm cho Julie cảm thấy kinh ngạc biết bao nhiêu, cô còn nói thẳng là do Hường Vi cô tự ngược, trước kia nói muốn dẫn Hường Vi ra ngoài “Trải sự đời”, nhưng Hường Vi không bao giờ đi theo cô.

Nếu giờ phút này, Hường Vi biết trong lòng Julie đang suy nghĩ những gì, phỏng chừng sẽ xông tới cho Julie một trận mất.

Hường Vi nhún vai, “Em là một người độc lập, anh ấy không thể quản lý em được.” Hường Vi nhìn vẻ mặt ấy của Julie, nhíu mày, “Chị Julie, có phải chị không muốn để em ở lại đây?”

Julie vội vàng nói: “Làm gì có, em có thể đến đây dĩ nhiên là chị rất vui rồi, chị đây không phải sợ người ấy của em không đồng ý sao?”

“Em đã gọi điện thoại cho anh ấy rồi, anh ấy nói được. Dù sao em cũng muốn ở nhờ nhà chị mấy ngày.” Hường Vi ôm hôn Tiểu đậu đỏ một cái, cười nói.

Chương 53

Editor: TRẦN THU LỆ

Quả nhiên, ngày hôm sau Chu Thần Dật tới, Julie cười gian nhìn Hường Vi, chỉ có điều dáng vẻ của Hường Vi cùng thường ngày chẳng có gì khác nhau cả, muốn cười nhạo cô sao, quên đi.

Lúc ra ngoài đi dạo, không biết Chu Thần Dật đã nói với Hường Vi như thế nào mà ngày đó cô liền theo anh trở về bên kia, Tiểu đậu đỏ buồn bực, bé không hiểu tại sao mẹ nuôi lại không ở cùng với mình, mà lại đi theo ba nuôi! Khi Tiểu đậu đỏ hỏi Julie như thế, Julie cười trả lời nói mẹ nuôi và cha nuôi về nhà sinh em bé, làm hại ngày hôm sau khi Hường Vi tới, Tiểu đậu đỏ cứ bám theo cô hỏi em bé ở đâu, em bé ở đâu? Làm cho Hường Vi phải dở khóc dở cười.

Từng ngày trôi qua rất bình thản, có đôi khi Hường Vi nghĩ, đây chính là cuộc sống mà cô theo đuổi, yên tĩnh, bình thản, không cần phải rầm rộ, buổi sáng anh làm bữa sáng cho cô, buổi chiều, sau khi hai người ăn cơm xong thì đi ra ngoài tản bộ vài vòng, đến tối lại ôm nhau ngủ, có hôn nhưng vẫn chưa làm đến bước cuối cùng, mặc dù có mấy lần thiếu chút nữa là lau súng cướp cò.

Đối với chuyện trên giường, Hường Vi quyết định cùng với anh cũng không có gì phải đắn đo cả. Trước cưới hay là sau cưới thì cũng không có gì khác biệt, nhưng anh vẫn không làm, mỗi lần bốc hỏa là vội vàng đi tắm nước lạnh. Hường Vi không hiểu, mặc dù vóc dáng của mình không được bốc lửa cho lắm nhưng cũng không đến nỗi không làm cho người ta nổi lên hứng thú chứ! Đợi đến khi anh tắm xong quay trở lại, Hường Vi hỏi anh vì sao, thế nhưng anh chỉ hôn lên gò má của cô rồi nói không vội, không vội, còn chưa phải lúc thích hợp. Đối với việc anh coi trọng cô như vậy làm cho trong lòng Hường Vi cảm thấy rất vui. Nhưng sau đó lại có cảm giác sau này còn có thể dậy nổi hay không? Đối với việc Hường Vi khéo léo nói đến vấn đề này, khi đó Chu Thần Dật trừng mắt nhìn cô chằm chằm, kém chút muốn nổ tung. Sau này Hường Vi đã có kinh nghiệm, biết là có một số việc không thể hỏi, đàn ông đối với phương diện kia có vẻ... Ừ, tương đối nhạy cảm.

Đối với Hường Vi, tháng năm là tháng vô cùng may mắn, phim hoạt hình đầu tiên đã nhanh chóng vào giai đoạn chế tác cuối cùng, Hường Vi rất hy vọng có thể thành công trong lần sản xuất đầu tiên này. Trên blog của mình, Hường Vi quảng cáo một số hình ảnh nhân vật, và giới thiệu một số vấn đề liên quan. Mặc dù mấy năm qua không ra tác nào vượt trội, nhưng mười bản truyện tranh được ra trước kia vẫn còn tích lũy được một số lớn người ái mộ, ngay cả Hường Vi cũng không biết cô đã chiếm một vị trí trong lĩnh vực truyện tranh này!

Khi những hình ảnh nhân vật đó được quảng cáo lên truyền hình đã bị người ái mộ đón đại rất nhiều, trên mạng còn nói đùa là thì ra mấy năm nay XX không ra truyện tranh là để chuẩn bị cho một tác phẩm quy mô lớn như thế này! Hường Vi lướt qua những lời nói trên diễn đàn thật là dở khóc dở cười mà.

Tuy rằng Julie không nghĩ tới sau này Hường Vi được người hâm mộ gọi là cô gái truyện

tranh, Julie lấy chuyện đó đến trêu chọc cô, nói phim của chúng ta còn chưa lên sóng mà dư luận đã bàn luận xôn xao trước rồi, có lẽ sau này tỉ suất người xem sẽ không tệ, v.v...

Hương Vi không biết làm sao, cái này vốn đâu phải là công trạng của cô, khiến cô gánh hết thành quả lao động của mọi người, Hương Vi tự nhận mình không có vô liêm sỉ đến mức này, cũng không làm đến chuyện này, lại giải thích kĩ càng từng giai đoạn chuẩn bị bộ phim hoạt hình này, nói tóm lại một câu là những cái này cả một tập thể bọn họ cùng nhau cố gắng mới có được, cũng không phải là công lao của một mình cô, để cho mọi người không cần phải đem công lao đưa hết cho cô, điều này làm cho cô cảm thấy áp lực rất lớn. Lại nói, trước mắt cô đặt toàn bộ tinh thần và thể lực vào bộ phim này, nên cũng không có bao nhiêu thời gian để vẽ thêm cái gì mới, có điều là nửa năm sau cô sẽ vẽ một quyển mới để cảm ơn tất cả mọi người những năm qua đã lặng lẽ ủng hộ.

Hương Vi vừa công bố tin này ra, lại càng xôn xao nhiều hơn. Trong công ty, vốn có người rất hâm mộ Hương Vi, tháng sáu năm nay cô bé ấy sẽ tốt nghiệp, lúc trước Hương Vi cũng đã nói, chờ cô bé tốt nghiệp rồi sẽ trực tiếp ở lại công ty. Người trẻ tuổi mà, rất hăng hái sôi nổi, càng không nghĩ tới cấp trên của mình lại chính là thần tượng của mình, vì vậy, trong blog cô bé này viết rất nhiều chuyện. Hôm sau, Hương Vi vừa vào blog lướt qua liền thấy có một bài post mới màu đỏ nhấp nháy, mở ra, Hương Vi sững sờ, cô bé này thế mà lại chụp ảnh lúc bọn họ bắt đầu chuẩn bị làm bộ phim này lên mạng...

Hương Vi thở dài, bởi vì hôm nay là thứ bảy nên công ty nghỉ hết, vốn là Hương Vi rất đặc biệt coi trọng lý lịch của nhân viên, ngay lập tức gọi điện cho Julie, Julie biết chuyện này cũng im lặng, gọi điện thoại đến hỏi cấp dưới, Tiểu Dương biết mình đã gây ra họa, vội vàng gọi điện cho Hương Vi nói xin lỗi.

Hương Vi thở dài, cô bé này là người rất có tài năng, tuổi hơi nhỏ, chỉ mới hai mươi một tuổi mà thôi, nên Hương Vi cũng tha thứ cho cô ấy, bảo cô có thể liên lạc với người chủ topic xóa hình đi được không. Trước đó, Tiểu Dương đã bị Julie hung hăng dạy dỗ một trận, ngay cả lợi ích của công ty cũng không quan tâm mà nói năng lung tung, nhưng lúc này lời nói của Hương Vi rất nhẹ nhàng, bỗng nhiên cảm thấy thần tượng của mình rất thân thiết, so với tính tình của chị Chu thì tốt hơn nhiều.

May mà Tiểu Dương và người chủ topic quen biết nhau nên đã nhanh chóng xóa hết hình ảnh trên mạng. Đáng tiếc, mặc dù đã được xóa những hình ảnh cũng đã đăng lên mạng rồi... Hương Vi bất đắc dĩ, cũng không có biện pháp, thôi kệ, sau này mình khiêm tốn một chút vậy.

Bộ dạng của Hương Vi vốn rất đẹp, da lại tốt, nhìn thật sự rất non nớt. Người hâm mộ cảm thán, gửi bài viết: “Tiểu X, là thế nào cũng có thể sao xinh đẹp!” Phía dưới, có người nói mình cũng ở Thượng Hải, kêu gọi mọi người tổ chức thành đoàn đến bao vây số XX, đường XX?

Cuộc sống Hương Vi bị đảo lộn, bởi vì thứ hai cô có chút việc nên không đến công ty, nên tránh được một kiếp, sau đó Hương Vi cũng không dám đến công ty nữa, tất cả mọi chuyện chỉ có thể làm hết trong nhà, nếu có việc gì cần thì liên lạc qua điện thoại.

Tiểu Dương biết mình thật sự đã gây nên họa lớn, sợ đến mức phát khóc, Julie quát cô mấy câu, bảo Hương Vi mấy ngày nay không cần đến công ty. Hương Vi không biết làm sao, viết tâm trạng của mình mấy ngày nay trên blog, cảm ơn tất cả mọi người đã yêu mến, nhưng cuộc sống của bản thân mấy ngày nay bị đảo lộn, hi vọng mọi người có thể hiểu, để cô có thể

trở lại cuộc sống bình thường của mình. Cũng may, mặc dù người hâm mộ có tôn sùng thần tượng của mình đến cỡ nào đi nữa thì vẫn hiểu được. Sau đó, cũng có một số người đến chặn cô lại, nhưng ít nhất là cũng không còn điên cuồng như lúc trước nữa, điều này làm cho Hương Vi thở phào nhẹ nhõm, nếu có lúc gặp trên đường, thì sẽ đến xin chữ kí của cô mà thôi.

Cuối tháng năm là sinh nhật của Hương Vi, nhưng cô cũng không muốn làm khoa trương, Chu Thần Dật mời mấy chiến hữu thân thiết trong quân đội, mẹ con Julie, đến khách sạn ăn một bữa cơm mà thôi.

Đứa nhỏ Tiểu đậu đỏ này rất đáng yêu, hơn nữa tên tiểu tử này lại rất biết lù gạt người ta nên tất cả mọi người ở đây đều yêu thích đứa nhỏ này. Tử lượng của Hương Vi cũng không cao mấy, lại thêm phẩm chất của rượu càng ngày càng kém nên bình thường khi ra ngoài xã giao Hương Vi cũng không bao giờ dám uống say.

Nhưng hôm nay là sinh nhật của mình, hơn nữa trong lòng Hương Vi cũng có tâm sự nên ai đến mời cũng không từ chối, rất nhanh Hương Vi đã có chút say. Tử lượng của Julie rất tốt, ngay cả đàn ông cũng uống không bằng cô, thấy Hương Vi chẳng qua mới uống có mấy ly mà trên mặt đã hồng như nhuộm một tầng phấn mỏng, ánh mắt thì mờ mờ lung lung, Julie cười nói tử lượng của cô đã nhiều năm như vậy mà cũng không thay đổi tí nào.

Tuy Tiểu đậu đỏ còn nhỏ nhưng nhìn thấy mọi người uống rượu cũng rất vui vẻ, tưởng là cái gì tốt cũng len lén uống một hớp nhỏ, nhưng vừa uống vào đã bị cay xè lắc đầu, nước mắt cũng chảy ra mà gọi mẹ.

Hương Vi uống hơi nhiều nên đầu choáng mắt hoa, thấy Tiểu đậu đỏ khóc oa oa thì ngồi cười khúc khích, Julie nhanh chóng đỡ dành Tiểu đậu đỏ xong nghiêng đầu nhìn thấy ánh mắt Hương Vi đã mờ mờ rồi, biết cô bé này uống rất nhiều, vội vàng lấy ly rượu của Hương Vi đang cầm, cô biết cô bé này một khi đã uống say thì sẽ quậy rất dữ dội, lúc trước khi còn ở Nhật Bản mỗi lần say đều rất âm ỉ, hơn nữa đêm ở trong phòng vừa hát vừa nhảy, lần đó vì chăm sóc Hương Vi mà làm cô mệt muốn chết.

“Vi Vi, đừng uống nữa, em đã uống rất nhiều rồi.” Julie vừa vỗ vỗ mặt Hương Vi vừa nói.

Hương Vi gỡ ly rượu một cái, “Không có... Em không có say, chị Julie, nào, chúng ta uống tiếp.”

Thôi Mạn ở bên cạnh nhìn mặt cô hồng như vậy, biết cô không thể uống nữa, xem thời gian một chút cũng đã không còn sớm, đề nghị hôm nay nên tới đây thôi, tất cả mọi người giải tán đi.

Mẹ con Julie trực tiếp ở lại khách sạn, mặc dù Chu Thần Dật uống hơi nhiều nhưng ý thức vẫn còn rất tỉnh táo, thấy Hương Vi uống say và gây âm ỉ với chị Thôi Mạn, cảm thấy có chút nhức đầu, vội vàng chặn một chiếc taxi lại, một tay ôm lấy Hương Vi đẩy vào trong xe, Hương Vi ở bên trong âm ỉ, quay về phía Chu Thần Dật vừa bấu vừa cắn. Thật vất vả mới về đến chỗ ở được, Hương Vi vừa xuống xe liền ói hết lên người Chu Thần Dật, ói xong rồi còn đứng tại chỗ cười khúc khích.

Mặt Chu Thần Dật đầy vạch đen vác Hương Vi lên nhà, mở cửa phòng tắm ra, tháo nước ấm xong quay qua thấy Hương Vi đang đặt mông ngồi dưới đất, mặc kệ Chu Thần Dật nói thế nào cũng không chịu đứng lên, Chu Thần Dật tức muốn hộc máu, không nghĩ tới phẩm chất sau khi uống rượu của cô lại kém như vậy, thậm chí nói sau này nhất định sẽ không cho cô uống nhiều rượu nữa, thật là làm khổ người ta mà.

“Vi Vi, mau đứng dậy đi, trên đất lạnh lắm, anh đã mở nước tắm cho em rồi này.” Chu Thần Dật ngồi chồm hồm trước mặt Hương Vi nói.

“Không muốn...” Ánh mắt Hương Vi mơ hồ, ngồi trên mặt đất chứ không chịu đứng lên.

Chu Thần Dật nhìn chằm chằm cô một hồi, trực tiếp xé rách quần áo của cô rồi ôm cô vào phòng tắm, nước trong bồn còn nóng hổi, Chu Thần Dật đem Hương Vi lột sạch sẽ rồi ôm vào, lấy thêm một ít sữa tắm cho cô, Hương Vi không ngừng âm ỉ với anh, cảm thấy thú vị nên lấy tay đập nước văng tung tóe, làm cho Chu Thần Dật ướt nhẹp.

Chu Thần Dật dở khóc dở cười, lúc này đã bị cô ới lên, bây giờ toàn thân ướt nhẹp mà cô còn ở đó cười khúc khích, lại càng vui vẻ đập nước nữa chứ. Chu Thần Dật thật không biết phải làm sao, không thể không cởi áo sơ mi ra, chỉ giữ lại độc chiếc quần lót rồi tiếp tục ngồi chồm hồm tắm cho cô. Dáng người của Hương Vi rất chuẩn, cúp ngực 32C, eo thon nhỏ, cộng thêm làn da trơn nhẵn, bởi vì uống say mà đôi mắt to ướt sũng nhìn anh cười khúc khích, Chu Thần Dật rất sầu não nha, người đẹp trước mặt mà anh lại không thể làm gì, còn phải đề phòng cô gái này quấy rối. Thật vất vả mới tắm xong cho cô, lau khô người, mặc đại cho cô bộ áo ngủ, Chu Thần Dật vội vàng ôm tiểu quỷ gây chuyện này vào phòng ngủ, rồi mới vọt về tắm nước lạnh, lại vội vàng trở về xem cô có gây âm ỉ hay không.

Hương Vi mặc áo ngủ lăn qua lăn lại trên giường, xiu chút nữa là té xuống đất, Chu Thần Dật đau đầu, cô gái này uống rượu vào rồi thì phẩm hạnh cực kì kém mà. Cũng may mắn cho Chu Thần Dật là hôm nay cô gái này không có gào khóc khan cả giọng, nếu không anh lại có cơ hội bận rộn một phen, nhớ ngày đó vì chăm sóc cho Hương Vi mà hôm sau, Julie phải đến từng nhà hàng xóm để nói xin lỗi.

Chu Thần Dật vội vàng đi tới giường, đe Hương Vi lại thật tốt để cho cô không được lộn xộn, “Vi Vi, đừng quậy nữa, mau ngủ đi.”

Chu Thần Dật tắt đèn ở đầu giường, ôm cô thật chặt vào trong ngực, để cho cô khỏi lộn xộn. Hương Vi xê dịch không được nên ổn định một chút nhưng một cái tay lại sờ loạn trên người anh. Chu Thần Dật bị cô chọc nổi lên phản ứng, vội vàng kéo tay cô, “Em có còn muốn ngủ nữa không, cả một buổi tối âm ỉ cái gì mà âm ỉ! Mau ngủ cho anh.”

Hương Vi mở to mắt nhìn Chu Thần Dật, chui đầu vào trong ngực anh, “Thần Dật...”

Chu Thần Dật thở dài, vượt vượt sống lưng của cô, “Ngoan, mau ngủ đi, ngày mai còn phải dậy sớm nữa.” Chu Thần Dật đâu có nghĩ tới anh vừa nói xong, cô gái này càng âm ỉ hơn nữa.

Chu Thần Dật thật sự muốn điên rồi, vội vàng cố định Hương Vi lại, “Mau ngủ đi, đã mấy giờ rồi mà em còn lộn xộn hả.”

Không biết Hương Vi bị cái gì kích động, lập tức đánh anh, Chu Thần Dật tức muốn hộc máu, “Tại sao hôm nay em lại âm ỉ như vậy, hả?”

“Chu Thần Dật, anh căn bản là không yêu em.”

Khóe miệng Chu Thần Dật giật giật, “Anh làm sao không yêu em? Mẹ nó, anh yêu em nhiều năm như vậy dễ dàng lắm sao, cả buổi tối em phát điên cái gì.”

“Đánh rắm, nếu như anh yêu em thì tại sao lại không chạm vào người em? Rõ ràng anh có phản ứng, nhưng từ trước đến giờ cũng chưa từng chạm qua em, em khiến anh ghét bỏ như vậy sao? Nói cái gì mà yêu em, anh chính là muốn đùa giỡn em mà thôi, Chu Thần Dật, em cũng không phải là thú cưng của anh nuôi, anh muốn gọi đến thì đến, không muốn thì không cần... Ô ô... Em muốn về nhà, em không muốn yêu đương với anh nữa, ô ô...”

Đôi mắt với chỉ trích của Hướng Vi, Chu Thần Dật cảm thấy thật oan uổng mà, “Vi Vi, anh không động vào em là muốn để cho em thích ứng một thời gian, em là người quan trọng với anh nên anh quý trọng em, không muốn làm cho em cảm thấy em không đáng giá như vậy, anh cùng với em cũng không phải chỉ là muốn lên giường với em, rốt cuộc em có hiểu không hả? Em vẫn còn chưa có chuẩn bị tốt. Ngoan, nghe lời anh, trước hết ngủ cái đã.”

“Từ trước đến giờ, anh cũng chưa từng hỏi em nghĩ như thế nào, em đã nói rồi em muốn cùng anh sống qua thật tốt nhưng mà anh thì sao? Chính anh nói đi, người phụ nữ kia là ai? Em đã thấy tất cả rồi, ô ô... Cô ta có quan hệ với anh, Chu Thần Dật, anh lừa em, anh gạt em...” Hướng Vi càng nói càng oan ức, vừa khóc vừa âm ỉ với Chu Thần Dật.

“Anh gạt em khi nào chứ. Ngoan, em uống say rồi.”

“Chính là anh gạt em, gạt em, tự anh nói đi, Hoàng Oánh là ai? Đừng nói là anh không biết, từ đầu đến cuối em chính là đại ngọc, bị anh lừa gạt vây quanh, nếu như anh đã có cô ta rồi thì tại sao còn đến trêu chọc em... Em chính là đại ngọc... Ô ô... Em chính là đại ngọc...”

Chu Thần Dật xoay người ngồi dậy một cái, “Tại sao em lại biết cô ta? Cô ta tới tìm em sao? Chết tiệt, Vi Vi, bắt đầu từ năm em quay về, anh chưa từng động qua bất kì người phụ nữ nào.”

Hướng Vi không nói lời nào, chỉ một mực khóc, khóc một trận quả thực có chút mệt mỏi nên ngủ thiếp đi. Chu Thần Dật ngồi trên ghế sa-lon một đêm...

Sáng hôm sau tỉnh lại, Hướng Vi âm ỉ nên đầu có chút đau, Chu Thần Dật không có ở nhà, Hướng Vi mở cửa phòng, thấy bữa sáng được để trên bàn như thường ngày. Đối với chuyện tồi qua, Hướng Vi vẫn còn có chút ấn tượng, rốt cuộc cô cũng đã nói ra rồi. Hướng Vi thở dài, rửa mặt xong ra ngoài dựa lưng vào ghế thả thả ăn bữa sáng nhưng trong lòng có chút khó chịu, càng ăn lại càng càng thấy khó chịu, hai mắt nhắm lệ không nhìn được rơi xuống. Đời này của Hướng Vi cô sao lại xui xẻo như vậy, gặp phải đàn ông đều đem cô đùa giỡn vòng quanh, thật vất vả mới lấy hết dũng khí để bày tỏ lại trở thành công cốc, đời này của cô chính là không có duyên với tình cảm mà! Hướng Vi lau sạch nước mắt, cùng lắm thì cô không kết hôn là được chứ gì, tại sao một lần, hai lần những người này đều tổn thương cô chứ.

Chương 54

Editor: TRẦN THU LỆ

Sau khi ăn sáng xong, Hương Vi ngẩn người ngồi trên ghế sa-lon, qua một hồi, Hương Vi cười khò một cái mới quay đầu nhìn ban công, quần áo thay hôm qua còn đang phơi trên đó... Không thể không thừa nhận, Chu Thần Dật là một người đàn ông tốt, lên được phòng khách xuống được phòng bếp, nấu cơm, giặt quần áo, dọn dẹp nhà cửa, tất cả đều làm được, ngay cả đồ lót anh cũng giặt cho cô, một người đàn ông như vậy, cũng khó trách sẽ có người nhớ mãi không quên.

Hương Vi lắc đầu, trong lòng cô vẫn có chút vướng mắc, nếu như có một người phụ nữ chạy tới nói cho bạn biết người đàn ông của bạn từng XX với cô ta và sinh ra một đứa bé nữa, thử hỏi có người bạn gái nào có thể chịu được. Cho dù Hương Vi vẫn luôn nghĩ mình là một người lạnh lùng trong chuyện tình cảm, thì cô cũng không có cách nào tiếp nhận được càng chưa từng nghĩ đến sẽ có một người phụ nữ khác mang thai đứa bé của Chu Thần Dật!

Hương Vi thu dọn xong đồ đạc của mình, để lại một tờ giấy trên tủ đầu giường, “Giải quyết người phụ nữ kia xong rồi hãy tới tìm em.”

Hai mẹ con Julie còn đang ở khách sạn, mở cửa phòng ra, thế mà lại thấy Hương Vi đang đứng ngoài cửa, Julie dụi dụi con mắt, hoảng sợ cho rằng mình đang nằm mơ.

“Vi Vi, sao em lại ở đây?”

Hương Vi cười cười, “Không mời em vào sao?”

Tiểu đầu đỏ đang đánh răng, nghe tiếng của mẹ nuôi ngay cả răng cũng không đánh nữa lật đặt chạy ra, “Mẹ nuôi... Mẹ nuôi...”

Hương Vi sờ đầu Tiểu đầu đỏ, “Ngoan, Tiểu đầu đỏ đi đánh răng trước đi, xong rồi chúng ta cùng về nhà.”

Tiểu đầu đỏ lại lẫm lẫm chạy đi đánh răng, Julie nhìn Hương Vi một cái, “Em hãy ngồi chờ vài phút, bọn chị xong ngay đây.”

Mặc dù Julie khó hiểu, vừa mới hôm qua không phải là sinh nhật Hương Vi sao, thế nào hôm nay lại kéo theo hành lí tới đây, nhưng mà cô cũng không nói gì, nhanh chóng thu dọn cho mình và con trai, không bao lâu sau ba người rời khỏi khách sạn.

Julie nhìn thấy đầu óc Hương Vi không có tinh thần, nói đùa: “Hôm qua mệt mỏi quá à?”

Hương Vi nhìn Julie một cái, “Chị Julie, có lẽ em và anh ấy sắp tan vỡ rồi.”

Julie sợ hết hồn, “Em nói gì? Vi Vi, hôm qua vẫn còn tốt lắm mà, làm sao hôm nay lại nói những lời này.”

Hương Vi lắc đầu, “Con người của em rất sợ phiền phức, người phụ nữ trước kia tới tìm anh ấy, cũng không biết làm sao lại nghe được em, lại có thể chạy tới tìm em, nói lung tung một đống chuyện, em rất buồn, tối hôm qua em mượn lúc mình say bí tỉ nói ra, anh ấy cũng không nói cho em biết cụ thể chuyện gì xảy ra, em cũng không muốn biết chuyện rắc rối giữa bọn họ, cho nên em để lại tờ giấy cho anh ấy rồi quyết định đi, bảo anh ấy hãy giải quyết cho xong người phụ nữ đó rồi hãy đến tìm em.”

Julie bật cười một tiếng, “Chị còn tưởng rằng em không phải đang tha thứ cho anh ấy đây. Người bình nghe được chuyện này không phải sẽ tức điên lên rồi chạy đến chất vấn rốt cuộc là xảy ra chuyện gì à? Sao đến lượt em lại trở thành như vậy chứ.”

Hương Vi chu miệng, “Nếu như những chuyện này là do anh ấy làm ra thì phải để cho anh ấy tự mình giải quyết chứ, em không có thời gian nhàn rỗi đâu mà quan tâm đến anh ấy chứ nói chi là chuyện xưa của bọn họ. Nếu cuối cùng người phụ nữ kia trở lại bên cạnh anh ấy, vậy thì em cũng không thể nói gì, cứ coi như do em không biết nhìn người thôi.”

Julie vừa lái xe vừa nói: “Tính tình này của em nha, cũng không biết là tốt hay xấu nữa. Aiz, em giải quyết như vậy cũng được, nếu như anh ấy vẫn còn là một người đàn ông, muốn tiếp tục cùng với em, thì những chuyện rắc rối này dĩ nhiên phải để anh ấy giải quyết. Em bạn gái của anh ấy chứ không phải là bảo mẫu, việc gì phải quan tâm đến mấy chuyện rắc rối đó làm gì.”

Hương Vi gật đầu một cái, “Cho nên, em mới thu dọn rồi ra đi.”

Julie thấy Hương Vi nói nhẹ nhàng linh hoạt, nói: “Ở trước mặt chị, em không cần giả bộ thờ ơ, bất luận ra làm sao, chị và Tiểu đậu đỏ luôn đứng về phía em.”

Hương Vi cười cười, “Em biết, chị Julie, cho nên em mới về đây.”

Công việc của Hương Vi bận rộn nên cũng không có nhiều thời gian để lo lắng đến chuyện khác. Từ ngày Hương Vi trở về đến nay, Chu Thần Dật có gọi điện thoại tới, hai người cũng không biết nói gì, Chu Thần Dật bảo cô phải tự chăm sóc mình thật tốt rồi cúp điện thoại, Hương Vi cũng không hỏi anh về chuyện của người phụ nữ kia.

Qua hai tháng, Chu Thần Dật cũng không tìm Hương Vi, mà cô cũng không điện thoại cho anh. Julie thấy Hương Vi như vậy cũng đau lòng. Ở trong mắt Julie, cô vẫn không tin Chu Thần Dật sẽ là một người như vậy, mặc dù cô cùng anh qua lại không nhiều lắm, nhưng người đàn ông như vậy làm sao có thể đùa giỡn tình cảm của phụ nữ được chứ? Julie không hiểu, nói thế nào thì Hương Vi và anh ấy cũng quen biết nhiều năm như vậy, vẫn là anh ấy theo đuổi Hương Vi trước, Julie thấy hai tháng nay, tuy trên mặt Hương Vi vẫn luôn nở nụ cười nhưng cô biết trong lòng Hương Vi rất khổ sở, nếu không, Vi Vi làm sao có thể gắng sức làm việc như vậy được. Ngay cả về đến nhà cũng gấp rút làm việc, rất nhiều lần nửa đêm cô tỉnh dậy thấy đèn trong thư phòng vẫn sáng rực, Julie đau lòng cho Hương Vi lại hận Chu Thần Dật đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hương Vi vẽ xong trang cuối cùng, nhìn đồng hồ, đã một giờ rưỡi rồi, dụi dụi hai mắt, Hương Vi đứng dậy đi rót ly nước. Lúc trước cũng đã nói sẽ vẽ thêm một bộ truyện tranh mới cho mọi người, đến hôm nay cuối cùng cũng hoàn thành.

Đem một xấp giấy vẽ thật dày để qua một bên, Hương Vi từ từ uống nước, mở điện thoại di động ra, lục lại một hồi, vẫn không có tin tức gì, Hương Vi cười khổ thì ra giữa cô và anh cho tới bây giờ, chung quy là cô quá tự tin, tự mình đa tình.

Julie xuyên qua khe hở nhìn vào bên trong, thấy Hương Vi vẫn ngồi trên ghế, cô gõ cửa một cái rồi đẩy vào, “Vi Vi, cũng đã hơn một giờ rưỡi rồi, sao còn chưa ngủ? Mau đi ngủ đi, sáng mai còn phải dậy sớm đây.”

Hương Vi cười cười, “Em đi ngủ bây giờ. Chị xem, em vẽ xong rồi.” Hương Vi nói xong giờ giờ tập tranh trong tay mình lên.

Julie đi tới, “Em nha, em xem mấy ngày nay em gầy quá, bất luận như thế nào, cơ thể vẫn

quan trọng hơn. Em như vậy, làm cho những người yêu thương em phải làm sao bây giờ? Nếu như em không bỏ được, sao không gọi điện thoại cho ấy hỏi rõ ràng? Xem rốt cuộc anh ấy muốn như thế nào, nếu như chia tay thật, cho câu trả lời chắc chắn, cứ chân chờ như vậy, anh ấy tưởng anh ấy là ai?”

Hương Vi thở dài, “Chị Julie, sau này em sẽ chú ý, đừng lo lắng. Thân thể của em tự em biết, không có vấn đề gì đâu. Cho em thêm chút thời gian, Hương Vi của trước kia sẽ trở lại.”

Julie thấy cô nói như vậy, cũng không biết nói gì, chỉ nói: “Vậy em đi ngủ sớm đi, cứ dày vò mình như vậy đáng giá không? Em nói trước kia em quá mức tỉnh táo, quá mức lý trí, là người lạnh lùng, chị thấy em là người quá cố chấp thì có, trên đời này đàn ông tốt còn rất nhiều, Chu Thần Dật là cái thá gì chứ, vì một người đàn ông mà làm cho mình trở thành ma không ra ma, quỷ không ra quỷ, em nói xem, em có còn là Hương Vi không? Lý tưởng, hoài bão của em đi đâu rồi? Tình trạng của em bây giờ còn có thể sao!” Julie càng nói lại càng tức giận, thật muốn cạy đầu cô ra xem rốt cuộc là bên trong đang chứa cái gì thế!

Sắc mặt Hương Vi có chút tái nhợt, tay đang cầm ly nước run lên. Julie chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn cô một cái, “Tự em nghĩ lại xem chị nói có đúng hay không!”

Chờ Julie ra ngoài xong, thật lâu sau Hương Vi mới hồi phục lại tinh thần, cô trở nên kém cỏi như vậy sao? Không phải chỉ là đàn ông thôi sao, việc gì cô phải biến mình thành cái hình dáng này! Hay là nói, thật ra thì cô yêu anh hơn nhiều hơn là cô vẫn nghĩ. Hít một hơi thật sâu, mở máy tính ra, đăng nhập vào QQ, vừa mở QQ ra, cái hình đầu nhấp nháy không ngừng.

Hương Vi mở ra, kí tên “Tri âm đại tỷ” hình cái đầu nhấp nháy không ngừng, tài khoản QQ này là Hương Vi mới thêm bạn vào hai tháng trước, là fan truyện tranh của cô, theo như cô ấy nói thì cô ấy đã ba mươi tám tuổi. Được rồi, thật ra Hương Vi cũng biết tại sao mình lại thêm cô ấy vào QQ nữa, từ trước đến giờ cô chưa bao giờ thêm ai, mặc dù fan hâm mộ của cô rất nhiều có thể xây thành “Hậu cung”, nhưng cô vẫn chưa từng thêm ai. Nhưng mà, Hương Vi và cô ấy trò chuyện với nhau rất nhiệt tình, sau đó cô cũng đem chuyện của Chu Thần Dật nói cho cô ấy nghe, đương nhiên là cô sẽ không nói tên ra, dùng một cái tên Z để thay thế.

Hương Vi cười cười, kích chuột vào hình cái đầu, khung đối thoại liền hiện ra. Trên khung trò chuyện xuất hiện một dòng chữ, “Bảo Bảo, sao vẫn còn chưa ngủ? Mau đi ngủ sớm đi, đừng chỉ lo vẽ tranh, cẩn thận thân thể.”

Hương Vi trước sau như một bỏ qua xưng hô phía trước, thật sự là khiến toàn thân cô nổi cả da gà, Hương Vi trả lời một câu, “Đại tỷ, em sẽ đi ngủ ngay đây.”

Hương Vi thấy QQ của cô ấy không có sáng, tưởng cô ấy đã logout, kết quả cô ấy lại gửi đến vẻ mặt giận dữ, “Đã trễ thế này tại sao vẫn chưa ngủ hả?”

“Không phải chị vẫn chưa ngủ sao?”

“Em cũng không thương tiếc cho thân thể của mình quá rồi.” Ngoài câu này còn có thêm vẻ mặt giận dữ nữa.

“Đại tỷ, cảm ơn chị mấy ngày qua đã trò chuyện và khuyên bảo em. Đã hai tháng rồi mà Z vẫn không liên lạc với em, em cũng không gọi điện thoại hỏi anh ấy. Em cho rằng cuối cùng rồi anh ấy cũng sẽ nói cái gì đó với em, nhưng không có. Em nghĩ, giữa bọn em xem như đã rạn nứt rồi. Chung quy là do em quá tự tin thôi. Em tưởng em đối với anh ấy không có bao nhiêu tình cảm, nhưng bây giờ em phát hiện em đã sai rồi, đáng tiếc chờ đến khi em phát hiện ra mình yêu anh ấy thì anh ấy đã không còn ở bên cạnh em nữa. Đại tỷ, đoạn tình cảm này, rất

cuộc cũng kết thúc, mặc dù em rất khổ sở, nhưng trong lòng lại buông lỏng không ít...”

“Tri âm đại tỷ” liên tục gửi đến “Vì sao?”, “Đừng dễ dàng buông tay như vậy, có lẽ lâu như thế mà người đó vẫn không liên lạc với em là có nỗi khổ riêng, nếu như người đó yêu em, làm sao lại thể buông tay em được. Bảo Bảo, em phải tin tưởng anh ấy.”

Hương Vi gửi một cái vẽ mặt bất đắc dĩ qua, “Hiện tại có tin hay không cũng không phải là vấn đề, lâu như vậy mà anh ấy cũng không liên lạc với em, ai biết anh ấy có phải đã cùng với H hợp lại rồi hay không, dù sao người phụ nữ cũng đã có con của anh ấy rồi không phải sao! Trước kia, Z nói với em anh chưa từng có bạn gái cho dù quan hệ cũng không có tình cảm, nhưng nếu như không có tình cảm thì làm sao người phụ nữ tên H kia lại có con của anh ấy chứ! Em giống như một con ngốc bị anh ấy lừa giỡn một vòng, đã đánh mất trái tim thì không còn gì cả, duy chỉ có một điều là cho tới bây giờ em chưa từng nói với anh ấy “Em yêu anh”, mặc dù em thua, nhưng ít nhất cũng không thua hoàn toàn, anh ấy vĩnh viễn cũng sẽ không biết được em đã từng yêu anh ấy.”

“Tri âm đại tỷ” im lặng một hồi, lại gửi sang, “Vì sao không hỏi cậu ấy? Em nói H mang thai con của cậu ấy vậy em đã tìm cậu ấy đối chất qua chưa? Em đã nghe anh ấy nói như thế nào rồi à? Nếu em yêu cậu ấy, em làm sao có thể vì lời nói của người khác mà khẳng định đó là lỗi của cậu ấy, làm sao em biết những lời của người phụ nữ kia là thật? Sao em không dùng đầu óc em để suy nghĩ một chút? Thật sự là làm chị tức chết rồi.”

Khóe miệng Hương Vi giật giật, “Lúc trước em không tìm anh ấy chất vấn là vì em tin tưởng anh ấy, em tin ấy có thể xử lý tốt chuyện này. Nhưng mà chị cũng thấy đó, đã hai tháng rồi, cái gì anh ấy cũng chưa nói với em, ngoại trừ ngày đó đi anh ấy gọi điện cho em thôi. Hiện tại nói những lời này còn có ý nghĩa gì nữa chứ, đã hai tháng rồi anh ấy cũng không liên lạc với em, em cũng không có dũng khí nói rằng anh ấy vẫn còn nhớ đến em.”

Ngay sau đó “Tri âm đại tỷ” liên gửi tin nhắn sang, “Làm sao em biết cậu ấy không nhớ em, Bảo Bảo em phải tin tưởng cậu ấy, lẽ cậu ấy thật sự có nỗi khổ riêng.”

Hương Vi cảm thấy hình như hôm nay đại tỷ hơi khác lạ, “Đại tỷ, chúng ta không nói đến anh ấy nữa. Muộn rồi, em cũng buồn ngủ, đại tỷ cũng đi ngủ sớm một chút đi, bye bye.” Nói xong Hương Vi logout luôn, tắt máy vi tính, đứng dậy đi về phòng ngủ.

Chương 55

Editor: TRẦN THU LỆ

Tháng tám, bộ phim sẽ chính thức được lên sóng truyền hình, tâm tình Hương Vi vẫn vô cùng căng thẳng, cô không biết khán giả sẽ phản ứng như thế nào, khán giả thích mới là mục đích cuối cùng mà bọn họ theo đuổi. Từ khi cô bắt đầu tiếp xúc với nghề này, cô đã hiểu rõ ý định của mình, thời đại này, đơn thuần theo đuổi nghệ thuật sẽ chỉ làm chính mình ngã vào vực sâu không đáy, thương mại và nghệ có thể kết hợp với nhau hay không thì mới tốt, đây cũng coi như là một kỹ thuật trong phương diện nào đó, cô cũng một mực vì thế mà cố gắng.

Cùng lúc đó, bộ truyện tranh mới của cô cũng được tung ra thị trường, lần này, cô không tìm ông chủ trước kia mà là bán cho một công ty khác.

Bận rộn hơn nửa năm, Hương Vi cũng có chút mệt mỏi, dự định mười một tháng này sẽ đi Shangri-La hay Tây Tạng du lịch một vòng để bản thân được thả lỏng một chút. Mấy tháng như thế, cô và Chu Thần Dật cũng chưa từng liên lạc, bảo cô cúi đầu hạ thấp mình xuống trước cô làm không được, vốn dĩ cũng đâu phải là cô sai. Mấy tháng qua cô cũng đã suy nghĩ rất nhiều, không phải chỉ là một người đàn ông thôi sao, có cái gì ghê gớm đâu chứ.

Ngày mười một, Hương Vi thu xếp đơn giản một ít hành lý, tạm biệt Julie bắt đầu hành trình đi Tây Tạng. Hương Vi bước xuống máy bay, thật đúng là có phần chưa thích ứng được, ở khách sạn nghỉ ngơi hai ngày, phản ứng ở Cao Nguyên mới thoáng giảm một tí. Hương Vi tìm một người hướng dẫn, là một người phụ nữ ba mươi tuổi đã li hôn, có một cô con gái năm tuổi.

Hương Vi ở Tây Tạng khoảng bảy ngày, thật sự là có chút chịu không nổi khí hậu ở đây nên rời khỏi Tây Tạng đi vào Tứ Xuyên rồi lại đến Vân Nam, hết cả tháng mười, Hương Vi đều ở bên ngoài du lịch và luôn tắt điện thoại, chỉ khi nào đến một địa điểm mới thì mới gọi điện thoại báo cho Julie biết. Còn ở Thượng Hải, Julie đã bị cô làm cho tức giận muốn chết rồi, nói cô lớn rồi mà vẫn cứ tùy hứng như vậy, có biết làm cho người ta vô cùng lo lắng hay không, v.v... Ở bên này Hương Vi cười nói tự mình sẽ chăm sóc bản thân thật tốt, bảo Julie đừng lo lắng, lúc về sẽ mang quà lưu niệm cho mọi người.

Khi Hương Vi thật sự trở về Thượng Hải đã là đầu tháng mười một rồi, thời gian Hương Vi ở Vân Nam lâu hơn một chút, ánh mặt trời bên đó vẫn rực rỡ như trước, nhưng cũng rất hưởng thụ, chắc chắn, với tháng này mà nói thì không phải một loại nóng mà.

Ngày bốn tháng mười một, Hương Vi mới trở về Thượng Hải, Julie thấy cô bị rám nắng, mặc dù nhìn người rất mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất tốt. Hương Vi ở nhà tắm nước nóng thật khỏe, rồi lấy ảnh chụp ra, kể cho chị Julie nghe những chỗ thú vị mà cô đã nhìn thấy trong thời gian qua, v.v...

Julie kể cho cô nghe những ngày cô không ở đây, tỉ suất người xem của bộ phim rất tốt, mọi người đã chuẩn bước vào giai đoạn chuẩn bị của quý hai, còn có tổ kịch bản nói muốn chụp ảnh nhân vật thật của bộ phim, nhưng mà không có Hương Vi ở đây, nên vẫn chưa ra quyết định, hỏi cô thấy thế nào.

Hương Vi suy nghĩ một chút rồi nói để qua mấy ngày nữa hãy tính, cô còn phải trì hoãn hai ngày, trong khoảng thời gian này cô mệt đến cuống cuồng. Hương Vi không nghĩ tới qua ngày hôm sau mình lại bị cảm, vốn nghĩ uống hai ngày thuốc là có thể khỏi, không ngờ thật sự càng ngày càng nặng hơn.

Hương Vi mở máy tính lên, lấy ảnh mình chụp thời gian qua post lên, rồi viết thêm một bài giới thiệu trong blog, suy nghĩ trong đầu choáng váng khó chịu, nhìn thấy cái hình đầu trong QQ nhấp nháy không ngừng, mở ra thì thấy, trong khoảng thời gian này có rất nhiều người tìm cô. Trong đó là “Tri âm đại tỷ” dường như mỗi ngày đều gửi tin nhắn đến hỏi cô đang ở đâu? Hương Vi chịu đựng cơn đau đầu, trả lời vài câu nói cô ra ngoài du lịch vài ngày vừa mới trở lại. Hiện giờ đang bị cảm cúm, phỏng chừng phải đi khám bác sĩ, chắc mấy ngày tới không thể lên QQ, cảm ơn cô ấy đã quan tâm.

Làm xong những chuyện này, đầu Hương Vi thật sự là choáng váng, cái mũi lại nghẹt, uống hai viên thuốc, Hương Vi gọi điện thoại cho Julie. Hai ngày nay Julie không có ở nhà, mấy ngày trước Tiểu đầu đỏ đã về Mỹ nên cũng không ai biết Hương Vi uống thuốc như thế nào.

“Alo, Vi Vi, sao em vẫn chưa đi làm, đã hai ngày rồi mà.” Julie vừa xem tài liệu vừa trả lời Hương Vi.

“Thật xin lỗi, chị Julie... Khụ khụ... Chị Julie, bây giờ chị có thể về trước được không, em mệt quá không đi xa được, chị về lái xe đưa em đi khám bác sĩ, khụ khụ... Chị Julie...”

“Vi Vi, em bị làm sao vậy, em đừng làm chị sợ. Em ở đó chờ chị, chị sẽ về ngay.” Julie vừa nói, vừa lấy áo khoác đặt trên ghế mặc vào, lại dặn dò trợ lý vài câu rồi nhanh chóng lái xe về nhà.

Julie mở cửa bước vào, thấy Hương Vi vô cùng yếu ớt ngồi trên ghế sa-lon, cảm tám chấn lòng bao quanh bản thân mình lại, liền lộ ánh mắt giận dữ, “FUCK, rốt cuộc là em bị làm sao vậy?”

Đầu óc Hương Vi choáng váng, nhìn Julie cười yếu ớt, “Chị Julie, chị đã về rồi à.”

Julie vừa đỡ Hương Vi vừa nói: “Mới chỉ có hai ngày mà em biến mình thành như thế này rồi? Rốt cuộc là em đang làm cái gì vậy, bị ốm cũng không biết đi tìm bác sĩ à?”

“Em không nghĩ tới sẽ nghiêm trọng như thế này, mấy ngày cũng đã uống thuốc rồi nhưng mà vẫn không khỏi.”

“Bớt nói mấy câu đi, em xem cổ họng em đã khàn thành thế này rồi này. Sao không gọi điện thoại trước cho chị, hai ngày nay chị sẽ chăm sóc em. Làm sao lại biến mình thành thế này chứ.”

Đúng là cảm cúm, ở bệnh viện truyền dịch xong buổi chiều có thể về, Julie nhìn về mấy viên thuốc Hương Vi uống mấy ngày trước, lại càng tức giận muốn chết, cô nhóc này thế mà lại lấy thuốc đã hết hạn sử dụng ra mà dùng, cũng may coi như mạng của cô lớn. Khóe miệng Hương Vi giật, trước giờ thân thể cô rất tốt, từ nhỏ đến lớn cũng ít khi nào sinh bệnh, sáng hôm đó thức dậy thấy không được thoải mái nên cô cũng tùy tiện tìm chút thuốc cảm cúm uống vào, cũng không chú ý đến thời hạn.

Julie muốn tức không được mà muốn cười cũng không xong, đành phải ngồi một bên hờn dỗi, bảo nàng phải nghỉ ngơi thật tốt. Hương Vi truyền dịch xong, tinh thần tốt hơn rất nhiều, bảo Julie ngày mai có thể đi làm rồi không cần chăm sóc cô nữa. Julie hết cách với cô, đành phải bảo cô tự chăm sóc mình thật tốt nếu có chuyện gì thì lập tức gọi thoại cho cô ấy. Hương

Vì gật đầu nói vâng.

Sáng ngày hôm sau thức dậy, đã hơn chín giờ, hôm nay tinh thần Hường Vi tốt hơn rất nhiều, nằm trên giường ngủ nướng, đã bao lâu rồi không được ngủ trên giường của mình, những ngày ở bên ngoài ngủ trong khách sạn thật là nhớ nhưng đến cái giường trong nhà mà. Chỉ là không nghỉ tới mới vừa về thế mà lại bị cảm, rõ là...

Gần mười một giờ Hường Vi mới thức dậy, dự định sẽ làm cho mình chút đồ ăn, nhưng vẫn còn chưa làm thì vang lên tiếng cửa. Hường Vi nhú mày, nhìn qua mắt mèo ra bên ngoài, thế mà lại là anh ta. Trong nhất thời Hường Vi ngây ngẩn cả người, chuông cửa lại tiếp tục vang lên còn kèm theo tiếng gõ cửa.

Hường Vi thở dài, mở cửa ra lạnh nhạt nhìn anh. Chu Thần Dật thấy cô đứng ở cửa, có chút không biết nên nói cái gì, trong nhất thời hai người đều im lặng. Hường Vi nhú mày, “Tiểu đậu đỏ đã về Mỹ rồi, xin mời trở về đi.”

Hường Vi nói xong liền muốn đóng cửa, Chu Thần Dật vội vàng chặn cửa lại, “Vi Vi, em bị ốm rồi.”

“Tôi có bị ốm hay không mắc mớ gì đến anh, bây giờ mời anh đi ngay lập tức, tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.”

Chu Thần Dật đầu ể gì mà rời khỏi, khó khăn lắm mới xin nghỉ phép được, “Vi Vi, em hãy nghe anh nói, anh biết em buồn anh thời gian qua đã không liên lạc với em. Em xem anh mới vừa xuống máy liền đến đây ngay lập tức, ngay cả miếng nước cũng chưa kịp uống, hãy để cho anh vào nhà trước có được không?”

Hường Vi quần áo của anh thật sự cũng có nhiều nếp nhăn, nhìn sắc mặt có chút tái nhợt, tóc cũng rất lộn xộn, từ trước đến giờ Chu Thần Dật rất để ý đến hình tượng của mình, về điểm này thì cô biết rõ. Chung quy là Hường Vi cũng không thể hạ quyết tâm làm người dung được, “Anh vào trước đi.”

Hường Vi ngồi trên ghế sa-lon, nhìn Chu Thần Dật, “Có chuyện gì thì mau nói đi.”

Đã gần nửa năm rồi Chu Thần Dật chưa gặp cô, đôi mắt nhìn cô chằm chằm. Hường Vi nhú mày, “Anh nhìn đủ chưa, có chuyện gì thì mau nói đi, tôi còn có việc, không có thời gian ở đây mắt to trừng mắt nhỏ với anh.”

“Em bị ốm hả? Sao nhìn em lại gầy như vậy.” Chu Thần Dật nói xong đưa tay qua muốn sờ lên mặt cô, Hường Vi tức giận tát anh một cái, năm ngón tay nắm lại, “Chu Thần Dật, anh đừng quá đáng!”

Chu Thần Dật bị một cái tát này làm cho sững sờ tại chỗ, đôi mắt hẹp dài ngơ ngác nhìn Hường Vi. Hường Vi hừ lạnh một tiếng, “Chu Thần Dật, Hường Vi tôi không phải là món đồ chơi mà anh muốn vứt bỏ thì vứt bỏ! Tôi nói cho anh biết, chúng ta chia tay rồi!”

“Vì sao?”

“Vì sao? Anh vẫn không biết xấu hổ mà hỏi tôi vì sao ư, Chu Thần Dật anh thật sự làm cho tôi thấy ghê tởm đó. Lúc trước anh chẳng quan tâm tới tôi, hiện giờ lại giả bộ đáng vẻ tình yêu sâu đậm với tôi, thật sự là làm cho người ta thấy chán ghét.” Hường Vi càng nói càng tức giận, trên mặt cũng đã sung huyết đỏ bừng, vốn đang bị cảm nên lúc bị tức làm cho ho khan liên tục.

Chu Thần Dật lo lắng bước tới vuốt lưng cho cô, lại bị Hường Vi chán ghét đẩy ra, Hường Vi rót ly nước ấm, uống vào mới cảm thấy đỡ hơn nhiều.

“Thật xin lỗi, Vi Vi, anh... Không có cách nào khác.”

“Không có cách nào? Bây giờ nói những lời này còn có ý nghĩa gì sao? Chu Thần Dật, người phụ nữ kia đúng là đã có con với anh, hiện giờ cô ta tới tìm anh, anh...”

“Anh và cô ta có quan hệ cái rắm, thì đào đâu ra con chứ. Mẹ nó, tưởng sẽ dễ bắt nạt anh lắm sao? Vi Vi, em nên biết, anh không kết hôn làm sao có con được. Trước kia quả thật anh từng có quan hệ với phụ nữ, về điểm này là anh có lỗi với em, nhưng mà, Vi Vi, em phải tin tưởng anh, từ đầu đến cuối anh chỉ yêu có mình em.”

Về mặt Hường Vi không kiên nhẫn, “Nói xong rồi sao? Nếu nói xong rồi thì đi đi. Tôi cũng không rảnh mà ngồi đây nghe chuyện tình yêu của anh.”

“Vi Vi, anh thề anh và người phụ nữ họ Hoàng kia không có một chút quan hệ nào cả. Chẳng qua là lúc trước do anh nợ nhân tình của người ta, năm đó người kia nhờ anh giúp chút chuyện nhỏ, anh liền giúp đỡ tìm người chăm sóc cô ta một thời gian, sau đó tự cô ta rời khỏi, anh cũng không để trong lòng. Lần trước cô ta tới tìm em, chẳng qua chỉ là muốn anh giúp cô ta liên lạc với người đó mà thôi, Vi Vi, thật xin lỗi, vốn dĩ anh xử lý chuyện kia xong sẽ đi tìm em, nhưng sau đó lại bị phái ra nước ngoài học tập, do đi quá vội vàng nên cái gì cũng không kịp mang theo, cũng không kịp nói cho em biết. Em cũng biết, cấp trên đã ra lệnh anh không thể không chấp hành, lần này anh cũng chỉ có thể xin nghỉ được hai ngày, do anh nói mẹ anh xảy ra chuyện nên mới được ra ngoài, đúng lúc mẹ anh bị ốm, sau khi anh đi thăm mẹ xong là đến đây ngay lập tức, em...” Về mặt Chu Thần Dật cũng rất buồn bực, nghĩ bởi vì chuyện này mà không cưới được cô dâu thì quả thật là thiệt thòi lớn.

Đầu Hường Vi vô cùng đau đớn, vội vàng khoát tay, “Tôi đói bụng rồi, có chuyện gì thì để sau rồi hãy nói.”

Chu Thần Dật vội vàng nói: “Vậy em nghỉ ngơi trước đi, anh đi làm cho em chút đồ ăn.”

Thật sự là Hường Vi rất đói, vốn tối hôm qua chỉ ăn qua loa chút gì đó, toàn thân Hường Vi mềm nhũn ngồi xiêu vẹo trên ghế sa-lon, Chu Thần Dật vội vàng vào phòng bếp làm đồ ăn.

Động tác của Chu Thần Dật cũng rất nhanh, nhớ đến cô đang bị cảm, nên chỉ làm một chút đồ ăn thanh đạm, khỏe miệng Hường Vi giật giật, thật là đủ thanh đạm rồi, ngay cả một chút thịt cũng không nhìn thấy, cái này đối với Hường Vi không thịt không vui mà nói thì cũng thật là quá thanh đạm rồi!

“Nhanh ăn đi, ăn xong anh đưa em đi gặp bác sĩ. Em mấy ngày nay phải chú ý ăn uống, không được ăn thức ăn cay hay dầu mỡ.”

Hường Vi nhìn anh chăm chú một lúc, rồi mới đứng dậy đi vào phòng bếp rửa tay ăn cơm...

Chương 56

Editor: TRẦN THU LỆ

Hương Vi ngồi bên cạnh ghế lái, ánh mắt không chớp nhìn ra ngoài cửa sổ, bất kể Chu Thần Dật ngồi bên cạnh nói cái gì, thế nào cũng không trả lời, hoàn toàn coi anh như không khí.

Sau khi truyền dịch xong, mu bàn tay vẫn còn xanh xanh tím tím, mơ hồ còn có chút đau, Hương Vi thở dài, ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần. Chu Thần Dật thấy cô nhắm chặt hai mắt, có chút mờ mịt nhìn cô một cái, vẫn là dừng xe lại lấy một cái mền từ ghế ngồi phía sau đắp lên người cô, hai bàn tay siết chặt tay lái, cuối cùng cũng chỉ biết thở dài một tiếng...

Hương Vi không nói chuyện với anh, toàn coi anh như không khí, tuy buổi sáng cô không nói được lời dễ nghe, nhưng tốt xấu gì cô cũng nói với anh vài câu, Chu Thần Dật có chút thất bại nhìn cô.

Về đến nhà, Hương Vi trực tiếp ngồi trên ghế sa-lon, cầm một quyển tạp chí lên lật xem, tiếp tục không để ý tới anh. Chu Thần Dật làm bộ ho khan vài tiếng, “Vi Vi, chúng ta nói chuyện chút đi có được không? Anh không hy vọng giữa chúng ta sẽ biến thành như thế này. Không có gì là không thể bước qua được nếu mất đi thời điểm quan trọng, em có ý kiến gì đối với anh thì em cứ nói ra, những chuyện có thể làm anh nhất định sẽ làm được.”

Hương Vi vẫn như trước không ngẩng đầu lên nhìn anh, tiếp tục xem tạp chí của mình. Chu Thần Dật xoa xoa huyệt thái dương, đứng dậy đi đến trước mặt cô, bỗng chốc lấy quyển tạp chí trong tay cô đi.

Hương Vi lạnh nhạt nhìn anh một cái, ngược lên trời trừng mắt, đi dếp vào rồi lại đến khay trà dưới bàn lấy ra một quyển tạp chí khác, trở lại ngồi trên ghế sa-lon tiếp tục xem, tiện thể còn khiêu khích liếc xéo anh một cái. Chu Thần Dật chỉ cảm thấy đầu mình muốn nổ tung rồi, “Vi Vi, em tính từ nay về sau sẽ vĩnh viễn không nói chuyện với anh nữa sao? Có cái gì thì em hãy nói ra, anh không hề nghĩ sẽ muốn bắt buộc em cái gì cả.”

Hương Vi chu miệng, ngẩng đầu lên nhìn anh, “Nói xong rồi sao? Nói xong rồi thì ngậm miệng, tôi không muốn nghe tiếng của anh nữa.”

Chu Thần Dật chỉ cảm thấy đại não muốn nổ tung mãnh liệt, hai tay nắm chặt thành quyền, đôi mắt hẹp dài chớp cũng không chớp nhìn cô chăm chăm. Hương Vi hừ lạnh một tiếng, “Như thế nào, là anh bảo tôi nói, tôi nói xong rồi.”

“Vi Vi, chúng ta nhất định cứ phải như thế này mãi sao? Anh biết em buồn anh, thật tình anh không có biện pháp mà, không phải là không muốn liên lạc với em mà không thể, khoảng một thời gian sau đó anh liên lạc với em lại không liên lạc được, cũng không ai biết em đi đâu cả. Còn Julie thì cô ấy căm ghét anh, anh gọi điện thoại tìm cô ấy nhưng cô ấy không nói cho anh biết em ở đâu, em biết không, khoảng thời gian đó, anh... Vi Vi, bất kể nói như thế nào, anh yêu em, về điểm này thì em không cần nghi ngờ gì cả. Lần này em bị ốm, vẫn là chị Mạn nói cho anh, thì anh mới biết là em đã về.”

“Đợi một chút, anh nói cái gì? Chị Mạn?” Hương Vi vuốt vuốt tóc, có chút không thể tin

hỏi.

Chu Thần Dật gật đầu, “Thật xin lỗi, Vi Vi, anh cũng không muốn...”

Hương Vi nhếch miệng, “Tri âm đại tỷ... Chu Thần Dật, anh thật là thủ đoạn mà. Thật là làm khó chị ấy rồi, ẩn nấp bên cạnh tôi lâu như vậy, chính là vì thay anh hỏi thăm tin tức của tôi? Thật sự là làm khó cho chị Mạn rồi, hơn ba mươi tuổi mà còn phải giả vờ làm fan của tôi...”

“Vi Vi... Chị ấy cũng chỉ muốn chúng ta hòa hợp mà thôi, trừ chuyện đó ra thì chị ấy không có mục đích gì khác cả, chị Mạn coi anh như em trai nên mới làm như thế. Em cũng đã từng tiếp xúc với chị ấy rồi mà, chị ấy là một người chị rất tốt, tính tình lại thẳng thắn.”

Chu Thần Dật thở dài, “Vi Vi, chị Mạn biết chuyện của hai chúng ta nên chị ấy chỉ muốn giúp đỡ mà thôi.”

“Thật sự là làm khó chị ấy rồi phải không?” Hương Vi nhớ tới lúc trước đôi phương kêu cô là Bảo Bảo thì nhin không được toàn thân nổi da gà, vốn cho rằng cô ấy xưng hô với cô như vậy có lẽ chỉ là theo thói quen, nhưng bây giờ nghĩ lại, cô ấy xưng hô như vậy chẳng qua chỉ là tính toán tạm thời, cho dù cô ấy nhiều lần giải thích thay Chu Thần Dật, Hương Vi cũng sẽ không thể hoài nghi “Tri âm đại tỷ” chính là Thôi Mạn.

“Vi Vi, hai chúng ta tại sao lại biến thành như thế này?”

Hương Vi nhìn chằm chằm vào Chu Thần Dật, “Anh luôn miệng nói yêu tôi, nói đến cùng là anh yêu tôi cái gì hả? Chu Thần Dật, tuy tôi không thông minh, nhưng cũng không phải ngu ngốc, chữ yêu trong miệng của anh thì có giá trị bao nhiêu? Lướt qua bối cảnh sau lưng tôi, lướt qua những cái này, cũng còn bao nhiêu? Chẳng qua tôi chỉ phù hợp với điều kiện của anh thôi. Giống nhau thôi, anh hiểu rất rõ, gia đình tôi không có khả năng sẽ để tôi tùy tiện tìm một người đàn ông, cái gọi là ‘Môn đăng hộ đối’, anh và tôi đều rất rõ ràng.”

Chu Thần Dật có chút hỗn loạn, “Vi Vi, anh thật sự không hiểu, gia thế bối cảnh và tình yêu tại sao nhất định phải mâu thuẫn? Đúng vậy, anh thừa nhận, trước kia là anh đã làm chuyện sai lầm, ở điểm này là anh có lỗi với em. Tuy trong lòng anh yêu em, nhưng vẫn có tật xấu của đàn ông, cộng thêm lúc đó em lại đang ở Nhật Bản. Vi Vi, chẳng lẽ vì chút sai lầm trước kia của anh mà em không thể tha thứ cho anh được sao? Theo như lời em nói, sự xuất hiện của anh cũng trùng hợp phù hợp với điều kiện của em, cho nên em mới quyết định đến với anh. Nếu đã chấp nhận anh rồi thì tại sao lại không tin anh? Vi Vi, giữa chúng ta em mới đúng là máu lạnh.”

“Chu Thần Dật, anh câm miệng cho tôi! Anh có tư cách gì mà nói tôi? Đúng vậy, lúc trước tôi lựa chọn anh là những suy tính này, anh xuất sắc, phối hợp với điều kiện của tôi, đúng, tôi thừa nhận là tôi cân nhắc những cái này. Vì sao tôi không thể cân nhắc những cái này? Tôi là một người trưởng thành, tình yêu cũng không phải là thứ duy nhất đối với tôi, anh nói rất đúng, anh chỉ phù hợp với điều kiện của tôi.” Hương Vi nhún nhún vai, “Nhìn đi, tôi là một người phụ nữ ích kỷ lại máu lạnh, chúc mừng anh nhìn thấy rõ rồi.”

Chu Thần Dật bước một bước dài lên phía trước, một tay nắm lấy cằm Hương Vi, “Hương Vi, giữa chúng ta nhất định cứ phải mổ xẻ tàn khốc ra như vậy sao? Anh không cho phép em nói bản thân mình như vậy, lo lắng của em không sai, nếu như em là người chỉ để ý đến tình yêu nam nữ, thì anh làm sao coi trọng em được? Em rất thông minh, cho tới bây giờ em luôn biết em muốn gì, từ nhỏ em luôn là người có chính kiến, em rất bình tĩnh, cùng bọn anh giữ

một khoảng cách. Em không giống với những người như Lý Hân Di, tự cho là đúng, cho là có được một người cha tốt thì không coi ai ra gì, toàn bộ thế giới mình là lớn nhất. Em rất khiêm tốn, không để cho quá nhiều người chú ý đến em, bởi vì em biết, em không có lựa chọn, cho nên năm đó em mới cùng đi thủ đô với bác Hương, lấy thành tích của em khi thi vào trường đại học, vào đại học Thanh Hoa thì làm sao không có trình độ? Nhưng em lại lựa chọn một trường đại học không tính là quá tốt, cũng không phải là chọn sai trường, chẳng qua em chỉ muốn làm cho người ta cảm thấy không thể nào xuất sắc mà thôi. Em tưởng muốn người khác không có ý đồ với em, bởi vì em biết, những người như chúng ta thì không có lựa chọn! Em làm được, đúng không? Cho nên anh nói em rất thông minh, thông minh cực kỳ!”

Hương Vi cười lạnh một tiếng, “Chu Thần Dật, anh có phần mơ mộng quá rồi. Tôi cũng không không thính như anh nói vậy đâu. Anh không cần dùng suy nghĩ của anh chắc chắn rằng tôi cũng suy nghĩ như vậy. Chu Thần Dật, đã có ai từng nói qua với anh câu này chưa, anh thực sự rất đáng đánh đòn rồi!”

Chu Thần Dật cúi đầu, chóp mũi của anh dính sát vào chóp mũi của cô, Hương Vi có thể nghe thấy tiếng hít thở của anh. Môi của Chu Thần Dật nhẹ nhàng lướt qua môi cô, sau đó dừng lại bên cạnh khóe miệng của cô, “Vậy chờ em hết bệnh rồi tùy ý đánh anh như thế nào cũng được.”

“Anh buông ra cho tôi!”

Chu Thần Dật buồn cười ra tiếng, buông cô ra, đứng thẳng người, “Cho nên mới nói, chúng ta là cùng một loại người. Vi Vi, ngày mai anh phải trở về rồi. Chắc phải cuối tháng sau mới nghỉ được. Anh lập lại một lần nữa, anh và người phụ nữ họ Hoàng kia không có một chút quan hệ nào cả, mẹ nó người phụ nữ kia dám lừa anh!”

“Anh muốn làm gì?”

Chu Thần Dật nhíu mày, “Yên tâm, anh có thể làm gì, anh chính là một công dân tốt nha, chỉ là thuận tay cho người nào đó một chút chuyện để làm thôi, không hơn.”

Hương Vi trừng mắt, “Anh muốn làm gì với tôi không có một quan hệ, tôi chỉ nhắc nhở anh một câu, đừng quá không coi ai ra gì, anh cũng không phải là không gì làm không được. Nếu để cho cấp trên biết anh làm vậy, làm sao có thể đi tiếp nữa?”

Chu Thần Dật nhíu mày, “À quên nói cho em biết một chuyện, lần này học tập trở về, anh đã được thăng lên một bậc rồi. Ngược lại em hãy nhìn xem anh làm sao hồ đồ tiếp nữa... Em cho là, anh sẽ giữ lại khuyết điểm nào để cho người ta bắt lấy điểm yếu của anh sao?”

Hương Vi cười lạnh, “Cũng đúng, với Chu Thần Dật anh muốn bối cảnh có bối cảnh, làm sao ai còn dám tới bắt anh?”

Chu Thần Dật đột nhiên cúi xuống hôn cô một phen, thấy cô trừng to hai mắt, hung dữ nhìn anh, cười chớp chớp mắt, “Em không phải muốn biết anh làm thế nào sao? Anh nói, ngoan ngoãn chờ anh trở về.”

“Hừ...” Hương Vi phỉ nhổ về phía anh.

“Chậc chậc... Em đúng là thực nữ, nếu để cho bác trai và bác gái thấy em như thế này chắc sẽ rất kinh ngạc đây.” Chu Thần Dật làm bộ phui phui quần áo, kỳ thực thì căn bản trên quần áo không dính gì cả, “Anh rất thích đáng về tức giận của em, đôi mắt trừng thật to... Đúng, giống như bây giờ vậy.”

Hương Vi tức giận muốn chết, tại sao rõ ràng là lỗi của anh, kết quả lại biến thành như thế

này! “Chu Thần Dật, tôi nói cho anh biết, tôi sẽ bảo mẹ tìm một người đàn ông thật tốt, ngủ với anh ta mấy lần tôi xem anh còn ra về nữa không!”

“Mẹ nó, người nào dám đụng vào em thử xem?”

“Anh xem tôi có dám hay không!” Hướng Vi mở to hai mắt hết sức trừng anh.

“Em thật sự là làm anh tức chết rồi...” Huyết thái dương của Chu Thần Dật căng thẳng, “Anh làm sao lại yêu em được chứ!”

“Tôi khinh...”

“Em lại phun nước miếng anh. Hôm nay anh không dạy dỗ em một trận, anh lập tức không mang họ Chu nữa...”

Julie nhớ đến Hướng Vi bị ôm, nên tan ca về nhà sớm, vừa mở cửa nhà liền nhìn thấy một đôi nam nữ đang đánh nhau trên sa-lon trong phòng khách, Hướng Vi cầm cái nệm sa-lon dùng sức đánh trên đầu đối phương, Julie thuận tay liền cầm bình hoa bên cạnh lên muốn đập xuống người kia, Chu Thần Dật vươn một tay ra nắm tay cô lại...

Âm thanh bẻ nát của bình hoa tạm thời làm cho ba người dừng tay lại, Hướng Vi thả cái nệm đang cầm trên tay xuống, trừng mắt nhìn Julie. Julie nhìn Hướng Vi, rồi quay qua nhìn Chu Thần Dật, thấy quần áo Hướng Vi lộn xộn, tức giận nói: “Mẹ nó, Chu Thần Dật, anh không biết Vi Vi bị ôm hả? Mẹ nó anh có phải là người không vậy?”

Chu Thần Dật sửng sốt lại quần áo, “Julie, cô hãy nhìn cho rõ, rốt cuộc ai mới là nạn nhân? Tôi và Vi Vi đang tâm sự, cô chạy tới lấn qua lấn lại vớ vẩn cái gì? Chưa từng nghe qua câu phi lễ chó nhìn sao?”

“Tâm sự cái rắm, Chu Thần Dật, mau lăn ra khỏi nhà lão nương ngay lập tức. Không cần biết anh là thần thánh phương nào, lão nương cũng không sợ anh. May mà tôi trở về sớm, bằng không Vi Vi còn không bị tên cầm thú như anh làm hại!” Đôi mắt màu lam của Julie tức giận nhìn chằm chằm Chu Thần Dật, “Chu Thần Dật anh quý lắm sao? Vi Vi nhà tôi là để cho anh thích thì gọi đến, không thích thì xua đuổi như món đồ chơi sao? You are sonof-bitch! Fuck you!(Câu này là chửi thề nên không dịch nha mấy nàng)”

Khóe miệng Hướng Vi giật giật, thật tình hy vọng Chu Thần Dật sẽ không hiểu câu này là có ý gì! Tội lỗi, tội lỗi, quá tội lỗi. Lòng mày Chu Thần Dật nhú lại, “Julie, cô đừng khiêu chiến tính nhẫn nại của tôi!”

“Bây giờ, lập tức cút ra ngoài cho tôi!” Một tay Julie chỉ về phía cửa lớn.

Hướng Vi thấy ánh mắt Chu Thần Dật nhìn Julie chằm chằm, vội vàng nói: “Chu Thần Dật, anh mau đi đi, tôi không muốn gặp lại anh nữa. Đi nhanh cho tôi, nếu không đừng trách tôi gọi điện thoại về!”

Chu Thần Dật bóp chặt nắm tay, nhìn Hướng Vi, “Vi Vi, trong hai tháng này em tốt nhất nên ngoan ngoãn cho anh, em không muốn anh về nói quan hệ của chúng ta cho hai nhà biết chứ? Coi như hai chúng ta không có gì, em nên biết, cuối cùng thì sẽ như thế nào? Nếu như em muốn sớm gả cho anh thì em cứ việc thử xem. Julie, miệng sạch sẽ một chút, lần này tôi bỏ qua, nếu còn có lần sau, đừng trách tôi không nể tình!”

“Chu Thần Dật, nếu như anh dám nói ra, tôi vĩnh viễn cũng sẽ không tha thứ cho anh!”

Chu Thần Dật nhướn lông mày, “Vi Vi, anh đã nói rồi, em đối với anh cũng có cảm giác đúng không? Không cần phải vệt chết còn cứng miệng, cái gì chị Mạn cũng nói cho anh biết hết rồi.”

Hương Vi bắt lấy cái ly trên bàn ném về phía anh, đáng tiếc thiếu một chút nữa là chính xác rồi, “Anh mau cắt cho tôi!”

Chu Thần Dật sửa sang lại quần áo, “Em thật sự là càng ngày càng đánh đá nha, làm cho anh thật thất vọng, sau này mang em ra ngoài thật là mất mặt. Cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, anh đi trước, nếu em còn dám tát máy nữa, anh sẽ nói cho hai nhà biết quan hệ của chúng ta ngay lập tức, em không tin thì thử xem, bảo đảm sau đó bác trai và bác gái sẽ nhanh chóng hỏi thăm em cho xem. Em cứ an tâm dưỡng bệnh, hai ngày này cũng đừng làm việc, anh đi đây.”

Hương Vi tức giận đến mặt mũi cũng trắng bệch, Julie đứng một bên hai tay vòng trước ngực nhìn cô, “Em... Vi Vi, em vẫn còn đang bị ốm, đừng nóng giận.”

Hương Vi thở sâu, “Chị Julie, em có chút không thoải mái, về phòng trước đây, phiền chị dọn dẹp một tý.”

Julie thấy tinh thần Hương Vi không được tốt lắm, gật gật đầu, “Em hãy nghỉ ngơi cho tốt đi, chị đi dọn dẹp phòng khách.”

Hương Vi trở về phòng, có chút thất bại ngồi trên giường, ngây ngốc nhìn trần nhà, lúc trước não của cô bị lừa đá nên mới có thể nhìn trúng Chu Thần Dật!

Thôi Mạn... Hương Vi thở sâu, lấy điện thoại di động tìm kiếm một hồi, mới tìm được tên Thôi Mạn, chần chờ một chút nhưng vẫn gọi đi.

“Alo...”

“Này, em là Hương Vi.”

“Vi Vi, em đã về rồi à, có biết mấy ngày trước em thật sự làm cho mọi người lo lắng gần chết hay không, điện thoại thì tắt máy, người cũng không tìm được em, em nói một chút xem em cô bé này tại sao lại tùy hứng như vậy hả?”

“Chị Mạn, hôm nay Chu Thần Dật đến đây...”

“Cái tên tiểu tử này, cuối cùng cũng đến rồi, Vi Vi, em yên tâm, chị đã mắng cậu ấy một trận rồi, Bành Chiêu bảo chị đừng dạy dỗ cậu ấy nữa, xem cậu ấy về sau còn dám làm em đau lòng nữa không. Cái tên xú tiểu tử này, tại chị ở quá xa, nếu không tự tay chị sẽ dạy dỗ cậu ấy một trận...”

Hương Vi thở sâu, dùng sức chớp chớp mắt, “Tại sao... Lại gạt em?”

Bên kia Thôi Mạn tạm dừng một hồi, mới chậm rãi nói: “Thực xin lỗi, Vi Vi, chị chỉ muốn cho hai người làm hòa với nhau thôi. Chu Thần Dật quả thực rất khốn nạn, nhưng em phải tin tưởng cậu ấy, thật sự không phải cậu ấy không liên lạc với em, mà do cậu ấy đi quá vội, lúc đi chỉ kịp nói cho chị biết tên QQ của em. Bành Chiêu nhà chị cũng cùng đi với cậu ấy, đừng nói em không liên lạc được với Chu Thần Dật, Bành Chiêu nhà chị mấy tháng đầu cũng không liên lạc được giống như cậu ấy, sau đó mới có thể thỉnh thoảng liên lạc một lần. Vi Vi, mặc kệ em có tức giận bao nhiêu, một khoảng thời gian đó em không có ở Thượng Hải, trong lòng Chu Thần Dật thật sự lo lắng cho em muốn chết, lại không dám nói với ba mẹ em, nên Chu Thần Dật rất chán ghét người đó, cũng không thể đến cầu xin bọn họ tìm em. Vi Vi, em hãy tha thứ cho cậu ấy đi, Hoàng Oánh thật sự không có quan hệ gì với cậu ấy cả, bởi vì lúc trước người chăm sóc cho Hoàng Oánh chính là chị. Vi Vi, người cả đời này, có bao nhiêu là thuận lợi, những bụi gai gập ghềnh này lúc nào cũng trôi qua. Chị lớn hơn bọn em vài tuổi, Thần Dật đối với chị mà nói, cũng giống như em trai chị, chị cũng biết một ngày nào đó em sẽ biết được hành động của chị, mà chị vẫn làm, Vi Vi, chị... Thật sự xin lỗi.”

Có cái gì làm mờ hai mắt Hường Vi, cô hít hít cái mũi, “Chị Mạn, chị có biết, em vẫn luôn coi chị là bạn tốt của em, ngay cả “Tri âm đại tử” em cũng cảm thấy thân thiết. Chị Mạn, em không biết nên làm như thế nào, chuyện lộn xộn của em và Chu Thần Dật em cũng muốn phải nói gì nữa, em chỉ cảm thấy rất mệt mỏi, chị hiểu không? Anh ấy gạt em bao nhiêu chuyện, em cũng không muốn đi tìm hiểu nữa, em thật sự không thể hiểu nổi anh ấy, em đứng trước mặt anh ấy, giống như một tấm giấy trắng, em thật sự cảm thấy rất mệt mỏi...”

“Vi Vi... Thật xin lỗi. Em là một cô gái tốt, chị chỉ hy vọng em có thể gả cho cậu ấy thôi. Tuy Chu Thần Dật kiêu ngạo, nhưng cậu ấy thật sự yêu em. Tuy hai người các em đã quen nhau từ nhỏ, còn chị chỉ quen biết cậu ấy mười mấy năm nhưng em nhất định không hiểu cậu ấy bằng chị. Gia đình của cậu ấy em cũng biết, Hạo Triết là anh trai cùng mẹ khác cha với cậu ấy, em phải biết rằng, bất kể gia đình này ở trước mặt người ngoài có bao nhiêu yên ổn, nhưng thật ra là có rất nhiều vấn đề. Chuyện của người lớn mình còn nhỏ nên không có quyền can thiệp vào. Con người Thần Dật là như vậy, tuy mồm miệng độc ác nhưng lòng dạ lại rất tốt, rõ ràng là trong lòng cậu ấy rất lo lắng cho em, nhưng cái miệng thói ấy lại nói ra những lời khiến người khác muốn hung đánh cho cậu ấy một trận. Em nhất định không biết, cậu ấy có một quyển nhật kí và mấy tấm ảnh của em nữa, sau này nếu như có cơ hội gặp được thì hãy nhìn một chút, ngàn vạn lần đừng nói là chị nói cho em biết đấy. Vi Vi, em bị cảm, nên nghỉ ngơi cho tốt đi, hãy mở rộng lòng mình, nghĩ lại xem rốt cuộc cậu ấy có thật sự đáng giá để sánh cùng với em hay không... Chị nghĩ chị nên nói chuyện này, chị thật sự rất thích truyện của em, cũng được xem như là fan của em chứ, bất kể em có tin hay không. Được rồi, Vi Vi, nghỉ ngơi sớm đi, có phải hôm nay Thần Dật lại nói cái gì làm em tức giận rồi phải không hả? Chị sẽ tìm cậu ấy nói chuyện một phen, em hãy yên tâm đừng buồn nữa. Con chị lại tìm chị rồi, chị cúp máy trước đây, bye bye...”

“Tạm biệt... Chị Mạn...” Hường Vi để điện thoại trong tay xuống, có chút mờ mịt nằm trên giường...

Ở bên ngoài, sau khi Julie đang thu dọn phòng khách xong, đi nấu cơm tối rồi mới gọi Hường Vi dậy.

Lúc ăn cơm Hường Vi có chút không yên lòng, Julie còn tưởng rằng cô bị dọa nên an ủi: “Vi Vi, ăn cơm trước đi, đừng nghĩ quá nhiều.”

“Hường Vi cười cười, “Chị Julie, em không sao đâu, chị không cần lo lắng.”

“Dáng vẻ em như vậy chị làm sao không lo lắng? Vi Vi, chị cũng không muốn nói nhiều, sức khỏe mới là quan trọng nhất. Đợi Tiểu đầu đỏ trở về thấy mẹ nuôi buồn bã ỉu xiu, lại tìm chị gây âm ỉ, đứa nhỏ này một mình chị không thể quản được nó đâu.”

Nhắc tới Tiểu đầu đỏ, đã hơn một tháng rồi Hường Vi chưa được gặp bé, nên rất nhớ, “Chị Julie, chừng nào Tiểu đầu đỏ mới về?”

“Dù sao thì cũng phải đợi đến qua giáng sinh thôi. Tính toán một chút cũng còn không bao nhiêu ngày nữa.”

Hường Vi cười cười, yên lặng ngồi trên ghế ăn cơm, Julie thấy cô vẫn không nhắc không nổi cái tinh thần lên, thở dài, lời nói ra đến miệng lại nuốt xuống, tính đợi đến khi cô hết bệnh rồi lại hỏi vậy.

Chương 57

Editor: TRẦN THU LỆ

Chu Thần Dật vừa đi, ngày hôm sau Hường Vi đã vùi đầu vào công việc, vốn đang bị ốm, lại thêm những chuyện lộn này nữa nên khiến Hường Vi có chút tiêu tụy. Julie mắng cô lớn như vậy tại sao lại không biết quý trọng bản thân, rõ ràng bảo cô phải nghỉ ngơi vài ngày cho thật tốt, vẫn còn chưa hết bệnh mà lại chạy đến đây. Hường Vi cười cười, nói là đã chơi đùa hơn một tháng rồi, cũng nên kiểm chế tâm trạng rồi.

Nếu Hường Vi đã trở lại, vậy thì vấn đề bản quyền mua bán của bộ phim không thể không đăng lên báo rồi, trước mắt là có vài đoàn làm phim tới tìm hiểu, Julie vẫn cắn chặt răng không trả lời. Đối với chuyện này, trước sau như một Hường Vi vẫn không mấy để tâm, chỉ nói để cho Julie phụ trách, còn cô sẽ tự mình chuẩn bị quý hai của bộ phim tiếp theo. Hai người phân công hợp tác, tự bản thân làm nghề ban đầu của mình nên phối hợp tương đối ăn ý. Đối với nghề này thì Hường Vi tương đối mạnh hơn Julie, nhưng mà đối với chuyện làm ăn này thì cô lại không nhạy bén bằng Julie.

Bận rộn mấy ngày, Hường Vi cảm thấy bản thân lại tràn đầy sức lực, mỗi ngày cùng với mọi người thảo luận kịch bản, nhân vật, cuộc sống đầy đủ lại an nhàn.

Ngày mười hai tháng mười một là sinh nhật của Tiểu đậu đỏ, Julie gọi một điện thoại vượt đại dương, Tiểu đậu đỏ nghe âm thanh của mẹ nuôi, liền đem Julie vớt một bên, cầm điện thoại làm nũng với Hường Vi, đòi cô tặng quà, Hường Vi vui vẻ nói cuối cùng trong lòng của Tiểu đậu đỏ mình cũng có địa vị hơn chị Julie rồi.

Trước sau nước chuyện hơn một tiếng đồng hồ, mới dụ dỗ được Tiểu đậu đỏ, Hường Vi “Cắt đất đền tiền” ký hàng loạt hiệp ước bất bình đẳng mới dụ dỗ được Tiểu đậu đỏ không tức giận với mẹ nuôi.

Julie cười ha ha, “Vi Vi, nhanh chóng chuẩn bị cho tốt, chờ Tiểu đậu đỏ trở về tìm em thực hiện.”

Hường Vi cười cười, “Tên tiểu gia hỏa này, em nói nó lần này làm sao lại đánh em như vậy chứ, thì ra là nó nhớ đến quà của nó, ôi... Chị Julie, Tiểu đậu đỏ nhà chị đã biến thành Tiểu mê tiền rồi.”

Julie chớp chớp mắt, “Tất nhiên, cũng không nhìn một chút là con trai của ai.”

Hường Vi ngồi xếp bằng trên ghế sa-lon, “Chị Julie, vậy năm nay chị cũng về Mỹ à?”

“Nếu như không có chuyện gì thì phải về thôi.” Julie cười cười, “Vậy còn em? Năm nay khi nào thì em về?”

“Không biết, về thì nhất định phải về rồi, ngày thường đã không về được, nếu cuối năm cũng không về nữa thì không được tốt lắm.”

Julie nhìn Hường Vi, hỏi: “Vi Vi, vậy em và anh ta... Em nghĩ như thế nào?”

Hường Vi gõ gõ đầu, “Thì không thể không nói anh ấy sao?”

“Vi Vi, chị chỉ quan tâm em thôi, mặc kệ em quyết định như thế nào, chị và Tiểu đậu đỏ đều đứng về phía em.” Julie nói xong vỗ vỗ vai Hường Vi.

Hương Vi cười cười, “Em biết.”

“Vi Vi, có một số việc em vẫn nên tính toán sớm một chút thì tốt hơn. Được rồi, hôm nay em cũng mệt mỏi rồi, nên tắm rửa rồi ngủ sớm đi, chị cũng không bồi em thức đêm đâu, chị phải ngủ để giữ gìn sắc đẹp. Ngủ ngon...”

“Ngủ ngon...”

Sau khi Julie trở về phòng, Hương Vi ngồi trên ghế sa-lon ngẩn người. Từ hôm Chu Thần Dật đến hôm nay cũng chỉ qua có mấy ngày, nhớ tới tình trạng hỗn loạn ngày đó Hương Vi có chút nhức đầu. Mặc dù lúc trước anh ấy có chuyện không thể liên lạc với cô, Hương Vi cũng không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, chỉ là lần này anh thật sự là quá đáng đánh đòn, không lạnh nhạt với anh vài ngày thật đúng là vẫn xem cô như tượng đất sao!

Ngày hai mươi tháng mười một, sinh nhật Chu Thần Dật. Đúng lúc là thứ bảy, tối hôm qua Hương Vi chơi ăn cá suốt đêm, rất không dễ dàng gì có được một ngày được nướng trên giường, điện thoại di động lại vang lên không ngừng, Hương Vi mơ mơ màng màng cầm điện thoại dưới gối lên, “Alo...”

“Vi Vi, là anh...”

“Uhm... Có việc gì?”

“Còn chưa dậy? Cũng hơn mười hai giờ rồi, anh đã gọi cho em mấy cuộc điện thoại mà em vẫn không nhận.”

“À, do tối hôm qua chơi trò chơi hơi muộn. Anh gọi điện thoại đến có chuyện gì, nếu không có chuyện gì thì tôi còn muốn ngủ!” Hương Vi có chút tức giận, ghét nhất những ai làm phiền giấc ngủ của người khác.

Khóe miệng Chu Thần Dật giật giật, “Hương, Vi, hôm nay là sinh nhật của anh.”

“Uhm... Tôi biết.”

Chu Thần Dật muốn phát điên, hít sâu mấy hơi mới đè cổ tức giận trong lòng xuống, “Vi Vi, ngày đó là thái độ của anh không tốt, em vốn đang bị ốm mà anh còn chọc em tức giận. Vi Vi. Thật xin lỗi... Em... Hãy tha thứ cho anh có được không?”

Hương Vi vuốt vuốt đầu, lúc này mới có chút tỉnh táo, im lặng một hồi, “Thần Dật, em nghĩ hai người chúng ta đều cần tỉnh táo một thời gian đã. Em chỉ muốn bình yên sống qua ngày, không cần rầm rầm rộ rộ, em chỉ muốn vào lúc em mệt mỏi thì sẽ có một bờ vai để em dựa vào, có một người chồng biết chăm sóc. Yêu cầu của em rất đơn giản, nhưng mà anh... Có khả năng này sao? Anh cho nổi sao? Thần Dật, anh quá mạnh mẽ, đoạn tình cảm này khiến em rất mệt mỏi, em nghĩ, em thật sự cần suy nghĩ nghiêm túc lại một lần nữa.”

“Em muốn chia tay anh? Vi Vi, thật xin lỗi, những hành động và việc làm của anh trước kia đã tạo thành gánh nặng cho em. Em nói rất đúng, trước kia anh quá mạnh mẽ, luôn luôn buộc em phải đáp lại, Vi Vi, anh...” Chu Thần Dật ngược mắt nhìn những bông tuyết đang rơi ngoài cửa sổ, nhất thời có chút hoảng hốt.

“Này, Thần Dật... Alo...”

“Không có chuyện gì, chỉ là nhớ tới một số chuyện trước kia mà thôi. Về sau em đừng chơi quá muộn, cơ thể quan trọng hơn. Vi Vi... Có thể cho anh thêm một cơ hội nữa được không, cuối tháng này anh về rồi. Nếu như cuối cùng vẫn cảm thấy anh không được, thì anh sẽ tôn trọng quyết định của em.”

Hương Vi thở dài, “Thần Dật... Anh đừng như vậy, chuyện của chúng ta biến thành như vậy cũng không phải hoàn toàn do anh sai. Thần Dật, chúc anh sinh nhật vui vẻ! Chúng ta đều thử thay đổi đi, bây giờ, anh sẽ thử bỏ ra, sẽ không để cho một mình anh đơn độc nữa. Nhưng mà vẫn là câu nói kia, bây giờ em vẫn chưa muốn để cho mọi người trong nhà biết, có thể không?”

“Được... Vi Vi, vậy em chờ anh trở về.”

“Uhm... Thần Dật, sinh nhật vui vẻ!”

“Em hãy nghỉ ngơi cho tốt, về sau đừng chơi quá muộn. Bành Chiêu tới tìm anh, cúp máy trước. Bye bye...”

“Uhm, bye bye...” Hương Vi cúp điện thoại, lấy Đại Hùng trên đầu giường ôm vào trong ngực, bất luận nói thế nào, lần này cô cho bản thân mình một cơ hội nữa, dù sao, trong lòng cô vẫn yêu anh. Về phần có thể dạy dỗ anh được hay không, cái vấn đề này thật là tổn thương đầu óc mà!

Sau khi quyết định chuyện này xong, cả người Hương Vi nhẹ nhõm không ít, đối với cô Julie cũng không nói gì, nói thẳng ra là Julie chưa từng thấy cô yêu đương như vậy, thật sự là rất thú vị! Hơn nữa, về sau Julie cũng không quản chuyện của hai người bọn họ nữa, mà muốn quản cũng quản không được.

Hương Vi không thể làm gì khác hơn là đi theo bên cạnh Julie vừa sảm hồi vừa bảo đảm, Julie chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chỉ chỉ đầu Hương Vi, “Em nha, thật sự là hết thuốc chữa rồi.”

Bây giờ tâm tình Hương Vi đã thay đổi, nhìn về vấn đề góc độ cũng như trước kia không giống nhau, cẩn thận nhớ lại đoạn tình cảm của cô và Chu Thần Dật trong khoảng thời gian này, cô cảm thấy có chút xấu hổ. Đoạn tình cảm này, từ lúc mới bắt đầu cô luôn mang theo ánh mắt khác để đối xử, từ lúc ban đầu cô không hoàn toàn tin tưởng Chu Thần Dật. Có một câu nói mà Chu Thần Dật nói không sai, giữa bọn họ, cô chính là một người máu lạnh.

Hương Vi là người đối với người lạ thì cô nói rất lễ phép, đối với người không mấy tin tưởng, cô vĩnh viễn chỉ biết mang theo mặt nạ, chỉ có trước mặt những người cô vô cùng tin tưởng thì cô mới có thể tùy ý để lộ bản tính thật của mình, giống như ba mẹ, giống như chị Julie, hôm nay, cô cũng hy vọng Chu Thần Dật có thể trở thành là một trong những người đó.

Hương Vi quyết định sẽ cùng với Chu Thần Dật bắt đầu một lần nữa, lần này, bởi vì tư tưởng thay đổi nên cũng có rất nhiều chuyện vì vậy mà thay đổi theo. Julie thật sự muốn đem đầu của Hương Vi bỏ ra xem trong đó đang chứa cái gì, ngày ngày gọi điện thoại cho nhau mà không thấy chán, cô ở bên cạnh nghe được mà toàn thân nổi cả da gà.

Cuối cùng Julie không chịu được nữa ra tới hậu thư cho Hương Vi nói chờ đến khi Chu Thần Dật trở về, nhanh nhanh qua đó ở, cô cũng không cần phải giữ một người bị bệnh thần kinh trong nhà! Hương Vi nghe xong đầu đầy vạch đen, nói thẳng ra đây là trắng trợn uy hiếp...

Chương 58

Editor: TRẦN THU LỆ

Ngày hai mươi tám tháng mười một, Chu Thần Dật trở về, chủ nhật Hường Vi có chút việc nên chỉ gọi điện thoại cho anh. Chẳng qua là hôm sau Chu Thần Dật liền qua đây, trực tiếp lái xe đến chờ trước cổng công ty, Hường Vi đi ra thấy anh đứng đợi trước cửa, giật mình nhảy dựng, may mà người này không ngốc đến nỗi ôm một bó hoa đứng đó chờ đây.

Cùng đi với Hường Vi và Julie còn có mấy đồng nghiệp, nhìn thấy Chu Thần Dật, Hường Vi cực kỳ kinh ngạc, Julie thì trừng mắt lên nhìn. Hường Vi có chút xấu hổ nhìn Julie liếc mắt một cái, Julie thở dài, “Em đi đi.”

Mấy người khác thấy tình huống như vậy, rất ăn ý đều không đến hỏi, chỉ có điều thỉnh thoảng vẫn liếc mắt nhìn Hường Vi một chút. Hường Vi mang theo túi đi tới, “Sao anh lại đến đây? Không phải mới về hôm qua sao?”

Chu Thần Dật cười cười, “Đến thăm em một chút.” Nói xong tầm mắt nhìn về phía Julie, “Julie vẫn chưa muốn gặp anh à.”

“Chị Julie chỉ là... Không có chuyện gì đâu, chị ấy là người không thể nhún nhường được, qua vài ngày thì tốt rồi. Chúng ta đi thôi.”

Chu Thần Dật gật gật đầu, vẫy vẫy tay với Julie xem như chào hỏi rồi mới cùng với Hường Vi rời đi.

Hai người đi ăn bữa cơm, đi dạo một vài nơi rồi Chu Thần Dật lái xe đưa Hường Vi về nhà. Chu Thần Dật vuốt vuốt đầu Hường Vi, “Lên đi, nói với Julie, đối với chuyện trong khoảng thời gian trước, anh ngỏ lời xin lỗi.”

Hường Vi nháy nháy mắt, “Em sẽ nói với chị ấy, yên tâm đi, do gần đây không có Tiểu đậu đỏ nên chị ấy có chút cô đơn nhầm chán thôi mà.”

Chu Thần Dật cười cười, “Vi Vi, năm nay cùng nhau trở về đi.”

Hường Vi nghĩ nghĩ, gật đầu, “Được rồi. Nhưng mà giao ước lúc trước anh còn nhớ chứ?”

“Nhớ, nhớ, không nói cho ba mẹ anh biết, em yên tâm. Vi Vi, anh muốn hỏi một chút, vì sao em lại kiên quyết không nói cho bọn họ biết.”

Hường Vi thấy anh nhíu mày, cười nói: “Không có gì, anh không cần suy nghĩ nhiều. Em chỉ là... Em... Ôi, em sợ xấu hổ!”

“Phốc...”

“Cười, cười cái gì mà cười, có cái gì đáng buồn cười chứ. Em có buồn cười như vậy sao?” Hường Vi có chút phiền não nhìn anh.

Chu Thần Dật làm bộ ho khan một tiếng, “Không phải cười em, thật không phải cười em.”

“Em lên đây, anh lái xe cẩn thận một chút. Đúng rồi, ngày mai anh đến đón em đi, em qua bên chỗ anh ở, chị Julie đuổi em ra khỏi nhà rồi.”

Chu Thần Dật gật gật đầu, “Được rồi, ngày mai anh sẽ đến đón em.”

“Em lên đây... Anh về đến nhà thì gọi điện thoại cho em.” Hường Vi mở cửa xe, nghiêng đầu nói với Chu Thần Dật.

Chu Thần Dật hơi hắt cằm, “Mau lên đi, bên ngoài lạnh lắm. Đợi lát nữa sẽ gọi điện thoại cho em.”

Julie đứng bên cửa sổ nhìn xuống, thấy Hường Vi đang nói chuyện với anh, lại thấy anh mở đèn phía trước chiếu sáng cho cô, bóng dáng Hường Vi có vẻ có chút mờ nhạt, Julie cười cười, bụng cà phê đi mở cửa cho Hường Vi.

Hường Vi còn chưa lấy chìa khóa, cửa đã mở ra, Julie nhìn cô cầm túi này túi nọ, nhìn lướt qua, “Ồ, mua nhiều quần áo như vậy à?”

“Dù sao cũng không phải là tiền của em, ngu sao mà không dùng chứ.”

Julie cười cười, “Chị thấy em và anh ấy làm hòa rất nhanh nha, tối hôm nay em hãy lo dọn dẹp đồ đạc ngày mai dọn qua thôi.”

“Em nói này chị Julie, chị cứ như vậy mà nhanh chóng đuổi em đi?”

Julie nhún nhún vai, “Ngược lại ngày ngày các người dính nhau đến buồn nôn, thật là không nghĩ đến chị đây đang cô đơn lẻ loi một mình. Ôi... Chị đây cũng đã làm sự cô mấy tháng nay rồi, em không có ở nhà, chị cũng được ra ngoài tìm niềm vui mới!”

Hường Vi khinh bỉ nhìn cô một cái, “Chị Julie, chị nói xem chị điều kiện của chị cũng không phải là không có, sao không tìm một người đàn ông tốt mà sống cho đàng hoàng? Mà lại đi tìm những người đó.”

“Đi đi đi, lại tới giảng đạo lý cho chị rồi đây. Đạo này, ba bên bốn bề đều là chân con cóc, chân đàn ông tốt đâu có dễ tìm như vậy chứ, càng đừng nói là chị còn dẫn theo một đứa bé. Hơn nữa, tìm đàn ông quản nhiều không được thoải mái, có cần thì đi tìm bên ngoài, có chia tay cũng không cần phải đánh nhau.”

Hường Vi đầu đầy vạch đen, “Vâng, đúng rồi. Chị trâu bò, chị lợi hại được chưa. Ngày mai anh ấy sẽ đến đón em, chị Julie chị cũng đừng có bày cái sắc mặt khó chịu mà nhìn anh ấy, khiến em ở giữa rất khó xử.”

“Được, dù sao thì anh ấy cũng là ba nuôi của Tiểu đậu đỏ, chị còn đang hy vọng Tiểu đậu đỏ trở về sẽ hung hăng bóc lột anh ấy một phen đây.”

Hường Vi đắc dĩ nhìn Julie, “Chị Julie, không có ai giống như chị vậy.”

Ngày hôm sau, bởi vì Julie còn có việc ở lại công ty nên không có nhà, lúc Chu Thần Dật tới thì Hường Vi đã thu dọn xong, sau khi hai người qua bên đó xong thì nấu hai tô mì coi như xong bữa.

Bắt đầu sống chung một lần nữa, Hường Vi đã quen với việc có đàn ông trong nhà, cuộc sống gia đình tạm ổn trôi qua cũng có tư vị, có đôi khi Hường Vi và Chu Thần Dật cũng đến nhà Thôi Mạn ăn cơm, rồi đi gặp mấy người đồng đội của anh. Thôi Mạn thấy hai người làm hòa nhanh như vậy thì cười không khép miệng lại được, trước mặt Hường Vi còn dạy dỗ Chu Thần Dật hai lần, khiến con trai chị Mạn mỗi lần nhìn thấy Chu Thần Dật đều vỗ tay hô đánh, đánh.

Giữa tháng mười hai, bản quyền phim truyền hình của Hường Vi đã được bán đi, nhưng vẫn có một ít đạo diễn muốn được gặp mặt để bàn bạc, vốn dĩ Hường Vi không muốn tham gia, nhưng Julie nói cô như vậy thì mọi người sẽ nói cô làm bộ làm tịch, vì vậy Hường Vi mới miễn cưỡng đi gặp. Sau khi hai bên ký hợp đồng xong thì đi ăn bữa cơm, nói chuyện phiếm một hồi, thú vị là nhóm đạo diễn này lại chính là nhóm đạo diễn mà năm đó Hường Vi bán kịch bản lần đầu tiên.

Ngày hai mươi tháng mười hai, Hương Vi vừa đến công ty, Julie vừa cười vừa đi đến phòng của cô, “Vi Vi, có tin tốt muốn nói cho em biết, có muốn nghe hay không?”

Hương Vi vừa mở máy tính lên vừa cười nói: “Hả... Chị Julie, chẳng lẽ Tiểu đậu đỏ đã về rồi à?”

“Qua lễ giáng sinh Tiểu đậu đỏ mới về. Tin tức chị muốn nói chính là, hì hì... Long Đăng muốn dùng kịch bản của chúng ta để làm thành trò chơi, sẵn tiện nói cho em biết người yêu năm đó của em đã trở lại.”

Hương Vi dừng một chút, ngẩng đầu lên nhìn Julie, “Hả... Vậy chị hãy phụ trách bàn bạc những chuyện có liên quan đi.”

“Này, em còn giả bộ với chị làm gì, bạn trai trước của em đã trở lại nha. Em không muốn một chút gì về anh ta sao?”

Hương Vi cười cười, “Chị Julie, bây giờ em đã có bạn trai, còn nữa vài năm trước Lý Bác đã kết hôn rồi. Em và anh ta đã không còn bất cứ quan hệ nào nữa!”

“Chắc chắc... Lòng dạ thật là tàn nhẫn nha. Chị cũng không đùa em, nói cho em biết, Lý Bác muốn gặp mặt em, vậy theo em có nên gặp hay không?” Julie lấy ra một tờ giấy để lên trên bàn làm việc, “Đây là số điện thoại liên lạc của anh ta. Không còn chuyện gì nữa thì chị đi làm việc của chị đây.”

Julie vừa mới bước đi được vài bước, Hương Vi liền gọi cô lại, “Chị Julie, em muốn hỏi, ngoài Long Đăng ra thì còn có công ty nào muốn mua bản quyền kịch bản của chúng ta nữa không?”

Julie nghĩ nghĩ, “Có, làm sao vậy...?”

Hương Vi nhìn Julie, “Thôi đi, tặng cho Long Đăng, hóa đơn này chúng ta không cần tính tiền.”

“Em...”

“Chị Julie, làm phiền chị rồi. Chị phải biết là em nợ anh ta.”

“Ôi... Thôi, chị để cho em xử lý vậy. Đúng rồi, anh ta hỏi số điện thoại của em, chị... Đã nói cho anh ta rồi, có chuyện gì thì em hãy gặp mặt anh ta mà nói cho rõ ràng, về phần Chu Thần Dật, tự em suy nghĩ đi. Chị ra ngoài trước.”

Hương Vi mờ mịt nhìn Julie một trận, cuối cùng chỉ biết thở dài, “Em biết rồi.”

Julie gật gật đầu, đi ra ngoài. Hương Vi ngồi trên ghế, đưa một tay lấy tờ giấy lên nhìn thoáng qua, rồi ném vào thùng rác luôn.

Hôm nay Hương Vi trở về đặc biệt sớm, vừa về đến nhà Hương Vi liền đeo tạp dề, bắt đầu rửa rau nấu cơm. Đợi đến khi Chu Thần Dật trở về, trên bàn đã bày sẵn cơm lạnh canh ngọt, và một chai rượu vang đã mở sẵn.

Chu Thần Dật cởi áo khoác, nhìn Hương Vi, “Hôm nay là ngày gì mà làm nhiều món ăn như vậy?”

Hương Vi cười cười, bước tới cầm lấy áo khoác của anh treo lên, “Không có gì, em ngứa tay thôi, nhìn xem tay nghề của em thế nào, không thể sánh bằng anh đâu.”

Chu Thần Dật vuốt vuốt đầu cô, “Bà xã đại nhân làm đồ ăn nhất định là ngon hơn anh rồi. Anh muốn ném thử.” Vừa nói vừa cúi đầu hôn lên môi Hương Vi một cái.

“Đi, đi, nhanh đi rửa tay rồi trở lại ăn cơm, bớt lảm nhảm, nếu ngon em sẽ cho anh ăn hết sạch luôn.”

Khóe miệng Chu Thần Dật giật giật, “Ăn hết sạch? Đã ăn hết rồi anh làm gì còn khí lực mà ăn em?”

“Anh nói bậy bạ cái gì thế? Nhanh đi rửa tay rồi ăn cơm.”

“Chỉ nhìn mà không cho anh ăn, giờ anh nói còn không được sao.”

“Chu, Thần, Dật anh ngứa da có phải không?” Hường Vi ngoài cười nhưng trong không cười đưa tay cầm lấy cây chổi lông gà để một bên hươ hươ.

“Anh sai rồi, anh sai rồi... Nói bậy, nói bậy.” Chu Thần Dật vội vàng chạy vào phòng bếp rửa tay ngay.

Chu Thần Dật đi ra, Hường Vi đã rót cho mỗi người một ly rượu vang, “Tối nếm thử đi, đây là rượu năm 86 đây, em đã lấy mấy chai rượu tốt của chị Julie đem qua đây luôn, hi hi... Tuyệt đối không thể tiện nghi cho một người đàn ông nào, chị Julie vội vàng đuổi em ra ngoài như vậy, không để cho chị ấy ra một chút máu em liền không mang họ Hường, hừ... Em mới không phải là người tốt như vậy.”

Chu Thần Dật thấy cô cười gian trá, “Em nha... Rượu này có niên đại rất lâu thôi, nào có cái tên nào đâu?”

Hường Vi lắc đầu, “Không biết, tất cả đều là tiếng Pháp, em xem không hiểu.”

Khóe miệng Chu Thần Dật giật giật, “Em thật đúng là...”

“Nhà chị Julie kinh doanh rượu vang, chị ấy không thèm để ý những thứ đó đâu, lần trước em còn làm cho chị ấy thua một chai rượu vang năm 82 nữa cơ.” Hường Vi cười nói.

Lại một lần nữa đầu Chu Thần Dật đầy vạch đen, gặp một cô gái đem rượu quý uống như nước khoáng thì anh còn có thể nói gì nữa. Julie gặp phải cô gái này cũng thật sự là đủ bi kịch rồi.

Chu Thần Dật còn nhớ rõ chuyện cô uống say lần trước, chờ sau khi cô uống được nửa ly thì thế nào cũng không để cho cô uống nữa. Rượu vang có tác dụng chậm nhưng công lực rất lớn, Hường Vi uống chưa được nửa li mà đã có chút hoa mắt choáng váng đầu rồi.

Chờ Chu Thần Dật thu dọn đồ ăn, dọn dẹp phòng bếp xong ra ngoài nhìn thấy Hường Vi đã vùi gương mặt đỏ ửng nằm trên ghế sa-lon rồi. Chu Thần Dật thở dài, có chút đau đầu, “Vi Vi, vào phòng ngủ, đừng để bị cảm.”

Gương mặt Hường Vi hồng hồng, ánh mắt mông lung nhìn Chu Thần Dật cười khúc khích. Chu Thần Dật thấy cô có điểm là lạ, vội vàng chạy vào phòng để rượu kế bên, lấy chai rượu khi này vẫn chưa uống hết ra nhìn, Chu Thần Dật đen mặt, “Hường, Vi!”

Thật sự là Hường Vi uống nhiều, nghe tiếng của Chu Thần Dật, từ trên ghế lập tức cắm xuống dưới, Chu Thần Dật bị dọa sợ lật đặt chạy tới ôm cô vào phòng, vội vàng lấy nước ấm lau mặt lau tay cho cô.

Hường Vi cười khúc khích nhìn anh lau mặt, lau tay cho cô, mặt Chu Thần Dật đen thui, “Lần sau không được uống nhiều rượu như vậy nữa có biết không? Nếu còn có lần sau, anh nhất định sẽ cấm em uống rượu đấy biết chưa hả?”

Chu Thần Dật cúi đầu cách Hường Vi rất gần, Hường Vi cười khanh khách không ngừng, đôi tay vòng lên ôm cổ anh, đầu cọ tới cọ lui. Chu Thần Dật mở miệng, “Ngoan, thả tay ra, anh giúp em lau mặt.”

Hường Vi không chịu buông, khuôn mặt dán vào cổ anh, “Không chịu, anh nói đi anh không chịu đựng vào em là do anh không được?”

Mặt Chu Thần Dật đen như nồi tro, “Hương, Vi!”

Hương Vi cười khanh khách, vòng hai chân ôm chặt vòng eo của anh, há mồm ngậm vành tai anh. Toàn thân Chu Thần Dật căng thẳng, hai mắt bốc lửa, quát, “Đừng náo loạn!”

Miệng Hương Vi đang ngậm, bị anh quát một tiếng nước mắt liền rơi xuống, nhưng vẫn gắt gao ôm cô anh, “Anh không yêu em, tại sao anh không chịu cùng em làm cái đó...”

Chu Thần Dật sững sờ, vuốt vuốt mặt Hương Vi, “Ngoan, anh làm sao lại không yêu em. Đừng nghĩ ngợi lung tung, mau ngủ sớm đi, ngày mai e còn phải đi làm nữa.”

Hương Vi mở to đôi mắt sương mù, trực tiếp vừa gặm vừa cắn Chu Thần Dật. Chu Thần Dật thở dài, đưa lưỡi ra quấn lấy lưỡi cô, dẫn dắt cô từ từ mút thỏa thích...

Chu Thần Dật đưa tay vuốt ve trên lưng Hương Vi, tiếng thở dốc nặng nề vang vọng bên tai Hương Vi, đầu óc cô một mảnh mơ hồ. Một phút sau, Chu Thần Dật hít thở sâu, sờ sờ mặt Hương Vi, có chút thất bại nhìn cô chằm chằm rồi nhìn ra bên ngoài, vội vàng chạy vào phòng tắm tắm nước lạnh, trên giường Hương Vi đã ngủ say rồi.(Tội nghiệp anh Chu Thần Dật phải đi dập lửa.)

Chương 59

Editor: TRẦN THU LỆ

Khi Hương Vi tỉnh lại đã là chín giờ sáng hôm sau, đầu hơi bị choáng váng, vừa mở điện thoại ra đã thấy có mấy cuộc gọi nhỡ, đều là của chị Julie, Hương Vi gọi cho cô nói hơi bị đau đầu nên hôm nay không đi làm được.

Hương Vi lăn từ đầu giường này đến cuối đầu giường kia, có chút buồn bực cản chần oán hận, thật sự là một cơ hội tốt... Vậy mà cô lại có thể ngủ quên mất! Quá mất mặt rồi!

Hương Vi thờ dài, gửi cho Chu Thần Dật một cái tin nhắn, Chu Thần Dật cũng trả lời lại rất nhanh, hỏi cô bây giờ đang làm gì, có đi làm hay không? Hương Vi trả lời hôm nay không đi làm, ở nhà dọn vệ sinh.

Hương Vi ở trên giường đổ thừa cái này cái nọ đến khoảng mười giờ thì xuống giường, rửa mặt xong rồi bắt đầu dọn dẹp vệ sinh. Hương Vi giặt xong hết toàn bộ quần áo, rồi mới ăn qua loa một chút cho qua bữa trưa.

Hương Vi nhìn đồng hồ, mười hai giờ ba mươi, bắt đầu làm ỏ trên ghế sa-lon xem ti vi, lại gửi thêm một cái tin nhắn. Trên ti vi đang chiếu bởi vì có người thứ ba đến phá hoại nên nam chính và nữ chính phải chia tay, Hương Vi không có hứng thú, tắt ti vi rồi đi dạo xem diễn đàn.

Hương Vi xem rất vui vẻ, nhìn người ta gây gỗ cãi vã nhau rất thú vị. Chơi vi tính một hồi, ánh mắt hơi đau. Hương Vi nằm soài trên giường, nhìn trần nhà mà ngẩn người. Hương Vi càng nghĩ càng buồn bực, tại sao tối hôm qua lại không xảy ra chuyện kia chứ! Thế mà lại ngủ mất! Hương Vi xoay người ngồi dậy, chu miệng lấy điện thoại ra gửi cho Chu Thần Dật một tin nhắn. Gửi xong lại thấy có chút hối hận, vội vàng tắt máy.

Tâm trạng Chu Thần Dật rất tốt, Bành Chiêu thấy anh mới có một buổi chiều mà đã vui vẻ lên nên rất tò mò, “Người anh em, cậu đây là sao đây hả? Mới buổi sáng tôi còn thấy khuôn mặt cậu rất thối, sao chiều nay lại thay đổi nhanh như vậy?”

Chu Thần Dật nhún mày, “Không có gì. Anh Bành, hôm nay em phải về sớm, có việc gì thì anh tự giải quyết.”

“Này này... Thần Dật, không được. Quan hệ của chúng ta là gì, cậu không nói rõ ràng cho tôi, bảo tôi làm sao giải quyết cho cậu.” Bành Chiêu đứng ở cửa cười nói.

Chu Thần Dật bước lên phía trước vỗ vỗ vai Bành Chiêu, “Anh Bành, quan hệ của hai chúng ta là gì? Đó không phải là tình anh em cứng như sắt hả, trước kia không phải em cũng giúp đỡ anh rất nhiều sao? Chị Mạn cũng không biết, nếu như chị ấy biết anh... Ha ha... Anh Bành...”

Bành Chiêu hiểu rõ nhìn Chu Thần Dật, cười thật gian trá, “Được, được lần này tôi sẽ gánh vác cho cậu. Anh em, kiềm chế chút nha. Bây giờ là thời gian gần cuối năm, nên rất bận rộn, cậu nên biết rõ. Tôi nói này, quan hệ của hai người đã tốt lên rồi, theo ý tôi thì năm nay lo giải quyết chuyện này đi, hai nhà các cậu vốn dĩ rất quen thuộc, cậu còn sợ gì nữa.”

Chu Thần Dật nhún vai, “Đương nhiên là em rất muốn đấy chứ, nhưng cô ấy không chịu thì

em cũng hết cách. Cũng không thể vác cô đến cục dân chính được.”

Bành Chiêu cười ha ha, chỉ vào Chu Thần Dật, “Tiểu tử cậu cũng có ngày hôm nay nha, được rồi, lo về sớm đi. Phụ nữ mà, cậu phải chọn lúc cô ấy không phòng bị nhất để nói, bảo đảm cậu nói gì bọn họ cũng đồng ý.”

Khóe miệng Chu Thần Dật giật giật, “Anh Bành, em về trước đây. Anh lo thu xếp mọi việc đi.”

“Đi, đi... Tôi sẽ gánh cho cậu.” Bành Chiêu gật gật đầu.

Vừa mới hơn bốn giờ chiều, Chu Thần Dật đã về rồi. Hường Vi liếc mắt nhìn qua lại anh một vòng, “Sao hôm nay lại về sớm vậy?”

Chu Thần Dật cười cười, “Không có chuyện gì, có anh Bành làm thay anh rồi.”

Hường Vi chu miệng, “Anh vậy mà lại trốn việc hả?”

“Nói cái gì thế hả? Anh là lại người như vậy sao? Đi thôi, đi mua thức ăn trước đã, anh biết chắc là cả ngày hôm nay em không ra khỏi cửa đúng không.”

Hường Vi trừng mắt nhìn anh một cái, “Để em đi thay quần áo trước đã, anh chờ đó.”

Mười phút sau, hai người đều thay quần áo thường mặc hàng ngày ra ngoài, siêu thị cách chỗ ở của bọn họ rất gần. Chu Thần Dật phụ giúp đẩy xe, Hường Vi đi bên cạnh lựa chọn đồ ăn, rau dưa, lại mua một ít đồ dùng hàng ngày rồi mới về nhà.

Sau khi về đến nhà, Hường Vi đeo tạp dề bắt đầu nhặt rau, Chu Thần Dật cười tủm tỉm nói: “Vi Vi, anh ra ngoài một chút rồi trở về liền. Rửa thức ăn xong thì để qua một bên đó, em nghỉ ngơi đi, lát nữa anh về nấu cho.”

Hường Vi nhìn anh, “Anh đi đâu thế?”

Chu Thần Dật cười tủm tỉm vuốt vuốt đầu Hường Vi, “Xuống dưới lầu một tí, sẽ trở về nhanh thôi.”

“Anh đi đi, à...đúng rồi, lúc nãy em quên mua muối, anh đi tiện thể mua luôn một bịch về nha.”

“Được...”

Khoảng mười mấy phút sau Chu Thần Dật về, anh cầm bịch muối i-ốt vào bếp, “Bên ngoài trời mưa rồi, lạnh cực kỳ, ngày mai đi làm em hãy mặc nhiều một chút.”

Hường Vi bầm thịt, rồi thêm chút gia vị xong mới ngẩng đầu lên nhìn anh, giật mình nhảy dựng, “Sao tóc anh ướt hết trơn vậy, mau lấy khăn lau để bị cảm bây giờ.”

“Anh biết rồi.” Chu Thần Dật nói xong xoay người đi vào phòng tắm lấy khăn lông lau khô tóc, cởi quần áo ướt ra thay bằng áo len màu cà phê. Thay quần áo xong Chu Thần Dật bước vào phòng bếp, nhìn thấy tất cả nguyên liệu đều đã cắt gọt xong đang được đặt ngay ngắn chỉnh tề, cười cười với Hường Vi. Hường Vi vừa cười vừa đeo tạp dề cho anh, sau đó đứng bên cạnh nhìn anh nấu ăn. Người đàn ông cao 1m84 mà trước ngực lại mang một cái tạp dề hình con vịt màu đỏ chót, nhìn thế nào cũng thấy thật buồn cười. Chu Thần Dật tập trung đồ dầu, thả thức ăn, thêm gia vị, cầm xẻng đảo qua đảo lại, động tác làm liền một mạch, nhưng mà Hường Vi ở bên cạnh càng xem lại càng muốn cười, cuối cùng thật sự là không nhịn được nữa, vội vàng chạy ra phòng khách cười không ngừng.

Hường Vi nhìn thấy túi đồ gì đó để trên ghế sa-lon, cô không biết vừa rồi anh ra ngoài mua cái gì, tưởng là mua thuốc ai ngờ vừa mở ra Hường Vi nhìn thấy liền đỏ mặt, vội vàng đem đồ cất lại chỗ cũ.

Chu Thần Dật bung đồ ăn ra ngoài, thấy Hường Vi ở trong phòng khách đi tới đi lui, cười cười nói: “Đi rửa tay rồi ăn cơm, nhanh một chút...”

Hường Vi hít thở sâu, qua phòng để rượu lấy một chai rượu ra. Chu Thần Dật vừa nhìn thấy mặt cũng muốn tái rồi, “Vi Vi, hôm nay em lại muốn uống rượu?”

“Làm sao? Em không thể uống sao?”

Chu Thần Dật vội vàng đi tới, lấy chai rượu trong tay cô cất vào phòng để rượu, “Lúc khác thì có thể uống, nhưng hôm nay em không được uống nữa.”

“Hả... Vì sao? Vì sao em không được uống? Chu Thần Dật, làm sao anh có thể như vậy?”

Đầu Chu Thần Dật đầy vạch đen, nhìn Hường Vi, “Em xác định em muốn uống? Hường Vi, em có thể chinh người như vậy sao? Em nói đi, tối hôm qua em... Em thì ngủ ngon lành, còn hành hạ anh quá mức. Em cô gái này thật là... Anh đã sắp không nâng dậy nổi rồi, sớm muộn gì cũng bị em hại chết!”

Mặt Hường Vi đỏ lên, miệng lâu bầu lẩm bẩm nhỏ giọng nói: “Không phải anh đã có Tiểu tứ, Tiểu ngũ cô gái rồi sao!?”

“Em còn ở đó lẩm bẩm cái gì hả? Đi ăn cơm, còn ầm ĩ nữa xem anh dạy dỗ em như thế nào.” Chu Thần Dật vừa nói vừa nhìn chăm chăm Hường Vi.

Hường Vi chỉ cảm thấy ánh mắt ấy vô cùng nóng bức, hơi ngượng ngùng xoay đầu, “Đi ăn cơm. Em đói bụng, buổi trưa em không ăn gì nhiều cả.”

Dù sao sự việc cũng đã định, Chu Thần Dật bình thần ăn cơm, nhưng tâm lý Hường Vi lại không ổn, lúc ăn cơm thiếu chút nữa vùi đầu vào chén cơm luôn rồi. Chu Thần Dật nhìn dáng vẻ của cô, khóe miệng vênh lên, lựa lúc cô không nhìn thấy điều chỉnh lại vẻ mặt, nghiêm túc nói: “Ăn cơm ngon không? Nhìn xem đầu em cũng muốn dán vào trong chén rồi. Ăn nhiều một chút, nhìn em rất gầy.” Vừa nói vừa gấp mỗi loại một chút thức ăn vào trong chén cho cô.

Hường Vi cầm đũa hất hất thức ăn trong chén, có chút tức giận trừng mắt nhìn anh. Chu Thần Dật làm bộ nghiêm mặt, “Nếu như em không muốn thì thôi.”

Hường Vi đặt đũa xuống, có chút buồn bực nói: “Ai nói em không muốn.”

“Vậy sao em chỉ ăn cơm mà không ăn đồ ăn, cũng không thèm nói chuyện với anh.”

Hường Vi chu miệng, hai hàng lông mày nhăn lại, cầm đũa dùng sức đâm thức ăn trong chén, “Anh nghĩ em giống như anh sao, là do em hồi hộp được chưa!”

Chu Thần Dật thấy cô thật sự nổi giận, cũng không dám trêu chọc cô nữa, vỗ vỗ tay trái của cô, “Ngoan, không phải còn có anh ở đây sao. Ăn cơm trước đi, những chuyện còn lại giao cho anh.”

Lúc này sắc mặt Hường Vi mới dần ra, ngẩng đầu nhìn anh, “Đây chính là anh nói đó nha, vậy anh rửa chén đi.”

Hai người ăn cơm xong, Chu Thần Dật ở phòng bếp rửa chén đĩa. Trong lòng Hường Vi hồi hộp, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn vào phòng bếp, chỉ nghe thấy âm thanh đang rửa chén và tiếng nước chảy ào ào.

Hường Vi nghĩ chắc một lát nữa anh mới ra, rón rén đi vào phòng kế bên, lấy chai rượu hôm qua vẫn chưa uống hết ra, cũng không dám uống nhiều, tùy tiện uống hai miếng liền vội vàng cất rượu vào chỗ cũ, rồi chạy về ngồi trên sa-lon xem tivi.

Chu Thần Dật rửa chén đĩa xong ra ngoài, thấy Hường Vi ngồi ngay ngắn trên sa-lon xem tivi, có chút hoài nghi nhìn cô một cái, lại đến phòng kế bên nhìn một chút, hỏi Hường Vi,

“Không phải em thừa dịp anh rửa chén mà chạy vào uống trộm rượu đây chứ?”

Hương Vi vội vàng lắc đầu, “Không có, em thề, tuyệt đối không có.”

Chu Thần Dật nhìn thời gian, mới vừa đúng bảy giờ, đi đến ngồi bên cạnh Hương Vi, lấy điều khiển từ xa bấm đến kênh tin tức. Hương Vi ngồi bên cạnh vừa lén lút nhìn anh, vừa lặng lẽ xê dịch ra bên kia một chút, mới dịch chuyển được hai bước đã bị Chu Thần Dật bắt lại, trực tiếp ngã ngồi vào trong lòng anh.

Hai tay Chu Thần Dật vòng qua ôm cô, cầm đặt trên đỉnh đầu cô, “Xem tin tức một chút đi.”

Hương Vi ừ một tiếng, toàn thân thả lỏng, cả người đều vùi trong ngực anh, sống lưng chống đỡ lồng ngực ấm áp của anh. Suy nghĩ của Hương Vi đã sớm bay ra ngoài không gian rồi đâu còn tâm trí mà xem tin tức, trong lỗ tai chỉ nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn và tiếng hít thở của anh mà thôi. Lúc ban đầu, mặc kệ là hai người có giả vờ hay không nhưng ít nhất còn có thể xem ti vi, vậy mà khoảng mười phút trôi qua, liền chống đỡ không được nữa rồi.

Chu Thần Dật cúi đầu xuống hôn lên má cô, hóc-môn bắt đầu hấp dẫn lẫn nhau, Hương Vi xoay người hai vòng lên ôm cổ anh, môi lưỡi dây dưa, thở dốc ồ ồ, bàn tay vốn đang đặt bên hông Hương Vi đã từ từ luồn vào trong quần áo, nhẹ nhàng vuốt ve làn da nhẵn bóng.

Tay anh có phần thô ráp, đây là vết chai do huấn luyện một thời gian dài tạo thành, nhẹ nhàng lướt qua da thịt mềm mại, gợi lên cảm giác kích thích. Ánh mắt Hương Vi mơ màng, cảm giác môi của anh mang theo lửa nóng chết người, dọc theo cổ cô chậm rãi hôn sâu xuống, còn một tay kia lại vuốt ve dọc theo sống lưng, lúc đụng đến ba hàng khuy áo, nhẹ nhàng đẩy ra, chậm rãi khoác lên một bên khuôn ngực đầy đặn...

Dục vọng khiến cho hai gò má cô đỏ bừng, hô hấp dồn dập, chỉ có thể vô lực ôm cổ và tựa vào lòng anh, mọi thứ dường như đã cách cô rất xa, chỉ còn lại sao động xa lạ khiến cô không nhìn được mà giãy dụa thân thể.

“Chương trình ‘Bản tin thời sự’ đến đây xin kết thúc, cảm ơn mọi người đã quan tâm theo dõi, xin kính chào tạm biệt và hẹn gặp lại!” Âm thanh người dẫn chương trình truyền đến, giống như cách mấy đời, âm nhạc kết thúc chương trình vang lên, Hương Vi phục hồi lại tinh thần, có chút xấu hổ trùng to mắt, giờ phút này vật kia đang chĩa vào người khiến cho trái tim cô đập điên cuồng, trong lúc nhất thời không biết phải làm thế nào, chỉ có thể ngây ngốc nhìn anh.

Chu Thần Dật ngẩng đầu lên, bởi vì bị nhiễm một tầng dục vọng mà đôi mắt hẹp dài có chút mờ lung, Chu Thần Dật cọ xát gương mặt cô, “Chúng ta vào giường nhé?”

Hơi thở nóng rực phun lên mặt Hương Vi, khiến đầu cô có chút choáng váng, chỉ có thể gật gật đầu. Chu Thần Dật ôm cô, trong tay cầm theo túi nilon đã mua lúc nãy, đi thẳng vào trong phòng, ngay cả ti vi cũng chẳng muốn tắt.

“Ti vi còn chưa tắt kia.” Đầu Hương Vi úp sấp trên vai anh, lên tiếng nhắc nhở. Nhưng mà không nghĩ tới âm thanh vừa phát ra lại mềm mại yếu ớt chứ không mạnh mẽ như ngày thường.

Chu Thần Dật đá bay cửa phòng rồi bước vào, “Đợi lát nữa anh sẽ đi tắt.” Nói xong liền ôm Hương Vi đi tới giường.

Lúc này Hương Vi có uống tí rượu nên bây giờ đầu có chút choáng váng, bị đè ở phía dưới ý thức lại càng mê mang, quần áo bị cởi lúc nào cũng không rõ ràng lắm, dù sao chờ cô hồi phục lại tinh thần, đối phương đã trần truồng nửa người trên, quần cũng không thấy đâu,

chỉ còn dư lại một cái quần lót căng chặt thành cái lều nhỏ.

Hương Vi cảm thấy máu nóng toàn thân đều bốc lên trên mặt, ánh đèn sáng chói khiến cô không thể thả lỏng được, Hương Vi một tay che mặt, một tay che trước ngực, “Tắt đèn trước đã...”

Chu Thần Dật cười cười, tắt đèn lớn, chỉ có điều vẫn bật đèn trên tường, ánh đèn màu da cam khiến cho người ta cảm giác được một vàng sáng nhu hòa. Hương Vi lặng lẽ hé tay ra nhìn anh, da thịt màu lúa mạch bóng loáng dưới ánh đèn lấp lánh, bả vai rộng lớn, cơ bụng tám khối, cặp mông vênh lên... Vì anh đưa lưng về phía ánh đèn trên tường nên khuôn mặt trong bóng tối nhìn có chút mơ hồ, đôi mắt hẹp dài mang theo dự vọng nhìn cô chăm chăm, từng bước một đi về phía cô...

Chu Thần Dật kéo tay cô đang che mặt xuống, hôn hai gò má, rồi dần dần xuống phía dưới, dọc theo cổ, xương quai xanh, trượt đến hai ngọn núi, khẽ cắn, mút thỏa thích... Một bàn tay lướt qua bụng di chuyển xuống phía dưới, khiêu khích cảnh đẹp sâu trong rừng rậm...

Ý thức Hương Vi mơ hồ, trong miệng phát ra những tiếng ngâm nga như mèo kêu, không tự chủ được mà co hai chân lại... Chu Thần Dật lật người cô lại, để cho cô nằm úp sấp trên giường, đầu lười vẽ vòng tròn trên sống lưng cô, dọc theo hai vai một đường hôn xuống... Đợi đến khi anh cảm thấy vừa đủ, mới cầm lấy cái hộp đang để bên cạnh qua, đưa tay mở ra cho vào... Một tay vuốt ve toàn thân cô, một tay lại cọ xát trong u cốc, mở rộng...

Ngón tay tiến vào, cảm giác khó chịu qua đi rất nhanh, Hương Vi từ từ bắt đầu thích ứng nhịp điệu của anh... Nước nhờn chảy ra ướt sũng, Chu Thần Dật mới lật cô lại, nâng một chân cô lên, bỗng chốc tiến thẳng vào.

Bất ngờ xảy ra xâm nhập, đau đớn khiến Hương Vi bật khóc oa oa, chỉ cảm thấy bị dao cắt cũng không đau đớn như vậy. Chu Thần Dật nhẹ nhàng liếm nước mắt của cô, tỉ mỉ hôn môi cô, vừa cọ xát vừa an ủi, “Ngoan, lập tức sẽ không đau nữa.”

“Bảo bối, anh yêu em...”

“Bảo bối, có cảm giác được hiện tại anh đang ở trong thân thể em không, hửm...?”

--- ---

Mọi việc diễn ra như thế khiến Hương Vi rất thẹn thùng, nhưng ngược lại thật sự là hóa giải bớt một phần tâm tình khẩn trương của cô, cộng thêm tác dụng tê dại của rượu, không bao lâu sau cũng thích ứng được. Cùng anh thúc đẩy từng chút, từng chút một, mãi đến khi tiến vào hoàn toàn, ngập sâu trong người cô, lần này Hương Vi cũng không kêu đau nữa mà chỉ là rên rỉ nhìn anh... Làm thêm vài lần, rút ra rồi đút vào, sau khi chuyển động một hồi, bên trong dường như đã thích ứng, Hương Vi có chút cảm giác, hai tay bắt đầu vuốt ve sống lưng anh... Tiếng thở dốc nặng nề, tiếng ngâm nga lưu luyến thì ào ào nhỏ nhẹ, cuối cùng hòa tan vào trong ánh đèn màu da cam....

Chương 60

Editor: TRẦN THU LỆ

Ngày hôm sau, lúc Hường Vi tỉnh lại đã là buổi trưa, ngồi trên giường một hồi rồi mới lấy quần áo được sắp xếp gọn gàng bên cạnh mặc vào. Lúc bò xuống giường, hai chân run lên, miệng Hường Vi không khỏi mắng vài câu. Hường Vi đã đói bụng đến nỗi phát ra tiếng ục... ục, di chuyển đến phòng khách có chút khó khăn, thức ăn trên bàn ăn đã nguội lạnh, Hường Vi đành phải bỏ vào lò vi sóng hâm lại rồi mới ăn.

Ăn cơm xong, Hường Vi khôi phục lại chút tinh thần, nhưng cả người vẫn mệt mỏi muốn chết, gọi điện thoại cho chị Julie, nói cô không được thoải mái nên ngày mai mới có thể đi làm được. Julie an ủi cô vài câu, bảo cô phải nghỉ ngơi cho khỏe, không cần phải gấp gáp chuyện công việc.

Hường Vi ngồi trên ghế sa-lon ngẩn người, cô cứ như vậy mà giao bản thân mình cho anh! Đối với chuyện tối hôm qua, cô cũng không phải là loại người bụng đang đói có người mời ăn thì kêu no rồi mà từ chối, tuy lúc vừa mới bắt đầu đau muốn chết, nhưng nửa phần sau coi như cô cũng cảm nhận được một chút gọi là “Cá nước thân mật”. Toàn bộ quá trình Chu Thần Dật đều có vẻ rất để ý đến cảm nhận của cô, cũng không hề một mực theo đuổi hứng thú của bản thân, về điểm này, Hường Vi vẫn rất thỏa mãn. Nhưng mà đối với một người có sức chịu đựng và khí lực bền bỉ, Hường Vi buồn bực, cô không phải là đối thủ của anh ấy! Càng làm cho Hường Vi xấu hổ thêm nữa là, ở trên giường người này toàn nói những lời thô tục, so với con người ăn nói thường ngày của anh thật sự là kém quá xa!

Ngồi trên ghế sa-lon ngây người một hồi, Hường Vi thật sự mệt mỏi muốn chết, bò đi ngâm nước nóng sau đó về phòng đi ngủ. Tuy tối hôm qua chỉ làm có hai lần, nhưng cũng đã vét hết sạch toàn bộ khí lực của cô rồi, tiếp lần sau nữa cô chẳng còn chút khí lực nào, thậm chí còn để anh ôm cô vào phòng tắm tắm cho mình.

Buổi chiều Chu Thần Dật gọi điện thoại cho cô nói hôm nay anh không thể về được, bảo cô đừng chờ anh. Ngoài miệng Hường Vi liên tục xưng vâng nhưng trong lòng chỉ mong sao đêm nay anh đừng về.

Ngày hôm sau, Hường Vi đi làm với tinh thần sáng khoái, Julie nhìn cô lên xuống chăm chăm, “Vi Vi, không phải em nói em bị ốm sao? Chị thấy mặt mày hồng hào, đâu có dáng vẻ của người bị ốm đâu chứ?”

Hường Vi cười cười, “Chị Julie, quả thật thân thể em không được thoải mái. Hai ngày qua không có em công ty có xảy ra chuyện gì không?”

Julie trừng mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, “Thân thể của em nhỏ bé như thế này, hãy bảo vị kia nhà em thương tiếc một chút đi, đừng có lấy em lấn qua lấn lại như vậy.”

Mặt Hường Vi đỏ lên ngay lập tức, tay theo bản năng sửa sang lại quần áo, hôm nay cô mặc áo len kín cổ, chính là sợ bị người ta nhìn thấy những dấu hôn còn chưa tan trên cổ. Julie chính là “Hỏa nhãn kim tinh”(Đôi mắt của Tôn Ngộ Không), vừa thấy dáng vẻ của Hường Vi như vậy, khóe miệng không nhịn được giật giật, “Chị nói này cô hai, hai ngày nay em không

đến công ty, không phải là cùng anh ta lăn qua lăn lại trên giường chứ! Chẹp chẹp...”

Hương Vi hơi sượng mặt, cũng may hiện giờ đang ở văn phòng của cô, nếu không mặt mũi cô còn biết để đâu nữa đây. Hương Vi nhìn Julie, “Chị Julie, chị suy nghĩ nhiều quá rồi đấy, tiếp theo có sắp xếp hành trình gì hay không? À, gần đến lễ Giáng Sinh rồi, chị có tính trở về Mỹ không? Chị biết lễ Giáng Sinh em luôn luôn...”

Julie gõ đầu Hương Vi một cái, “Năm nay sẽ không như thế nữa, đúng rồi, ngày bảy tháng một chúng ta sẽ nói chuyện ký hợp đồng với Long Đăng, chị đã xem danh sách nhân viên đến đây của bọn họ, tám chín phần là có tên bạn trai cũ của em, căn cứ vào địa vị cấp bậc, em nhất định phải tham gia.”

Khóe miệng Hương Vi giật giật, “Không... Không có đâu. Lý Bác bận rộn như vậy, không nhất định sẽ tham dự, chị Julie, chị suy nghĩ nhiều rồi.”

Hương Vi nhướn lông mày, “Vốn là chị cũng không tin, nhưng em lại ở đây, anh ta nhất định sẽ có mặt, tin tưởng chị, không sai đâu.”

Hương Vi thở dài, nghiêm mặt nói: “Chị Julie, mặc kệ trước kia giữa em và anh ta xảy ra chuyện gì, tất cả đều đã là chuyện của quá khứ rồi. Anh ta đến hay không đến, đối với em mà nói cũng không có ảnh hưởng gì cả.”

Julie sờ sờ đầu Hương Vi, “Vâng, đúng, chị chỉ trêu em chơi thôi, em lại tin là thật! Yên tâm đi, hiện giờ em đã có bạn trai, sao chị có thể bà tám mà hy vọng em và anh ta có chút gì được chứ? Vi Vi, em có thể nghĩ được như vậy chị rất vui. Được rồi, chị đi làm việc đây.”

Hương Vi gật gật đầu, nhìn Julie vừa đi vừa hát thì không nhìn được mà thở dài, chị Julie này... Lúc nào cũng có thể vui vẻ như vậy.

Hương Vi ngồi trên ghế, cầm ly cà phê lên khuấy khuấy uống một hớp rồi mới mở máy tính lên, Lý Bác có tới hay không, cô thật sự không để ý!

Lễ Giáng Sinh, Hương Vi cho mọi người trong ty nghỉ một buổi, dù sao đa số mọi người cũng không biết đi chỗ nào, cô đã sớm nghe nhân viên nói thích đi đâu đó, cứ gò bó bọn họ như vậy mãi cũng không tốt, còn không bằng để cho bọn họ nghỉ ngơi chơi đùa, thả lỏng tâm tình.

Hương Vi về nhà sớm, rửa tay hầm canh, hôm nay cả nhà chị Mạn đến đây ăn cơm, dĩ nhiên Hương Vi phải chịu khó một chút. Trước mặt người khác, Hương Vi trước sau như một đều rất giữ mặt mũi cho Chu Thần Dật, nhất là trước mặt đồng đội của anh, cho tới bây giờ chưa từng khiến anh khó xử, ngược lại làm thế nào để nổi bật lên tính tự tôn của đàn ông, cô sẽ làm như vậy, lúc ăn cơm còn có thể gấp thức ăn cho anh. Người ở bên ngoài nhìn thấy, thầm nghĩ Chu Thần Dật gặp vận cứt chó gì mới có thể gặp được một cô bạn gái xinh đẹp như vậy, vừa biết chăm sóc, có khả năng kiếm tiền lại còn có thể xuống được phòng bếp nữa. Chu Thần Dật thì đặc biệt khen ngợi hành động của Hương Vi, mặc dù sau lưng bị Hương Vi đối xử kêu gọi, sai khiến thế nào anh cũng không có một lời oán giận! Dù sao cũng không bị người khác nhìn thấy, bà xã của mình dày vò mình thế nào cũng được, anh tự nguyện!

Con trai của chị Mạn tên Bành Quân đã năm tuổi, cũng là một tên tiêu tử nghịch ngợm phá phách. Nhưng mà đứa nhỏ này lại rất dính Hương Vi, Hương Vi cảm thấy bản thân mình rất được trẻ con yêu thích, đối với chuyện này cô cực kỳ đắc ý, còn khoe trước mặt Chu Thần Dật, Chu Thần Dật đành phải nhìn cô dờ khóc dờ cười.

“Dì Vi Vi...”

Bành Quân vừa nhìn thấy Hường Vi thì rất vui mừng, giống như một viên thịt tròn vo chạy tới ôm chân Hường Vi. Tay Hường Vi dính đầy dầu mỡ nên không dám sờ bé, nhìn Bành Quân một chút, “Quân Quân, ba mẹ con đâu?”

“Bọn họ ở phía sau.” Bành Quân giương đôi mắt sáng lấp lánh lên mong chờ nhìn Hường Vi

Hường Vi thấy bé giống như dáng vẻ của con chó Nhật, cười cười, “Dì có mua súng cho con trên ghế sa-lon ấy, con tự đi lấy đi.”

Miệng Bành Quân a a a vội vàng chạy ra, Hường Vi cười cười nhìn dáng vẻ hạnh phúc của đứa nhỏ cầm súng chơi đùa, đi đến cửa sổ bên giường mở ra nhìn xuống, không thấy Bành Chiêu và Thôi Mạn đâu, như thế này mới trở lại phòng bếp.

Không bao lâu sau, Chu Thần Dật, Bành Chiêu và Thôi Mạn cùng lên tới nơi, Hường Vi mở cửa, “Em nói làm sao mọi người còn chưa lên đây.”

Bành Chiêu cười cười, “Em đâu, bọn anh lại tới ăn cơm chục đây.”

Thôi Mạn đẩy ông xã một cái, “Vi Vi, Quân Quân đã lên chưa, đứa nhỏ này bọn chị ở phía sau mà la réo không ngừng.”

Hường Vi gật gật đầu, “Có lên rồi chị. Quân Quân...”

Bành Quân cầm súng của mình, rất có khí thế mà đi tới, cầm súng giơ lên ngắm bắn ba mình, “Giơ tay lên, không được nhúc nhích.”

Bành Chiêu nhìn con trai chăm chăm, vỗ đầu bé, “Xú tiểu tử, dám lấy súng ngắm bắn lão tử?”

Bành Quân cười hì hì, chạy tới ôm chân ba mình, “Ba ba, ba ba... Đây là dì Vi Vi mua cho con.”

Thôi Mạn nói: “Quân Quân, vậy con đã nói cảm ơn dì chưa?”

Lúc này Bành Quân mới xấu hổ nhìn Hường Vi, “Cảm ơn dì Vi Vi.”

Mấy người vào phòng, Hường Vi để bọn họ ở phòng khách, còn mình vào phòng bếp nấu cơm. Tài nghệ nấu nướng của chị Mạn rất tệ, Hường Vi cũng không dám cho cô ấy vào, thức ăn mà để cho cô ấy làm là coi như xong, Chu Thần Dật bước vào hỏi có cần anh giúp gì không, Hường Vi lắc đầu, chỉ bảo anh ở ngoài tiếp khách là được.

Vợ chồng Thôi Mạn ăn cơm rất vui vẻ, khen ngợi tài nghệ nấu nướng của Hường Vi rất tốt, Bành Quân vui đùa liêu mạng ăn, ăn đến nổi dầu mỡ dính đầy trên miệng, Hường Vi nghĩ tới đứa nhỏ này gặp phải người mẹ không biết nấu ăn, thật là bi kịch mà!

Ba người này quả thật là tới đây ăn cơm chục, nói với Hường Vi vài câu xong thì trở về nhà, Hường Vi nhìn bàn thức ăn sạch trơn, nhìn Chu Thần Dật liếc mắt một cái, “Ngày thường bọn họ phải ăn cơm như thế nào vậy? Nhìn Quân Quân vẫn còn nhỏ như thế, chị Mạn thật sự nên đi học nấu ăn rồi.”

Chu Thần Dật vỗ vỗ tay bà xã, “Không có việc gì, bọn họ cũng không có đói chết. Hôm nay em đã mệt rồi, nghỉ ngơi đi, anh đi rửa chén.”

Hường Vi là người rất ghét rửa chén, bạn bảo cô ấy nấu cơm thì được chứ bảo cô rửa chén thì so với lên đoạn đầu đài còn khổ hơn. Hường Vi rất ghét rửa chén dính dầu mỡ, vô cùng không thích, cho nên trong nhà từ trước đến giờ đều do Chu Thần Dật rửa chén.

Hường Vi đang vẽ nên không chú ý đến Chu Thần Dật, Chu Thần Dật rất khó chịu, làm hòa thượng bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới được ném qua thịt bây giờ bắt anh phải ăn chay

trở lại, anh có thể đồng ý sao? Dĩ nhiên là không thể nào.

Mới hoàn thành được hai bức tranh, Chu Thần Dật lập tức lấy hai bức tranh lại, nói: “Ánh đèn này không thể so với ánh sáng tự nhiên, như vậy rất tổn hại đến mắt.”

Hương Vi suy nghĩ một chút thấy cũng đúng, nói: “Xếp lại đi, dù sao em cũng vẽ xong rồi. Máy giờ rồi anh?”

“Tám giờ ba mươi rồi.”

Hương Vi gật gật đầu, duỗi thắt lưng, nghiêng đầu nhìn Chu Thần Dật, “Anh nhìn em xong chưa?”

Chu Thần Dật cười cười, cởi áo khoác, đi tới ôm eo của cô, cúi đầu cọ cọ vào chóp mũi cô, hơi thở ấm áp phun lên mặt cô, “Em nói xem anh nhìn em để làm gì, hửm?”

Hương Vi oán trách nhìn anh một cái, đưa tay cầu anh một phen, “Anh lại trêu chọc em!”

Chu Thần Dật kéo tay cô xuống, cắn lỗ tai cô, “Ngoan nào bảo bối, em không nhớ anh sao?”

Mặt Hương Vi đỏ bừng, lắc đầu, “Không nhớ.”

“Bảo bối ~ đừng ăn ở hai lòng, anh biết em nhớ anh...”

“Ai nói em nhớ anh, toàn nói bừa.”

Chu Thần Dật kéo tay cô úp lên lên trán đang chống lên của mình, “Được rồi, là anh nhớ em được chưa. Bảo bối ~” Nói xong ôm lấy Hương Vi cùng lăn lên giường(Phi lễ chó nhìn, hì hì)

Chương 61

Editor: TRẦN THU LỆ

Ngày ngày trôi qua rất nhanh đã đến ngày bảy tháng một, Hương Vi suy nghĩ mấy ngày, cuối cùng Hương Vi vẫn quyết định nói chuyện ngày hôm đó cho Chu Thần Dật biết, một chút cũng không sót, trong lòng Chu Thần Dật thật sự rất khó chịu, dù gì cô và bạn trai cũ cũng đã từng có một đoạn tình cảm tốt mà. Hương Vi nghĩ đến ngày mai hai bên sẽ kí hợp đồng nên cũng không dám cùng anh lẩn qua lẩn lại, chỉ có thể dùng tay giúp anh giải quyết khiến Chu Thần Dật tức giận nói ngày mai sẽ dạy dỗ cô một trận ra trò.

Thời gian trôi qua nhiều năm như vậy, đây là đầu tiên Hương Vi và Lý Bác gặp lại nhau, bây giờ trông Lý Bác thành thực hơn trước kia rất nhiều, vẫn đeo mắt kính như trước kia nhìn rất tao nhã và lịch sự nhìn anh càng tăng thêm sức quyến rũ của đàn ông.

Trước khi bắt đầu bàn bạc, hai bên bắt tay nhau, trên mặt Hương Vi mang theo nụ cười chuyên nghiệp, ánh mắt cũng không dừng lại trên người Lý Bác quá lâu.

Thời gian bàn bạc cũng không tốn bao lâu, hôm nay Lý Bác tới chủ yếu là để gặp Hương Vi nên mới lấy lý do bàn bạc công việc, sau đó là việc riêng rồi. Anh cũng không vội vàng tìm cô nói chuyện, mà chỉ liên tục âm thầm quan sát cô, đã nhiều năm rồi không gặp, dáng vẻ của cô càng ngày càng xinh đẹp và có khí chất.

Thừa dịp mọi người không chú ý, Lý Bác nhìn Hương Vi nói: “Mấy năm nay em sống thế nào?”

Hương Vi cười cười, gật đầu, “Tốt lắm. Vậy còn anh?”

Lý Bác mím môi không trả lời. Hương Vi cười cười, cũng không nói lời nào, mở to mắt nhìn Julie.

Sắc mặt Lý Bác bình tĩnh trở lại, nói với Hương Vi: “Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện một chút đi.” Nói xong cũng không chờ Hương Vi trả lời trực tiếp đứng dậy đi thẳng ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt Hương Vi không được tốt lắm, cô không hề nghĩ sẽ cùng anh ấy gặp mặt nói chuyện riêng, Julie lặng lẽ bóp vai Hương Vi, “Em đi đi...”

Hương Vi lắc đầu, “Không cần thiết đâu.”

“Vi Vi, chị thấy anh ấy dường như vẫn chưa hết tình cảm với em. Em...”

“Chị Julie, em đã có bạn trai rồi, em cũng không muốn khiến Chu Thần Dật khó chịu. Đã nhiều năm như vậy, em đối với anh ấy ngoại trừ áy náy ra thì đã không còn một chút xíu tình cảm gì nữa rồi. Chúng ta trở về đi, chuyện này đã xử lý xong hết rồi, em không muốn ở lại đây nữa.”

Julie thở dài, “Được rồi...”

Hương Vi hơi mệt nên đi vào toilet rửa mặt, tẩy hết son phấn trên mặt, làm cho làn da sạch sẽ sau đó bôi một ít nước làm trắng da rồi mới rời khỏi. Hương Vi vừa mới bước ra khỏi toilet, đã bị người ta giữ chặt bả vai, Hương Vi quay đầu sững sờ nhìn anh.

Lý Bác lôi kéo Hương Vi vào trong một phòng bao, Hương Vi hơi tức giận, ngồi trên ghế, “Tổng giám đốc Lý, anh có ý gì đây?”

Lý Bác nhìn chăm chăm vào Hướng Vi, nghe thấy cô gọi mình như vậy, trong lòng có phần khổ sở, “Vi Vi, chúng ta...”

“Tổng giám đốc Lý, anh vẫn nên gọi đầy đủ tên của tôi đi. Hiện giờ anh đã lập gia đình, tôi cũng có cuộc sống của tôi, nên không cần phải xưng hô thân mật như vậy đâu.”

Lý Bác vươn tay ra rồi lại thu trở về, “Em? Cho dù nói thế nào thì giữa chúng ta cũng từng có một đoạn tình cảm, em...”

“Nếu như anh tới tìm tôi chỉ để ôn lại chuyện cũ, vậy thì không cần đâu. Những cái đó đều đã là chuyện của quá khứ rồi, không cần thiết phải nói nữa.” Về mặt Hướng Vi sa sầm nói.

Lý Bác cười khổ một hồi, “Anh biết, lần này anh tới cũng chỉ muốn biết em sống có tốt hay không thôi. Thứ lỗi, là anh suy nghĩ nhiều rồi.”

Hướng Vi thấy anh như vậy, thì có chút thả lỏng, thở dài, “Em thật sự sống rất tốt. Hãy quên những chuyện trước kia của chúng ta đi, năm đó em lấy khoản tiền kia, anh cứ coi em như là một người phụ nữ ham hư vinh cũng được.”

Lý Bác nhìn cô, “Anh biết, bây giờ em cũng tốn không ít công sức muốn trả lại khoản tiền đó cho anh. Nếu như lúc trước em không lấy khoản tiền đó, haiz... Thì không biết giờ này em có thể đứng đây được hay không rồi. Lão già nhà anh, từ trước đến giờ đều là một người có lòng dạ độc ác, khi đó anh căn bản không thể làm gì được ông ta. Bây giờ em có thể đứng trước mặt anh nói chuyện, anh thật sự rất vui. So với tính mạng của em thì khoản tiền đó có là gì.”

Hướng Vi thấy anh nói về chuyện năm đó, cũng nói: “Năm đó là em hận anh lừa dối em, nhưng em lại càng để ý đến cái mạng nhỏ của em hơn, ba của anh em không thể chọc vào. Có thể trở thành người của truyền thông quốc tế, em đây là vai phụ nào đâu dám dùng mảnh lối trước mặt ông ấy, dù có mười cái mạng cũng không đủ cho em chơi đùa.”

Lý Bác nghe lời nói đùa tự giễu của cô thì nở nụ cười, “Em nói đúng, ông ấy là một người rất hống hách, ngay cả một con mèo nhỏ cũng không tha.”

Hướng Vi thở dài, “Dựa theo lí trí, em vẫn cảm thấy được năm đó em không làm sai, em là người luôn luôn luyện tiết sinh mạng của mình... Nhưng, dựa trên tình cảm thì em vẫn nên xin lỗi anh, hiện tại nói những lời này cũng không có tác dụng gì nữa. Anh là anh, em là em chúng ta là người ở hai thế giới khác nhau. Chỉ có điều anh giấu diếm em cũng rất kỹ, mấy năm trước em mới biết Long Đằng chính là của anh, em thế mà lại nói chuyện yêu đương với ông chủ của mình hai năm mà vẫn không biết lai lịch của đối phương, đến nước này cũng coi như em rất ngu ngốc rồi.”

Lý Bác đưa tay lấy mắt kính xuống, “Lúc trước, không phải anh cố ý muốn lừa dối em, vẫn luôn muốn nói cho em biết, nhưng tiếc là không tìm được cơ hội nói cho em biết.”

Hướng Vi cười nhìn anh, “Trong truyện cổ tích, tình tiết sau cùng là cô bé lọ lem và Hoàng tử vui vẻ bên nhau. Nghĩ lại cũng thấy thật buồn cười, kết quả của cô bé lọ lem và Hoàng tử cũng chỉ có trong truyện cổ tích mà thôi. Nhưng mà suy nghĩ một chút, ngay cả trong truyện cổ tích cũng không nói bọn họ có thể mãi mãi hạnh phúc hay không, em phỏng đoán hạnh phúc cũng không thể bền bỉ được đâu, bởi vì sự chênh lệch của bọn họ quá lớn. Cảm giác mới mẻ nhất thời cuối cùng cũng sẽ bị cuộc sống vô tình phai mờ. Cho nên nói, Hoàng tử chỉ có thể tìm công chúa, còn cô bé lọ lem thì chỉ có thể tìm chàng kỵ sĩ mới có thể tiếp tục hạnh phúc được.”

Lý Bác bật cười ha ha, “Đã nhiều năm rồi không gặp, em vẫn cứ nói chuyện đáng ghét như vậy, làm cho người ta bức mình không ít.”

Hương Vi nhún nhún vai, “Tính tình của em là như vậy, Thần Dật cũng nói em nói chuyện rất đáng ghét.”

Tay Lý Bác bất chợt nắm chặt một chút, Hương Vi vẫn không chú ý, nghĩ tới gương mặt đen thui tối qua của Chu Thần Dật là muốn cười, Hương Vi nhìn Lý Bác, “Nói nhiều như vậy mà vẫn chưa chúc mừng anh, em chúc anh hôn nhân mỹ mãn, cả nhà hạnh phúc. Thời gian không còn sớm, em phải đi rồi, chị Julie chờ em chắc cũng sốt ruột lắm rồi.”

Lý Bác nhìn vẻ mặt của cô rõ ràng trở nên rất thoải mái, biết cô đang nghĩ đến người nào đó. Trong lòng Lý Bác có hơi chua xót, không lâu trước kia, cô cũng đã từng có vẻ mặt vui vẻ như thế với anh...

“Vậy anh với em cùng đi ra ngoài.” Lý Bác nói

“Hả?” Hương Vi có chút kinh ngạc nhìn anh

“Đi thôi, không phải em nói Julie đang chờ em sao.”

Hương Vi không nghĩ gì nhiều, dù sao thì cũng đã nói rõ ràng nên cả người thoải mái. Quả nhiên Julie đang ở ngoài đại sảnh chờ cô, nhìn thấy cô và Lý Bác cùng đi ra, vội vàng chạy tới kéo tay Hương Vi, “Tổng giám đốc Lý, chúng tôi đi trước đây.” Nói xong liền kéo tay Hương Vi bước đi.

Lý Bác cười nói: “Để tôi đưa hai người về.”

Julie khoát tay, “Không cần, không cần... Chúng tôi tự lái xe tới.”

Ba người vừa ra khỏi cửa lớn, đã nhìn thấy Chu Thần Dật đang đứng bên cạnh xe, Hương Vi trừng to hai mắt, vội vàng vui vẻ chạy tới kéo tay anh, “Sao anh lại đến đây? Trong đơn vị không có việc gì sao?”

Chu Thần Dật vỗ vỗ đầu cô, “Anh đến để đón cô bé ngu ngốc này chứ sao.” Lời nói là nói với cô nhưng ánh mắt lại nhìn về phía người khác, một ánh mắt lạnh nhạt nhìn đối phương.

Julie thấy Chu Thần Dật đến cũng nhẹ nhàng thở ra, khéo mắt lại liếc nhìn Lý Bác, nhìn thấy tay anh hơi giật giật, Julie đột nhiên cảm thấy thật ra Lý Bác cũng thật đáng thương, chỉ là... Haiz, chung quy là Hương Vi và anh ấy cũng không cùng một tầng lớp, cố gắng lôi kéo ở cùng một chỗ chỉ có thể là một thất bại hai bị thương mà thôi, còn chưa nói đến có thể quạu đến chết người nữa đây, ai mà biết được!

Bây giờ, Julie càng nhìn Chu Thần Dật càng cảm thấy Hương Vi và anh rất xứng đôi. Xem ra, Vi Vi nói đùa xuống, thật đúng là không phải giả rồi.

Lý Bác mím môi, một tay giống như vô ý sửa sửa ống tay áo.

Hương Vi kéo tay Chu Thần Dật nói với Julie, “Chị Julie, chị tự lái xe về đi.”

Rõ ràng Chu Thần Dật rất vui vẻ, vô cùng cưng chiều vỗ vỗ đầu Hương Vi, lại liếc mắt nhìn Lý Bác một cái, rõ ràng là mang theo khiêu khích.

Julie đột nhiên cả thấy cô còn đứng ngốc ở chỗ này nữa, sớm muộn gì cũng bị cái không khí quỷ dị này làm cho thần kinh rối loạn mất thôi, quyết định nhanh chóng chạy khỏi đây mới là thượng sách. Julie thấy vẻ mặt trong sáng vô tư của Hương Vi, thật sự rất muốn nói, em thật trâu bò, không thấy người yêu cũ và người yêu đương nhiệm của em đang muốn bùng nổ hay sao? Em còn ở đây ngây ngốc cái gì hả!

Julie cười cười, “Ừ, được rồi. Vậy chị đi trước đây.” Nói xong vội vàng lấy chìa khóa

mở cửa xe bỏ chạy nhanh như chớp.

Hương Vi cười cười, giới thiệu với Lý Bác, “Tổng giám đốc Lý, đây là bạn trai của tôi, Chu Thần Dật. Thần Dật, đây là tổng giám đốc của Long Đăng.”

Hai bên vẫn không chịu bắt tay nhau, một người thì mím môi, một người thì khuôn mặt lại đen thui, chỉ là khẽ gật đầu. Chu Thần Dật sửa lại thành cầm tay Hương Vi, nói: “Vi Vi, chúng ta trở về thôi. Tổng giám đốc Lý, chúng tôi về trước đây, hẹn gặp lại.”

Nói xong trực tiếp kéo tay Hương Vi bước đi, dưới ánh mặt trời, mười ngón tay của hai người đan xen vào nhau, Hương Vi và Chu Thần Dật vừa đi vừa nói chuyện... Lý Bác đứng tại chỗ nhìn hai người nói nói cười cười rất vui vẻ, đợi đến khi bọn họ đi khuất, Lý Bác tự giấu cười cười, lúc này mới mở cửa lái xe rời đi....

Chương 62

Editor: TRẦN THU LỆ

Chuyện của Lý Bác coi như bỏ qua, Chu Thần Dật cũng không hỏi những chuyện trước kia nữa. Mắt thấy đã gần đến cuối năm, Chu Thần Dật và Hường Vi tính toán ngày trở về, hai người quyết định cùng nhau về một lượt.

Trần Mai nghe tin con gái sắp về, dĩ nhiên rất vui mừng, còn luôn hỏi năm nay Tiểu đậu đỏ có về cùng hay không, Hường Vi nói Tiểu đậu đỏ đã đi Mỹ rồi không có ở Thượng Hải, lúc này Trần Mai mới bỏ cuộc nhưng trong miệng vẫn luôn nhắc đến Tiểu đậu đỏ.

Mặc dù Trần Mai thấy năm nay cô và Chu Thần Dật cùng về nhà một lượt nhưng cũng không suy nghĩ gì nhiều, chỉ cười nói hai đứa ở gần nhau, khó có được cùng nhau về nhà một lần.

Hường Vi trở về Bắc Kinh thật sự rất khuôn phép, đa số thời gian đều ngốc ở nhà, có đôi khi Chu Thần Dật gửi tin nhắn bảo cô qua chơi, Hường Vi nhớ tới hiện giờ đang ở trong nhà, mọi việc cần phải chú ý mới được nên không để ý đến đề nghị của Chu Thần Dật. Sợ hai người qua lại liên tục, sẽ bị mọi người hai nhà biết được, chủ yếu là cô vẫn chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt để nói chuyện của bọn họ với mọi người trong gia đình.

Thời gian rảnh rỗi ở nhà, Hường Vi liền mua len về đan áo, dự định sẽ đan cho Chu Thần Dật một cái áo len, nhưng mà cũng không quên đến ba và mẹ.

Sau khi trở về nhà được một tuần, Chu Thần Dật gọi điện thoại bảo cô qua bên đó, Hường Vi thấy mẹ đang nhìn mình nên chỉ nói một tiếng được, rồi vội vàng cúp máy.

Trần Mai ngồi trên ghế sa-lon gỡ sợi len, “Ai gọi thế?”

“Một người bạn, mẹ, con ra ngoài một lát. Có việc gì thì gọi điện thoại cho con.” Hường Vi vừa nói, vừa sửa sang lại quần áo, lấy khăn quàng lên cổ rồi đi ra ngoài.

Trần Mai vẫn chưa kịp nói gì, chỉ thấy con gái đã đi khỏi, đành phải lắc lắc đầu, “Con bé này...”

Hường Vi gõ cửa nhà Chu Thần Dật, cửa vừa mở ra, Chu Thần Dật mặc áo lông màu xanh của quân đội, “Mau vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm.”

Hường Vi vừa bước vào cửa, ánh mắt đảo nhìn xung quanh, “Chú Chu và dì Diệp đi đâu rồi?”

“Hôm nay bọn họ đi dự tiệc, đến tối mới về.” Chu Thần Dật cười nói

Hường Vi vâng một tiếng, quay đầu nhìn Chu Thần Dật, “Vậy sao anh không đi?”

“Anh đi để làm gì. Có đi cũng làm cho mẹ anh thêm khó chịu thôi, hôm nay bọn họ đi dự đám cưới, anh đi theo không phải tự tìm tội cho bản thân à.”

Hường Vi cười ha ha, “Cũng đúng, dì Diệp đã giục anh kết hôn từ sớm rồi mà.”

Chu Thần Dật vươn tay gõ đầu Hường Vi một cái, “Em còn nói, em là cô gái không có lương tâm, em nói xem, em tính khi nào mới công bố quan hệ của chúng ta đây?”

Hường Vi bĩu môi, “Em vẫn chưa chuẩn bị tốt. Dù sao thì anh cũng phải cho em thời gian để thích ứng chứ.”

Chu Thần Dật bất mãn, “Em cô gái này, chúng ta đã ở chung một chỗ lâu như vậy rồi, em còn tính kéo dài đến khi nào nữa?”

“Vậy anh muốn em nói như thế nào? Muốn để cho ba em biết em với anh ở chung sao, muốn ông ấy lộ da em à, anh cũng không phải không biết tính tình của ba em, nếu như ông ấy biết còn không chạy tới tìm anh liều mạng à. Chuyện này không gấp được, chờ thêm một thời gian nữa, em thăm dò mẹ em trước đã.”

Chu Thần Dật cười hì hì một tiếng, ôm Hường Vi vào trong ngực, “Bảo bối ~ Không phải còn có anh sao, là em nói đó, chờ thêm một thời gian nữa, nếu như em vẫn không chịu nói thì anh nhất định sẽ nói ra, dù sao mẹ anh cũng rất thích em.”

Hường Vi cúi eo anh một cái, “Biết rồi. Thật là...”

Chu Thần Dật kéo Hường Vi ngồi lên ghế sa-lon, “Em đã ăn cơm chưa?”

“Đã qua giờ ăn rồi mà anh còn hỏi em ăn cơm chưa. Anh vẫn chưa ăn à? Nếu không thì em đi nấu cho anh chút gì đó nha?” Hường Vi nghiêng đầu nhìn Chu Thần Dật nói

Chu Thần Dật cười cười, áp trán mình vào trán cô, “Trong khoảng thời gian này không gặp em nên nhớ em rồi.” Vừa nói vừa hôn lên hai gò má cô

Hường Vi đỏ mặt, “Đừng như vậy, như thế này mọi người về nhìn thấy sẽ không tốt.”

“Bảo bối ~ Đến tối bọn họ mới về. Anh đã làm hòa thượng gần nửa tháng rồi, dù sao em cũng phải để cho anh ăn mặn một tý chứ. Có được không, bà xã?”

“Không, miệng lưỡi trơn tru, em đi về đây.” Hường Vi liền rời khỏi ngực anh, làm bộ đi về.

Hai mắt Chu Thần Dật nhìn cô chằm chằm ước chừng khoảng nửa phút, thấy cô thật sự muốn đi, trực tiếp vác cô lên vai, phát một phát vào mông cô, “Muốn chạy? Hường Vi, em nhẫn tâm thật đấy.” Khó khăn lắm con dê mới đưa tới cửa, làm sao có thể dễ dàng thả về được chứ!

Hường Vi bị treo ngược, máu huyết dồn xuống não, mặt mày đỏ ửng, “Chu Thần Dật, anh mau để em xuống. Như thế này dì Diệp và chú Chu trở về, em... Em không cần gương mặt này nữa rồi.”

Chu Thần Dật ôm cô lên lầu, “Bảo bối ~ anh đã nói với em rồi, hôm nay bọn họ đi dự tiệc, không đến tối họ sẽ không trở về đâu.”

“Anh nói như vậy thì sẽ như vậy sao, nếu như bọn họ trở về trước thời gian thì anh bảo em phải làm người như thế nào? Mẹ nó, anh không biết tiết chế à!”

Chu Thần Dật không để ý đến cô, tùy cô thao thao bất tuyệt(lải nhải), bước vào phòng của mình, khóa cửa, ném Hường Vi lên giường, mở điều hòa lên chỉnh đến nhiệt độ thích hợp, rồi bắt đầu cởi quần áo của bản thân.

Hường Vi chậm chạp thở mấy hơi mới ngồi dậy được, thấy anh cởi hết quần áo chỉ còn mỗi cái quần lót, mặt đỏ lên, “Thần Dật, đừng như vậy có được không, như thế này ba mẹ anh trở về, ảnh hưởng không được tốt lắm.”

Chu Thần Dật đi tới ngồi bên cạnh cô, vuốt vuốt mặt cô, “Em đang lo lắng cái gì. Không dễ dàng gì anh mới có được khoảng thời gian tốt, bình thường tìm em, em đều trốn trong nhà không gặp được. Không có chuyện gì đâu, không đến tối bọn họ sẽ không về đâu.”

Hường Vi tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, đánh anh lại đánh không thắng, liền trực tiếp cắn lên vai anh. Lông mày Chu Thần Dật nhíu lại, “Bà cô của tôi ơi, nhẹ chút có được

không. Da thịt anh cũng biết đau nha.”

Hương Vi tức thì tức, nhưng nghe vậy cũng không dám cắn mạnh, hung hăng cắn thịt trên eo anh. Tầm mắt đảo qua, trên vai đã in một vòng dấu răng, Hương Vi chu miệng, “Đáng đời!”

Chu Thần Dật ôm lấy bả vai đè cô xuống giường, đôi mắt hẹp dài lẳng lẳng nhìn cô, trong lòng Hương Vi hồi hộp, thấy anh chỉ nhìn cô, ngược lại càng thấy xấu hổ, Chu Thần Dật đưa tay sờ sờ mặt cô, mặt càng dựa vào gần hơn, môi mỏng hôn dọc theo cái trán trơn bóng của cô đi xuống, quét qua đôi mắt nhắm chặt, sống mũi xinh đẹp, hơi thở nóng rực phun lên mặt cô, cuối cùng mới ngậm chặt đôi môi trái tim của cô, hôn sâu, mút vào...

Giữa lúc môi và lưỡi truy đuổi, làm cho đầu Hương Vi đần độn, Chu Thần Dật nhanh chóng cởi sạch quần áo của cô, ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve thân thể cô, cũng không biết có phải do liên quan đến hoàn cảnh hay không mà hôm nay Hương Vi đặc biệt miễn cảm, chờ tay anh di chuyển đến u cốc thì bên trong đã ướt một mảnh, Chu Thần Dật thấy cô như vậy, cũng không tiến hành nhiều động tác dư thừa, đùa giỡn, đột nhiên tiến vào, nhập, xuyên vào, đã lâu không làm nên Hương Vi có chút chưa kịp thích ứng, trong miệng phát ra những tiếng rên rỉ mê người. Không bao lâu sau Chu Thần Dật liền rút ra, đứng dậy mở tủ đầu giường ra, lấy TT đeo vào, rồi lật người Hương Vi lại, tiến vào từ phía sau, vừa chuyển động vừa hôn sau tai cô, khẽ cắn cổ cô, bàn tay lại di chuyển đến phía trước châm lửa...Kích tình như vậy, cộng thêm hoàn cảnh khác, khiến cho Hương Vi không chịu nổi, không bao lâu sau liền bắt đầu xin tha thứ...

Đợi đến khi Hương Vi run rẩy sửa sang cho bản thân xong, lúc Chu Thần Dật đưa cô ra bên ngoài ăn cơm thì ánh đèn rực rỡ cũng vừa lên. Hai người vào một nhà hàng ăn cơm rồi Chu Thần Dật mới đưa cô về nhà. Hương Vi đúng là may mắn, không bị người lớn bắt gặp, nhưng nói cái gì cũng không chịu lần sau còn như vậy nữa.

Khi Hương Vi về đến nhà, Hương Khai Hoa và Trần Mai đang ngồi trên ghế sa-lon, trong lòng Hương Vi căng thẳng, nhưng trên mặt vẫn cười hì hì, “Ba, mẹ...”

Trần Mai nói: “Cũng biết trở về rồi sao. Đã chín giờ rồi, ăn cơm chưa?”

Hương Vi vội vàng gật đầu, “Ăn rồi, con ăn rồi. Mẹ, con hơi mệt, đi ngủ trước đây. Chúc ba, mẹ ngủ ngon!”

Trần Mai thấy dáng vẻ con gái có vẻ mệt thật, gật gù đầu, “Vậy con đi nghỉ trước đi. Người bạn này của con cũng thật là, có chuyện gì mà làm con mệt như vậy.”

Hương Vi dừng chân, mặt đỏ lên, vội vàng mở cửa bước vào phòng. Dán lưng lên cửa thở hổn hển, thật sự quá nguy hiểm rồi. Chu Thần Dật chết tiệt, lần sau nhất định sẽ không tin những lời nói của tên khốn này nữa!

Chương 63

Editor: TRẦN THU LỆ

Đêm ba mươi vừa qua, hôm sau Hường Vi và mẹ Trần Mai cùng nhau về Đại Liên, cô cũng không muốn về nhà họ Hường với ba, chán ồm! Trần Mai nhớ đến chồng, biết ông ấy về quê nhiều lắm cũng chỉ có hai ngày là trở lại, nên Trần Mai cũng chỉ ở lại quê có ba ngày rồi nói muốn quay về nhà, nhà họ Trần cũng biết chuyện của vợ chồng hai người nên cũng không nói gì vì thế chỉ còn lại một mình Hường Vi ở lại Đại Liên.

Mùng bốn Trần Mai trở về Bắc Kinh, Hường Vi ở lại thêm ba ngày nữa mới về nhà. Chu Thần Dật biết cô trở về, vội vàng gọi điện thoại đến mời cả nhà cô đến nhà anh ăn cơm. Sau tết, hai nhà đều cùng nhau ăn một bữa cơm, vốn dĩ Hường Vi thấy không có gì, nhưng hôm nay quan hệ của cô và Chu Thần Dật đã khác trước, nên bây giờ tỏ ra thận trọng một chút.

Năm nay, hai vợ chồng anh Hạo Triết ở lại bên đó ăn tết nên không về. Trong nhà có hơi vắng vẻ, con trai cũng không có ở nhà nên cũng không có tiếng nói tiếng cười như lúc trước.

Ba mẹ hai nhà ngồi một chỗ chơi mạt chược, Diệp Hân bảo con trai tiếp đãi Hường Vi cho tốt, mấy người cũng không quản hai đứa con làm gì. Chu Thần Dật lôi kéo Hường Vi lên lầu, Hường Vi thấy mọi người đều đang ở đây, nên có hơi lo lắng, nhưng Chu Thần Dật cũng không cho cô cơ hội từ chối.

Chu Thần Dật kéo Hường Vi vào phòng mình, cười nói: “Em là cô gái không có lương tâm, lúc này cũng không thèm nói chuyện với anh.”

Hường Vi chu miệng, “Tại vì mọi người đều đang ở đây mà....”

Chu Thần Dật hơi không vui, “Vi Vi, không phải lúc trước em nói năm sau sẽ nói quan hệ của chúng ta cho ba mẹ em biết sao? Bây giờ em lại như vậy là có ý gì hả?”

Hường Vi thấy sắc mặt của Chu Thần Dật hơi khó coi, nhìn anh có vẻ tức giận thật, Hường Vi trừng mắt nhìn anh một cái, “Cũng không phải là em không nói, nhưng còn phải tìm thời gian thích hợp đã chứ.”

Chu Thần Dật thở dài, “Haiz... Em ấy à, thật sự là người rắc rối.” Chu Thần Dật nói xong liền cúi đầu xuống muốn hôn cô, Hường Vi vội vàng tránh ra, lúc này cô cũng không dám, “Anh đừng có làm càn, bọn đều ở đây cả đấy. À đúng rồi, đây là áo len em đan cho anh, còn có một cái khăn quàng cổ nữa.” Hường Vi nói xong lấy đồ từ trong túi ra.

Thấy Chu Thần Dật cầm lên chẳng qua chỉ là nhìn, cũng không nói là có thích hay không, Hường Vi hơi xấu hổ, lúng túng nói: “Cái đó, em làm không được đẹp lắm...”

Trên mặt Chu Thần Dật tràn đầy ý cười, anh gõ trán cô một cái, “Cô bé ngốc, đẹp lắm, anh rất thích.”

Hường Vi cười cười, “Chúng ta đi xuống trước đi.”

Chu Thần Dật cất đồ mới, cũng không trêu chọc cô nữa, kéo tay cô đi xuống.

Lúc ăn cơm, Diệp Hân lại nhắc đến việc hôn nhân của con trai, trước mặt bạn bè, trách mắng Chu Thần Dật một hồi, nói cái gì mà – đã hơn ba mươi tuổi rồi vẫn chưa lập gia đình, sinh anh ra là để chọc tức mình, bla bla một trận. Sắc mặt Chu Thần Dật bình tĩnh ăn cơm, coi

lời nói của mẹ như gió thoảng bên tai, Hường Vi xấu hổ, đành phải vùi đầu ăn cơm, cái gì cũng không để ý tới. Sau đó, vẫn là Trần Mai lên tiếng giảng hòa nói Hường Vi nhà mình cũng vậy, còn nói tuổi trẻ bây giờ không giống với chúng ta hồi xưa. Diệp Hân mừng rỡ khi nghe Hường Vi cũng như thế, trong lòng tạm thời yên tâm rồi.

Sau khi ăn cơm xong trở về, Trần Mai bắt đầu ân cần dạy bảo Hường Vi, thao thao bất tuyệt(nói liên miên) một tràng, không có ý gì khác ngoài việc muốn Hường Vi kết hôn sớm, bà muốn ôm cháu ngoại.

Khỏe miệng Hường Vi giật giật, hình như mẹ cô mới chỉ có hơn năm mươi tuổi thôi có được không, nhưng mà suy nghĩ của người lớn cũng không sai, Hường Vi không biết làm sao đành nói một tiếng cô phải đi tắm rửa, rồi vội vàng chuồn mất, để lại Trần Mai ngồi trên ghế sa-lon kể lể với Hường Khai Hoa một trận, nói gần nói xa chính là ông làm ba mà không chịu quan tâm đến chuyện hôn nhân đại sự của con gái gì cả. Rót cuộc nói xong Hường Khai Hoa cũng tức giận, tắt ti vi trở về phòng giật mạnh cửa ra rồi âm một phát đóng cửa lại, để lại một mình Trần Mai ngồi đó hờn dỗi.

Hường Vi nghĩ đến khi nào thì nói mọi chuyện cho mẹ cô biết, trong lúc cô còn đang suy nghĩ sâu xa, không ngờ chỉ có một bước đệm nhỏ thôi đã vén bức màn quan hệ của cô và Chu Thần Dật lên rồi.

Lại nói ngày đó, sau khi đi chơi Chu Thần Dật lái xe đưa Hường Vi về nhà, ở giữa đường thì gặp Trần Mai, Chu Thần Dật dừng xe lại, Hường Vi quay cửa kính xuống kêu mẹ.

Trần Mai cầm theo túi này túi nọ, quay đầu thấy con gái tươi cười nói: “Ồi chao, Vi Vi...”

Hường Vi vội vàng mở cửa xuống xe, sau đó mở cửa cho mẹ ngồi vào, “Mẹ, sao mẹ không bảo con đi mua. Trời lạnh như thế này, sao không bắt xe mà đi.”

Trần Mai lên xe, cười nói: “Mẹ thấy không xa mấy. Lúc đầu chỉ là đi theo mọi người cho vui, không nghĩ sẽ mua nhiều thứ như vậy.”

Trần Mai quay đầu nói với Chu Thần Dật: “Chu Thần Dật, con gặp Vi Vi nhà dì ở đâu vậy?”

Chu Thần Dật vừa lái xe vừa nói: “Đúng lúc con qua nhà hàng bên kia gặp bạn bè nên gặp cô ấy ở đây luôn.”

Đầu Hường Vi đầy vạch đen, cái người này, có thể nói dối mà mặt cũng không đổi sắc. Hường Vi hơi cấp bách, vội vàng chuyển đề tài. Trần Mai thấy con gái có vẻ nôn nóng, khuôn mặt có chút lúng túng, “Thần Dật, từ nhỏ tính tình của Vi Vi đã nôn nôn nóng nóng, con cũng đừng để ý.” Trần Mai nói lời này là bởi vì bà nhớ rõ anh và Hường Vi vốn đã quen nhau từ nhỏ, nhưng quan hệ của Hường Vi và hai anh em Hạo Triết không được thân thiết lắm, sợ hôm nay Vi Vi để lại ấn tượng xấu cho Chu Thần Dật, trong suy nghĩ của Trần Mai, đứa nhỏ Chu Thần Dật này rất tài giỏi, những người ở cùng với nó đều là thanh niên tài giỏi, nếu bảo Thần Dật giới thiệu một người cho con gái nhà mình chắc cũng là chủ ý hay.

Chu Thần Dật liếc mắt nhìn Hường Vi một cái, thấy cô đang chu miệng, hai má phình ra rất thú vị, lại cười cười gật đầu, “Con người của Vi Vi rất ngay thẳng, rất tốt ạ!”

Trần Mai cười không khép miệng, “Cô con gái này, một mình ở Thượng Hải cách xa bọn dì như vậy, dì với bác Hường của con rất lo lắng, bây giờ con cũng ở bên đó, dì nhờ con hãy chăm sóc Vi Vi giúp dì.”

Chu Thần Dật gật gật đầu, “Dì cứ yên tâm. Con sẽ chăm sóc tốt cho Vi Vi.”

Mặt Hường Vi đỏ lên, mẹ cô còn không biết mối quan hệ bên trong đây. Trần Mai thấy con gái ngượng ngùng, cười cười rồi cũng không nói gì thêm nữa.

Trần Mai ngồi phía sau, lấy đồ mình mua được ra nhìn, rất thỏa mãn, rồi đặt đồ sang bên cạnh, lại nhìn thấy khăn quàng cổ bằng len, Trần Mai cầm lên nhìn, đây không phải là cái khăn con gái đã đan vài ngày trước sao, Trần Mai nói: “Vi Vi, con đưa nhỏ này, sao lại vứt khăn quàng cổ lung tung như vậy hả?”

Nói xong lấy khăn quàng cổ gấp gọn lại cầm trong tay, mặt Hường Vi đã muốn tái rồi, cực kỳ xấu hổ liếc mắt nhìn Chu Thần Dật một cái, Chu Thần Dật nhìn cô với ánh yên ổn, ý bảo cô đừng hoảng hốt.

Vốn tưởng chuyện này cứ như vậy là xong, ai ngờ lúc xuống xe, Trần Mai rướng người về phía trước vỗ vỗ vai con gái bảo cô xuống xe, rất không may bà đã nhìn thấy cái áo len mà Chu Thần Dật đang mặc trên người, sắc mặt lập tức khó coi. Trước kia thấy con gái đan cái áo len này rất vui vẻ, còn tưởng rằng nó đan áo cho ba nó, trong lòng rất vui vẻ, còn hỏi bà nó đã đan áo xong chưa? Nhưng trong nhà lại có nhiều chuyện bận bịu nên bà cũng quên hỏi.

Lúc trước, khi lên xe Chu Thần Dật đã cởi áo khoác ra, bây giờ thấy ánh mắt dì đang nhìn áo len mình đang mặc, trong lòng chỉ biết lần này không xong rồi. Nhưng sắc mặt vẫn bình thường như cũ lấy áo khoác mặc vào.

Trong lòng Hường Vi nhảy dựng, “Mẹ, đến nơi rồi, chúng ta đi thôi.”

Âm vừa vang lên đã làm Trần Mai bừng tỉnh, Trần Mai xanh mặt, “Thần Dật, con nói cho dì biết, áo len này của con có phải do Vi Vi làm cho con không?”

Chu Thần Dật cũng không ngại ngùng, gật gật đầu, “Vâng, là Vi Vi làm cho con.”

Trần Mai cũng không phải người ngu ngốc, thấy con gái đang trừng mắt với Chu Thần Dật, Chu Thần Dật lại vuốt vuốt tay cô, thì lập tức biết chuyện gì đang xảy ra rồi. Trần Mai tức giận, mở cửa xe cũng không thèm để ý đến Hường Vi mà bước đi luôn.

Hường Vi liếc mắt nhìn Chu Thần Dật một cái, “Anh về trước đi, em đi theo mẹ em đã.” Nói xong mở cửa xe bước xuống, chạy chậm chậm đuổi theo Trần Mai.

“Mẹ... Mẹ đợi con với ạ!”

“Mẹ... Mẹ hãy nghe con nói...”

“...”

Về mặt Trần Mai sa sầm trở về nhà, ném tất cả đồ đạc vừa mua lên mặt đất, ngồi trên ghế sa-lon trừng mắt nhìn Hường Vi chằm chằm.

“Mẹ...” Từ trước đến giờ đây là lần đầu tiên Hường Vi thấy vẻ mặt như thế này của mẹ, trong lòng có hơi sợ hãi.

“Mẹ, đừng gọi tôi là mẹ. Bây giờ cô trưởng thành rồi, cánh cứng cáp rồi mà, nên chuyện gì cũng lừa gạt chúng tôi. Nếu không phải hôm nay tôi nhìn thấy, thì cô tính đến chừng nào mới nói cho chúng tôi biết?”

“Mẹ... Mẹ đừng tức giận có được không, vốn dĩ con đã muốn nói với mẹ rồi, nhưng mà do gần đây vẫn chưa tìm được thời gian thích hợp...”

Trần Mai tức thì tức, nhưng thấy con gái chịu mềm nên tức giận trong lòng cũng tiêu tan đôi chút. Trần Mai lại hỏi: “Hai người yêu nhau bao lâu rồi?”

“Dạ gần một năm rồi...”

“Cái gì? Con... Con muốn chọc cho mẹ tức chết có phải không? Mẹ lại hỏi con, con với cậu ấy có sống chung không? Có ngủ với nhau không?”

Hương Vi xấu hổ, vậy mà mẹ cô lại có thể hỏi thẳng chuyện này như vậy. Mặt Hương Vi đỏ lên không nói chuyện, Trần Mai thấy cô như vậy lại càng tức giận hơn, “Nhất định đã xảy ra quan hệ rồi có đúng không hả?”

Hương Vi đỏ mặt khẽ gật đầu một cái rồi rũ đầu xuống luôn. Trần Mai giơ tay lên muốn đánh cô, nhưng suy cho cùng thì đây cũng là con gái do mình nuôi lớn, làm sao có thể xuống tay được, chỉ đành phải thở dài, “Mọi việc đã thành ra như vậy rồi thì còn có thể làm gì được nữa, những chuyện sau này con không cần phải xen vào, cứ để hai nhà bàn bạc là được rồi. Trước khi làm đám cưới, mẹ không cho phép con và cậu ấy sống cùng một chỗ, biết chưa hả?”

Hương Vi cố gắng để không đỏ mặt, “Mẹ, mẹ đừng nói cho ba biết chuyện này có được không ạ?”

“Xảy ra chuyện lớn như vậy con còn không muốn cho ba con biết sao?”

“Không phải, mẹ. Ý con là chuyện con và anh ấy sống chung mẹ đừng nói cho ba biết có được không ạ?”

Trần Mai cũng biết ông xã rất yêu thương con gái, nói ông ấy thương con gái như mạng cũng không quá đáng, nếu để cho ông ấy biết hai đứa nhỏ này làm chuyện sai lầm, bất kể là đúng hay sai, sợ là sẽ trực tiếp chạy đến đánh cho Chu Thần Dật một trận mới thôi! Quả thật chuyện này nhất định phải giấu ông ấy, lại nói đứa nhỏ Chu Thần Dật kia mặc dù trầm lặng một chút, nhưng cũng là một đứa trẻ ngoan, lúc này trong lòng Trần Mai đã sớm lấy lòng mẹ vợ xem mặt con rể càng xem càng hài lòng rồi. Trần Mai vỗ vỗ tay con gái, “Mẹ biết rồi...”

Vừa mới dứt lời, trong nhà liền vang lên tiếng điện thoại. Trần Mai liếc mắt nhìn Hương Vi một cái, đứng dậy đi nghe điện thoại, “Alo...”

“Alo... Chị dâu hả, cái đó, em cũng đã nghe Thần Dật nói chuyện rồi, chị nói xem hai đứa nhỏ này... Chị dâu, tất cả là lỗi của Thần Dật nhà em nên chị cũng đừng trách Vi Vi nhà chị. Chị xem chuyện hai đứa nhỏ đã như vậy, hay là đám cưới này chúng ta gộp lại làm chung luôn không cần phải nghèo khổ làm gì được không chị?..”

Trần Mai nói: “Ừ, tôi thật sự cũng nghĩ như vậy. Đợi ba Vi Vi trở về, tôi sẽ nói với ông ấy.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi. Bây giờ em gọi điện thoại nói với ba Thần Dật một tiếng đã. Chị dâu, chị cũng đừng nói Vi Vi nữa nhé. Vi Vi là đứa nhỏ em nhìn nó lớn lên, là một cô bé rất tốt, Thần Dật nhà em có thể lấy được nó, là nhà em có phúc...”

Mặc dù Trần Mai vẫn chưa hết tức giận, nhưng khi nghe đối phương liên tục khen ngợi con gái nhà mình, Trần Mai cũng cảm thấy hơi lâng lâng, cúp điện thoại xong mà khóe miệng vẫn mang theo ý cười.

Hương Vi đứng bên cạnh nhìn thấy, khóe miệng giật giật, tất cả mọi người đều thật là phúc hắc mà.

Kết thúc

Editor: TRẦN THU LỆ

Ngày kết hôn xác định vào tháng năm, Hường Vi cảm thấy hơi vội vàng, chỉ tiếc cô là người thấp cổ bé họng, trong việc này cô không có bao nhiêu quyền được lên tiếng. Trần Mai toàn tâm toàn ý muốn gả con gái ra ngoài, nhà họ Chu cũng một lòng một dạ muốn con trai nhanh chóng kết hôn, vốn nói là định vào tháng tư, nhưng Hường Vi ưỡn ngực nghiêm mặt nói với Trần Mai là quá vội vàng, khiến mọi người phải hoãn lại mấy ngày. Sau đó, tất cả mọi người cùng xác định, hôn lễ chỉ có thể kéo dài đến tháng năm mà thôi. Hường Vi ‘lệ rơi đầy mặt’, trong lòng thầm nói tháng tư với tháng năm có gì khác biệt đâu!

Vốn dĩ quan hệ hai nhà rất tốt nên đối với chuyện của hai người cũng vô cùng vừa ý, tâm sự nhiều của Diệp Hân rốt cuộc bây giờ cũng đã trở thành sự thật, vốn tưởng rằng không thể trồng cây vào tên tiểu tử đầu gỗ này, vậy mà không ngờ tên xú tiểu tử này đã sớm bắt người vào tay rồi. Diệp Hân vừa muốn cười vừa không nhìn được mà đặc ý, đó là, con trai bà sinh ra sao có thể yếu kém được chứ. Nó chính là hạng người giả heo ăn thịt cọp, trước hết cứ im lặng bắt lại rồi hãy nói sau.

Rằm tháng giêng vừa qua, Hường Vi trở về Thượng Hải. Julie nghe chuyện cô muốn kết hôn, ngăn người một hồi lâu rồi mới không nhìn được mà cười ha ha, đã lâu rồi Tiểu Đậu đỏ không được gặp mẹ nuôi, nên cứ dính lấy Hường Vi. Rất nhanh, tất cả người trong công ty đều biết chuyện sắp sắp kết hôn, mọi người đều tới chúc mừng, trong lòng không khỏi cho rằng người đàn ông nào đã đụng phải vận may lớn.

Bên đó, Chu Thần Dật cũng bận rộn không kém, đủ loại rắc rối trước kết hôn đến việc tài liệu thẩm tra chính trị khuấy đảo khiến đầu Hường Vi muốn tê dại, quân hôn thật là phiền phức!

Tháng ba, Hường Vi tham gia một tiết mục giải trí, cuối cùng truyện tranh cũng giành được thành tích đứng nhất quý, hiện giờ kịch bản phim truyền hình của quý một cũng đang tiến vào giai đoạn chế tác cuối cùng. Hường Vi đi theo mọi người trong tổ kịch bản đến đây, bởi vì khi đó ký hợp đồng bộ phim này là chính là tác giả, cô từng được mời tham gia vào công việc biên kịch, cũng đã tham dự vào rất nhiều công việc sáng tác.

Bình thường, Hường Vi cũng không xem chương trình giải trí, lần này được mời tham gia chương trình khiến cô có chút ‘thụ sủng nhược kinh’(được cưng mà sợ), có vẻ như cô không muốn nổi danh như vậy đâu. Vốn dĩ Hường Vi còn muốn từ chối, nhưng lại bị Julie phê bình một trận, còn nói thu hoạch của quý hai phải dựa vào cô rồi. Hường Vi không nói gì, người xem cũng không phải là người mù! Là quý hai có được không, cũng không phải là nhìn mặt mũi của cô. Julie không biết làm sao, đó chính là tuyên truyền, tuyên truyền đó, có biết không hả?

Người dẫn chương trình giới thiệu làm Hường Vi cảm thấy ‘áp lực như núi’(gánh nặng), Hường Vi cô khi nào thì trở thành nhân vật đăng cấp trong giới truyện tranh rồi hả, lại còn là mỹ nữ nữa chứ! Hường Vi nghe được mà đầu đầy vạch đen.

Hương Vi là người luôn coi trọng việc riêng tư, tuy có rất nhiều người biết cô nhưng đối với việc riêng tư của cô thì biết không nhiều, duy chỉ có một lần duy nhất bị người ta chụp ảnh đó là lần Chu Thần Dật đến công ty gặp cô, nhưng mà đó cũng chỉ là bóng lưng của hai người mà thôi.

Khi trên màn ảnh xuất hiện bức ảnh ngày đó, Hương Vi thật đúng là ngạc nhiên một hồi, người dẫn chương trình hỏi: “Về bức ảnh này, tất cả mọi người đều rất tò mò quan hệ của hai người là gì? Hôm nay cô có thể chia sẻ với mọi người một chút được không?”

Hương Vi cũng không ngại ngần, dù sao cô cũng không phải là người trong làng giải trí, sợ gì người khác biết. Hương Vi cười cười, “Đó chính là bạn trai của tôi.”

Trong hội trường ngay lập tức bắt đầu náo nhiệt, âm thanh kinh sợ của fans hâm mộ hét âm lên, dĩ nhiên là không thể tin được. Người dẫn chương trình trêu chọc nói: “Oa... Tỉ lệ người xem tỉ vi của chúng ta muốn tăng lên rồi.”

Là người yêu sao, khó tránh khỏi sẽ hỏi đến chuyện khi nào kết hôn, Hương Vi nhìn tất cả mọi người, rất hạnh phúc nói: “Nếu như đã hỏi tới rồi thì tôi cũng không giấu diếm nữa, hôn lễ của chúng tôi sẽ được tổ chức vào tháng năm. Cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tôi, anh ấy đối xử với tôi rất tốt, chúng tôi ở bên nhau rất hạnh phúc.”

Không thể không nói là một trận náo động, mọi người nghe xong đều chúc mừng Hương Vi.

Sau khi Hương Vi kết thúc chương trình không bao lâu thì Chu Thần Dật gọi điện thoại. Hai người lời ngon tiếng ngọt một hồi, Hương Vi cúp điện thoại, tắm rửa một cái rồi mới đi ngủ, ngày hôm sau liền lên máy bay trở về Thượng Hải.

Hôn lễ gần tới, Julie bảo cô nhanh chóng đi thẩm mỹ viện chăm sóc bản thân, đối với cô dâu việc làm đẹp rất quan trọng. Hương Vi cũng vui vẻ thoải mái, nhưng mà mỗi ngày vẫn muốn tới công ty thăm hỏi, khiến cho cô kinh ngạc chính là sao nhân viên của công ty chuyển phát nhanh lại đến thường xuyên như vậy.

Julie gõ đầu cô một cái, “Em là con bé ngu ngốc, những thứ này đều là quà cưới của fan hâm mộ tặng cho em. Lần trước, trong chương trình giải trí không phải em nói tháng năm sẽ kết hôn sao?”

Ngược lại Hương Vi quên mất sự kiện kia rồi, hơi lúng túng nói: “Đã phát sóng rồi hả? Tại quên thôi mà, cũng không nhìn.”

Julie còn gì để nói, “Tự em chuyển mấy thứ kia vào phòng làm việc đi, hiện giờ trong công ty bừa bộn quá rồi.”

Hương Vi nhìn một đồng quà lớn xúc động thật lâu, nên cũng về nhà trước thời gian. Hương Vi mở vi tính lên xem lại chương trình lần trước, rồi dạo qua diễn đàn của mình, những bài viết trong diễn đàn đều nói đến chuyện kết hôn của cô. Hương Vi yên lặng di chuyển chuột xuống dưới, nhìn những lời chúc phúc của mọi người, trong lòng thật ấm áp. Cũng trong ngày hôm đó, trên trang blog của mình cô viết lời cảm ơn đến mọi người, bên cạnh đó, Hương Vi còn viết một bài bút ký với đề tài rất được quan tâm có tên là “Người ấy và tôi”, Hương Vi rất có cảm hứng, viết liền một mạch được gần mười ngàn chữ, ngoại trừ tên và nghề nghiệp của anh ra, Hương Vi kể hết tình cảnh lần tiên hai người gặp mặt cho đến tận bây giờ. Đến phần cuối cùng, Hương Vi viết một đoạn như thế này “.... Cảm ơn anh vẫn luôn lặng lẽ quan tâm và bao dung. Chúng ta ở cùng một chỗ lâu như vậy mà từ trước đến giờ em vẫn

chưa từng nói câu nói kia với anh, bây giờ em muốn lớn tiếng nói ra, em yêu anh! Em muốn cùng anh vui vẻ, hạnh phúc sinh con dưỡng cái. Em và anh sẽ cùng nhau từ từ già đi, khi tóc của chúng ta bạc trắng, hàm răng rụng xuống, lúc đó anh vẫn xem em như bảo bối của anh.”

Hôn lễ sẽ được tổ chức tại Bắc Kinh, trước khi trở về, Chu Thần Dật và Hường Vi ở lại Thượng Hải tổ chức mấy bàn tiệc, mời mọi người cùng uống rượu mừng.

Hôn lễ được tổ chức theo kiểu truyền thống, tới tham dự hôn lễ đa số đều là quan chức cấp cao trong quân đội, mãi đến ngày kết hôn, lần đầu tiên Hường Vi mới gặp được ông ngoại của Chu Thần Dật, ba của dì Diệp, đã nghỉ hưu tên là Diệp Chính Hải, xem ra là một ông cụ tinh thần khỏe mạnh, trên mặt mang theo ý cười, chắc là một ông cụ hiền lành.

Julie và Tiểu Đậu đỏ đã đến trước một ngày, Trần Mai thấy Tiểu Đậu đỏ thì rất vui mừng, trực tiếp nói thẳng với Julie đứa bé này được nuôi dưỡng rất tốt.

Julie cảm thấy rất hứng thú với nghi thức hôn lễ này, theo ý cô hôn lễ kiểu truyền thống này còn đáng xem hơn kiểu hôn lễ của Tây Âu. Con trai của anh Hạo Triết và Tiểu Đậu đỏ thì vui mừng vô cùng, cứ chạy lên chạy xuống, tiền lì xì bọc trong túi đến căng ra.

Lưu Khải nhìn em gái lấy chồng, trong lòng cũng vui mừng. Thấy cảnh tượng vui vẻ này, khuôn mặt hạnh phúc tươi cười của vợ chồng son, trong lòng của Lưu Khải cũng có vài tia xúc động. Đang định nhắc chân đi ra ngoài hít thở không khí, thì có một bé trai xông tới, Lưu Khải chặn ngang bé lại, để phòng ngừa bé ngã xuống. Tiểu Đậu đỏ ngẩng đầu nhìn chú xa lạ trước mặt, toét môi cười nói: “Con chào chú...”

Lưu Khải nhìn đứa trẻ trước mặt hình như đã từng gặp ở đâu đó, cẩn thận suy nghĩ lại mới nhớ năm ngoái, ở siêu thị có gặp Hường Vi và Chu Thần Dật có dẫn theo đứa bé này. Lưu Khải sờ sờ đầu bé, “Con tên là Tiểu Đậu Đỏ có phải không? Hôm nay rất nhiều người, đừng có chạy lung tung, người nhà của con đâu?”

Tiểu Đậu Đỏ cười khanh khách nói: “Mẹ con ở đằng kia ạ. Mẹ.....”

Lưu Khải ngẩng đầu nhìn qua, đúng lúc Julie cũng nhìn lại, tầm mắt hai kẻ đụng nhau cười cười. Julie đi tới, nắm tay Tiểu Đậu Đỏ, nhìn Lưu Khải: “Chắc anh là anh nuôi của Vi Vi phải không? Tôi thường nghe Vi Vi nói cô ấy có một người anh nuôi rất ghê gớm.”

Lưu Khải cười cười, “Con bé Vi Vi này... Tiểu Đậu Đỏ thật đáng yêu.”

“Cảm ơn, tôi dẫn Tiểu Đậu Đỏ đi tìm mẹ nuôi của nó, anh có muốn đi không?”

“Tôi ra ngoài một chút, nên không đi. Phiên cô thay tôi gửi lời hỏi thăm đến Vi Vi, nói cô ấy hôm nay rất xem đẹp.”

Julie cười cười, nhìn người đàn ông trước mặt mang theo ý cười gật gật đầu, rồi dắt tay con trai bước đi.

Trong phòng tân hôn dán chữ hỷ thật to, hai ngọn nến màu hồng cứng cáp. Chờ hôn lễ kết thúc, Hường Vi mệt đến nổi hộc máu, hôn lễ truyền thống này thật sự là truyền thống thấy sợ, cô còn phải đội mũ phượng khăn trùm đầu ngày xưa.

Hường Vi tắm rửa xong ra ngoài, Chu Thần Dật đang trải chăn đệm, Hường Vi đứng một bên nhìn anh, khoe miệng không khỏi lộ ra nụ cười, người đàn ông này, từ nay sẽ là chồng của cô rồi.

Chu Thần Dật trải chăn đệm xong, quay đầu qua thấy cô đang ở đó cười ngây ngô, đi tới gõ đầu cô một cái, “Một mình đứng ở cười ngây ngô cái gì hả?”

Hường Vi ôm eo anh, áp sát mặt vào ngực anh, “Rốt cuộc chúng ta cũng kết hôn rồi. Thần

Dật, em cảm thấy rất hạnh phúc...”

“Cô bé ngốc, anh có thể lấy được em, mới là hạnh phúc lớn nhất đời này của anh.”

Hương Vi cười hì hì một tiếng, “Đéo miệng...”

Chu Thần Dật cầm tay cô đang đập nhẹ tay anh, cúi đầu ngậm chặt ngón tay mảnh khảnh trắng nõn. Mặt Hương Vi đỏ lên, liền muốn rút tay về, Chu Thần Dật cười ra tiếng, một phen ôm lấy cô ngã xuống giường.

Hai cây đèn cây đỏ chót lặng lẽ đốt cháy, âm thanh ngâm nga vang lên trong màn đêm yên tĩnh có vẻ càng khiến người ta mất hồn, hình ảnh lặn lội quay cuồng sau bức màn, đến cuối cùng, chỉ còn nghe thấy âm thanh lười biếng của người nào đó, nói: “Thần Dật, chúng ta sinh em bé đi.....”